ஸ்ரீ

பகவத் விஷயம்

எட்டாம் பத்து

திருவாய்மொழி மூலமும்

ஆறுயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி,
இருபத்தினாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாறுயிரப்படி வ்யாக்யாநங்களும்,
சீயர் அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு, த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி,
த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி, திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி இவைகளுடன்.

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசார்யராலும்,
சே. பார்த்தஸாரதி ஐயங்காராலும்,
பரிசோதிக்கப்பெற்றது.

திருவல்லிக்கேணி,
கோபில் அச்சுக்கூடம்.

சுக்லவரு] [1929.

ஸ்ரீ:

திருவாய்மொழி

எட்டாம் பத்து.

முதல்திருவாய்மொழி—தேவிமார் ப்ரவேசங்கள்.

ஆறாயிரப்படி.

(தேவிமாராவார்.) கீழில் திருவாய்மொழியிலே மநோரதித்தபடி பெருமையாலே அத்யந்தம் அவஸந்நராய், எம்பெருமானுடைய ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யாதிகுணங்களை அநுபவிக்கைபண்ணும்படி கலங்கி, "காணுமாறருளாய்" என்று கூப்பிடுகிறார்.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

எட்டாம்பத்தில், முதல்திருவாய்மொழியில், பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான மஹிஷிகளோடும், தனக்கு நித்யபரிசாரகரான அயர்வறுமமரர்களோடுங்கூடின நித்யவிபூதியுக்தனாய், என்றும் தனக்குராஸ்யமான ஜகத்விபூதியையுமுடையனுமாய்த் தன்விபூதியிலுள்ளாரெல்லார்க்கும் எல்லாப்படியாலும் ரக்ஷகனுமாய், இப்படிகளாலே அத்யந்தம் விலக்ஷணனுமாய், பிரிந்தார்க்குபரிக்கவொண்ணாதபடிஸௌந்தர்ய ஔதார்யாதிகளாலே நிரதிசய போக்யனுமாயிருந்துள்ள எம்பெருமானைத் திருவாறன்விளையிலேகண்டு அடிமைசெய்யவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு, அப்போதே தம்அபேக்ஷிதம் பெருமையாலே மிகவும்நோவுபட்டு, தமக்குப்பிறந்த பாவிபாகத்தாலே, அவன் ஆஸ்ரிதர்க்கு அத்யந்தஸுலபனென்றும் எல்லார்க்கும்ஈச்வரனுய் ரக்ஷகனுயிருப்பானென்றும்இருக்கிற தமக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவான இந்த ஜ்ஞாநங்கள் பொய்யேயாவென்று பாங்கித்து, அத்தால் மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வாரை எம்பெருமான், "உம்மை பாப்ரஹ்மவிஷயப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து இப்படி நம்மாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணினேனும்; இனி உமக்குச் செய்யாததுஉண்டோ?" என்ன, அத்தையநுஸந்தித்து அதிபாங்கையுந்தவிர்ந்து பரிந்து முடிக்கிறார்.

பன்னீராயிரப்படி.

எட்டாம்பத்தில், இப்படி ஏழாம்பத்திலே - உபாயநிர்வர்த்யமான விரோதிப்ராப்யல்பத்தை அநுஸந்தித்து, தந்நிவ்ருத்திப்ரகாரத்தை இப்பத்திலே அநுஸந்திப்பதாக; விரோதிநிவர்த்தகனுடைய ஆஸ்ரிதாகாங்க்ஷாதீந ஸாந்நித்யத்தையும், ஸ்வவிஷயத்திலே ஸங்கமுண்டேயாகிலும் இதரஸங்கமற்றார்க்கல்லது ஸுலபனல்லனென்னுமத்தையும், ஸ்வாஸ்ரிதகஜேந்த்ரவிரோதநிவர்த்தகத்தில் தான் அஸஹாயனென்னும்படியான ப்ரேமஜநகத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் அத்யந்தஸுகோசமான விரோதிகளைப்போக்கி அவர்கள் ஸம்பத்தே ஸம்பத்தாயிருக்கும்ஆகாரத்தையும், ப்ராப்யபூதனான தன்பக்கலிலே ப்ராவண்யமுண்டானால் ப்ரதிபந்தகம் தன்னடையே கழலுமென்னு

மிடத்தையும், ஆஸ்ரிதவிரோதியைப் போக்குகைக்கு ஆஸந்நமாயிருக்கு மிருப்பையும், அந்தஸ்தித்தனுய்க்கொண்டு அரிஷவிரோதிநிவர்த்தகனும்படியையும், அப்ருதக்ஸித்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தினை ப்ரகாஸிப்பித்து ஔபாயிக தோஷத்தினுடைய அதிஷேகரணத்தையும், அபாஸ்தசேதாஷனை அதிகாரியை அதிஸயிதஷாஸ்யாம்ருதத்திலே மக்நனைக்கும்படியையும், ஸ்வஷாஸ்யத்திலும் அதிகமான ஸ்வகீயஷாஸ்பஶ்லாக்ஷத்தை ப்ரகாஸிக்கும்படி தத்விரோதிநிவர்த்தந ப்ரகாரத்தையும் அருளிச்செய்து, பூர்வநிரூபிதமான விரோதியினுடைய நிவ்ருத்திக்ரமத்தை உபபாதித்தருளுகிறார்.

இதில் முதல்திருவாய்மொழியில், அடிமைசெய்யப்பாரித்த அர்ச்சாவதாரஸ்தலத்திலே ஆஸ்ரயநிரூபமான அஹிமதம் ஸித்தியாமைபாலே ஆர்த்தராய் மிகவும் ஸுகவதநுஷ்டானங்களைக்ஷ நடக்க, அந்த ஆகாங்க்ஷைக்குக் ஹேதுவான அநவயிகவிஷமநிவர்த்தியையும், அந்தவிஷமநிரகரணார்த்தமான அவதாரங்களினுடைய அதிஸயிதலோக்யதையையும், ஆஸ்ரிதலவ்யதாவிஸிஷ்டமான அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதவிஷயதாஸேஷ உண்டான அநுகூலப்ரதிகூலரூபத்தையும், அதிஸயிதப்ரகாரகைங்கர்யத்தையும், அகிலாத்மஸ்வரூபத்தையும், அதிஸயிதப்ரகார ஸ்வரூபத்தையும், ஆஸ்ரிதஸம்பரிகரஸ்வீகாரமான ஸுதீரார்ணவஸமாயித்வத்தையும், அதிஸயிதபுருஷார்த்தமான ப்ராப்ய தேஸவர்த்தித்வத்தையும், ஆஸ்ரயநிரூபோபகாரத்தால்வந்த அத்யந்தமஹத்தையையும் அநுஸந்தித்து; ஸகலப்ரகாரவிஸிஷ்டனான ஸர்வேஸ்வரன், தம்முடைய ஆகாங்க்ஷாநுரூபமாக முகங்காட்டி ஆஸ்வஸிப்பித்த ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

இருபத்துநாலாயிரப்படி.

எட்டாம்பத்தில், முதல்திருவாய்மொழியில், ஸர்வேஸ்வரன், பர்யங்கவித்தையிற் சொல்லுகிறபடியே திருவநந்தாழ்வான்மேலே யிருக்குமாபோலே, நாய்ச்சிமாரோடும், நித்யபரிசாரகராய்த் தனக்கு அஸாதாரணராயிருக்கும் பரிகரத்தோடுங்கூடத் திருவாறன்விளையிலே திருவாய்மொழி கேட்கைக்காக வந்திருந்தான், அங்கேசென்று திருவாய்மொழிபாடி அநுகூலவ்ருத்திகளையும்பண்ணி அநுபவிப்போம்' என்று பாரித்தார்; அது மநோரதமாத்ரமேயாய், கால்நடையாடாதபடியான வலஹாநியாலே அங்கேபோய் அதுசெய்து தலைக்கட்டப்பெற்றிலர். புருஷகாரபூதைகளான நாய்ச்சிமாரும் நித்யஸூரிகளுமுண்டாயிருக்க, ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் கொடுக்கைக்கு உண்டான ஐஸ்வர்யம் உண்டாயிருக்க, ஆஸ்ரிதார்த்தமாக நினைத்தவிடங்களிலே உதவுகைக்கு உண்டான நிரதிஸயஸௌக்யமான விக்ரஹங்களும் உண்டாயிருக்க, இத்தலையில் ஆசையும் குறைவற்றிருக்க, நமக்கு இழக்கவருவதே! என்று இன்னதான வர், தமக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாய், ஸ்வரூபத்துக்கு நியதமாயிருக்கிற ஆஸ்ரிதரக்ஷ்யதையென்ன! அந்தர்யாமிபாவத்துக்குநின்று ஸத்தையைநோக்கி ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதத்வத்தால்வந்த ஸர்வரக்ஷகத்வமென்ன! இந்தகுணங்கள் நம்மைத்தேற்றிப் பொய்யாகிறதோ? என்று அக்குணங்களிலே அதிஸங்கை பண்ணினார். குணஜ்ஞாநத்தால் ஜீவித்திருக்குமவர்க்குக் குணத்திலே அதிஸங்கைபிறந்தால், தத்விஷயஜ்ஞாநமும் பொய்யாகையாலே, ஜீவிக்கவிரகில்லையிறே. "வ்யாதஃவ்யாஜ்ஞஃ கூதஜ்ஞஸ்ஸுவாநஃ க்ராஸ்ஸ்ஸ்ராவவஃ। ஸஏவதேநீரநஃ க்ராஸ்ஸ்ஸுஹ்ருஜ்ஜீவயாஸ் ॥" இதியாதி. ஈஸ்வரன், இப்படி இவர்க்குப்பிறந்த அவஸாதத்தைப் பார்த்தருளி, நாம் உமக்கு ஒன்றும்

செய்திலோமென்றிருந்தீரோ? புறம்புள்ளவற்றில் துவக்கையறுத்தோம்: இப்படி நம்மாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணினேம்: மேலுள்ளஶுஷ்ரூஷையும் நாமேதருவதாக இருந்தோம்: நீர் இங்ஙன் கூப்பிடுகிறதென்?" என்று, இவர் தம்இழவெல்லாம்மறக்கும்படி விஸ்மயநீயதிவ்யமான குணங்களைக் காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டு அத்தையநுஸந்யித்து, அதில்அதிஶங்கையும் தீர்ந்து ப்ரீத்தியாகிறார்.

ஈடு—மூப்பத்தாறாயிரப்படி.

பிராட்டிமாரோடே நித்யபரிகரம்ஸேவிக்க, பர்யங்கவித்தையிற் சொல்லுகிறபடியே திருவநந்தாழ்வான்மேலே ஸர்வேஶ்வரன், நாம் பாடின திருவாய்மொழி கேட்கைக்காகத் திருவாறன்விளையிலே எழுந்தருளியிருந்தான்: நாம் அங்கேபோய்த் திருவாய்மொழி கேட்பித்து அநுகூலவ்ருத்திகளையும்பண்ணி அநுபவிப்போமென்று பாரித்தார்; அது மநோரதமாத்ரமாய், நினைத்தபடி தலைக்கட்டப் பெற்றதில்லை. 'பிராட்டிமார் அருகே எழுந்தருளியிருக்க, நித்யஸந்நிதி ருண்டாயிருக்க, நினைத்தபடி கார்யஞ் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கீடானஐஶ்வர்யம் குறைவற்றிருக்க, ஆஶ்ரிதர்உகந்தவற்றைத் தனக்குத் திருமேனியாகக்கொண்டு உதவும் ஸ்வபாவமுமிருக்க, எனக்கு ருசியிற் குறைவற்றிருக்க, நினைத்தபரிமாற்றம் பெறுதோழிவோமே!' என்று வெறுத்தார். இவர்தாம் ஸர்வேஶ்வரன்பக்கல் தமக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது இரண்டு ஸ்வபாவத்தை:—ஆஶ்ரிதபரதந்த்ரனா யிருக்குமிருப்பையும், ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் தனக்கு ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாய் இவற்றுக்குவந்த வ்யஸநம் தனக்குவந்ததாக நினைத்திருக்கும் ப்ராப்தியையு மாயிற்று; அவையிரண்டும் தம்பக்கல் கார்யகரமாகக் கண்டிலர்; "நானேருவன் தோற்றி ஸர்வேஶ்வரனுக்கு இவையும் பொய்யாகப்புகுகிறதோ?" என்று அதிஶங்கைபண்ணினார். 'குணஜ்ஞாநத்தாலே ஜீவிக்குமவர் குணங்களிலே அதிஶங்கைபண்ணினால் ஜீவிக்கமாட்டாரே. இவர்தம்மை நாம் இழக்கவொண்ணாது, இவரை ஸமாதாநம்பண்ணவும்விரகுளதோ?" என்றுபார்த்து, "வாரீர்! நீர், கண்டதெல்லாவற்றிலும் அதிஶங்கைபண்ணுகிறதென்? நாமும் உமக்கொன்றும் செய்திலோமோ? இவ்வளவாக உபகரித்த நாம் மேலுள்ளதுஞ் செய்வோங்காணும்; நீர் இங்ஙனே அதிஶங்கைபண்ணவேண்டா" என்று தன்னுடைய விஸ்ரம்஭ணீயத்வ ப்ரமுகமான கல்யாணகுணங்களை

தேவிமார்ப்ரவேஶே— ஸங்கதி - பிராட்டிமாரோடே இத்யாதி. "எழில்மலர்மாதரும்" என்றதற்தைப்பற்ற - பிராட்டிமாரோடே என்றது. "யாவருமுவந்தினவணங்கும்" என்றதற்தைப்பற்ற- நித்யபரிகரம்ஸேவிக்க என்றது. "பாம்பணையப்பன்" என்றதற்தைப்பற்ற - திருவநந்தாழ்வான் மேலே என்றது. பர்யங்கவித்தையாவது - ஆதாரஶக்திக்ரமத்திலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே மஹரிஷிஸேவிதமான பரிஜநபரிச்சதஸஹிதனாய்க்கொண்டு, நித்யமுக்தாநுபவாவ்யஜநனாய் எழுந்தருளியிருக்கும் ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிற வேதாந்தம். "தேவிமாராவார்" என்றுதொடங்கி, "நின்னுருவம்" என்னுமளவுங்கடாக்ஷித்து - பிராட்டிமாரருகே இத்யாதி விஶ்வக்ஸேநஸம்ஹிதையும். "காணுமாறருளாய்" என்றதற்தைப்பற்ற - நிசியில்குறைவற்றிருக்க என்றது. வெறுக்கிறது எதுக்காக? என்ன - இவர்தாம் இத்யாதி. "உமருகந்துகந்தவுருவம்" இத்யாதியைப்பற்ற - ஆஶ்ரிதபரதந்த்ரனாய் இத்யாதி. "இறந்ததும்நீயே" இத்யாதியைப்பற்ற - ஸ்வவ்யதிரிக்த இத்யாதி. றுக்குவந்தவ்யஸநம் என்றவிடத்திலே - "வ்யஸநேஷுநரஸ்யாணாம்" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். "அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்" என்றதற்தைப்பற்ற - அதிசங்கைபண்ணினார் என்றது. இவர் அப்படி அதிசங்கைபண்ணினால் ஈஶ்வரன் செய்யநினைத்ததேது? என்ன-குணஜ்ஞாநத்தாலே

யும், தான் இவ்வளவாகப்பண்ணின உபகாரங்களையுங் காட்டி, இவருடைய அதிஸங்கை யைத் தீர்த்து ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராய், அத்தை யநுஸந்தித்து இனியராகிறார்.

வ்யாதஜ்ஞதயா, "ப்ராஜ்ஞः" (ப்ராஜ்ஞः)- தம்மாலேயஹிமதம்பெறவிருப் பார்அறிவிற்குறையால் இழக்கவேண்டாதபடி தம்மளவையும் அவர்களளவையும் அறி கைக்கூடான அறிவுடையவர். "க்ருதஜ்ஞஶ்ச" (க்ருதஜ்ஞஶ்ச) - கிட்டுமவன் தன்பக் கல் வைமுக்யம்பண்ணுமது தவிர்ந்து ஓரடி வர நின்ற எல்லையும் அறிவர். "ஸாநுக்ரோஶஶ்ச" (ஸாநுக்ரோஶஶ்ச) - அறிவுகொண்டு காரியங்கொள்ளவும்அறியாதேயிருக் குமவர்களுக்கு, அவர்களிழவை யநுஸந்தித்து "ஐயோ!" என்று இரங்குமவராயிருப்பர். "ராகவவः" (ராகவவः) - இது இவர்தம்மைத் தோற்றிவந்ததல்ல; குடிப்பிறப்பாலே. "ஸத்வ்ருத்தः" (ஸத்வ்ருத்தः) - பரஸம்ருத்தியேகப்ரயோஜநராயிருப்பர். "வ்யாதः" (க்யாதः) - இப்படி எதிரிகள்கோஷ்டியிலும் ப்ரஸித்தர். "நிரநுக்ரோஶத்வங்கே" (நிரநுக்ரோஶத்வங்கே) - இக்குணங்களையுடைய பெருமாளே இத்தசையில் எனக்கு முகங்காட்டக்காணுமையாலே, இக்குணங்களொன்றுமில்லாத நிருபம்ஸரோபாதியாக ஸங்கியாநின்றேன். அவர்க்குக் குணங்கள்உண்டாகாதொழியாதிறே. "மதபாக்யஸங்க்ஷயாத்" (மத்பாக்யஸங்க்ஷயாத்)- என்னுடையஹாஅயஹாநியாலேயாமித்தனையிறே. "அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்வினையேன்" என்றுரைறே இவரும். இத்திருவாய்மொழிக்கு ஆளவந்தாரருளிச்செய்யும் ஸ்லோகம், இது.

முதற் பாட்டு.

தேவிமாராவார்திருமகள்பூமி ஏவ மற்றமராட்சேய்வார்
மேவியவுலகம்முன்றவையாட்சி வேண்டுவேண்டுருவம்நின் னுருவம்
பாவியேன்றன்னையடுகின்றகமலக்கண்ணது ஓர்பவளவாய்மணி யே!
ஆவியே! அமுதே! அலைகடல்கடைந்தவப்பனே! காணுமாறருளாய்.

ஆ —[தேவிமாராவார்]. லக்ஷ்மீஸ்ரீ-பூமிநீளாநாயகனுய், * ஸுஷுப்ஸுஷாஸுந மருடப்ரமுக நாநாவிய அநந்த பரிஜந பரிசாரிகா பரிசரித சரணயுகளனுய், நிவிலபுவந நிர்மாண த்ராணஸம்ஹாராதிலீலனுய், ஆஸ்ரித பரித்ராணைத்தமாக இச்சாநுகுண விக்

இத்யாதி. "பெரியவப்பனே" இத்யாதியைப்பற்ற - விஸ்ரம்ஹணீயத்வ இத்யாதி. "தாள்களை எனக்கே தலைத்தலைச்சிறப்பத்தந்த" என்றதத்தைப்பற்ற - தான் இவ்வளவாக இத்யாதி.

இப்படி அவன்குணங்களிலே அதிஸங்கைபண்ணிஞருண்டோ? என்ன - வ்யாதः இத்யாதி. "வ்யாதः வ்ராஜ்ஞः க்ருதஜ்ஞஶ்ச ஸாநுக்ரோஶஶ்ராவவः । ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோஶத்வங்கே ஹ்ருஷீகேஶ பாஸி" இதி ஸுந்தரகாண்டே வீதா. (உசு-கூ) அநுக்ரோ ஸம்-தயை. காரியங்கொள்ளவும்அறியாதே என்றது - ஆஹிமுக்யம்பண்ணி உஜ்ஜீவிக்கவும் அறி யாதே என்றபடி. "வ்யாதः" இத்யாதியாலே - குணங்களெல்லாவற்றையும்சொல்லி, "நிரநுக்ரோஶத்வங்கே" என்று க்ருபையொன்றிலும் அதிஸங்கித்தது மற்றையவற்றுக்கும்உபலக்ஷணம். "ஹ்ருஷீகேஶ பாஸி" என்றுற்போலே இவரும் அருளிச்செய்ததுண்டோ? என்ன-அறிவொன் றும் இத்யாதி.

ரஹனுய், ஸ்வஸௌளந்தர்யஹ்ருத அமோஷ மநோஹரகமலதளாயத லோசநனுய், அத்புஜ்ஜ்வல விக்ரமஸமாநவதநனுய், நீலரத்நஸத்ருஶ திவ்யரூபனுய், எனக்கு யாரகனுய், ஹோக்யனுய், ப்ரணதஜநஸமீஹித நிர்வர்த்தநைக ஸ்வஹாவனுயிருந்த உன்னைக் காணுமாறு அருளாயென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், பிரியில் தரிக்கவொண்ணாதபடி நிரதிஶயபோக்யனான நீ, உன்னை நான் காணும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

[ஏவமென்று தொடங்கி] - மற்று ஏவலடிமை செய்யக்கடவார் - அபர்வர்மமார்கள்; உன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுபாலநம் பண்ணக்கடவதான வைஶ்ரும், முக்தரும் நித்யருமான தரிவிதசேதநரும் ஆளக்கடவ விஹூதி; உனக்கு விஹூதியென்றால் தகுதியான மூன்றுலோகமென்றுமாம். [வேண்டுவேண்டுருவம் நின்னுருவம்] - ஜகத் ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டினவேண்டின வடிவு உன்வடிவு. [பாவியேனென்று மேலுக்கெல்லாம்] - இங்ஙனே ஸுலஹனான உன்னை இழக்கைக்கீடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னை நோவுபடுத்தாநின்றுள்ள அழகிய திருக்கண்களையும் விலக்ஷணமான திருப்பவளத்தையும் உடையையாய், ஒருகாலும் விடவொண்ணாதபரமகையுமுடையையாய், எனக்கு யாரகனான ப்ராணனுமாய், நிரதிஶயபோக்யனுமாய், அபேக்ஷித்தார் அபேக்ஷிதங்களைக் கடலிக்கடைந்தாகிலும் கொடுக்கும் உபகாரகனுமானவனே!

ப.—முதற்பாட்டில், நிரவதிகவிபூதியுக்தனுய், விஶ்லேஷத்தில் யரியாதபடி பண்ணும் போக்யதையையுடைய உன்னை நான் காணும்படி இரங்கவேணுமென்கிறார்.

தேவிமார்ஆவார் - (உன்னழகுக்கும் பெருமைக்குந் தகுதியான) தேவிமாராவார், திருமகள் - (உனக்கு நிரதிஶய ஸம்பத்ரூபையான) லக்ஷ்மியும், பூமி- (ஸமஸ்தவிஹூதியாதாரமாநியான) பூமியும்; மற்று - (அதுக்குமேலே) பின்னையும், (இவர்களோடேகூடவிருக்கிற நீ), ஏவ - (க்ரியதாமிதிகிம்வஹ என்கிறபடியே) நியோகிக்க, ஆட்செய்வார் - கைங்கர்யம்பண்ணுவார்கள், அமர் - நித்யஸூரிகள்; மேவிய - (உன்னோடு அப்ருதக்ஸித்தமாம்படி) பொருந்திய, மூன்றவை-(ப்ரதாநபுருஷகாலாத்மகமான) த்ரைவித்யத்தையுடைய, உலகம் - லோகங்கள், ஆட்சி-ஆஜ்ஞாநுவர்த்தாயிகள்; வேண்டு- (அவற்றினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக) தத்தத்வஸ்வீகாரமாயும், வேண்டு - ஸ்வாஹிமதமுமாயுமிருக்கிற, உருவம் - ரூபங்கள், நின் - உனக்கு, உருவம் - (அஸாதாரண) ரூபங்கள்; (இந்த உபயவிஹூதி நிர்வஹணத்தைக்காட்டினவளவன்றியே), பாவியேன்தன்னை- (இவ்வாகாரத்தை அநுஹவிக்கப்பெறாத) பாபத்தையுடைய என்னை, அடுகின்ற - (முடிப்பாரைப்போலே) நலிகிற, கமலம் - (நிரதிஶயபோக்யமான) தாமரைபோன்ற, கண்ணது - கண்ணும், ஓர்-அத்விதீயமான, பவளம் - பவளம்போன்ற, வாய் - அதாபோஹாஹையையுமுடைத்தான, மணியே - நீலரத்நம்போலே ஔஜ்ஜ்வல்யனுய், ஆவியே - (வ்யதிரேகத்தில் யரிக்கவொண்ணாதபடி) ப்ராணஹூதனுய், (அவ்வளவன்றியே), அமுதே - (அழிந்த ஸத்தையை உண்டாக்கும் அநவாதபோக்யமான) அம்ருதமாய், (அர்வாசீநாம்ருதத்தில் அபேக்ஷையுடையார்களுக்கும்), அலைகடல்கடைந்த அப்பனே - அருந்தாழில்செய்து கொடுக்கும் அதிஶயிதோபகாரகனானவனே! (அப்படி ஆயாஸிக்கவேண்டாதபடி), காணுமாறு - கண்டு அநுஹவிக்கும்படியாக, அருளாய் - க்ருபைபண்ணியருளவேணும்.

இ.—முதற்பாட்டில், பிரியில் யரிக்கவொண்ணுதபடி நிரதிசயபோக்ய னான நீ, உன்னை நான் காணும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணு மென்கிறார்.

[தேவிமாராவார் திருமகள்பூமி] - அவர்கள் புருவம்நெளித்தவிடத்தே உனக் குக் கார்யஞ்செய்யவேண்டும்படி வல்லமைகளாயிருக்கிறார் பிராட்டியும் ஆண்டாளும்; "நகஞ்சிநாவாராயுதி" என்று பொறைக்கு உவாத்தாயிருக்கும் ஒருத்தி: "பொறுப் பதெதற்கை? குற்றந்தானுண்டோ?" என்று அப்பொறைதான் ஒருவடிவு கொண் டாற்போலேயிருக்கும்ஒருத்தி; ஒருத்திலம்பத்தாயிருக்கும், ஒருத்திலம்பத்துக்கு விளைநிலமியாயிருக்கும்; அவர்கள் அருகேயிருக்க எனக்கு இழக்கவேண்டுகிறதென்? என்கை. [எவஇத்யாதி] - அவனும் அவர்களுமான சேர்த்தியிலே யெடுத்துக் கை காட்டுவார் நித்யஸூரிகள். [ஏவ] - கைங்கர்யந்தான் உத்தேச்யமானவோபாதி, ஏவிக் கொள்ளுகையும் உத்தேச்யமென்கை; "கிமதாபிதிசோஅவ" மற்றென்று - துல்ய விகல்பத்தையாயிற்று. திருமூலத்தடத்திலே அணைந்தால் பிராட்டிமார்க்கு உள்ள இனிமை, அச்சேர்த்தியிலே கைங்கர்யம்பண்ணப் பெறுகையாலே இவர்களுக்கு உண் டாம்; "ரூபோணாவதெதரயஃ": ஸ்வரூபாநுரூபமாயிறே ஸுகங்களிருப்பது; "வேஷம் வல்லார்களைக்கொண்டு" என்கிறபடியே, அவர்களும், புருஷகாரபூதராயிறேயிருப் பது. [மேவிய இத்யாதி] - புருஷகாரம் உண்டாலுமல்லது அபேக்ஷிதம் கொடுக்கைக் கீடான ஐச்வர்யம் வேணுமிறே. [மேவியவுலகம்] - தகுதிபாய்ப் பொருந்தினவுல கமென்னுதல், ஆஜ்ஞாபரிபாலநம் பண்ணுமென்னுதல், [மூன்றவையாட்சி] - வை ரும், மூக்தரும், நித்யஸித்தருமென்னுதல். மேலுங்கீழும் நடுவுமான சதுர்த்தர் புவநமென்னுதல். [வேண்டுவேண்டுருவம் நின்னுருவம்] - ரக்ஷணத்துக்கு வேண் டினவேண்டின வடிவென்னுதல்; இச்சாக்ருஹீதமான வடிவென்னுதல்; ஆச்ரிதர் உகந்தவடிவென்னுதல். [பாவியேன்தன்னை] - புருஷகாரமும் உண்டாய், விபூதி யையும் உடையனாய், ஆச்ரிதாபீஷ்டமான விக்ரஹயோகத்தையு முடையனா யிருக்க, இழக்கைக்குஅடியான பாபத்தைப் பண்ணின என்னை. அந்தமாஹாவ்யூஹத் துக்குப் புறம்பாவேனேயென்கிறார். [அடுகின்ற] - முடிகின்ற. "உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்ணன்" என்கிற திருக்கண்களையுடையவனே! [பவளவாய்] - "ஸவிஶாஸ்வஜ்ஜிதாயாஸம்ஸ்ரீ ஜாணம் ஶ்ரவஜ்ஜஜ்ஞே" என்கிற ஸ்மி தத்தையுடையவனே! [மணியே] - விடாயர்முகத்தே குளிர்ந்தநீர்வெள்ளத்தை வெட்டி விட்டாற்போல ச்ரமஹரமான வடிவையுடையவனே! இவைகிடீர் எனக்கு போய்க மாய் கடக்கிறது! [ஆவியே] - ஒரு வாயுவிஶேஷமன்று இவர்க்குப்ராணன்; நாய்ச்சி மாரோடும், விபூதியோடும், நித்யஸூரிகளோடுங்கூடின ஸவஸ்துவாயிற்று இவர்க்கு ப்ராணன். [அமுதே] - யாகமாத்ரமாயிருக்கையன்றிக்கே, நிரதிசய போக்யபூதனானவனே! [அலைகடல்கடைந்த அப்பனே] - நிரதிசயபோக்யனாயிருந்த உன்னை அநாதரித்து, புறம்பே ஓர்உப்புச்சாறு அமையுமென்றிருப்பார்க்கு, உடம்பு நோவக் கடலைக்கடைந்துகொடுக்கும் உபகாரகனே! [காணுமாறருளாய்] - எனக்குக் கடல்கடையவேண்டா, வடிவைக்காட்டவமையும். இவர்க்கு ப்ராப்யம் அம்ருதமன்று காண்கை; உபாயமும் கடல் கடைகையன்று; அருளே. "ப்ராப்யப்ராபகமிரண்டும் ஒன்றே" என்று இருப்பார்க்குக் கார்யம் செய்யலாகாதோ? என்கை.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. பிரியில் தரிக்கவொண்ணுதபடி நிரதிசயலோக்ய ணை நீ, உன்னை நான் காணும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணு மென்கிறார்.

[தேவிமார் இத்யாதி]-†"**நகஸ்ரீஸாவாஸாயுகி**" (நகஸ்ரிங்காபராத்யதி) என்பாரும் அருகேயிருக்க, எனக்கு க்லேசப்படவேண்டுகிறதேதுவென்? ‡"**மித்ரமேளபயிகம்**": ராவணன் பிராட்டிதிருமுன்பேநின்று சிலவற்றை ஜல்பிக் கப்புக்கவாறே, ப்ரஜைநலிந்ததென்னுத் தாய் சீறுளிறே! ஜநியானமுறையாலே, அவன் அநர்த்தங்கண்டு ஹிதமருளிச்செய்கிறாள். "அவர்திருவடிகளிலே சரணம்புகு"என்றால், அவன் தாழ்வாகநினைத்து இசையானென்னுமத்தாலே - தோழமைக்கொள் என்கிறாள்; அவர்§"**மித்ரலாவேந**" (மித்ரபாவேந) என்பர்: இவள் "**மித்ரளவயிகம்**" (மித் ரமேளபயிகம்) என்னும். அவ்வருகுபோனாலும் பரமஸாம்யாபத்தியிறே கொடுப்பது. எனக்கு சத்ருவாயிருப்பாரோடு உறவுபண்ணவேண்டுகிறதென்? என்னுமே! "**ஸ்தாநம் வரீவ்ருதா**" (ஸ்த்தாநம்பரீப்ஸதா)-கெடுவாய், வழிபறிப்பார்க்கும் தறையிலேகால்பாவி நின்று கொள்ளவேணுமே: உன்சடியிருப்பை ஆசைப்பட்டாயாகில் இத்தனையுஞ்செய்ய வேணும். 'எனக்கு ஒருகுடியிருப்பும் வேணுமோ? ஆகாச சாரிகளாயன்றோ இருப்பது நாங்கள்'என்று அவனுக்கு நினைவாக, "**வயம்வா நிவ்ருதா**" (வதம்சாநிச்சதா)-அவர்அம்பு கள் ஆகாசத்திலே நடவாதோ? "**வொரழ**" (கோரம்) - உன்னைச் சிங்கவிளக்கெரித் துக்கொல்லாதே நற்கோலையாகக் கொல்லும்போதும் அவரைப்பற்றவேணுங்காண். "**கூயா**"(த்வயா)-பலசொல்லியேன்? உனக்கு அவர்வேணும். "**கூஸளா**" (அஸௌ) - அவர்படி உனக்குத்தோற்றுகிறதில்லையோ? உருவுவெளிப்பாட்டாலே முன்னிலை இவ ளுக்கு: அச்சத்தாலே முன்னிலையாகத்தோற்றும் அவனுக்கு. 'தீரக்கழிய அபராதம்பண்ணி நிற்கிற என்னைக் கைக்கொள்ளுவரோ?' என்ன "**வாராஷ்ஷபஃ**" (புருஷர்ஷபஃ) -

---

முதற்பாட்டு.—தேவிமார் இத்யாதி. "அமுதே - காணுமாறருளாய்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - பிரியில்தரிக்க இத்யாதி.

பிராட்டிமாரைச்சொன்ன அநந்தரம், 'காணுமாறருளாய்' என்றதுக்கு ஹாவம்-நகஸ்ரிங் இத்யாதி. புருஷகாரத்தின் உறைப்பைக்காட்டுகிறார் - மித்ரம் இத்யாதி. ஸ்லோகாவதாரிகை - ராவணன் இத்யாதி. ப்ரதிகூலனைவனுக்கு ஹிதஞ்சொல்லுவானென்? என்ன - ப்ரஜை இத் யாதி. மேலே "**ஸரணாகதவத்ஸலஃ**" என்னுமவன், சரணம்புகு என்றதே, "மித்ரம் - கதம்போ - ளவயிகம்" என்பானென்? என்ன - அவர்திருவடிகளிலே இத்யாதி. தங்கள் ஸ்வஹாவத்தாலும் சொல்லுகிறரென்று பரிஹாராந்தரம் - அவர் மித்ரலாவேந இத்யாதி. அதா வது - "மித்ரலாவேந"என்னுமவர்அபிப்ராயத்தை யறிந்து, "மித்ரளவயிகம்" என்னும் என்றபடி. தங்களோடு ஸமராக நினைத்திருப்பர்களென்கைக்கு, இவர்கள் ஸாம்யாபத்திப்பதோ? என்ன - அவ்வருது இத்யாதி. "**ஸ்தாநம்வரீவ்ருதா**" என்றதுக்கு அவதாரிகை - என்கீது இத் யாதி. கொள்ளவேணுமே - பறிக்கவேணுமே. சிங்கவிளக்கெரிக்கை - தலையிலே சாணியை வைத்து விளக்கேற்றுகை; வாலிலே பந்தங்கட்டி யெரிக்கையும். ராவணனைப்பார்த்து "கூஸளா" என்று காட்டுகிறவளுடைய ஹாவம் - அவர்படி இத்யாதி. அவர் அஸந்நிஹிதராயிருக்க, "கூஸளா" என்று முன்னிலையாகத் தோற்றக்கூடுமோவென்ன - உருவு இத்யாதி வாக்யத்வயம். "**திவா**

† ராமா-யுத்-116, 44. ‡ ராமா-ஸுந்-21, 20. § ராமா-யுத்-18, 3.

நீசெய்தவற்றை ஒன்றுக நினைத்திருப்பாரொருவரல்லர், புருஷோத்தமர்காண். [தேவி மாராவார் திருமகள்பூமி] - அவர்கள்புருவம் நெளிந்தவிடத்தே உனக்குக் காரியஞ்செய்ய வேண்டும்படி வல்லமைகளாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரும்ஆண்டாளாரும் †"நகஸ்ரீ ஹாவஸாயஞ்தி" (நகஸ்சிந்நாபராத்யதி) என்று போறைக்கு உவாத்தாயிருக்கும் ‡"க்ரியதாமிதிமாம்வத" (க்ரியதாமிதிமாம்வத): மின்னிமுழங்க வல்லமேகம்போலே, கம்பீரமாயிறே திருமிடற்றொலைதானிருப்பது. [மற்றமரராட்செய்வார்] - இச்சேர்த்தியில் கிட்டிநின்று அடிமைசெய்வார் நித்யஸூரிகள். மற்றென்பது - துல்யவிகல்பத்தையாயிற்று: திருமூலத்தடத்திலே அணைந்தால் பிராட்டிமார்க்குண்டான இனிமை இச்சேர்த்தியிலே கைங்கர்யம்பண்ணப்பெறுகையாலே இவர்களுக்கும் உண்டாம்; §"ரஜஸாணாவதெ ஸ்ரேய:" (ரமமாணாவநேத்ரய:) என்கிறபடியே, ஸ்வரூபாநுரூபமாயிறே லாபங்களிருப்பது: பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும் அந்யோந்ய ஸம்ஸ்லேஷத்தால் பிறக்கும் ரஸம், இருவருமானசேர்த்தியைக் காண்கையாலே பிறக்கும் இதுவேபெருமாளுக்கு. [அமரராட்செய்வார்] - "வேதம்வல்லார்களாக்கொண்டு" என்கிறபடியே அவர்களும் புருஷகாரபூதராயிறே யிருப்பது. பிராட்டிமாரும் அருகேயுண்டாய், "மற்று" என்று அவர்களோடொக்க விகல்பித்துச் சொல்லலாம்படியான நித்யஸூரிகளு முண்டானாலும், ஐச்வர்யத்திலே குறையுண்டாகில் கார்யஞ்செய்யவொண்ணுதிறேயென்னில்,—[மேவிய இத்யாதி] - கீழும் மேலும் நடுவுமான லோகங்களைச் சொல்லுதல், த்ரிவிதசேதநரையுஞ் சொல்லுதல். [மேவிய] - லோகத்துக்கு இவன் ரக்ஷகனென்றுல் தகும்படியிருக்குமென்னுதல், ராஜ்யந்தான் பொருந்தியிருக்குமென்னு

ஸ்ரீ பாவிஜிதீஷா" இத்யாதி தாதுவாலே க்ரீடாவதிகளென்றுய், **வல்லபைகள்** என்கிறார். ஹலிதம் - **நகஸ்ரீஸ்** இத்யாதி வாக்யத்வயம். உவாத்தாய்-உபாத்யாயனுய். இருவரையும் சொல்லுகிறதுக்கு ஹாவம் - **அவர்கள்** இத்யாதி. கைங்கர்யம் உத்தேச்யமாஞல் தாங்களே செய்யவொண்ணுதோ? எவிச்செய்யவேணுமோ? என்ன - **கைங்கர்யந்தான்** இத்யாதி. அதாவது - பாரதந்த்ர்யம் ஸ்வரூபமாகையாலே, எவகை ப்ராப்தமென்றபடி. அவனுடைய மிடற்றொலை ஹாக்யமாகையாலும் எவவேணுமென்று ஹாவாந்தரம் - **மின்னி** இத்யாதி. "திருமகள்பூமி" என்றவநந்தரம், "ஆட்செய்வார்" என்றதுக்கு ஹாவம் - **இச்சேர்த்தியில்** இத்யாதி. துல்யவிகல்பமாம்போது பிராட்டிமாருடைய ஸங்கம் இவர்களுக்குமுண்டோ? என்ன - **திருமூலத்தடத்திலே** இத்யாதி. உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - **ரஜஸாணா** இத்யாதி. "**தேய:** - **ரஜஸாணா:**" என்றதுக்கு ஹாவம்-ஸ்வரூப இத்யாதி **வாக்யத்வயம்.** அமரரைச்சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநமேதென்ன - **வேதம்** இத்யாதி. யத்வா, "மற்று" என்று-துல்யவிகல்பத்துக்கு, ஹாமுத்தில் துல்யத்வத்தைக் கீழ் அருளிச்செய்து, புருஷகாரத்வத்தில் துல்யதையாக ஹாவாந்தரம் - **வேதம்** இத்யாதி என்னுதல்: ஏதந்நியாமகம் - **மற்று** என்று அவர்களோடொக்க என்ற மேலில்வாக்யம். "மேவிய" இத்யாதிக்கு அவதாரிகை - **பிராட்டிமாரும்** இத்யாதி. **ரக்ஷகனென்றல்** - ஆளுகிறவனென்றுல் என்றபடி. முந்தின அர்த்தத்தில், "மேவிய" என்றது - ஆட்சிக்கு விசேஷணம். முந்தின அர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - **ஏதே**

---

† ராமா-யுத்-116, 44. ‡ ராமா-ஆரண்ய-15, 7. § ராமா-ஸங்க்ஷேப-ஸ்க,

தல். "ஸைதூலொகூழவி நாயெநயெநவ்யாஹாயவ தாரழி" (த்ரைலோக்யமபி நாதோநயோஸ்யாங்நாதவத்தரம்) – த்ரைலோக்யத்தையும் கையடைப்பாக்கினுலும், ரக்ஷியம் சுருங்கி ரக்ஷகத்வப்பாரிப்பே விஞ்சியிருக்கும். [வேண்டுவேண்டுருவம் நின்னுருவம்]- அவ்வோரக்ஷணத்துக்கு வேண்டினவேண்டினவென்னுதல்; * இச்சாக்ருஹீதமென்னுதல்; ஆஸ்ரிதர் உகந்தவற்றையே தனக்குத் திருமேனியாகக்கொள்ளுமென்னுதல். [பாவியேன்தன்னை] - புருஷகாரமுண்டாய், விபூதியையுமுடையனுய், ஆஸ்ரிதாதீநமான விக்ரஹத்தையு முடையனுயிருக்க, இழக்கைக்கடியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னை, அந்த ஸ்ரஹஸ்யத்துக்குப் புறம்பாவேனே! என்கிறர். [அடுகின்ற] - முடிகின்ற. † உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்ணையுடையவனே! [பவளவாய்] - "ஸவிலாஸஸ்மிதாராம்பிப்ராணம்முகபங்கஜம்) என்கிற ஸ்மிதத்தையுடையவனே! [மணியே] - விடாயர்முகத்தே குளிர்நீர்வேள்ளத்தை வெட்டிவிட்டாற்போலே ஸ்ரமஹரமானவடிவையுடையவனே! இவைகிடீர் எனக்கு ஜாரகமாகிறது; [ஆவியே] - ஒரு வாயுவிஸ்ரேஷமன்று இவர்க்கு ப்ராணன்; நாய்ச்சிமாரோடும் நித்யஸூரிகளோடுங்கூடிக் கண்ணும் வாயும் வடிவுமாயாயிற்று இவருடைய ஆவியிருப்பது. [அமுதே] - ஸாரகமான ப்ராணனுய், ஸோக்யவஸ்துவைப் புறம்புதேடவேண்டாதே ஸோக்யமும் தானேயாயிருக்கை. ஸோக்யமும்தானுனுல் ஸாதித்துக்கொள்வார் இவரன்றிக்கே உபாயமும்தானேயாயிருக்கை. [அலகடல்கடைந்தவப்பனே] - ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் அரியனசெய்து அபேக்ஷிதங்களைச்செய்யும் உபகாரகனே! உமக்குச்செய்யவேண்டுவதென்? என்ன,

---

ப்ர.—[மேவியவுலகம்மூன்றவையாட்கி]—கூயொய்யாகாணெ[உ]வடா ஹிஷெகூடெநாரயெஉஸாரயஃ: — யளவராஜ்ஞிநியொக்தாஹ்ஸிவீ தஃ வாரூஷவாஜுவழி ।கஉ। கூநாரஸிவஹ்ஸவெடெநாமொமக்ஷீவாநு மக்ஷணாஸ் ஜஃ।(ஸெதூலொகூழவிநாயெநயெநவ்யாஹாயவ தாரழி।கங। கூடெநநஸ்ரூயஹாவஹ்ஸ்வஹ்ஸ்ம்யொஜெயவஃஹீதிழி । மதக்ஷுஸ்ரொஹவிஷ்யாதிஹ்ஸுதெதஹ்ஸிஸ்ரிவெஸ்ரயவொகச।

லொகூழி இத்யாதி. "நாயவ தாரழி" என்றதுக்கு அர்த்தம் - த்ரைலோக்யத்தையும் இத்யாதி. "ஜவாஸ்ரயஹீதழி" என்ற த்விதீயார்த்தத்துக்கு, "வேண்டுவேண்டுருவம்" என்று - முழுச்சொல்லாய், எப்போதுமொக்க வேண்டினவுருவ மென்றபடி மூன்ரும்அர்த்தத்துக்கு, ஆஸ்ரிதர்வேண்டினரூபமே உனக்குவேண்டினரூபமாயிருக்கு மென்றபடி. "பாவியேன்" என்றதுக்கு - கீழில் பதங்களைக்கடாக்ஷித்து அர்த்தம் - புருஷகாரம் இத்பாதி. "மேவிய" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து, "பாவியேன்" என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - அந்த ஸ்ரார்ஹஸ்த்ய இத்யாதி. "கமலக்கண்ணதோர்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - உயிர்க்கெல்லாம் இத்யாதி. கீழெல்லாம் சொன்ன வநந்தரம், "ஆவி" என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஒருவாயு இத்யாதி வாக்யத்வயம். "அலகடல்கடைந்தவப்பன்" என்றதுக்கு அவதாரிகை - ஸோக்யமும் இத்யாதி. இப்பதத்தில் "உபாயமும்தானே" என்று தோற்றுகிறதோவென்ன - ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு இத்யாதி. அத்தேவதைகளைப்பற்றத் தமக்கு வ்யாவ்ருத்தி அருளிச்செய்கிறர் - எனக்கு இத்யாதி, "காணுமாறு, அருளாய்" என்கிற பதத்வயஹலிதார்தம் - வடிவை இத்யாதி வாக்யத்வயம். தேவதைகளில் தமக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறராதல், ஹலிதமாதல் - ப்ராப்யப்ராபகங்கள் இத்யாதி. "ஸெதூலொகூழவிநார்

---

† இந்த ஈட்டின் பங்க்தியைப் பார்க்கும்போது 'கமலக் கண்ணவோர் பவள வாய் மணியே' என்று பாடமிருக்குமோ என்று தோன்றுகின்றது.

[காணுமாறருளாய்]- எனக்குக் கடல்கடையவேண்டா, அவ்வடிவைக்காட்ட அமையும். வடிவைக்காண்கை - ப்ராப்யம், அருள் - ப்ராபகம். ''ப்ராப்யப்ராபகங்கள் நீயே'' என் றிருப்பார்கார்யம் செய்யலாகாதோ ? (க)

ரண்டாம் பாட்(

காணுமாறருளாயென்றென்றேகலங்கிக் கண்ணீரலமர வினையேன்
பேணுமாறெல்லாம்பேணி நின்பெயரேபிதற்றுமாறருளெனக்கந்தோ !
காணுமாறருளாய்காகுத்தா! கண்ணா! தோண்டனேன்கற்பகக்கனியே !
பேணுவாரமுதே! பெரியதண்புனல்சூழ் பேருநிலமேத்தபோராளா !

ஆ.—[காணுமாறருளாய்.] - இப்படி, காணுமாறருளா யென்றென்றே கலங்கிக் கண்ணீரலமர வினையேன், இதற்குமேல் இல்லையென்னும்படி ஆசைப்பட் டாலும், உன்திருநாமங்களையே சொல்லிக் கூப்பிடப்பெறும் இதுவே எனக்கருளும் அருள்! இங்ஙனன்றிக்கே, காணுமாறருளாய். காணவொண்ணுமோ? என்னில்,— காணவேணுமென்று அபேக்ஷித்தார்க்கு, சக்ரவர்த்திதிருமகனையும் ஸ்ரீவஸுதேவர்திரு மகனையும் வந்து திருவவதாரம்பண்ணியன்றே உன்னைக் காட்டிக்கொடுத்தருளிற்று? நெஞ்சாலே அநுஸந்திக்கலாம்படி உன்னை எனக்கு ஸ்மாக்யமாகத் தந்தருளின பரமோ தாரனல்லையோ? மற்றும் ஆசைப்பட்டாரெல்லார்க்கும் உன்னை ஸ்மாக்யமாகக் கொடுக் குமவனல்லையோ? மஹார்ணவாந்தர்நிமக்நமான ஜகத்தையெடுத்து ரக்ஷித்தருளின பர காருணிகனல்லையோ? காணுமாறருளாய் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ''என்றுங்காணவேணும்'' என்று மிகவும் தீநவு பட்டிருக்குமிருப்போ என்திறத்துச்செய்தருளப் பார்த்தருளிற்று? ஐயோ ! இங் ஙனேபடாமே உன்னைக்காணும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணும்! என்கிறார்.

[காணுமாறென்று தொடங்கி] - காணுமாறு அருளாய் என்று நிரந்தரமாகச் சொல்லாநின்றுகொண்டு அந்த தாருணத்வநிவழியே ஹ்ருதயம் கலங்கிக்கலங்கினஹ்ரு தயத்துக்குப் போக்குவிட்டாற்போலே மிகவும் கண்ணீர்வரும்படி உன்னைக்காணாத இப்படிதீ்வ்யப்படுகைக்கீடான பாபத்தைப்பண்ணின நான்தேடும்படியெல்லாம்தேடிஉன் னைப்பெறுதவ்யஸநத்தாலே உன்னுடைய திருநாமங்களைப் பிதற்றும்படியான இதுவே நீஎனக்குப்பண்ணும் க்ருபை ? [காகுத்தாவென்று தொடங்கி] - அர்த்திகளுடைய ஸர்வாபேக்ஷிதமும் கிடைக்கும் ககுத்ஸ்குலத்திலே வந்துபிறந்தருளி, அதுக்குமேலே அங்குப்பெறுதனவும் பெறலாம்படி க்ருஷ்ணனய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணி சபல ணை எனக்கு அயத்நஸித்தஸ்மாக்யனைவனே ! [பேணுவாரென்று தொடங்கி] - உன்னையாசைப்பட்டார்க்கு நிரதிசயஸ்மாக்யனுய், உன்னையாசைப்படுதல் தன்ஆபத் தை உனக்கறிவித்தல் செய்யமாட்டாதேயிருந்த ஜகத்தை ப்ரளயார்ணவத்தினின்றும் வெறும் உன்க்ருபையாலே எடுத்தபெரியோனே!

யெந யெநவ்யாஹாயவதாரே । கெநநரெரயவாவஹ்ருஷ்ணோயொஜெயவஸுஹீதிசோ'' உதயொஜ்யாகாணை, உஸாயஃ. ''ஸவிஶாஸ'' இத்யாதி (ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே) 'வஸுதெவஸுதெ (17,21.) (க)

ப.—அநந்தரம், "வேண்டுவேண்டுருவம் நின்னுருவம்" என்றுசொன்ன அவதார விக்ரஹலோக்யதையை அநுஸந்தித்து, நான் க்லேஶியாதபடி கண்டு அநுபவிக்கும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

காணுமாறு - காணும்படி, அருளாய்-க்ருபைபண்ணவேணும், என்றென்று - என்று பலகாலுஞ்சொல்லி, கலங்கி - (காணப்பெறுமையாலே) கலங்கி, கண்ணீர் - கண்ணினுடைய நீர், அலமர - பரவாகிற்க, வினையேன் - காணப்பெறுத பாபத்தை யுடையேனான நான், (உன்னை ஆசைப்பட்டும் நீ ஆதரியாதவளவில்), பேணும் - (ஆத்மாத்மீயங்களையும் இழந்தும் பலகாலும் ஶரணம்புக்கும் மோஹித்தும் இப்படி) ஆதரிக்கும், ஆறு - ப்ரகாரம், எல்லாம் - எல்லாம், பேணி - ஆதரித்து, (அவ்வளவிலும் கிடையாமையாலே), நின் - உன், பெயரே - திருநாமங்களையே, பிதற்றுமாறு - சொல்லிக் கூப்பிடும்படியாகவிறே, எனக்கு – எனக்கு(ப்பண்ணின), அருள் - அருள்; அந்தோ - ஐயோ! (ஆஶாலேஶமுடையாரும் அநவரதமநுபவிக்க, எனக்கு இப்படி பவித்தது! ஆனபின்பு), காகுத்தா - ககுத்ஸ்த வம்ஶத்திலே பிறந்து (காட்டோடு நாட்டோடு வாசியறக் காட்சிகொடுக்குமவனுய்), கண்ண - க்ருஷ்ணனுய் அவதரித்து (பெண்பிறந்தாரெல்லாரும் கண்டநுபவிக்கும்படி எளியனுய்), (இவ்வளவன்றியே); தொண்டனேன் - சபலனான எனக்கு, கற்பகம் - (நீதானே உன்னை ப்ரகாஶிப்பித்த) ஔதார்யத்தையுடையையாய், கனியே-(அப்போதே நுகரவேண்டும்படி)பக்வபலமானதனுய், பேணுவார் - ஆசையுடையார்க்கு, அமுதே - ஸ்தாவஹாதுவான நித்யஜீவ்யமாய், பெரிய-அபர்யந்தமாய், தண் - ஶீதளமான, புனல் – ப்ரளயஜலத்திலே, சூழ் - அழுந்தின, பெருநிலம் – மஹாப்ருதிவியை, எடுத்த - எடுத்த, பேராளா - மஹாபுருஷனே! (முழுகவும்மீட்கவும்வேண்டா); காணுமாறு - (நான்) கண்டு அநுபவிக்கும்படி, அருளாய் - க்ருபைபண்ணியருளவேணும்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், "காணவேணும் என்று மிகவும் நோவுபட்டிருக்குமிருப்பேயோ என்திறத்தில் செய்யப்பார்த்தது? நான் இங்ஙனேபடாமே உன்னைக்காணும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணும்" என்கிறார்.

[காணுமாறருளாய்] - "அலைகடல்கடைந்த அப்பனே! காணுமாறருளாய்" என்னச்செய்தே காணப்பெறாதேயிருக்க, பின்னையும் "காணுமாறருளாய்" என்கிறதிறே. காண்கைக்கு ஒருப்ரவ்ருத்தி பண்ணுமவரல்லரே. வர்ஷஶாரையாலல்லது யரியாத சாதகம்போலே அருளல்லது அறியாதவர்; ப்ரவர்த்திக்கைக்குத் தாம் ஶக்தராணுலும், ப்ராப்திபில்லை என்றிருக்குமவர். [என்றென்றே] - அநவரதம் இத்தையே சொல்லாநிற்பர். ஒருகால்சொன்னல்வரக்காணுதாழிந்தால், வேறொரு புகலுண்டாகிறே அத்தைப் பற்றலாவது? [கலங்கி] - இப்படி கூப்பிட்டு ஒருபடிப்படச் சொல்லாநின்ற வந்த ஔருணத்வநிவர்த்தீய ஹ்ருதயத்திலேபிறந்த கலக்கம் ஒருகாலிக்கொருகால் ஏறிவராநின்றது. "ஜலமுமீரவலநடி". [கண்ணீரலமர] - அகவாயிற் கலக்கம் உள்ளடங்காமை கண்ணீராய்ப் ப்ரவஹியாநின்றது. [வினையேன்] - இதுக்குமுன்பு அவ்விஷயத்தைப்பற்றினுக்குக் கலக்கமும் கண்ணீருமில்லைகிடீர்! ஆஶாலேஶமுடையார் காற்கடையிலே துவளக்கடவ தத்த்வத்தைப்பெறுகைக்கு நான் இங்ஙனே கூப்பிடும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [பேணுமாறெல்லாம் பேணி] - மூதலிலே அயோக்யனென்று அகன்று, "அவன்விரும்பாத நானும் என்னுடைமையும் எனக்கு

வேண்டா" என்று ஆற்றுமையாலே மடலிலேகைவைத்து, பலபடியும் ப்ரபத்திபண்ணி, ப்ராணயரோஷம் தலையெடுத்துக் கிலாய்ப்பதும் செய்தவிடத்திலும். [உன்பெயரே பிதற்றுமாறருள் எனக்கு] - எனக்கருள் உன்பெயரே பிதற்றுமாறுப்விட்டது. உன் னைப்பெறுத வ்யஸநத்தாலே உன்னுடைய திருநாமங்களை அக்ரமமாகச்சொல்லிக் கூப் பிடும் இதுவோ நீ எனக்குப்பண்ணும் க்ருபை? நீசவிஷயங்களை ஆசைப்பட்டுக் கூப் பிடுமத்தைத் தவிர்த்து, நம்மையாழியச் செல்லாமைவிளைத்து, நம்மைப் பேர்சொல் லிக் கூப்பிடும்படி பண்ணினீரேமையென்றன்றோ இருக்கிறது? ஸம்ஸாரிகளிற்காட்டில் வ்யாவிருத்திதானோ எனக்கு வேண்டுவது? என் அஹிமதம் பெறவேண்டாவோ? [அந்தோ] - உன்னை நீ பிரிந்தறியாய்; பிரிந்தாரைக்கண்டறியாய்; நித்யஸூரிகள் பிரிந் தறியார்கள். ஸம்ஸாரிகள் பிரிவறியார்கள்; இவ்வாற்றுமையையுடையார் இவரொரு வருமேயாயிற்று. [காணுமாறருளாய்] - திருவாறன்விளையைத் திருநகரியிலேயணித் தாக்குதல், நான் கால்நடைதந்துபோய்ப் புகவல்லேனும்படி பண்ணுதல் செய்யாய்! 'இப்படி நாம்எங்கே செய்யக்கண்டு நிர்வஹ்யிக்கிறீர்?'என்ன,—[காகுத்த!]- ககுத்ஸ்ய வம்ஸத்திலே அவதரித்து உன்வடிவை எல்லார்க்கும் காட்டிற்றில்லையோ? "ரூபவ லாவண்யம் ஔதார்யம்" "ஸுலபஸ்வபாவோஸி" என்னும்படியன்றோ? [கண்ணை] - ருஷிகளுக்கேயன்றிக்கே "தாவாசாவிரஹ்ய" என்று இடைப்பெண் களுக்கு உன்னைக் காட்டிற்றிலையோ? [தொண்டனேன் கற்பகக்கனியை] - எனக்கு உபகரித்ததுகிடக்க, பிழங்கிணறு கண்வாருகிறதென்? விஷயாந்தரங்களிலே சபலனான என்னை அத்தைத்தவிர்த்து நீயேவந்து உன்னை எனக்கு ஸர்வஸ்வதானம்பண்ணினவனே! அயத்நலப்தலோகயனனவனே! [பேணுவார்அமுதே] - உன்பக்கல் ஆபாலோ முடையார்க்கு நிரதிசயலோக்யனனவனே! கலங்குகையும், அக்ரமமாகக் கூப்பிடுகை யும் மிகையாம்படியன்றோ உன்படியிருப்பது? [பெரிய இதயத்] - ஆர் உன்னைப்பேணி, ப்ரளயங்கொண்ட ஜகத்தையெடுத்து ரக்ஷித்தது? ப்ரளயார்ணவம் சூழ்ந்த மஹாப்ருதி வியை யதினின்றும் உத்தரித்த பெரியோனே! உன்னை ஆசைப்படுதல், ஆபத்தை யறிவித்தல் செய்யமாட்டாத ஜகத்தையன்றோ ரக்ஷித்தது? நீ யறிய ஆபத்தண்டா மத்தனையன்றோ ரக்ஷிக்கைக்கு வேண்டுவது? [பேராளா] - ரக்ஷ்யத்தினளவல்லாத படியான ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பு.

ஏடு.—இரண்டாம்பாட்டு. காணவேணுமென்று மிகவும் நோவுபட்டிருக்கும் இருப்பேயோ என்திறத்துச் செய்தருளப் பார்த்தது? நான் இங்ஙன்படாமே உன்னைக் காணும்படி க்ருபை பண்ணியருளவேணு மென்கிறார்.

[காணுமாறருளாய்] - ஒருகால் "காணுமாறருளாய்" என்றால், அப்போதே செய்யக் காணவிட்டால், "நாமே ப்ரவர்த்திப்பிப் பெறுகிறோம்" என்றிருக்குமவரன்றே. வர்ஷாபாரையாலல்லது யரியாத சாதகம்போலே அவனருளே பார்த்திருக்குமவராகை

இரண்டாம்பாட்டு.—காணுமாறு இத்யாதி. "பிதற்றுமாறருளெனக்கு - காணுமாறரு ளாய்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - காணவேணும் இத்யாதி.

மீளவும் "காணுமாறருளாய்" என்றது ஆற்றுமையின் அதிசயமென்கிறார் - ஒருகால் இத்யாதி. எதுபோலேயென்ன - வர்ஷதாரையால் இத்யாதி. வீப்ஸைக்கும் அவதாரணத்திக்கும்

யாலே, திரியட்டும் ''காணுமாறருளாய்'' என்கிறார். [என்றென்றே]-பலகாலும் வார்த்தை இதுவே. ''புறம்பேயும் ஒருபுகலுண்டு'' என்றிருக்கிலிறே அத்தைப் பற்றுவது. [கலங்கி] - கலக்கமேயாயிற்று ஏறிவருவது;† ''ஜடிதுமம்பீரவலஸநம்'' (ஜடிலம்சீரவலஸநம்). [கண்ணநீரலமர] - நிரம்பின ஏரிகளுக்குப் பரீவாஹம்போலே, கலங்கினகலக்கம் உள்ளடங்காமல் கண்ணநீராய் ப்ரவஹியாநிற்கும். [விணையேன்] - இதுக்குமுன்பு இவ்வஸ்துவைக்காண ஆசைப்பட்டாரில் கலங்கிக் கண்ணநீர்பாய்ந்து அறிவாரில்லைகிடீர்! ''காணவேணும்'' என்கிற ஆஸாலேஸமுடையார்க்குத் தன்னைக்காட்டி அவர்கள் கண்ணநீரையுந் துடைக்க மவணை ஆசைப்பட்டுக் கிடையாதே, கண்ணுங்கண்ணநீருமாம்படியான பாடத்தைப் பண்ணினேன். [பேணுமாறெல்லாம்பேணி] - பேணுகை - ஆசைப்படுகை. முதலிலே அயோக்யன் என்று அகன்று, ''அவன் விரும்பாத நானும் என்னுடைமையும் எனக்கு வேண்டா'' என்று ஆற்றுமையாலே மடலெடுக்கையிலே கைவைத்து, பலபடியும் ப்ரபத்தி பண்ணி, ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்துக் கிலாய்ப்பதுஞ் செய்தவிடத்திலும். [நின்பெயரே பிதற்றுமாறருளெனக்கு]-நீஎனக்கு அருளப்பார்த்தபடி, நின்பெயரே பிதற்றுமாறுவிட்டது; உன்னைப்பெறுத வ்யஸநத்தாலே உன்னுடைய திருநாமங்களைச்சொல்லி அக்ரமமாகக் கூப்பிடும்படியோ நீ எனக்குப் பண்ணும் க்ருபை? 'நீசவிஷயங்களை ஆசைப்பட்டுக் கூப்பிடுமது தவிர்ந்து நம்பேரைச்சொல்லிக் கூப்பிடும்படி பண்ணினேமாகில் இனியென்?'' என்றிருக்கிறாயோ? ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தியோ எனக்குவேண்டுவது? என் அஹிமதம் பெறவேண்டாவோ? [விணையேன் பேணுமாறெல்லாம்பேணி] - பேணுதல் - ஆசைப்படுதல். ஆசைப்படும் வழியெல்லாம் ஆசைப்பட்டு. பலவழியுண்டோ ஆசைப்பாட்டில் என்னில்? - உண்டு; வகுத்த விஷயத்திலாசை, அஹிமதவிஷயத்திலாசை. இவர்க்கு வகுத்த விஷயம் அஹிமதமாயிருக்கும். வகுத்தவிஷயத்திலாசை க்ரமமாயிருக்கும், அஹிமதவிஷயத்திலாசை வரம்பழிந்திருக்கும். வகுத்தவிஷயத்தி லாசைக்கு, அவனைக் கால்கட்டக் கிடைக்கும்; அதுவும் செய்தாரிறே: ''நோற்றநோன்பு,'' ''ஆராவமுது,'' ''மானேநோக்கு,''

ஹாவம் - பலகாலும் இத்யாதி. வேறுவார்த்தையில்லையோ? என்ன - புறம்பேயும் இத்யாதி. ''காணுமாறருளாயென்றென்றேகலங்கி'' என்றதாலே-ஆகிஞ்சந்யஅநந்யகதித்வம் சொல்லுகிறது. இன்னகாலம் கலங்கி என்னுமையாலே - ஏறிவருவது என்றது. கலங்குதகை - துகைப்படுகை. இப்படி கலங்கினர் உண்டோ? என்ன - ஜடிலம் இத்யாதி. விம்மலஷமுண்டாஞல் கண்ணநீர்பாய்கிறது எல்லாருக்கும் ஸஹஜமாயிருக்க, தம்மை ''விணையேன்'' என்றுசொல்லுவானென்? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. விவரணம் - காணவேணும் இத்யாதி. ஆசாலேஸமுடையார்க்கு என்றது - ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான், ஸ்ரீகோபிமார் முதலானவரை. ''பேணுமாறெல்லாம்பேணி-'' ஆசைப்படும் ப்ரகாரமெல்லாம் ஆசைப்பட்டு. ப்ரகாரமேதென்ன - முதலிலே இத்யாதி. ''எனக்கு - அருள் - நின்பெயரேபிதற்றுமாறு'' என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - நீ எனக்கு இத்யாதி. விவரணம் - உன்னைப்பெறுத இத்யாதி. ஹார்த்தஹாவம் - நீசவிஷயங்களை இத்யாதி. இதுதானே போராதோ உமக்கு உபகாரம்?என்ன- ஸம்ஸாரிகளில் இத்யாதி வாக்யத்வயம். அஹிமதமாவது - ஸாகூதாகாரம். ''ஆறு'' என்றதுக்கு - கீழே, ப்ரகாரமாகச்சொல்லி, இங்கே, வழியென்று அர்த்தாந்தரம் - ஆசைப்படும் வழி இத்யாதி. இவர்க்கு இரண்டும் பிந்நமாயிருக்குமோ? என்ன - இவர்க்கு இத்யாதி. த்விவிதவிஷயத்தில்ஆசைகளுக்கும் பேதமெதென்ன - வகுத்தவிஷயத்தில் இத்யாதி. இவ்விரண்டும் தீரும் ப்ரகாரமேதென்ன - வகுத்தவிஷயத்திலாசைக்கு இத்யாதி. அன்றிக்கே, க்ரமமாயிருக்கும்படி யென்? என்ன - வகுத்தவிஷயத்தி லாசைக்கு இத்யாதி

† ராமா. அயோ. 100, 1.

"பிறந்தவாறு," "உலகமுண்டபெருவாயன்" இவற்றிலே. அஹிமதவிஷயத்தி லாசைக்கு, அஹிமதன்பாடேறத் தூதுவிடுகை தொடக்கமாக மடலெடுக்கை முடிவாகத் துணிகை; அவையுமெல்லாம் செய்தாரிறே "அஞ்சிறையமடநாரை" தொடக்கமாக, "மாசறுசோதி," "வைகல்பூங்கழிவாய்," "பொன்னுலகாளீர்" இத்யாதிகளிலே. இப்படி பேணுமாறெல் லாம் பேணியும், நின்பெயரே பிதற்றுமாறே நீ எனக்குஅருளும்அருள் என்கிறார். [அந்தோ]- உன்னை நீ பிரிந்தறியாய், பிரிந்தாரைக் கண்டறியாய். நித்யஸூரிகள் பிரிந்தறியார்கள், ஸம்ஸாரிகள் பிரிவறியார்கள்; இவ்வாற்றுமை யுடையேன் நானொருவனுமே யாயிற்று. [காணுமாறருளாய்] - திருவாறன்விளையை அணித்தாக்குதல், எனக்கு அவ்வளவும் கால் நடைதருதல் செய்யும்படிபண்ணுய். இப்படி நீர் எங்கே அருளக்கண்டு நிர்ப்பந்திக்கிறீர்? என்ன, - [காகுத்தா]- "ककुत्स्थवंश्यो विजयो वाऽयोध्यां." (ककுத்ஸ்த்தவம்சோ விழுகாஃப்ரயாந்தி) "रूपवयोमहसम्पन्नं" (ரூபஸம்ஹநநம்) - ஸம்ஸ்த்தாநந்தன்னை· "लक्ष्मीं" (லக்ஷ்மீம்) - ஸமுதாயசோபையை. "सौकुमार्यं" (ஸௌகுமார்யம்) -அநுகூலர்க்கும் அடுத்துப்பார்க்கப் பொறுதிருக்கை. "सुवेषतां" (ஸுவேஷ தாம்) - தாபஸவேஷம். "दृष्ट्वा विस्मिताकाराः" (த்ருஷ்ட்வாவிஸ்மிதாகாராஃ)- விஸ்மிதாந்தஃகரணராய்க்கொண்டு கண்டார்கள். ஆர்தான்? என்னில்,-"वनवासिनः" (வநவாஸிநஃ) - படைவீட்டிலுள்ளார் காணப்பெறுதத்தைச் சருகிலேதின்று தூற்றிலே கிடந்தவர்கள் பெற்றார்கள்.'அது ஒருகாலம் அங்ஙனேசெய்து போனேமாகில், அதுகொண்டு வகைக்கிறீரோ'?என்ன?-[கண்ணு]- ருஷிகளுக்கேயன்றிக்கே, †"तासामाविरभूत्" (தாஸாமாவிரபூத்) என்று இடைச்சிகளுக்கும் இடையர்க்கும் காட்டிற்றிலேயோ? புறம்பு தேடிப்போகிறதென்? [தொண்டனேன் கற்பகக்கனியே] - ஶப்தாதிவிஷயங்களிலே அந்ய பரனுய், அவற்றிலே சபலனுய்த்திரிகிற என்னை, அத்தைத் தவிர்த்து உன்னை ஸர்வஸ்வ ஶாநம்பண்ணினவனே! [பேணுவாரமுதே] - நீயேவந்து மேல்விழாநின்றுல் "அல்லோம்" என்னுதார்க்கு நிரதிஶயலோக்யனனவனே! [பெரிய இத்யாதி] - ஆர் உன்னைப்பேணப் ப்ரளயங்கொண்ட ஜகத்தை எடுத்து ரக்ஷித்தது? ப்ரளயார்ணவஞ்சூழ்ந்த மஹாப்ருதிவியை அதினின்றும் உத்தரித்த பெரியோனே! உன்னைஆசைப்படுதல், ஆபத்தை யறிவித்தல்

என்னுதல். வரம்பழிந்திருக்கும்படி யென்? என்ன - அபிமதவிஷயத்தில் இத்யாதி. இப்படி சொன்னவிடத்திலும் உதவாமையாலே விஷண்ணராகிறவருடைய விஷாதத்தை த்வேதா அரு ளிச்செய்கிறார்-உன்னை நீ இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. பிரிந்தாரைக் கண்டறியாரே? என்ன- நித்யஸூரிகள் இத்யாதி வாக்யத்வயம். ஆனபின்பு, விஶ்லேஷவ்யஸநம் எனக்கே உள்ளதென் கிறார் - இவ்வாற்றுமை இத்யாதி. அருளும்ப்ரகாரமேதென்ன - திருவாறன்விளை இத்யாதி. ककुत्स्थवंशத்திலே பிறந்தால் அர்த்திகள் கார்யம் செய்யவேணுமோ? என்ன - ककुत्स्थ வंश இத்யாதி. "निवेशे कालसोऽस्माकं नरेन्द्रकुलनायकः यौवराज्ये महाबाहुरभिषेक्ष्यते रामः सर्वलोकाभिरामः । नक्षत्रयोगः कल्याणवशाद्धि वैदेहः ककुत्स्थवंशविशेषवान्राजा" इतिविशेषवानेव, सामान्यतस्तंप्रति कनायकत्वमेवेति. (உ-ஈக) அப்படி ஆருக்குக்காட்டிலேம்என்ன-रूपवयोमहसम्पन्नं இத்யாதி. गुणैकानेन (க-கஈ). "நிலம்" என்ற அசேதநஸமாதிக்கு ஶாவம்-ஆர்உன்னை இத்யாதி.வாக்யவிவரணம்-உன்னை ஆசைப்

† श्रीभागवते. 10, 32, 2.

செய்யமாட்டாத ஜகத்தையன்றே ரக்ஷித்தது? நீ அறிய ஆபத்துஉண்டாமத்தனையன்றே ரக்ஷிக்கவேண்டுவது? [பேராளா] - ரக்ஷ்யத்தினளவல்லாத ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பு. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

எடுத்தபோராளன்நந்தகோபன்தன் இன்னுயிர்ச்சிறுவனே! அசோதைக்கு
அடுத்தபோரின்பக்குலவிளங்களிறே! அடியனேன்பெரியவம்மானே!
கடுத்தபோரவுணனுடலிருபிளவாக் கையுகிராண்டஎங்கடலே!
அடுத்ததோருருவாய்இன்றுநீவாராய் எங்ஙனந்தேறுவர்உமரே?

ஆ.—(எடுத்த)-அயத்நேந நியமெடுத்தாற்போலேஎடுத்துஅநுஷ்டிக்கலாம் படி ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கும், யசோதைப்பிராட்டிக்கும் பரமஸுலபனும், ஸ்ரீப்ரஹ்லாத ப்ரதிஜ்ஞாஸமய ஸ்ம்ருதனும், தத்விரோதிஸ்பர்சநிரஸநோசித ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹரூபனும், நவநாங்குரகோடிவிதாரித தத்புஜாந்தரனும், தத்விதாரணஹேதுபூதநகநிரவயிகஆஸ்ரித வாத்ஸல்ய மஹோததியா யிருந்துவைத்து, ஆஸ்ரிதனான எனக்கு அரியையாய் இன்று நீ வருகிறிலை; வாராதொழிந்தால், உன்னுடைய ஆஸ்ரித வாத்ஸல்ய குணைகபரகரான ஆஸ்ரிதஜநங்கள் எங்ஙனேயரிக்கும்படி? என்கிறார்.

ஓ.—மூன்றும்பாட்டில், ஆஸ்ரிதஸுலபனையிருக்கிற நீ, இன்று வந்து என் ஆபத்தை நீக்காதொழியில், உன்குணமே ஜீவநமாயிருக்கும் உன்னுடையார் எங்ஙனேயரிக்கும்படி? என்கிறார்.

[எடுத்த என்றுதொடங்கி] - நியமெடுத்தாற்போலே உன்னையெடுத்துக் கொண்ட ஹார்த்தகோபருடைய நற்சிறுவனை சிறுவனே! [அசோதைக்கு என்றுதொடங்கி] - யசோதைப்பிராட்டிக்கு வருத்தமின்றிக்கே கிட்டுவதுஞ் செய்து அவர்களுக்குப் பேரின்பத்தை விளைக்கும் ஸ்வபாவனும் இடைக்குலத்துக்கு ஆனைக்கன்றுபோலே ப்ரவ்ருத்தியுளனவனே![அடியனேன் பெரிய அம்மானே]-எனக்கு எட்டவொண்ணாத ஈச்வரனனவனே! [கடுத்த என்றுதொடங்கி] - ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்காக அப்போதைக்கு போக்யமான வடிவைக்கொண்டு யுகண்டதியையுடைய ஹிரண்யனுடைய உடல் இருபிளவாம்படி கையுகிராண்ட அபரிச்சேதயமான வடிவையுடைய நீ,எனக்கு இப்படிப்பட்ட ஆபத்து வர்த்திக்கிறஇன்று எனக்குஈச்வந்தீரவந்து தோற்றுகிறிலை!

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதவ்யஸநப்க்கொண்டு அநிஷ்டத்தை நிவர்த்திப்பிக்கும் நீ, என் அவஸ்தாநுரூபமாக வாராதவளவில் உன்னைப்பற்றினவர்கள் எங்ஙனே விச்வஸிப்பர்? என்கிறார்.

படுதல் இத்யாதி. பதிதம்-நீ அறிய இத்யாதி. 'காணுமாறருளாயென்றென்றே' என்றுதொடங்கி, 'எனக்கு - அருள் - நின்பெயரே பிதற்றுமாறுய்வித்தது - அந்தோ - காகுத்தா' என்றுதொடங்கி, 'எடுத்தபோராளா - காணுமாறருளாய்' இத்யந்வயம். (உ)

எடுத்த – (ஹிரண்யன் மஹாநியியை யெடுத்தாற்போலே உன்னை) எடுத்துக் கொண்ட, பேராளன் - பெரியவனை, நந்தகோபன்தன் - நந்தகோபனுக்கு, இன் - நிரதிசயபோக்யமான, உயிர் – ப்ராணனுப்க்கொண்டு, சிறுவனே - (ஹவ்யனுப் அத்யந்த) ஸுகுமாரத்தையுடையனுப், (தேவகியார்பிரிந்திருக்க), அசோதைக்கு – யசோதைக்கு, அடுத்த - வந்துகிட்டின, பேரின்பம் – (“தொல்லையின்பத்திறுதி” என்கிறபடியே) நிரதிசய ஆநந்தாவஹனுப், குலம் - அக்குலத்துக்கு, இளங்களிறே - ஆனைக்கன்றுபோலே செருக்கனுப் வர்த்திப்பானுப், (காயுந் தம்பனுமாக நினைத்திராதே), அடியனேன் - அடியேனை எனக்கு, பெரிய–(உன் பெருமையெல்லாங்காட்டி) எட்டாதிருக்கும், அம்மானே – ஸ்வாமியாய், (ப்ரபுவாய்), கடுத்த போர் - யுத்தகண்டத்தி லிருந்தியிருக்கிற, அவுணன் - ஹிரண்யாஸுரனுடைய, உடல் - ஸரீரம், இரு பிளவு ஆ - இரண்டுபிளப்பாம்படி, கை - கையில், உகிர் - உகிரை, ஆண்ட - பரிகரமாக வுடையையாய், எங்கடலே - (இப்படி ஆஸ்ரிதவிஷயவாத்ஸல்யத்துக்கு) ஜலயியான வனே! (நீ, அன்றுபோலே), இன்று – இன்றும், அடுத்தது - அநுரூபமான, ஓர் உருவாய் - வடிவைக்கொண்டு, வாராய் - வருகிறிலை; (ஒருவிஷயத்தில் ஆதரவாதிருந்தால்), உமர் - உன்னைத் தஞ்சமென்றிருப்பார், எங்ஙனம் - எங்ஙனே, தேறுவர் - விஸ்வஸிப்பர்? ஒன்றோடொன்றடுத்த ரூபமென்று - ஸாஸிம்ஹரூபமாகவுமாம்.

இ—மூன்றும்பாட்டில், ஆஸ்ரித ஸுலபனாயிருக்கிறவனே, இன்று வந்து என் ஆபத்தை நீக்காமிதாழியில், உன்குணமே ஜீவநமாயிருக்கிற ஆஸ்ரிதர் உன்னை எங்ஙன் விஸ்வஸிக்கும்படி? என்கிறார்.

[எடுத்த பேராளன்] - நியியெடுத்தாற்போலே உன்னை யெடுத்துக்கொண்ட ஸாக்யாயிகன். நெடுநாள் நோன்புநோற்றுப் பெற்று முகத்திலே விழிக்கப்பெறாதே, சிலர் போரவிட்டிருக்க, நியியெடுத்தாற்போலே யெடுத்து புத்ரமுவம் கண்டார் இவரிறே. முன்பு நிக்கணைப்போந்தவன் கனக்க ஜீவிக்கப்புக்கவாறே, “இவன்எடுப்பெடுத்தான்” என்பர்களிறே. [பேராளன்]–பெரியோன். அவன் பெருமையோபாதி போருங்கிடீர் என் சிறுமை! “நீ மகனுகவேணும்” என்றர்க்கோ முகங்காட்டலாவது? [நந்தகோபன் இத்யாதி] - ஸ்ரீ நந்தகோபருடைய நற்சீவன் ஒரு வடிவுகொண்டு புத்ரனுப் உலாவுகிறபடி. க்ருஷ்ணவதாரத்திலே வெண்ணெய் களவுகண்டு ஹவ்யனுத்திரிந்த நாலுநானுமாயிற்று, இவர் தமக்கு ப்ரயோஜநாம்ஸமாக நினைத்திருப்பது. கீழ் பாத்வத்தை ‘மண்பற்றென்று’ கழிப்பர்; கம்ஸவயத்துக்குமேல் ‘நுனிக்கரும்பென்று’ கழிப்பர். [அசோதைக்கடுத்த] - அவளுக்கு வந்து கிட்டிக்கொடு நிற்கக்கண்ட இத்தனை. ப்ரஸவ வேஷாக்லேஸத்தாலே மயங்கிக் கிடந்தவள் உணர்ந்துவந்த வநந்தரம், இவன் முகத்தைப் பார்த்து விழித்தவித்தனை; “ஒஒஸுவஷுவோஹாலாயஸோஷாஜாதசோதஜ” [பேரின்பம்]- நிரதிசயஸௌந்தர்யத்தை விளைத்தவன்; “தொல்லையின்பத் திறுதிகண்டாளே” என்கிறபடியே. * அந்தமில் பேரின்பத்தைச் சிற்றின்பமாக்கினன். [குலவிளங்களிறே] - இடைக்குலத்துக்கு ஆனைக்கன்றுபோலே ப்லாக்யனைவனே! அஹிஜாதமாய்ப் பருவத்தாலே ஆகர்ஷகமாயிருப்பதொரு மத்தகஜம்போலே, யசோதைப் பிராட்டிக்குப் பிடிகொடாதே திரியும்படி என்னவுமாம்; அகப்பட்டபோது, “யஷிஸாகொஷிமஹுஷுகே” என்னும்படியிறே இருப்பது; “தறியார்ந்தகருங்களிறே போலநின்று

தடங்கண்கள் பனிமல்கும் தன்மையானே" என்னக்கடவதிறே. [அடியனேன்பெரிய அம்மானே] - விபரீதஜ்ஞாநமுடையார்க்கோ வந்துகிட்டலாவது? ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார்க்கு வந்து கிட்டலாகாதோ? அடியே னென்றிருப்பார்க்கோ உன் பெருமையில்லாங் காட்டுவது? [கடுத்தபோரிக்யாதி] - யுகாந்தி வர்த்திக்கிற ஹிரண்யனுடைய உடலானது இரண்டு கூறும்படியாக. [கையுகிராண்ட]-"படையாண்டான்" என்னுமாபோலே. [எங்கடலே] - "ஜஹாவிஷ்ணோ" என்கிறபடியே, அபரிச்சேதப்பமான வடிவையுடையவனே! ப்ரஹ்லாதனுக்கு ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே வந்து உதவினதும் தமக்கு உதவினதாக நினைத்திருக்கிறார். [அடித்தோன்றாவாய்] - அப்போதைக்கு யோக்பமான வடிவைக்கொண்டு. "நரஸிம்ஹாயேதி நமோ க்ருஷ்ணாய வஜ்ரிணே நமோ ஹயக்ரீவாய" என்கிறபடியே அவன்வரத்தில் அகப்படாத வடிவைக்கொண்டு; பதற்றத்தாலே ஒன்றினுடலையும் ஒன்றின்தலையையும் ஒன்றுகச் சேர்த்துக்கொண்டு வந்தா னென்னவுமாம். [இன்றுநீ வாராய்] - அன்றுமின்றுமாயிற்று உதவவேண்டும் நாள்: அன்று உதவிஞாய், இன்று உதவுகிறிலை. விபரீதஜ்ஞாநமுடையார்க்கு உதவினாய்; யதாஜ்ஞாநமுடையார்க்கு உதவினாய்; இரண்டுகோடிக்கும் புறம்போ நான்? "மகன்" என்று கலங்கினவனுக்கு உதவினாய்: "ஸ்தவஸ்வஜீவம்ஸவஸ்ய" என்கிற தெளிவையுடையவனுக்கு உதவினாய்: "என்றென்றே கலங்கி" என்கிற கலக்கத்தையுடைய எனக்கேயோ உதவலாகாது? [எங்ஙனம் தேறுவர்உமரே] - நீ வாராவிட்டால் நான் முடிகிறேன்; அதுகிடக்க: உன் குணஜ்ஞாநத்தாலே யரிக்கிற ஆஸ்ரிதர் எங்ஙனே யரிப்பர்கள் என்னுதல்; "உன்குணங்களே தஞ்சம்" என்றிருக்குமவர்கள் எங்ஙனே உன்னை விஸ்வஸிக்கும்படி? என்னுதல்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ஆஸ்ரிதலக்ஷணமையிருக்கிற நீ இன்றுவந்து என் ஆபத்தை நீக்காதொழியில், உன்குணமே ஜீவநமாயிருக்கிற ஆஸ்ரிதர் உன்னை எங்ஙனே விஸ்வஸிக்கும்படி? என்கிறார்.

[எடுத்தபோராளன்] - நியமியேடுத்துக்கொண்டாற்போலே உன்னை யெடுத்துக்கொண்ட ஸாக்யாதிகன். இருவருமோக்க நோன்புநோற்க, அவர் பெற்று முகத்திலே விழிக்கப்பெறுதே போரவிட்டிருக்க, நியமியேடுத்தாற்போலே யெடுத்து புத்ரமுகங்கண்டவரிறே. முன்பு ரிக்தனுய்ப்போந்தவன் கனக்க ஜீவிக்கப்புக்கவாறே, "இவன் எடுப்பெடுத்தான்" என்பர்களிறே. [போராளன்] - பெரியோன். அவன்பெருமையோபாதியும் போருங்கிடீர் என் சிறுமையும்; "நீ மகனுகவேணும்" என்பார்க்கோ முகங்காட்டலாவது? ஸ்ரீநந்தகோபருடைய நற்சீவன் கண்ணுக்குத்தோற்ற ஒருவடிவுகொண்டு திரிகிறவித்தனை.

மூன்றும்பாட்டு.—எடுத்த இத்யாதி. "நந்தகோபன்தன் இன்னுயிர்ச்சிறுவனே" என்று தொடங்கி, "இன்றுநீவாராய்; எங்ஙனம் தேறுவர்உமரே" என்கிறவற்றைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஆஸ்ரித இத்யாதி.

"எடுத்த" என்றதுக்கு ஸாவம் - நியமியேடுத்து இத்யாதி. இருவரும் நோன்புநோற்றிருக்க, இவரை "எடுத்தபோராளன்" என்பானென்? என்ன-இருவருமோக்க இத்யாதி. "எடுத்த" என்றால் - நியமியெடுக்கையைச் சொல்லுமோ? என்ன - முன்பு இத்யாதி. பெருமைசொன்னதுக்கு ஸாவம் - அவன்பெருமை இத்யாதி. அவன் - நந்தன். ஸார்த்தஸாவம் - நீமகனுக இத்யாதி. "இன்னுயிர்ச்சிறுவன்" என்றதுக்கு ஸாவம் - ஸ்ரீநந்தகோபருடைய இத்யாதி. பெற்றப்ராப்தி

[அசோதைக்கடுத்த] - ஒக்கநோற்கச் செய்தேயும் க்லேஶம் மிக்கிருக்குமிறே, உடம்பு நொந்து பெற்றவளாகையாலே; இவள் ப்ரஸவவேதனை அநுபவியாதிருக்கப் பெற்றுக் கொடுநின்றுளித்தனை. கிட்டிக்கொண்டுநிற்கக் கண்டதித்தனை; "ஶுஶ்ரூவயுவை ஜாயஸோதாஜாதகோத்தஜே" (ததர்ஶசப்ரபுத்தாஸாயஸோதாஜாதமாத்மஜம்). [பேரின்பம்] - நிரதிஶய ஸுகத்தைவிளைத்தவன்; "தோல்லையின்பத்திறுதிகண்டாளே" என்னும்படி இவளுக்கு நிரதிஶய ஆநந்தத்தை விளைத்தாளுயிற்று. * அந்தமில் பேரின்பத்தைச் * சிற்றின்பமாக்கினன். [குலவிளங்களிறே] - இடைக்குலத்துக்கு ஆனைக்கன்றுபோலே ஶ்லாக்யமானவனே! அஜாதமாய், பருவத்தாலே ஆகர்ஷகமா யிருப்பதொரு மத்தகஜம் போலே, யஶோதைப்பிராட்டிக்குப் பிடிகொடாதே திரியும்படி என்னவுமாம்; அகப்பட்டாலும் ஆனைக்கன்றுபோலே யாயிற்று இருப்பது; "தறியார்ந்தகருங்களிறே போலநின்று" - என்கிறபடியே ஒருகம்பத்தோடே சேர்ந்த களியானைபோலே யாயிற்றுக் கட்டுண்டுநிற்கும் போதும் இருக்கும்படி. "தடங்கண்கள்பனிமல்கும்" - இவள்† "ஶுஶ்ரூஷோ" (ஶுஶ்ரூஷி) என்றுல், பின்னை அவனுக்குக் கண்ணைநீர்பாய்ச்சைக்கு மேற்படவில்லை: ஸர்வஶக்தி அஶக்தனென்று தோற்றவிருக்கையிறே இவள் நியமிக்க வல்லளாகிறது? "தன்மையானை" - ஆஶ்ரிதரிட்ட வழக்காகையே ஸ்வரூபமாகவுடையவனே? [அடியனேன் பெரியவம்மானே] - உன்னை "மகன்" என்றிருப்பார்க்கோ உதவலாவது, முறையுணர்ந்திருப்பார்க்கு உதவலாகாதோ? நான் முறையிலே நின்றவாறே நீயும் முறையிலே நில்லாநின்றுய். "அடியேன்" என்று நான்சொல்ல, நீ ஈஶ்வரனைபிராநின்றுய். [கடுத்த இத்யாதி] - யுத்தகண்டீதியையுடையனான ஹிரண்யாஸுரனுடலை இரண்டுபோதியாம்படி. [கையுகிராண்ட] - "படையாண்டான்" என்னுமாபோலே. [எங்கடலே] - "ஶ்ரீமஹாவிஷ்ணு" (மஹாவிஷ்ணும்) என்னும்படி பெரியகிளர்த்தியோடேவந்து ப்ரஹ்லாதனுக்கு உதவின

இருவர்க்கும் ஒத்திருக்க, "அசோதைக்கடுத்த" என்பானென்? என்ன - ஒக்கநோற்க இத்யாதி வாக்யத்வயம். "அடுத்த" என்றதுக்கு அர்த்தம் - கிட்டிக்கொண்டு இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - ஶுஶ்ரூஷ இத்யாதி. "ஶுஶ்ரூஷயுவை ஜாயஸோதாஜாதகோத்தஜே । நீலோத்பல ஶ்யாமகோமளாதயுகோத்ஸுகயயள" இதிவஸுதேவம். (ஸ-உ) அப்படி விளைத்தாளே? என்ன - தோல்லை இத்யாதி. "பேரின்பம்" என்றதுக்கு அர்த்தம்-அந்தமில் இத்யாதி. "குலம்" என்று - இடைக்குலமாதல், ஆஜாத்யமாய் களிறுக்கு விஶேஷணமாதல். குலத்திலே பிறந்த இளவானை என்று இரண்டாமர்த்தத்துக்கு ஸம்தார்த்தம். திருமொழி பாசுரமெடுக்கைக்கு அதிஷ்டிகை - அகப்பட்டாலும் இத்யாதி. அகப்பட்டாலும் ஆனைக்கன்றுபோலே யிருக்குமோ? என்ன - தறியார்ந்த இத்யாதி. இப்பாசுரத்துக்கு அர்த்தம் - ஒருகம்பத்தோடே இத்யாதி. களியானை - மதித்தவானை. களி - கர்வம். ஸர்வஶக்தி இப்படியிருக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - ஸர்வஶக்தி இத்யாதி. அடியனை எனக்குப் பெரியனையிருக்கிறவனே என்கிறவருடைய ஹார்த்தஹாவம் - உன்னை இத்யாதி வாக்யத்வயம். "அடியனேன்" என்றவநந்தரம், "பெரியவம்மானே" என்றதுக்குஹாவம் - நான் முறை இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - அடியேன் என்று இத்யாதி. "போரிலே - கடுத்த - அவுணன்" என்று அந்வயித்து · யுத்தகண்டீதியையுடையனை என்கிறார். "எம்" என்றதுக்கும், "கடல்" என்றதுக்கும் ஹாவம் - ஶ்ரீமஹாவிஷ்ணு இத்யாதி. "உரஂவீரம் ஶ்ரீமஹாவிஷ்ணுஂ ஜ்வலந்தஂஸ்வயுதேநாரஸிம்ஹஂ நமாமி ஸம்ஸாரஸமுத்ரஸேதும்" இதி ஸுதர்ஶநாஷ்டகே. அடுத்தல் - சூழலாய், எங்கும் சினைத்திருந்த வடிவை

---

† ஸ்ரீவிஷ்ணுபுரா-5, 6, 115.

அது தம்பேறுயிருந்தபடி. [அடுத்ததோருருவாய்] - இவன் எங்கேகாட்டப்புகுகிறுன் என்று அறியாமையாலே எங்குமோக்கச் சிஜனத்துக்கொடு நின்றுன். ஒன்றை அறுதியிட்டுத் தோற்றப்பற்றுதபடி அவன்மிகைக்கையாலே அப்போதைக்கு யோக்யமான வடிவைக்கொண்டு. "நரஸ்யார்த்ததநும் க்த்ருவாஸிம்ஹஸ்யார்த்ததநும்ததா) என்கிறபடியே அவன்வரத்திலே அகப்படாத வடிவைக் கொண்டு; பதற்றத்தாலே ஒன்றினுடலையும் ஒன்றின்தலையையும் சேர்த்துக்கொண்டு வந்தானென்றுமாம். அடுத்ததோருருவாயாயிற்றுக் கடுத்தபோரவுணனுடல் பிளந்தது. [இன்றுநீ வாராய்] - அன்றுமின்றும் ஆயிற்று உதவவேண்டுவது? அன்று உதவினுய், இன்று உதவுகிறிலை. விபரீதஜ்ஞாநமுடையார்க்கு உதவினுய், யதாஜ்ஞாநமுடையார்க்கு உதவினுய், இவ்விரண்டுகோடிக்கும் புறம்போ நான்? "மகன்" என்று கலங்கினவனுக்கு உதவினுய்: "உதவுவதுஉசிதம்வவழி" (மத்தஸ்ஸர்வமஹம்ஸர்வம்) என்னுந் தெளிவுடையவனுக்கு உதவினுய்: "என்றென்றேகலங்கி" என்கிற கலக்கமுடைய எனக்கேயோ உதவலாகாதது? நீ வாராதொழிந்தாலும் ஜீவிக்க ஆசையுடையார்க்கேயிறே உன்னைக் காற்கட்டவேண்டுவது. அதுகிடக்கீடீர்; ஆனால், நீர் ஏதுக்குப் படுகிறீர்? என்ன, - [எங்ஙனம் தேறுவர்உமரே] - இவ்வளவில் நீ முகங்காட்டாவிட்டால், உன் குணஜ்ஞாநத்தாலே ஜீவிக்குமவர்கள் பிழைப்பர்களோ? "உன்குணங்களேதஞ்சம்" என்றிருக்கிறவர்கள் எங்ஙனே உன்னை விச்வஸிக்குப்படி? என்னுதல். (ங)

நான்காம் பாட்டு.

உமருகந்துகந்தவுருவம்நின்னுருவமாகி உன்தனக்குஅன்பராகு
ரவர்உகந்தமர்ந்தசெய்கையுன்மாயைஅறிவொன்றுஞ்சங்கிப்பன்வினையேன்
அமரதுபண்ணியகலிடம்புடைசூழ்அடுபடையவித்தஅம்மானே!
அமரர்தம்அமுதே!அசுரர்கள்நஞ்சே!என்னுடையாருயிரேயோ!

யுடையனுய் என்று மூந்தின அர்த்தம்; இத்தை அருளிச்செய்கிறுர் - இவன் எங்கே இத்யாதி. சிஜனத்துக்கொடு-தழைத்துக்கொடு. "அடுத்ததோருருவாய்" என்றதுக்கு-யோக்யமானவடிவையுடையனுய் என்று அர்த்தாந்தரம் - ஒன்றை அறுதியிட்டு இத்யாதி. அடுத்துப்பிடித்தவுருவாய் என்று மூன்றுமர்த்தம் - நரஸ்ய இத்யாதி. விவரணம்-பதற்றத்தாலே இத்யாதி. அன்றிக்கே, இரண்டாமர்த்த விவரணம் - நரஸ்யார்த்ததநும் இத்யாதி வாக்யத்வயமும். இரண்டர்த்தமென்கையே ஸ்வரஸம். விவரணம் - மகனென்று இத்யாதி. மகனென்று கலங்கினவன் - நந்தகோபன். "எங்ஙனம் தேறுவர்" என்றதுக்கு ஸங்கதியாதல், என் ய ஹார்த்தஹாவமாதல் - நீவாராதொழிந்தாலும் இத்யாதி. ஸங்கதியானபோது, அதுகிடக்கீடீர் என்னுமளவும் ஏக வாக்யம். அதுகிடக்கீடீர் - "இன்றுநீவாராய்" என்னுமது கிடக்கீடீரென்றபடி. "உமர் - எங்ஙனம் தேறுவர்" என்கையாலே - தாம் நிராஸராகிறுரென்றது லித்தம். "தேறுவர்" என்று - யாசிப்பரென்னுதல், விச்வஸிப்பரென்னுதல், "நரஸ்யார்த்ததநும்" இதியாதி, ஜஹாஹாரதே, ஜநரஹஸ்ய. 'எடுத்தபோராளன்' என்று தொடங்கி, 'அடுத்ததோருருவாய்-கடுத்தபோராவுணன் உடலிருபிளவாக்கையுகிராண்ட எங்கடலே - இன்றுநீவாராய்-உமர்-எங்ஙனம்தேறுவர்' இத்யந்வயः.

ஆ.—(உமருகந்து) - ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸனைக ஸ்வபோஜனும், ஆஸ்ரித பரமபோக்யனும், ஆஸ்ரிதவிரோதிநாஸகத்வைக ஸ்வரூபனும், எனக்கு யாரகனுமிருந்த உன்னுடைய ஆஸ்ரிதகைச்சாதீந திவ்யாவதார திவ்யசேஷ்டிததத்வ ரூபமான ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யகுணமொன்றுமே எனக்குயாரகம்; நீ வாராமையாலே, அதுவும் என்னுடைய பாபத்தாலே பொய்யோவென்று ஸங்கியாநின்றேனென்கிறார்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், ஆஸ்ரிதர்உகந்த ரூபசேஷ்டிதாதிகளையே நியுகப்புதி என்னும் இவ்வறிவு ஒன்றுலுமே யரித்திருக்கிற நான், அவ்வறிவு பொய்யோவென்று ஸங்கியாநின்றேனென்கிறார்.

[அமரதுபண்ணியென்று மேலுக்கு]-பாண்டவர்களுக்காக மஹாயுத்தத்தைப் பண்ணி மஹாப்ருதிவியெல்லாம் வ்யாபித்து நலிகிற ஸேனையை முடித்தபெரியோனே! இச்செயலாலே தேவர்களுக்கு இனிமையாய் அஸுரர்களுக்குநஞ்சாய் எனக்கு யாரகனுனவனேயோ?

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதாநாஸ்ரிதவிஷயங்களில் அநுகூலனுமாய் ப்ரதிகூலனுமாயிருக்கையாலே, உன்னுடைய ரூபகுணசேஷ்டிதங்கள் ஆஸ்ரிதாதீநமென்று நினைக்கிற அறிவு ஸங்கநீயமாகாநின்றதென்கிறார்.

அது - தூத்யாதிமுகத்தாலே லோகப்ரஸித்தமான, அமர் - யுத்தத்தை, பண்ணி - உண்டாக்கி, அகல் - விஸ்தீர்ணையான, இடம் - பூமியினுடைய, புடை - பரிஸரமெங்கும், சூழ் - சூழ்ந்திருப்பதாய், அடு - கொலையிலே உத்புக்தையான, படை - ஸேனையை, அவித்த - (நிர்மூலமாக) நஸிப்பித்த, அம்மானே - ஸ்வாமியாய், (பூமியளவன்றியே), அமரர்தம் - (அநுகூலரான) தேவர்களுக்கு, அமுதே - அதிஸயித போக்யமாய், அசுரர்கள் - (ப்ரதிகூலரான) அஸுரர்களுக்கு, நஞ்சே - (ப்ராணவிநாஸஹேதுவான) நஞ்சாய், (உபயாகாரத்தாலும்), என்னுடை - எனக்கு, ஆருயிரே - யாரகனுனவனே! உமர் - உனக்குஅஸாதாரண போஷபூதரானவர்கள், உகந்துகந்த - எப்போதுமுகந்த, உருவம் - ரூபமே, நின் - உனக்கு, உருவமாகி - ரூபமாய், உன்தனச்சு- அவ்வடிவிலே, அன்பராளுரவர் - அன்பையுடையரானவர்கள், உகந்து - ஆதரித்து, அமர்ந்த - அநந்யப்ரயோஜநமாக, மெய்கை - அடிமைசெய்கைக்கீடாயிருக்கிற, உன் - உன்னுடைய, மாயை - ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களை, அறிவு ஒன்றும் - அறியும் இதொன்றையுமகடபட, சங்கிப்பன் - ஸங்கையாநிற்பன், வினையேன் - தஞ்சமாகநினைத்திருக்கும்அர்த்தத்திலே ஸங்கைபிறக்குபடியான பாபத்தையுடைய நான். ஓ - ஓ என்று தம்மிழவுதோன்ற அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், உன்னை ஆஸ்ரிதரிட்ட வழக்காக்கி வைப்புதி என்னும் அறிவுஒன்றுலுமே யரித்திருக்கிறநான், அதுவும் பொய்யோவென்று ஸங்கியாநின்றேன் என்கிறார்.

[உபருகந்துகந்தவுருவம்நின்னுருவமாகி] - உனக்கு அஸாதாரணாயிருப்பார் எப்போதுமுகந்தரூபமே உனக்குத்திருமேனியாக நினைத்திருப்புதி என்னுதல், உனக்கு அஸாதாரணராயிருப்பாருகந்தவற்றிலே நீயுகந்திருக்கும் வடிவிறே உனக்குவடிவாய்விட்டது என்னுதல். "தமருகந்ததிதவ்வுருவம்" "தாம்ஹ்யெவஹஜாஃயஹே" [உன்றனக்கன்பராளுரவர்]- உன்பக்கலிலே ப்ரேமபரவஸராயிருக்குமவர்கள். [உகந்து]-

அத்யாதரத்தைப்பண்ணி. [அமர்ந்தசெய்கையுன்மாயை] - ப்ரயோஜநரஹிதமேபேக்ஷமாகக் கிட்டவேண்டும் செயல்கள் உன்னுடைய ஆச்சர்யசேஷ்டிதங்கள். [அறிவொன்றும் ஸங்கிப்பன்] - தன்னை ஆஸ்ரிதரிட்டவழக்காக்கும் அறிவேயாயிற்று, இவர் உஜ்ஜீவநஹேதுவாக நினைத்திருப்பது? அதொன்றிலும் ஸங்கைபண்ணுகின்றேன்: [வினையேன்] நான்கண்ணழுஞ்சுழலையிட்டு அதிஸங்கைபண்ணின? பாதாக ஸ்வரூபாநுபந்தியான குணங்களில்லையாகாதிறே; அதிலே அதிஸங்கைவர்த்திக்கைக்கடி என் பாபமிறே. [அமர்இத்யாதி] - ஆச்ரிதபக்ஷபாதியென்னுமிடத்திலே உதாஹரணங்கள் காட்டுகிறார்: [அமரது பண்ணி] - அந்தமஹாபாரத யுத்தத்தைப்பண்ணி. "பெரியபாரதங்கைசெய்து" என்கிறபடியே ஸாரத்யவேஷத்தோடே கையாளாய். உடம்புச்கிடாதே தன்னைப்பேணாதே நின்று போரைவிளைத்து. [அகலிடம்பொழில்சூழ்] - பெரும்பரப்பையுடைய பூமியெல்லாம். பொழில் - பூமி. [சூழுடுபடை] - வ்யாபித்துநலிகிற ஸேநையை. ஸர்வதோஷிக்கமாகச் சூழ்ந்துகொண்டு கொல்லவந்த ஸேநையை. [அவித்த] - "ஸாயி, ஸாயி" என்று வாய்பாறிக்கொண்டுவந்த பூவுர்க்கத்தைமுடித்த. [அம்மானே] - "தெவாநாம்தாநவாநாம்ஸாதாரணயிதெவதம்" என்று ஸர்வஸாதாரணனாயிருக்க, ஆச்ரிதபக்ஷபாதத்தாலே தபிதாதிகளையழியச்செய்தவனே! [அமரர்தம்அமுதே] - அஸுரர்களையழியச்செய்து குடியிருப்புக்களைக் கொடுக்கையாலே தேவர்களுக்கு நிரதிஸயபோக்யனானவனே! [அசுரர்கள்நஞ்சே] - ஜந்மத்தாலே அஸுரர்களாயும், ஸ்வபாவதோஷங்களாலே அஸுரர்களாயுமுள்ளவர்களுக்கு ஆற்றவொண்ணாதகஞ்சானவனே! [என்னுடையாருயிரேயோ] - எனக்கு ஸத்தாஹேதுவானவனே! அநுகூலர்க்கு போக்யனுய் ப்ரதிகூலர்க்கு நஞ்சாயிருக்கிற இரண்டும் எனக்கு போரகம் என்றபடி.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. "உன்னை ஆஸ்ரிதரிட்டவழக்காக்கிவைப்புதி" என்னும் அறிவு ஒன்றுலுமே பரித்திருக்கிற நான், அதுவும் போய்யோவென்று ஸங்கியாநின்றே னென்கிறார்.

[உமருகந்துகந்தவுருவம்நின்னுருவமாகி] - உனக்கு அஸாதாரணராயிருப்பார் மாறுதே உகந்தவடிவை உனக்குத் திருமேனியாகக்கொள்ளுவதியென்னுதல், உனக்கு நல்லராயிருக்குமவர்கள் உகந்தத்தாலே நீயுகந்து அதுஉனக்கு வடிவென்னுதல். "**யெய யாசாம்பூவதி தெதாம்ஸ்துயெவலஜாதி**" (யேயதாமாம்ப்ரபத்யந்தே தாம் ஸ்ததைவபஜாம்யஹம்) என்னுமாபோலே; "தமருகந்ததெவ்வுருவம்" இத்யாதி. [உன்தனக்கன்பராலரவர்] - உன்பக்கல் ப்ரேமபரவஸராயிருக்குமவர்கள். [உகந்து] - அத்யாதரத்தைப்பண்ணி. [அமர்ந்தசெய்கை உன்மாயை] -ப்ரயோஜநரஹிதமேபேக்ஷமாகக் கிட்டவேண்டும்செயல்கள், உன்னுடைய ஆச்சர்யசேஷ்டிதங்கள். [அறிவொன்றும்சங்கிப்

நாலாம்பாட்டு.—உமர் இத்யாதி. "உமருகந்துகந்தவுருவம்" என்றுதொடங்கி, "அறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - உன்னை இத்யாதி.

"உமருகந்துகந்தவுருவம்" என்கிற வீப்ஸைக்கு இரண்டுபாவம் - **உனக்கு அஸாதாரண** இத்யாதி **வாக்யத்வயம்.** எப்போதும் உகந்து போருகிற என்று முந்தினபாவம்; விஷயவிபாகத்தாலே பேதத்தையங்கீகரித்து இரண்டாம்பாவம். ஆச்ரிதர்உகந்தத்தையே திருமேனியாகக் கொள்ளுமோவென்ன, ப்ரமாணங்கள்- **பெயயா** இத்யாதி **வாக்யத்வயம். நீதாஸுவதயெ** (கக). ப்ரயோஜந ரஹிதமேபேக்ஷமாகக் கிட்டவேண்டும் செயல்கள் உன்னுடைய ஆச்சர்யசேஷ்டிதங்க

பன்] - இந்தஒருகுணத்தையும்பற்றின அறிவாயிற்று இவர்க்கு ஸத்தாஹேது; அதிலே யாயிற்று இப்போது இவர்க்கு அதிசங்கை வர்த்திக்கிறது. [வினையேன்]-நாஞைருவன். கண்ணஞ்சுழலேயிட்டு அதிசங்கைபண்ணுங்காட்டில், ஸ்வரூபாநுபந்திகுணங்க ளில்லே யாகாதிறே; அதிலே அதிசங்கைபண்ணுகிறது, நான்பண்ணினபாபமிறே; †"வ்யாதஃ ஶ்ராஜ்ஞஃக்ருதஜ்ஞஶ்சாஸ்ருராவவஃ | ஸத்யஸந்தோநிரஸ்தோக்ரோஸம்ஶ்சாங்கேமத்பாக்யஸங்க்ஷயாத்" (க்யாதஃபராஜ்ஞஃக்ருதஜ்ஞஶ்ச ஸாநுக்ரோஸம்ஶ்ச ராகவஃ | ஸத்வ்ருத்தோநிரஸ்தாக்ரோஸம்ஶாங்கேமத்பாக்யஸங்க்ஷயாத்) - இப்படிப்பட்ட குணங்களுடையவர்க்கு நான் அதிசங்கை பண்ணுங்காட்டில் அவையில்லையாகிறதன் றிறே: நான் சங்கிக்கைக்கடி என்னாக்யஹாநி என்றுளிறே. [அமரதுபண்ணி] - ஆஶ்ரித பக்ஷபாதி என்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணங்காட்டுகிறார்: அந்த அமரைப்பண்ணி. மஹா பாரதமிறே: பூமிப்பரப்படைய நெளியும்படியிறே வந்துசூழ்ந்துகொண்டது. [சூழ்அடுபடை யவித்த] - ஸர்வதோதிக்கமாகச்சூழ்ந்துகொண்டு கொல்லவந்த ஸேனையைஅவித்த. துர் வர்க்கமடைய காட்டுத்தீக் கிளர்ந்தாற்போலே கிளர்ந்து, "ஸாரதி, ஸாரதி" என்று வாய் பாறிக்கொண்டுவந்துதோற்ற அவர்கள்கிளர்த்தியை அவித்தாளுயிற்று. "மழைகொலோ வருகின்றது" என்று சொல்லுகிற க்ருஷ்ணனுகிற காளமேகமிறே ஏறியவித்தது. [அம் மானே] - ஸர்வஸ்வாமியாயிருந்துவைத்து ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதத்தாலே அநாஶ்ரிதரைக் கிழங்கெடுத்துப் பொகட்டானித்தனை. [அமரர்தமமுதே] - தேவர்களுக்காக ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளோடே அம்பேற்றுப்பண்ணின வ்யாபாரங்களாலே அவர்களுக்கு நிரதிசய லோக்யனுயிருக்கும்படி. [அசுரர்கள்நஞ்சே]- ஜந்மத்தாலே அஸுரர்களாயும் ஸ்வபாவ த்தாலே அஸுரர்களாயு முள்ளவர்களுக்கு ஆற்றவொண்ணுத நஞ்சானவனே! [என்னு டையாருயிரேயோ] - எனக்கு ஸத்தாஹேதுவானவனே! தேவர்களுக்கு லோக்யனுய் அஸுரவர்க்கத்துக்கு நஞ்சாயிருக்கிறவிருப்புத் தமக்கு ஸத்தாஹேதுவாயிருக்கிறபடி. (சு)

னென்றது - அவர்கள் யாதொருசேஷ்டிதங்களை உகப்பர்களோ, அந்த சேஷ்டிதங்களை உடைத்தா யிருப்பா யென்றபடி. இவ்வதிசங்கை அவன் உமக்கு உதவாமையாலே வந்ததன்றேவென்ன - நாஞைருவன் இத்யாதி. கண்ணஞ்சுழலேயிட்டு - ஆற்றுமையின் அதிசயத்தாலே கண்சுழன்றென்ற படி. இப்படி அதிசங்கைபண்ணினதருண்டோவென்ன - வ்யாதஃ இத்யாதி. "ஶ்ராஜ்ஞஃ ஶ்ருணுஷ்வ யாக" என்றதற்கு அர்த்தம் - இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. விக்ரஹசேஷ்டிதங்கள் சொன்னது - ஸ்வரூப குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். அவனுடைய விக்ரஹமும் செயலும் ஆஶ்ரிதாதீந மென்னுமதற்கு நியாமகம் - ஸாதகமாவ்ருத்தாந்தமென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார்- ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதி இத்யாதி. "அந்த" என்கிற ப்ரஸித்திக்கு ஹேது - மஹாபாரதமிறே என்று. "அகலிடம் புடை சூழ்" என்றதற்கு அர்த்தம் - பூமிப்பரப்படைய இத்யாதி. "அவித்த" என்றதற்கு வாஸனை - துர்வாக்கிகம் இத்யாதி. அவிக்கைக்கு அவன் மழையோவென்ன - மழைகொலோ இத்யாதி. பெரி யாழ்வார்திருமொழி. "அம்மானே - அடுபடையவித்த" என்றதற்கு ஹேது - ஸர்வஸ்வாமியாய் இத்யாதி. "அடுபடையவித்த" என்றவநந்தரம், "அமர்தமமுதே" என்றதற்கு ஹேது - தேவர் களுக்காக இத்யாதி. கீழோடேகூட்டி ஹேது - தேவர்களுக்கு இத்யாதி. அம்மானையிருந்து வைத்து - அது - அமர் - பண்ணி, அகலிடம் புடைசூழடுபடை யவித்த - அமர்தமமுதே! அசுர் கள்நஞ்சே! என்னுடையாருயிரேயோ! உமருகந்து' என்று தொடங்கி, 'சங்கிப்பன் வினையேன்' இத்யந்வயஃ. (சு)

---

† ஶ்ரீராமா-ஸுந்தர-உத்ர-கந.

ஐந்தாம் பாட்டு.

ஆருயிரேயோ! அகலிடமுழுதும்படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந்த
பேருயிரேயோ! பெரியநீர்படைத்து அங்குறைந்தது கடைந்தடைத்துடைத்த
சீரியரேயோ! மனிசர்க்குத் தேவர்போலத் தேவர்க்குந்தேவாவோ!
ஓருயிரேயோ! உலகங்கட்கெல்லாம் உன்னைநான் எங்குவந்துறுகோ!

ஆ.—(ஆருயிரேயோ) - நீரே உபாயங்களையநுஷ்டித்து என்னைப்ராபிக்கு மத்தனையன்றே வென்னில்? -எனக்கு யாரகனும், நிகிலஜகந்நிர்மாண மஹார்ணவநிமக்ந ஜகதுத்தரண நிகரிணைக்கிரண விக்ரமண ஹேதுபூத பரமகாருண்ய விஸிஷ்டனும், பயோநிதி ஸயந மந்தர பந்தர பேதந ஹேதுபூத ப்ரணயித்வ குணயுக்தனுமாய், ஆத்மகுணங்களாலும் ரூபகுணங்களாலும் மநுஷ்யரிற்காட்டில் தேவர்கள் எத்தனை விலக்ஷணராயிருப்பார், அப்படியே தேவர்கள் மநுஷ்யரென்னும்படி அந்தக்குணங்களால் விலக்ஷணனும் ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருந்த உன்னை நான் என்னுடைய யத்நத்தாலே எங்ஙனே ப்ராபிக்கும்படி ? என்கிறார்.

ஓ —அஞ்சாம்பாட்டில், காண்கைக்கிடான ஸாயுஜ்யாநுஷ்டாநத்தைப் பண்ணி என்னைவந்து காணீர் என்னில்; நான் யத்நம்பண்ணி வந்து காண்கையென்று ஒருபொருளில்லை: ஸர்வநிர்வாஹகனான நீ உன்னை எனக்குக் காட்டவேணுமென்கிறார்.

[ஆருயிரேயோ] - எனக்கு யாரகனானவனே! [அகலிடமென்று தொடங்கி]- கேவலக்ருபையாலே ஜகத்திநுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணின பெரியோனே! [பெரியநீரென்று தொடங்கி] - ஜலஸம்ருத்திபைப் பண்ணி அங்கே ஸயநாதிகளைப் பண்ணின சீரியவனே! [மனிசர்க்கென்று தொடங்கி] - ஐஸ்வர்ய பரிசரணயுக்தர்களால் மநுஷ்யரிற்காட்டில் தேவர்கள் விலக்ஷணமாயிருக்குமா போலே அவற்றால் தேவர்களுக்கும் விலக்ஷணனானவனே! [ஓருயிரேயோ உலகங்கட்கெல்லாம்] - எல்லார்க்கும் நீயே ஆத்மாவானவனே!

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரகஸுகனான உன்னை நான் யத்நம்பண்ணிக் காண்பது எங்கே? என்கிறார்.

("பூர்ணஸ்ய பூர்ணம்" என்கிறபடியேயாரகமான ப்ராணிகளுக்கு யாரகனாகையாலே), ஆருயிரே - பரிபூர்ண ப்ராணபூதனும், அகல் - விஸ்தீர்ணமான, இடம் - ஜகத்தை, முழுதும் - எல்லாம், படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, இடந்து - (ப்ரளயத்தில் அழியாமல்) இடந்தெடுத்து, உண்டு - வயிற்றிலே வைத்து நோக்கி, உமிழ்ந்து - உமிழ்ந்து (வெளிநாடுகாட்டி), அளந்த - (அர்யாதிமானமறும்படி) அளந்துகொண்ட, பேருயிரே - ஸர்வாதிகபோஷியாய், (ஜகத்தை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக). பெரிய நீர் - மஹாஜலமான ஏகார்ணவத்தை, படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, அங்கு-அங்கே, உறைந்து - கண்வளர்ந்தருளி, அது - (தத்கார்யமான) கூர்மார்ணவத்தை, கடைந்து - கடைந்து, அடைத்து - (தத்ஸஜாதீயமான கடலை) அடைத்து, உடைத்த - (ஸம்ஸாரிகளுக்கு தீர்த்தஹேதுவாம்படி யநுஷ்கோடியாலே) உடைத்த, சீரியரே - (ஆஸ்ரிதரகூஷணத்தில் ஆத்மாவோபாதி) சீரியனும், மனிசர்க்கு - மநுஷ்யாதிகளுக்கு, தேவர்போல -

தேவர்கள் உத்தேச்யரானவோபாதி, தேவர்க்கும் - தேவர்களுக்கும், தேவா - (தேச்யதயா) ஆராயணீயனுய், உலகங்கட்கெல்லாம் - (ப்ராணகம்யமான) ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும், ஓருயிரே - ஏகாத்மாவானவனே! உன்னை - (ஸரீரத்துக்கு ஆத்மாவைப்போலே ஸரகனுமாய், ஸேஷியுமாய், பரிவனுமாய், உத்தேச்யனுமாய், அவ்வாத்மாக்களைப்போலே ஸ்வரூபபேதமில்லாதபடி ஸகலசேதநாசேதநங்களுக்கும் ஏகநியந்தாவான ஆத்மாவான) உன்னை யொழிய, நான் - (த்வதேகயார்யனுமாய், த்வதேகஸேஷபூதனுமாய், த்வதேகரக்ஷ்யனுமாய், த்வதேகாச்ரயனுமாய், த்வதேகநிபாம்யனுமாயிருக்கிற) நான், எங்கு - எங்கே, வந்து - வந்து, உறுகோ - கிட்டுவேன்? ஸ்வதந்த்ரனை உன்னுடைய யத்நம் மலபர்யந்தமாமதொழிய ஸர்வப்ரகார பாதந்த்ரனை நான் யத்நம்பண்ணிக் கிட்டுவதுஒன்றுண்டோவென்று. ப்ரதிபதம் ஓ! என்றது - 'அத்தலை இத்தலையாவதே!' என்கிற வெறுப்பைக் காட்டுகிறது.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ''ஸாஹஸமும் பூயொகரி'' என்று பேறு உம்மதாஸல் ஸாத்யமும் உம்முடைய தலையிலேயாகவேண்டாவோ? என்ன, 'நான் யத்நம் பண்ணிவந்து காண்கையென்றொரு பொருளில்லை' என்கிறார்.

[ஆருயிரேயோ] - ஸரீரரக்ஷணம் ஆத்மாவதன்றோ? ஸரீரந்தான் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளவோ? ஸம்பந்தமேயோ வுள்ளது, அநுஷ்டாநமில்லையோ? என்னிறார். [அகலிடமுழுதும்படைத்து] - ''வஹஸ்ருஷ்டி''என்று ஸமிப்பரப்பையடைய ஸ்ருஷ்டித்து, இத்தை ப்ரளயங்கொள்ள மஹாவராஹமாயுத்தரித்து, பின்பு ப்ரளயங்கொள்ளப்புக வயிற்றிலேவைத்துரக்ஷித்து உள்ளிருந்துதோவுபடாமே வெளிநாடுகாணவுமிழ்ந்து, மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான ஊழியில் எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்டு, இப்படி யபேக்ஷிப்பாருமின்றிக்கே யிருக்க, கேவலக்ருபையாலே ரக்ஷித்த நீவேண்டாவோ இதுக்கு, ஹிதம்பார்க்கும்போது? [பேருயிரேயோ]-பெரியோனே! [பெரியநீரித்யாதி]-பிராட்டியோடு ஸம்ஸாரிகளோடு வாசியற ரக்ஷிக்கும் சீர்மையைச் சொல்லுகிறது. ''ஸுகயிகிஸுஹிதஸாவஹந்ர'':''நமக்கும்பூவின்மிசைநங்கைக்கும் இன்பனே'' என்கிறபடியே. [பெரியநீர்படைத்தங்குறைந்து] - ஏகார்ணவத்தை ஸ்ருஷ்டித்து ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாக அகிலே கண்வளர்ந்து. [அதுகடைந்து] - பிராட்டிபை லலிக்கைக்காக அத்தைக்கடைந்து, அவளோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்காக அத்தையடைத்து, அவ்வருகுண்டான ராக்ஷஸர் ஆஸ்ரித்தரை நலியாதபடி அத்தையுடைத்த. [சீரியரேயோ] - நித்யாஸ்ரிதை யோடு அல்லாதாரோடு வாசியற விஷயீகரிக்குந்தனசீரியவனே! [மனிசர்க்குஇத்யாதி] - ஐஸ்வர்யத்தாலும் கைரவத்தாலும் மநுஷ்யர்களிற்காட்டில் தேவர்கள் உத்க்ருஷ்டராயிருக்குமாபோலே, அவற்றாலே தேவர்கள் மநுஷ்யஸ்வாமீயாம்படி ஸர்வாயுகனனவனே! ஸர்வாயுகனன நீ வேண்டாவோ, ஹிதசிந்தைபண்ணும்போது? ஸகலசேதநாசேதநங்களுக்கும் ஏகாத்மாவானவனே! ஆத்மா, ஸரீரத்துக்கு ஹிதசிந்தைபண்ணுமதொழிய, ஸரீரம் ஸ்வரக்ஷணத்தைப்பண்ண என்பதொன்றுண்டோ? ஆயுராரமாய் நியந்தாவாய் போஷிபாயிருக்கிற நீயொழிய, ஆர்யுபமாய் நியாம்யமாய் போஷ்யமான இது, ஸ்வரக்ஷணசிந்தைபண்ணவோ? சைதந்யத்துக்கு விநியோகமும் ''பேறுஅவனுலே'' என்றிருக்கை, பெற்றஅம்மாத்தில் உபகாரஸ்ம்ருதி புண்டாகை, அநுகூலவிக்கை இவற்றிலேயன்றோ? [உன்னை] - ஆத்மஹிதனனை உன்னை. [நான்] - ஸரீரஹிதனனை நான் ஸாயுநாநுஷ்டாநம்பண்ணி வந்துகிட்டவென்பதுஒன்றுண்டோ?

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. 1"ஸாஹூஹலும்ஹூயொகூனி" (ஸாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி) என்று பேறு உம்மதானுல் ஸாத்யம் உம்முடையதலையிலே ஆகவேண் டாவோ? என்ன, நான் யத்நம்பண்ணி வந்துகாண என்று ஒருபோருளில்லைகா ணைன்கிறார்.

[ஆருயிரேயோ]-உயிர் நீயாயிருக்க நான் என்ன ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணி வந்து கிட்டவேன்? ஸரீரரக்ஷணம் ஆத்மாவதன்றே? ஸரீரந்தான் தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்ளவோ? ஸம்பந்தமேயோ, அநுஷ்ட்டாநமும் இல்லையோ? என்கிறார்:- [அகலிட முழுதும்படைத்து] - 2"வஹ-வஸ்யாம்" (பஹு-ஸ்யாம்) என்று பூமிப்பரப்படங்க ஸ்ருஷ்டித்து, ப்ரளயத்திலே நோவுபட மஹாவராஹமாய் எடுத்துக்கொண்டேறி, திரிய ப்ரளயம்வர வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, உள்ளே கிடந்து தளராதபடி வெளி நாடுகாண உமிழ்ந்து, மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான உலையிலே எல்லாநடந்து மீட் டுக்கொண்டு, இப்படி அந்த துர்த்தசைகளிலே அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக உணர்ந்து நோக் கும் நீயே இது கிட்டும் விரகு பார்க்கவேண்டாவோ? [பேருயிரேயோ] - பெரியோனே! [பெரிய நீர் இத்யாதி] - ஸர்வவிஷயமாகப்பண்ணும் வ்யாபாரத்தோடு பிராட்டிக்காகப் பண்ணும் வ்யாபாரத்தோடு வாசியற்றிருக்கும்படி. [பெரியநீர்படைத்து அங்குறைந்து]- ஏகார்ணவத்தை ஸ்ருஷ்டித்து,ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாக அதிலேகண்வளர்ந்து. [அதுகடைந்து]- பிராட்டியை லஹிக்கைக்காக அத்தைக்கடைந்து, அவளோட்டை ஸம்ச்லேஷத்துக்காக அத்தை யடைத்து அவ்வருகுண்டான ராக்ஷஸர்வந்து ஆச்ரிதரைநலியாதபடி அத்தை யுடைத்த. [சீரியரேயோ]-நித்யாச்ரிதையோடு அல்லாதாரோடு வாசியற விஷயீகரிக்குஞ் சீர்மையுடையவனே! [மனிசர் இத்யாதி]-ஐச்வர்யத்தாலும் கைரவ்யதையாலும் மநுஷ் யர்களுக்கு தேவர்களிருக்குமாபோலேயாயிற்று, அந்தத்தேவர்களிற்காட்டில் ஸர்வேச் வர னிருக்கும்படி. [ஓர்உயிரேயோ உலகங்கட்கெல்லாம்]-கேவலஸரீரமோ,ஆத்மாவோ, ஹிதசிந்தைபண்ணுவார்? நான் உன்னைப் பெறுகைக்கு ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணுகி றேன், உன்னைப்போலேயிருப்பதொரு தத்த்வாந்தரமுண்டாகில் சொல்லிக்காண். உயிரா யிருக்கிற உன்னை ஸரீரஸுகதனை நான் என்ன ஸாத்யாநுஷ்ட்டாநத்தைப்பண்ணி வந்து கிட்டவேன்? ஆத்மா ஸரீரத்துக்கு ஹிதசிந்தைபண்ணுமதொழிய, ஸரீரம் ஸ்வரக்ஷ

அஞ்சாம்பாட்டு.—ஆருயிரேயோ இத்யாதி. 'எங்குவ கா" என்றதற்கை கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - **ஸாஹூஹலும்** இத்யாதி.

பதப்ரயோகத்துக்கு ஹாவம் – **உயிர்நீயாய்** இத்யாதி. உயிர் அவனுல் ஸாதநாநுஷ்ட் டாநம் பண்ணப்போகாதோ? என்ன - **ஸரீர** இத்யாதி. விவரணமாதல். "அகலிடம்" இத்யாதிக்கு அவதாரிகை - **ஸம்பந்தமேயோ** இத்யாதி. ஜகத்ஸ்ருட்யாதிகளைச் சொன்ன அநந்தரம், பிராட் டியை லபிக்கைக்குப்பண்ணின வ்யாபாரங்களைச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - ஸர்வவிஷயமாக இத் யாதி. **வாசியற்றிருக்கும்படி** என்றது - பிராட்டிகார்யம்போலே எல்லார்கார்யமும்செய்யும் என்ற படி. "பெரியநீர்படைத்தங்குறைந்து - அகலிடமுழுதும்படைத்து" என்ற அந்வயிப்பது. சீர்மை எதென்ன - **நித்யாச்ரிதை** இத்யாதி. "உலகங்கட்கெல்லாம் - உயிர்" என்றதுக்கு ஹாவம் - **கேவல** இத்யாதி. "ஓர்" என்றதுக்கு ஹாவம் - **நான்உன்னை** இத்யாதி. கீழே "ஆருயிரேயோ" என்றது - ஸ்வவிஷயம்; "ஒருயிரேயோ" என்றது - ஸர்வவிஷயம்; ஆகையாலே புநருக்தியில்லை யென்னுதல். அதவா, "ஆருயிரேயோ" என்றதின் நிகமநம் - "ஒருயிரேயோ" என்றதென்னுதல். "உன்னைநான்" இத்யாதிக்கு அர்த்தம் - உயிராயிருக்கிற இத்யாதி. விவரணம் - ஆத்மா இத்யாதி. ஸரீர ஸரீரிஹாவ லக்ஷணங்கள் சொல்லாநின்றுகொண்டு, பூர்வோக்தார்த்தத்தை ஸ்த்திரீகரிக்கிறார் -

1. பூர்வமீமாம்ஸாயாம். 2- ஹாம் உ-உ-உ

ணத்தைப்பண்ண என்பதொன்றுண்டோ? ஆயாரமாய் நியந்தாவாய் ஸுஷியாயிருக்கிற நீயொழிய, ஆயேயமாய் நியாம்யமாய் ஸுஷமானஇது ஸ்வரக்ஷணத்தைப்பண்ணவோ? ஆயாராயேய நியந்த்ருநியாம்யலாவங்களாலே ஸரீரலக்ஷணம் இதுக்குஉண்டானபின்பு, அல்பசைதந்யமும் "நீயே கடவாய்" என்கிற ப்ரதிபத்திக்குக் கண்ட வித்தனையன்றி ஸாயநாநுஷ்டாநம் பண்ணக்கண்டதோ ? (நு)

ஆறும் பாட்டு.

எங்குவந்துறுகோ? என்னையாள்வானே! ஏழுலகங்களும்நீயே
அங்கவர்க்கமைத்ததேய்வமும் நீயே அவற்றவைகருமமும்நீயே
போங்கியபுறம்பால்போருளுளவேலும் அவையுமோநீயின்னேயாலல்
மங்கியஅருவாம்நேர்ப்பமும்நீயே வான்புலனிறந்ததும்நீயே.

ஆ —(எங்குவந்து.)-ஸர்வலோகங்களும், தத்ஸமாராத்பமான அக்நீந்த்ராதி தைவமும், அவற்றினுடைய க்ரியைகளும், லோகத்துக்குப் புறம்புள்ள பதார்த்தங்களும், ப்ரக்ருதி ஸம்யுக்தமாய் கர்மஸங்குசித ஜ்ஞாநமாய் ஸூக்ஷ்மமாயிருந்த புருஷஸமஷ்டியும், கர்மஸம்பந்தரஹிதமாய், ப்ரக்ருதி விநிர்முக்தமாய், பரிசுத்தமாயிருந்த ஆத்மஸ்வரூபமும் நீயே; ஆதலால், என்னுடைய பத்நத்தால் உன்னை நான் எங்ஙனே ப்ராபிக்கும்படி? இதற்கு முன்பு நிர்ஹேதுகமாக என்னை விஷயீகரித்தாற்போலே, இன்னமும்உன் க்ருபையாலே விஷயீகரித்தருளாய் என்கிறார்.

பூர்வோக்தமான ஆத்மஸரீராவஸ்தாவம் இந்த ஸாமாநாதிகரண்யமென்னுமிடஞ் சொல்லிற்றுயிற்று.

ஏ.—ஆறும்பாட்டில், கீழிற்பாட்டில் சொன்னபொருளை விஸ்தரிக்கிறார். [என்னையென்று தொடங்கி] - என்னையாளுகிறவனே! ஸர்வலோகமும் நீயிட்டவழக்காம்படி யிருந்தவனே!

[அங்கவர்க்கென்று தொடங்கி] - அந்தலோகங்களிலுள்ளார்க்கு சமைத்த தெய்வமும் அவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களும் அவற்றுக்குப்புறம்பு விஸ்தருதமான மஹதாதிகளும் நீயிட்டவழக்கு. [இன்னேயாலல்]—இங்ஙனேயாலல். [மங்கியவென்று தொடங்கி] - கார்யாகாரமழிந்து காரணாவஸ்துமான ஸூக்ஷ்மசிதசித்தையும் அத்தையும் கூட வ்யாபிக்கவல்ல புருஷனும் நீயிட்டவழக்கு. வைஜீவஸமஷ்டியும் முக்தாத்மாக்களு மென்றுமாம்.

ஆயாராமாய் இத்யாதி. இவ்விபூதி ஸரீரமானபடி எப்படியென்ன, ஸரீரலக்ஷணமுண்டாகையாலே என்கிறார் - ஆயாராயேய இத்யாதி. ஸரீரம்போலே அசேதநமன்றே, சிறிது சைதந்யமுண்டே யென்ன - அல்பசைதந்யமும் இத்யாதி. 'ஆருயிரேயோ! பெரியநீர்ப்படைத்தங்குறைந்து அகலிட முழுதும்படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந்த பேருயிரேயோ! அதுகடைந்தடைத்துடைத்தசீரியரேயோ! மனிசர்க்குத் தேவர்போலத் தேவர்க்கும் தேவாவோ! உலகங்கட்கெல்லாம் ஓருயிரேயோ! உன்னை நான் எங்குவந்துறுகோ?' இத்யன்வய:. (நு)

ப.—அநந்தரம், கார்யகாரணவஸ்த்த ஸகலபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக் காம்படி ஸர்வாத்மஜ்ஞதனுகையாலே எங்கேவந்து கிட்டுவது? என்கிறார்.

என்னை-என்னை, ஆள்வானே-(இவ்வளவும்வர) நிர்வஹித்தவனே ! ஏழுலகங்களும் - (ஸாதகாநுஷ்ட்டாநம்பண்ணுவார்க்கு அநுஷ்ட்டாநஸ்த்தலமாயும் ப்ராப்யமாயுமுள்ள) ஸமஸ்தலோகங்களும், நீயே-நீயிட்டவழக்கு: அங்கு-அந்தலோகங்களில், அவர்க்கு-(ஸலார்த்திகளான) ஆராதகர்க்கு, அமைத்த-(ஸலப்ரதமாகவும் ஆராத்யமாகவும்) சமைத்துவைத்த, தெய்வமும்-தைவங்களும், நீயே-நீயிட்டவழக்கு: அவற்றவை-அத்தைவங்கள் விஷயமாக, கருமமும்-(ஆராதநரூபமான அவ்வோ) கர்மங்களும், நீயே-நீயிட்டவழக்கு: பொங்கிய-(இந்தலோகங்களிற்காட்டில்) விஞ்சி, புறம்பால்-புறம்பான, பொருள்-(மஹதாதி ஸமஸ்த) பதார்த்தங்கள், உளவேலும்-(ப்ரமாணப்ரஸித்தமாய்த்தோன்றின) வுண்டாகிலும், அவையும்-அவையும், நீ-நீயிட்டவழக்கு: மங்கிய-(ஸம்ஹ்ருத்யவஸ்தமாய்) நாமரூபாஹிதமான, அருவாம் நேர்ப்பமும்-ஸூக்ஷ்மசிதசித்தும், நீயே-நீயிட்டவழக்காயிருக்கும்: வான்-பரமாகாசத்தில், புலனிறந்ததும்-அதீந்த்ரியமான முக்தாத்மவர்க்கமும், நீயே-நீயிட்டவழக்காயிருக்கும்: இன்னே-இப்படி, ஆனால்-ஸர்வாத்மஜ்ஞதை நுதலினால், நான்-(த்வதேகநிர்வாஹ்யனான) நான், (யத்நம்பண்ணி), உன்னை-உன்னை, எங்கு-எங்கே, வந்து உறுகோ-வந்து கிட்டுவேன் ?

இ.—ஆறுப்பாட்டில், உக்தார்த்தத்தை விஸ்தரிக்கிறார். [எங்கு வந்து உறுகோ] - உன்னளவுஎது? நான்நிற்கிற நிலைஎது? நீ என்னைக் கிட்டுமதொழிய நான் ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம்பண்ணி வந்துகிட்டவோ?

[என்னையாள்வானே] - இவ்வளவு புகுராநிறுத்தினவனே ! இவ்வளவு நான்வர நின்றேறுகிலன்றே மேலும் எனக்கு ஸுலபமாவது ? [ஏழுலகங்களும் நீயே] - ஸர்வலோகங்களும் நீயிட்டவழக்காம்படி யிருக்கிறவனே ! அபேக்ஷாவர்த்திக்கிற என்னையொழிய விமுகராயிருப்பார்தாமே ஸ்வாயத்தராயிருக்கிறார்கள் ? அந்தலோகங்களிலுள்ளார்க்குச்சமைந்த தெய்வமும் நீயிட்டவழக்கு. அவர்களைக் குடிமைகொள்ளுகிற தேவர்களோ ஸ்வாயத்தராயிருக்கிறார்கள்? அவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்டியாதி வ்யாபாரங்களும் நீயிட்டவழக்கன்றே ? [பொங்கியவித்யாதி] - ஒன்றுக்கொன்று விஸ்த்ருதமாய், அண்டத்துக்குப்புறம்பாய், அதுக்குக்காரணமான மஹதாதிகளென்று சிலவுண்டாகில், அவையும் உன் அயீநம். [மங்கியவித்யாதி] - கார்யாகாரமழிந்து காரணாவஸ்யமாய், ஸூக்ஷ்மமான அவ்யக்தமும் நீயிட்டவழக்கு. [வான்புலனிறந்ததும் நீயே] - அவ்யக்தத்தையும் வ்யாபிக்கவற்றாய், அதீந்த்ரியமான காரணாவஸ்யை வித்தஸமஷ்டியும் நீயிட்டவழக்கு. [நீயின்னேயானால்] - அர்த்தஸ்த்திதி இதுவானபின்பு எங்குவந்துறுகோ? ஆரேனுமாக, ஒருவன் தன்காரியம் தான் நிர்வஹித்துக்கொள்ளுமன்றன்றே என்காரியம் எனக்குஸுலமாவது?என்றபடி. "மங்கியவருவாம் நேர்ப்பமென்ற-வித்தஸமஷ்டி" என்றும்; "வான்புலனிறந்ததென்ற - முக்தஸவரூபத்தையும் சொல்லுகிறது"என்றும் பிள்ளான். அப்போது, அஸத்ஸமமாய் ஸூக்ஷ்மமான ஆத்மஸமஷ்டியென்றும், வான்புலனிறந்ததென்ற வானிலேயாய் - பரமபதத்திலேயாய், அதீந்த்ரியமான முக்தஸ்வரூபமென்றும் நிர்வாஹம்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. உக்தார்த்தத்தை விஸ்தரிக்கிறார்:- [எங்குவந்துறுகோ]- மேருமிகரத்திலே நிற்கிறவனொருவனை ஒரு†பங்கு சென்றுகிட்டவோ! [என்னையாள் வானே] - இவ்வளவும் வரநின்றேன் நானுகிலன்றே, மேலும் நான் வந்து கிட்டப்பார்ப் பது? [ஏழுலகங்களும்நீயே] - ஸகலலோகங்களும் நீ யிட்டவழக்காம்படி இருக்கிற வனே! அபேக்ஷிவர்த்திக்கிற என்னையொழிய விமுகராயிருப்பார் தானே ஸ்வாதீநரா யிருக்கிறார்: [அங்கவர்க்கு அமைத்த தெய்வமும்நீயே] - அவர்களைக் குடிமைகொள்ளு கிற தேவதைகளும் நீயிட்டவழக்கு. [அவற்றவைகருமமும் நீயே] - அவ்வோ தேவதை களுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களோதான் அவர்கள்பக்கல்கிடக்கிறது? ஆக, இவ் வருகுண்டான கார்யவர்க்கம் த்வததீநம் என்னுமிடஞ் சொல்லிற்று. [பொங்கிய இத் யாதி] - ஒன்றுக்கொன்று விஸ்த்ருதமாய், அண்டத்துக்குப் புறம்பாய், அதுக்குக் காரண மான மஹதாதிகளென்று சிலவுண்டாகில், அவையும் உன்அதீநம். [மங்கிய இத்யாதி]- கார்யாகாரமடங்க அழிந்து ஸூக்ஷ்மாவஸ்த்தையையடைந்திருக்கிற அவ்யக்தமும் நீயிட்ட வழக்கு. [வான்புலனிறந்ததும் நீயே] - இவற்றின்படியன்றிக்கே, வானுய் - அவ்யக் தத்தையும் வ்யாபிக்கவற்றாய், சக்ஷுராதிகரணங்களுக்கு அவிஷயமாயிருந்துள்ள காரண மான ஜீவஸமஷ்டியும் நீயிட்டவழக்கு: ஹிரண்யகர்ப்பரூபமும் நீயிட்டவழக்கென்கை. [இன்னேயாஞல் - எங்குவந்துறுகோ] - அர்த்ததத்த்வம் இதுவானபின்பு, எங்கே வந்து கிட்டக்கடவேன்? "மங்கிய அருவாம் நேர்ப்பமென்று - ஹிரண்யகர்ப்பஸமஷ்டி" என்றும், "வான்புலனிறந்ததென்று - முக்தஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது" என்றும் பிள்ளான். அப்போது, அஸத்ஸமமாய் ஸூக்ஷ்மமான ஆத்மஸமஷ்டியென்றும், பரமபதத்திலேயாய் அதீந்த்ரியமான முக்தாத்மஸ்வரூப மென்றும் நிர்வாஹம். இத்தால் சொல்லிற்றுயிற்று என்? என்னில், - கார்யாவஸ்த்தையோடு காரணாவஸ்த்தையோடு முக்தனான அவஸ்த் தையோடு வாசியற உன்கை பார்த்திருக்கவேண்டினபின்பு, நான் என்காரியத்துக்குக் கடவேனுகையென்று ஒரு பொருளுண்டோ? (சு)

ஆறும்பாட்டு.—எங்குவந்துஇத்யாதி. "எங்குவந்துறுகோ!" என்கிற ஸ்வரத்துக்குபாவம்- மேரு இத்யாதி. "எங்கு" என்று - அவனவர்த்திக்கிற ஸ்தாநத்தின் ஔந்நத்யமும், "வந்துறுகோ" என்று தம்முடைய அபேக்ஷையும் தோற்றுகிறது. இவ்வளவும்வர - உன்பக்கல் ருசிபிறக்குமளவும் வர என்றபடி. "அங்கவர்க்கு" இத்யாதிக்கு அவதாரிகை - அபேக்ஷை இத்யாதி. "பொங்கிய -" ஒன்றுக்கொன்று விலக்ஷணதமாய் என்றபடி. "பொருள்" என்று - மஹதஹங்காராகாச வாயு அக்நிஜல க்ஷிதியாவரணத்தைச் சொல்லுகிறது. "உளவேலும்" என்கிற யதிப்ரயோகம் - வார்த்தைப் பாடு. "நேர்ப்பம்-" அவ்யக்தமென்றபடி. "வானுய்" என்றதின் விவரணம் - அவ்யக்தத்தையும் வ்யாபிக்கவற்றாய் என்றது: அதாவது - ஜ்ஞாநத்காரா விலக்ஷணமாய், அத்தாலே வ்யாபிக்கவற்றாய் என்றபடி. ப்ரக்ருதியிலே லீநமாய்க் காரணமான ஜீவஸமஷ்டியு மென்றபடி. பிள்ளான் நிர்வாஹத் துக்கு, ப்ராக்ருத்யாத்யாவரண ஸப்தகத்தையும் - பொருளென்கிறது. ஹிரண்யார்த்தம் - அப்போது இத்யாதி. நேர்ப்பம் - ஆத்மா. 'என்னையாள்வானே' என்றுதொடங்கி, "இன்னேயாஞல்-எங்குவந்து றுகோ" இத்யந்தயுக்தி. (சு)

† பங்கு-நொண்டியாயிருப்பவன்.

ஏழாம் பாட்டு.

இறந்ததும்நீயேயெதிர்ந்ததும்நீயே நிகழ்வதோநீயின்னேயானல் [யேன் சிறந்தநின்தன்மையதுவிதுவுதுவென்றுஅறிவொன்றுஞ்சங்கிப்பன்வினை கறந்தபால்நெய்யே! நெய்யினின்சுவையே! கடலினுளமுதமே! அமுதிற் பிறந்தவின்சுவையே! சுவையதுபயனே! பின்னைதோள்மணந்தபோராயா!

ஆ —[இறந்ததும்நீயே] – பூதலவிஷ்யத்வர்த்தமான லகலஜ்ஞாஜாதத்துக் கும் ஆத்மாவாய் ரக்ஷகனையிருந்த உன்னுடைய இந்த நிரவயிக காருண்யத்தையும் பொய்யோவென்று ஸங்கியாநின்றேன். இப்படி அதிஸங்கைபண்ணுவானென் ? என் னில்,—நிரவயிக ஸோக்யஸ்வரூபனையிருந்த உன்னைக் காணப்பெறுதொழிந்தால் ஸங்கை பிறவாதோ? என்கிறார்.

ஒ —ஏழாம்பாட்டில், ஜகத்தடைய உனக்குஸோஷமாய், அதுக்குநீயே நிர் வாஹகனையிருத்தி என்னும் இவ்வறிவொன்றுங் கொண்டு யரித்திருக்கிறநான், கர்மத் தாலே யிதுவும் பொய்யோவென்று ஸங்கியாநின்றேன் என்கிறார்.

[இறந்ததென்றுதொடங்கி]- காலத்ரயவர்த்திபதார்த்தங்களும்நீயிட்டவழக்கு. இங்ஙனேயாகையாலே ஸோஷியாயிருக்கிறஉனக்கு ஸோஷம் லகலபதார்த்தங்களும். [கறந்தபால் நெய்யென்று மேலுக்கு] - பால்தொடக்கமாக ஒன்றுக்கொன்று விலக்ஷண மான பதார்த்தங்களை அவனுடைய ஸ்வரூபத்தைக்கு ஸத்ருஸமாகச்சொல்லி, அவன் படிக்கு அவையும் போராமையாலே அதுதன்னையே சொல்லுகிறார். [கறந்தபால்] - கறந்தபோதை ரஸத்தை நினைக்கிறது. [சுவையதுபயனே] - ரஸாநுபவத்தால் வந்த ஸுகம். இங்குப்பேசின ஸோக்யதாப்ராகாஷமுண்டாயிருக்க, இவர்க்கு அப்போதே கிடை யாமை அதிஸங்காஹேது என்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகார ஸோக்யஸ்வரூபனை நீ, காலோபாதிகமாயும் தேசோபாதிகமாயுமுள்ள ஸமஸ்தபதார்த்தங்களையும் ப்ரகாரமாக உடையையாயிருப்பு தி என்கிற இத்தத்த்வஜ்ஞாநத்தையும் ஸங்கிக்கும்படி பண்ணுகின்றது உன்னைக் கிட்டப் பெறுத இழவு என்கிறார்.

கறந்த – கறந்தபோதே, பால்– (ஸ்வாஸ்ரவிக ரஸத்தையுடைத்தான) பாலாய், நெய்யே - (அதில் ஸாராம்ஸமான) நெய்யாய், நெய்யின் - நெய்யினுடைய, இன் - இனிய, சுவையே - ரஸமாய், (இப்படி லௌகிகஸோக்யமன்றியே, திவ்யஸோக்ய மாம்படி), கடலினுள் - கடலிலேபிறந்த, அமுதமே - அம்ருதமாய், அமுதில் - அந்த அம்ருதத்திலே, பிறந்த - உத்பந்நமாய், இன்சுவையே - (லோகோத்தர மான) இனிமையாய், சுவையது - அவ்வினிமையால்பிறந்த, பயனே - ப்ரயோஜநமான ஸுகமாய்,(இப்படி ப்ராக்ருத ஸோக்யமாமளவன்றியே, அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு அதிஸயித ஸோக்யபூதனும்படி),பின்னை-நப்பின்னைப்பிராட்டி,தோள் - திருத்தோளோடே,மணந்த- ஸம்ஸ்லேஷித்த, போராயா - மஹாப்ரபாவனை க்ருஷ்ணனே ! வினையேன்-உன்னுடைய நிரதிஸயஸோக்யதையை அநுபவிக்கப்பெறுத) பாபத்தையுடைய நான், இறந்ததும் நீயே எதிர்ந்ததும்நீயே நிகழ்வது ஓ நீ - பூதலவிஷ்யத்வர்த்தமான காலோபலக்ஷித ஸகல

பதார்த்தங்களும் (தனித்தனியே) நீயிட்டவழக்கு; இன்னை - இப்படி, ஆனை - ஆனபின்பு, அது-தூரஸ்த்தமாயும், இது-ஸந்நிஹிதமாயும், உது - அதூர விப்ரக்ருஷ்ட மாயுமுள்ள தேஶாபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களும், சிறந்த - விலக்ஷணமான, நின் - உன்னுடைய, தன்மை - ஸ்வரூபங்கள, என்று-எனறு,
ஜ்ஞாநம், ஒன்றும் - ஒன்றையுமகட்பட, சங்கிப்பன் - குலையப்புகுகிறதோ என்று ஶங்கியாநிற்பன்.

இ.—வழாம்பாட்டில், ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு ப்ரகாரதயாஶேஷ மாய், ப்ரகாரியானநீ ய அவற்றுக்குநிர்வாஹகனென்னும் அறிவொன்றும்கொண்டு யரித் திருக்கிற நான், என்பாபத்தாலே அதிலும் அதிஶங்கை பண்ணுநின்றேனென்கிறார்.

[இறந்தது இத்யாதி] - காலத்ரயத்திலும் வர்த்திக்கிற ஸகலபதார்த்தங்க ளும் நீயிட்டவழக்கு. தாந்தாமுள்ள காலத்தில் அவ்வோபதார்த்தங்களுக்கு ஶேஷிக ளாயிருப்பாரில் வ்யாவ்ருத்தி. [சிறந்தநின்தன்மை அதுவிதுவுதுவென்று] - ஔரஸ்ய மாயும் ஸந்நிஹிதமாயும் அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமிருக்கிற ஸகலபதார்த்தங்களும் ஶேஷித்வத்தாலே சிறந்திருந்துள்ள உன்னுடையப்ரகாரம். 'இன்னையாலை - இறந் ததும்நீ ய' என்னுதல். 'இன்னையாலை - சிறந்தநின்தன்மை' என்னுதல் - ஔரஸ் யமாயும், ஸந்நிஹிதமாயும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள பதார்த்தங்கள் உனக்குப்ர காரமாயற்றால் காலத்ரயவர்த்தி ஸகலபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கென்னுதல், கால த்ரயவர்த்தி ஸகலபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்காகையாலே ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு ப்ரகாரமென்னுதல். [அறிவொன்றும் ஶங்கிப்பன்] - ஶரீரஹதமான ஆத்மாவுக்காறேபோலே, எல்லாருடைய ஆத்மாக்களும் ப்ரகாரியான உன்னதென்னும் ஸம்பந்யஜ்ஞாநமொன்றையுமாயிற்று எனக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாக நினைத்திருப்பது; அதொன்றிலும் அதிஶங்கை பண்ணுநின்றேன். [வினையேன்] - கலக்கத்தாலே அதி ஶங்கைபண்ணுங்காட்டில் அவன்ஸ்வரூப மில்லையாகாதிறே; எனக்கு இப்புத்திபிறக் கைக்கடி என்பாபமிறே. கீழில் அதிஶங்கைக்கும் இதுக்கும் நெடுவாசியுண்டு. ஆஶ்ரித பரதந்த்ரனென்கிற ஸ்வரூபத்திலே அதிஶங்கைபண்ணினால், ஆஶ்ரயணத்திற்குறை யாலே அங்கீகரித்திலனென்று நினைத்திருக்கலாம்; இதில் அவனுடைய ஸத்தாவத்திலே அதிஶங்கைபண்ணுகிறதிறே. ஸர்வப்ரகாரியாய்க் கொண்டிறே அவனுடையஸத்தை. ஸ்வவ்யதிரிக்தங்கள் ப்ரகாரமாய்க்கொண்டிறே யுண்டாவது? இப்படிஸ்வரூபத்திலே யதிஶங்கை வர்த்திக்கைக்கடியென்? என்னில், அதிஶங்காஹேது சொல்லுகிறது: [கறந்த பால் இத்யாதி] - வ்யதிரேகத்தில் ஜகத்துபஸம்ஹ்ருதமென்று நினைக்கவேண்டும்படி யான உன்ஶைதில்யதாப்ரகர்ஷம் அதிஶங்காஹேது. [கறந்தபால்] - கறந்தபோதே ரஸத்தை நினைக்கிறது; கறவாதபால்லையிறே; உபாயவிரோதங்களால் வந்த ரஸவிரோ தத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [நெய்யே] - அதில் ஸாராம்ஶம். [நெய்யி னின்சுவையே] - நெய்யின் இன்சுவையானவனே! மதுரத்வத்தைக்கலக்கி அதில் ஸாரமான அம்ருதமான வனே! [அமுதிற்பிறந்த இன்சுவையே] - அந்த அம்ருதத்திற்பிறந்த இனியரஸமான வனே! [சுவையதுபயனே] - ரஸாநுபவத்தால் வந்த ஸுகமானவனே! ஒன்றிலொன்று மேற்பட்ட ரஸங்களைச்சொல்லி, அவைபோராமையாலே தன்னையே சொல்லுகிறது. [பின்னைதோள் மணந்தபோராயா] - ஒருமியோநாநுபவமாயிற்று இவர்க்குஶோக்யம்.

ஸம்ஸாரியை ஆநந்திப்பிக்குமாபோலேயாயிற்று ஆநந்தமயனை அவளுகப்பிப்பது; இரு வருடையவுஞ் சேர்த்தியழகாயிற்று இவர்க்குலோக்யம்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு ப்ரகாரதயா ஶேஷமாய், நீ ப்ரகாரியாய், நீயே அவற்றுக்கு நிர்வாஹகனென்னும் அறிவொன்றுங்கொண்டு யரித்திருக்கிற நான் என்பாபத்தாலே அதிலும் அதிஶங்கைபண்ணுகின்றே னென்கிறார்.

[இறந்தது இத்யாதி]-''இக்காலத்துக்கு நான் கடவேன், மற்றேருருகாலத்துக்கு வேறேசிலர் கடவர்'' என்றுதான் உன்னுலே சொல்லலாமோ? ஈதிதகாலத்திலுள்ளாரோடு ஈவிஷ்யத்காலத்திலுள்ளாரோடு வர்த்தமாநகாலத்திலுள்ளாரோடு வாசியற எல்லாரும் த்வததீநர். ''இன்னேயாலுல் - எங்குவந்துறுகோ'' என்று கீழிற்பாட்டோடே அந்வயம். [சிறந்தநின்தன்மை அதுவிதுவுதுவென்று] - தூரஸ்தமாயும், ஸந்நிஹிதமாயும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள ஸகலபதார்த்தங்களும், ஶேஷித்வத்தாலே சிறந்திருந்துள்ள உன்னுடைய ப்ரகாரம். '' இன்னேயாலுல் இறந்ததும்நீயே '' என்னுதல், ''சிறந்தநின்தன்மை'' என்னுதல் - இப்படி காலத்ரயவர்த்தி பதார்த்தங்களும் நீ யிட்ட வழக்காகையாலே ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு ப்ரகாரமென்னுதல்; தூரஸ்த்தமாயும் ஸந்நிஹிதமாயும் அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள பதார்த்தங்கள் உனக்கு ப்ரகாரமாயற்றுல் காலத்ரயவர்த்தி பதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கென்னுதல். [என்றறிவொன்றும் சங்கிப்பன்] - தன்னேயொழிந்ததடங்கலும் தனக்கு ப்ரகாரமாய்த் தான் ப்ரகாரியாயிருக்கையாலே, இவற்றுக்கு வந்தது தனக்கு வந்ததாக நினைத்திருப்பாரொருவனென்கிற அறிவாயிற்று, இவர்க்கு ஜீவிக்கைக்குஹேது; அதொன்றிலும் அதிஶங்கைபண்ணுகின்

ஏழாம்பாட்டு.—இறந்ததும் இத்யாதி. ''அதுவிதுவது - சிறந்தநின்தன்மை - என்றறிவொன்றும் சங்கிப்பன்வினேயேன்'' என்கிறவற்றைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸகல இத்யாதி. ''இறப்பு எதிர்'' என்று - காலபரமாகையாலே, ''இறந்தது, எதிர்ந்தது'' என்றது - தத்தத்கால வர்த்தி பதார்த்தவாசகமாகிறது.

ஏகாலவர்த்திபதார்த்த நிர்வாஹக னென்னுதே, ''காலத்ரயவர்த்திபதார்த்தநிர்வாஹகன் நீ'' என்றதுக்கு ஹாவம் - இக்காலத்துக்கீது இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் - பூதகாலத்தில் இத்யாதி. ''இன்னேயாலுல் -'' இப்படியாலுலென்றபடி. ''இறந்ததும் நீயே'' என்றுதொடங்கி, ''நிகழ்வதோநீயின்னேயாலுல் - எங்குவந்துறுகோ'' என்று கீழிற்பாட்டோடே அந்வயமானபோது; ''அதுவிதுவது - சிறந்தநின்தன்மை - என்றறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினேயேன்''என்று மேலே அந்வயம். ''இன்னேயாலுல்'' என்றது - இப்பாட்டுக்குஶேஷமாக யோஜநாத்வயம் அருளிச்செய்கிறார் - இன்னேயாலுல் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. த்ருதியயோஜநாவிவரணம் - இப்படி காலத்ரய இத்யாதி. இந்தயோஜனையில், ''இன்னேயாலுல்'' என்றது - இப்படியாகையாலே என்றபடி. த்விதீயயோஜநாவிவரணம் - தூரஸ்த்தமாயும் இத்யாதி. த்விதீயயோஜனையில், ''அதுவிதுவுதுவென்கிறவை - சிறந்தநின்தன்மை - இன்னேயாலுல் - இறந்ததும்நீயே எதிர்ந்ததும் நீயே நிகழ்வதோநீயென்கிற - அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்வினேயேன்'' என்று அந்வயம். த்ருதியயோஜனையில், ''இறந்ததும்நீயே எதிர்ந்ததும்நீயே நிகழ்வதோநீயின்னேயாலுல் - அதுவிதுவது - சிறந்தநின்தன்மை - என்றறிவொன்றும் சங்கிப்பன்வினேயேன்'' என்று அந்வயம். '' 'அதுவிதுவது - சிறந்தநின்தன்மை' என்றது- †'ஸவ்ரும்ஸரோவ்ருத்தி' என்றுற்போலே; 'இறந்ததும் நீயே' இத்யாதி- †'தத்தாஹிஸவ்ரும்' என்றுற்போலேயிருக்கிறது'' என்று அருளிச்செய்வர்.

இவவற்வில ஸங்கிக்கிறேனென்னைகக, இத்தைத் தஞ்சமாக நினைக்கைக்கு ஹேதுமிவ

இவற்றுக்குவந்தது இத்யாதி. ''வினேயேன்'' என்றதுக்குக் கீழில் பதத்தோடே ஸங்கதியருளிச்

றேன், அது எனக்குக் கார்யகரமல்லாமையாலே. [வினையேன்]- கலக்கத்தாலே அதி ஸங்கைபண்ணுங்காட்டில் அவன்ஸ்வரூப மில்லையாகாதிறே: எனக்கு இப்புத்தி பிறக் கைக்கடி!என்பாபமிறே.†"ஸஜ்ஜாதீயஸுஹ்ருத்க்ஷயாத்" (ஸங்கேமத்பாக்யஸங்க்ஷி யாத்)-கீழிலதிஸங்கைக்கும் இதுக்கும் நேடுவோசியுண்டு. ஆஸ்ரிதபரதந்த்ரனென்கிற ஸ்வ ஹாவத்திலே அதிஸங்கைபண்ணினால்ஆஸ்ரயணத்திற் குறையாலேயென்று நினைத்திருக் கலாம்; இதில் அவனுடைய ஸத்ஹாவத்திலேயிறே அதிஸங்கை. ப்ரகாரியாய்க் கொண் டிறே அவனுடைய ஸத்தை; ஸ்வவ்யதிரிக்தங்கள் அவனுக்கு ப்ரகாரமாய்க்கொண்டிறே உண்டாவது? இப்படி ஸ்வரூபத்தில் அதிஸங்கை வர்த்திக்கைக்கு அடியென்? என் னில்; - அதிஸங்காஹேது சொல்லுகிறது:[கறந்தபால் இத்யாதி]-வ்யதிரேகத்தில் ஜகத்து உபஸம்ஹ்ருதமென்று நினைக்கவேண்டும்படியான உன்ஹோக்யதாப்ரகர்ஷம் அதிஸங்கா ஹேது. [கறந்தபால்] – கறந்தபோதை ரஸத்தை நினைக்கிறது: அல்லது கறவாதபாலில்லை யிறே: உபாதிவிஸ்ரஸ்தால்வந்த ரஸவிஸ்ரஸ்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [நெய்யே] - அதில் ஸாராம்ஸம். [நெய்யினின்சுவையே] - நெய்யில்இனியசுவையானவனே! [கடலி னுளமுதமே] - மஹத்தத்த்வத்தைக்கலக்கி அதில் ஸாராம்ஸமாக வாங்கின அம்ருதம் போலே ஹோக்யனானவனே! [அமுதில்பிறந்த இன்சுவையே] - அதில் ரஸாம்ஸத் தைச்சொல்லுகிறது. [சுவையதுபயனே]-ரஸாநுஹவத்தால்வந்த ஸுகரூபமானவனே ! ஒன்றிலொன்று மேற்பட்ட ரஸாம்ஸங்களைச்சொல்லி, அதுபோராமையாலே தன்னையே சொல்லுகிறது. [பின்னைதோள்மணந்தபேராயா] - ஒருமிதுநாநுஹவமாயிற்று இவர்க்கு ஹோக்யம். ஸம்ஸாரியை அவன் ஆநந்திப்பிக்குமாபோலேயாயிற்று, ஆநந்தமயனை அவள் உகப்பிக்கும்படி. இருவருடைய சேர்த்தியழகாயிற்று இவர்க்கு ஹோக்யம். (எ)

செய்கிறார் - கலக்கத்தாலே இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. உக் ப்ரமாணம் - ஸஜ்ஜ இத்யாதி. கீழிலதிஸங்கைக்கும் இதுக்கும் வாசியேதென்ன - கீழில் இத்யாதி. கீழிலதி ஸங்கையென்றது - நாலாம்பாட்டிலதிசங்கை. இதுக்கும் - இப்பாட்டிலதிஸங்கைக்கு மென்றபடி. ப்ரகாரித்வத்திலேயன்றே அதிஸங்கை? ஸத்ஹாவத்திலேயோ? என்ன - ப்ரகாரியாய் இத்யாதி. ப்ரஸங்காத் ப்ரதிகோடியையும் காட்டுகிறார் - ஸ்வவ்யதிரிக்த இத்யாதி. அந்தஹேதுவேதென்ன - வ்யதிரேகத்தில் இத்யாதி. பால்என்னுமல், "கறந்தபால்" என்று விஸ்ரஸ்தித்ததுக்கு ப்ரயோஜந மும், வ்யாவர்த்யமும் அருளிச்செய்கிறார் - கறந்தபோதை இத்யாதி வாக்யத்ராயத்தாலே. உபாதி விஸ்ரஸ்தமாவது - காய்ச்சுகை முதலானவை. மேலுக்கு அவதாரிகை - ஒன்றிலொன்று இத்யாதி. தன்னை - அவன்தன்னை என்றபடி. பேராயா - பெரிய இடையனே! கேவலம் அவனைச்சொல் லாதே, "பின்னைதோள்மணந்த" என்றுவிஸ்ரஸ்தித்ததுக்கு ஹாவம் - ஒருமிதுந இத்யாதி. "பின்னை தோள்மணந்த" என்றதால் ஹலிதம் - ஸம்ஸாரியை இத்யாதி. "ஒருமிதுநாநுஹவம்" இத்யாதி யின் விவரணம் - இருவருடைய இத்யாதி. பேராயா - பெரியோனே என்றுமாம். 'கறந்தபால் நெய்யே' இத்யாரப்ய, 'மணந்தபேராயா - இறந்ததும் நீயே' என்றுதொடங்கி, 'இன்னேயாஞல் - அதிவிதுவது - சிறந்தநின்தன்மை - என்றறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன்' இத்யந்வயம். இது மூன்றும் யோஜனையில். "என்றறிவொன்றும்" என்றது - என்கிற ஜ்ஞாநமொன்றையு மென்ற படி; என்றறிகிற அறிவொன்றுமென்றுமாம். (எ)

† ராமா-ஸுந்தர-(உ-சு-கஉ)

எட்டாம் பாட்டு.

மணந்தபோராயா ! மாயத்தால்முழுதும் வல்வினையேனீர்கின்ற [தாய்!
குணங்களையுடையாய்! அசுரர்வன்கையர்கூற்றமே! கோடியபுள்ளூயர்த்
பணங்களாயிரமுடையபைந்நாகப்பள்ளியாய்!பாற்கடற்சேர்ப்பா!
வணங்குமாறறியேன் மனமும்வாசகமும்செய்கையும்யானுமீதானே.

ஆ.—(மணந்தபோராயா.) - உம்முடையஅபேக்ஷிதம் செய்யவேண்டுமாகில் ஓஞ்சலிமாத்ரமாகிலும் பண்ணமாட்டீரோ? என்னில்;—அதுக்கு உத்தரம் மேலிட்டு, ப்ரவணஸ்வபாவனுகையாலும், "ஹ்ருதயாநுரோதேந நிவஜதஸ்ய ப்ரணவதயா" என்னும் ப்ரக்ரியையாலே முழுதும் வல்வினையேனையிருந்த என்னையுங்கூட ஈராநின்ற ஸௌசீல்யாதி கல்யாணகுணங்களை உடையையாயிருக்கையாலும், ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸநைகஸ்வபாவனையிருக்கையாலும், ஆஸ்ரிதருடைய ஆபத்துக்கு உதவவருகைக்கிடான பெரிய திருவடியை திவ்யவாஹநமாக உடையவனுகையாலும், திருநாட்டில்நின்றும் வந்து ஆஸ்ரிதருடைய ஆபத்தைப்போக்கப் பற்றுமை அணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலும், மத்ஸ்யகூர்மவராஹநாரஸிம்ஹவாமந பரசுராம ராகவ கிருஷ்ண கல்கிபர்யந்தமாய் த்வதாத்மகமாய்த் த்வச்சரீரமாகையாலும், என்னால் ஒரு செயலில்லை ; ஆதலால், வணங்குமாறு அறியேன் என்கிறார்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், ஏதேனுஞ்செய்தாலும் நீரே யத்நம்பண்ணவேண்டாவோ ? என்னில்,—ஆத்மாத்மீயங்களுடைய உன்னதாய்,எனக்கென்ன ஒருஉபகரணமில்லாமையாலே என்னால் செய்யலாவதொன்றுமில்லை; ரக்ஷிக்கவல்லேயுமாய் ரக்ஷணஸ்வபாவனுமான நீயே வந்து என்னை விஷயீகரித்தருளவேணுமென்கிறார்.

[மணந்த என்றுதொடங்கி] - அத்யல்பநிஷ்டனுய்க்கொண்டு கப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய திருத்தோள்களையணைந்த போராயனே! ஒன்றொழியாமே எல்லாம் என்னையிரும்படியான குணங்களையுடையவனே! இப்போது காணப்பெறுத இன்னுப்பாலே, 'வல்வினையேன்' என்கிறார். [அசுரர்வன்கையர் கூற்றமே] - வன்கையரான அஸுரர்களுக்கு ம்ருத்யுவானவனே ! [கொடிய புள்ளுயர்த்தாய்] - கண்டதிசையிலே ப்ரதிபக்ஷத்தை மாய்க்கவல்ல பெரிய திருவடியைக் கொடியாகவுடையவனே! [பணங்களென்று தொடங்கி]- உன்னோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸிதமான ஆயிரம்ஃணங்களையும் கண்வளரப்போரும்படி விஸ்தீர்ணமான உடம்பையுமுடைய திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக்கொண்டு ரக்ஷ்யவர்க்கங்களுக்கு அணித்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே !

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதஸம்ப்ரலேஷார்த்தமாகவும் விரோதிநிரஸநார்த்தமாகவும் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீயிட்ட வழக்காம்படி என் கரணங்களும் கரணியான நானும் உனக்கு ப்ராகாரமானபின்பு,நான் வணங்குவன் என்றொரு ப்ராகாரம் அறிகிறிலே னென்கிறார்.

மாயத்தால் - ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்களாலே, முழுதும் - அகிலபதார்த்தங்களையும், மணந்த - அஸிமனதையோடே செறிந்து உகப்பிக்கும், போராயா - பெருமையை

யுடைய க்ருஷ்ணனுய், வல்வினையேனை - அப்படி ஸம்ச்லேஷிக்கப்பெறுத ப்ரபலபாபத்தையுடையேனை என்னை, ஈர்கின்ற-ஸர்வகாலமும் ஈராநிற்கிற, குணங்களை - (ஸீலஸௌலப்ய ஸௌலப்யாதிகளான) குணங்களை, உடையாய் - (ஸ்வஹாவமாக) உடையையாய், வன்கையசுரர் - (ஆஸுரதவிரோதிகளான) ப்ரபலாஸுரர்க்கு, கூற்றமே - ம்ருத்யுவாய், கொடிய - (அவர்கள் கண்டபோதே) முடியும்படியான புள் - பெரியதிருவடியை, உயர்த்தாய் - (கொடியாக) உடையையாய், (இப்படி ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாக), ஆயிரம் பணங்கள் ர, உடைய - உடையனுமாய், பை - அதிவிஸ்தீர்ணமான, நாகம் - நகதாழ்வாணுகிற, பள்ளி - படுக்கையை, ஆய் - உடையையாய்க்கொண்டு, பாற்கடல் - திருப்பாற்கடலிலே, சேர்ப்பா - கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! மநமும் வாசகமும் செய்கையும் - மநோவாக்காயரூப கரணங்களும், யானும் - (கரணியான) நானும், (உனக்கு ப்ரகாரமாய்க்கொண்டு), நீதானே - நீதானேயாம்படியாயிருந்தது; (ஆகையால்), வணங்கும் - வணங்குகைக்கு, ஆறுஅறியேன் - ஒருகர்த்தாவையும் லேன், கரலேன்.

இ:—எட்டாம்பாட்டில், எதேனுஞ் செய்தாலும் பேறுஉம்மதாய் ஆச்ரயிக்கைக்குக் காணமும்உண்டானால் நீரே யதங்கவேண்டாவோ? என்னில், — ஆத்மாத்மீயங்களடைய உன்னுடைமானபின்பு என்னால் செய்பலாவதொன்றில்லை; நீயே ரக்ஷிக்கவேணு மென்கிறார்.

[மணந்தபோராயா மாயத்தால்] - அஸாதிவேஷத்தாலே நப்பின்னைப்பிராட்டி தோளேடே ஸம்ச்லேஷித்த போராயனே! நப்பின்னைப் பிராட்டியிற்காட்டில் இடைத்தனத்தில் க்ருஷ்ணனுக்குஉண்டான ஏற்றம். [வல்வினையேனை முழுதுமீர்கின்ற குணங்களையுடையாய்] - குணங்களிலே ஒருகுணம் ஆச்ரயணீயமாகிறதில்லை. உன்குணமாகையும் நானுகையுமே ஈருணைக்கு வேண்டுவது. எல்லாமோக்க ஈரும்படியான குணங்களையுடையவனே! [வல்வினையேன்] - சிலர் குணஜ்ஞாநத்தாலே ஜீவித்திருக்க, அதுவும் வாயகமாம்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன். "ஸஹவாஸாபகுணஜ்ஞாநாந்நாஸ்தி ஸாதுஷ்வஸாதுதா". [ஈர்கின்ற] - நலிந்ததாய் விடுகிறதில்லை: அம்புபட்டநோவுக்கு மருந்திட்டாற்றலாம், குணஜ்ஞாநத்தாலேவந்த நோவுக்குப் பரிஹாரமில்லை. [அசுரர்வன்கையர்கூற்றமே] - கண்பாராதே நலியும் அஸுரர்களுக்கு அந்தகனைவனே! அநுகூலரை குணங்களாலேயழிக்கும்: ப்ரதிகூலரை ஆயுதத்தாலேயழிக்கும். [கொடியபுள்ளுயர்த்தாய்] - உன்னிலும் கண்டபோதே ப்ரதிபக்ஷத்தை மாய்க்கவல்ல பெரியதிருவடியைக் கொடியாக உடையவனே! ப்ரதிபக்ஷத்தை முடிக்கைக்குத் தான் வேண்டா, கொடியைக்காணவே முடியும் அத்தனை. [பணங்கள் இத்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸிதமான மணங்களையுடையனுய், ஸுவதநுஸுவஜநித ப்ரீதிக்குப் போக்குவிடுகைக்குப் பல தலையையுடையனுய், தானும்பிராட்டியும் பரிமாறப்புக்கால் விஸ்தீர்ணமாயிருக்கும் உடம்பையுடையனை திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகயுடையவனே! [பாற்கடல் சேர்ப்பா] - இப்படிப்பட்ட திருவநந்தாழ்வானை ஆஸநமாகக்கொண்டு பரமபதத்திலேயிருக்கையன்றிக்கே, ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கு அணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! [வணங்குமாறறியேன்] - பரமபதத்தைவிட்டுத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து சாய்ந்து என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு முற்பாடனையிருக்கிற உனக்கு நானெரு

கிஞ்சித்காரம் பண்ணினேனை ஒருவிரகறிகிறிலேன். உமக்கு மநோவாக்காயங்களுண்டு; அவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமான நீர்உண்டு; வணங்கத்தட்டென்? என்ன, [மனமுமித்யாதி]- அவற்றினுடைய ஸத்ஹாவமே யமையுமோ? அவை ஸ்வாயநமாகவேண்டாவோ? மநோவாக்காயங்களினுடைய ஸத்தை நீயிட்டவழக்கன்றே?

ஈடு.— எட்டாம் பாட்டு. ஏதேனும் செய்தாலும் பேறு உம்மதாய் உமக்கு ஆஸ்ரயிக்கைக்குக் காரணங்களுமுண்டானால் நீரே யத்நிக்கவேண்டாவோ? என்ன, - ஆத்மாத்மீயங்களடைய உன் அதீநமானபின்பு என்னால் செய்யலாவது ஒன்றில்லை, நீயே ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார்.

[மணந்தபேராயா மாயத்தால்]- அஹிநிவேஶத்தாலே நப்பின்னைப்பிராட்டி தோளோடே ஸம்ஶ்லேஷித்த பேராயனே! நப்பின்னைப்பிராட்டியிற்காட்டில் இடைத்தனத்தில் க்ருஷ்ணனுக்குஉண்டானவற்றம். [முழுதும்வல்வினையேனையீர்கின்றகுணங்களாயுடையாய்] - (முழுதும் - ஈர்கின்றகுணங்கள்) சிலகுணங்கள் ஈரச் சிலகுணங்கள் ஶாரகமாகையன்றிக்கே, எல்லாம் ஒக்க ஈரும்படியான குணங்களாயுடையவனே! உன்குணங்களாகையும் நானுகையுமே நோவுபடுகைக்குஅடி. [வல்வினையேன்]-சிலர் குணஜ்ஞாநத்தாலே ஜீவித்திருக்க, அது ஶாகமாம்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன். [ஈர்கின்ற] - ந்லிந்த தாய் விடுகிறதில்லை: அம்புபட்டபுண் மருந்திட்டு ஆற்றலாம், குணத்தால் வந்தநோய்க்குப் பரிஹாரமில்லையே. [அசுரர்வன்கையர்கூற்றமே] - முன்கை மிடுக்கரான அஸுரர்க்கு அந்தகன் தண்ணீரென்னும்படி கூற்றமானவனே! [கோடியபுள்ளுயர்த்தாய்] - கண்டபோதே ப்ரதிபக்ஷத்தை மாய்க்கவல்ல பெரியதிருவடியைக் கொடியாகவுடையவனே! ப்ரதிபக்ஷத்தை முடிக்கைக்குத் தான் வேண்டா, கொடியைக்காணவமையும். [பணங்கள் இத்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸிதமான ஫ணங்களாயுடையனுய், ஸகவதநுஹவ ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகப் பலதலைகளாயும் உடையனுய், ஸர்வேஶ்வரனுக்கும் பிராட்டிமார்க்கும் நினைத்தபடி பரிமாறுகைக்கீடான பரப்பையுடையனுயாயிற்றுத் திருவநந்தாழ்வா னிருப்பது; அப்படிப்பட்டிருக்கிறவனைப் படுக்கையாக உடையவனே! [பாற்கடற் சேர்ப்பா] - ஆஸ்ரிதர்கூக்குரல் கேட்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தவனே! [வணங்குமாறுஅறியேன்] - பரமபதத்தைவிட்டுத் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்து என்

எட்டாம்பாட்டு—மணந்த இத்யாதி. "வணங்குமாறறியேன், மனமும் வாசகமும் செய்கையும்யானும்நீதானே" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-ஏதேனும் இத்யாதி.

"மாயம் -" அஹிநிவேஶம். "பேராயா" என்றதுக்கு அர்த்தம் - நப்பின்னை இத்யாதி. "முழுதுமீர்கின்ற" என்றதுக்கு ஹாவம் - சிலதுணங்கள் இத்யாதி. "வல்வினையேனையீர்கின்ற குணங்கள்" என்றுகூட்டி ஹாவம் - உன்துணங்களாகையும் இத்யாதி. விஶ்லேஷவேளையிலே குணங்கள் ஶாகமாகை ஸஹஜமாயிருக்க, "வல்வினை" என்று நோவுபடுவானென்? என்ன - சிலர் இத்யாதி. குணஜ்ஞானத்தாலேயென்றது-"தஜ்ஜ்ஞாநாத்" என்றதைப் பற்ற. வர்த்தமாநார்த்தம் - நலிந்ததாய் இத்யாதி. ப என்ன - அம்பு இத்யாதி. "வன்கையர், வன்கூற்றம்" என்று அந்வயித்து அதுக்கு வ்யாவர்த்யம் - முன்கை யாதி. புள்ளின்கொடுமைசொல்லி, "உயர்த்தாய்" என்றதுக்கு ஹாவம் - ப்ரதிபக்ஷத்தை இத் தி. "பணங்கள், ஆயிரம், பை" என்ற மூன்றுக்கும் அர்த்தம் - ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே இத்யாதி. "சேர்ப்பா -" சேர்ந்தவனே. "வணங்குமாறறியேன்" என்று உபாயம் தேடுவதில், வணங்காதே வேறுமனே இருக்கவொண்ணுதோ? என்ன - பரமபதத்தை இத்யாதி. "ஆறு" என்றதுக்கு

னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு முற்பாடனுயிருக்கிற உனக்கு நான் ஒரு கிஞ்சித்காரம் பண்ணி னேனுகைக்கு ஒருவிரகறிகிறிலேன். 'அறியாதொழிகிறதென்? உமக்கு மனோவாக்காயங்க ளுண்டு, அவற்றுக்கு ஆஸ்ரயம் நீருண்டு, வணங்கத்தட்டென்?' என்ன, - [மனமும் இத் யாதி] - எனக்காயிருப்பதொரு நெஞ்சும் வாக்கும் செய்கையும் எனக்காயிருப்பதொரு நானும் உண்டாகவேணுமே; எல்லாம் நீயிட்டவழக்காயன்றே இருக்கிறது. வணங்க வேணுமென்னும் நினைவுண்டு, வணங்குட்ப்ரகாரம் அறிகிறிலேன். (உ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

யாணும்நீதானேயாவதோமேய்யே அருநரகவையும்நீயானல்
வாணுயரின்பமேய்திலென்? மற்றைநாகமேயெய்திலென்? எனினும்
யாணும்நீதானுய்த்தெளிதோறுமிந்றும் அஞ்சுவன் நரகம்நானடைதல்
வாணுயரின்டம்மன்னிவீற்றிருந்தாய்! அருளுநின்தாள்களேயெனக்கே.

அ.—(யாணும்நீதானே.) - உம்முடைய ஸ்வரூபமுட்பட ஸர்வமும் நானே யென்னுமிடம் அறிந்தீசாகில் உமக்கு என்பக்கல் அலப்தாம்ஸமுண்டோ? என்னில்,— ஸர்வமும் நீயேயாதலால், இவ்விடத்தே யிருந்ததோடு திருநாட்டிலிருந்ததோடு வாசி யில்லை நிரூபிக்கில்; அப்படியேயாகிலும், ஸர்வமும்நீயே யென்னுமிடத்தை அறியச் செய்தேயும், திருநாட்டிலே நீயேயாயிருக்குமிருப்பைக் காணுதேயிருக்கும் இவ்விருப் பாகிற நரகத்தை மிகவும் அஞ்சாநின்றேன்; அருளு நின்தாள்களே எனக்கே என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு போஷமானபின்பு, இந்தஜ்ஞானத்தோடே ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்ததோடு திருநாட்டிலே யிருந்ததோடு வாசியில்லையாகிலும், போஷத்வ ஜ்ஞானவிரோயியான ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்க அஞ்சா நின்றேன்; இதுக்கு அநுகூலமான திருநாட்டிலே என்னைக் கொடுபோகவேணு மென்கிறார்.

[யாணும்நீதானே யாவதோமேய்யே] - நானும் உனக்கே போஷமென்னுமிடம் ஸத்யம். [அருநரகவையும்நீ] - மற்றும் ஸம்ஸாரத்திலுண்டான சேதநாசேதநபதார்த் தங்களெல்லாம் உனக்கே போஷம். [ஆனல் என்றுதொடங்கி] - 'ஆனபின்பு போஷத்வ ஜ்ஞானத்தோடே திருநாட்டிலேபோய் நிரதிசயானந்தத்தைப் பெற்றிருந்ததோடு ஸுவத்துக்கும் போஷத்வஜ்ஞானத்துக்கும் எதிர்த்தலையான ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்தத் தோடு வாசியென்?' என்று இப்பொருளுண்டேயாகிலும். [யாணும்நீ என்றுதொடங்கி]- ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு போஷமாகையாலே நானும் உனக்கு போஷமென்று உணருந்தோறும் ஸம்ஸாரத்திலிருப்பை மிகவும் அஞ்சாநின்றேன்; இந்தஜ்ஞானம் பரி மாறக்கடவதான திருநாட்டிலே நிரதிசயானந்தியாய்க் கொண்டு வேறுபட இருந்தருளின நீ, அங்கே எனக்கு உன்திருவடிகளைத் தந்தருளவேணும்.

லாவம் - வணங்கவேணுமென்னும் இத்யாதி. 'மாயத்தால் - மணந்தபோராயா - வல்வினையேன - முழுதும் - ஈர்கின்ற குணங்களையுடையாய்' இத்யாதிப்ய, 'சேர்ப்பா - மனமும் வாசகமும் செய்கை யும் யாணும்நீதானே - வணங்குமாறறியேன்' இத்யன்வய:. (அ)

ப.—அநந்தரம், இவ்வறிவோடே எங்குமிருந்தாலும் குறைவற்றிருக்க, துःவாத்மகமான ஸம்ஸாரத்திலிருக்க அஞ்சாநின்றேன்; நிரதிஶயபுருஷார்த்தமான ப்ராப்ய தேசவர்த்தியான உன்திருவடிகளைத் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

யானும் - (அஹப்புத்திவ்யவஹார விஷயமான) நானும், நீதானே - (த்வத்ப்ரகாரபூதனுகையாலே) நீதானேயா யிருப்பன்; (இப்படி "கூஹம்வெகூவிஹிஹவொஒவதெ" என்று), ஆவது - இவ்வர்த்தம், (ப்ரமாணப்ரஸித்தமாகையாலே), மெய்யே- பரமார்த்தம்: அரு - துஸ்தரமாய், நரகவையும் - துःகோத்தரமான ஸம்ஸாரத்தில் வஸ்துக்களானவையும், ("ஸவ..ுஂவ ுஂஒஹ ஹ" என்கிற மர்யாதையாலே), நீ - த்வத்ப்ரகாரபூதங்கள்; ஆனல் - ஆனபின்பு, வான் - (விலக்ஷணமான உனக்குஶேஷமான ஆத்மாவுக்கு அநுரூபமான) பரமபதத்தில், உயர் - உச்சிதமான, இன்பம் - ஆநந்தத்தை, எய்திலன் - பெற்றிருக்கில் என்? மற்றை - (அவிலக்ஷணமாய் ஸ்வாதந்த்ர்யாவஹமாய் துःகோத்தரமாகையாலே) அதுக்கெதிர்த்தட்டான, நரகமே - ஸம்ஸாரநிரயத்தை, எய்தில் - பெறில், என் - என்? எனினும் - என்கிற அர்த்தஸ்த்திதியானது லோகத்திலே வ்யவஹரித்துப்போரிலும், யானும் - (ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமாய் விலக்ஷணமான) அஹமர்த்தம், நீதானும் - (அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநனான) நீயாம்படி த்வத்ப்ரகாரமாக, தெளிதோறும் - உணர்ந்தபோதெல்லாம், நரகம்- ஸம்ஸாரநிரயத்தை, நான் - நான், அடைதல் - கிட்டுகையை, (ஸ்ரீ கௌஸ்துபத்தைச் சேற்றிலேபுதைத்தவோபாதி), நன்றும் - மிகவும், அஞ்சுவன் - அஞ்சாநின்றேன்; வான் - (பரமவ்யோமஸ்தவாச்யமான) பரமபதத்திலே, உயர் - (அவாங்மநஸகோசரமாம்படி) உச்சிதமான, இன்பம் - ஆனந்தத்தை, மன்னி - உடையையாய்க்கொண்டு, (நிரந்தரமாக), வீறு - உன்னுடைய ஸர்வஶேஷித்வ வ்யாவ்ருத்திதான்ற, இருந்தாய் - எழுந்தருளியிருக்கிறவனே! (இவ்விபூதியிலுள்ளார் அநுஜீவித்து அடிமைசெய்கிற), நின் - உன், தாள்களை - திருவடிகளை, எனக்கு - எனக்கு, அருளு - தந்தருளவேணும்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "ஸகலபுருஷார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கு" என்கிற இந்தஜ்ஞாநத்தோடே யிருக்குமிடத்து ஸம்ஸாரத்தோடு பரமபதத்தோடு வாசியில்லையேயாகிலும் இந்தஜ்ஞாநத்துக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்திலிருக்க அஞ்சாநின்றேன்; இதுக்கு அநுகூலமான பரமபதத்திலே என்னைக்கொடுபோக வேணுமென்கிறார்.

[யானும் நீதானே]-நானும் "நீ" என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி உனக்கு ப்ரகாரமாயிருக்கிறவனே! "கூதெதெ ுவதஹ ுஹீபாஸ", "கூதெதிதஹிவமவஹி" "கூஹம்நாராஹவம்வஹிஸ்ரு." [ஆவதோமெய்யே] - உனக்கு ப்ரகாரமாயிருக்கிற இவ்வர்த்தம் ஸத்யம். [அருநரகவையும் நீ] - ஸம்ஸாரத்திலுண்டான சேதநாசேதநங்களுக்கும், என்னைபோதி உண்ணோட்டைப்ராப்தியுண்டு. நான் நீயிட்டவழக்காயிருக்கிறவோபாதி ஸகலபுருஷார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கு. [ஆனல்] - அர்த்தஸித்திதி இது வானபின்பு. [வானுயரின்பமெய்திலன்]-இப்போஷத்வ ஜ்ஞாநத்தோடே திருநாட்டிலே போய் நிரதிஶயாநந்தத்தைப் பெற்றிருக்கில்லன்? [உயரின்பம்] - நிரதிஶயாநந்தம். [மற்றைநரகமே எய்திலன்] - ஶேஷத்துக்கும் போஷத்வஜ்ஞாநத்துக்கும் எதிர்த்தலையான ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கில்லன்? போஷ்யவஸ்துவானல் போஷியுடைய எல்லைக்குள்ளே "அவன்செய்தபடி செய்கிறன்" என்றிருக்குமதோழிய, அவனை நிர்வஹிக்கக் கடவ

ணல்லவென்பதோர் அர்த்தமுண்டு; [எனினும்]-இவ்வர்த்தம் இப்படியாஞலும். [யானும் நீதானுய்த்தெனிதாறும்] - ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு அத்யந்தபாரதந்த்ரமாகையாலே, நானும் உனக்கு அத்யந்தபாரதந்த்ரனென்னும் தெளிவுபிறக்கப் பிறக்க. [நன்றும் அஞ்சுவன்நரகம் நானடைதல்] - மோஷத்வஜ்ஞாநத்துக்கு விருத்தமான ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கில், அகப்பட்ட இந்தஜ்ஞாநத்தையும் இழப்பனென்று நான் அஞ்சாநின்றேன். "உம்மோடு மற்றுள்ள ஸகலபதார்த்தங்களோடு வாசிபற நம்மைக்குறித்து அத்யந்தபாரதந்த்ரமானபின்பு பரமபதத்திலிருப்போடு ஸம்ஸாரத்திலிருப்போடு வாசியென்? என்று நீகைவாங்கிபிருக்கப் புகுகிறாயோ"? என்று ஸம்ஸாரத்திலிருப்பை நான் மிகவும் அஞ்சாநின்றேன். 'இப்படி யஞ்சுகிறவுமக்கு நாம் செய்யவேண்டுவதென்?' என்ன - [வாணுயரின்பம் மன்னிவீற்றிருந்தாய்] - பரமபதத்திலே நிரதிசயாநந்தயுக்தனுய்க் கொண்டு உன்னுடைய மோஷித்வத்தால் வந்த வேறுபாடெல்லாந்தீர்ந்த, உனக்கமைந்தாரும் நீயுமாகவிருப்பதோரிருப்பு உண்டு. [அருளு நின்தாள்களேயெனக்கே] - அவ்விருப்பிலே என்னைக் கொண்டுபோய், அவர்கள் அநுபவிக்கிற உன்திருவடிகளை எனக்குத் தந்தருளவேணும்.

ஏடு —ஒன்பதாம்பாட்டு. "ஸகலபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கு" என்கிற இந்தஜ்ஞாநத்தோடேயிருக்குமிடத்தில் ஸம்ஸாரத்தோடு பரமபதத்தோடு வாசியில்லையேயாகிலும், இந்தஜ்ஞாநத்துக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்திலிருக்க அஞ்சாநின்றேன்: இதுக்கு அநுகூலமான பரமபதத்திலே என்னைக்கொடுபோகவேணுமென்கிறார்.

[யானுமீதானேயாவதோமெய்யே] - நான் "நீ" என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்தும்படி உனக்குப்ரகாரமாய், நான் ப்ரஹ்மஶப்தவாச்யனும்படியிருக்கிற இவ்வர்த்தமோ, அது ஸத்யம். †"சூதேதவத ஹ்யஹ்ணீயாச்", ‡"சுஹம்ஶ நாரஹவம் வஶிரூஶ்ச" (ஆத்மேத்யேவது க்ருஹ்ணீயாத், அஹம்மநுரபவம்ஸூர்யஶ்ச) என்றிறே முக்தர் பாஶுரம். [மெய்யே] - அதில் ஸம்ஶயமில்லை. [அருநரகவையும்நீ] - எனக்குப் போறுக்கவொண்ணுதே கால்வாங்கியல்லது நிற்கவொண்ணுதபடியான ஸம்ஸாரமும் நீயிட்ட வழக்கு. இது இப்போதுசொல்லுகிறது, நீ நினைத்தவன்று கழித்துத்தாரவல்லையென்கைக்காக. ஆக, நானும் எனக்குவிரோதியான ஸம்ஸாரமும் உனக்கு ப்ரகாரம். [ஆனல்] - அர்த்ததத்த்வம் இதுவானல். [வாணுயரின்பமெய்தில்என்] - மோஷத்வஜ்ஞாநத்தோடே திருநாட்டிலேபோய் நிரதிஶயாநந்தத்தைப் பெற்றிருக்கில் என்? [மற்றைநரகமே

ஒன்பதாம்பாட்டு.—**யானும்நீ** இத்யாதி. "நன்றும் அஞ்சுவன்நரகம் நான் அடைதல், வாணுயரின்பம் மன்னிவீற்றிருந்தாய்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - **ஸகல** இத்யாதி. கண்டதெல்லாவற்றிலும் அதிஶங்கைபண்ணுகிறதென்? ஸர்வமும் ப்ரகாரமாக நாம் ப்ரகாரியாகவிருக்கிற அறிவுகொண்டு ஆறியிருக்கவொண்ணுதோ? என்ன-**ஸகல** இத்யாதி என்று கீழோடே இதுக்குஸங்கதி." யானும்நீதானே, அருநரகவையும்நீ" என்றது - ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். தன்னை அவளுகச் சொல்லலாயிருக்குமோ? என்ன - **சூதேதவ** இத்யாதி. **முக்தர்பாசுரம்** - முக்தப்ராயர் பாசுரமென்றபடி. அவதாரணார்த்தம் - **அதில்** இத்யாதி. **நரகவையென்றது** - நரகமென்றபடி. ஸம்ஸாரமும் உனக்கு ப்ரகாரமென்றதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார்-**இது இப்போது** இத்யாதி. பதத்வயோக்தார்த்ததத்தைச் சேர்த்து அருளிச்செய்கிறார் - **ஆகநானும்** இத்யாதி. "எனினும்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - **உடையவன்** இத்யாதி **வாக்யத்**

† 3. ‡ ப்ரஹ்மதாரணியகே-ஶ.

யெய்தில்என்] - ஸுவத்துக்கும் மோஷத்வஜ்ஞானத்துக்கும் எதிர்த்தட்டான ஸம்ஸாரத்திலே இருக்கில்என்? உடையவன் வைத்தவிடத்திலே கிடக்குமத்தனையன்றே என்று ஓர்த்த தத்த்வமுண்டு; [எனினும்] - இவ்வர்த்தம் இப்படியானாலும். [யானும்நீதானுய்த் தெளிதொறும்] - இஸ்ஸம்ஸாரம் உனக்குப்புறம்பு என்கிற ஆகாரத்தாலன்றிக்கே, "நான் உனக்கு அத்யந்தமோஷபூதன்" என்கிறதெளிவு பிறக்கப்பிறக்க. [நன்றும் அஞ்சுவன்நரகம் நான் அடைதல்] - 'மோஷத்வஜ்ஞானமுண்டானபின்பு மோஷவஸ்துமோஷிசெய்தபடிகண்டு அவனெவ்லோக்குள்ளே கிடக்குமித்தனையன்றே? நம்மை நிர்ப்பந்திக்கக்கடவனே?'என்றிறே தேவர்க்குநினைவு! உனக்கு இது நினைவானாலும், இஸ்ஸம்ஸாரத்திலிருப்பை நான் மிகவும் அஞ்சாநின்றேன்: மோஷத்வப்ரதிபத்திக்கு விரோதியாகையாலே. நீர் அஞ்சுங்காட்டில் நம்மாற் செய்யலாவதுண்டோ? என்னில்-[வானுயரின்பம் மன்னிவீற்றிருந்தாய்இத்யாதி]= இதுவேயன்றிக்கே, நித்யவிஹ-தியிலே நிரதிசயாநந்தயுக்தனாய், உன்னுடைய மோஷித்வ வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இருப்பதோர் இருப்புண்டு; அவ்விருப்பிலே என்னையழைத்து அஸாதாரணர்பரிமாற்றத்தை எனக்குத் தரவேணும். (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

தாள்களேயெனக்கேதலத்தலச்சிறப்பத்தந்த பேருதவிக்கைம்மாறு
தோள்களாயாரத்தழுவி என்னுயிரையறவிலைசெய்தனன்சோதீ ! [தாய்!
தோள்களாயிரத்தாய்! முடிகளாயிரத்தாய்! துணைமலர்க்கண்களாயிரத்
தாள்களாயிரத்தாய்!பேர்களாயிரத்தாய்!தமியனேன்பெரியவப்பனே !

ஆ.—(தாள்களை.) - ஸம்ஸாரிகளெல்லாரும் ப்ராக்ருதவிஷயைகயாரக போஷக ஹோக்யராயிருக்கச்செய்தே, என்னை உன்திருவடிகளையே யாரகபோஷக ஹோக்யமாயிருக்கும்படி பண்ணியருளினாய்; இந்த மஹோபகாரமே அமையாதோ? இவ்வுபகாரத்துக்குக் கைம்மாறாக என்னுடைய ஆத்மாவை உனக்கே அடிமையாகத்தந்தே னென்னும் ப்ரீதியாலே ஸமர்ப்பித்து, தம்முடைய ஆத்மாவை ஆத்மாந்தரபோஷமாகக் கொடுத்து, இந்தமஹோபகாரத்தைப்பண்ணின உன்னை ஒருகால் காணவேணும். காணவளிதோ? என்னில்,—காணவேணுமென்று அபேக்ஷித்த ஆர்ஜிதர்க்காகவன்றே, நீ அஸங்க்யேய திவ்யரூபங்களையும், அஸங்க்யேய கல்யாணகுணங்களையும் உடையையாயிருக்கிறது; உன்னையொழிய ஒருக்ஷணமாத்ரமும் செல்லாதிருக்கிற எனக்கும் அரியையாகலாமோ? பிரானே! என்கிறார்.

வயம். புறம்பென்கிற ஆகாரத்தாலன்றிக்கேயென்றது - உன்னையொழிய ஸ்வதந்த்ரமென்கிற ஆகாரத்தாலன்றிக்கே, உனக்கு அத்யந்த பாரதந்த்ரமாகையாலே என்றபடி. "நீதானுய்த்தெளி தொறும்" என்றது - நீதானுகத் தெளிவுபிறக்கப்பிறக்க என்றபடி. "நான்" என்றதுக்கு ஹாவம் - மோஷத்வஜ்ஞானம் இத்யாதி என்னுதல்; "உடையவன்வைத்தவிடத்திலே" இத்யாதிவாக்யவிவரணமாதல். இதுவேயன்றிக்கே - இஸ்ஸம்ஸாரமேயன்றிக்கே என்றபடி. 'யானும்நீதானே' என்று தொடங்கி, 'யானும்நீதானுய்த் தெளிதொறும் - நரகம் - அடைதல் - நான் - நன்றும்அஞ்சுவன் - வானுயரின்பம் மன்னிவீற்றிருந்தாய் - நின்தாள்களையெனக்கு - அருள்' இத்யன்வயः. (கூ)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், நான் ஆசைப்பட்டபடியே திருவடிகளை எனக்குத் தந்தருளின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக என்னுத்மாவை உனக்குத்தந்தே னென்கிறார்.

[தாள்களையென்று தொடங்கி] - "நான்பெற்றபடி பேறுபெற்றாரில்லை" என் னும்படி மிகவும் பரிபூர்ணமாம்படி திருவடிகளை எனக்குத்தந்த மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக உனக்குத் தாப்புகிறதென்று மிகவும் கொண்டாடி என்னுத்மாவை உனக்கே ஸ்வம்மாகத் தந்தேன். [சோதி] - தம்மோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே எம் பெருமானுக்குப்பிறந்த ஔஜ்ஜ்வல்யம். [தோள்களென்று தொடங்கி] - தம்மைத் தரிப் பிக்கையாலே எம்பெருமானுக்குப்பிறந்த பௌஷ்கல்யத்தைப் பேசி உன்படியிருந்தபடி யென்? என்றுகொண்டாடுகிறார்: [தமியனேன் பெரியவப்பனே] - உன்னைப்பிரிந்து தனி மைப்பட்டு நோவுபடுகிற எனக்கு உன்னைக்காட்டியருளி, உன்னுடைய குணங்களிலே அதிஸங்கைபண்ணி, அவ்வதிஸங்கையைப்போக்கின மஹோபகாரகனே!

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதரூபோபகாரத்துக்குத் தாம்பண்ணின ப்ரத்யுப காரத்தாலே அத்தலையிற்பிறந்த ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையும் அதிஸயித வைலக்ஷண்யத்தையும் அரு ளிச்செய்கிறார்.

("அருளுநின்தாள்களை எனக்கே" என்ற ஆசைக்கீடாக), தாள்களை - அத் திருவடிகளை, எனக்கே - எனக்கு அஸாதாரணமாம்படி, (போஷத்வப்ரதிஸம்பந்தியாக வும், ஆஸ்ரயணப்ரதிஸம்பந்தியாகவும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாகவும்), தலைத்தலை - மேன்மேலன, சிறப்ப - சிறக்கும்படி, தந்த - தந்தருளின, பேருதவி - மஹோபகாரத் துக்கு, கைம்மாறு - ப்ரத்யுபகாரமாக, (அமூர்த்தமான), என் - என், உயிரை — ஆத்ம வஸ்துவை, (உபகாரஸ்ம்ருதியிலுண்டான ஹர்ஷாதிஸயத்தாலே), தோள்களை - தோள் கள், ஆர - நிரம்பும்படி, தழுவி - (மூர்த்தவஸ்துவை) ஆலிங்கநம்பண்ணுமாபோலே அத்யாதரம்பண்ணி, (இஷ்டவிநியோகார்ஹமாம்படி, உபகார ப்ரத்யுபகாரங்களிலுண் டான க்ரயவிக்ரயஸமாதியாலே), அறவிலை - அறவிலை, செய்தனன் - செய்துதந்தேன்: சோதி - ("அதுவுமற்றுங்கவன்தன்னது" என்று மீளாதே உபகாரஸ்ம்ருதியிலுண் டான கலக்கத்தாலே பண்ணின ஸமர்ப்பணத்தை, ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே, உன்னது பெற்றுயாயிராதே பெறுப்பேறுபெற்றுய்ான) ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடையவனே! தோள் கள் ஆயிரத்தாய் - (இந்த வடிவிலொளியளவன்றிக்கே, வாஹுமுகமாகத் தழைத்த "ஆயிரந்தோளால்" என்கிறபடியே (உபகாரமான திருத்தோள்கள் ஆயிரத்தையு முடையையாய், முடிகள் ஆயிரத்தாய்-("ஸஹஸ்ரஸீர்ஷா") என்கிறபடியே) திருமுடி கள் ஆயிரத்தையுமுடையையாய், துணை மலர் கண்கள் ஆயிரத்தாய் - ("ஸஹஸ்ராக்ஷ:") என்கிறபடியே) இணையான மலர்போன்ற திருக்கண்கள் ஆயிரத்தையுமுடையையாய், தாள்கள் ஆயிரத்தாய் - ("ஸஹஸ்ரபாத்") என்கிறபடியே) திருவடிகள் ஆயிரத்தையு முடையையாய், பேர்கள் ஆயிரத்தாய்- ("நாமஸஹஸ்ரவான்") என்கிறபடியே) திருநா மங்கள் ஆயிரத்தையுமுடையையாய், தமியனேன் - (அறிவையும் ஸங்கிக்கும்படி தனி மைப்பட்ட) எனக்கு, பெரிய அப்பனே - உன்பெருமைக்கீடாக உபகரித்தஸ்வாமி யானவனே! இப்படி ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையும் வைலக்ஷண்யத்தையுமுடையவனே! எனக்கு மஹோபகாரகனனுய் என்றுமாம். 'என்னுயிரை அறவிலைசெய்தனன்' என்று அந்வயம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், தாம் அபேக்ஷித்தபடியே திருவடிகளைத்தந்தருளின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக இவ்வாத்மவஸ்துவை உனக்குத்தந்தேனென்கிறார். இப்போது திருவடிகளைக்கொடுக்கையாவது - ஸம்ஸாரத்தோடு பொருந்தாதபடியையும், தன்னையொழியச் செல்லாதபடியையும் தமக்குப்பிறப்பித்த உபாயத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கை.

[தாள்களையெனக்கே தலைத்தலைச்சிறப்ப] - உன் திருவடிகளைப்பற்றினால், 'நான்பெற்றபேறு பெற்றாரில்லை' என்னும்படியைக்கொண்டட. "இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால்" என்று - பராஶராதிகள், முதலாழ்வார்களுண்டாயிருக்க, என்னைக்கொண்டு வாசிகமான அடிமையைக்கொண்ட. [தலைத்தலைச் சிறப்பத்தந்த] - மிகச் சிறக்கும்படி தந்த: பூர்ணமாம்படிதந்த என்கை. [பேருதவி] - கொள்கின்ற என்தரத்திலன்றிக்கே, தன்தரத்திலே தருகை. [கைம்மாறு] - ப்ரத்யுபகாரமாக. [தோள்களையாரத்தழுவி] - உனக்குத்தரப்புகுகிற வஸ்துவென்று மிகவும் கொண்டாடி. உபகாரஸ்ம்ருதியிலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே, அழுர்த்தமான ஆத்மவஸ்து ஸாவயவம்போலே அணைக்கலாம்படி தடித்தது. [†என்னுயிரை] — விலக்ஷணமான ஆத்மாவை. [அறவிலைசெய்தனன்] - இஷ்டவிநியோகார்ஹமாம்படி யாவிலைசெய்து தந்தேன். தாம் முன்பு "மனமும் வாசகமும் செய்கையும் யானும் நீதானே" என்று சொன்ன வார்த்தையை மறந்து உபகாரஸ்ம்ருதியாலேவந்த ஹர்ஷத்தாலே ப்ரமித்துச்சொல்லுகிறார். [சோதீ] - இவர்பண்ணின ஆத்மஸமர்ப்பணத்தாலே அவனுக்குப்பிறந்த ஔஜ்ஜ்வல்யம். இவர் தம்மதல்லாதொன்றை ஹர்ஷத்தாலே கலங்கிக்கொடுத்தார்; அவன் தன்னதல்லாதொன்றைப் பெற்றானுய் அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாகின்றான். * மபர்வதமதிநல மருளப்பெற்ற இவர் கலங்கச்சொல்லவேணுமோ? * மயர்வறமதிநல மருளினவன்தான் கலங்காநின்றான். முன்பு இழவாலே கூப்பிட்டவர், தரித்து ப்ரத்யுபகாரத்திலே [தோள்களென்று தொடங்கி]. இழந்தபடியைக்கண்டு, அத்தாலே அவனுக்குப்பிறந்த பௌஷ்கல்யத்தைப் பேசுகிறார்:— உபகாரஸ்ம்ருதியில் உண்டான ஹர்ஷத்தாலே, அழுர்த்தமான ஆத்மவஸ்து அணைக்கலாம்படி தடித்தாற்போலே, * ஸஹெகரஹிவமானவடிவும் ஸாதஸாவமாயிற்று. அவாப்தஸமஸ்தகாமனானவன் ஒருஸம்ஸாரியைலலித்து ஹ்ருஷ்டனானென்கிற இதுகூடுமோவென்னில்? - ஸார்வபௌமனான க்ஷத்ரியனுக்கு உபத்ரவ உண்டென்ன அலிமதையான மஹிஷிபக்கலிலே சாபலமின்றிக்கே யொழியுமோ? அவாப்தஸமஸ்த காமத்வமும் ப்ரமாணஸித்தமாய், ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யமும் ப்ரமாணப்ரஸித்தமானால் அப்படியேகொள்ளுமித்தனையன்றே? எனக்கு ஹர்ஷத்தைத் தானே பிறப்பித்து, அந்தஹர்ஷத்தைக்கண்டு அத்தாலே தான் இப்படி விஸ்ம்ருதனாவதே! என்று கொண்டாடுகிறார். [தமியனேன்] - அவன்ஸ்வரூபத்திலும் ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்திலும் அதிஶங்கைபண்ணினபோதை வெறுமைபைநினைத்துச் சொல்லுகிறார். [பெரியவப்பனே] - அவ்வதிஶங்கைகளையும்போக்கி இவ்வளவு புகுராநிறுத்தின மஹோபகாரகனே!

---

† இருபத்து நாலாயிரத்தில் 'இன்னுயிரை' என்று பாடமாகில் அர்த்தத்துக்குச் சேரும்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. தாம் மநோரதித்தபடியே திருவடிகளைத் தந்தருளின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக இவ்வாத்மவஸ்துவை உனக்குத்தந்தே னென்கிறார். இப்போது திருவடிகளைக் கொடுக்கையாவது - ஸ்ம்ஸாரத்தோடுபொருந்தாதபடியையும் தன்னையொழியச்செல்லாதபடியையும் தமக்குப்பிறப்பித்த ஔஜ்வல்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கை.

[தாள்களையெனக்கே தலைத்தலைச்சிறப்பத்தந்த] - "பலரடியார்முன்பருளிய" என்கிறபடியே-ஸ்ரீவால்மீகிஹ்ருதயவான், முதலாழ்வார்கள்தொடக்கமானோர் உண்டாயிருக்க, என்பக்கலிலே விஜ்ஞாபநகடாக்ஷம் பண்ணி, மிகச்சிறக்கும்படி தந்த: பூர்ணமாகத் தந்த என்கை. [பேருதவி] - கொள்ளுகிற என்தரத்திலன்றிக்கே, தன்தரத்திலே தருகை. [கைம்மாறு] - ப்ரத்யுபகாரமாக. [தோள்களாயாரத்தழுவி] - ஒருவனுக்குஒருவன் கந்ய கையையணைத்துக் கொடுக்குமாபோலே, இங்கும்அணைத்துக்கொடுக்கலாம்படி அமூர்த்த மான ஆத்மவஸ்து தாளுந்தோளுமாய்ப்பணைத்ததாயிற்று உபகாரஸ்மருதியாலே. "என தாவியாவியும் நீ" "எனதாவியார்? யான் ஆர்?", "மனமும்வாசகமும்செய்கையும் யானும்நீ தானே" என்பதானவற்றை மறந்தார் ஹர்ஷத்தாலே. [என்னுயிரையறவிலைசெய்தனன்] - என்னுடைய ஆத்மவஸ்துவை தேவர்க்கு அநந்யார்ஹமாம்படி அற விலை செய்துதந்தேன். [சோதீ]-இவர் தம்மதல்லாததோன்றைத் தம்மதாக ப்ரமித்துக் கொடுத்தாற்போலே, அவ னும் தன்னதல்லாததோன்றைப் பெற்றுற்போலே ப்ரமித்து உஜ்ஜ்வலனாகாநின்றான்: "விஜ்வரீ"(விஜ்வரீ) என்னும்படி யிராநின்றான். [தோள்கள் இத்யாதி] - முன்புஇழ வாலே கூப்பிட்டவர் தரித்து ப்ரத்யுபகாரத்திலே இழிந்தபடியைக்கண்டு, அத்தாலே அவ னுக்குப் பிறந்த பௌஷ்கல்யத்தைப். பேசுகிறார். உபகாரஸ்ம்ருதியாலே இவருடைய ஆத்மவஸ்து தாளுந்தோளுமாய்த் தளிர்த்தாற்போலே, ஸுகேசரூபமானவடிவும் ஸுத ஸுகமாயிற்று. ஒருஸ்ம்ஸாரியை லஜ்ஜித்து அவாப்த ஸமஸ்தகாமனை இவன் இப்படி ஹ்ருஷ்டனானென்கிறதிது கூடுமோ? என்னில், ஸார்வபௌமனை க்ஷத்ரியனுக்கு ஓருயர்த்தியுண்டென்ன, அஹிமதையான மஹர்ஷிபக்கலிலே சாபலமின்றிக்கே ஒழியுமோ? அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வமும் ப்ரமாணஸித்தமாய், ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யமும் ப்ரமாணப்ர ஸித்தமானால் அப்படியேகொள்ளுமத்தனையன்றோ? எனக்கு ஹர்ஷத்தைப்பிறப்பித்து,

---

பத்தாம்பாட்டு.—தாள்களை இத்யாதி. "பேருதவிக்கைகம்மாறு" என்றுதொடங்கி, "அற விலைசெய்தனன்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - தாம் மநோரதித்த இத்யாதி. ஆனால், தாள்களைத் தந்தாரே? என்ன - இப்போது இத்யாதி.

"தலைத்தலை"-மிகவும். "சிறப்ப-" ஸ்லாக்யமாக. "எனக்கே" என்கிற அவதாரணார்த்தம் - பலரடியார் இத்யாதி. ஹ்ருதம் - பூர்ணமாக இத்யாதி. உபகாரத்துக்கு மஹத்வம் எது? என்ன - கொள்ளுகிற இத்யாதி. நிரவயவமான உயிருக்குத் தோள்களுண்டோ? என்ன - ஒருவனுக்கு இத் யாதி. ஆத்மாவாகிற பெண்ணின்தோளை ஆரத்தழுவி என்றபடி. ஆத்மஸமர்ப்பணம், கீழ் அத்யந்த பாதந்த்ர்யமாகச்†சேர வுக்திகளோடு விரோதியாதோ? என்ன - என்தாவி இத்யாதி. உஜ்ஜ்வலனை துக்கு ப்ரமாணம் - விஜ்வரீ: இத்யாதி. "தோள்களாயிரத்தாய்" என்றுதொடங்கி வர்ணிக்கிறதுக்கு ஹேது - முன்பு இழவாலே இத்யாதி. "அறவிலைசெய்தனன்-" அறவிலைசெய்து தந்தேனென்ற படி. விக்ரஹம் ஸுதைகரூபமாயிருக்க, அநேகாவயவங்களாகப் பிணைக்கக்கூடுமோ? என்ன - உபகார ஸ்ம்ருதியாலே இத்யாதி. யுக்தியேயன்றிக்கே ப்ரமாணகதியாலும் கூடுமென்கிறார் - அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வமும் இத்யாதி. ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யமும் ப்ரமாணப்ரஸித்தமானாலென்றது - "நத தொவிஜ்ரமுஹ்யதெ" இத்யாதி ப்ரமாணங்களைப்பற்ற. "தோள்களாயிரத்தாய்" தயாஸ்ஸம்

இங்கே அந்வயிக்கவில்லை: சொன்ன என்று இருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது.

அந்தஹர்ஷத்தைக்கண்டு அத்தாலே தான் இப்படி விஸ்த்ருதனுவதே!என்று கொண்டாடு கிறார். [தமியனேன்] - இவன்ஸ்வரூபத்திலும் ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்திலும் அதிஸங்கை பண்ணினபோதை வெறுமையை நினைத்துச்சொல்லுகிறார். [பெரியவப்பனே] - பண் ணினவுபகாரம், ஓர் அளவுபட்டிருந்ததில்லையீ!என்பக்சலிலே ஒருநன்மையுண்டாய்ச் செய் தாயல்லையிறே, ப்ராப்தியாலே செய்தாயத்தனையிறே. (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

பெரியவப்பனைப்பிரமனப்பனை உருத்திரனப்பனை முனிவர்க்கு
உரியவப்பனை அமரரப்பனை உலகுக்கோர்தனியப்பன்தன்னை
பெரியவண்குருகூர்வண்சடகோபன் பேணினஆயிரத்துள்ளும் [கே.
உரியசொல்மாலையிவையும்பத்து இவற்றுல்உய்யலாந்தொண்டீர்!நங்கட்

ஆ.—(பெரியவப்பனை) - ப்ரஹ்மாதி ஸகலஸுரகணங்களுக்கும், ஸர்வலோ கத்துக்கும் ஈஸ்வரனுயிருந்த நீயே உன்திருவடிகளைத் தந்தருளவேணும் என்று ஆசைப் பட்டு, ''ஸஹஜஜ்ஞாதயுஷ்கரயோஸ்'' என்று பிராட்டிசொன்னதம்போலே சொன்ன உரியசொல்மாலையான இத்திருவாய்மொழியை வல்லார்க்கு எம்பெருமானைப்பெறலாம்; நான்பட்டபாடு படவேண்டா. நீர் இப்பாடு படுவானென்? என்னில்,—இக்கண்ணுலே இப்போதே காணவேணுமென்று படுகிறேன்; எம்பெருமானைப் பெறுதொழிகிறே னென்று படுகிறேனல்லே னென்கிறார்.

ஒ.—நிஸமத்தில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன அர்த்தத்தையெல்லாம் ஸங்க்ரஹேண சொல்லி, இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு எம்பெருமானைப்பெற்று உய் யலா மென்கிறார்.

[பெரியவப்பனை என்று தொடங்கி]-ப்ரஹ்மேஶாதிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனை வனை. முனிவர்க்குரிய அப்பனுகையாவது - கேவலம் ப்ரஹ்மஜ்ஞானியானவர்க ளுக்குத் தன்னைடுண்டான அணுமை சொல்லுகிறது. உலகுக்கோர் தனியப்பன் தன்னையென்கிறது - ப்ரஹ்ம லோகத்துக்கெல்லாம் தனியே நிர்வாஹகனைவனை. [பேணினவாயிரம்] - எம்பெருமானைத் தாம் ஆசைப்பட்ட படியைச் சொன்ன ஆயிரம். [உரியசொல்] - ஸமவத்குணங்களுக்கு மேலே ப்ரதிபாதகமாகை.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி ஆத்மாஜ்ஜீவநஹேது என்று மூலத் தை யருளிச்செய்கிறார்.

புத்திகளுக்கு ஹாவம்-எனக்துவர்ஷத்தை இத்யாதி. இப்போது ஹர்ஷமாயிருக்க, ''தமியனேன்'' என்கிறதென்? என்ன - இவன் ஸ்வரூபத்திலும் இத்யாதி. ''அப்பன்'' என்றதற்கு - உபகார கன் என்றருளிச்செய்து, ஸ்வாமியென்று அர்த்தாந்தரம் - என்பக்கலிலே இத்யாதி. 'சோதீ, தோள்களாயிரத்தாய்' என்றுதொடங்கி, 'பெரியவப்பனே - தாள்களேயெனக்கே தலைத்தலை' என்று தொடங்கி, அறவிலேசெய்தனன்' இத்யந்வய:. (கo)

பெரியவப்பனை - ஸர்வாயிகஸ்வாமியாய், பிரமன் - (ஸகலஸ்ரஷ்டாவான) ப்ரஹ்மாவுக்கு, அப்பனை - உத்பாதகனுய், (அப்படியே), உருத்திரன் - (ஸம்ஹாரகர்த்தாவான) ருத்ரனுக்கும், அப்பனை - உத்பாதகனுய், முனிவர்க்கு - (ஜ்ஞாநாயிகரான ஸநகாதி) முநிகளுக்கு, உரிபஅப்பனை - ஆஸாயாரண ரூஷியாய், அமரர் - (அஷ்டவஸிஷ்டகரான) தேவர்களுக்கு, அப்பனை - உத்பாதகனுய், (இப்படி), உலகுக்கு - ஸகலலோகத்துக்கும், ஓர் - அத்விதீயனை, தனி அப்பன்தன்னை - ப்ரதாந நாயகனைவனை, பெரிய - பெரிய, வண் - ஸம்பத்தையுடைத்தான, குருகூர் - திருநகரிக்குநிர்வாஹகராய், வண் - (ப்ரபந்தநிர்மாணரூபகத்தாலே) மஹாஉதாரரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், பேணின - (அத்யந்தாஹிநிவேஶம்பண்ணி) ஆதரித்துச்சொன்ன, ஆயிரத்துள்ளும் - ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளும், (ஶகவத்ஶோக்யதாஹேதுகுணப்ரதிபாதநத்தில்), உரிய - உரிய, சொல்மாலை - ஶப்தஸந்தர்ப்பத்தை யுடைத்தாயிருக்கும், இவைபத்தும் — இவைபத்தும்: இவற்றுல் - இவற்றுலே, தொண்டீர் - (இதரவிஷயங்களிலே சபலராய்த்) தொண்டராய்த் திரிகிறவர்களே! நங்கட்கு - (அநாதிகாலம் அந்யபரரான) நமக்கு, உய்யலாம் - உஜ்ஜீவிக்கலாம். இது - எழுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிழமத்தில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹணசொல்லி, இத்தையப்யஸிப்பார்க்கு ஈஶ்வரனலஹிதது உஜ்ஜீவிக்கலாமென்கிறார்.

[பெரியவப்பனை]- உலயவிலாதிக்கும் நிர்வாஹகனனவன். [பிரமனப்பனை]- ஸ்ருதிஉபஹாவநேஶ்வரனுக்கு ஜநகனனவன். [உருத்திரனப்பனை] - அவனுக்குப் புத்ரனுய், அவன்தன்னளவிலும் மிகைத்துத்திரிகிற ருத்ரனுக்கு உத்பாதகனனவன்: "கூடதிலுஹவெணாநா". [முனிவர்க்குரியவப்பனை] - முனிவனென்கிறது - ஸநகாதிகளை அவர்களுக்குக் கேவலம் ப்ரஹ்மஹாவநைஶ்யயாயிருக்கையாலே உரியவென்று - அநுநயம சொல்லுகிறது. [அமரரப்பனை] - தேவர்களுக்கு உத்பாதகனனவன்: [உலகுக்கோர் தனியப்பன்தன்னை] - இப்படி ப்ரித்துச்சொல்லுகிறதென்? ஸகலலோகங்களுக்கும் ஏகநிர்வாஹகனனவன். இப்போது இவைசொல்லுகிறதென்? என்னில்,—நியியெடுத்தவன் "இன்னதுகண்டேன்; இன்னதுகண்டேன்" என்னுமாபோலே, ஸ்வரூபத்திலும் குணத்திலும் அதிஶங்கைபண்ணினபோது இழந்தாராயிருந்தவற்றை லஹிக்கையாலே, இவற்றைப் பிரித்துப் பேசுகிறார். முனிவர்க்குரிய அப்பனை யென்கிறது - ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறது. [உரியவண்குருகூர்] - ரக்ஷணம் தாழ்த்தவாறே அதிஶங்கைபண்ணுகையும், உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஹ்ருஷ்டராகையுமாகிற இவையுண்டாகைக்கடி, அவ்வூரில் பிறப்பென்கை. [வண்சடகோபன்] - மாநஸாநுபவமாத்ரமேயாய்விடாதே, ப்ரவக்யீகரித்த ஔதார்யம். [பேணினவாயிரத்துள்ளும் உரியசொல்மாலை இவைபத்து] - அவனைத் தாம் ஆசைப்பட்டபடியைச் சொன்ன இப்பத்து. [உரியசொன்மாலை] - "யதோவாஇமாநிவதூதே" என்று மீளுகையன்றிக்கே, ஸுலபத்குணங்களுக்கு நேரே வாசகமாகை. [இவற்றுல் உய்யலாந்தொண்டீர் நங்கட்கே] - அநாதிகாலம் ஸுலபத் விரோதராய், விஷயாந்தரப்ரவணராய், "சுலபநவ" என்கிறபடியே அஸத்ஸமராயிருக்கிற நமக்கு, "லபதேநவ" என்கிறபடியே உஜ்ஜீவிக்கலாம்.

ஈடு:—நிமமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியிற்சொன்ன அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹணசொல்லி, இத்தை அப்யஸிப்பார்க்கு ஸர்வேச்வரனை லஹித்து உஜ்ஜீவிக்கலாமென்கிறார்.

[பெரியவப்பனை] - உபயவிபூதியுக்தனை. [பிரமனப்பனை] - சதுர்த்தச புவநேச்வரனுக்கு ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பாதகனனவனை. [உருத்திரனப்பனை] - அவன் புத்ரனை ருத்ரனுக்கும் நிர்வாஹகனனவனை. "முனிவர்க்குரிய வப்பனை" - யென்கிறது, ஸநகாதிகளுக்கு ப்ரஹ்மஹாவதையேயாகையாலே: உரியவென்று *அணுமைசொல்லுகிறது. [அமரரப்பனை] - தேவர்களுக்கு உத்பாதகனனவனை. [உலகுக்கோர்தனியப்பன்தன்னை]-இப்படிப் பிரித்துச்சொல்லுகிறதென்? ஸகலலோகங்களுக்கும் ஏகநிர்வாஹகனனவனை. §"ஸ்ரீதாநாம்யோவ்யயஃபிதா" (பூதாநாம்யோவ்யயஃபிதா) என்றிறேயிருப்பது. இப்போது இவை சொல்லுகிறதென்? என்னில், நிதியெடுத்தவன் "இன்னதுகண்டேன், இன்னதுகண்டேன்" என்னுமாபோலே, ஸ்வரூபத்திலும் குணத்திலும் அதிசங்கைபண்ணினபோது இழந்தாராயிருந்தவற்றை லஹிக்கையாலே இவற்றைப்பிரித்துச்சொல்லுகிறார். முனிவர்க்குரிய அப்பனையென்று - ஆச்ரிதவ்யஸனத்தையச் சொல்லுகிறது. [பெரியவண்குருகூர்] - ரக்ஷகன் தாழ்த்தவாறே அதிசங்கைபண்ணுகையும், உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஹ்ருஷ்டராகையுமாகிற இவற்றுக்கடி, அவ்வூரில் பிறப்பென்கை. [வண்சடகோபன்]- மாநஸாநுபவமாத்ரமாய்விடாதே, ப்ரபந்தீகரித்த ஔதார்யம். [பேணினவாயிரத்துள்ளும் உரியசொல்மாலையிவையும்பத்து] - அவனைத் தாம் ஆசைப்பட்டபடியைச் சொன்ன பத்து. [உரியசொன்மாலை] - †"யதோவாஇமாநிபூதானி" (யதோவா இமாநிபூதானி) என்று மீளுகையன்றிக்கே, பகவத்குணங்களுக்கு நேரேவாசகமாகை. [இவற்றுளுய்யலாந் தொண்டீர்நங்கட்கே] - அநாதிகாலம் பகவத்விமுகராய், விஷயாந்தரப்ரவணராய், ‡'அஸதேவ' (அஸந்நேவ) என்கிறபடியே அஸத்ஸமராயிருக்கிற நமக்கு, ‡'ஸந்தமேநம்' (ஸந்தமேநம்) என்கிறபடியே உஜ்ஜீவிக்கலாம். (கக)

நிமமம்.—பெரிய இத்யாதி. "இவற்றுளுய்யலாம்" என்றதைக் கடாகூத்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன அர்த்தமாவது - ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யமும், ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தவஸ்து ப்ரகாரித்வமும்.

"பெரியவப்பனை" என்றதுக்கு - பரமபோக்யனென்று அர்த்தமாகையாலே, அத்தால் லபித்த அர்த்தம் - உபயவிபூதியுக்தனை என்று. "உரியவப்பனை" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹேது - ஸநகாதிகளுக்கு இத்யாதி. ப்ரஹ்மஹாவனை - ப்ரஹ்மைகத்யாநத்தையுடையராகை. தனி - அஸஹாயனென்றபடி. "ஏகநிர்வாஹகன்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணமாதல், "அப்பன்" என்றதுக்கு ஜநகனுக்க அர்த்தாந்தரமாதல் - ஸ்ரீதாநாம்யோ இத்யாதி. இப்போது இவை என்றது - "பெரியவப்பன்" என்றுதொடங்கிச் சொன்னவற்றை. ஸ்வரூபத்தில் அதிசங்கைதீர்ந்தமைக்குப் பதங்கள் ஸ்புடமாய், ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தில் அதிசங்கைதீர்ந்தமைக்கு பதம்அஸ்புடமாயிருக்கையாலே, அது இன்னதென்று வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - முனிவர்க்குரிய இத்யாதி. திருநகரியில் ஸம்பந்தம் சொல்லுகிறதுக்கு ஹேது - ரக்ஷகன் இத்யாதி. *வண்மையேதென்ன - மாநஸாநுபவம் இத்யாதி. பேணின - ஆசைப்பட்ட. உரிய - தகுதியாக. 'பெரிய வண்குருகூர் வண்சடகோபன் - ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு - பெரியவப்பனை' என்றுதொடங்கி, 'உலகுக்கோர் தனியப்பன்தன்னை - முனிவர்க்குரியவப்பனை - பேணின - இவையும்பத்து - உரியசொன்மாலை - இந்தப் பத்துப்பாட்டும் ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸத்ருசமான ஸம்பந்தத்தையுடைத்தாகையாலே, 'தொண்டீர், நங்கட்கு - இவற்றுளுய்யலாம்'என்றந்வயம். (கக)

---

* அணுமை - சமீபம். § ஸ்ரீமஹாபாரதம்,ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயம். † தை-ஆ-கூ. ‡ தை - ஆ - கூ.

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி. — சூசெஷ்யுஷஷ்யுஸதகுஷ்யுபயெஷ வஷிஷ்ஷூஷவ்யுவிஹஷ்கீஸாஸ்ரிதவாஸதஜ்ரயுழி ஸவெஷுஸூஸாகுஷவிஸஜ்ஜிதவாஜ்ஞாஸி ஸீஸஷ்யுதெநவுஸநெஷவிவொயிதஸு ।

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி. — ஸுஸாசெஷ்ஃவெதயுஷி ஷகுவா ஷுவுஸுயெஷுகுஸுலுயொஸுஸுவாஷுஷ்ஸாஸ்ரிதெஷ்ஹாயீநெஹாவிஸு ஹகுவாதிகுஸு விஷவிதாஷெஸாதுதலுஸ்ஜிஸாஷ்ஸாஜிகுவாஷுஷ்ஸாஸ்ரிதாவெயுவிலுமுணதயாஜ்ஞாநிநா ஷவுஷுஃவஷ்ஸாநெஹவாவாஷுநாதெவுஹுஸிரகுயிவாஃஷுஷுநெஹாஹ்ஷுஷுப்புஸுஃ

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

தேவனுறைபதியிற்சோரப்பெறுமையால்
மேவுமடியார்வசமுமெய்ந்நிலையும்—யாவையுந்தா
னுட்நிலையுஞ்சங்கித்தவைதெளிந்தமாறன்பால்
மாநிலத்தீர்! நங்கள்மனம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், ஸ்ரீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

இரண்டாந் திருவாய்மொழி - நங்கள் - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ.—(நங்கள் வரிவஸ.)- இந்தவ்டஸரம் முறுகி எம்பெருமானேடகலந்து பிரிந்த பிராட்டியாய், காணவேணுமென்று கூப்பிடுகிறார். ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை ஸர்வேஸ்வரனும், "உன்னுடைய கடாக்ஷலக்ஷ்யமாகப் பெறவதுகாண், என்று ஆசைப்பட்டவேண்டும்படியான வடிவையுடைய நீ, ஆசைப்படுகைக்குஈடாயிருப்பதொரு விஷயமுண்டோ? நீயாசைப்பட்ட விஷயமேது?" என்றும், "உனக்குச்செல்லுகிற அவஸாதமேது?" என்றும் இவளுடைய தோழிமார் கேட்க;

ஒ.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், ஸம்ஸாரத்தோடு பொருந்தாதபடி தன் பக்கலிலே மிகவும் ஆஸிழுக்யத்தைப் பிறப்பித்தபடியை யநுஸந்யித்து யரித்த ஆழ்வார், "இவ்வவஸாஒத்திலும் அவன் வந்து விஷயீகரியாதொழிகைக்குக் காரணம் ஸம்ஸாரத்தில் ஸங்கம் நிர்மோஷமாகப் போகாமை" என்றுபார்த்து, "நாம் அறியாமே எம்பெருமானறிய ஏதேனும் ஸம்ஸாரத்திற் பற்றுண்டாகிலும் அத்தைவிடவேணும்" என்றத்யவஸித்து, அதில் தாம் நசையற்றபடியை அங்யாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார். எம்பெருமானேடே விஸ்லேஷித்து மிகவும் நோவுபடுகிற ளொருபிராட்டி, "அவனைப் பெறுமைக்குக் காரணம், தோழிமார்தொடக்கமான பரிகரங்களிலுண்டான ஸங்கதிலாமாகவேணும்" என்றுபார்த்து அவற்றில் நசையறவிட்டு அவனைக் காணப்பெறுமையாலே மிகவும் தளர்ந்திருக்கிற இவளைக்கண்டு இவளுடைய தோழிமாரும் தாய்மாரும் மிகவும் விஷண்ணைகளாய், "உனக்கோடுகிற வ்யஸநம் என்?" என்றுகேட்க, "என்னுடையஒஸை பேசநிலமன்று; நீங்கள் என்னையலைத்து உங்களுக்கு ஒருப்ரயோஜநமில்லை"

என்றுசொல்லி, குலத்திலும், பந்யூக்கள்பக்கலிலும், ஸ்வஶரீரத்திலும், தன்னுடைய அஹிமானஹேதுக்களிலும், மற்றும் தன்னுடைய பரிகரங்களிலும் உண்டான நசையற்றேன்; அதுக்கடியாக, அவளிலே அபஹ்ருதசித்தையுமானேன் என்று அவர்களைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்: இவள்தானே எம்பெருமானை அஹிஸரித்து அபேக்ஷிதம்பெறுதே நோவுபடுகிறாள் ஒருத்தி.

ப.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், தம்முடைய ஆகாங்க்ஷாநுரூபமாக அகவாயிலே அவன்வந்து முகங்காட்டினபடியை அநுஸந்தித்தவர், அவனுடைய பூர்த்தியைக் கண்டு வாஹ்யஸம்ஸ்லேஷம்பண்ண அஹிநிவேஶித்து அதித்வரிதசித்தராய், ப்ராப்ய ஹேதனை ஈஶ்வரனுடைய அபிகம்யத்வஸுஶகமான ஸௌலப்யாதி குணவத்தையையும், அநுரூவ்யாகாரத்தையும், ஆகர்ஷகமான ஆஹிரூப்யத்தையும், அநிஷ்டநிராஸகமான பரிகரவத்தையையும், அபரிச்சேத்யமான ஔஜ்ஜ்வல்பாநிஶயத்தையும், அநிஶயிதஜ்ஞாநர்க்கும் அவமந்துமஶக்யதையையும், அஹிநிவேஶஜநகமான ஆகாரவிஶேஷங்களையும், ஆந்பஸக்தவிஷயத்தில் அஸூலஹதையையும், அநந்யார்ஹத்வ பாதகத்வத்தையும், சித்தாபஹாரியான திவ்யவிக்ரஹோச்சாரணத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்ஹேதனை ஸர்வேஶ்வரனை அநுரூவிக்குமிடத்து இவ்வருகுண்டான அநுரூவத்தில் ஸங்கம்அற்றாலல்லது ஸித்தியாதென்று அறுதியிட்டு த்வரையாலே ஆர்த்தரான தம்முடைய ஆர்த்தியை ஆற்றுகைக்காக நிஷேதோந்முகரான ஸுஹ்ருத்ப்ரப்ருதிகளைக்குறித்துத் தம்முடைய நிஸ்ஸங்கதையை வெளியிட்டப்ரகாரத்தை, நாயகனை ஈஶ்வரனைப்பிரிந்த நாயகியானவள், தன்னுடைய அஹிஸாதர்ஶநத்யோகத்தாலே தோழிமார் தாய்மாரோடு தான் வளர்த்த கிளி பூவை மயில்குயில்களோடு வாசியற ஸர்வர்பக்கலிலும் ஸங்கமற்று, தன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வாதிகுணங்களையும் அநாதரித்து அவன்வடிவழகிலே அபஹ்ருதசித்தையான ஆகாரத்தைப் பேசின பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழி ப்ராபகப்ரயாநம்; இது ப்ராப்யப்ரயாநமாயிருக்கிறது. கீழே, அவன்குணங்களிலும் ஸ்வரூபத்திலும் அநிஶங்கைபண்ணித் தெளிந்து, "வணங்குமாறறியேன்" என்று தந்தலையில் ஸாயுஜ்யபாக்யத்தையைத் தவிர்த்து, "யாஞ்ஜீதாநேயாவதா மெய்யே" என்று அவன்பக்கல் ந்யஸ்தபரதையைச்சொல்லி, இப்படி ப்ராஸங்கிகமாக "அவனே ப்ராபகம்" என்னுமிடத்தை நிஷ்கர்ஷித்தார். அவனே ப்ராபகனென்னுமிடத்தில் பேற்றுக்கு விளம்பஹேதுவில்லையாயிருக்க, "அவன்வந்து முகங்காட்டாதொழிகைக்குக் காரணம் அவனறிய ஸம்ஸாரத்தில் ஸங்கம் நிஸ்ஸேஷமாகப்போகாமை" என்றுபார்த்து, நாம்அறியாமே அவனறிய ஏதேனும் ஸம்ஸாரத்தில் பற்றுண்டாகிலும் அத்தைவிடவேணும்" என்று அத்யவஸித்து, ஸம்ஸாரத்தில் தாம் நசையற்றபடியை யஜ்ஞாபதேஶத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி அவன்தானேவரக்கண்டிருக்குமதொழிய, தன்னற்றுணையாலே "தலைமகனிருந்த தேசத்தேதறப் போமித்தனே" என்று அஹிஸாரிகையாய்ப் புறப்பட்டுப் போகப்புக, தோழிமார் தொடக்கமான பந்யூக்கள், "அவன் தானேவரக்கண்டிருக்குமதொழிய நீபுறப்பட்டுப் போகை போராது" என்று ஹிதஞ்சொல்லி நிஷேயிக்க, "நமக்கு இவர்கள்பக்கலுண்டானபற்றிலே நம்பக்கலிலே அவன் நெகிழ்ந்திருக்கிறதுகவேணும்" என்று நினைத்து, தனக்குத் தோழிமார்பக்கலிலும், தாய்மார்பக்கலிலும், மற்றுமுள்ள பந்யூதுக்கள் பக்கலிலும்,

குலத்திலும், ஸ்வஶரீரத்திலும், ஸ்த்ரீத்வமர்யாதையிலும் ஸங்கமற்றபடியைத் தோழி மார்க்கறிவிக்கிற பாசுரத்தாலே, தமக்கு ப்ராப்யவிரோயிகளில் ருசியற்றிருக்கிற படியை ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அறிவிக்கிறார்.

ஈடு.—கீழில்திருவாய்மொழி ப்ராபகப்ரதாநம்; இது ப்ராப்யப்ரதாநமாயிருக்கிறது. கீழே அவன்குணங்களிலும் ஸ்வரூபத்திலும் அதிஶங்கைபண்ணித் தெளிந்து, ''வணங்குமாறறியேன்'' என்று தந்தலைபில் ஸாதநயோக்யதையைத்தவிர்த்து, ''யானும் நீ தானேயாவதோமெய்யே'' என்று அவன்பக்கல் ந்யஸ்தலாரதையைச்சொல்லி, இப்படி ப்ராபக ஸங்கிகமாக ''அவனேப்ராபகன்'' என்னுமிடத்தை நிஷ்கர்ஷித்தார். அவனே ப்ராபகனுமிடத்தில் பேற்றுக்கு விளம்பஹேதுவில்லையாயிருக்க, அவன்வந்து முகங்காட்டாதோழி கைக்கு ஹேது உண்டாகவேணுமென்று பார்த்தார்; அதில் அவன்பக்கல் பார்க்கலாவ தோன்றில்லை, இதுக்கடி நம்பக்கலிலேயாகவேணும்; ''ஶேஷவஸ்துநிஷ்டஞ்சி நஹ ஹேயஸம்ஶயஃ'' (மமைவதுஷ்க்ருதம்கிஞ்சிந்மஹதஸ்திநஸம்ஶயஃ) ரா-ஸு-அ-சஅ. என்றுளிறேபிராட்டி. இவரும் அப்படியே, ''நெடுநாள் ஸம்ஸரித்துக் கண்டதெல்லாவற்றிலும் ருசிபண்ணிப் போந்தோம்; நம்முடைய பூர்வவ்ருத்தத்தையும் நமக்கு இப்போதுள்ள அளவையும் ஸர்வஜ்ஞனவன் அறியாமையில்லை; நாம் அறியாதிருக்க, அவனறிய அவன்பக்கல் ருசியிலே நமக்குக்குறையுண்டாகவேணும்'' என்றுபார்த்து, ''அது உண்டாகவுமாம், இல்லையாகவுமாம்: புறம்புண்டானவற்றில் ருசியில்லையென்னுமிடத்தை அவன்திருவுள்ளத்திலே படுத்துவோம்'' என்றுபார்த்து, ப்ராப்யவிரோதிகளிலும், ப்ராபகவிரோதிகளிலும் தமக்கு ருசியில்லாமையை அந்யாபதேஶத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேஶ்வரனோடு கலந்து பிரிந்தா லொருபிராட்டி, அவன்தானே வரக்கண்டிருக்கையன்றிக்கே, அபிஸாரிகையாய் அவனிருந்த தேசத்தேறப் போவதாக ஒருப்பட, இத்தையநுஸந்தித்த தோழிமார் தொடக்கமானோர், ''உனக்க இது ஆகாதுகாண்'' என்று ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்பார்க்க, அவர்களைக்குறித்து, தோழிமார் தொடக்கமானவர்களிலும் மற்றுமுள்ளவர்களிலும் நசையில்லாமையை அவர்களுக்கு அறிவிக்கிற பாசுரத்தாலே தமக்கு நசையில்லாமையை அவன்திருவுள்ளத்திலே படுத்துகிறார்.

நங்கள்வரிவளை ப்ரவேஶஃ: கீழில் திருவாய்மொழிக்கும் இத்திருவாய்மொழிக்கும் ஸங்கதமான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் - கீழில் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ப்ராபகப்ரதாநமானபடி எங்ஙனே? என்ன - கீழே அவன் இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி- அவனே இத்யாதி. ''நம்பக்கலிலேயாகவேணும்'' என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - ஶேஷவ இத்யாதி. ''ஶேஷவஸ்துநிஷ்டஞ்சிந்நஹஹேயஸம்ஶயஃ'' இத்யாதி. ''கிஞ்சித்'' என்றது- அநிர்வாச்யமென்றபடி. ப்ராப்யவிரோதி-கிளிமுதலானவை. ப்ராபகவிரோதி- தாயார்முதலானார். ப்ராபகவிரோதிகளில் நசையற்றபடியைச் சொல்லுகை இத்திருவாய்மொழிக்கு அநபேக்ஷிதம்; ஶ்ரீகோசாந்தாங்களிலுமில்லை. மாதாபிதாக்களுக்கு ப்ராபகவிரோதித்வம் தச்சுஶ்ரூஷணைகளாலே சிலஹலங்களுண்டென்று ஶாஸ்த்ரம்சொல்லுகையாலே. அந்யாபதேஶப்ரகாரத்தை விஸ்தரிக்கிறார் - ஸர்வேஶ்வரனோடு இத்யாதி. ''காசாயிநீச யாயாகிலஞ்ச தம் லாஹிலாஸிகா.''

முதற் பாட்டு.

நங்கள்வரிவளையாயங்காளோ! நம்முடையேதலர்முன்புநாணி, நுங் கட்குயானென்றுரைக்தும்மாற்றம் நோக்குகின்றே னெங்குதங்காணமாட் டேன், சங்கஞ்சரிந்தனசாயிழந்தேன் தடமுலைபோன்னிறமாய்த்தளர்ந் தேன், வெங்கண்பறவையின்பாகனெங்கோன் வெங்கடவாணனைவேண் டிச்சென்றே.

ஆ.—(நங்கள் வரிகளை) - உகவாதார்முன்பு என்னுடைய அவஸாதத்தை வ்யஞ்சிப்பிக்கையிலுள்ள லஜ்ஜையாலும், அவஸாதந்தான் நிரவயுகமாயிருக்கைபாலே அதுக்கு வாசகமாயிருப்பதாரு ஸுப்தம்காணுமையாலும் என்னுடைய அவஸாதத்தை உங்களுக்குச் சொல்லமாட்டுகிறிலேன். இப்படி அவஸாதம் வருகைக்கு ஹேதுப்பட்ட தென்? என்னில்,—தீக்ஷ்ண நிரீக்ஷண நிர்ஹ்ருஷ்ட ப்ரதிபக்ஷனை பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடைய திருவேங்கடமுடையானை ஆசைப்பட்டு "சங்கம்சரிந்தன சாயிழந் தேன் தடமுலை பொன்னிறமாய்த் தளர்ந்தேன்" என்கிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமானை யாசைப்பட்டு அவன் உகந்தருளின விடங்களிலேசென்றும் அபேக்ஷிதம் பெறுமையாலே மிகவும் அவஸந்நையாயிருக்கிற இப்பிராட்டியை, தோழிமாரானவர்கள், "உகவாதாரெதிரன்றே லஜ்ஜிக்கவேண்டுவது? எங்களுக்கு லஜ்ஜிக்கவேணுமோ? உன்கோடுகிற ஹேதுவைச்சொல்லு" என்ன, 'அவர்க ளெதிர் லஜ்ஜித்துச்சொல்லாதே உங்களுக்குச் சொல்லலாம் வார்த்தை பார்த்தவிடத்தி லொன்றுங் காண்கிறிலேன்' என்கிறார்.

[வரிவளை ஆயங்கள்] - தோழிமார். [ஏதலர்] - ஸுத்ருக்கள். [சங்கஞ்சரிந் தனவென்று மேலுக்கு] - ப்ரதிகூலர்க்கு ஹ்ருதயங்கரமான த்ருஷ்டியையுடைய பெரிய திருவடியாலே ஏறியருளிவந்து என்னை படிமைகொண்ட திருவேங்கடமுடையானைக் காணவாசைப்பட்டு அவனிருந்தவிடத்திலே போய் அபேக்ஷிதம்பெறுமை மிகவும் நோவு பட்டு வளைகள்கழன்றன:ஒளியிழந்தேன்: பூர்ணமான முலைகளும் விரஹவ்யஸநத்தாலே விவர்ணமாய் நானுந் தளர்ந்தேன். வ்யஸநம் உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டா: என் வடிவிலே தெரியுமென்று கருத்து. "ஹந்த ஹந்த ஹந்தாஹ்ருதயம்" என்றாற்போலே, அநவாப்தியாலே 'வெங்கட்பறவை' என்கிறாள் காணும்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஸர்வஸுலபனான திருவேங்கடமுடையானை அலபி வேஷித்து என் ஆபரணஸாஹஸியோடு ஆலிரூப்யத்தோடு வாசியற இழந்தேனென்று தோழிமார்க்கு அறிவிக்கிறார்.

வரி - வரியையுடைத்தான, வளை - வளையையுடையளாயிருக்கிற, நங்கள் - நம் முடைய, ஆயங்காளோ - ஆயங்காள்! (நம்முடை ஸமாநஸுகதுக்கைகளான உங்களைப் போலன்றியே), ஏதலர் - (ஹிதவசநம்பண்ணி மீட்கத்தேடுகிறவர்களாகையாலே சாத்ரவ கோடியிலே நிற்கிறதாயார்) அயலார்: முன்பு - முன்பு, நாணி - (சொல்ல)நாணி, நுங் கட்கு - (அந்தரங்கைகளான) உங்களுக்கு, யான் உரைக்கும் - யான்சொல்லலாவது, ஒன்று-ஒரு, மாற்றம் - வார்த்தையானது, நோக்குகின்றேன்-பாராநின்றேன்: எங்கும் -

எல்லாவழியாலும், (இந்தவிகாரஹேதுவைப் பாசுரமிட்டுச்சொல்லும்படி), காண மாட்டேன் - காணமாட்டுகிறிலேன்; (ஆதலால், என்விகாரங்கொண்டு அறியுமித்தனை; அதாவது), வெம் - (ஆஸ்ரிதவிரோதிகளை யழியச்செய்யும்) வெவ்விய, கண் - பார்வையுடைய, பறவையின் - பெரியதிருவடியை நடத்தும், பாகன் - நிர்வாஹகனுய், (அந்த வாஹநாதிஷ்டாநத்தைக்காட்டி), எம் - என்னையடிமைகொண்ட, கோன் - ஸ்வாமியாய், (அநுலங்கிக்கைக்கிடாத), வேங்கடம் - திருமலையிலே, வாணனை - ஸுலபனுய்வந்துநிற்கிற இவனை, வேண்டி - (இவ்வாகாரங்களடியாக) அபிநிவேசித்து, சென்று - கடந்து, சங்கம் - (என்னுடைய) சங்குவளைகளானவை, சரிந்தன - சரிந்துகழன்றன; சாய் - (ஸ்வாபாவிகமான) வடிவிலொளியும், இழந்தேன் - இழந்தேன்; தடம் - பெரிய, முலை - முலைகள், பொன்னிறமாய் - (பசப்பாலே) பொன்னிறமாய், தளர்ந்தேன் - சரீரயாத்ரைக்கும் நிர்த்தோஷப்ரமாணபூதனுய், நிருபாயிகஸம்பந்தயுக்தனுய், நிரவயிகலாலப்பவிசிஷ்டனானவனென்று கருத்து.

இ.—முதற்பாட்டில், தோழிமாரானவர்கள், "உகவாதாரென்றே லஜ்ஜிக்கவேண்டுவது? எங்களுக்கு லஜ்ஜிக்கவேணுமோ? உனக்கு ஓடுகிற உபாயைச் சொல்லு" என்ன, "பிறர்க்குலஜ்ஜித்து உங்களுக்குச்சொல்லலாம் வார்த்தை பார்த்தவிடத்தில்ஒன்றும் காண்கிறிலேன்" என்கிறாள்.

[நங்கள்வரிவளை] - முன்பு உங்களோடு என்னோடு வாசியற எல்லார்க்குமுண்டான வளை. "வநகம்ஒ-ரூவம்வ-ரவநள" என்று ஸ-கஉ-ர:கங்களொன்றுகச் சொல்லிப்போந்த நீங்கள், அநுஷ்டாநத்திலே வந்தவாறே ஹேஷிப்பதே! இப்போது அநுஷ்டாநத்தில் லோபமென்? என்னில்; நான் சங்கஞ்சரிந்தேன்: நீங்கள் வளை கழலாதிருந்திகோள். [வரிவளை] - வரிபையுடைத்தான வளையென்னை. இவள்கையில் வளைதொங்காதிருக்க, அவர்கள் வளையரிப்பர்களோ? என்னில்,— பிராட்டியைப் பிரிந்தவிடத்தில் பெருமாளிற்காட்டில் தம்முடைய காவற்சோர்வாலே வந்ததென்று வ்யஸநமிரட்டித்திருக்கச் செய்தேயும் பெருமாள்தளரவ ரென்று தம்முடைய தளர்த்தி தோற்றுதபடி இளயபெருமாள் தரித்திருக்குமாபோலே, இவளரிப்பிக்கைக்காக வளையரிப்பர்கள். [ஆயங்காளோ] - தோழிமாரிலும் தரமுண்டாயிருக்க, இதிலெல்லாரும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆயங்கள்-தோழிமார். [ஓ] - விஷாதாதி பாயஸூசகம். அவர்களை ஸம்போயித்து வார்த்தை சொல்லுவதற்குமுன்னே விஷண்ணையாகிறாள். இவ்விஷாதஹேதுவைப் புறம்புள்ளார்க்கு மறைத்தாலும் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டாவோ? உனக்கோடுகிற உபாயைச்சொல்லாய்! என்ன, [நம்முடை இத்யாதி] - தோழிமார் ஹிதஞ்சொல்லி இப்போது மீட்கப்பார்க்கிறார்களாகிலும், பேறும் இழவும் விழுக்காட்டிலொத்திருக்கைபாலே-நம்முடையேதலர் என்கிறாள். ஏதலர் - பாத்ருக்கள். இவளுக்கு பாத்ருக்களில்லையிறே; ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்புகுகிற தாய்மாராயிற்று பாத்ருக்கள். [ஏதலர் முன்புநாணி] - பாத்ருக்கள்முன்பு லஜ்ஜித்து. [நுங்கட்கு] - தோழிமாரான உங்களுக்கு, நாலொருவார்த்தை சொல்லவேணுமென்று ஆராய்ந்து பாராநின்றேன். [எங்கும் காணமாட்டேன்] - இதுக்கொரு பாசுரமிட்டுச் சொல்லவேணுமென்று பார்த்தவிடத்து ஒருபடியாலும் சூஷமையாகிறிலேன். மாட்டேனென்கிறதென்? சிலர்க்குமறைத்து ஆப்தர்க்குச் சொல்லத்தட்டென்? என்ன, [சங்கஞ்சரிந்தன] - இத்தை யார்க்கு மறைத்து ஆர்க்கு வெளியிடுவேன்? [சங்கஞ்சரிந்தன] -

"ஜமதக்நிதழி" என்றுற்போலே யிருக்கிறதாயிற்று. அதாவது - இவள்கையும் வளையு மாயிராதவன்று நாயகனுளனாகமாட்டான்: இருவருமான சேர்த்தியிலேயுண்டாகக்கடவ உயவிலுமதியுமழியும்; இவள்கையும் வளையுமாயிருக்க நாயகனுளனும்: இருவருமான சேர்த்தியிலே உயவிலுமதியும் உஜ்ஜீவிக்கும். [சாயிழந்தேன்] - அவமேறுகலந்து பெற்றதாய் அவன்வருமளவும் யாக்கைக்குக் கைம்முதலான எழிலையும்இழந்தேன். [தட முலைஇத்பாதி] - அவன்வந்தாலும் ப்ரயோஜநமில்லாதபடி அவன்கைம்முதலும் அழிந் தது. [தடமுலை] - லோக்தாவால் உண்டறுக்கவொண்ணுத பரப்பையுடைத்தாகை. [பொன்னிறமாய்] - விவர்ணமாய்; ஸுகேசுத்ரம் மணலோடாய்ப் போமாபோலே. [தளர்ந் தேன்] - இழந்தவை வந்தாலும் தொங்குகைக்கு ஆஸ்ரயமில்லை. [வெங்கட்பறவை யித் யாதி] - இழந்த இழவுக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது. [வெங்கட்பறவை] - வெவ்விய கண்ணையுடைய பெரியதிருவடி வருமிடத்தில் ப்ரபலப்ரதிவந்யகங்களைப் போக்கிக் கொடுவரவல்ல னென்னுதல்: ஸம்ப்ரலுப்தஉபாயில் கண்ணற்றுக் கொடுபோமவ னென் னுதல். "கருட இராஜ கருட இராஜாயஃ". [பறவையின் பாகனெங்கோன்] - பெரிய திருவடிமுதுகிலிருப்பைக் காட்டியாயிற்று என்னை யநந்யார்ஹையாக்கிற்று. [வேங்கட வாணனே] - பாமபதத்திலிருப்பை யாசைப்பட்டேனல்லேன்; நமக்குக் காட்சிதருகைக்கு வரநின்ற விடத்திலே. [வேண்டிச் சென்றே] - நம்மையாசைப்பட்டு நிற்கிறவனைக் காண ஆசைப்பட்டுச் சென்று. அவன்தான் வரக்கண்டிருக்கையன்றிக்கே, அவனிருந்த தேசத்தளவும் சென்று, அபேக்ஷிதம்பெறுமையாலே சங்குஞ் சரிந்தன. [சென்று]-பால் சென்றுற்போலேசென்று என்றுமாம்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. தோழிமாரானவர்கள், "உகவாதார் எதிரன்றே லஜ்ஜிக்கவேண்டுவது? எங்களுக்கு லஜ்ஜிக்கவேணுமோ! உனக்கோடுகிற ஸுஸையைச்சொல்லு" என்ன, பிறர்க்குமறைத்து உங்களுக்குச் சொல்லலாம்வார்த்தை பார்த்தவிடத்து ஒன்றுங் காண்கிறிலே னென்கிறாள்.

[நங்கள்வரிவளை] - முன்பு உங்களோடு என்றேடு வாசியற எல்லார்க்குமுண் டான வளை. †"வநகுஂஉ-ஃவஂவஸ-கஞ்சுநள" (ஏகம்துஃகம்ஸ-கஞ்சநள) என்று ஸ-கதுஃகங்களொன்றுகச் சொல்லிப்போந்த நீங்கள் அநுஷ்டாநத்திலே வந்தவாறே லோபிப்பதே! இப்போது அநுஷ்டாநத்தில் பேதமென்? என்னில்,—கையிலேகண்டி லோமோ? நான் சங்கையற்றிருந்தேன், நீங்கள் சங்கையுடையிகோளாயிருந்திகோள். [வரிவளை] - வரிையையுடைய வளையென்னுதல், ஸ்ரமநீயமான வளையென்னுதல். இவள யரிப்பிக்கைக்காக அவர்களும் வருந்தி யரித்திருப்பர்களிறே. பிராட்டியைப் பிரிந்தவிடத்

முதற்பாட்டு.—நங்கள் இத்யாதி. "நம்முடையேதலர்" என்றுதொடங்கி, "காணமாட் டேன்" என்னுமளவும் கடாஸுத்து அவதாரிகை - தோழிமார் இத்யாதி.

"நங்கள்" என்றதை வரிவளைக்கு விசேஷணமாக்கி, விச்லேஷதசையிலே வரி வளையெங்கேயென்ன - முன்பு உங்களோடு இத்யாதி. 'நங்கள்" என்று - ஆத்மநிவஹ-வசந மாய், "வரிவளையையுடைய நங்களாயங்காளோ" என்று - தோழிமார்க்கு விசேஷணமாக்கி, அர்த் தாந்தரம் - வநகுஂஉ-ஃவழி இத்யாதி. ரஹஸ்யார்த்தியாகக் கீழ்வாக்யவிவரணம் - நான்சங்கையற்று இத்யாதி. சங்து - வளையென்று ஸ்வஜ்ஞாவார்த்தம்; சங்கையென்று-ய ஈவநி. இவள்கையில் வளை தொங்காதிருக்க அவர்கள் யரித்திருக்கை ஸ்நேஹாதிசயத்துக்குக் கொத்தையன்றோ? என்ன - இவள யரிப்பிக்கைக்காக இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பிராட்டியை இத்யாதி. காலம்சோர்வு -

† ராமா-கிஷ்-நி-கஅ.

தில் பெருமாளிற்காட்டிலும் "தம்முடையகாவற்சோர்வாலே வந்தது" என்று தளர்த்தி இரட்டித்திருக்கச்செய்தேயும், பெருமாள் தளருவரென்று தம்முடைய தளர்த்திதோற்றுத படி இவ்வாயபெருமாள் தரித்திருந்தாற்போலே, இவர்களும் ரரித்திருப்பர்கள் வளையை. [ஆயங்காளோ] - தோழிமாரிலும் தரமுண்டாயிருக்க, இப்போது எல்லாரும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கிறார்கள். [ஆயங்கால்] - தோழிமீர்![ஓ]-விஷதாதிரூய ஸமசகம். அவர்களை ஸம்போதித்துவைத்து வார்த்தைசொல்லுவதுக்குமுன்னே விஷண்ணையாகிறாள். இவ்விஷாத ஹேதுவைப் புறம்புள்ளார்க்கு மறைத்தாயாகிலும் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டாவோ? உனக்கு ஓடுகிறதுரையைச் சொல்லாயென்ன, [நம்முடை இத்யாதி] - தோழிமார் இப்போது ஹிதஞ்சொல்லிமீட்கப் பாராநின்றார்களாகிலும், பெறுமிடத்தில் விழுக்காட்டில் ஒத்திருக்கையாலே 'நம்முடை ஏதலர்' என்கிறாள். ஏதலர் - ரத்ருக்கள். இவளுக்குச் சில ரத்ருக்களில்லையிறே; ஹிதஞ்சொல்லிமீட்கப் பார்க்கிற தாய்மாரிறே ரத்ருக்கள். [ஏதலர்முன்புநாணி]- ரத்ருக்கள்முன்பு லஜ்ஜித்து. [நுங்கட்கு] - தோழிமாரான உங்களுக்கு. [யான்இத்யாதி] -நான் ஒருவார்த்தைசொல்லவேணுமென்று ஆராய்ந்து பாராநின்றேன். [எங்குங்காணமாட்டேன்] - இதுக்கு ஒருபாசுரமிட்டுச்சொல்லவேணுமென்று பார்த்தவிடத்து ஒருபடியாலும் சக்தமையாகிற்றிலேன். மாடடே னென்கிறதென்? சிலர்க்கு மறைத்து ஆப்தர்க்குச்சொல்லத்தட்டென்? என்ன, - [சங்கம்சரிந்தன] - நான்இத்தையார்க்குமறைத்து ஆர்க்குவெளியிடுவது? "ரரஹஸ்யரிதம்" (ரகதஸ்தமிதம்) என்றும் போலேகாணும் இருக்கிறது. இவளைக்கிடையாதபோது நாயகனில்லை; நாயகனில்லாதபோது உரயவிரூதியுமில்லை. அதாவது - இவள கையும்வளையுமாயிராதவன்று நாயகன் உளனுகமாட்டான: இருவருமானசோத்தியிலே உண்டாகக்கடவ உரயவிரூதியும் அழியும். [சாயிழந்தென] - அவனேடுகலந்துபெற்றதாய அவன வருமளவும் ரரிக்கைக்குக் கைம்முதலான எழிலையுமிழந்தென். [தடமுலைஇத்யாதி] - அவன்வந்தாலும் ப்ரயோஜநமில்லாதபடி அவன்கைம்முதலும் அழிந்தது. [தடமுலை] - ரோக்தாவாலுண்டறுக்கவொண்ணுத பரப்பையுடைய முலை. [பொன்னிறமாய்] - விவர்ணமாய். ரப்ரகேஷத்ரம் மணலீடாய்ப் போமாபோலே. [தளர்ந்தென] - இழந்தவைவந்தாலும் தொங்குகைக்கு ஆர்ரயமில்லை. [வெங்கட்பறவையின் பாகனெங்கோன்இத்யாதி] - இழந்த இழவுக்கு ஹேது சொல்லுகிறது. [வெங்கட்பறவை] - வெவ்வியகண்ணையுடைய பெரியதிருவடி. வருமிடத்தில் ப்ரதிபந்தகங்களையும போக்கிக்கொடுவரு மென்னுதல். ரம்ரலேஷ

ரகூசாச்யுதி. வெறுவசநார்த்தம் - தோழிமாரிலும் இத்யாதி. விஷாதாதிரூயமேதென்ன - அவர்களை இத்யாதி. என்னுடையேதலர் என்னுமேத, மீட்கப்பார்கிற தோழிமாரையுங்கூட்டி "நம்முடையேதலர்" என்கிறதென்? என்ன - தோழீமார் இப்போது இத்யாதி. இப்போது "ஏதலர்" என்கிறது ஆரை? என்ன - இவளுக்குச்சில இத்யாதி. "மாட்டேன்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - இதுக்கொருபாசுரம் இத்யாதி. கழன்றன எனுமேத, "சரிந்தன" என்றதுக்கு ஹாவம் - ரஹ ஊஹ்யரிதமு இத்யாதி. அஸ்தமிதமானபடி எப்படி? என்ன - இவளைக்கிடையாதபோது இத்யாதி வாக்யத்வயம். உக்தார்த்தவிவரணம் - அதாவது இத்யாதி வாக்யத்வயமும். "சாய்" என்றது - ஸமுதாயரோலை. போச்சுதென்னுமேத, "இழந்தேன்" என்றதுக்கு ஹாவம் - அவனேடே இத்யாதி. "தடமுலை" என்றுவர்ணித்து, "பொன்னிறமாய்" என்றதுக்கு ஹாவம் - அவன்வந்தாலும் இத்யாதி. "தடம்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - ரோக்தாவால் இத்யாதி. "தடமுலை" என்று - முலையினுடைய ரோக்யதையைச்சொல்லி, பொன்னிறமாச்சுதென்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்-ஸ்ரேஷத்

தசையிலே பிரித்துக்கொடுபோமென்னுதல்; †"ஊரு நிரஃ கூரு நிரஹ்ருதயஃ" (அக்ரூரஃ க்ரூரஹ்ருதயஃ.) [பறவையின்பாகனெங்கோன்] - பெரியதிருவடிமுதுகி லிருப்பைக்காட்டி யாயிற்று, என்னை அநந்யார்ஹையாக்கிற்று. [வேங்கடவாணனை] - பரமபதத்திலிருப்பை ஆசைப்பட்டேனல்லேன்: நமக்குக் காட்சிதருகைக்கு வரநின்றவிடத்தே. [வேண்டிச் சென்றே] - நம்மைவேண்டிவந்தவனை நாம் வேண்டிச்சென்று: நாம்ஆசைப்பட்டுச்சென்று என்றபடி. அவன்தான் வரக்கண்டிருக்கையன்றிக்கே, அவனிருந்ததேசத்தளவும் சென்று அபேக்ஷிதம் பெறுமையாலே, சங்கஞ் சரிந்தன. [சென்று]-பால்சென்றுற்போலே சென்று அற்றென்றுமாம். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

வேண்டிச்சென்றேறென்றுபேறுகிற்பாரில் என்னுடைத்தோழியர்நங் கட்கேலும், ஈண்டிதுரைக்கும்படியையந்தோ! காண்கின்றிலேனிடராட்டி யேன்நான், காண்தகுதாமரைக்கண்ணன்கள்வன் விண்ணவர்கோன் நங்கள்கோனைக்கண்டால், ஈண்டியசங்குந்நிறைவுங்கொள்வான்எத்தனை காலம்இளைக்கின்றேனே!

ஆ.—(வேண்டிச்சென்று) - நீஆசைப்பட்ட விஷயம் திருவேங்கடமுடை யானுகில் அது யுக்தம். உனக்குங்கூட ஸ்ப்ருஹணீயனனவனுகிலும், நீயாசைப்பட் டால் கிடையாததுண்டோ? என்னில்,—ஆசைப்பட்டபொருள் பெறுவாரெல்லாரிலும் தலையாயிருக்கச்செய்தேயும், ஆசைப்பட்டுப்பெறுதே நான்படுகிறவ்யஸநம் வாசாமகோ சரமாகைபாலே வ்யஸநப்படுமத்தனையல்லது உங்களுக்குச் சொல்லுகைக்கு ஒருசொல்லு சொல்லக் காண்கிறிலேன். அவனை ஆசைப்பட்டால் உத்தரக்ஷணம் பெறுதொழியில் தளர்ந்துகொண்டு நிற்குமித்தனையோ வென்னில்; - ஸஹஜலாவண்யமாநமானாலும் அபூர்வ ஔஜ்ஜ்வல்யமாய், புண்டரீகவிளாமலாயதமான திருக்கண்களையுமுடையனுய் தத்விஸ்லேஷக்ஷம பரிமுஷித ஸகலஜ்ஞ மநோநயநனுய், * அயர்வறுமமரர்களதிபதியா யிருந்துவைத்து, என்னை அடிமைகொண்ட பரமசீலனுயிருந்த அவனை ஆசைப்பட்டுப் பெறுதே, என்னு டைய வலபாதிலாவண்யங்களையும், ஆத்மகுணங்களையும் இழந்து, அவைகொள்ளைக்கு நான்வருந்துகிறது எத்தனைகாலமுண்டு?என்கிறார்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், உனக்கு அத்யந்தம் அந்தரங்கைளாயிருக்கிற எங் களுக்கு உன்னுடைய நோவு சொல்லலாகாததுமுண்டோ? என்ன,— என் ஔகத்தின் மிகுதியாலே உங்களுக்குச்சொல்லும் பாசுரமறிகிறிலே னென்கிறாள்.

ரம் இத்யாதி. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - ஊரு நிரஃ இத்யாதி. "வேங்கடவாணனை" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்யம் - பரமபதத்தில் இத்யாதி. "வேண்டிச்சென்று" என்றதுக்கு ஸம்பந்தார்த் தம் - நம்மை இத்யாதி. "சென்று" என்றதுக்கு லாவம் - அவன்தான் இத்யாதி. "சென்று" என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - டால் இத்யாதி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, "சென்று" என்றது - போயென்றபடி. இரண்டாம்அர்த்தத்துக்கு, இளைத்தென்றபடி. 'வெங்கட்பறவை' என்றுதொடங்கி, வேண்டிச்சென்று - கிடையாமையாலே 'சங்கம் சரிந்தன' என்றுதொடங்கி, 'தளர்ந்தேன்'-ஆதை யாலே, 'நங்கள்வரிவளை' என்றுதொடங்கி, 'காணமாட்டேன்' இத்யந்வயஃ. (க)

---

†விஷ்ணு-பு-நி-கஅ ங-0.

[வேண்டிச் சென்றென்றுதொடங்கி] - ஏதேனுமொன்று என்னைவந்து அர்த்திக்காலும் அதுபெறும் வரிசையையுடைய தோழிமாரான உங்களுக்காகிலும். சென்றென்றது - வந்தென்றவாறு. [ஈண்டென்று தொடங்கி] - படுகிறதுக்கத்தை உங்களுக்குச்சொல்லவேண்டாதபடி நோவாட்டியான நான் இப்போது இதுசொல்லும்படி அறிகிறிலேன். [காண்தகுதாமரைக் கண்ணனென்று மேலுக்கு] - எப்போதும் காணவேண்டும்படி ஸ்ப்ருஹணீயமான திருக்கண்களைக்காட்டினன்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்களை அபஹரித்து அபர்வதுமமரர்களை யடிமைகொண்டாற்போலே நம்மை யடிமைகொண்டவனைக் கண்டிடில் அவன்பக்கலிலே திரண்டவளையும் நிறைவும் கொள்கைக்காக எத்தனை காலம் துக்கப்படக்கடவேன்?

ப.—அநந்தரம், அநுலாவ்யாகார விஸ்ரஷ்டத்தையுடையனை அவன்அபஹரித்த வளைமுதலானவற்றை வாங்குகைக்கு எத்தனைகாலம் க்லேசிக்கிறேன்?உங்களுக்கு அகப்பட இதுசொல்லும் விரகறிகிறிலே னென்கிறாள்.

சென்று - (இவன்பாடே) சென்று, ஒன்று - ஒன்று, வேண்டி - வேண்டி, பெறுகிற்பாரில் - பெறவேணுமென்றிருப்பாரில், என்னுடை - எனக்கு அஸாதாரணமான, தோழியர் - தோழிமாரான, நுங்கட்கேலும் - உங்களுக்கேயாகிலும், ஈண்டு - இவ்விடத்தில், இது-இந்த அவஸாதஹேதுதவை, இடராட்டியேன்-துக்காஹிலுமதையான, நான் - நான், (சொல்லி யாறவேண்டி யிருக்கச்செய்தே), உரைக்கும்படியை - சொல்லும்படி, அந்தோ - ஐயோ ! காண்கிறிலேன் - காண்கிறிலேன்; (துக்கமேதென்னில்), காண் - (எப்போதும்) காண்கைக்கு, தகு - தக்கிருப்பதாய், தாமரை - (விகாஸம், செவ்வி, குளிர்த்தி, நாற்றங்களாலே) தாமரைபோன்றிருக்கிற, கண்ணன் - கண்ணையுடையனுய், கள்வன் - (பார்வையாலே தன் ஔவ்யதையைக் காட்டி வஞ்சித்து ஸர்வஸ்வாபஹாரம்பண்ணின) க்ருத்ரிமனுய், (இக்கண்ணழகாலே), விண்ணவர் - ஸுரிகளையடங்க, கோன் - அலற்றப்பண்ணுமவனுய், (அப்படி), நங்கள் - என்னையும், கோனை - ஈடுபடுத்தினவனை, கண்டால் - கண்டால், ஈண்டிய - (என்பக்கலில் நின்றும்) அங்கே போய்க்குவிந்த, சங்கும் - வளைகளையும், நிறைவும் - ஸ்த்ரீத்வாதிபூர்த்தியையும், கொள்வான் - வாங்கிக்கொள்ளுகைக்காக, எத்தனை - எத்தனை, காலம் - காலமுண்டு, இளைக்கின்றேன் - தளர்ந்து க்லேசிக்கிறேன்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ''இப்படியாகிலும் அந்தரங்கைகளான எங்களுக்கு உன்நோயிற் சொல்லலாகாததுண்டோ? சொல்லாய்!'' என்ன,'துக்காநுபவத்தால் வந்தஇளைப்பின் மிகுதியாலே உங்களுக்குச்சொல்லலாம் பாசுரமறிகிறிலேன்'என்கிறாள்.

[வேண்டிச்சென்றுஒன்றுபெறுகிற்பாரில்] - என்பக்கலிலே வந்து ஒன்றையபேக்ஷித்துப் பெறுமவர்களில் தலையான வரிசையையுடைய தோழிமாரான உங்களுக்காகிலும். [என்னுடைத் தோழிமார்] - நிருபாயிகஸௌஹார்தமுடைய தோழிமார்: உயிர்த்தோழியர். சென்றென்றது - வந்தென்றபடி. அங்ஙனன்றிக்கே, ''அவனை ஒன்றுமபேக்ஷித்துச் சென்றாரில் ஓர் அபேக்ஷிதம்பெற்றறிவாரில்லை; ''ஸகலலோகஸுலபோஹி விஷ்ணு:' என்கிறது - உக்திமாத்ரமே''என்றொரு தமிழன் நிர்வஹித்தான். [ஈண்டு] - இப்போது முன்பெல்லாம் சொல்லிப் போந்தேனுகிலும்இப்போது சொல்லலாவது காண்கிறிலேன். [இது] - எல்லாவற்றிலும் பாசுரமிட்டுச் சொல்லிப் போந்தேனுகிலும் இது

சொல்லுகைக்குப் பாசுரம் காண்கிறிலேன். [உரைக்கும்படியை] - நெஞ்சிலே விஷமூர்ந் தாற்போலே யூராநின்றது, பாசுரமிட்டுச் சொல்லலாவதில்லை. [அந்தோ; காண்கின்றிலேன்] - எனக்கோடுகிற உயிரை உங்களுக்குச் சொல்லி அகஞ்சுரிப்படுத்திக்கரிக்க, கேட்கிறவுங்களிலும் எனக்குத் தேட்டமாயிருக்க, பாசுரம் காண்கிறிலேன். "வூமா வெவெரவயாரூதெ". [இராட்டியேன் நான்]-என்னிடருக்கன்றிக்கே, "சொல்லு, சொல்லு" என்று அலைக்கிறவுங்களுக்கன்றிரே, உபதேசிக்கிற நான். [காண்தகுகாம ரைக்கண்ணன்] - காணத்தக்கிருந்துள்ள கண்களையுடையவன். ஸஹஜமான கண்கள். விகாஸம், செவ்வி, குளிர்க்கி, நாற்றம் இவற்றாலே பங்கஜஸத்ருசமாயிருக்கை. [கள்வன்] - "நானும் என்னுடைமையும் உன்னதன்றோ" என்று ஒருகால் தன்செல்லாமையை ஆவிஷ்கரித்து, அக்மாத்மீயங்களை யபஹரிக்கவன். [விண்ணவர்கோன் நங்கள் கோனை] - நித்யஸூரிகளைப்போலே என்னை அநந்யார்ஹசேஷமாக்கினவன். ஒருவிலாதியாகப் படுத்தினபாட்டைக்கிடீர் என்னையொருத்தியையும் படுத்திற்று! [கண்டால்]-காணப்பெற்றால். [ஈண்டியசங்கும் நிறைவும் கொள்வான்] - அவன்பக்கலிலே திரண்ட வளையையும், அடக்கத்தையும் அவன்பக்கலிலே கொள்ளுகைக்காக. தன்பக்கல் தொங்காதவை யெல்லாவற்றுக்கும் பகல் ஆங்கீகரியன்றிருக்குமே. [எத்தனை காலம் இளைக்கின்றேனே]-இவ்வாசையோடே எத்தனைகாலமென்று இளைத்துப்போருகிறது?

ஈடு — இரண்டாம்பாட்டு. "இப்படியாலும் அந்தரங்கைகளான எங்களுக்கு நோவிற் சொல்லலாகாததுண்டோ? சொல்லாய்" என்ன. "துஃகாநுபவத்தால்வந்த இளைப்பின் மிகுதியாலே உங்களுக்குச் சொல்லும் பாசுரம் அறிகிறிலேன்" என்கிறாள்.

[வேண்டிச்சென்றேறன்ற பெறுகிற்பாரில் இத்யாதி]-என்பக்கலிலேவந்தொன்றை யபேக்ஷித்துப் பெறுமவர்களில் தலையான வரிசையையுடைய தோழிமாரான உங்களுக்காகிலும். [என்னுடைத்தோழியர்] - உயிர்த்தோழிபர். சென்றேன்றது - வந்தென்றபடி. அங்ஙனன்றிக்கே, பதஸம்ஸ்தைப்பண்ணி, [வேண்டிச்சென்றேறன்றுபெறுகிற்பார்இல்]-அவனை ஒன்றபேக்ஷித்துச்சென்றாரில் ஓரபேக்ஷிதம்பெற்ற நில்லை; "**ஸகருவமறுத்த தொஹிவிஷ**ணை" (ஸசலபலப்ரதோஹரிவிஷ்ணோ:) 'வேண்டிற்றெல்லாந்தரும்' என்கிற விடம் உக்திமாத்ரமே" என்று ஒருதமிழன் நிர்வஹித்தான். [ஈண்டு] - இப்போது. முன்பெல்லாம் சொல்லிப்போந்தேனேயாகிலும் இப்போது சொல்லலாவதுகாண்கிறிலேன். [இது] - எல்லாவற்றிலும் பாசுரமிட்டுச் சொல்லிப்போந்தேனேயாகிலும், இது சொல்லு

இரண்டாம்பாட்டு—வேண்டி இத்யாதி. "ஈண்டிதிரைக்கும்படியை யந்தோ காண்கின்றிலேனிடாட்டியேன்" என்றவற்றைக் கடாகூடித்து அவதாரிகை - இப்படியானாலும் இத்யாதி.

"சென்று வேண்டி - ஒன்றுபெறுகிற்பாரில் என்னுடைத்தோழியர் நுங்கட்கேலும்", என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - என்பக்கலிலே இத்யாதி. "தலையானவரிசையையுடைய" என்றதுக்கு ஸப்தமேதென்ன - என்னுடைத்தோழியர் இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்துக்கு, "பெறுகிற்பாரில்" என்றது - ஸப்தமீ. "சென்று" என்றது - விபரீதலக்ஷணையாய், வந்தென்றபடி. த்விதீயார்த்தம் - வெறுப்பிலே. பதஸம்ஸ்தைப் பண்ணியென்றது - "பெறுகிற்பார்" என்கிற இவ்வளவிலே பதத்தைநிறுத்தி என்றபடி. "இல்" என்றது - இல்லையென்றபடி. "பெறுகிற்பார்"-பெற்றாரென்றபடி. "ஈண்டு" என்கிறதுக்கு பாவம் - முன்பெல்லாம் இத்யாதி. "இது" என்றதுக்கு வாஸனை -

கைக்குப் பாசுரங் காண்கிறிலேன். [உரைக்கும்படியை] - நெஞ்சிலே விஷமூர்ந்தாற் போலே ஊராநின்றது; பாசுரமிட்டுச் சொல்லலாவதில்லை. [அந்தோ! காண்கின்றிலேன்] - எனக்கோடுகிற தசையை உங்களுக்குச் சொல்லி அகஞ்சுரிப்படுத்தி முரிக்கைக்கு, கேட்கிற உங்களிலும் எனக்குத் தேட்டமாயிருக்க, பாசுரங் காண்கிறிலேன். † "ஹுரைவெஹெஸவ யாஸுதெ" (ப்ரலாபரேவ தார்பதே). [இடராட்டியேன்நான்] - நோவாட்டியேன் நான். என் இடருக்கன்றிக்கே, "சொல்லு, சொல்லு" என்றலைக்கிற உங்களுக்கன்றிக்கே, துஃகப்படுகிற நான்: [காண்தகு தாமரைக்கண்ணன்] - காணத்தக்கிருந்துள்ள கண்ணை யுடையவன். ஸதா ஊர்ஜநயோக்யமான கண்கள்: விகாஸம், செவ்வி, குளிர்த்தி, நாற் றம். இவற்றுல் பங்கஜஸத்ருசமாயிருக்கை. [கள்வன்] - நோக்காலே தன் செல்லா மையை ஆவிஷ்கரித்து, என்னாத்மாத்மீயங்களை அபஹரித்தவன். [விண்ணவர்கோன் நங் கள்கோனை] - நித்யஸூரிகளைப்போலே என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவன். ஒருவிபூதி யாகப் படைத்தின பாட்டைக்கிடீர் என்னையொருத்தியையும் படைத்திற்று. [கண்டால்] - காணப்பெற்றுல். [ஈண்டியசங்கம்] - திரண்டவகளையும். ஒருவலம்புரி கிடந்தவிடத்தே ஆயிரம் சங்கசேரும். "வலம்புரியாழியன்வேங்கடவேதியன்" இறே. [நிறைவும்] - அடக்கத்தையும். [கொள்வான்] - கொள்ளுகைக்காக. தன் பக்கல் தொங்காதவை யெல்லாவற்றுக்கும் புகல் அங்கேயென்றிருக்குமே. இவளுக்குக் கைமுதல் அங்கேயிறே. இதுவாகில் உன்துணிவு காலஞ்சென்றவாறே நீயே இளைத்துமீளுகிறுயென்ன?—[எத்தனை காலமிளைக்கின்றேனே] - இதுசொல்லிப் பகட்டக் கேட்பதே? இவ்வாசையோடே எத் தனைகாலமுண்டிளைத்துப்போருகிறது? (உ)

எல்லாவற்றிலும் இத்யாதி. "உரைக்கும்படியை" என்றதுக்கு வாஸநை - நெஞ்சிலே இத்யாதி. "உரைக்கும்படியை - காணமாட்டேன்" என்கையாலே - நெஞ்சில் நிறைந்திருக்கிறது விதத்தம். "அந்தோ!" என்று விஷண்ணையாகிறவளுடைய ஹாவம் - என்க்கோடுகிற இத்யாதி. அகஞ்சுரிப் படுத்தி - ஸங்கோசிப்பித்து. அப்படி சொலவு யுக்தமாயிருக்குமோ வென்ன - ஹுரைவெஹ இத்யாதி. நோவேது? என்ன - என் இடருக்கு இத்யாதி. "இடராட்டி யேன்" என்றதுக்கு அவதாரிகையிலொரு ஹாவமும், இங்கேயொரு ஹாவமும். விவரணம் - ஸஹா ஜர்ஸந இத்யாதி. "தாமரைக்கண்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - விகாஸம் இத்யாதி. "தாமரைக்கண் ணன்" என்றதையும் கூட்டி, "கள்வன்" என்றதுக்கு ஹாவம் - நோக்காலே இத்யாதி. இத்தால் ஹாவம்-ஒருவிபூதியாக இத்யாதி. இவள்கையிற்சங்குகள் அவனிடத்தில் திராளுகைக்கு ஹேதுவே தென்ன - ஒருவலம்புரி இத்யாதி. அவனுக்கு வலம்புரியுண்டோவென்ன - வலம்புரியாழியன் இத்யாதி. திருமொழி. ஸப்தஷ்டோர்த்தம். அவனிடத்திலே கொள்ளவேணுமென்கிறதென்? என்ன - தன்பக்கல் இத்யாதி. கேட்பதே - கேட்பேனேனென்றபடி. பகட்ட - ப்ரமிப்பிக்க.

'காண்தகுதாமரை' என்றுதொடங்கி, எத்தனைகாலமிளைக்கின்றேன்; ஆகையாலே, இடராட்டியேன் நான் - சென்றுன்று - வேண்டி - பெறுகிற்பாரில் வைத்துக்கொண்டு, 'என்னுடைத்தோழியர் நுங்கட்கேலும் ஈண்டிதிரைக்கும்படியை - காண்கின்றிலேன் - அந்தோ!' இத்யன்வயம். அன் றிக்கே, 'காண்தகுதாமரை' என்றுதொடங்கி, இளைக்கின்றேன்; ஆகையாலே, வேண்டிச்சென் றுன்று பெறுகிற்பார்இல்: 'என்னுடைத்தோழியர் என்றுதொடங்கி, இடராட்டியேன்நான் - காண் கின்றிலேன் - அந்தோ!' என்று தமிழன் நிர்வாஹத்துக்கு அன்வயம். "ஹெவெஹ ஹுஸஹுவஸ யுழுதெகவிஹுஸவுயிழுந்திஹுவஸமாஸுகாதுவீஸ்ஃ।வெவெஹஃவாஸிவஹுந வாஹுஸவிஹுஸுந்வஸுவாஹுஸுகுஸவஸுவாஹுஸொஹவிவிஹுஸுஃ" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுயதெழு.

†"ஸொகுகெஹாவெஸவஹுஹுயர்" இதுவாதி உத்தராராம சரிதநாடகே.

மூன்றும் பாட்டு.

காலமினாக்கிலல்லால்வினையேன்நான் இனாக்கின்றிலன்கண்டுகோண்மின்
ஞாலம்அறியப்பழிசுமந்தேன் நன்னுதலீர்! இனிநாணித்தானென் ?
நீலமலர்நெடுஞ்சோதிசூழ்ந்த நீண்டமுகில்வண்ணன்கண்ணன்கோண்ட
கோலவளையோடுமாமைகோள்வான் எத்தனைகாலமுங்கூடச்சென்றே.

அ.—(காலமினைக்கில்.) - அவனை யாசைப்பட்டுப் பெறாத உனக்குள்ள வையுமிழந்து அவைபெறுகைக்கு நெடுங்காலம் வருந்தியும் பெறுதபின்பு இனித்தான் வருந்தினால் கிடைக்குமோ? இனி, அவைபெறுகையில் வருந்தாதேவிட்டாலோ ? என்னில்,—நிரவதிக நீலஜ்யோதிஃபரிவ்ருதமஹாவலாஹக ஸத்ருஶமான திருமேனியையுடையனை க்ருஷ்ணனில அபஹ்ருதமான கோலவளையொடுமாமைகொள்வான் உத்யுக்தையான நான், எத்தனைகாலம் கூடச்சென்றாகிலும் கொள்வன் ? இக்காலதத்வந்தான் முடிந்துபோமத்தனையல்லது நான்கொண்டல்லதுவிடேன்; இத்தைக் கண்டு கொண்மின். அவன்தானைசப்பட அவனுக்கும் அரியையாயிருக்கடவ நீ, "அவனையாசைப்பட்டால் உனக்குப் பழிவருமென்று லஜ்ஜைபில்லையோ? என்னில்,—'ஞாலமறியப் பழிசுமந்தேன்: நன்னுதலீர்! இனி, நாணித்தானென் ?' என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், நாங்கள் சொல்லவிட்டிலையேயாகிலும் நீயேயினைத்து விடுகிறுயிறே? என்ன ; நித்யகாலதத்வம் முடியிலும் நான் அவனைக் கண்டல்லதுவிடேன்

[ஞாலம் அறியவென்று மேலுக்கு] - "உனக்கு லஜ்ஜையில்லையோ" என்று தோழிமார் சொல்ல, நெடுங்காலம் ஸம்ஶ்லேஷார்த்தமாகச் சென்றாகிலும் நீலமாய்விகஸியாநின்றுள்ள மிக்க ஒளிசூழ்ந்து பெருத்த முகில்நிறத்தையுடைய க்ருஷ்ணன் இவ்வழகைக்காட்டி அபஹரித்துக்கொண்ட அழகியவளையும் மாமையும் கொள்ளுகைக்காக ஜகத்தெல்லாம் அறியும்படி பழிசுமந்தேன் ? இனி லஜ்ஜித்து என்னப்ரயோஜநமுண்டு?

ப.—அநந்தரம், அதிஶயிதாஹ்லாதரூப்யத்தை யுடையவனைச் சென்று கிட்டி என்வளைதொடக்கமானவை வாங்குமிடத்தில், நீங்கள் "அவன் தர்லபன்" என்று விலக்கிலும், காலம் முடிந்துபோகிலும், நான் கிட்டியல்லது விடேனென்கிறாள்.

நீலம் - நீலநிறமாய், மலர் - விகஸிதமாய், நெடும்-அபரிச்சேத்யமான, சோதி-தேஜஸ்ஸாலே, சூழ்ந்த - சூழப்பட்ட, நீண்டமுகில் - மஹாமேகம்போலே யிருக்கிற, வண்ணன் - நிறத்தையுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், கொண்ட - அபஹரித்துக் கொண்ட, கோலம் - ஔஜ்ஜ்வல்யமான, வளையொடு - வளையோடேகூட, மாமை - என் நிறத்தை, எத்தனைகாலமும்-, கூடச்சென்றே - கூடச்சென்றேயாகிலும், கொள்வான் - கொள்ளுகைக்காக, ஞாலம் - லோகம், அறிய - அறியும்படி, பழி - (துணிந்து புறப்பட்டாளென்கிற) பழியை, சுமந்தேன் - சுமந்தேன்; நல் - அழகிய, நுதலீர் - நுதலையுடைய தோழிமீர்! இனி - இனி, நாணித்தான் - லஜ்ஜித்து, என் - என்னப்ரயோஜநமுண்டு ? (ஆதலால்), காலமினைக்கிலல்லால் - காலமினைத்து முடிந்துபோமதொழிய, வினையேன் - (அவன் தர்லபனையும் விடமாட்டாத) பாபத்தையுடைய, நான் - நான்,

இளைக்கின்றிலன் - இளைத்துவிடுகிறேனல்லேன்; கண்டுகொண்மின் - இது ப்ரத்யக்ஷித்துக்கொள்ளுங்கோள்!

இ.—மூன்றும்பாட்டில், "ஸமவத்விஷயத்தில் ப்ராவண்யம் தண்ணிது" என்கிறோமல்லோம்: நாங்கள் சொல்லமீண்டிலேயாகிலும் எட்டவொண்ணுத விஷயமாகையாலே நாட்சென்றவாறே நீயே மீளுவுதி; எங்கள் வார்த்தைக்கு மீண்டாயாகவமையாதோ?' என்ன; காலதத்வம் முடியிலும் அவனைக்கண்டாலல்லது விடேனென்கிறாள்.

[காலம் இத்யாதி]-"கூநாழிஹுமவாநுகாலொநாம்தொஹ்ய" என்கிற காலம் முடியுமத்தனையல்லது நானிளைத்து மீளுகிறேனல்லேன். [நானிளைக்கின்றிலன்]-"நகா ஹஸ்தூவெவுஹுஹு" என்று காலத்துக்கும் அவ்வருகான விஷயத்தை விளாக்குலை கொண்ட அஹிநிவேஶத்தையுடைய நான் மீளுவேனே? [வினையேன்] - "துர்ல்லபம்" என்றாலும் விடவொண்ணுத விஷயத்திலே கைவைக்கும்படி பாபத்தைப்பண்ணினேனென்னுதல், நீங்கள்சொன்ன வார்த்தை நெஞ்சில் படாதபடியான பாபத்தைப்பண்ணினேனென்னுதல். [கண்டு கொண்மின்] - சொல்லுமத்தனைபோக்கி முடியாதுகாண் என்ன, ப்ரத்யக்ஷிக்கப் புகுகிற வர்த்தத்துக்கு வேறொன்று வேணுமோ? இப்படித்துணிந்தால் லோகமடையப் பழிப்புச்சொல்லாதோ? என்ன, [ஞாலம் அறியப் பழிசுமந்தேன்]-"நாடுமிரைக்கவே - யாமடலூர்ந்தும்" என்ற அன்றுதொடங்கிப் பழிசுமந்துபோருகிறேனன்றே? ஆனாலும் ஸீத்ரீத்வப்ரயுக்தமான லஜ்ஜையைவிடாதே நோக்கவேண்டாவோ? என்ன-[நன்னுதலீர் இனி நாணித்தானென்] - ஜகத்தெல்லாம்அறியப் பழிசுமந்தபின்பு லஜ்ஜித்து என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? [நன்னுதலீர்] - நுதல் - நெற்றி. உங்கள்முகத்தில் எழிலழியாதிருக்க என்முகத்தில் எழில் குடிபோனபடி கண்டிகோளே! இந்நெடுவாசியைப் பார்த்தன்றே ஒருவார்த்தை சொல்லுவது. [நீலமலர் இத்யாதி] - நீலமாய், விஸ்த்ருதமாய், அபரிச்சேத்யமான தேஜஸ்ஸை சூழ்ந்த அபரிச்சேத்யமான காளமேகத்தின் நிறம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடைய ஆஶ்ரிதலவ்யன் இவ்வழகைக் காட்டி யபஹரித்துக் கொண்ட. [கோலவளை] - அவன் கன்கையிலேபிட்டுக்கொண்டு கொண்டாடும் வளையாகையாலே - அழகிய வளையென்கிறாள். [மாமை] - அவன் கொண்டாடுகிற நிறம். [கொள்வான்] - வளையோடேகூடின நிறத்தை மீட்டுக்கொள்ளுகைக்காக. [எத்தனைகாலமும் கூடச்சென்றே] - நெடுங்காலம் ஸம்ஶ்லேஷார்த்தமாகச் சென்றாகிலுமென்னுதல், காலமெல்லாங் கூடியாகிலும் சென்றென்னுதல். 'நீலமலரென்று தொடங்கி, கோலவளையொடுமாமை - எத்தனைகாலமும் கூடவாகிலும் சென்று - கொள்வன்; ஞாலம் அறியப் பழிசுமந்தேன்: நன்னுதலீர்! இனி நாணித்தானென்? காலம் இளைக்கிலல்லால் வினையேன் நானிளைக்கின்றிலன் கண்டுகொண்மின்' என்று வாக்யஜோடம் பண்ணி அந்வயிக்கை முக்யம்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. 'நாங்கள் சொல்ல மீண்டிலேயாகிலும் எட்டவொண்ணுத விஷயமாகையாலே நாட்சென்றவாறே நீயேமீளுவுதி: எங்கள்வார்த்தைக்கு மீண்டாயாக அமையாதோ?' என்ன, - காலதத்வம் முடியிலும் நான் அவனைக் கண்டல்லது விடேனென்கிறாள்.

மூன்றும்பாட்டு.—காலம் இத்யாதி. "காலமிளைக்கிலல்லால்வினையேன் நானிளைக்கின்றிலன்" என்ற பதத்தைக் காடகூத்து அவதாரிகை - நாங்கள் இத்யாதி.

[காலம் இத்யாதி] - "கூநாஹிலூமவாநுகாலொநாகாலம்தொவலூ" (அநாதிர்ப்பகவாங் காலோநாங்தோஸ்ய) என்கிற காலம் முடிந்துபோமித்தனேயல்லது நான் இனாத்து மீளுகிறிலேன். [நான் இனாக்கின்றிலன்]-† "நகாலஸ்துத்ரவைப்ரபுः) என்று காலத்துக்கும் அவ்வருகான விஷயத்தை விளாக்குலே கொண்ட அஹிநிவேஶத்தையுடைய நான் மீளுவனோ? [வினையேன்] - "துர்ல்லபம்" என்றுலும் மீளவொண்ணுதவிஷயத்திலே கைவைக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேனென்னுதல், நீங்கள்சொன்னவார்த்தை நெஞ்சில் படாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினே னென்னுதல். இப்போது இங்ஙனேசொன்னுயாகிலும் மேல்அநுஷ்ட்டிக்கிறுய் நீயேயென்ன, [கண்டுகொண்மின்] - ப்ரத்யக்ஷிக்கலானவர்த்தம் பிறர்பக்கலிலே கேட்டறியவேணுமோ? உன்துணிவு இதுவானபின்பு எல்லாருமோக்கப் பழிசொல்லுகிறார்களிறேயென்ன, [ஞாலம்அறியப்பழிசுமந்தேன்] - இன்றே நான்பழிசுமந்தது? "நாடுமிரைக்கவே" என்றவன்றே பழிசுமந்திலேனே? "பழிசுமந்தேன் என்னுமது வார்த்தையோ? ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான லஜ்ஜையை நோக்கவேண்டாவோ?" என்ன, [நன்னுதலீரினிநாணித்தானேன்] - நம் அழகு அழிவதற்குமுன்பன்றே அவைநோக்கவேண்டுவது? ஜகத்ப்ரஸித்தமாய்விட்டதாகில் இனிலஜ்ஜித்து என்னப்ரயோஜநமுண்டு? [நன்னுதலீர்] நுதல்-நெற்றி. உங்கள்முகத்தில் எழிலழியாதிருக்க என்முகத்தில் எழில் குடிபோனபடி கண்டிகோளே; இந்தநெடுவாசியைப் பார்த்தன்றே வார்த்தைசொல்லுவது? அது கிடக்க: அவன் லௌந்ச்ர்யம் நம்மை நினைத்தபடிசெய்யவோட்டாநின்றதோவென்கிறது மேல்:—[நீலமலர் இத்யாதி]-நீலமான நிறத்தையுடைத்தாய். [மலர்]-விஸ்த்ருதமாய். [நெடு]-அபரிச்சேத்யமாய்.[சோதிசூழ்ந்த இத்யாதி]-தேஜஸ்ஸாலே சூழப்பட்டு, அபரிச்சேத்யமாயிருப்பதொரு காளமேகத்தின் நிறம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையனுய், அவ்வடிவைப் பராப்ய மாக்கிவைக்கும் அவன்அபஹரித்த ஸ்ம்ருதீயமான வடிவோடேகூட அவன் வாய்புலற்றும் நிறத்தையும் மீட்டுக்கொள்ளுகைக்காக, காலமெல்லாம் கூடச்சென்றும் - ஞாலமறியப்பழிசுமந்தேன், நன்னுதலீர்! இனிநாணித்தானென்? [எத்தனைகாலமும் கூடச்சென்று] - நெடுங்காலம் ஸம்ஶ்லேஷார்த்தமாகச் சென்று என்னுதல்.

(நு)

நீ இவ்வாறுமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - நகாலே இத்யாதி. கூநாஹிலூமவாநு இத்யாதி- "கவுூஹிஹாஸுதஷ்வுதெவமமுவ்யுதுஷயோः" இத்யுத்தரார்த்தம். (விஷ்ணு-பு-க-உ-உஅ) அவர்களை "நன்னுதலீர்" என்கையாலே தான் எழிலிழந்தமையை வித்தவத்கரிக்கிறு, என்றதுக்கு அர்த்தம் - நம்மழகு அழிவதற்கு இத்யாதி. "ஞாலமறியப்பழிசுமந்தேன்" என்று கூட்டி ஹாவாந்தரம்-ஜகத்ப்ரஸித்தமாய் இத்யாதி. "நன்னுதலீர்" என்று அவர்களை ஸம்போதிக்கிறவளுடைய ஹார்த்தஹாவம்-உங்கள்முகத்தில் இத்யாதி வாக்யத்வயமும்.அதுகிடக்கபரிஹரிக்குமது கிடக்கச்செய்தே என்றபடி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, "எத்தனைகாலமும் கூடச்சென்று" என்று-முழுச்சொல்லாய், காலமெல்லாம் கூடியுமென்றபடி. நீலமலர் என்றுதொடங்கி, 'கூடச்சென்று - ஞாலமறியப்பழிசுமந்தேன் நன்னுதலீரினிநாணித்தானென்? ஆகையாலே, காலமிளக்கிலல்லால் வினையேன் நானிளக்கின்றிலன் கண்டுகொண்மின்' இத்யந்வயः. அன்றிக்கே, "நாணித்தானென்" என்று க்ரியாபதமாகவுமாம்.

(நூ)

† இது, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் ப்ரதமாம்ஶத்தில் ஒன்பதாவது அத்தியாயத்திலுள்ளதென்பர்.

நான்காம் பாட்டு.

கூடச்சென்றேன் இனியென்கொடுக்கேன் ? கோல்வளைநெஞ்சத் தோடக்கமெல்லாம், பாடற்றுழியஇழந்துவைகல் பல்வளையார்முன்பரி சழிந்தேன், மாடக்கோடிமதிள்தென்குளந்தை வண்குடபால்நின்றமாயக் கூத்தன் ஆடற்பறவையுயர்த்தவெல்போர் ஆழிவலவனைஆதரித்தே.

ஆ.--(கூடச்சென்றேன்) - இதுக்குமுன்பு அவனை யாசைப்பட்டு உன்னு டைய உபகரணங்களை இழந்தாற்போலே, இனியுள்ளவற்றையும் இழவாதே அவனை யாசைப்படத்தவிர்ந்தாலோ ? என்னில்,—ஹேமஸ்ரிஸிகர ஸத்ருஸ ப்ராஸாதாலங்க்ருத மாய், த்வஜஸ்ராஜித ப்ராகாரபரிவ்ருதமாய், உத்தினதிக்திலகஸ்ரீதமாயிருந்த திருக்குளந் தைபில் பரமோதாரமான மேலைததிக்கிலே, வைநதேயவாஹநனுய், விஜிதரிபுநிகர ஸ்ரீதர் ஸஹ விஸ்ராந்த உத்தினபுஜனுய்க்கொண்டு, ஸ்ரீந்ருத்தவததர்ஸநீயனும்படி நின்றருளின அவனை ஆதரித்துக் கூடச்சென்றேன். சென்று, கோல்வளைநெஞ்சந்தொடக்கமெல்லாம் பாடற்றுழிய இழந்து வைகல் பல்வளையார்முன்னே என்ஸ்வஸ்ரவமெல்லாமிழந்தேன். இனி என்கொடுக்கேன் ? என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், உன்துணிவுஇதுவாக எல்லாவற்றையுமிழக்கிறாயிறே என்று தோழிமார் சொல்ல ; இனியெதையிழப்பது ? பண்டே எல்லாமிழந்தோமிறே யென்று யாதோரொராயம் ஸம்ஸ்லேஷிக்கப் பெறுமையாலே சொல்லுகிறாள்.

[கூடச்சென்றேன்] - இப்பாட்டுக்கு, நல்ல மாடங்களையும் கொடியோடு கூடின மதில்களையுமுடைய தெற்குதிக்கிலேயுண்டான திருக்குளந்தையில் விலக்ஷண மான மேற்பார்ச்வதத்திலே நின்றருளுவதுஞ்செய்து ஸர்வேஸ்வராவாஹந மென்னும் ஹர்ஷத்தாலே ஆடாநின்றுள்ள பெரியதிருவடியாலே வஹிக்கபடுவதுஞ் செய்து போரிலேவெல்லும் திருவாழியை வலதிதிலையுடைய மாயகூத்தனை ஆதரித்து ஸம் ஸ்லேஷிக்கச்சென்று என் அழகிதான வளை நெஞ்சுதொடக்கமாக எல்லாவற்றையும் நிர் ரோஷமாக இழந்து அவனையும் குணஹாநி சொல்லக்கடவ ஸ்த்ரீகள் எதிரே என்னு டைய ஸ்த்ரீத்வப்ராகாரமான குணங்களை யிழந்தேன். இனி எதனைக் கொடுபேன் ?

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதாநிஷ்ட நிவர்த்தகமான ஆயுதாதிபூர்த்தியையுடைய வனைக் கிட்டவேணுமென்று நினைத்து ஸர்வஸ்வாபஹாரம்பிறந்த நான் இனி எத்தைக் கொடுப்பதென்கிறாள்.

மாடம் - மாடங்களையும், கொடி - கொடியோடுகூடின, மதில் - மதிளையு முடைத்தாய், தென் - நன்றான, குளந்தை - திருக்குளந்தையில், வண் - அழகிய, குட பால் - மேற்பக்கத்திலே, நின்ற - நின்ற, மாயக்கூதன் - ஆச்சர்ய சேஷ்டிதயுக்தனுய், ஆடல் - (ஹர்ஷத்தாலே) ஊர்ஜிதமான, பறவை - பெரியதிருவடியை, உயர்த்த - மேற்கொண்டிருப்பானுய், (ஆஸ்ரிதஸ்ரோதநிரஸநத்தில்), வெல் - வெற்றியையுடைத் தான, போர் - போரையுடையனான, ஆழி - திருவாழியை, வலவணை - வலத்திலே யுடையனானவனை, ஆதரித்து - ஆதரித்து, கூட - ஸம்ஸ்லேஷிக்கவேணுமென்று, (நான்), கோல் - அழகிய, வளை - வளை, நெஞ்சம் - நெஞ்சு, தொடக்கமெல்லாம் - தொ

டக்கமானவையெல்லாம், பாடு - என்பக்கல், அற்று - மோஷியாமல், ஒழிய - விட்டுப் போம்படியாக, இழந்து - இழந்து, பல் - பல, வளையார் - வளையையுடையபெண்டுகள், முன் - முன்னே, வைகல் - நெடுங்காலமுண்டு, பரிசு - என்ஸ்வரூபம், அழிந்தேன் - அழிந்துபோய், இனி - இனி, என் - எத்தை, கொடுக்கேன் - கொடுப்பேன்? ஆழி வலவனென்று - வல்லவனென்றுமாம். நெஞ்சத்துளக்கமென்று - நெஞ்சோடுண்டான துவக்கு இழந்தேனென்றுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், உன்துணிவிதுவாக இன்னமெல்லாவற்றையும் இழக் கிறையிறே என்ன; இனி எத்தையிழப்பது? எல்லாமிழந்திலேனே? என்கிறாள்.

[கூடச்சென்றேன்] - ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாகச் சென்றேன். ஸ்வரூபத்தை யழியமாறியன்றே நான் சென்றது? [இனியென் கொடுக்கேன்] - பண்டே எல்லாம் இழந்தபின்பு இனி எத்தையிழப்பது? [கோல்வளை] - அழகியவளை. [நெஞ்சமித் யாதி] - நெஞ்சு தொடக்கமானவையெல்லாம். அவன் விரோதிகோபாதி போரும் இவ ளுடைய பரிகரத்தின்பரப்பும். [பாடற்றொழிய இழந்து] - என்பக்கல் ஸ்வாஸ்யமாக ஸம்பந்தமற்றுப்போம்படி யிழந்து. [வைகல் பல்வளையார்முன்] - என்றுமொக்கப் பல வகைப்பட்ட வளையையுடைய ஸ்திரீகள்முன்பே, அவனையுமென்னையும் குணஹாநி சொல்லக்கடவ ஸ்திரீகள் எதிரே. [பரிசழிந்தேன்] - பரிசு - ப்ரகாரம். என்னுடைய ப்ரகாரம் - ஸ்த்ரீத்வப்ரகாரம்; அத்தையிழந்தேன். கழற்றிப் பூணுமவற்றை அவர்கள் யரித்திருக்க, கழற்றவொண்ணுதபடி ஆபரணமாயிருக்கிற லஜ்ஜாதிகளை யிழந்தேன். [மாடக்கொடிமதில் தென்குளந்தை] - மாடங்களையும் கொடியோடுகூடின மதில்களை யுமுடைத்தாய், தெற்குத்திக்குக்கு ஸ்லாக்யமான திருக்குளந்தையில். [வண்குடபால் நின்ற] - அழகிதான மேற்பார்ச்வத்திலே நின்ற. மேலைத்திக்கில் நிற்கிறவிதுவும் ஒரு வைலக்ஷண்ய மேறது. [மாயக்கூத்தன்] - ஆச்சர்யசேஷ்டிதன். [ஆடல்பறவையுயர்த்த] - ஸர்வேச்வர வாஹநமென்னும் ஹர்ஷத்தாலே மயூரபாரம் பண்ணிநிற்போலே களித் தாடாநின்றுள்ள பெரியதிருவடியாலே வஹிக்கப்பட்டவனே. பெரியதிருவடி திருத் தோளிலிருப்பும் ஒருவைலக்ஷண்யமேறது. [வெல் போராழிவலவனே] - யுத்தத்தில் வெற்றியோடல்லது மீளாத திருவாழியை வலவருகே யுடையவனே யாதரித்து. 'மாடக் கொடிமதில்' என்றுதொடங்கி, 'வெல்போராழிவலவனுனை - மாயக்கூத்தனை - ஆதரித்து - கூடச்சென்றேன் - கோல்வளை நெஞ்சத்தொடக்கமெல்லாம் பாடற்றொழியவிழந்து வைகல்பல்வளையார்முன் பரிசழிந்தேன் - இனியென் கொடுக்கேன்?'

ஈ.—நாலாம்பாட்டு. உன்துணிவு இதுவாக இன்னமுள்ளதடைய இழக் கிறையிறேயென்ன; 'இனி நான் எத்தை இழப்பது?' என்கிறாள்.

[கூடச்சென்றேன்]-நான் முடிந்து ஒருதலையேயாம்படி கிட்டினே னென்னு தல், ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாகச்சென்று கிட்டினே னென்னுதல். [இனியென்கொடுக் கேன்] – பண்டே எல்லாமிழந்தபின்பு இனி எத்தை இழப்பது? [கோல்வளை இத்

நாலாம்பாட்டு.—கூடச்சென்றேன் இத்யாதி. "கோல்வளை" என்றுதொடங்கி, "பரி சழிந்தேன் - இனியென்கொடுக்கேன்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - உன்துணிவு இத்யாதி.

மூன்றினயோஜனையில், ஸரீரத்தைவிட்டு நித்யவிபூதியிலேபோய் அவனோடே கூடும் படி சென்று என்று ஸம்ப்ரார்த்தம்; அத்தைக்கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - பண்டே இத்யாதி.

யாதி]-ஹர்ஷநீயமான வலை, நெஞ்சுதொடக்கமானவை யெல்லாம் என்பாடற்று வாஸனை யோடே போம்படியாக இழந்து. அவன் விபூதியோபாதி போரும், இவள்பரிகரத்தின் பரப்பும். [வைகல்பல்வளையார்முன் பரிசழிந்தேன்]-கழற்றிப்பூணும் ஆஹரணமும் இழவாதவர்கள் முன்பே, கழற்றவேண்டாத ஆஹரணமான பரிசுண்டு-ப்ரகாரம்-லஜ்ஜை; அத்தை இழந்தேன். [மாடக்கொடிமதிள் தென்குளந்தை] - மாடங்களையும், கொடியோடேகூடின மதிளையுமுடைத்தான தென்குளந்தையிலே. [வண்குடபால்நின்ற]-அழகிதான மேலைப்பார்ச்வத்திலேநின்ற. இதுவும் ஒரு பரத்வஹேதுபோலே. [மாயக்கூத்தன்]-ஆச்சர்யசேஷ்டிதன். [ஆடல் பறவையுயர்த்த] - ஸர்வேச்வரவாஹநமென்னும் ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே களித்தாடாநின்றுள்ள பெரியதிருவடியாலே வஹிக்கப்பட்டிருப்பானை. [வெல்போராழிவலவனை] - புக்கபோரிலே வென்றல்லது மீளாத திருவாழியை வலவருகேயுடையனையிருக்கிற ஸர்வேச்வரனை ஆசைப்பட்டு. 'மாடக்கோடிமதிள் தென்குளந்தை வண்குடபால் நின்ற - ஆடல்பறவையுயர்த்த வெல்போராழிவலவனை - மாயக்கூத்தனை - ஆதரித்து - கூடச்சென்றேன் - கோல்வளைநெஞ்சத் தொடக்கமெல்லாம் பாடற்றொழிய இழந்து வைகல்பல்வளையார்முன் பரிசழிந்தேன் - இனி என்கொடுக்கேன்?' என்றந்வயம். (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

ஆழிவலவனையாதரிப்பும்ஆங்கவன் நம்மில்வரவுமெல்லாம்
தோழியர்காள்!நம்முடையமேதான்?சொல்லுவதோஇங்கரியதுதான்
ஊழிதோறூழியோருவனுகநன்குணர்வார்க்குமுணரலாகா
சூழலுடையசுடர்கொளாதித் தோல்லையஞ்சோதிநினைக்குங்காலே.

(வலவனை) - அவனை ஆசைப்பட்டாற் பெறவொண்ணுத: துஷ்ப்ராபன், அவனை ஆசைப்படவேண்டாவென்னில்; * பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸான ஸர்வேச்வரனை நினைக்கப்புக்கால் ஜ்ஞாநவதாம் அக்ரேஸரர்களான ஸநகாதிமுநிகளுக்கும் ஊழிதோறூழிகூடினாலும் ஒருவனுகவுணரவொண்ணுத திவ்யசேஷ்டிதங்களையும், தேஜஃப்ரபுத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுணத்தையும் உடையானிருவனுகிலும் அந்தஸுங்கசக்ரமஹாயரனுயிருந்தவனை ஆசைப்படுகையும், ஆசைப்பட்ட நம்போல்வார்பக்கல் அவன் வருகையும், நாம் தொடங்கியோ? இப்படி அரியனையிருக்கச்செய்தே, ஆசைப்படுவாரும், பெறுவாருமெத்தனைவர்? "அவனரியன், அவனையாசைப்படவேண்டா" என்று சொல்லுகை யெளிதென்னுச் சொல்லுமித்தனையோ? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அறியவும்எட்டவும் அரிதான நிலத்தை ஆசைப்பட்டு அதுக்குஒருகப்படுகிறுயென்று தோழிமார்சொல்ல, அவன் எத்தனையேனும்

பாடு - பக்கமாய், என்பார்ச்வத்திலே. அற்று - இராதே. ஒழிய - போம்படியாக என்றபடி. "எல்லாம்" என்கைக்கு அநேகமுண்டோவென்ன - அவன்விபூதி இத்யாதி. மேலைப்பார்ச்வத்திலே நிலையைச்சொன்னதுக்கு ஹாவம் - இதுவும் இத்யாதி. இதுவும் ஒரு பரத்வஹேதுவென்று - ஆடல் பறவை, ஆழிவலவன் என்றதை ஸமுச்சயிக்கிறது. (சு)

விஜாதீயனுய் ஓர்ஜேயனுயிருந்தானே யாகிலும், அவனைபாஸ்ரயிக்கையும், அவனுலே விஷயீகரிக்கப்படுகையும், இம்மர்யாதை நான் தோற்றியுண்டாயிற்றே? இது அநாதியன்றே? என்கிறுள்.

[ஆழிவலவனையென்று தொடங்கி] - தோழிபர்காள்! ஸர்வேஸ்வரனை நாம் ஆதரிக்கையும் அவன் நம்மை விஷயீகரிக்கையும் இவைபெல்லாம் நம்மளவதோ? அர்த்தஸ்திதி ஏதேனுமாயிருக்க இங்கேயிருந்து தோற்றிற்றுச் சொல்லாநிற்கைதான் அரிதா! [ஊழியென்று மேலுக்கெல்லாம்] - அவன்படியை யறுஸந்திக்கப்புகில் அர்த்தஸித்திதி அழகிதாகவறிய வல்லவர்களுக்கும் காலமுள்ளதனையும் கூடினலும் இப்படிப்பட்டவனென்று நிலையிடவொண்ணுதானுய்ப் தப்பாமே யகப்படுத்திக்கொள்ளும் விரகுகளையுடைய தேஜஃப்ரப்ருதி அஸங்க்யேயகல்பாணகுணங்களையுடையனும் நிருபாதிகமுமாய் விஜாதீயமுமான அழகையுடைய ஜகத்காரணஸ்வமதன்.

ப.—அநந்தரம், தத்த்வஜ்ஞராயிருப்பார்க்கும் அபரிச்சேத்யமான அதிஸாயித ஔஜ்ஜ்வல்யத்தை யுடையனை ஸர்வேஸ்வரனை யாசைப்படுகையும், அவன் நமக்கு முகங்காட்டுகையும், நம்முடைய அளவேபாயிருக்கிறதோ வென்கிறுள்.

நினைக்குங்கால் - (ஆராய்ந்து) பார்க்குமளவில், (தத்த்வத்தை), நன்கு - நன்றாக, உணர்வார்க்கும் - உள்ளபடி அறியவல்லார்க்கும், ஊழி தோறூழி - காலதத்வமுள்ளதனையும், ஒருவனைக-ஏவம்வித ஸ்வபாவனுயிருப்பா னொருவனைக், உணரலாகா - பரிச்சேதித்தறியவொண்ணுதபடி, சூழல் - (ஆஸ்ரிதரை அகப்படுத்திக் கொள்ளும்) சூழ்ச்சியாகிற சேஷ்டிதங்களை, உடைய - உடையனைப், சுடர் - (ஸ்வரூபபரிணுமம் வாராதபடி உபாதாநமாகையும் உபாதாநமான தானே நிமித்தமாகையும், சிதசித்பரிணுமம் தனக்குத் தட்டாதபடியுமாகிற) தேஜஸ்ஸை, கொள் - உடைய, ஆதி - காரணபூதனை, தொல்லை - நித்ய அஸாதாரணமாய், அம் - அப்ராக்ருதமான, சோதி - ஜ்யோதிர்மயரூபத்தை யுடையனை, ஆழிவலவனை - கையுந்திருவாழியுமான ஸர்வேஸ்வரனை, ஆசரிப்பும் - ஆசரித்தாஸ்ரயிக்கையும், ஆங்கு - ஆஸ்ரயணவஸ்துவையில், அவன் - (ஸர்வஸ்மாத்பரத்வாதிதாபாதி ஸௌஸீல்யத்தையுமுடைய) அவன், நம்மில் - (ஆஸ்ரிதைகளான) நம்பக்கலிலே, வரவும் - வருகையும், (அபேக்ஷிதங்கள்செய்கையும்), எல்லாம் - எல்லாம், நம்முடையமே தான் - நம்மளவிலே உடையோ மாறேமோ? தோழிபர்காள் - (என்றேபாதி இவ்விஷயத்தில் வாசியறியும்) தோழிமீர்காள்! (ஸர்வஸாதாரணமான ஸௌலப்ய ஸௌஸீல்யாதிகள் கிடக்க), சொல்லுவதோ - ஸ்வைரமான தெளர்லப்யம் சொல்லுகையோ, இங்கு - இங்கு, அரியதுதான் - அரியதாயிருக்கிறது?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அறியவும் எட்டவுமொண்ணுத விஷயத்திலே அதிப்ரவணையாய் எதுக்கு ஊஃகப்படுகிறுயென்ன, ஆனலும் அவனையாஸ்ரயிக்கையும், அவனுலே விஷயீக்ருதராகையுமான இம்மர்யாதை நான் தோற்றியுண்டாயிற்றே? அநாதியன்றே? என்கிறுள்.

[ஆழிவலவனையாதரிப்பும்] - கையுந்திருவாழியுமான ஸர்வேஸ்வரனை நாம் ஆஸ்ரயிக்கையும். [ஆங்கு] - ஆஸ்ரயணஸமயத்திலே. [அவன்] - மேன்மையோபாதி நீர்மையுமுடையவன். [நம்மில்வரவும்] - ஆஸ்ரயித்த நாம் இருந்த ப்ரதேசங்களிலே வந்து விஷயீகரிக்கையும் இவையெல்லாம். [தோழிபர்காள்] - என்றேபாதியிவ்விஷயத்தில் அவகாஹித்தவர்களல்லிகோளோ? [நம்முடையமே தான்] - நம்அளவதோ?

அவனையாச்ரயிக்கையும், அவனபேக்ஷிதம் செய்கையுமாய்ப் போருகிறஇது நம்மளவிலே யுண்டாயிற்றதொரு மர்யாதையோ? [சொல்லுவதோ இங்கரியதுதான்]-அர்த்தஸ்த்திதி யேதேனுமாயிருக்க,தோற்றிற்றுச்சொல்லாநிற்கைதான்அரிதோ? நிவாரகரில்லையென்னு ப்ரதிபந்தங்களைச் சொல்லக்கடவதோ? அவன் கிட்டவரியனென்று ப்ரதிபந்தங்களைச் சொல்லக்கடவதோ? அவன்கிட்ட அரியனுயிருக்கிறமை யில்லையோ? என்ன, அதுதானும் என்வாயிலே கேளுங்கோள்! [ஊழியித்யாதி] - [நன்குணர்வார்க்கும் - ஒருவனென்று - ஊழிதோறூழி - உணரலாகா] - அர்த்தஸ்த்திதியுள்ளபடி யறியவல்லவர்களுக்கும் எவம்விஶிஷ்டனென்றும் காலமெல்லாம் கூடினாலும் நிலையிடவொண்ணாது. [சூழலுடைய] - தன்பக்கலிலேதப்பாமல் அகப்படுத்திக்கொள்ளும் விரகுகளையுடைய வனுயிருக்கும். [சுடர்கொளாதி] - தேஜஃப்ரப்ருத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுணகனன ஜகத்காரண ஭ூதன். [தொல்லையஞ்சோதி] - ஸ்வாபாவிகமாய், நிரவதிக தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையுடையவனை. [நினைக்குங்கால்] - அவன் பெருமையையாராயப்புகில். 'நினைக்குங்கால் - நன்குணர்வார்க்கும் - ஒருவனை - ஊழிதோறூழி - உணரலாகாச் சூழலுடைய சுடர்கொளாதித் தொல்லையஞ்சோதி - ஆழிவலவனை யாதரிப்பும்', என்றன்வயம். ஊர்ஜிதனுபனென்றத்தால் வைலக்ஷண்யம் சொல்லிற்று : விலக்ஷண விஷயமே ஸாலபாலை, மேல்விழுந்து பற்றவல்லதோ வடிப்பது? என்கை.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. 'வாங்மநஸ்ஸாக்களுக்கு எட்டவொண்ணாத விஷயத்திலே அதிப்ரவணையாய் ஏதுக்கு துஃகப்படுகிறாய்'என்ன; ஆனாலும் அவனையாச்ரயிக்கையும் அவனுலேவிஷயீக்ருதராகையுமான இம்மர்யாதை நம்மைத் தோற்றியுண்டாயிற்றே, அநாதியன்றே? என்கிறாள்.

[ஆழிவலவனையாதரிப்பும்] - திருவாழியை வலவருகேயுடையனுனவனை ஆச்ரயிக்கையும். [ஆங்கு] - ஆச்ரயணஸமயத்திலே. [அவன்] - மேன்மையோபாதி நீர்மையுடையனுனவன். [நம்மில்வரவுமெல்லாம்] - ஆச்ரயித்த நாமிருந்த ப்ரதேசங்களிலேவந்து விஷயீகரிக்கையுமாகிற இவையெல்லாம். [தோழியர்காள்] - என்னை பாதி இவ்விஷயத்திலே அவகாஹித்திகோளல்லிகோளோ? [நம்முடையமேதான்] - நம்மளவதோ? அவனை யாச்ரயிக்கையும் அவன் அபேக்ஷிதம் செய்கையுமாய்ப் போருகிற இது, நம்மைத்தோற்றிப் புதியதாகவிட்டதொரு மர்யாதையோ? [சொல்லுவதோ இங்கரியதுதான்] - அர்த்தஸ்த்திதி ஏதேனுமாயிருக்க, தோற்றிற்றுச் சொல்லுகையோ அரியது! நிவாரகரில்லையென்னை ப்ரதிபந்தங்களைச் சொல்லக்கடவதோ? அவன் கிட்ட அரியவனுயிருக்கிறமை இல்லையோவென்ன; அதுதானும் நான் சொல்லக் கேட்கவேண்டாவோ உங்களுக்கு? [ஊழி இத்யாதி] - (நன்குணர்வார்க்கும் - ஒருவனென்று - ஊழிதோறூழி - உணரலாகா) எத்தனையேனும் அதிஶயிதஜ்ஞாநரா யிருப்பார்க்கும், காலமெல்லாம் கூடியறியப்புக்காலும் அறியப்போகாது, ஏவம் விஶிஷ்டன் என்று. [சூழலுடைய] - கிட்டினுரை அகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்கு ஈடான விரகுகளையுடையனுயிருக்கும். [சுடர்கொள்] - தேஜஃ ப்ரப்ருதிஅஸங்க்யேய கல்யாணகுணங்களையுடைய

அஞ்சாம்பாட்டு.—ஆழிவலவனை இத்யாதி. "ஆழிவலவனை" என்றுதொடங்கி, "நம்முடையமேதான்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - வாங்மநஸ்ஸாக்களுக்கு இத்யாதி.

"நம்மில்வரவும்" என்றதைப்பற்ற - மேன்மையோபாதி இத்யாதி. நம்மில்-நாமிருந்த

வன். [ஆதி] - ஜகத்காரணஹ்ருதன். [தொல்லையஞ்சோதி] - ஸ்வாஹாவிகமாய், நிரவயிகதேஜோரூபமாய், இதரவிஸஜாதீயமான திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடையனாயிருக்கும். [நினைக்குங்கால்] - அவன்பெருமையை ஆராயப் புகில். 'நினைக்குங்கால் - நன்குணர் வார்க்கும் - ஒருவனுக - ஊழிதோறூழி - உணரலாகாச் சூழலுடைய சுடர்கொளாதித் தொல்லையஞ்சோதி - ஆழிவலவனை யாதரிப்பும், ஆங்கவன் நம்மில் வரவுமெல்லாம், தோழியர்காள்! நம்முடையமேதான், சொல்லுவதோ இங்கரியதுதான்?' —விலக்ஷண வஸ்துவே ஸுலபமானால், பற்றவடுக்குமோ? விடவடுக்குமோ? என்கிறாள். (நு)

ஆறும் பாட்டு.

தொல்லையஞ்சோதிநினைக்குங்கால் என்சொல்லளவன்றிமையோர்தமக்கும்
எல்லையிலாதனகூழ்ப்புச்செய்யும்அத்திறம்நிற்கவெம்மாமைகொண்டான்
அல்லிமலர்த்தண்துழாயுந்தாரான் ஆர்க்கிடுகோவினிப்பூசல்?சொல்லீர்
வல்லிவளவயல்சூழ்குடந்தை மாமலர்க்கண்வளர்கின்றமாலே.

ஆ.—(தொல்லையஞ்சோதி) - அவன் அரியனல்லனேவென்னில்?— நாம் சொல்லுமளவோ அவனுடைய அருமை? ப்ரஹ்மாதிதேவர்களுக்குங்கூட அறியவொண்ணாத ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களையுடையனாயிருக்கையாலே? அத்திறம்நிற்க, என்னை விஷயீகரித்தருளுகைக்காகத் திருக்குடந்தையிலேபுகுந்துவைத்து என்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரித்துத் தன்திருவடிகளில்அல்லிமலர்த்தண்துழாயும் தருகிறிலன். இப்படி அந்யாயஞ்செய்த அவனைஎன்பொழிய மற்றுயாரைக்கூப்பிடுவோம்? சொல்லீர்! என்கிறார்.

ஓ.—ஆறும்பாட்டில், "நீர்சொல்லுகிறபடி எளியனல்லன், எட்டாதானொருவன்" என்று தோழிமார் சொல்ல, 'ஊர்லபனுகிலும் ஸுலபனுகிலும் நம்மை இப்படி நோவுபடுத்தினவன்வாசலிலே கூப்பிடாதே நம்மோடே ஸம்பந்தமில்லாதாரையோ இன்னதாவது?' என்கிறாள்.

[என்சொல்லளவென்று தொடங்கி] - அவனுடைய வைலக்ஷண்யம் பேச்சினளவன்று; அதிசயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் மிகவும் ஊர்ஜிதமாயிருக்கும் வைலக்ஷண்யத்தை யுடையனாயிருந்துவைத்துத் தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டி என்னை ஈடுபடுத்தினான். [அல்லிமலரென்று தொடங்கி] - என்னை இப்படி நோவுபடுத்தி வைத்த தான் வந்து ஸம்ஸ்லேஷியாவிட்டால் தன்னோடு ஸ்பர்ஶமுள்ளவற்றைத் தந்தாகிலும் என்னை உஜ்ஜீவிப்பிக்கிறிலன். என்னை யிப்படிநலிந்த இவனுக்குக் கூப்பிடாதே யாருக்குக் கூப்பிடுவோம்? சொல்லிக்காள். [வல்லிவளவென்று தொடங்கி] - பூங்கொடிபடர்ந்த சோலைகளும் வளவிதான வயலும் சூழ்ந்த திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஶ்வரன். [குடந்தை] - கூப்பீடு கேட்கும்படி ஸந்நிஹிதனென்று கருத்து.

விடத்தே. விவரணம் - நிவாரகர் இத்யாதி. அந்வயத்தில் பாதவத்தை முந்தறச்சொல்லி, அநந்தரம் நீர்மையைச் சொன்னதுக்கு ஹேது - விலக்ஷணவஸ்து இத்யாதி. (நு)

ப.—அநந்தரம், அதிஸயிதஜ்ஞாநர்க்கும் அவஸந்துமஸக்யமாம்படி ஸம்ஸயஜநகனான அவன், நம்மோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து ஈடுபடுத்தினபின்பு, வேறு ஆர்க்குக் கூப்பிடுவோமென்கிறாள்.

நிணைக்குங்கால் - ஆராயப்பார்த்தோமாகில், தொல்லை - அஸாதாரணமாய், அம் - அநவயிகமான, சோதி - அவனுடைய தேஜஸ்ஸானது, என் - என்னுடைய, சொல்லளவு - சொல்லிலடங்குமது, அன்று - அன்று; இமையோர்தமக்கும் - (அதிஸயிதஜ்ஞாநரான) ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், (நிஷ்கர்ஷிக்கவொண்ணாதபடி), எல்லையிலாதன - அபரியந்தமான, கூழ்ப்பு - ஸம்ஸயத்தை, செய்யும் - விளைக்கும், அ - அந்த, திறம் - மேன்மையிடையாட்டம், நிற்க - நிற்க: வல்லி - பூங்கொடியும், வளம் - அழகிய, வயல் - வயலும், சூழ் - சூழ்ந்த, குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, மா - ஸ்லாக்யமான, மலர் - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண் - திருக்கண்கள், வளர்கின்ற - வளருமப்படி சாய்ந்தருளின, மால் - ஆஸ்ரிதவ்யாமோஹத்தை யுடையவனுக்கொண்டு, எம் - என், மாமை - நிறத்தை, கொண்டான் - அபஹரித்தான், அல்லி - பூந்தாரினுடைய, மலர் - விகாஸத்தையுடைத்தான, தண்துழாயும் - திருத்துழாய்மாலையையும், தாரான் - தருகிறிலன்; இனி - (நாம் அவனுலேநழிவுபட்ட) பின்பு, (நழிந்த அவனையொழிய), ஆர்க்கு - ஆரிருக்கலாரிட்டு, கூசலிடுகோ - கூப்பிடுவோம்; (உறவுசெய்து அகப்படுத்தினவனையொழிய உறவில்லாதார்க்குக் கூப்பிட்டுப்ரயோஜநமென்)? சொல்லீர் - சொல்லிதோள்!

இ.—ஆறும்பாட்டில், நீ சொல்லுகிறபடியே எளியனல்லன், உபாலம்பனை செய்ய; ஸுலபனாகிலும் துர்லபனாகிலும் தன்னையொழியச் செல்லாதபடி நம்மைப் புகுருநிறுத்தினவன் வாசலிலே கூப்பிடாதே, ஸம்பந்தமில்லாதார் வாசலிலேயோ கூப்பிடுவது? என்கிறாள்.

[தொல்லையஞ்சோதி நிணைக்குங்கால்] - ஆராயப்புகில், இதரவிஸஜாதீயமான விக்ரஹத்தை யுடையவன். [என்சொல்லளவன்று] - அவன் வைலக்ஷண்யம் என்னுடைய பேச்சினளவன்று. நான் ஓர்அவலிருந்து சொல்லுமளவோ அவன்பெருமை? [இமையோர் இத்யாதி] - அதிஸயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் அளவிறந்த ஸம்ஸயங்களைப் பண்ணுவர்; "யந்நாயமஹமவாநுவ்ருஹாஜாநாதிவாசம்வதே" "நஸாஹ்ருஃ கெநவிஜ்ஞவிஜ்ஞா". இமையோரென்று நித்யஸூரிகளாய், அவர்கள் * சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்திநிற்க, ஈட்டியவெண்ணெய் தொடுவுண்ணப்போருமென்றுமாம். [அத்திறம்நிற்க வெம்மாமைகொண்டான்] - அம்மேன்மையுங் கிடக்கச்செய்தே, தன்ஸௌலப்யாதிகளைக்காட்டி என்நிறத்தைக் கொண்டான். என்னுடைய இம்மடிகொண்டலது யுரியாளுவ், நம்முடையநிறத்தைக்கொண்டது அந்தவலக்ஷண்யத்தைப் பாராதே என்கிறாள். [அல்லிமலர்த் தண்துழாயுந்தாரான்] - இப்படி நோவுபடுத்தினவன்தான் வாராவிட்டால், தன்னோடு ஸ்பர்ஸமுள்ளவற்றைத் தந்தாகிலும் என்னையுஜ்ஜீவிப்பிக்கிறிலன். அஹிமதம் கிட்டாதொழிந்தால் ஸத்தையை நோக்கவேண்டாவோ? [ஆர்க்கிடுகோ இத்யாதி] - நழிந்த இவனுக்குருக் கூப்பிடாதே யாருக்குக் கூப்பிடுவோம்? சொல்லிதோள்! ஸம்பந்தமில்லாதார் வாசலிலே சென்று கூப்பிடவோ? [வல்லி இத்யாதி] - பூங்கொடிபரந்த சோலைகளும், வளவிதான வயல்களும் சூழ்ந்த திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரன். வளம் - அழகு. [மாமலர்க்கண் வளர்கின்றமாலே] - ப்ராப்தனானவன் மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற கண்கள் என்

னளவில் அலரக் காண்கிறிலேன். விரோஷடாகூம்பண்ணக் காண்கிறிலே னென்கை. கூக்குரல் கேட்கைக்கு ஸந்நிஹித னென்கை. 'வல்லிவளவயல் சூழ்குடந்தை மாமலர்க் கண் வளர்கின்றமால் - தொல்லையஞ்சோதி நினைக்குங்கால்' என்றுதொடங்கி, 'ஆர்க்கிடு கோவினிப்பூசல் சொல்லீர்!' என்று அந்வயம்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு 'நீ சொல்லுகிறபடியே எளியனல்லன், துர்லஹன்' என்ன; ஸுலஹனுகிலும் துர்லஹனுகிலும் தன்னையொழியச் செல்லாதபடி நம்மைப்புகுர நிறுத் தினவன்வாசலிலே கூப்பிடாதே, ஸம்பந்தமில்லாதார் வாசலிலேயோ கூப்பிடுவது?' என்கிறாள்.

[தொல்லையஞ்சோதிநினைக்குங்கால்] - ஆராயப்புக்கால், இதரவிஸஜாதீயமான விக்ரஹத்தையுடையவன். [என்சொல்லளவன்று]-அவனுடைய வைலக்ஷண்யம், என் னுடையபேச்சினளவன்று. நான் ஓர்அவஸ்தையிருந்து சொல்லுமளவோ அவன்பெருமை? [இமையோர்இத்யாதி]-எத்தனையேனும்அதிசயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் அள விறந்த ஸம்சயங்களைப் பண்ணுநிற்கும். "யஸ்யாயம்லக்ஷவாநுஷ்ஹ்மாஜாஹாகிவர உம்வஷ்டி" (யஸ்யாயம்பகவாந்ப்ரஹ்மா ஜாநாதிபரமம்பதம்,) "நக்ராஹ்யஃகேநசித் க்வசித்) இதன்றிக்கே, இமையோர் என்கிறது - நித்ய ஸூரிகளாயாய், அவர்கள் * சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தநிற்க, தான் * ஈட்டிய வெண்ணெய் தொடுவுண்ணப் போரும்படியாகவுமாம். [அத்திறம்நிற்க வெம்மாமை கொண்டான்] - அம்மேன்மையுங் கிடக்கச்செய்தே, தன் ஸௌந்தர்யாதிகளைக்காட்டி என்நிறத்தைக் கொண்டான். என்னையே இட்டீடுகொண்டல்லது தரியாதானுய், நம் முடைய நிறத்தைக்கொண்டது தன்னுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப் பாராதேயன்றே? [அல்லிமலர்த் தண்துழாயுந்தாரான்] - நம்நிறத்தைக்கொண்டால் தன்னையே ஸ்பர்ஸ முள்ளதொன்றைத்தந்து நம்மை உஜ்ஜீவிப்பிக்கலாமிறே, அது செய்கிறிலன். அது செய்

ஆறும்பாட்டு.—தொல்லையஞ்சோதி இத்யாதி. "அத்திறம்நிற்க வெம்மாமைகொண் டான் - ஆர்க்கிடுகோவினிப்பூசல்சொல்லீர்" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-நீசொல்லு கிற இத்யாதி. "குடந்தைமாமலர்க்கண்வளர்கின்ற" என்றதைப்பற்ற - ஸுலஹனுகிலும் என் றது. "இமையோர்தமக்கும்" இத்யாதியைப்பற்ற - துர்லஹனுகிலும் என்றது. "மால்" என்றத் தைப்பற்ற - ஸம்பந்தமில்லாதார் என்றது.

"நினைக்குங்கால் - அஞ்சோதி" என்றதுக்கு ஹாவம் - ஆராயப்புக்கால் இத்யாதி. தன்பேச்சளவன்றேயென்ன-நான் ஓர்அவஸ்தை இத்யாதி.இவ்விடத்திலே-"நஸயோ ஹாஸ்ரா வெஹாதாயதிநநுஹவம்விஹாரி ஸ்ரா ஸிவவணாநம்தஸ்யுகயம்யொஷிதரிஷ்யுகி" (வி-பு-நி-எ-சகு).என்றதிஅநுஸந்தேயம். "தமக்கும்" என்றத்தை உபஜீவித்தருளிச்செய்கிறார் - எத் தனையேனும் இத்யாதி. ஸம்சயங்களையென்றது அறியாமைகளையென்றபடி. ஸம்சயங்களைப்பண் ணுமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணத்வயம்-பஹாயே இத்யாதி. "தஹதாஸுஜஹாதிதவஸவாநுமதா யுாத". இத்யுத்தரார்த்தம் "தவாஜ்ஞாதாதிதியெயாநெநுஹெஹிஸம்ஜ்ஞகாஃ! ஸவைநு ஷாம்ஸாகூஹிஹிதொஸுளநஹ்ராஹ்யஃகேநசித்க்வசித்" இதி(ஹாரத-மோ-களகூ-ச) ப்ரஹ்ம ருத்ரஸம்வாதே. ஸம்பந்தமில்லாதார் வாசலிலேயோகூப்பிடுவது' என்று - உபகாரம்சொல்லி' "மாமைகொண்டான்" என்று - அபகாரம்சொல்லுவானென்? என்ன - என்னையே இத்யாதி இட்டீடு-விவாதம்.அல்லி - உள்ளிதழ். தந்தாலுகில் தாமோவென்ன-அதுசெய்தானுகில் இத்யாதி.

தாஞகில் பூவுக்குஇட்டோம்போலும் என்றிருக்கலாமே. [ஆர்க்கிடுகோவினிப்பூசல்சொல்லீர்] - நம்மைநலிந்தவன் வாசலிலே கூப்பிடாதே ஆர்வாசலிலே கூப்பிடுவோம்? சொல்லிகோள்! [வல்லி இத்யாதி] . பூங்கொடிபடர்ந்த சோலைகளும், வளவிதான வயல்களும் சூழ்ந்த திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஶ்வரன். [மாமலர்க்கண் வளர்கின்றமால்] - ப்ராப்தனனவன் மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிறகண் என்னளவில் அலரக் காண்கிறிலேன். விஶோஷகடாக்ஷம் பண்ணக்காண்கிறிலே னென்னை. கூக்குரல் கேட்கைக்கு ஸங்கோசித னென்னை. 'வல்லிவளவயல்சூழ்குடந்தை மாமலர்க்கண் வளர்கின்றமால், தொல்லையஞ்சோதி' என்றுதொடங்கி, 'ஆர்க்கிடுகோவினிப்பூசல் சொல்லீர்' என்றந்வயம். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

மாலரிகேசவன்நாரணன் சீமாதவன்கோவிந்தன்வைகுந்தனென்றென்று
ஓலமிடஎன்னைப்பணணிவிட்டிட்டு ஒன்றும்உருவுஞ்சுவடுங்காட்டான்
ஏலமலர்க்குழலன்னைமீர்காள்! என்னுடைத்தோழியர்காள்! என்செய்கேன்?
காலம்பலசென்றுங்காண்பதாணை உங்களோடுஎங்களிடையில்லையே.

ஆ.—(மாலரி) - இப்படி கூப்பிடச்செய்தேயும் தன்னைக்காட்டாதிருக்கிற அவனை ஆசைப்படுவாருண்டோவென்னில், — ஆஶ்ரிதவத்ஸலன், ஆஶ்ரிதார்த்திஹரன், ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநஸ்வஶாவன், ஸர்வஶக்தி, ஸமஸ்தகல்யாணகுணநிதி, ஶ்ரியஃபதி, பரமஶீலவான், ஶ்ரீவைகுண்டநிலயன் என்றுகூப்பிடும்படி பண்ணிவிட்டிட்டு ஒன்றும் உருவும் சுவடுங்காட்டான்; ஏலமலர்க்குழலன்னைமீர்காள் ! என்னுடைத் தோழியர்காள் ! என்செய்கேன் ? வ்யஸநம் பொறுக்கலாயிருக்கிறதில்லை ; காலப்பலசென்றும் உங்களா கண்டல்லதுவிடேன். நீங்கள் இதற்குவிரோதத்தைப்பண்ணில் உங்களோடும் ?ர்.

ஓ.—ஏழாம்பாட்டில்,

என்று உறவுமுறையார்அழைக்க; அவனுடைய ஸௌஶீல்யா, ஸௌலப்யகப்பட்ட நான் காலமெல்லாங் கூடவாகிலும் அவனைக் கண்டல்லதுவிடேன், மோயிகளான உங்களோட்டை ஸம்பந்யம் எனக்குவேண்டா வென்கிறாள்.

பூவுக்கிட்டோம் போலுமென்றது - காமுகர் காமினிகளுக்குஇட்டதென்றபடி. பூவுக்கிட்டோமென்று - காமினிகளுக்கிட்டதை. பூவுக்கிட்டோமென்று - ஸங்கேதச்சொல். இத்தால் - அவன் திருத்தாழாய்தந்தாஞகில், நாமும் பூவுக்கிட்டதென்றிருக்கலாமென்றகருத்து. ''இனி - ஆர்க்கு - பூசல் - இடுகோ - சொல்லீர்'' என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - நம்மை நலிந்தவன் இத்யாதி. ''வல்லி'' என்றது -சோலைக்கும் உபலக்ஷணம். வளவிதான - அழகிதான. தாத்பர்யம் - ப்ராப்தனன்வன் இத்யாதி. மா - ஶ்லாக்யமாய், மலர் - மலர்ந்த என்றபடி. கீழ்வாக்யத்துக்கு ஶாவம் - விஶோஷகடாக்ஷம் இத்யாதி-''குடந்தைமாமலர்க்கண் வளர்கின்ற'' என்றதுக்கு ஶாவம்-கூக்குரல் இத்யாதி. வல்லிவளவயல் என்றுதொடங்கி, மால் - கிலேக்குங்கால் - தொல்லையஞ்சோதி என்றுதொடங்கி, பூசல்சொல்லீர் இத்யந்வய:. (சு)

[மாலரியென்று தொடங்கி] - ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் மிகவும் வ்யாமுக்யன், அவர்களுடைய ப்ரதிகூலங்களைப் போக்குமவன், அவர்கள் நித்யாநுபவம் பண்ணுகின்றாலும் விடவொண்ணுதபடியான அழகிய திருக்குழலையுடையபான், ஆஸ்ரிதவத்ஸலன், இக்குணங்களுக்கெல்லாம் அடியாய்ப்படி நீர்மையுடைய பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லபன், ஆஸ்ரிதர்க்கு அத்யந்தபவ்யன், இங்ஙனேயிருக்கிற இவன் அத்பந்தம் பரிபூர்ணனை ஸ்ரீவைகுண்டநாயன் என்று நிரந்தரமாகக் கூட்பிடும்படிபண்ணிச் சமைத்து என்னை அசேதநங்களைப் போகடுமாபோலே பொகட்டுத் தன்னையும் காட்டுகிறிலன்; தானின்ன விடத்திலோனென்று அறிகைக்கீடாக அடையாளம் ஒன்றும் காட்டுகிறிலன். [எலமலர்க் குழலன்னைமீர்காள்] - பண்டுபோலே நீங்கள் தரித்திருக்க நான் காணவல்லேனே என்று கருத்து. [ஆணை] - அவ(

ப.—அநந்தரம், அஹிதவேஷஜநகமாய் ஆஸ்ரிதாபகாரகனுடைய ஆகாரங்களை அநுஸந்தித்துஈடுபட்ட நான் அநேககாலஞ் சென்றேயாகிலும் கண்டல்லது விடேன்: விலக்குகிற உங்களோடு எங்கள்பக்கல் ஒருதொடக்கமில்லை என்கிறாள்.

மால் - ஆஸ்ரிதவ்யாமுக்யனானவன், (அந்தவ்யாமோஹத்தாலே), அரி - அவர்கள்பாபங்களை அபஹரிக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடையவன், (நிவ்ருத்தபாபரானர்க்கு நித்யாநுபவ்யமான துணையாம்படி), கேசவன் - ப்ரஹ்மருத்ரரானைனவன், நாரணன்-(கீழ்ச் சொன்னவ்யாமோஹாதிகளுக்கெல்லாம் தளமான) நிருபாதிக ஸம்பந்தத்தையுடையவன், மாதவன் - (இக்குணங்களை ப்ரவ்ருத்தமாக்கும் லக்ஷ்மிக்குப் பதியானவன்; (ஸ்ரீயஃபதித்வ நாராயணத்வங்கள் நிறம்பெறும்படி பிறந்து), கோவிந்தன் - ஆஸ்ரிதபவ்யனானவன், வைகுந்தன் - (பவ்யதையைக்கண்டு ஆஸ்ரயித்தார்க்குக்கொடுக்கும்) பரிபூர்ணவிபூதியையுடையவன், என்றென்று - என்றென்று இந்தஸ்வபாவங்களைப்பலகாலுஞ் சொல்லி, (ஒருகார்யார்த்தமாகவன்றியே), ஓலமிட - ஆர்த்யதிசயத்தாலே கூப்பிடும்படி, (இதுவே ஸ்வபாவமாக), என்னை - என்னை, பண்ணி - பண்ணி, விடு - கைவிட்டு, இட்டு - பொகட்டு, ஒன்றும் - ஒருப்ரகாரத்தாலும், உருவும் - தன்வடிவையும், சுவடும் - தன்னைக்கிட்டுகைக்குஈடாயிருப்பதோரடையாளத்தையும், காட்டான் - காட்டுகிறிலன்; (என்னைவிலக்குவதாக உத்யோகித்து), ஏலம் - ஏலம்போலே ப்ரமஹரமான பரிமளத்தையும், மலர் – பூவையுமுடைத்தாயுள்ள, குழல் - குழலையுடைய, அன்னைமீர்காள் - அன்னைமீர்காள்! (ஏவம்விதைகளாய்), என்னுடை-எனக்கு அஸாதாரணைகளான, தோழியர்காள் - தோழிமீர்காள்! (அவன்ஈடுபடுத்தி முகங்காட்டாதொழியில்), என்செய்கேன் - என்னுலேசெய்யலாவதென்? என்றான்! ('இப்போதைக்கு விட்டுப்பிடி' எனினும்), பல காலும் - காலதத்த்வமுள்ளதனையும், சென்றும் - சென்றாகிலும், ஆணை-ஆணையே, காண்பது - காணக்கடவேன்; உங்களோடு - (இந்த வ்யவஸாயத்தைக் உங்களோடு, எங்கள் - எனக்கு, இடை - ஸம்பந்தம், இல்லை - கேவலம் ஆணையென்றது - அவன் நாமக்ரஹணம் பண்ணுமைக் கென்றுகருத்து. அல்லது, உறவில்லாத இவர்களை ஆணையிடக்கூடாதிறே.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவனைக் கண்டுமுடிகையரிது, விடவில்லையேயென்று உறவுமுறையார் அலைக்க; அவன்குணங்களிலேயகப்பட்ட நான் காலமெல்லாம் கூட

வாகிலும் அவனைக் கண்டல்லதுவிடேன், தத்விரோயிகளான உங்களோட்டை ஸம்பந்யம் எனக்குவேண்டா என்கிறாள்.

[மால்] - ஆச்ரிதர்பக்கல் வ்பாமோஹமே வடிவாகவுடையவன். * பொய்ந்நின்ற ஞானந்தொடங்கி, இவ்வளவும் வரக் கூப்பிடப்பண்ணின வ்பாமோஹம். [அரி]- ஆஸ்ரிதவிரோயி நிரஸந ஸீலன். [கேசவன்] - நித்யாநுபவம் பண்ணுநின்றாலும் விடவொண்ணாத ப்ரஹ்மஸ்தானுபவன். [நாராணன்] - ஆஸ்ரிதர்பக்கல் குணகுணநிரூபணம் பண்ணாத வாத்ஸல்யத்தை யுடையவன். [சீமாதவன்] - இந்தகுணங்களுக்கெல்லாம் அடியான நீர்மையையுடைய பிராட்டிக்கு வல்லபன். [கோவிந்தன்] - லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தாலே ஆஸ்ரிதர்க்குக் கையாளாயிருக்குமவன். [வைகுந்தன்] - இப்படியிருக்கிறவன் அவாப்தஸமஸ்தகாமனான ஸ்ரீவைகுண்டநாதன். [என்றென்று]-ஒருகாலிருகால் சொல்லுகையன்றிக்கே நிரந்தரமாக. [ஓலமிட] - காரியப்பாடறக் கூப்பிடுமிடி. [என்னினப்பண்ணி] - "ஸ்ருஷ்டாஸ்யவாவநுவாஸாய" என்கிறபடியே இதுவே யாத்ரையாகப் பண்ணி. [விட்டு] என்னைத் தன்பக்கலினின்றும் பிரித்து. [இட்டு] - அசேதநவத் பொகட்டு. [ஒன்றும் உருவுபகுவடுங் காட்டான்] - தன்வடிவைக் காட்டுகிறிலன் தானிருந்தவிடத்துக்கு ஓர் அடையாளம் காட்டுகிறிலன். "தாஸாமாவிராபூத்" என்கிறபடியே வடிவைக்காட்டுதல் ராமாஸ்ரமத்தில் ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு, "ஸ்ரவதாயதுயதோபூ ததுஷ்ப்லவிஸாஷயே" என்கிறபடியே யதிகோஷ்டிகள் அடையாளமாறேபோலே, இருந்தவிடத்துக்கு ஸாசகம் காட்டுதல் செய்கிறிலன். [ஏலமலர்க்குழலன்னைமீர்காள்] — நீங்கள் பண்டிருக்கக் கண்டாற்போலேயிருக்கக் காணவல்லேனென்கிறாள். ஏலம்போலே கமழுகிற நறுநாற்றத்தையுடைய மலர். நான் இப்பாடுபட ஒப்பனையில் குறியழியாதிருக்குமவர்களன்றே நீங்கள். [என்னுடைத் தோழியர்காள்] - உங்களுக்கு ஹிதஞ்சொல்லி மீட்குமதில்லை, என் ப்ரியமேயிறே யுங்களுக்கு உத்தேச்யம். [என்செய்கேன்] - தன்வடிவைக் காட்டுதல். இருந்தவிடத்துக்கொரு சுவடு தெரிவித்தல் செய்கிறிலன். மேல் நான் செய்யவடுப்பதென்? என்ன; எங்களைக் கேட்கில் விட்டுப்பற்ற வடுக்குமென்ன,—[காலம்பலசென்றும் காண்பது] - காலமெல்லாங் கூடவாகிலும் கண்டல்லது மீளேன். சொல்லலாமத்தனையல்லது செய்யப்போமோ? என்ன, [ஆணை] - அவனுடையஆணை விடுகிறவர்களோடு ஸம்பந்யமில்லாமையாலே யவர்களாணையிடாளே! இப்படி இவள் ஆணையிடச் செய்தேயும் தங்கள் சாபலத்தாலே சிலசொல்லப்புக. [உங்களோடு எங்களிடையில்லதே] - உங்களோடு எனக்கு ஓருஸம்பந்யமில்லை: நீங்களொன்றும் சொல்லவேண்டா? என்கிறாள்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அவனைக்கண்டு முடிகைஅரிது, விடவல்லேயே என்று உறவுமுறையாரலைக்க; அவன் குணங்களிலே அகப்பட்ட நான் காலமெல்லாங்கூடவாகிலும் அவனைக்கண்டல்லது விடேன்: தத்விரோதிகளான உங்களோட்டை ஸம்பந்தம் எனக்கு வேண்டா என்கிறாள்.

ஏழாம்பாட்டு.—மால் இத்யாதி. "காலம்பலசென்றும்காண்பது ஆணை, உங்களோடெங்களிடையில்லையே" என்றதைக் கடாகூஷித்து அவதாரிகை - அவனை இத்யாதி. முடிகை - தலைக்கட்டுகை.

[மால்] - ஆச்ரிதர்பக்கல் வ்யாமோஹமே வடிவாகவுடையவன். * போய்ந் நின்றஞாநந் தொடங்கி, இவ்வளவும்வரக் கூப்பிடப்பண்ணின வ்யாமோஹம். [அரி] - விரோதிநிரஸநசீலன். [கேசவன்] - காலமெல்லாம் அநுபவியாநின்றாலும் மீளவொண் ணாதபடி ப்ரபுத்தகேசன். [நாரணன்] - ஆச்ரித வத்ஸலன். [சீமாதவன்] - அதுக் கடியான ச்ரியஃபதியானவன். [கோவிந்தன்] - அவளோட்டைச் சேர்த்தியாலே ஆச்ரி தர்க்குக் கையாளாயிருக்குமவன். [வைகுந்தன்]-இதுக்கெல்லாம்அடியான மேன்மையை யுடையவன். [என்றென்று] - நிரந்தரமாக [ஓய்விட] – காரியப்பாடறக் கூப்பிடும்படி. [என்னைப்பண்ணி] - † "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாய" (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாய) என்கிறபடியே, இதுவேயாத்ரையாகப் பண்ணி. [விட்டு]-என்னைத் தன்பக்கலினின்றும் பிரித்து. [இட்டு] - அசேதநவத் போகட்டு [ஒன்றும்உருவும்சுவடுங்காட்டான்]-தன்வடி வைக்காட்டுகிறிலன், தானிருந்தவிடத்துக்கு ஓரடையாளங்காட்டுகிறிலன். ‡ "தாஸா மாவிரபூத்" (தாஸாமாவிரபூத்) என்கிறபடியே வடிவைக்காட்டுதல், ராமாச்ரமத் தில் ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு ரிஷிமாஹகள் அடையாளமாஞற்போலே, இருந்தவிடத்துக்கு ஒருஸூசகம்காட்டுதல் செய்கிறிலன் [எலமலர்க்குழலன்னைமீர்காள்] - நீங்கள் பண் டிருக்குமாபோலே நான் உங்களை என்று காணக்கடவேன்? [எலமலர்] - ஏலம்போலே கமழுகிற பரிமளத்தையுடைய மலர். [என்னுடைத்தோழியர்காள்]-உங்களுக்கு ஹிதஞ் சொல்லி மீட்குமதில்லை. என்ப்ரியமேயிறே உங்களுக்கு உத்தேச்யம். [என்செய்கேன்]- ஓரடையாளமும் காணுத நான் இனி எத்தைச் செய்வேன்? எங்களைக்கேட்கில் விட வடுக்குமென்ன, - [காலம்பலசென்றும்காண்பது] - காலமெல்லாம் கூடவாகிலும் கண் டல்லது மீளேன். அது செய்துதலைக்கட்டலாவதொன்றல்லகாணென்ன; - [ஆணை]-விடு கிறவர்களாணையிடாளிறே, பற்றுகிறவனாணை யிடுகிறாள். இப்படி துணியச்செய்தேயும் ஹிதஞ்சொல்லத் தொடங்கினார்கள்: [உங்களோடு இத்யாதி] - உங்களோடு எனக்கு ஒரு ஸம்பந்தமில்லை, எனக்கு நீங்கள் ஹிதஞ்சொல்லவேண்டா. (எ)

அந்த வ்யாமோஹமேதென்ன - போய்நின்ற இத்யாதி. அன்றிக்கே, ஸ்வவிஷயே வ்யாமோஹமாக அர்த்தாந்தரமாதல். "என்றென்றேலிட" என்கையாலே - காரியப்பாடறக் கூப்பிடும்படி என்றது. காரியப்பாடாவது - த்யாதிலாப பூஜாபேக்ஷை. சுவடு - அடையாளம். "உருவும்சுவடும் - ஒன்றும் - காட்டான்" என்று அந்வயம். அப்படி காட்டினவிடமுண்டோ? என்ன - தாஸாம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். இப்போது எலமலர்க்குழலாயிருக்கிறார்களோ? என்ன - நீங்கள்பண்டு இத்யாதி. "என்னுடை" என்றதுக்கு ஹாவம் - உங்களுக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயம். ஆராணை இடுகிறது?என்ன-விடுகிறவர்கள் இத்யாதி. 'எலமலர்க்குழலன்னைமீர்காள், என்னுடைத்தோழியர்கான் - மாலரி' என்றுதொடங்கி 'உருவும்சுவடும் - ஒன்றும் - காட்டான் - என்செய்கேன், காலம்பல' என்றுதொடங்கி,'இடையில்லையே' இத்யந்வய:. (எ)

---

† ரா - அ - சு0 - 1

‡ ஹாரி - பு - கு0 - 42 - உ.

எட்டாம் பாட்டு.

இடையில்லையான்வளர்த்தகிளிகாள்! பூவைகள்காள்! குயில்காள்! மயில்காள்!, உடையநம்மாமையுஞ்சங்கும்நெஞ்சும் ஒன்றுமொழிய வோட்டாது கொண்டான், அடையும்வைகுந்தமும்பாற்கடலும் அஞ்சன வேற்புமைவைகணிய, கடையறப்பாசங்கள் விட்டபின்னையன்றி அவ னைவைகாண்கொடானே.

ஆ.—(இடையில்லை) - தன்னைப்பரிவேற்கிற அன்னைமாரோடும் உறவறச் செய்தேயும் அவனைக்காணுதொழிந்தவாறே, தான்வளர்த்த தன்னுடைய லீலோபகரண மான கிளிகள், பூவைகள், குயில்கள், மயில்களென்கிற இவற்றோடுள்ள ஸம்பந்தமாகாதே அவனைக்காண்கைக்குப்பரிவேற்பகமென்றுபார்த்து, அவற்றைநோக்கிச் சொல்லுகிறாள்: அவன் நம்முடைய நிறமும், வளையும், நெஞ்சும் தொடக்கமாகவுள்ள ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரித்துக்கொண்டுபோனதிலும், பரமப்ராப்யமான திருநாடும், திருப்பாற்கட லும், திருமலையும் தன்னையாசைப்பட்டார்க்குக் காணல் கணியவாகில் காட்டாதொழிவா னென்? என்னில், - உங்கள்பக்கலுள்ள ஸம்பந்தம் நிர்ஹேதுகமாகப்போனலல்லது அவன் அவைகாண்கொடான்: ஆகலால் இனி உங்களோடும் உறவில்லையென்கிறார்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், கிளிகள் பூவைகள் தொடக்கமான பரிகரங்களில் தனக்கு உண்டான நைராபேக்ஷத்தைச் சொல்லுகிறாள்.

[இடையில்லை] - என்பக்கல் அவகாஹமில்லை. [உடைய நம்மாமைமென்று தொடங்கி] - நம்முடைய மாமைதொடக்கமான பரிகரங்களை நிர்ஹேதுகமாகக் கொண் டவன் சேரும் பரமபதம், திருப்பாற்கடல், திருமலை இவ்விடங்களிற்செல்லுகையில் ஓரருமையில்லை; இப்போது நமக்குஅரிதாவர்னென் என்னில்? வாஹ்யருசிகள் நிர்ஹேது மாகப்போனலல்லது அவற்றைக்காட்டான்.

ப —அநந்தரம், நிஸ்ஸங்கர்க்கல்லது அவன் ஸுலபனாகாதபடியாலே முன்பே வந்யூவர்க்கத்தில் ஸங்கராஹித்யஞ்சொன்னளாய், தன் லீலோபகரணங்களான ஸுக ஸாரிகாதிவிஷயமான ஸங்கராஹித்யத்தைச் சொல்லுகிறாள்.

யான் - யான், வளர்த்த-வளர்த்துப்போந்த, கிளிகாள்-கிளிகாள்! பூவைகள் காள் - பூவைகாள்! குயில்காள் - குயில்காள்! மயில்காள் - மயில்காள்! (உங்களுந்த), (என்பக்கல்), இடை - ஓரவகாஹம், இல்லை - இல்லை; நம்முடைய - நம்முடையதான, மாமையும் - நிறத்தையும், சங்கும் - வளையையும், நெஞ்சும் - நெஞ்சையும், ஒன்றும் - ஒன்றும், ஒழிய - அவசேஷிக்க, ஓட்டாது - ஓட்டாதே, கொண்டான் - அபஹரித்துக் கொண்டவன், அடையும் - எட்டாதபடிபோயிருக்கிற, வைகுந்தமும் - பரமபதமும், பாற்கடலும் - திருப்பாற்கடலும், அஞ்சனவெற்பும் - திருமலையுமாகிற, அவை - ப்ராப்ய ஸ்தலங்களானவை, கணிய - கிட்டியநுபவிக்கக்குறையில்லை: பாசங்கள் - (இதரவிஷ யத்தில்) ஸங்கங்களை, கடையற - ஸவாஸநமாக, விட்ட - விட்ட, பின்னை - பின்பு, அன்றி - அல்லது, அவன்-ப்ராப்யபூதனானவன், அவை - அந்த ஹேயாஸ்தாநங்களை, காண்கொடான் - காணக்கொடான்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், கிளிதொடக்கமான லீலாபரிகரங்களில் தனக்கு உண்டான அநாதரத்தைச் சொல்லுகிறாள்.

[இடையில்லை] - உங்களுக்குளன்பக்கல் ஓரவகாசமில்லை. [யான்வளர்த்தகிளிகாள்] - பழமைகொண்டு பின்னூட்டுகிறிகோளண்மே நீங்களும்? [பூவைகள்காள் இத்யாதி] - முன்பு இவள் ஆதரித்தவை அவனுடைய லீலோபகரணங்களிலும் குவாலிறே; அவையெல்லாவற்றிலும் நசையற்றபடி. [உடைய இத்யாதி] - எல்லாவற்றிலும் நசையற்றபடிக்கு ஹேதுசொல்லுகிறாள்: நம்முடைத்தான நிறமும், வளையும், நெஞ்சும், வாஹ்யங்களோடு ஆந்தரங்களோடு வாசியற நம்பக்கலொன்றும் ஸோஷியாதபடி கைக்கொண்டவன்சேரும் பரமபதமும்; இத்தலையிலுள்ளதெல்லாம் நேராகக்கொண்டு எட்டவொண்ணாத நிலத்திலேபோய்ப் பாரித்து வெற்றிகொண்டாடியிருந்தானென்கை. [பாற்கடலும்] - அத்தோடு தோள்தீண்டியான திருப்பாற்கடலும். [அஞ்சனவெற்பும்] - திருமலையும் பரமபதத்தோடொக்கச் சொல்லலாயிருக்கிறதாயிற்று. [அவைநணிய] - ப்ராப்யபூமியானவை நமக்குக் கிட்டிற்றின. ஆனால், புக்கறுவிக்கத்தட்டென்? என்ன, - அவனுகிறான் - சுணையுடையனையிருப்பானொருவன், புறம்பேயுமொருவிஷயத்திலே நசைகிடக்க ஸ்வாநுபவத்தைக் காட்டிக்கொடான். [கடையறஇத்யாதி] - பின்னட்டாதபடி நிஸ்ஸோஷமாக வாஹ்யாந்தரங்களிலொன்றிலுமல்லது போகஸ்தாநங்களைக் காட்டிக்கொடான். கீழே, "வணங்குமாறறியேன்" என்று ப்ராபகாநுஸந்தாநங்களைவிட்டாராய், இங்கே ப்ராப்யாநுஸந்தாநங்களை விட்டேனென்கிறார்.

ஈ.—எட்டாம்பாட்டு. கிளிகள்தொடக்கமான லீலோபகரணங்களில் தனக்கு உண்டான அநாதரத்தைச் சொல்லுகிறாள்.

[இடையில்லை] - என்பக்கல் உங்களுக்கு ஓரவகாசமில்லை. [யான்வளர்த்தகிளிகாள்] - பழமைகொண்டு பின்னூட்டுகிறிகோளிறே நீங்களும். [பூவைகள்காள் இத்யாதி] - முன்பு இவள்ஆதரித்தவை, அவனுடைய லீலோபகரணங்களிலும் குவாலிறே; அவையெல்லாவற்றிலும் நசையற்றபடி. [உடைய இத்யாதி] - எல்லாவற்றிலும் நசையற்றபடிக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது: நம்முடைத்தான நிறமும், வளையும், நெஞ்சும், வாஹ்யங்களோடு ஆந்தரங்களோடு வாசியற நம்பக்கல் ஒன்றும் ஸோஷியாதபடி கைக்கொண்டவன். [அடையும்வைகுந்தமும்] - சேரும் பரமபதமும். இத்தலையிலுள்ளதெல்லாம் நேராகக்கொண்டு, எட்டவொண்ணாதநிலத்திலேபோய்ப் பாரித்து வெற்றிகொண்டாடியிருந்தானென்கை. [பாற்கடலும்] - அத்தோடு தோள்தீண்டியான திருப்பாற்கடலும். [அஞ்சனவெற்பும்] - திருமலையும் பரமபதத்தோடொக்கச் சொல்லலாயிருக்கிறதாயிற்று. [அவைநணிய] - ப்ராப்யபூமியானவை கிட்டிய : கிட்டிற்றின. ஆனால், அநுபவிக்கத்தட்டென் ? என்ன, - அவன் சுணையுடையவன், புறம்பேயும் ஒருவிஷயத்திலே நசை

எட்டாம்பாட்டு.—இடையில்லை இத்யாதி. "மயில்காள்" என்னுமளவும் கடாகஸித்து அவதாரிகை - கிளிகள் இத்யாதி.

இடை - அவகாசம். "யான்வளர்த்த" என்றதுக்கு ஹேது - பழமைகொண்டு இத்யாதி. கிளிதொடக்கமானவற்றில் வஹ்நிவசநத்துக்கு ஹேது-முன்பு இவள் இத்யாதி. "உடையநம்" என்றது - நம்முடையதான என்றபடி. ஒழியவொட்டாது - ஸோஷிக்கவொட்டாதபடி. "அடையும்" என்றது - ஈஸ்வரனைச்சேருகிற என்றபடி. "கொண்டான் அடையும்வைகுந்தமும்" என்றுகூட்டி ஹேது - இத்தலையிலுள்ளதெல்லாம் இத்யாதி. ப்ரவேஸத்திலே - இத்திருவாய்

கிடக்க ஸ்வாநுபவத்தைக் காட்டிக்கொடான். [கடை இத்யாதி] - பின்னுட்டாதபடி ஸவாஸநமாக வாஹ்யருசிபோனலல்லது ஹோ முஸ்த்தாநங்களைக் காட்டிக்கொடான். கீழே - "வணங்குமாறறியேன்" என்று ப்ராபகாபாஸங்களை விட்டார்; இங்கே - ப்ராப்யா பாஸங்களை விடுகிறார். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

காண்கோடுப்பானல்லன் ஆர்க்குந்தன்னைக்†கைசெயப்பாலதோர் மாயந்தன்னுல், மாண்குறள்கோலவடிவுகாட்டி மண்ணும்விண்ணும் நிறையமலர்ந்த, சேண்சுடர்த்தோள்கள்பலதழைத்த தேவபிராற்குஎன் நிறைவிநேடு, நாண்கோடுத்தேனினியென்கோடுக்கேன்? என்னுடைநன்னு தல்நங்கைமீர்காள் !

ஆ.—(காண்கொடுப்பானல்லன்) - உனக்குத் தன்னைக்காட்டாரே எனனில் ?—ஸ்வவ்யதிரிக்தவிஷயஸங்கம் விட்டாலல்லது ஆர்க்கும் தன்னைக்காட்டாமென்று அவற்றை நோக்கிச் சொல்லி, தத்தர்ஶநார்த்தமான ஸ்வோத்யோகத்தை ப்ரதிபந்திக்கைக்காக, "அவனையாசைப்பட்டு, இதுக்குமுன்பு உன்னுடைய உபகரணங்களை இழந்தாற்போலே இன்னமுள்ளவற்றை இழவாதேயிருக்கப்பார்க்கில் அத்தைவிடு" என்று அந்யாயிருப்பார் சொல்ல; அவர்களைநோக்கி, "ஸர்வஜ்ஞனுய் ஸர்வஶக்தியாயிருந்த ஸர்வேஶ்வரனும் இப்படி நிர்மிக்கமுடியாது" என்னும்படி ஆஶ்சர்யமாய், நிரதிஶய ஸௌந்தர்யவிஶிஷ்டனுமாய், ஸர்வவஶீகரணமான தன்னுடைய மாண்குறள் கோலவடிவு காட்டி, மஹாபலியுடைய ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் அபஹரித்து, நெய்தல்பூவலர்ந்தாற் போலே ஸர்வலோகமும் நிறையும்படி மலர்ந்த திருமேனியையும், கற்பகச்சோலை தழைத்தாற்போலே தழைத்த நிரதிஶயோஜ்ஜ்வலமான திருத்தோள்களையும் உடையனுயிருந்த தேவபிராற்கு என்நிறைவிநேடு நாண்கொடுத்தேன்; இனி என்கொடுக்கேன் ? என்னுடை நன்னுதல் நங்கைமீர்காள் ! என்று சொல்லுகிறார்.

ஓ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "இதுவே துணிவாகில் உன்னையும் உனக்குள்ளனவும் இழக்கிறுயிறே" என்று சொன்ன தாய்மாரைக் குறித்து, பண்டேநிறைவும் லஜ்ஜையும் இழந்தேன்: இனி எத்தையிழப்பது ? என்கிறுள்.

[காண்கொடுப்பானல்லன் ஆர்க்குந்தன்னை] - ஸ்வயத்நத்தால் காணப்புகில் எத்தனேபேனும் அளவுடையார்க்கும் தன்னைக்காட்டும் ஸ்வபாவனல்லன். [கைசெயப் பாலதென்று தொடங்கி] - மஹாபலியை வஞ்சிக்கைக்காக அக்ரித்ரிமமான குறள் வடிவைக்காட்டி ஸமஸ்தலோகமும் விம்முமும்படிவளருவதுஞ் செய்து நீண்டு ஒளியையுடைத்தான பலதோள்களையுமுடையனுய் தேவர்களுக்கு உபகாரகனனவனுக்கு. [கைசெயற் பாலது] - வேணுமென்று உயிர்பெறப் பண்ணிறற்போலேயிருக்கையென்றுமாம்.

மொழி ப்ராப்யப்ரதாநமென்று சொன்னத்தை இங்கேகாட்டுகிறார் - கீழேவணங்குமாறு 'நம் - உடைய - மாமையும் சங்கும்' என்றுதொடங்கி, காண்கொடான்; ஆகையாலே, யான் வளர்த்த என்றுதொடங்கி, இடையில்லை இத்யங்வயः. (அ)

---

† கைசெயற்பாலதோர் என்றும் பாடம்.

[என்னுடைநன்னுதல் நங்கைமீர்காள்]-இஃ ஊழ்வம் அறியாமையாலே அழகையுடைய ராய் பூர்ணைகளாய்த் தனக்கு ஹிதஞ்சொல்லுகிறபடியைச் சொல்லி ஸம்போயிக்கிறாள்.

ப—அநந்தரம், வாமநரூபத்தைக்காட்டி அநந்யார்ஹமாம்படி ஜகத்தை அளந்துகொண்ட ஸர்வேச்வரனுக்கு என்னுடைய பூர்த்தியோடே லஜ்ஜையுமிழந்தேன்; இனி எத்தைக்கொடுப்பேன்? என்கிறாள்.

ஆர்க்கும்-எத்தனையேயனும் அளவுடையார்க்கும், (ஸ்வயத்நத்தாலே), தன்னை-தன்னை, காண்கொடுப்பான் அல்லன்-காணக்கொடுக்கு மவனல்லனுய், வைத்து, (ஆஸ்ரிதார்த்தமாக), மாயந்தனுல்-தன்வஞ்சகத்தாலே, கைசெய்-கைதிதாழி லுக்கு, அப்பாலது-அப்பாலாய், ஓர்-அத்விதீயமான, கோலம்-ஸௌந்தர்யத்தை யுடைய, மாண்-அர்த்தியான, குறள்வடிவு-வாமநரூபத்தை, காட்டி-காட்டி, (அநந் தரத்திலே), மண்ணும்-பூமியும், விண்ணும்-ஊர்த்வலோகமும், நிறைய-நிறையும்படி யாக, மலர்ந்த-விஸ்தருதனுய், சேண்-ஓங்கி, சுடர்-உஜ்ஜ்வலமான, பல-பல, தோள்கள்-தோள்களும், தழைத்த-தழைத்திருக்கிற, தேவபிராற்கு-ப்ரஹ்மருத் ராயிபதியான அவனுக்கு, என-எனனுடைய, நிறைவிழவு-ஸ்த்ரீத்வபூர்த்தியோடே கூட, நாண்-லஜ்ஜையையும், கொடுத்தேன்-கொடுதேன்; என்னுடை-என்னுடை உறவுடையீர்களாய், நல்-உஜ்ஜ்வலமான, நுதல்-நெற்றியையுடைய, நங்கைமீர்காள்-குறைவற்றவர்களே! (ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களிரண்டும் இழந்தபின்), இனி-இனி, என்-எத்தை, கொடுக்கேன்-கொடுபேன்?

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "இதுவேதுணிவாகில் ஆத்மாத்மீயங்களை நேராக இழக்கிறுயிறே" என்ற உறவுமுறையாரைக் குறித்து, முன்பே அடைய இழந்தி லேனே? இனி எத்தையிழப்பேன்? என்கிறாள.

[காண்கொடுப்பானல்லன் ஆர்க்குந்தன்னை]-எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞா நர்க்கும், ஸ்வயத்நத்தாலே யறியப்புகில், தன்படிகளைக் காட்டிக்கொடாத ஸ்வபாவன். [கைசெய இத்யாதி]-[மாயந்தன்னுல்-கைசெயப்பாலதோர்-கோலம்-மாண்குறள்-வடிவுகாட்டி]-மாயந்தன்னுல்-க்ரித்ரிமத்தாலே. க்ரித்ரிமமாவது—உபயவிபூதி யுக்தனான தான் ஒன்றுமில்லாதானுப் வருகையும், ப்ரியபதியான தன்னை அர்த்தியாக்கு கையும், சிறுகாலைக்காட்டிப் பெரியகாலாலே யளந்துகொள்ளுகையும். [கைசெயப்பால தான-கோலவடிவு]-கைசெய்-கைசெய்கைக்கு அப்பாலதான அழகையுடைய வடிவு. கைசெய்கையை-கைசெய் என்று குறைத்துக் கிடக்கிறது: அக்ரித்ரிமமான அழகையுடைய வடிவென்கை. கைசெயலென்கைபாலே-உயிர்பெறவெழுதிணற்போலே யிருந்துள்ள கோலவடிவென்றுமாம். [மாண்குறள்-வடிவு]-இரப்பிலேதகமிணறி அப ரிச்சேத்யனான தான் வாமநரூபனுய். [காட்டி]-மஹாபலியைவஞ்சிக்கைக்காக அக்ரித் ரிமமான குறள்வடிவைக் காட்டி. [மண்ணும் விண்ணும் நிறைய மலர்ந்த]-கை யிலே நீர்விழுந்த ஸமநந்தரம் ஸமஸ்தலோகங்களும் விம்ம வளர்ந்த. [சேண்சுடர்த் தோள்கள் பலதழைத்த]-நீண்டு ஒளியையுடைததாய், கல்பகதரு பன்னத்தாற்போலே பலதோள்களை யுடையவன். [தேவபிராற்கு]-இந்த்ரனிழந்த ராஜ்பத்தைக்கொடுத்து தேவர்களுக்கு உபகாரகனனவனுக்கு. [என்நிறைவிழவு நாண்கொடுதேன்]-இந்த் ரன் ராஜ்யம்பெற்றுன், மஹாபலி ஔதார்யம்பண்ணிப் போனுன், நான் எனக்கு ஸர்வ

ஸ்வம்மான அடக்கத்தையும் லஜ்ஜையையுமிழந்தேன். [இனி என்கொடுக்கேன்] - இனி எத்தைக்கொடுப்பேன்? [என்னுடைநன்னுதல் நங்கைமீர்காள்] - இஷ்டஸம்பந்தமறியாமையாலே அழகிலும் குறைவற்றுப் பூர்ணைகளாய் எனக்கு ஹிதஞ்சொல்லலாமிறே யுங்களுக்கென்கிறாள். கீழே நாலாம் பாட்டிலேயும் "இனி என்கொடுக்கேன்" என்று சொல்லிற்று: இதுக்கும் அதுக்கும் வாசியென் என்னில்?—பெரியதிருவடி முதுகிலிருப்பிலும் கையும் திருவாழியுமான சேர்த்தியிலும் தோற்று மாயக்கூத்தனையாஶ்ரித்துக் கலக்கச் சென்று கிட்டாமையாலே வந்த இழவு - அதில்; ஸ்ரீவாமநனுடைய அழகிலும் சீலத்திலும் தோற்று மஹாபலியைப்போலே ஸர்வஸ்வத்தையும் இழந்தேன் என்கிறது-இதில்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. "இதுவே துணிவாகில் ஆத்மாத்மீயங்களை நேராக இழக்கிறுயிறே" என்ற தாய்மாரைக்குறித்து, 'முன்பே அடைய இழந்திலேனே? இனி எத்தை இழப்பது? என்கிறாள்.

[காண்கொடுப்பானல்லனுர்க்குந்தன்னை] - ஸ்வயத்நத்தாலே காணநினைப்பார் எத்தனையேனும் அதிஶயிதஜ்ஞாநரேயாகிலும், தன்னைக்காட்டும் ஸ்வ஭ாவனல்லன். [கைசெய் இத்யாதி] - (மாயந்தன்னுல் - கைசெயப்பாலதோர் - கோலம் - மாண்குறள் - வடிவுகாட்டி) மாயந்தன்னுல் - க்ரித்ரிமத்தாலே. க்ரித்ரிமமாவது - உஹயவிஹ-ிதியுக்தனை தான் ஒன்றுமில்லாதானுய்வருகையும், ஸ்ரீயஃபதியான தன்னை அர்த்தியாக்குகையும், சிறுகாலைக்காட்டிப் பெரியகாலாலே அளந்துகொள்ளுகையும். [கைசெயட்பாலதான - கோலவடிவு] - கைசெய்கைக்கு அப்பாலதான அழகையுடைய வடிவு. கைசெய்கையை-கைசெய் என்று குறைத்துக்கிடக்கிறது. அக்ரித்ரிமமான கோலமென்னுதல். அன்றிக்கே, † கருவி உயிர்பெறவெழுதினுற்போலே யிருந்துள்ள கோலவடிவென்றுமாம். [மாண்குறள்-வடிவு] - இரப்பிலே தகணேறி அபரிச்சேத்யனான தான் வாமநவேஷனுய். [கோலவடிவு]-இப்படி அழிவுக்கிட்டவடிவுக்கு ஆலத்திவழிக்கவேண்டியிருக்கை. [காட்டி] - மஹாபலியை வஞ்சிக்கைக்காக அக்ரித்ரிமமான அழகையுடைய மாண்குறளான வடிவைக்காட்டி. [மண்ணும்விண்ணும்நிறையமலர்ந்த] - கையிலே நீர்விழுந்த ஸமநந்தரம் ஸமஸ்தலோகங்களும் விம்ம வளர்ந்த. [சேண்சுடர்த்தோள்கள் பலதழைத்த] - நீண்ட ஒளியையுடைத்தாய், கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே பலதோள்களையுடையவன். [தேவபிராற்கு] - இந்த்ரனிழந்த ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து தேவர்களுக்கு உபகாரகனனவனுக்கு. [என்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—காண்கொடுப்பான் இத்யாதி. "நாண்கொடுத்தேன் இனியென் கொடுக்கேன்" என்றதைக் கீடாகூஷித்து அவதாரிகை - இதுவே இத்யாதி.

"கைசெய்கை" என்றிருக்கவில்லையென்ன - கைசெய்கையை இத்யாதி. "கைசெய்கைக்குஅப்பாலது" என்றதால் ஸஹிதம்-அக்ரித்ரிமம் இத்யாதி. கைசெய்கைக்கப்பாலதான-கடந்திருப்பதான என்றுய், அக்ரித்ரிமமான என்றபடி. "க்ரியயாஹிவஸ்துஸம்பத்யதே" என்கிற ந்யாயத்தாலே, க்ரித்ரிமமென்று - பண்ணப்பட்டதைச்சொல்லி, அக்ரித்ரிமமென்று - பண்ணப்படாதபடி என்றபடி. இத்தால் - சித்ரத்தில் எழுதப்போகாத வடிவழகென்கை. கையாலே செய்கையை - சித்ரமாக எழுதுகையை, பாலது - ஸ்வபாவமாகவுடைத்தான, கோலவடிவென்று அர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே கருவி இத்யாதி. கருவி - சித்ரம். உயிர்பெற - ப்ராணனுண்டாம்படி அழகிதாகவென்றுமாம். "மாண்" என்று - ப்ரஹ்மசாரியாகையாலே - இரப்பிலேதகணேறி என்கிறார். அழிவுக்கிட்டவடிவுக்கு - தன்மேன்மையைவிட்டு நீர்மையைக் கொள்ளுகைக்காகக்கொண்ட வடிவுக்கென்றபடி. முந்தின அர்த்தத்தை யுபஜீவித்து, "காட்டி" என்றதுக்கு அர்த்தம் - மஹா

† இந்தப் பொருளில் 'கைசெயற்பாலதோர் மாயந்தன்னுல்' என்று பாடம்.

நிறைவினேநோண்கொடுத்தேன்] - நான் இரண்டுராஜ்யமிழந்தேன். இந்த்ரன் ராஜ்யம்பெற்றுப் போனான், மஹாபலி ஔதார்யம்பண்ணிப்போனான், நான் எனக்கு ஸர்வஸ்வமுமான அடக்கத்தையும் லஜ்ஜையையும் இழந்தேன். [இனியென்கொடுக்கேன்] - இனி எத்தைக்கொடுப்பேன்? [என்னுடைநன்னுதல்நங்கைமீர்காள்] - துஃபம்அறியாமையாலே அழகிலும் குறைவற்று, பரிபூர்ணைகளாய், எனக்கு ஹிதஞ்சொல்லலாமிறே உங்களுக்கு. கீழே நாலாம்பாட்டிலே, "இனியென்கொடுக்கேன்" என்றுசொல்லிற்று; இதுச்கும் அதுக்கும் வாசியென்? என்னில், - பெரியதிருவடி முதுகிலிருப்பிலும் கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியிலும் தோற்று * மாயக்கூத்தனை ஆதரித்துக் கலக்கச்சென்று கிட்டாமையாலே வந்த இழவு - அதில்; ஸ்ரீவாமநனுடைய அழகிலும் ஸீலத்திலும் தோற்ற மஹாபலியைப்போலே ஸர்வத்தையும் இழந்தேனென்கிறது - இதில். (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

என்னுடைநன்னுதல்நங்கைமீர்காள்! யானினிச்செய்வதென்? என்னெஞ்சு என்னை, நின்னிடையேனல்லேனென்றுநீங்கி நேமியுஞ்சங்கும் இருகைக்கொண்டு, பன்னெடுஞ்சூழ்சுடர் ஞாயிற்றோடு பால்மதியேந்தி ஓர் கோலநீல, நன்னெடுந்தன்றம்வருவதோர்பான் நாண்மலர்ப்பாதம் அடைந்ததுவே.

ஆ.—(என்னுடை) - "ஆகிலும் அவனை ஆசைப்படுகை ஈடல்ல" என்று அவர்கள்சொல்ல, 'நான் தோழிமாரைவிட்டாற்போலே என்னெஞ்சு என்னை நின்னிடையேனல்லேன் என்று நீங்கி, ஸங்கசக்ர கதாயுதனும், நீலமான திருமேனியையுடையனும், நிரவதிகதேஜஸ்வியாகை நிமித்தமாலக்ருத நிரதிசய ரமணீய வரணீய ஜங்கம நீல மஹாசலம்போலேயிருந்த அவனுடைய நாண்மலர்ப்பாதமடைந்தது; யான் இனிச்செய்வதென்? என்னுடைநன்னுதல் நங்கைமீர்காள்!' என்கிறார்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், "இங்ஙனே செய்யலாமோ? யிரித்திருக்கவேண்டாதேவோ?" என்று தோழிமார்சொல்ல, என்நெஞ்சானது என்னைவிட்டுப்போய் எம்பெருமானழகிலே யகப்பட்டது, இனி என்னற்செய்யலாவதில்லை யென்கிறாள்.

[என்னுடையென்றுதொடங்கி] - எனக்குஉறவுமுறையாரான நிர்ஹேதுகைகளான நங்கைமீர்காள்! இப்படியவஸந்நையான நான் இனி எத்தைச்செய்வேன்? [என்நெஞ்சு] பலி இத்யாதி. "நிறைவும், நாணும்" என்று இரண்டாகையாலே ரஸோக்தி - நான் இரண்டுராஜ்யமிழந்தேன் என்று. இத்தை விவரிக்கிறார்-இந்த்ரன் ராஜ்யம் இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. இவர்களுடைய அழகையும் பூர்த்தியையும் சொல்லுகிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் - துஃபமறியாமையாலே இத்யாதி. இப்புநருக்திக்கு விஷயபேதத்தாலே வந்தபேதமொழிய, ஆகாரபேதமில்லையென்று பரிஹரிக்கிறார் - பெரியதிருவடி இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. 'என்னுடைநன்னுதல்நங்கைமீர்காள் - ஆர்க்கும்தன்னை - காண்கொடுப்பானல்லனுய் - கைசெயப்பாலதான ஓர் - கோலம் - மாண்குறள் - வடிவுகாட்டி - மாயந்தன்னுல்-மண்ணுமம்விண்ணுமும் நிறையமலர்ந்த சேண்சுடர் - தழைத்த - பல - தோள்களையுடைய - தேவபிராற்கு - என்னிறைவிநேடு நாண்கொடுத்தேன், இனி என்கொடுக்கேன்' இத்யன்வய:. (கூ)

சென்றுதொடங்கி]-என்நெஞ்சு, என்னை யுன்றேறு எனக்கடைவில்லையென்று அகன்று, திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் இரண்டுகையிலும் ஏந்திக்கொண்டு, பலவாய் தூரமாகச்சென்று எங்கும் வ்யாபியாநின்றுள்ள ஒளியையுடைய ஆதித்யமண்டல பேரொளியையுமுடைய சந்த்ரனையும்வந்தி அழகியதாய் நீலமாய் மிகவும் நெடிதாயிருப்பது ஒருமலை நடந்துவருமாபோலே யிருக்கிறவனுடைய நாட்டுப்போலேயிருக்கிற திருவடிகளைச் சேர்ந்தது.

ப.—அநந்தரம், மநோஹாரியாய் உத்துங்கமான வடிவழகையுடைய அவன் திருவடிகளிலே என்நெஞ்சானது என்னைவிட்டு ப்ரவேசித்தது; நீங்கள் நியமிக்கிறதக்கு என்னுற்செய்யலாவதென்? என்கிறாள்.

என் - எனக்கு ஔ்யமாய்ப்போந்த, நெஞ்சு - நெஞ்சானது, நின் - (அவன் விஸ்லேஷித்துப்போன) உனக்கு, இடையல்லேன் - காரணமாவேனல்லேன், என்று - என்று, என்னை - (கரணியான) எனை, நீங்கி - விட்டகன்று,— நேமியும் - திருவாழியையும், சங்கும் - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும், இருகை - இரண்டுதிருக்கையிலும், ஒண்டு - ஏந்திக்கொண்டு, பல் - பலவாய், நெடும் - பரந்து, சூழ் - சூழ்ந்த, சுடர் - சுடரையுடைத்தான, ஞாயிற்றோடு - ஆதித்யமண்டலகூட, பால் - பால்போலேவெளுத்த நிறத்தையுடைய, மதி - சந்த்ரனையும், வந்தி - தன் கொடுமுடிகளிலே வந்து, ஓர் - அத்விதீயமாய், கோலம் - ஸ்ரீமநோஹராகாரமாய், நீலம் - நீலநிறத்தையுடைத்தாய், நல் - யாதொரு வைஸித்ர்யாதிகளா லுண்டான வைலக்ஷண்யத்தையுடைத்தாய், நெடு - உத்துங்கமான, குன்றம் - மலை, வருவது - நடந்துவருமது, ஒப்பான் - ஒத்து, (ஆஸ்ரிதர்க்குவந்து தோற்றுமவனுடைய), நாள் - அஹிநவமான, மலர் - தாமரைபோலே யிருக்கிற, பாதம் - திருவடிகளை, அடைந்தது - அடைந்தது; என்னுடை - என்றேறு உறவுடையிகோளாய் வைத்து, (என்னீடுபாடறியாதபடியாலே), நன்னுதல் - அவயவஸௌஷ்டவமாலும், ஆத்மகுணத்தாலும், நங்கைமீர்காள - பூஷணைகளாயிருக்குமவர்களே! யான் - (உங்களைப்போலன்றியே ஈடுபட்ட) நான், இனி - அஸஹாயையாய்ப்படி நெஞ்சமிழந்தபின்பு, (உங்கள நியமநத்துக்கு), என் - எத்தை, செய்வது - செய்வேன்? நெஞ்சுடையாரன்றோ யருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், எல்லாஞ்செய்தாலும் ஹிதைஷிகளாய் வெய்யோக்களான நாங்கள் சொல்லிற்றுக்கேட்கவேணுங்காணென்ன, 'நீங்கள் சொன்னவார்த்தை கேட்கைக்கு நெஞ்சுவேணுமே; அது அவன் பக்கலிலேபோயிற்று' என்கிறாள்.

[என்னுடை நன்னுதல் நங்கைமீர்காள்] - எனக்குஉறவுமுறையரான நீங்கள், வடிவழகிலும் ஸ்த்ரீத்வத்திலும் குறைவற்றிருக்கையாலே நிர்ஹ்ரீகைகளாயிருந்திகோள். [யான்] - நான் எல்லாமிழந்து அவஸந்நையாயிருந்தேன். [இனிச் செய்வதென்] - இப்படியானபின்பு, எத்தைச்செய்வேன? 'இவற்றை மீட்கவோ, அவனை நியமிக்கவோ, எல்லாவளவிலும் யரித்திருக்கவேண்டாவோ? என்ன, 'அதுக்கு நெஞ்சு வேண்டாவோ?' என்கிறாள் :—[என்நெஞ்சு] - எல்லாவவஸ்தையிலும் இதுக்குமுன்பு எனக்கு ஔ்யமாய்ப்போந்த என்நெஞ்சு. [என்னை] — தன்னைக்கொண்டு ஜீவித்திருந்த என்னை. [நின்னுடையேயல்லேனென்று நீங்கி] - உன்றேறு எனக்குஅடைவில்லையென்று அகன்று. * ஈதுகூடாவபசாரம் பண்ணிப்போயிற்று. ப்ராப்திசொல்லி

மீட்கவொண்ணுதபடி, "ஸந்ஹ்ருʼஷ்டோஸ்மியா" என்றுபோயிற்று. உங்களுக்கு நான் நிற்கிற நிலையிலேயிறே எண்நெஞ்சு எனக்கவ்வருகே போனபடி. [நேமியும் இத்யாதி] - பின் தொடரவொண்ணுதபடி கடலிலேயாயிற்றுப்புக்கது. வெறும்புறத்திலே யாலத்திவழிக்க வேண்டும்படியிருக்கிற இரண்டுகையிலும் ஆழ்வார்களை யரித்து, பலவாய் தூரப்போய் எங்கும் வ்யாபிப்பனவான ஒளிகளையுடைய ஆதித்யனேடுகூட அவனேடொத்த தேஜஸ்ஸையும் வெண்மையையுமுடைய சந்த்ரனேயேந்தி, அத்தேஜஸ்ஸுக்களுக்கு பரமாகமாய், இதரவிஸஜாதீயமாய், உர்ஜிதமாய் கண்டார் கண்குளிரும்படி நீலமாய், மற்றும்அநுக்தமான அழகுகளையுடைத்தாய், அபரிச்சேத்யமாயிருப்பதாரு மலை கடந்து வருமாபோலேயாயிற்று ஆழ்வார்களைக்கொண்டு உலாவும்படி. [நாண்மலர்ப் பாதமடைந்தது] - செவ்விப்பூவிலே வண்டுபடிந்தாற்போலே திருவடிகளிலே சேர்ந்தது. யான் இனிச் செய்வதென் ?

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. எல்லாஞ்செய்தாலும் ஹிதைஷிகளான நாங்கள் சொல்லிற்றுக் கேட்கவேணுங்காணென்ன,—'நீங்கள்சொன்ன வார்த்தை கேட்கைக்கு நெஞ்சுவேணுமே; அவன்பக்கல் போயிற்று' என்கிறாள்.

[என்னுடைநன்னுதல்நங்கைமீர்காள்] - எனக்கு உறவுமுறையாரானீங்கள், வடிவழகிலும் ஸ்த்ரீத்வத்திலும் குறைவற்றிருக்கையாலே நிர்த்தூஷகைகளாயிருந்திகோள். [யான்] - நான் எல்லாமிழந்து அவஸந்நையானேன். [இனிச்செய்வதென்] - இப்படியானபின்பு, எத்தைச்செய்வேன்! இவற்றை மீட்கவோ, அவனைநியமிக்கவோ? எல்லாவளவிலும் தரித்திருக்கவேண்டாவோ? என்ன, 'அதுக்கும் நெஞ்சுவேண்டாவோ?' என்கிறாள். [என்னெஞ்சு]-எல்லாஅவஸ்த்தையிலும் எனக்குலவ்யமான நெஞ்சு. [என்னை]-தன்னைக்கொண்டு ஜீவிக்க இருக்கிற என்னை. [நின்னிடையேனல்லேனென்று நீங்கி] - உன்னோடு எனக்கு அடைவில்லையென்று அகன்று. * இத்யுக்த்வாபுருஷம் (இத்யுக்த்வாபுருஷம்) பண்ணிப்போயிற்று. ப்ராப்திசொல்லி மீட்கவொண்ணுதபடி. "ஸஹஸ்யஸம்மயா" (ஸங்யஸ்தம்மயா) என்றுபோயிற்று. உங்களுக்கு நான் நின்றநிலையிறே என்னெஞ்சு எனக்கவ்வருகேபோனபடி. [நேமியும் இத்யாதி] - பின்தொடரவொண்ணுதபடி கடலிலேயாயிற்றுப்புக்கது.வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டியிருக்கிற இரண்டுகையிலும் ஆழ்வார்களைத்தரித்து, பலவாய் தூரப்போய் எங்குமோக்க வ்யாபிப்பனவான ஒளிகளையுடைய ஆதித்யனேடே பாலோடொத்த தேஜஸ்ஸையுடைய சந்த்ரனேயேந்தி, அத்தேஜஸ்ஸுக்களுக்கு பர

பத்தாம்பாட்டு.—என்னுடை இத்யாதி. "என்னெஞ்சு - நாண்மலர்ப்பாதமடைந்தது" என்றதைக் கடாகூவித்து அவதாரிகை - எல்லாம்செய்தாலும் இத்யாதி.

செய்யலாவதில்லையோவென்ன - இவற்றை இத்யாதி. இவற்றையென்றது - கீழிற்பாட்டிற்சொன்ன நாணும் நிறைவும் தொடக்கமானவற்றை. அடைவு - ஸம்பந்தம். அகன்றதின் சரமாவதியை அருளிச்செய்கிறார் - இத்யுக்த்வா இத்யாதி. "இத்யுக்த்வாவராரோஷம்வாக்யம் ராவணம்ராவணானுஜः । சூஜமாதிஹ்ருʼதிதெ நயதூராதிஹ்ருʼதகாரணः" இதியாஜகாஞ்ஞை. (கள-க) ஸம்பந்தம்சொல்லி மீட்கப்போகாதபடி ஸவாஸநமாகவிட்டுப்போயிற்றென்கிறார் - ப்ராப்திசொல்லி இத்யாதி. "உங்களோடெங்களிடையில்லை" என்று நான் போற்போலே நெஞ்சும் போயிற்றதென்கிறார் - உங்களுக்கு இத்யாதி. "நேமியும்" இத்யாதி பதங்களுக்கு வாஸனை - பின்தொடர இத்யாதி. "நல்" என்றதற்கு அர்த்தம் - மற்றும் அநுக்தமான

ஹாகமாய், இதரவிஸஜாதீயமாய், கண்டார்கண்குளிரும்படி நீலமாய், மற்றும் அநுக்தமான அழகுகளையுடைத்தாய், அபரிச்சேத்யமாயிருப்பதொருமலை நடந்துவருமாபோலேயாயிற்று, ஆழ்வார்களை ஏந்திக்கொண்டு உலாவும்படி. [நாண்மலர்ப்பாதமடைந்ததுவே] - செவ்விப் பூவிலே வண்டுபடிந்தாற்போலே சேர்ந்தது - யான் இனிச்செய்வதென் ? (கo)

பதினொராம் பாட்டு.

பாதமடைவதன்பாசத்தாலே மற்றவன்பாசங்கள் முற்றவிட்டுக்
கோதில்புகழ்க்கண்ணன் தன்னடிமேல் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
தீதிலந்தாதியோராயிரத்துள் இவையுமோர்பத்துஇசையோடும்வல்லார்
ஆதுமோர்தீதிலராகி இங்குமங்குமெல்லாம்அமைவார்கள்தாமே.

அ.—(பாதமடைவதன்) - திருவடிகளைச் சேரவேணுமென்னும் ஆசையாலே, தத்வயதிரிக்தவிஷயஸங்முத்தை நிஸ்ஸ்ஹமாகவிட்டு, ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸகல விஷயஸங்மநிவர்த்தகமான கல்யாணகுணங்களையுடையனை கண்ணன்தன்னடிமேல் வண் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன நிரவத்யமான இத்திருவாய்மொழியைவல்லார், நிரஸ்த ஸமஸ்தது:வராய், அங்குமிங்குமெல்லாப்படியாலும் பரிபூர்ணரென்கிறார்.

ஓ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் அவித்யாகர்மாதி தோஷங்களும் நீங்கி, இஹலோகபரலோகங்களில் தாங்களே ப்ரயோஜநராவ ரென்கிறார்.

[பாதமென்று தொடங்கி] - எம்பெருமான் திருவடிகளைப் பெறுகையாலுண்டான ஆசையாலே புறம்புண்டான வலியஸங்கங்களையெல்லாம் விட்டு. [கோதிலென்று தொடங்கி] - தன் திருவடிகளை யாச்ரயித்தார்க்குப் புறம்புண்டான ஸங்கங்களை அறுக்க வல்லவான கல்யாணகுணங்களையுடைய க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே ஆழ்வார் அருளிச் செய்த ஸகலவத்குணங்களையொழிய கதாந்தரப்ரஸங்கமாகிற பொல்லாங்கில்லாத ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை இசையோடே அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், உபயவிபூதியிலும் ஸகலதநஸகல பரிபூர்ணராயிருப்பரென்று ஸகலத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

பாதம் - திருவடியை, அடைவதன் - ப்ராபிக்கையிலுண்டான, பாசத்தாலே - அபிநிவேசத்தாலே, மற்ற - இதரவிஷயமாய், வன் - ப்ரபலமான, பாசங்கள் - பாசங்களை, முற்ற - நிராக, விட்டு - விட்டு, (இப்படி இதரஸங்முமறுகையாலே), கோது - கோது, இல் - அற்ற, புகழ் - புகழையுடைய, கண்ணன்தன் - க்ருஷ்ணன், அடிமேல் - திருவடிகள் விஷயமாக, வண் - (தம்முடைய ஸாவவ்ருத்தியை ப்ரபந்தீகரித்த) பரமௌதார்யத்தையுடைய, குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்ததாய்,

---

அழகுகளையுடைத்தாய் என்றது. ''யானினிச்செய்வதென்'' என்றதுக்கு, இப்பாட்டுக்கு ஸுஷ்டமாக ஒரு தாத்பர்யம்அருளிச்செய்கிறார் - செவ்விப்பூவிலே இத்யாதி. 'என்னுடைநன்னுதல் நங்கைமீர்காள், என்னெஞ்சுஎன்னைநின்னிடையேன்' என்றுதொடங்கி, அடைந்தது; யானினிச் செய்வதென்?' இத்யந்வய:, (கக)

(கர்த்தாந்த ப்ரஸ்தாவமாகிற) தீது, இல் - இன்றியே, அந்தாதி - அந்தாதியாய, ஓர் - அத்விதீயமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், ஓர் - (கடலிலழுத்துப்பட்டாற்போலே) அத்விதீயமான, இவை - இவை, பத்தும் - பத்தையும், இசையொடும் - இசையோடேகூட, வல்லார் - அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், (அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தரூப தோஷங்களில்), ஆதும் - ஏதேனும், ஓர் - ஒரு, தீது - தோஷம், இலராகி - இன்றியே, இங்கும் - இந்தவிபூதியிலும், (''தஸ்ய வை மஹிமேவ'' என்கிறபடியே குணதுல்யவிபூர்ணராய்), அங்கும் - அந்தவிபூதியிலும், (''வைகுண்டே துவஸ்தாநு காமாநு'' என்கிறபடியே அவாப்தஸமஸ்தகாமராய்க்கொண்டு அநந்ய தேவராய்), எல்லாம் அமைவார்கள்தாமே - ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணராவர்கள். இது - எண்சீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார், அவித்யாதிஸகலதோஷங்களும் நீங்கி இஹலோகபரலோகங்களில் தாங்களே க்ருதக்ருத்யராவரென்கிறார்.

[பாதம் இத்யாதி]-திருவடிகளைக் கிட்டுகையிலுண்டான ஸம்பத்தாலே புறம்புண்டான வலியஸங்கங்களை நிர்மூலமாக விட்டார்; இதுவாயிற்று இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லிற்றாயிற்றது. புறம்புள்ள பற்றற்றுத் திருவடிகளை ஆசைப்பட்டவரல்லர்; ''மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு'' என்கிறபடியே, திருவடிகளில் ஸம்பத்தாலே ஔபாயிகமான வாஹ்யஸங்கத்தைத் தவிர்ந்தவர். [தோதில் புகழ்] - திருவடிகளில் ஸம்பத்துக்குமுதல் அவனுடைய கல்யாணகுணங்கள். இக்குணங்களுக்குக் கோதாவது - தன்னையொழியப் புறம்பேயும் கசைபண்ணுப்படியிருக்கை. [கண்ணன் தண்ணடிமேல்] - இப்புகழையுடைய க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளிலேபாயிற்றுச் சொல்லிற்று. ''எல்லாம் கண்ணன்'' என்றிறே தொடங்கிற்று. பரமோதாரரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [தீதிலந்தாதி]-ப்ரபந்நத்துக்குத் தீதாவது: கர்மாந்தர ப்ரஸ்தாவம். ராமவ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லப்புக்கு, வாலிவதைபண்ணுவதைப்பற்றி, புஷ்பகவர்ணநம் இவற்றிலேபிழிகையும், ''மாராயணகையாழிசூழ்'' என்று சொல்லிவைத்து, விட்டார் விட்ட அம்பெண்ணுகையும், இவை. [ஓராயிரத்துள்ளிவையுமோர் பத்து இசையொடும் வல்லார்]-அத்விதீயமான திருவாய்மொழியில், இப்பத்தைப்ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே சொல்லுமவர்கள். [ஆதுமோர் தீதிலராகி] - அவித்யாதிதோஷங்களும் நீங்கும். புறம்புள்ள கசைபற்றிருக்கச்செய்தே, ப்ரபந்நந் தலைக்கட்டுகைக்காக விருக்குமதுவும் அவர்களுக்கில்லை [இங்கும் அங்கும் எல்லாமமைவார்கள்தாமே] - இஹலோகத்தோடு பரலோகத்தோடு வாசிபறக் குறைவற்றிருப்பர்கள்; இஹலோகத்தில், ''க்ருதக்ருத்யாஃ வயமீக்ஷமேந'' என்கிறபடியே சமைந்திருப்பர்கள்; பரலோகத்தில், ''ஸஹமம வயுஷ்கரணீஷ்வாஹி'' என்று குறைவற்றிருப்பர்கள், [தாமே]-ஈச்வரன் முழுங்கைத் தண்ணீர்வேண்டா, உஹயவிபூதியிலும் தாங்களே ப்ரதானராவர்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழிவல்லார், அவித்யாதி ஸகலதோஷங்களும் நீங்கி, இஹலோக பரலோகங்களில் தாங்களே க்ருதக்ருத்யராவரென்கிறார்.

[பாதம் இத்யாதி] - திருவடிகளைக் கிட்டுகையிலுண்டான ஸங்கத்தாலே புறம்புண்டான வலியஸங்கங்களை நிர்மூலமாகவிட்டார்: இதுவாயிற்று இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லிற்றாயிற்று. புறம்புள்ள பற்றுக்களற்றுத் திருவடிகளை யாசைப்பட்டவரல்லர்; ''மாற்பால்மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள்கைவிட்டு'' என்கிறபடியே, திருவடிகளில் ஸங்

நிகமம்.—பாதம் இத்யாதி. ''இவையுமோர்பத்து இசையொடும்வல்லார்'' என்றுதொடங்கி மேலெல்லாம் கடாகூவித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி. மார்த்தறத்தைப்பற்ற - அவித்யாதி ஸகலதோஷங்களும் என்றது.

அடைவதன் - அடைகையிலுண்டான என்றபடி. இத்திருவாய்மொழியில் சொன்ன அர்த்தத்தைச் சுருங்கவருளிச்செய்தென்னுமிடம் தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் - இதுவாயிற்று இத்யாதி. இத்தால் இவர்க்கு வ்யாவ்ருத்தி - புறம்புள்ள இத்யாதி, தவிர்ந்தவர் என்னுமளவாக.

கத்தாலே ஒளபாதிகமான வாஹ்யஸங்கத்தைத் தவிர்ந்தவர். [கோதில்புகழ்] - திருவடிகளில் ஸங்கத்துக்கு முதல் அவனுடைய கல்யாணகுணங்கள். குணங்களுக்குக்கோதாவது - தன்னையொழியப் புறம்பேயும் நசைபண்ணும்படியிருக்கை. [கண்ணன் தன்னடிமேல்] - இப்புகழையுடைய க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலேயாயிற்றுச் சொல்லிற்று. பரமோதாரரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த. [தீதிலந்தாதி] - ப்ரபந்தத்துக்குத் தீதாவது - கமாந்தரப்ரஸ்தாவம். ராமவ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லப்புக்கு, ஸுப்ரஹ்மண்யோத்பத்தி, புஷ்பகவர்ணநம் இவைதொடக்கமானவற்றிலே இழிகை; "நாராயணகயாஜிஶாழி" (நாராயணகதாமிமாம்) என்று யுத்தப்ரகாராதிகளைச் சொல்லுகை; [ஓர்ஆயிரத்துள்ளிவையுமோர்பத்திசையொடும்வல்லார்] - அத்விதீயமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியில் இப்பத்தையும் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே சொல்லுமவர்கள். [ஆதுமோர்தீதிலராகி] - அவித்யாதி தோஷங்களும் நீங்கும். புறம்புள்ள நசையற்றிருக்கச்செய்தே ப்ரபந்தம் தலைக்கட்டுகைக்காக இருக்குமதுவும் அவர்களுக்கில்லை. [இங்குமங்குமேல்லாமமைவார்கள்தாமே] - இஹலோகத்தோடு பரலோகத்தோடு வாசியறக் குறைவற்றிருப்பர்கள். இஹலோகத்தில், "க்ருதக்ருத்யாஃ ப்ரதீக்ஷந்தே" (க்ருதக்ருத்யாஃ ப்ரதீக்ஷந்தே) என்கிறபடியே சமைந்திருப்பர்கள்; பரலோகத்தில், †"அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" (அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்று குறைவற்றிருப்பர்கள். [தாமே] - ‡(ஈச்வரன் முழங்கைத்தண்ணீர் வேண்டா,) உபயவிபூதியிலும் தாங்களே ப்ரதாநராவர்கள். (கக)

"பாதமடைவதன்பாச்சத்தாலே" என்றதற்தோடே "கோதில்புகழ்" என்றதற்கு ஸங்கதி - திருவடிகளில் இத்யாதி. கதாந்தரப்ரஸ்தாவமுண்டான ப்ரபந்தங்களைக் காட்டுகிறார்-ராமவ்ருத்தாந்தத்தை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "நமோஸ்துவைததேவ்யை வாஸாயாதிதேஜஸே । யஸ்யை பூஸாஶாஸுராதி நாராயணகயாதிஶாழி." இசையோடே பாடும்போது ப்ரீதியுண்டாகவேண்டுகையாலே - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே என்கிறார். "ஆதும் - தீது" என்றதுக்கு அர்த்தம் - அவித்யாதி இத்யாதி. "ஓர்தீது" என்றதுக்கு அர்த்தம் - புறம்புள்ள இத்யாதி. இருக்கும் ப்ரகாரமேதென்ன - இஹலோகத்தில் இத்யாதி வாக்யத்வயம். "தாமே" என்ற அவதாரணார்த்தம் - உபயவிபூதியிலும் இத்யாதி. "பூயஸ்ஸுவாவகாஶிக்வாந்யதேவாஸுரேஜதேஜநஸ்। க்ருதக்ருத்யாஸ்ப்ரதீக்ஷந்தே ஸ்ப்ருத்வாம்வியதிவாகியிழி" இதி ஸுஶ்லோகதே. (கக).

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—ஸம்பூர்வகெகயிவவிஶள நிஜவாஞ்ஹாயு பூர்வெவிழுவாதஜதஸ்ரெஷ்ட வவாஸுலெஸுஸ்। ஸவைஷ்ணவீஸுஸ்திதிஸ்தாஸ்ஸவிஸ்தவிவமெழுஸுவஸ்திநவிபூவணதாம் ஸ்ரீஸ்ரெவ ஸ்திதியெ।

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி.— தாகூஷ்டுராஷ்டு ஹாஹாஹ்ரூநயநதயா நீலஶிவாக்ருதிகூர்மா ஷாஸ்ரயெழுவெஷ்டிதகூர்ஷ்ரவயஸ்ரதயா பொகிஶி கிழஜுரெஸ்ரஷ்ட। ஸ்ரெஷ்ட்ரவ்யாஸ்ரஹாவாகூர்ஷ்ரதிஹகிவிஸ்ரஹாஷ்ரஜுநா ஷ்ரஸ்ருஹாவாளிஹ்ரஹாநாம் ஜநாநாம் ஸ்ரூலஹதஸ் இதிபூஹநாயஸ்ரூஸ்ரிஃ ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

நங்கருத்தைதநன்றுகநாடி நிற்கும்மாலறிய
இங்கிவற்றிலாசை எமக்குளதென்—சங்கையினால்
தன்னுயிரில்மற்றில்நசை தாமிழிந்தமாறன்தான்
அந்நிலையை ஆய்ந்துரைத்தான் அங்கு.

---

† ரா-அயோத். 31, 25.

‡ குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிரப்படி.

ஸ்ரீ:

மூன்றாந் திருவாய்மொழி — அங்குமிங்குமம் : ப்ரவேசங்கள்.

ஆறாயிரப்படி.

இப்படி எம்பெருமானைப்பிரிந்து வ்யஸநப்படுகிற தமக்கு ஒரு துணையின்றி யிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

மூன்றாந் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியில் பத்தாம்பாட்டிலே எம்பெருமானுடைய திருவழகை மிகவும் அநுஸந்யித்த ஆழ்வார், "ஆரேனும் அர்த்திக்கத்தவே வ்யாஜமாகக்கொண்டு, தந்தாம் ப்ரயோஜநங்களல்லது அறியாதிருப்பாரும், மத்யஸ்தரும், ஶத்ருக்களுமேயாய்த தன்பக்கல் பரிவுடையாரொருவருமின்றிக்கேயிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே, அத்யந்த ஸுகுமாரனைதான், தன்னிற்காட்டிலும் ஸுகுமாரமான பரிகரங்களோடே பலகாலும் வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளி: அவ்வவகாலங்களில் அர்த்திகளுடைய அர்த்திதங்களைப் பூரிக்கைக்காகத் தனியேயுலாவிநிற்பது: அவ்வளவன்றிக்கே, கோயில்கள்தோறும் நித்யஸந்நிஹிதனாவது: தான் இப்படித் தனிமைப்படாநிற்க நான் உதவப்பெறுகிறிலேன்" என்று இவர்தாமாக, தனக்குப்பரிவருள்ளபடியையும், பரிவரில்லேயேயாகிலும் தன்னை ஒருவரால் நலியவொண்ணாதபடியான ஸாமர்த்யத்தையுங் காட்டியருளக்கண்டு ஹயந்தீர்ந்து த்ருப்தராய் முடிக்கிறார்.

பன்னீராயிரப்படி.

மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், அவனுடைய நிஸ்ஸங்ஶஸுலஹ்ருதயனாய யநுஸந்தித்து, இதரஸங்ஶநிவ்ருத்திபூர்வகமாகத் தாம் தத்விஷயத்திலே ஸக்தரானபடியை அநுஸந்தித்தவர், அவன் ஆஶ்ரிதாகூதார்த்தமாக இந்த விலக்ஷணாதியிலே தன் லாக்யதையையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் பாராதே ஆஸுரப்ரக்ருதிகளும் அந்யபரருமான திரள்களுக்குநடுவே ஆஸஹாயனாய்வந்து வர்த்திக்கிற இதுக்குஅஞ்சி; அவனுடையஅதிஶயித லாக்யதையையும், விரோதிநிரஸநோத்யுக்தமான ஆயுதவத்தையையும், ஸஹாயாந்தராஹித்யத்தையும், க்ஷணகாலம் காணுதொழியிலும் கல்பமாம்படி அச்சத்தை விளக்கும்படி ஆபிரூப்யாதிஶயத்தையும், ஆயாஸஸஹமல்லாத ஸௌகுமார்யத்தையும், ரமணீயவிக்ரஹனாய்வைத்து விரோதிநிரஸநார்த்தமாக வ்யாபரிக்கும்படியையும், கிஞ்சித்காராநுகுணமான ஶ்ரியஃபதித்வத்தையும், அதிஶயஜ்ஞாநஸம்ஶ்லேஷ ஸ்வஹாவத்தையும், அதிஶயிதஜ்ஞாநர்க்கும் அறியவரியவாகாரத்தையும், அத்யந்தவிலக்ஷணபுருஷாரும் ஸேவிக்கும்படியான அதிஶயிதஶக்தியோகத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்ப்ரகாரவிஶிஷ்டனான வன் தன்னழகையும் மார்த்தவத்தையும் பாராதே ப்ரதிகூலபூயிஷ்டமான ஸம்ஸாரத்திலே அஸஹாயனாய்வர்த்திக்கிறவளவிலே அடிமைசெய்யப் பெற்றிலோமென்று தளர்ந்தவர், அவன் தன்னுடைய ஆஶ்ரிதஸாமக்ர்யத்தையும் அதிஶயிதஶக்தியையுங் காட்டக்கண்டு ஸமாஹிதராயுகந்து தலைக்கட்டுகிறார்.

இருபத்துநாலாயிரப்படி·

மூன்றாந் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியில் பத்தாம்பாட்டிலே - "ஓர்கோலநீல நன்னெடுங்குன்றம்வருவதொப்பான்" என்று வடிவழகை யநுஸந்யித்த வாறே தாம் பட்டக்லேஶத்தைமறந்து, "இவ்வடிவோடே ஸம்ஸாரத்திலேசில் அர்த்தித் ததுவே வ்யாஜமாகத் தனிமேல வந்தவதரித்து உதவாநிற்கும்; ஶத்ருக்களும், மத்யஸ்த ரும், ப்ரயோஜநாந்தரபரருமாய்ப் பரிவுடையாரொருவருமின்றிக்கே யிருக்கிற ஸம்ஸா ரத்திலே, அர்த்திகளுடைய அபேக்ஷிதங்களைப் பூரிக்கைக்காக ஸம்ஸாரிஸஜாதீயனுய், சிலர்க்கு பரதந்த்ரனுயும், அவதாரத்தில் பிற்பாடார்க்கும் கோயில்களிலும் க்ருஹங்களி லும் ஸந்நிஹிதனுயும் வர்த்திக்கிற இவனுடைய ஸௌகுமார்யம் அறிந்து பரியக்கடவா ரொருவருமில்லை; நானும் உதவப்பெறுகிறிலேன்" என்று அவன் தனிமைக்கு வெறுத்து ஶீதராக, "'நமக்குப் பரிவரில்லை' என்று ஭யப்படவேண்டா, முமுக்ஷுக்களும் முக்த ரும் நித்யஸித்தரும் நமக்குப் பரிகையே யாத்ரையாயிருக்குமவர்களன்றே? நமக்குத் தான் சிலர் பரியவேண்டியோ இருக்கிறது" என்று ஸர்வேஶ்வரன் தன்ஶக்திகளைக் காட்டி ஸ்வாபாநுரூபண்ணை, ஸமாஹிதராய் ஹ்ருஷ்டராகிறார். "ஸர்வேஶ்வரனுக்குப் பரிகைக்குத் தமக்குக் கூட்டாவார் இல்லையென்று தன் தனிமைக்கு வெறுக்கிறார்:" என் றுஞ் சொல்லுவர்கள். நித்யஸூரிகள் ஭வதநுபவத்திலே அந்யபரர்: ஸம்ஸாரிகள் ஶப்தாதிவிஷயங்களிலே அந்யபராதல், தங்களுக்காக அவனையும் புக்கிலக்காக்குதல் செய்வர்கள்; ஆகையாலே, பரிகைக்குத் தமக்கொரு துணையன்றிக்கே யிருக்கிற தனி மைக்கு வெறுக்கிறார். ஶாஸ்த்ரவஸ்துவுக்கு "ஶாஸ்த்ரயோநித்வாத்" என்னும் வெளிச் சிறப்பு அறிவுக்கு முதலடி; ஶாஸ்த்ரவஸ்துவாகில், ஶாஸ்த்ரிக்கு அதிஶயத்தை விளைத்துத் தன் ஸ்வரூபம் பெறுமதாகையாலே, "அவன்ரக்ஷ்யன், நாம் ரக்ஷகர்" என்னுமளவும் செல்லவறிகை - உள்ளபடி ஸ்வரூபத்தை யுணருகையாவது.

ஈடு—முப்பத்தாறுயிரப்படி.

கீழில் திருவாய்மொழியில், பத்தாம்பாட்டிலே - "ஓர்கோலநீலநன்னெடுங் குன்றம் வருவதொப்பான்" என்று வடிவழகை யநுஸந்தித்தவாறே, தாம் பட்ட க்லே ஶத்தை மறந்து, "இவ்வடிவோடே ஸம்ஸாரத்திலே தனியேவந்து அவதரித்துஉலாவாநிற் கும். ஶத்ருக்களும், மத்யஸ்த்தரும், ப்ரயோஜநாந்தரபரருமாய் இவனுக்குப்பரிவுடையார் ஒருவருமின்றிக்கேயிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே, அர்த்திகளுடைய அபேக்ஷிதங்களைப் பூரிக் கைக்காக ஸம்ஸாரிஸஜாதீயனுய், சிலர்க்குப் பரதந்த்ரனுயும் † (சிலர்அர்த்தித்ததுவே வ்யாஜமாக,) அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டார்க்குக் கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் ஸந்நிஹிதனுயும் வர்த்திக்கிற இவனுடைய ஸௌகுமார்யம் அறிந்து பரியக்கடவாரொருத் தருமில்லை; நானும் உதவப்பெறுகிறிலேன்" என்று அவன்தனிமைக்கு வெறுத்து ஶீத

அங்குமிங்கும் ப்ரவேஶ:—கீழே ஆத்மாத்மீயங்களிலே நசையற்றபடியைச் சொல்லி, இதிலே "அவனுக்குப் பரிவரில்லை" என்று து:கப்படுகிறதுக்கு ப்ரஸக்தி எதென்ன - கீழில் திரு வாய்மொழியில் இத்யாதி. "என்மனம்சூழவருவாரே" என்றதைப்பற்ற - ஸம்ஸாரத்திலே இத் யாதி. "தானவர்யாவரும் - வானவர்" என்றதைப்பற்ற - சத்ருக்களும் இத்யாதி த்ராயம். "கோளரி மாகத்திம்புளிங்குடியும்" என்றதைப்பற்ற - கோயில்களிலும் இத்யாதி. "கைகளையாரத்தொழக் காணேன்" என்றதைப்பற்ற - நானும் உதவப்பெறுகிறிலேன் என்றது. "கலக்கமில்லா" இத்

† குண்டலிதம் "இவ்வடிவோடே" என்பதற்கு அடுத்து மூன் இருப்பின் நலம்.

ராக; ''ரமக்குப்பரிவரில்லை' என்று பயப்படவேண்டா, முமுக்ஷுக்களும் முக்தரும் நித்யஸித்தரும் நமக்குப் பரிகையே யாத்ரையாயிருக்குமவர்களன்றே ? நமக்குத்தான் வேறே சிலர் பரியவேண்டியிருந்ததோ?'' என்று ஸர்வேச்வரன் தன் ஸர்வசக்தித்வத் தைக்காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராய் ஹ்ருஷ்டராகிறார். ''ஸர்வேச்வரனுக் குப் பரிகைக்குத் தமக்குக்கூட்டாவாரில்லையென்று தம் தனிமைக்கு வெறுக்கிறார்' என் றும் சொல்லுவர்கள். 'நித்யஸூரிகள் ஹகவதநுபவத்திலே அந்யபரர்; ஸம்ஸாரிகள் ஸப்தாதிகளிலேஅந்யபரர் : ப்ரஹ்மேசாநாதிகள், தங்களுக்காக 'நீணகர்நீளரிவைத்தரு ளாய்' என்று அவனை அம்புக்கிலக்காக்குதல், ஏவித்தேவைகொள்ளுதல் செய்வர்கள்: ஆகையாலே, பரிகைக்குத் தமக்கொருதுணையில்லை'' என்று தம்தனிமைக்கு வெறுக் கிறார். ஸோஷவஸ்துவுக்கு ''ஸோஷியே ரக்ஷகன்'' என்னும் வெளிச்சிறப்பு அறிவுக்கு முதலடி ; ஸோஷவஸ்துவாகில், ஸோஷிக்கு அதிசயத்தைவிளைத்துத் தன்ஸ்வரூபசித்தி யாகையாலே, ''அவன்ரக்ஷ்யன், நாம் ரக்ஷகர்'' என்னுமளவும் செல்லவறிகை-ஸ்வரூ பத்தை உள்ளபடி உணருகையாவது.

முதற் பாட்டு.

அங்குமிங்கும் வானவர்தானவர்யாவரும்
எங்கும்இனையையென்று உன்னையறியகிலாதலற்றி
அங்கஞ்சேரும்பூமகள்மண்மகள்ஆய்மகள்
சங்குசக்கரக்கையவனென்பர் சரணமே.

ஆ.—ஸ்வர்க்காதிலோகங்களிலும், இந்தலோகத்திலும், மற்றுமெங்கும் வர்த்திக்கிற தேவதானவ ப்ரப்ருதி ஸமஸ்தாத்மாக்களும், ஏவம்பூதனென்று உன்னை உள்ளபடியறியாதே, லக்ஷ்மீ பூமி நீளாநாயகனும், ஸங்கசக்ரதாரியும், பரமப்ராப் யனுமிருந்த உன்னைத் தங்களுக்கு ப்ராப்யமான கைங்கர்யவ்யத்துக்கு உபாயமென் பர் ; ஆதலால், எனக்கு அவர்கள் துணையல்ல வென்கிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், ஸம்ஸாரத்தில் விலக்ஷணரோடு அவிலக்ஷணரோடு வாசியின்றிக்கே, உன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்து, உனக்குப் பரிவரின் றிக்கே உன்னைத் தந்தாமுக்கு இஷ்டப்ராப்திஸாயகமென்றே யிருப்ப வென்று ஐந் வர்யார்த்திகளை இகழ்கிறார்.

[அங்குமென்று தொடங்கி] - மேலில் லோகங்களிலும் இந்த லோகத்திலும் மற்றும் எல்லாலோகங்களிலு முண்டான அநுகூலரான தேவர்கள் ப்ரதிகூலரான அஸு

யாதியைப்பற்ற - முமுக்ஷுக்களும் இத்யாதி. ''மாகடல்தன்னைக்சடைந்தானை'' என்றதைப் பற்ற - ஸர்வசக்தித்வத்தை என்றது. ''தாளும்தோளும்கைகளையார'' இத்யாதியைப்பற்ற ஸங்கத் யந்தரம் - ஸர்வேச்வரனுக்கு இத்யாதி. துணையில்லையென்கிறதென், நித்யஸூரிகள்முதலானர் இல்லையோவென்ன - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. தேவை - கார்யம். ரக்ஷகனைக்கண்டால் ஸ்வா பேக்ஷிதங்களை அர்த்திக்குமதாழிய, பரியத்தேடுகிறதென் ? என்ன - ஸோஷவஸ்துவுக்கு இத் யாதி. சரமாவதியேதென்ன - ஸோஷவஸ்துவாகில் இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழி ''ஆழ்வா ருடைய திருப்பல்லாண்டு'' என்றருளிச்செய்வர்.

ர்கள் மற்றும் இரண்டு வகையுமான மநுஷ்யாதிகளெல்லாம் இப்படி நிரதிஶயலோக்ய னென்று உன்னையறியாதே உன்படியைச் சொல்லுகிறாக எதேனுமொருபடியைச் சொல்லிக்கதறி. [அங்கம்சேரும் இத்யாதி]- இத்தால் ஸௌகுமார்யத்தையும் அழகை யுஞ் சொல்லுகிறது.

ப.—முதற்பாட்டில், உன்னுடைய நிரதிஶயலோக்யதையை அறியாதே, உன்ஶக்தியோகத்தையேசொல்லி அநுகூல ப்ரதிகூல விஶேஷமற அலிமதஸாலநமென்னு நிற்பர்க ளென்கிறார்.

அங்கும் - ஊர்த்வலோகங்களிலும், இங்கும் - பூமியிலும், எங்கும் - (பாதா ளாதிகளான) ஸமஸ்தப்ரதேசங்களிலும், வானவர் — (அநுகூலரான) தேவர்களும், தான வர் - (ப்ரதிகூலரான) அஸுரர்களும், யாவரும் - (ததாவிதரான) மநுஷ்யாதிகளுமெல் லாம், உன்னை - (அநுஶாவய மஹர்ஷ்யாதிவ்ருத்தாந்தனை) உன்னை, இனையை - இவ்வித லோக்யன், என்று - என்று, அறியகிலாது - அறியமாட்டாதே, அலற்றி - (ரக்ஷகத் வைகாந்தமான ஸர்வஶக்தியோகாதிகளைச்சொல்லிக் கூப்பிட்டு, பூமகள் - புஷ்பபரிமளம் வடிவுகொண்டாற் போலேயிருக்கிற லக்ஷ்மியும், மண்மகள் - (கந்தவதியாகையாலே லோக்யதையேவடிவான) பூமியும், (அவ்வளவேயன்றியே), ஆய்மகள் - (ஆஜிஜாத்யா திக்யத்தையுடைய) நீளையும், (ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதிகளிலேயகப்பட்டு), அங்கம்- திருமேனியை, சேரும் - பிரியாமல்பொருந்தி அநுபவிக்கும்படியாய், சங்குசக்கரம் - (அநுரூப்யமான) ஆழ்வார்களை, கையவன் - கையிலேயுடையவனுயிருக்கிற இவன், (லோக்யபூதனென்று அநுஸந்தியாதே), (புருஷகாரபூர்த்தியையு முடையவனுகையாலே), ரணம் - அநிஷ்டமில ஸாயகஸமதன், என்பர் - என்னுநிற்பர்கள். ப்ரதிகூலரான அஸுரவர்க்கத்தைப்பற்றவும் ஶோஷித்வம் ஸாதாரணமாகையாலே, ஸ்வாநிஷ்டஸிதத் யர்த்தமான ஶரண்யத்வமும் உண்டென்றுகருத்து. ப்ரயோஜநாந்தரபராநவர்களும், இவனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதிகளை அநுஸந்தித்துப் பரிவராகப்பெற்றதில்லை யென்று வெறுத்தாராயிற்று.

இ.—முதற்பாட்டில், அவன் ஸௌகுமார்யத்தை அநுஸந்யித்துப் பரிகை யன்றிக்கே, அவனைத் தங்களுக்கு இஷ்டப்ராப்திஸாதந மென்றிருப்பார்களென்று ஐஶ்வர்யார்த்திகளை சேஷபிக்கிறார்.

[அங்குமிங்கும்] - மேலில் லோகங்களிலும், ஶுமியிலும். [எங்கும்] - அநுக்தமான பாதாளங்களிலும். [வானவர்] - அநுகூலர்கள். [தானவர்]-ப்ரதிகூலரான அஸுரர்கள். [யாவரும்] - இரண்டுவகையுமான மநுஷ்யாதிகளும். [இனையையென்று உன்னை] - உன்னை இனையையென்று-ஸர்வஶோஷியான உன்னை இப்படிப்பட்டாயென்று: நிரதிஶய ஸௌகுமார்யயுக்த னென்று. இவர் நெஞ்சில் அவன் ஸௌகுமார்யமேயாயிற்று உறைத்திருப்பது. கருமுகைமாலையைப்போலேயிறே இவர் நினைத்திருப்பது. [அறிய கிலாது] - அறியாதே. பரிய அறியாமைக்கு, அநுகூலரான தேவர்களோடு, ப்ரதிகூல ரான அஸுரர்களோடு, இரண்டுமற்றான மநுஷ்யரோடு வாசியில்லை. அவனைப்பரி யக்கண்டவர்கள்எல்லாரும் என்றிருக்கிறாராயிற்று இவர். [அலற்றி] - "பஹுவசநம்" "வராஹயூதகம்" என்று, உன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கு உடலான வசநங்களைக் கதறுநிற்பர்கள். உன்னை ரக்ஷ்யனென்றறியார்கள். [அங்கம்சேரும் இத்யாதி]—இதுக்கு

மேல் ஸௌகுமார்யத்தையும் அழகையும் சொல்லுகிறது: [பூமகள் மண்மகளாய்ப்பகள் - அங்கஞ்சேரும்] - அவனுடைய ப்ரார்த்திக்கைக்கு புருஷகாரமாகப் பிராட்டிமார் உண்டென்பர்கள். "நகுஸ்மிந்நாவராயுகி" என்பாரும், "குற்றத்தையுணருகிறதென்? பொறுக்குமித்தனையன்றோ?" என்பாரும், முதலிலே குற்றங்காண வொண்ணாதபடி ஸ்வலோக்யதையை முன்னிடுவாரும் அங்கேயுண்டென்பர்கள். "வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்றமங்கையும் பல்லாண்டு" என்று அச்சேர்த்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுவாரில்லை. [சங்குசக்கரக் கையவன்] - கையுங்கிருவாழியுமான அழகை யநுபவிக்க இழிவாரில்லை. நம்மோடொத்த ஸௌந்துணிக்கைக்குக் கையிலே திவ்யாயுதங்களையுடையவ னென்பர்கள். "வடிவார்சோதி யெக்கத்துறையும்" என்று அச்சேர்த்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணவேண்டியிறேபிருப்பது. [என்பர்-சரணமே] - அஹிமதஸ்பருசமென்பர்கள். அஹிமதமென்றறிவாரில்லை; ஸுகுமாரமான விஷயமென்றறிவாரில்லை. முந்தானையேற்றல், எதிரிகளம்புக்கு இலக்காக்குதல் செய்யுமித்தனை.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இதில், முதற்பாட்டில், உன் ஸௌகுமார்யத்தை யறிந்து பரிகையன்றிக்கே, தங்களுக்குஇஷ்டப்ராப்திஸாதநமென்றுஇருப்பர்களென்று ஐச்வர்யார்த்திகளை கேஷபிக்கிறார்.

[அங்குமிங்கும் இத்யாதி]-உபரிதநலோகங்களிலும், பூமியிலும். [எங்கும்]-அநுக்தமான பாதாளாதிகளிலும். [வானவர்]-அநுகூலர். [தானவர்] - ப்ரதிகூலர். [யாவரும்] - இரண்டுவகையுமான மநுஷ்யாதிகளும். [இனையையென்றுஉன்னை] - உன்னை இனையையென்று - ஸர்வஜ்ஞையான உன்னை, இப்படிப்பட்டாயென்று - நிரதிசய ஸௌகுமார்யயுக்தனென்று. இவர் நெஞ்சில் அவன் ஸௌகுமார்யமே யாயிற்று உறைத்திருப்பது. கருமுகை மாலைபோலேயிருக்கிற உன்படியறியாதே. [அறியகிலாது] - அறியாதே பரிய அறியாமைக்கு, அநுகூலரான தேவர்களோடு, ப்ரதிகூலரான அஸுரர்களோடு, இவ்விரண்டுங்கூடின மநுஷ்யரோடு வாசியில்லை. அவனைப் பரியக்கண்டவர்கள்எல்லாரு மென்றிருக்கிறராயிற்று இவர். [அலற்றி]- †"யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" ‡"**வராவஸ்ருதிர்விவிதையவ ஸ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ**" (பராஸ்யஸக்திர்விவிதைவஸ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ

முதற்பாட்டு.—அங்குமிங்கும் இத்யாதி. "இனையையென்று - அறியகிலாது - சரணம் - என்பர்" என்றவற்றைக் கடாகூலித்து அவதாரிகை - உன் ஸௌகுமார்யத்தை இத்யாதி.

"எங்கும்" என்றது - பாதாளாதிவாஸிகளான தானவரென்றபடி. விவரணம் - நிரதிசய இத்யாதி. "இனையை" என்றது - ஸாமாந்யமாயிருக்க, "ஸௌகுமார்யயுக்தன்" என்று சொல்லுமோவென்ன, புத்திஸ்தமாகையாலே சொல்லுமென்கிறார் - இவர்நெஞ்சில் இத்யாதி. "இனையை, அறியகிலாது" என்கிற இரண்டையுங்கூட்டி ஹ்ருதயம் - கருமுகை இத்யாதி. ப்ரஸக்தஸ்யஹி ப்ரதிஷேதஃ, ப்ரதிகூலரானதாநவர்க்குப் பரிய யோக்யதையுண்டோ? வெறுக்கிறதென்? என்ன,-த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்கிறார் - பரிய அறியர்மைக்கு இத்யாதி. அதாவது - ப்ரதிகூலரானவர்கள் பரிய அறியாதாப்போலே, அநுகூலரும் பரிய அறியார்களென்றபடி. "**விவிதாவெஹவம் வதிரீஷ்ரூயாய**" ந்யாதிப்படியே வஸ்துகத்யா பரியக்கண்டவர்களென்று பரிஹாராந்தரம் - அவனைப்பரிய இத்யாதி. வஸ்துஸ்த்திதியறிந்து ஆஸ்ரயித்தமை - ப

† முண்டகோபநிஷத் - 1, 1. ‡ ஸ்வேதாஸ்வதரோபநிஷத்- 6.

ஜ்ஞாநபலக்ரியாச) என்று, தங்களுடைய ரக்ஷணத்துக்குஉடலான வசநங்களைக் கதறு நிற்பர்கள். உன்னை ரக்ஷ்யனென்று அறியார்கள். [அங்கஞ்சேரும் இத்யாதி] - இதுக்கு மேல் ஸௌகுமார்யத்தையும் அழகையுஞ்சொல்லுகிறது:—[பூமகள் மண்மகளாய்மகள் - அங்கஞ்சேரும்] - அவனையாஸ்ரயிக்கைக்குப் புருஷகாரமாகப் பிராட்டிமாருண்டென்பர்கள். †"ஸகுபிஹாவாராயுதி" (ஸகஸ்சிந்நாபராத்யதி) என்பாரும். "குற்றத்தையுணருகிறதென்? பொறுக்குமித்தனையன்றே?" என்பாரும், முதலிலே குற்றங்காணுதபடி ஸ்வலோக்யதையை முன்னிடுவாரும் அங்கேஉண்டென்பர்கள். "வடிவாய்நின்வல மார்பினில் வாழ்கின்றமங்கையும்பல்லாண்டு" என்று அச்சேர்த்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுவாரில்லை. [சங்குசக்கரக்கையவன்] - கையுந்திருவாழியுமான அழகை அநுபவிக்கைக்கு இழிவாரில்லை. நம் விரோதியைத் தண்டிக்கைக்குக் கையிலே திவ்யாயுதங்களையுடையவ னென்பர். "வடிவார்சோதிவலத்துறையும் சுடராழியும்பல்லாண்டு" என்னவேண்டியிருக்குமே இவர்களுக்கு. [என்பர்சரணமே] - (சரணம் - என்பர்) அஹிமதஸாஸநம் என்பர் அஹிமதமென்றறிவாரில்லை - ஸுகுமாரவிஷயமென்றறிவாரில்லை; முந்தாணையேற்றல், எதிரிகளம்புக்கு இலக்காக்குதல் செய்வர்கள். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

சரணமாகிய நான்மறைநூல்களுஞ்சாராதே
மரணந்தோற்றம் வான்பிணிமூப்பென்றிவைமாய்த்தோம்
கரணப்பல்படை பற்றறவோடுங்கனலாழி
அரணத்தின்படையேந்திய ஈசற்கஆளாயே.

களிலே கண்டுகொள்வது. "அலற்றி" என்றதுக்கு - அக்ரமமாக ஸ்தோத்ரம்பண்ணியென்னுதே "கதறுநிற்பர்கள்" என்றது, ஆழ்வார்க்கு அஸஹ்யமென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. பின்னை எது செய்யவேணுமென்ன; ஸௌகுமார்யத்தை அநுஸந்தித்துப்பரியவேணும், அதுசெய்கிறார்களில்லையென்கிறார் - உன்னைரக்ஷ்யனென்று இத்யாதி. புஷ்பவாவிநியாகையாலே நிரதிஸய ஸௌகுமார்ய ஸௌகந்தர்யயுக்தையான பிராட்டிமுதலானைச்சேரும் திருமேனியென்கையாலே - இவனுடைய ஸௌகந்தர்யமும் ஸௌகுமார்யமும் விதத்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்- இதுக்குமேல் இத்யாதி. அவனை ரக்ஷகனென்றிருக்குமவர்கள், பிராட்டிமாரை ப்ரதிபத்திபண்ணும் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்-அவனை இத்யாதி. புருஷகரிக்கும் ப்ரகாரமெப்படியென்ன - ஸகஸ்ரிஸ இத்யாதி. ஸ்வபோக்யதையையுன்னிடுவாரும் என்றவிடத்திலே -‡"நிஸாசரபதாஸாம்நீலோபலஸுகோமலவபுஷே ஸுவர்ணாவிதம்ஸ்ரீநிவாஸஸ்யஹகதொவிஷ்வக்ஸேந நம:" என்கிற ஸ்லோகம் அநுஸந்தேயம். அவர்களுடைய ப்ரதிபத்தியை துச்சீகரிக்கும் இவருடைய ஹாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் - வடிவாய் இத்யாதி. இப்பதத்தை ப்ரயோகிக்கிறவருடைய ஹார்த்தஹாவம் - கையும் இத்யாதி. ஆஸல் தாம் எப்படியிருப்பர்? என்ன - வடிவார் சோதி இத்யாதி. விவரணம் - ஸுகுமாரவிஷயம் இத்யாதி. ஸாதநமென்றுசெய்வதேதென்ன - முந்தாணையேற்றல் இத்யாதி. இத்தால் - த்விவிதைஸ்வர்யகாமரையும் சொல்லுகிறது. 'அங்குமிங்கும்-எங்கும்வானவர்தானவர் - யாவரும் - உன்னை-இனையையென்று - அறியகிலாதலற்றி - பூமகள் மண்மகள்ஆய்மகள் - அங்கஞ்சேரும் - சங்குசக்கரக்கையவன் - சரணம் - என்பர்' இத்யந்வய:. (க)

† ரா-யுத். 116, 44.

‡ உபாஸகதகம் - 8.

ஆ.—(சரணமாகிய) - இப்படி ஐஸ்வர்யார்த்திகள் தூணையல்லரென்று அருளிச்செய்து, கைவல்யார்த்திகளும் தமக்குத் தூணை பல்லரென்கிறார். ஐஸ்வர்யோபாயவிஷயாக ஸாஸ்த்ரங்களை விட்டு மோக்ஷோபாயவிஷயாக ஸாஸ்த்ரத்தை அவலம்பித்தகாரும், அப்ராக்ருத ஸ்வாலயாரண திவ்யரூபவிஸிஷ்டனும், ஸர்வேசக்ரஹரூபனை பரமபுருஷனை ஸாக்ஷாத்ரயமாக அநுஸந்யித்து, இத்ரியஜயத்தைப்பண்ணி, ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திமாத்ரத்தை ப்ராப்யமாகப்பற்றினே மித்தனையிறை; அவன் திருவடிகளை ப்ராப்யமாகப் பற்றிற்றிலோமிறை; ஆகலால், நீங்களும் எனக்குத் தூணையல்லீரென்கிறார். தம்மோடு அவர்களுக்குவுண்டான ஐஸ்வர்ய வைராக்யரூப ஸாம்யத்தாலே கைவல்யார்த்திகளை அஸ்மச்சப்தத்தாலே வ்யபதேசிக்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், கைவல்யபுருஷார்யநிஷ்டரை யிகழ்கிறார்.

[சரணமென்று தொடங்கி] - "ஏதத்ஸுவர்ணவிஷயாவெஷா:" என்கிறபடியாலே ஐஸ்வர்யபுருஷார்யத்தையும் புருஷார்யத்துக்கு ஸாதநத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிற வேதபாகங்களைவிட்டு மோக்ஷோபதேசம்பண்ணுகிற வேதாந்தபாகத்திற் சொல்லுகிறபடியே ஜந்மமரணங்களும், ப்ரவலமான வ்யாதிகளும், ஜரைதொடக்கமான ஷட்பாவவிகாரங்களையும் மாய்த்தவித்தனைபோறை, நாம் செய்ததென்று முமுக்ஷுக்களை க்ஷேபிக்கிறது. [காணப்பல்படை யென்றுதொடங்கி] - உபகரணங்களையுடையராய் வந்த ஸத்ருஸேனைகள் நிர்ப்ரயாஸமாக ஓடும்படி கனலாநிற்பதுஞ்செய்து ஆஸ்ரிதர்க்கு அரணுய் அவர்களையொருகாலும் விடக்கடவதன்றிக்கேயிருக்கிற திருவாழியாழ்வானுகிற திவ்யாயுதத்தை வந்தினஸ்தேவஸ்வாமிக்கு அடிமையாகவே. 'காணப்பல் படையென்றது' - காணக்ராமம் விஷயங்களில் நின்றும் பற்றறவோடும்படி கனலாநின்றுள்ள திருவாழியென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், விரோதிநிராஸக பரிகரவாணனவனைக்கொண்டு கேவலம் ஜராமரணநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொள்ளுகிற கேவலரை, ஸாஸ்த்ர ஸாபர்யத்தாலே உடன்பட்டுநின்று க்ஷேபிக்கிறார்.

(த்ரைமுண்யபுருஷர்களுக்கு), சரணமாகிய - புகலிடமாய், (ஐஸ்வர்யத்தை ஸாதக ப்ரதிபாதகமான), நால் - நாலுவகைப்பட்டதாயிருக்கிற, மறை - வேதங்களாகிற, நூல்களும் - ஸாஸ்த்ரங்களை, சாராதே - ("வேதவாதரதாஸ்வார்தநாதருவஸீதி வாதிந:" என்று மேலெழத்தோன்றுகிற அர்த்தங்களை) ப்ரதிபத்திபண்ணப்பற்றாதே, (நிஸ்த்ரைகுண்யராய்க்கொண்டு, முமுக்ஷுக்களாய்), கரணம் - வாயதேகோபகரணங்களையுடைத்தாய், பல் - பஹுவிதமான, படை - ஸத்ருஸேனைகள், பற்று - பற்று, அற - அற, ஓடும் - ஓடும்படி, கனல் - தீப்தனுகிற, ஆழி - திருவாழியாழ்வானுகிற, அரணம் - ரக்ஷகமங்கரமாய், திண் - [illegible]ரமான, படை - ஆயுதத்தை, ஏந்திய - உடையனை, ஈசற்கு - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, ஆளாய் - ஸேஷபூதராய்வைத்து, (ஸேஷத்வாநுரூபமான அதிஸயத்தை விளைத்துப் பரியாதே), மரணம் - மரணம், தோற்றம்-ஜந்மம், வான் - பெரிய, பிணி - வ்யாதி, மூப்பு - ஜரை, என்று - என்றுசொல்லுகிற, இவை - ஷட்பாவவிகாரங்களை, மாய்த்தோம் - கழித்துக்கொண்டுவிட்டோ மித்தனையிறை. தாஸ்ய ஸ்வரூபமாயிருக்க, ஸ்வார்யபராகை அநுரூபமோ? என்றுகருத்து.

இ—இரண்டாம்பாட்டில், அஸ்யதிரத்வாதி தோஷயுக்தமான ஐஸ்வர்யத்தைவிட்டு, நித்யாத்மாநுபவ காமரான கைவல்யநிஷ்டரை யிகழ்கிறார்.

[சரணமாகிய இத்யாதி] - "வெதூ ஸுணு விஷயாவெதாஃ" என்கிறபடியாலே ஐஸ்வர்யதத்ஸாயநங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற பூர்வபாகத்தில் இழியாதே, மோக்ஷத்தையுபதேசிக்கிற வேதாந்தபாகத்திலே புகுராநின்று, ஸர்வேஸ்வரனையாஸ்ரயித்து, ஸரீரஸம்பந்தத்தை மாய்த்தோமித்தனையன்றே நாமும் செய்தது? என்று கேஷபிக்கிறது. [சரணமாகிய]-ஐஸ்வர்யதத்ஸாயந விஷயஜ்ஞாநஸாயகமான. [நான்மறை நூல்கள்]-சதுர்வேதமாகிற ஸாஸ்த்ரங்கள். நூல் - ஸாஸ்த்ரம். "வெதஸாவ்ஹாவிரொயிநா" என்னக்கடவதிறே. [மரணம் தோற்றம்]-ஜந்மமரணங்கள். [வான்பிணி மூப்பென்றிவை மாய்த்தோம்] - ப்ரவல வ்யாதி, ஜரை தொடக்கமான ஷட்பாவவிகாரங்களை மறுவிடாதபடி கழித்துக்கொண்டவித்தனையிறே நாமும் செய்தது. பூஜாவசநம் கேஷபத்திலே. [கரணப்பல்படை யித்யாதி] - உபகரணங்களையுடைய பலவகைப்பட்ட ஸத்ருஸைந்ய நிர்ஸேஷமாக ஓடும்படி ஜ்வலியாநின்ற திருவாழியென்னுதல்; கரணக்ராமம் விஷயங்களினின்றும் நிர்ஸேஷமாகப்பற்றற ஓடும்படி கனலாநின்றிருந்துள்ள திருவாழியென்னுதல். [அரணத்திண்படை] - ஆஸ்ரிதர்க்கு அரணும், ஸத்ருக்களுக்கு லோஹிக்கவொண்ணாததாயிருக்கை. [திண்படை] - ஈஸ்வரன் விடிலும் ஆஸ்ரிதரை விடாதவென்றுமாம். [எந்திய ஈசற்கு] - திருவாழியையேந்துகையாலே ஸர்வேஸ்வரனுனவனுக்கு. [ஆளாயே] - இவர்கள் ஆளாகையாவதென்? என்னில்,—஭கவத்ப்ராப்தி காமரோபாதி, ஭கவத்ஸஜாதீயமும் அந்திமஸ்ம்ருதியும் உண்டாகையாலே சொல்லுகிறது. ஆளாயே - மரணந்தோற்றம் வான்பிணி மூப்பென்றிவை மாய்த்தோம்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. "ஐஸ்வர்யம்போலே நிலைநில்லாததோன்றன்றே இது: நித்யமாயிருப்பதோன்றன்றோ?" என்று ஆத்மலாபத்துக்காக உபாஸிக்கிற கேவலர் வந்துதோற்ற, அவர்களை கேஷிக்கிறார்.

[சரணம்இத்யாதி] - †"வெதூ ஸுணு விஷயாவெதாஃ" (த்ரைகுண்யவிஷயா வேதாஃ)என்கிறபடியேஐஸ்வர்யதத்ஸாயநங்களை ப்ரதிபாதிக்கிறபூர்வபாகத்தில்இழியாதே, அத்தைவிட்டுமோக்ஷத்தை உபதேசிக்கிறவேதாந்தபாகத்திலே புகுராநின்று, ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரயித்து, ஸரீரஸம்பந்தத்தை மாய்த்தோமித்தனையன்றே நாம் செய்தது! என்று கேஷபிக்கிறது. [சரணமாகிய] - ஐஸ்வர்ய தத்ஸாதந விஷயஜ்ஞாந ஸாயகமான. [நான்மறை நூல்கள்] - சதுர்வேதமாகிற ஸாஸ்தரங்கள். நூல் - ஸாஸ்த்ரம். நூலென்று - பிரித்து, ஆகமாதிகளைச் சொல்லுகிறதென்றுமாம். நான்மறையாகிற ஸாஸ்த்ரமென்றே அருளிச் செய்வது. ‡"வெதஸாவ்ஹாவிரொயிநா"(வேதஸாஸ்த்ராவிரோதிநா) என்னக்கடவதிறே. [மரணம்தோற்றம்] - ஜந்மமரணங்கள், ப்ரவலவ்யாதி, ஜரைதொடக்கமான ஷட்பாவ

இரண்டாம்பாட்டு.—[சரணமாகிய இத்யாதி. "மரணம் தோற்றம் வான்பிணிமூப்பென்றிவை மாய்த்தோம்" என்றதத்தைக் கடாகூஷித்துஅவதாரிகை - ஐஸ்வர்யம்போலே இத்யாதி.

இப்பாட்டுக்கெல்லாம் ஹாவம் - வெதூ ஸுணு இத்யாதி. தத்ஸாதநமென்றது - ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளை. "நான்மறைநூல்" என்றது - பூர்வபாகத்தை. வேதாந்தபாகத்திலே நின்று என்றது - அர்த்தாத்விதம். நாம் செய்ததென்றது - நீங்கள் செய்ததென்றபடி. நான்மறைநூல் சரணமாகையாவதென்? என்ன - ஐஸ்வர்ய இத்யாதி. தத்ஸாதநமென்றது-ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளை; ஐஸ்வர்யவிஷய தத்ஸாதநவிஷய ஜ்ஞாநங்களுக்கு ஸாதநமான என்றபடி. "வேதமான ஸாஸ்த்ரம்" என்ற இடமுண்டோவென்ன - வெதஸாவ்ஹ இத்யாதி.

† ஸ்ரீபகவத்கீதை-2, 45.

விகாரங்களை மறுவலிடாதபடி கழித்துக்கொண்டவித்தனையிறே காமும் செய்தது. பூஜா வசநம் க்ஷேபத்திலே. [கரணப்பல்படை இத்யாதி] - உபகரணங்களையுடைத்தாய்ப் பல வகைப்பட்ட ஸத்ருஸேனை நிஸ்ஸேஷமாக ஓடும்படி ஜ்வலியாநின்ற திருவாழியென்னுதல்; கரணக்ராமங்களை விஷயங்களினின்றும் நிஸ்ஸேஷமாகப் பற்றற ஓடும்படி கனலா நின்றிருந்துள்ள திருவாழியென்னுதல். [அரணத்திண்படை] - ஆஸ்ரிதர்க்கு அரணுய், ஸத்ருக்களாலே பேதிக்கவொண்ணுதபடியா யிருக்கை. [திண்படை] - ஈஸ்வரன்விடி லும் ஆஸ்ரிதரை விடாதவென்றுமாம். [ஏந்தியவீசற்கு] - திருவாழியை ஏந்துகையாலே ஸர்வேஸ்வரனெனவனுக்கு. [ஆளாயே] - அவர்கள் ஆளாகையாவதென் என்னில்? - ஸகவத்ப்ராப்திகாமநோபாதி ஸகவத்பஜநமும் அந்திமஸ்ம்ருதியுமுண்டாகையாலே சொல் லுகிறது. ஆளாயே - மரணந்தோற்றம் வான் பிணி மூப்பென்றிவைமாய்த்தோம். (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

ஆளுமாளார் ஆழியும்சங்கும்சுமப்பார்தாம்
வாளும்வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார்மற்றில்லை
தாளுந்தோளும் கைகளாயாரத்தொழக்காணேன்
நாளும்நாளும்நாடுவன் அடியேன்ஞாலத்தே.

ஆ.—(ஆளுமாளார்) - தன்தனிமையினுடைய ப்ரஸங்கத்தாலே அவன் தனிமையை நினைத்து, "அவன்தனிமைக்கு உதவப்பெற்றிலேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டு தம்முடைய தனிமையைச் சொல்லுகிறார்.

மாரீசநிரஸநார்த்தமாகவாதல், கரதூஷணநிரஸநார்த்தமாகவாதல் எழுந்தரு ளும்போது, துணையின்றியே, தன்னுடைய பாஞ்சஜந்யாதி திவ்யாயுதங்களைத் தானே சுமந்துகொண்டுபோகாநிற்கும்; வாளும் வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார்மற்றில்லை; தானெழுந்தருளும்போது அவனுடைய திவ்யாயுதங்களைச் சுமந்துகொண்டு, அவன் திருவடிகளையும் திருத்தோள்களையும் என்னுடைய கைகளினுடைய விடாய்தீரும்படி தொழக் காணப் பெறுகிறிலேன்! "காகுத்ஸ்தஸ்யேவிஜநெவிஷ்ணோ வோலயவகந்யா விலயாவஹீதா" என்றபிராட்டியைப்போலே, அவனைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்

"க்ருஷ்ணஸ்யஸ்ருஷ்டிகர்மணஸ்ஸ வைஸ்ருஷ்டாவிஸ்ருஷ்டிராத்ரயஸ்ஸ ।
யஸ்யகேஸுணாநர்வாஸ்ருதிஸ்ருஷ்டிஸ்தாஸ்ருஷ்டிஸ்". ஆர்ஷம் - ஜ்யோதிஷ்டோமபுராணாதிகம். யர்மோபதேஸம் - மநுவசநம். மாய்த்துக்கொண்டிதோளென்னுதே, "மாய்த்தோம்" என்று - பூஜ்யோக்தியேதென்ன - பூஜா வசநம் இத்யாதி. "மாய்த்தோம்" என்றதிலேநோக்கு. உபகரணங்களாவன - ரத கஜாதிகள். த்விதி யார்த்தத்துக்கு, "காரணம்" என்று - இந்த்ரியங்களாய், "பல்படை" என்று - ஸமூஹமாய், இந்த ரியக்ராமங்களென்றபடி. ஆளாகையாவதென்னென்னில் என்றது - ஸகவதநுபவத்தைவிட்டு ஸ்வாநுபவத்திருப்தர் ஆளாகையாவதென்? என்னில் என்றபடி. 'சரணமாகிய நான்மறைதான்களும் சாராதே - காரணப்பல்படை' என்றுதொடங்கி, ஆளாய்க்கொண்டு 'மரணம் - தோற்றம்' என்று தொடங்கி, மாய்த்தோம் இத்யந்வயம். ஆழியாகிற அரணத்தின் படையென்றபடி. (உ)

பட்டு, காளும்நாளும் இந்தலோகமாகிற காட்டிலே தனியே கிடந்து கூப்பிடாநின்றே னென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், ஆரேனும் ஸ்வப்ரயோஜநபராய், அர்யித்ததுவே வ்யாஜமாகக்கொண்டு, வீறறியாதே தண்ணேடே எதிரிடவல்ல ஸம்ஸாரத்திலேவந்து வர்த்தியாநிற்கும்; அங்குத்தைக்கு ரக்ஷகமாக நான் உதவப்பெறுகிறிலே னென்கிறார்.

[ஆளுமென்றுதொடங்கி]-திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் வருந்தி யரிக்கிறார், அகிஞ்சநகுமாரரான தாம். [வாளும்வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார்மற் றில்லை] - திருவாழியையும் பாஞ்சஜந்யத்தையும் ஒருநாளும் கைவிடாராகில் மற்றை ஸிவ்யாயுதங்களைக்கொண்டு பின்செல்வாரின்றிக்கே யொழிந்தால் அதில் என்னையாகி லும்வருகிறிலே னென்றுகருத்து. [தாளுந்தோளுமென்று மேலுக்கு] - தனக்குரக்ஷகார்ய மாகப் பின்னேநிரிந்து தன்னைப்பெறுதே யுறுவிக்கிடக்கிற கைகள் பூர்ணமாம்படி தான் நடந்தருளும்போதை பரிஸ்பந்தத்தாலே மிகவும் அழகிதானதிருவடிகளையும் திருத் தோள்களையும் தொழலாம்படி காணப்பெறுகிறிலேன்: நான் என்றுமொக்கலுமியிலே தேடாநிற்பன்.

ப.—அநந்தரம், விரோயிபூயிஷ்டமான ஜகத்தில் ஆஸ்ரிதரக்ஷணைர்த்த மாக ப்ரவ்ருத்தனான அவனுடைய ஸஹாயாந்தராராஹித்யத்தை அநுஸந்யித்து, நான் அடிமைசெய்யும்படி காணப்பெறுகிறிலேனென்று வெறுக்கிறார்.

ஞாலத்து - (ராவணஹர்யோயஸமான ப்ரதிகூலர் வர்த்திக்கிற) ஜகத் திலே, ஆளும் - (பரிவராயிருப்பார்) ஆளும், ஆளார் - (மேணுமென்று) அங்கீகரிக்கி றிலர்; தாம் - (அடுத்தடுப் பார்க்கப்பொறுத ஸௌகுமார்யத்தையுடைய) தாம், யும் - திருவாழியையும், சங்கும் - திருச்சங்கையும், சுமப்பார் - (மலையெடுத்தாற் போலே) வஹிப்பர், (அப்படியாலுலும்), வாளும்-நந்தகத்தையும், வில்லும் - ஸ்ரீசார்ங் கத்தையும், கொண்டு-கொண்டு, (“வ்யூடோரஸ்கோ நரஷ்ஷார்தூ” என்கிற இளையபெரு மாளைப்போலே), பின்செல்வார் - பின்செல்லுகைக்கு, மற்று - வேறொருவர், இல்லை - இல்லையாயிராநின்றது; (நான் பின்செல்லவென்றுநினைக்கிலும்), தாளும் - (“பித்ரோர்தத்தா மாதிருஷ்டி” என்னும்படி நடக்கிற) திருவடிகளையும், தோளும் - (“மாமேவயாயாவிவ ஷந்தி” என்று நிழல்செய்கிற) திருத்தோள்களையும், கைகளை - என்கைகளைக் கொண்டு, ஆர - பூர்ணமாக, தொழ - தொழுது அடிமைசெய்கைக்கு, காணேன்-(என் கண்ணாலே) காணப்பெறுகிறிலேன்; அடியேன் - (ஸ்வரூபத்வமே ஸ்வரூபமான) நான், (ஸ்வாமிக்கு அதிஸயஜநகமான ஸ்வரூபவ்ருத்தியே ஜீவநமாகையாலே, பசியர் சோறு தேடுமாபோலே), நாளும் நாளும் - நாள்தோறும், நாடுவன் - தேடாநின்றேன்.

இ.- -மூன்றும்பாட்டில், அவர்களைவிட்டுத்தம்முடையஹ்தியிலேயிழிகிறார். ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்காகத் தன்வாசியறியாதே எதிரிடவல்ல ஸம்ஸாரத்திலே தனியே வர்த்தியாநிற்கும்; அங்குத்தைக்குரக்ஷகமாக நான்உதவப்பெறுகிறிலேனென்று இன் ஹதாகிறார்.

[ஆளுமாளார்] - உபயவிபூதியிலும் பரிகைக்கு ஓர் ஆளில்லை. தனியே யொருத்தரை யாளவேணுமென்றிருக்கிறார். நித்யஸூரிகள் ஸஹவாஸாநுபவத்திலே அந்யபரர்; ஸம்ஸாரிகள் ஸப்ராப்திவிஷயபரர். [ஆழியும்சங்கும்சுமப்பார்தாம்] - ஆ

ரணமான திவ்யாயுதங்கள், அவன்ஸௌகுமார்யத்தாலே மலையெடுத்தாற்போலே சுமையாய்த் தோற்றுகிறது இவர்க்கு. எதிரிகளுக்கு அஸ்த்ரமாய் அநுபவிப்பார்க்கு ஆபரணமாயிருக்கிறவை, ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்த இவர்க்கு மலையாயிருக்கிறது. [தாம்] - தம்மைப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டாவோ? 'எப்போதும்கைகழலா நேமியாண்மோ, நிருபகங்களானவை சுமையோ?' என்ன, அதுதானே செய்கிறது? [வாளும்வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார்மற்றில்லை] - வாளும்வில்லுங்கொண்டுபின்னே செல்லுகைக்கு இளையபெருமாள்மாத்திர மொருவருண்டானாலோ? "ஆளுமாளார், சுமப்பார்தாம், பின்செல்வார்மற்றில்லை" என்கிறது- பரிவரானநீர்இவற்றுக்கு ஆளன்றேவென்று தம்மை யேவுகைக்காக. [தாளும்தோளும்] - நடக்கும்போது நடைச் சக்ரவத்து பிடிக்கவேண்டும்படியாயிற்று மாறியிடுந் திருவடிக ளிருப்பது. "கூ தः பூபயளாஃ" என்னக் கடவதன்றே: அத்தையும், வீசுந்தோள்களையும். [கைகளையார] - தன்னைப்பிரிந்துஉறுவிக்கிடக்கிற கைகளை, ஆர - வயிறாரஉண்ண என்பாரைப் போலே. [தொழக்காணேன்] - தொழக்காணப்பெறுகிறிலேன்; தொழுகையென்றும் பரிகையென்றும் பர்யாயமாயிற்று இவர்க்கு. நமஸ்ஸுப்தத்தாலே - எனக்கன்று, அவனுக்கென்றிறே சொல்லுகிறது. தொழுகையும், நமः என்கையும், பர்யாயமிறே. [நாளும் நாளும்நாடுவன்] - அவன்தனிமையை யநுஸந்தித்து, "அவனுக்கு என்வருகிறதோ?" என்று நாள்தோறும் ஆராயாநிற்பன். [நாளும்நாளும்] - ஸம்வந்யம் நித்யமாலே, தத்கார்யமான பரிவும் நித்யமாகக் கடவதன்றே. [அடியேன்] - ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையநான்: மோக்ஷைக்கதியாயத்தை விளக்கை மோக்ஷவஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபமென்றறிந்த நான். [ஞாலத்தே] - பரமபதத்திலேயிருந்து அஸ்மாதேயப ஸங்கைபண்ணுகிறேனே? அஸ்த்ரப்ரயோகம் பண்ணுவார், நாமபாஸத்தையிட்டுக் கட்டுவார், அழைத்துவைத்து மல்லரையிட்டு வஞ்சிக்கத்தேடுவார், பொய்யாஸுகமிடுவாராகிற தேசத்திலேயிறே வர்த்திக்கிறது.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்காகத் தன்வாசியறியாதே எதிரிடவல்ல ஸம்ஸாரத்திலே தனியே வர்த்தியா நிற்கும்; அங்குத்தைக்கு ரக்ஷகனாக நான் உதவப்பெறுகிறிலேனென்று இன்னுதாகிறார்.

[ஆளுமாளார்] - விபூதித்வயத்திலும் பரிகைக்கு ஆளில்லை, தனியே ஒருவரை ஆளவேணுமென்றிருக்கிறார். நித்யஸூரிகள் பகவதநுபவத்திலே அந்யபரர், ஸம்ஸாரிகள் ஸப்தாதிகளிலே அந்யபரர். [ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார்தாம்] - ஆபரணமான திவ்யாயுதங்கள், அவன் ஸௌகுமார்யத்தாலே மலையெடுத்தாற் போலே சுமையாய்த் தோற்[illegible] அஸ்த்ரமாய் அநுபவிப்பார்க்கு ஆபரணமாயிருக்கிறவை.

மூன்றும்பாட்டு.—ஆளும் இத்யாதி. "ஞாலத்தே - ஆளுமாளார்" என்று தொடங்கி "தொழக்காணேன்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-ப்ரயோஜநாந்தர இத்யாதி. "தொழக்காணேன்" என்றதைப்பற்ற - நான் உதவப்பெறுகிறிலேன் என்றது.

உபயவிபூதியையும்ஆளாநிற்க, "ஆளுமாளார்" என்கிறதென்? என்ன - விபூதித்வயத்திலும் இத்யாதி வாக்யத்வயம். இல்லாதபடி எப்படியென்ன - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி வாக்யத்வயம். எந்திரை என்னுதே, "சுமப்பார்" என்றதுக்கு ஆவஹம் - ஆபரணமான இத்யாதி. ஆயுதங்கள் ஆபரணமானபடி எப்படியென்ன - எதிரிகளுக்கு இத்யாதி. "வாளும்வில்லுங்கொண்டு" என்

[தாம்] - தம்மைப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டாவோ. • எப்போதும் கைகழலா நேமியா னன்றே, அவனுக்கு நிரூபகங்களான இவை சுமையோ? என்ன,—அது தான்செய்கிறது. [வாளும்வில்லுங்கொண்டு] - இளையபெருமாளைப்போலே ஒருவர் பின்னே கொடுசென்றுலா காதோ? "ஆளுமாளார், சுமப்பார்தாம், பின்செல்வார்மற்றில்லை" என்கிறது - "பரிவரான நீர் அவற்றுக்கன்றே?" என்று தம்மை ஏவுவாராக. [தாளுந்தோளும்] - நடக்கும்போது நடைச்சக்ரவத்துப்பிடிக்கும்படியாயிற்று, மாறியிடும்திருவடிகளிருப்பது. "கூஹ தஃவ்ய யளாரஃ" (அக்ரதஃப்ரயயௌராமஃ) என்னக்கடவதிறே. அத்தையும், வீசுதோள்களை யும். [கைகளையார] - "வயிறுரவுண்ண" என்பாரைப்போலே. [தொழக்காணேன்] - தொழுகையும், பரிகையும், பர்யாயம்போலேகாணும். தொழக்காணப் பெறுகிறிலேன். நமஸ்ஸுப்பத்தால் - எனக்கன்று, அவனுக்கென்றிறே சொல்லுகிறது. தொழுகையும், நமஃ என்கையும், பர்யாயமிறே. [நாளும்நாளும் நாடுவன்] - அவன்தனிமையை அநுஸந்தித்து, "அவனுக்கு என்வருகிறதோ?" என்று நாள்தோறும் ஆராயாநிற்பன். ஸம்பந்தம் நித்யமா னால் தத்கார்யமான பரிவும் நித்யமாகக் கடவதிறே. [அடியேன்]- ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடைய நான்-ஶேஷிக்கு அதிஶயத்தை விளக்கையே ஶேஷவஸ்துவுக்கு ஸ்ரூபமென்றறிந்த நான். [ஞாலத்தே] - பரமபதத்திலேயிருந்து அஸ்தாநேஶயஶங்கை பண்ணுகிறேனே? ப்ரஹ்ம மாஸ்த்ர ப்ரயோகம்பண்ணுவார், நாஶபாசத்தையிட்டுக் கட்டுவார், அழைத்துவைத்து மல் லரையிட்டு வஞ்சிக்கத்தேடுவார், பொய்யாஸநமிடுவாராகிற தேசத்திலே வர்த்தியாநின்றுல் நான் அஞ்சாதேசெய்வதென்? (நட)

கிறதுக்கு அவதாரிகை - எப்போதும் இத்யாதி. "பின்செல்வார்மற்றில்லை" என்று வயிறெரி கைக்கு, பின்செல்வாருண்டோ? என்ன - இளையபெருமாள இத்யாதி. எவ்வாராக என்றது - தம்மை ஏவுகைக்காக என்றபடி. தாள்களையும் தோள்களையும் தொழுகைக்கு, அப்படி ஆகர்ஷகமா யிருக்குமோவென்ன-நடக்தும்போது இத்யாதி. நடைச்சக்ரவத்துப் பிடிக்கையாவது - கதிஸார்வ பௌமன்வந்தானென்றுவிருதுபிடிக்கை.மாறியிடும்திருவடிகள் ஆகர்ஷகமென்னுமதுக்குப்ரமாணம்- கூஹ தஃஇத்யாதி."கூஹ தஃப்ரயயளாரஃஹ்ருஷ்டரூபயைவஸ்ரீமயாஸஹ" (ஶ்ரீரா-அயோத்யா3,28) இத்யாதி. "கைகளையார"என்றது-கைகளார என்றபடி. ஐகாரம் - அவ்யயம். "ஆர" என்றதுக்கு அர்த்தம்-வயிறார இத்யாதி. பரியக்காணேனென்றதே த,"தொழக்காணேன்"என்பானென்?என்ன- தொழுகையும் இத்யாதி. தொழுகையும் பரிகையும் பர்யாயமானபடி எப்படியென்ன - நமஸ்ஸுப் பத்தால் இத்யாதி. அதாவது - அவனுக்கு பாதந்த்ரமாலல் அவனுக்கு அதிசயத்தைப்பண்ணுகை ஸ்வரூபமாகையாலே, நமஸ்ஸுப்பத்தாலே பரிவைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. தொழுகைதான் நமஸ்கார வாசியோவென்ன - தொழுகையும் இத்யாதி. நாள்தோறும் ஆராயவேணுமோ? என்ன - ஸம்பந்தம் இத்யாதி. விவரணம் - ஶேஷிக்த இத்யாதி. "ஞாலத்தே" என்றதுக்கு ஹாவம் - பரம பதத்திலே இத்யாதி வாக்யத்வயம். (நட)

நான்காம் பாட்டு.

ஞாலம்போனகம்பற்றி ஓர்முற்றுவுருவாகி
ஆலம்பேரிலை அன்னவசஞ்செய்யுமம்மானே!
காலம்பேர்வதுஓர்காரிருளழியோத்துளதால் உன்
கோலங்காரெழில் காணலுற்றஆழுங்கோடியேற்கே.

ஆ.—(ஞாலம்) - ஓர் முற்றுவுருவாய், அந்தப்பின்னைத்தனத்தாலே ஸர்வலோகங்களையும் அழுதுசெய்து, பெரியவெள்ளத்திலே சிறியதோராலிலையிலே, யசோதைப்பிராட்டியைப்போலேபிருப்பாளொருதாயாநமின்றியே, தனியே கண்வளர்ந்தருளுகிறஉபாயத்தினாலே துணையாயிருக்கப்பெறுமையாலும், உன்வடிவழகைக்காண ஆசைப்பட்டுப்பெறுமையாலும், அபாயமான தூவார்ணவத்திலே நிமக்நனாய்க்கிடக்கிற எனக்கு ஒருக்ஷணமானது, அந்தகாரமயமான ராத்ரி யுகமாய்ச் செல்லுகிறதென்கிறார்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், ஸப்ரமாதுமாம்படி ஆலிலையிலே ரக்ஷகரின்றிக்கே தனியே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை யநுஸந்தித்து, "இவனுக்குஎன்வருக்கிறதோ?" என்று வீதராகிறார்.

[ஞாலமென்று தொடங்கி] - அத்யந்தஸுகுமாரமான சிறுவடிவைக்கொண்டு ஜகத்தையெல்லாம் வயிற்றிலே புகவைத்து சிறிய ஆலிலையிலே இடம் வலங்கொள்ளும் ஸ்வபாவனனே பெரியோனே! [காலமென்று தொடங்கி] - ஒருக்ஷணத்தில் நின்றும் ஒருக்ஷணத்தில் பேரும் ஸம்யமாத்ரம் மஹாந்தகாரமான கல்பத்தோடு ஒவ்வாநின்றது, உனக்கு ரக்ஷாகிந்தை பண்ணுகைக்காகக் கறுத்த ஒளியையுடைய உன் அழகியவடிவைக் காண ஆசைப்பட்டுப்பெறாதே மிகவும் சோவுபடுகிற மஹாபாபியான எனக்கு.

ப.—அநந்தரம், அஸஹாயனனே வடபத்ரசாயியினுடைய ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்கு என்னப்ரமாதம்வருகிறதோவென்று அஞ்சிக்கலங்கின ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஓர் - அத்விதீயமாய், முற்று - அகிமுக்தமான, உருவாகி - வடிவையுடையையாய், ஞாலம் - மஹாஜகத்தை, போனகம் - போஜநமாக, பற்றி - அழுதுசெய்து, ஆல் - ஆலென்று, பேர் - பேர்சொல்லலாமளவானது, இலை - ஓரிலைபிலே, அன்னவசஞ் செய்யும் - இடம்வலங்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற, அம்மானே - ஸ்வாமிபானவனே! (அந்தப்ரளயத்திலே என்னப்ரமாதம் வருகிறதோவென்று), கார் - காளமேகவத்தின், எழில் - எழிலையுடைத்தான, உன்-, கோலம் - வடிவழகை, காணலுற்று - காணவேணுமென்று நிர்ப்பந்தித்து, ஆழும் - (அச்சத்தாலே) அழுங்காற்படும்படியான, கோடியேற்கு - கொடியபாபத்தையுடைய எனக்கு, போர்வது - ஒருக்ஷணத்தில்நின்றும் க்ஷணாந்தரத்திலேபோருகிற, காலம் - காலாவகாசமானது, ஓர் - அத்விதீயமான, காரிருள் - ஸாந்த்ரகாரத்தையுடைத்தான, ஊழியோத்து - கல்பம்போலே, உளது - ஆகாநின்றது. உன்னுடைய அவயதவடநாஸாமர்த்யமான ஸக்தியோகமும் ஸர்வரக்ஷகத்வபூர்த்தியும் அச்சத்துக்குஉறுப்பா மென்று கருத்து.

இ.—நாலாம்பாட்டில், "ஞாலத்தே - நாளும் நாளும் நாடுவன்" என்றார்; அந்த ஸம்ஸாரத்திலே வடபத்ரசாயநத்திலே பிறந்த ப்ரமாதத்தையநுஸந்தித்து வீத

ராகிறார். நீர் இங்ஙனே க்லேசப்படுகிறதென்? ப்ரளயாபத்திலே ஸர்வரக்ஷகனுனவனன்றே நான்?என்ன; ஸர்வரக்ஷகவஸ்துவோ ப்ரளயத்திலேயகப்பட்டதென்று ஹீநராகிறரென்றுமாம்.

[ஞாலம் போனகம்பற்றி] - பரப்பையுடைத்தான ஜகத்தினை த்திருவயிற்றிலேவைத்து. "ஸாத்மிக்கும், ஸாத்மியாது" என்றறியாதே, இத்தைச்செய்வதே! "வெண்ணெயும் ஸாத்மியாது" என்றிருக்குமவரிறே. [ஓர் முற்றுவுருவாகி] - அதுக்கடி, இவனுடைய ஸௌலப்யமென்கிறார். வெண்ணெயமுது செய்தருளுவதற்குங் கீழேயிறே யிந்நிலை. யசோதாஸ்தந்யபத்துக்கும் கீழாயிறேயிருப்பது இந்தமௌக்ஷ்யம். ப்ரளயாபத்திலே வரையாதே ரக்ஷித்தஸர்வரக்ஷகத்வமும், அவபிதவடநாஸாமர்த்யமும் இவர்நெஞ்சிலே பட்டதில்லை; ஸௌகுமார்யமே யாயிற்று இவர்க்குத் தோற்றியிருப்பது. அங்கு ஒருதொட்டிலிலே கிடக்கப்பெற்றது; இங்கு, ஒருபவனன ஆலிலையிலேயாயிற்றுக் கண்வளர்ந்தருளுகிறது. [பேரிலை] - ஆலிலையென்று பேர்மாத்ரமானத்திலேயென்னுதல்; விபரீதலக்ஷணையாய், சிற்றிலையென்னுதல். [அன்னவசம் செய்யும்] - உணவுக்கிடாக இடம்வலம் கொள்ளும். "கிடக்கில் தொட்டில்கிழியவுதைத்திடும்" என்கிறபடியே பண்ணும் வ்யாபாரமையே, இதிலேபண்ணுநின்றான். தனக்கு ஸாத்மியாத ஜகத்தினை அமுதுசெய்கையும், "ஸாத்மியாது" என்றறியாத முக்யணைகையும், ப்ரளயத்திலே அல்பாவகாஸமான ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளுகையும், அதிலே வ்யாபரிக்கையும், இதெல்லாம் ஆஸ்சர்யமாயாயிற்றிருக்கிறது இவர்க்கு. [அம்மானே] - ஸர்வரக்ஷகனனவனே! ஒரு காபுருஷனுக்கு வந்ததொன்றன்றிக்கே ஸர்வரக்ஷகனனவனுக்கு வந்ப்ரமாதமென்று இதுவும் ஆஸ்சர்யமாகிறது இவர்க்கு. [காலம்பேர்வதோர் காரிருள் ஊழியொத்துளதால்] - உன்தனிமையை யநுஸந்திக்க, ஒருக்ஷணத்தினின்றும் க்ஷணந்தரத்திலே பேரும் ஸந்த்யுமாத்ரம், மஹாந்த்யகாரமான கல்பமாய்க்கொண்டு நெடுகாநின்றது எனக்கு. [உன்கோலங்காரெழில் காணலுற்று] - உன்னுடைய கறுத்த எழிலான கோலமென்னுதல்; மேகத்தினுடைய எழில்போலேயிருந்துள்ள அழகென்னுதல். [காணலுற்றுழுங் கொடியேற்கே] - மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகைக்கு உன்னுடைய அழகிய வடிவைக்காண ஆசைப்பட்டுப் பெறாதே மிகவும் நோவுபடுகிற மஹாபாபியான எனக்கு. ஒருகாலத்திலே முடியாதே, நித்யமாயிருப்பதொரு ஹயம் அநுவர்த்திக்கும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். ஸம்ஸாரபயம் அவன்காலிலே குனியத்தீரும்; "ரக்ஷகனுக்கு என்வருகிறதோ?" என்கிற பயத்துக்கு முடிவில்லை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. இவர் இப்படி அஞ்சினவாறே, ப்ரளயாபத்தினின்றும் ஜகத்தையேடுத்து வயிற்றிலேவைத்து நோக்கினவனன்றே நான்? நீர் நமக்கு பயப்பட வேண்டாகாணுமென்று தான் ஸர்வரக்ஷகனுயிருக்கிறவிருப்பைக் காட்டினன்; ஸர்வரக்ஷகமான வஸ்துவாகாதே ப்ரளயத்திலே அகப்படப்புக்கதென்று அதுக்கும் அஞ்சுகிறார்.

நாலாம்பாட்டு.—ஞாலம் இத்யாதி. "ஆலம்பேரிலையன்னவசம்செய்யுமம்மானே" என்றதத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இவர் இப்படி இத்யாதி.

[ஞாலம் போனகம்பற்றி] - "இது நமக்கு ஸாத்மியாது" என்றறியாதே, பூமிப்பரப்பையன்றோ வயிற்றிலே யெடுத்துவைத்தது? "வெண்ணெயும் ஸாத்மியாது" என்றிறே இவரிருப்பது? [ஓர்முற்றுவுருவாகி] - †ஒருகோறுட்டிலே தெறித்தால் மற்றைக் கோறுட்டாலே பால்பாயும் பருவமாயிற்றுப் பருவம். யசோதாஸ்தநந்தயத்துக்கும் கீழாயிறேயிருப்பது, இந்த மோக்ஷயம். ப்ரளயாபத்திலே வரையாதே ரக்ஷித்தரக்ஷகத்வமும், அவடிதவடநாஸாமர்ய்யமும் இவர்நெஞ்சில் படுகிற தில்லை; ஸௌகுமார்யமேயாயிற்று இவர்க்குத் தோற்றியிருக்கிறது. [ஆலம்பேரிலை] - அந்த ஒரு தொட்டிலிலே கிடக்கப் பெற்றது, இங்கு ஒருபவனை ஆலிலையிலேயாயிற்றுத் திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிறது. [பேரிலை] - பேருகிற இலை: முகிழ்விரிகிற இலை. "**கயஸ்ஹயம் ஶிஶுரஸ்ரதெ லொகெநாஶ்ரயாமஹெ | ஶாவாயாம்வடவ்யக்ஷஸ்ய வலுவெகஸ்ய திவிஷ்டிதஃ**" (கதந்வயம்ஶிஶுரஸ்ரதே லோகேநாஶ்ரயாமஹே | ஶாகாயாம்வடவ்ருக்ஷஸ்ய பல்லவேத்விதிவிஸ்மிதஃ) † "இளந்தளிரில் கண்வளர்ந்த" என்கிறபடியே. ஆலிலையென்று - ஒரு பேர் மாத்ரமென்னுதல், பெரிய இலையென்று விபரீதலக்ஷணையாய், சிற்றிலையென்றுதல். [அன்னவசஞ் செய்யும்] - உணவுக்குஈடாகஇடம் வலங்கொள்ளும். யசோதைப்பிராட்டி தொட்டிலில் பண்ணும் வ்யாபாரமெல்லாம் பண்ணுமாயிற்று அதுக்குள்ளே. * கிடக்கில் தொட்டில் கிழியவுதைத்திடுமதில். தனக்கு ஸாத்மியாதபூமியை அமுதுசெய்கையும், "ஸாத்மியாது" என்றறியாத முக்யஜனகையும், ப்ரளயத்திலே அல்பாவகாசமான ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளுகையும், அதிலேகிடந்தவிடத்திற்கிடவாதே வ்யாபரிக்கையும், இதெல்லாம் லயஸ்தாநமாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [அம்மானே] - ஸர்வரக்ஷகனெனவனே! ஒரு கா புருஷனுக்கு வந்ததொன்றன்றிக்கே ஸர்வரக்ஷகனெனவனுக்கு வந்ததென்று இதுவும் லயஸ்தாநமாகிறது இவர்க்கு. [காலம் இத்யாதி] - உன்தனிமையை அநுஸந்திக்க அநுஸந்திக்க, ஒரு க்ஷணத்தின்றும் க்ஷணந்தரத்திலேபேருகிற நடுவில்ஸந்திமாத்ரம், மஹாந்தகாரமான கல்ப

"ஞாலத்தைப்போனகமாகப்பற்றி" என்றதுக்கு ஹாவம்-இதுநமக்கு இத்யாதி. போனகம்பற்றி - திருப்போனகமாக ஸ்வீகரித்து. "ஓர்" என்றதுக்கு ஹாவம் - ஒரு † கோறட்டிலே இத்யாதி. கோறு - கபோலம். "ஓர்" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்யம் - யசோதா இத்யாதி. ரக்ஷகத்வமும் அவடிதவடநாஸாமர்த்யமும் லயநிக்ருத்திஹேதுவன்றே? என்ன - ப்ரளயாபத்திலே இத்யாதி. "ஞாலம்போனகம்பற்றி" என்கையாலே - ரக்ஷகத்வமும், "ஆலம்பேரிலை" என்கையாலே - அகடிதகடநாஸாமர்த்யமும் தோற்றுகிறது. "ஆலம்பேரிலை" என்றதால் வ்யாவ்ருத்தி - அந்த ஒரு தொட்டிலில் இத்யாதி வாக்யத்வயம். "பேரிலை" என்றதுக்கு - மூன்றர்த்தம். ஆலந்தளிரிலேகண்வளர்ந்தாலேனென்ன - **கயஸ்ஹயே** இத்யாதி. "**கயஸ்ஹயேஶிஶுரஸ்ரதெலொகெநாஶ்ரயாமஹெ | ஶாவாயாம்வடவ்யக்ஷஸ்யவலுவெகஸ்யதிவிஷ்டிதஃ**". உணவுக்கீடாக - உண்டதுக்கீடாக. விவரணம் - யசோதைப் பிராட்டி இத்யாதி. இளந்தளிரில் கண்வளந்த என்றது - திருமொழியில் "மஞ்சாடு" இத்யாதி. தொட்டிலில்பண்ணும் வ்யாபாரம்எதென்ன - கிடக்கில் இத்யாதி; பெரியாழ்வார் திருமொழி. தொட்டிலில்வளர்த்திறல் தொட்டில்கிழியும்படி உதையாநிற்குமென்றபடி. "ஞாலம்போனகம்" இத்யுக்தார்த்ததத்தை நிகமிக்கிறார் தனக்கு ஸாத்மியாத இத்யாதி. "அம்மான்" என்றதுக்கு ஹாவம் - ஒரு காபுருஷனுக்கு இத்யாதி. "பேர்வதோர் - காலம் - காரிருளூழியொத்துளதால்" என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - உன் தனிமையை இத்யாதி. "காரிருள்":

† கொறட்டிலே என்று சீயாரும்பதத்துக்குப் பாடம். கொடிற்றிலே என்று இருக்கலாமோ எனத்தோன்றுகின்றது.

மாய்க்கொண்டு நெடுகாநின்றது எனக்கு. [உன்கோலம் காரெழில்காணலுற்று] - உன்னுடைய கறுத்த எழிலான கோலமென்னுதல், மேகத்தினுடைய எழில் போலேஇருந்துள்ள அழகென்னுதல். [காணலுற்றுழுங்கொடியேற்கு] - மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கு உன்னழகியவடிவைக்காணஆசைப்பட்டுப் பெறுதே நோவுபடுகிற மஹா பாபியான எனக்கு. ஸம்ஸாரலயம் அவனே ஆச்ரயிக்கப்போம்; ஒருகாலத்திலும் முடியாதே நித்யமாயிருப்பதொரு லயம் அநுவர்த்திக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். "ரக்ஷிகனுக்குஎன்வருகிறதோ?" என்கிற லயத்துக்கு முடிவில்லையே. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

கோடியார்மாடக் கோளூரகத்தும்புளிங்குடியும்
மடியாதின்னே நீதுயில்மேவிமகிழ்ந்ததுதான்
அடியார்அல்லல் தவிர்த்தஅசைவோ? அன்றேல்இப்
படிதான்நீண்டுதாவிய அசைவோ?பணியாயே.

—(கோடியார்) - "அந்தஇழவுதீரவேணும்" என்று ஆழ்ந்திதர்க்கு ஆத்ம உகம்பண்ணுகைக்குக் கொடிகட்டிக்கொண்டிருக்கிற திருக்கோளூரிலும் திருப்புளிங்குடியிலும் போய்ப் புக்கவிடத்திலே, தம்மைத்திருக்கண்ணாலே பார்த்தருளுதல், ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்தல், ஒருதிவ்யசேஷ்டிதத்தைப்பண்ணுதல் செய்தருளாதே ஒருபடியேகண்வளரக்கண்டவாறே நீயொருபடியே கண்வளர்ந்தருளுகிறது ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸநஜநித ச்ரமத்தாலேயோ? அன்றிக்கே, த்ரைலோக்ய விக்ரமணஜநித ச்ரமத்தாலேயோ? என்றுகொண்டு, இவனுக்குஒரு வ்யஸநமுண்டானதாக ஶங்கித்து வ்யஸநப்படுகிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருக்கோளூரிலும் திருப்புளிங்குடியிலும் கண்வளர்ந்ருளுகிறபடியை இவர் லயந்தீரக் காட்டியருளக்கண்டு சேஷ்டைகளைப்பண்ணுதே ஒருபடிப்படக் கண்வளர்ந்தருளி அத்தாலே இனியையாகைக்குக் காரணமென்? என்று தம்முடைய லாபத்தாலே எம்பெருமானைக் கேட்கிறார்.

[மடியாது] - சோம்பாமையுமாம். [அடியாரென்றுதொடங்கி] - ஆழ்ந்திதர்க்காக அஸுராக்ஷஸோபத்ரவங்களைக் கெடுத்தவருத்

காரென்று - கறுப்பாய், மஹாந்தகாரமென்றபடி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, "கார்" என்று - கறுப்பாய், "எழில்" என்று - தேஜஸ்ஸாய், "கோலம்" என்று - விக்ரஹமாய், கறுத்ததேஜஸ்ஸையுடைய விக்ரஹ மென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு "கார்" என்று - மேகமாய், "எழில்" என்று - அழகாய், "கோலம்" என்றும்-அழகாய், மேகத்தினுடைய அழகுபோலேயிருந்துள்ள அழகென்னுதல். "ஆழும்" என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் - ஸம்ஸார பயம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். இது நித்யமாயிருக்குமோ? என்ன - ரக்ஷிகனுக்கு இதயாதி. விக்ரஹலாவண்யம் நித்யமாகையாலே பரிவும் நித்யமாயிருக்குமென்றபடி. 'ஞாலம் போனகம்' என்றுதொடங்கி, 'அம்மானே - உன் - காரெழில் - கோலம் - காணலுற் றுழும்கொடியேற்கு - பேர்வதோர் - காலம் - காரிருளூழியொத்தனதால்' இத்யந்வய:.

(ச)

தமோ? அன்றிக்கே, இப்பூமியை அதிஸுகுமாரமான வடிவோடே வளர்த்தருளி ஆளந்த நோவோ? அருளிச் செய்தருளாய்!

ப.—அநந்தரம், திருக்கோளூரிலும் திருப்புளிங்குடியிலும் முசியாதே கண்வளர்ந்தருளுகிறது, ஆஸ்ரிதவிரோதிநிவர்த்தநத்தாலும் த்ரிவிக்ரமாபதாநத்தாலும் வந்த ஆயாஸமோ? என்கிறார்.

(விரோதிகளும்அறியலாம்படி), கொடி - கொடிகள், ஆர் - செறிந்த, மாடம் - மாடத்தையுடைய, கோளூர் - திருக்கோளூர்க்கு, அகத்தும் - உள்ளும், (பலவிடத்தில் படுக்கைபடித்தது அலைச்சலின் மிகுதியென்று ஸங்கிக்கலாம்படி), புளிங்குடியும் - திருப்புளிங்குடியிலும், படியாது - மீளாதே, இன்னே - (ஒருபடிப்பட) இப்படி, தயில் மேவி - கண்வளர்ந்தருளினவத்தாலே, நீ - நீ, மகிழ்ந்ததுதான் - உகட்புப்பிறந்திருக்கிறவிது, (ஆஸ்ரிதவிரோதிகளான ராவணாதிகளை நிரஸித்து), அடியார் - அவர்கள், அல்லல் - துஃகத்தை, தவிர்த்த - போக்கின, அசைவோ - அலைச்சலாலேயோ? அன்றேல் - அதல்லவாகில், இ - இந்த, படிதான் - பூமியை, நீண்டு - ஒருநாளே வளர்ந்து, தாவிய - அளந்துகொண்ட, அசைவோ - ஆயாஸமோ? (உன்திருமிடற்றோசையில் வாசியாலே நான் உன்ஆயாஸத்தின் மிகுதி பறிகைக்காகவும், நொந்தவிடம்அறிகைக்காகவும்), பணியாய் - அருளிச்செய்யவேணும். அளந்ததாளைப்பிடித்தல், எய்த்ததோளைப்பிடித்தல் செய்கையிலே இவர்க்குக் கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ப்ரளயார்ணவத்திலே தனியே கண்வளர்ந்தருளினவிடத்தில் யந்த்ர நிர்ப்படமாப்ப் பரிவருண்டான திருக்கோளூர் திருப்புளிங்குடி தொடக்கமான இடங்களிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை இவர் யநிவ்ருத்திக்காகக் காட்டிக் கொடுக்க, 'அதுதானும் யதேஹிது' என்கிறார்.

[கொடியார்மாடக் கோளூரகத்தும்] - கொடிமிக்க மாடங்களையுடைய திருக்கோளூரிலும், ஸத்ருக்கள்கிடந்தவிடம்அறிந்து அஸிசரிக்குப்படி கொடிகட்டிக்கொண்டு கிடக்கவேணுமோ? கம்ஸயத்தாலே பிறரறியாதபடி வளர்ந்தாற்போலே யிருக்கலாகாதோ? [புளிங்குடியும்] - இதுவும் ஒருயதேஹிது. பலவிடங்களிலே படுக்கை படுக்கிறது ஸ்ரமத்தின்மிகுதி யென்றிருக்கிறார். [மடியாது] - இடம்வலம்கொள்ளாதே - பாடோடும்படியாக வென்னுதல்; மடியென்று சோம்பாய், சோம்பாதேயென்னுதல். அதாகிறது - அவன் நமக்காகக் கிடக்கிறனென்றறிந்து பரிகைக்குஒருத்தரைப் பெற்றிலோமென்று கிடையிளகா தொழிகை. [இன்னே] - "கிடந்தசேர்கிடக்கை" என்னுமித்தனையொழிய, பாசுரமிடப் போகாதிருக்கை. [நீதுயில்மேவி மகிழ்ந்ததுதான்] - அஸிகாரியாயிருக்கிற நீ, ஒருபடியே கண்வளர்ந்தருளி, அத்தாலே இனியையாகைக்குஹேதுவென்? இவன்முகத்தில் தெளிவுக்குஅடி முன்னேயொரு ஸ்ரமமுண்டாகையிறே. ஸ்ரமமுண்டாயிருடபார்க்கு உறங்கவுறங்க முகம்தெளிந்துவரக் காண்கையாலே, இங்கும் இத்தெளிவுக்கடி ஸ்ரமமென்கிறார். [அடியாரல்லல்தவிர்த்தஅசைவோ] - திருவடிகளிலே ஸரணம்புகுந்த இந்த்ராதிகளுக்காக ராவணாதிகளை யழியச்செய்து, அவர்கள் ஊஃகங்களைக்கெடுத்த இளைப்போ? [அன்றேல்] - அன்றிக்கே. [இப்படி இத்யாதி] - அன்றேபிறந்து அன்றேவளர்ந்து ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு காடுமேடையும் அளந்து கொள்ளுகையாலே திருவடிகள் நொந்தோ? [பணியாயே] - தோள்நொந்தோ, திருவடிகள் நொந்தோ, அருளிச்செய்யாய்! தோள்நொந்தகென்னில்

தோளைப்பிடிக்கவும், திருவடிகள் நொந்ததென்னில் திருவடிகளைப் பிடிக்கவும் அருளிச் செய்யாய். ஹாவஜ்ஞராய் அகவாயிலோடுகிறது அறிந்து அது செய்கையன்றியே "பணியாய்" என்கிறதென் என்னில்? சொல்லும்போதை ஸ்வரஸாதங்கொண்டு ஓடுகிற உபாயமறிந்து டரிஹரிப்பாராக. உகந்தருளின நிலங்களிலும் செய்யமுடியாததில்லை, சொல்லமுடியாமையிருக்கிறதனையோ! என்றிருப்பாரிறே.

ஏடு—அஞ்சாம்பாட்டு. ப்ரளயார்ணவத்திலே தனியே கண்வளர்ந்தருளுகிறானென்ற பயப்பட்டவர் பயந்தீர, பரிவரும்உண்டாய், நிர்ப்பயமான திருக்கோளூர் திருப்புளிங்குடி தொடக்கமான இடங்களிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியைக் காட்டிக்கொடுக்க, அதுதானும் இவர்க்கு பயஹேதுவாயிற்று.

[கோடியார்மாடக் கோளூரகத்தும்] - கோடிமிக்க மாடங்களையுடைய திருக்கோளூரிலும்: ஶத்ருக்கள்கிடந்தவிடமறிந்து அபிசரிக்கும்படி கொடிகட்டிக்கொண்டு கிடக்கவேணுமோ? கொடிக்கு பயப்படவல்லார் இவரைப்போலில்லை. கம்ஸ ஹயத்தாலே ஒளித்து வளர்ந்தாற் போலே இருக்கலாகாதோ? இந்தப்பயமில்லையிறே கீழிற்பாட்டில், அநுகூலப்ரதிகூலவிஹாமமற ஸம்ஹ்ருதமாய்க் கிடக்கையாலே. [புளிங்குடியும்]-இதுவும் ஒருபயஹேது. பலவிடங்களிலும் படுக்கை படுக்கிறது ஶ்ரமத்தின்மிகுதி யென்றிருக்கிறார். [மடியாது] - இடம்வலங்கொள்ளாதே என்னுதல்; மடியென்ற - சோம்பாய், சோம்பாதே என்னுதல். அதாவது - நமக்காக இவன்கிடக்கிறனென்றுஅறிந்து "பரிகைக்குஒருத்தரைப் பெற்றிலோம்"என்று இளகாதோழிகை. [இன்னே] - இப்படியே. "கிடந்தகிடக்கை" என்னுமித்தனையொழிய, பாசுரமிடப்போகாதிருக்கை. [நீ துயில்மேவி மகிழ்ந்ததுதான்] - * அவிகாரியாயிருக்கிற நீ ஒருபடியே கண்வளர்ந்தருளி, அத்தாலே இனியனுகைக்கு ஹேதுவென்? இவன்முகத்திலே தெளிவுண்டாயிருந்தது, அதுக்கடிமுன்பே ஒருஶ்ரம முண்டாகையிறே என்றிருக்கிறார்; ஶ்ரமமுடையார்க்கு உறங்கவுறங்க முகந் தெளிந்துவரக் காண்கையாலே. [அடியாரல்லல்தவிர்த்தஅசைவோ]-திருவடிகளிலே ஶரணம்புகுந்த இந்த்ராதிகளுக்காக ராவணாதிகளை அழியச்செய்து, அவர்களுடைய துஃகங்களைக் கெடுத்த இளைப்போ? [அன்றேல்] - அன்றியே. [இப்படி இத்யாதி] - அன்றே பிறந்துஅன்றேவளர்ந்து ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு காடுமோடையும் அளந்து கொள்ளுகையாலே திருவடிகள்நொந்தோ? [பணியாயே]-தோள்நொந்தோ, திருவடிகள்

அஞ்சாம்பாட்டு - கொடியார் இத்யாதி. "கோளூரகத்தும்புளிங்குடியும் - துயில்மேவி மகிழ்ந்தது" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ப்ரளயார்ணவத்திலே இத்யாதி.

"கொடியார்" என்று விசேஷிக்கிறவருடைய ஹார்த்தஹாவம் - ஶத்ருக்கள் இத்யாதி வாக்யத்வயம். "கொடியார்மாடம்" என்றதுக்கு ரஹஸ்யார்த்தி - கொடிக்கு இத்யாதி. கொடியென்று - ஸ்த்ரீக்கும்பேர். கீழிற்பாட்டைப்பற்ற வாசியை அருளிச்செய்கிறார் - இந்தப்பயம் இத்யாதி. இல்லாமைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - அநுகூல இத்யாதி. இரண்டு திருப்பதியில் கண்வளர்ந்ததைச் சொல்லுகிறவருடைய ஹாவம்-இதுவும் இத்யாதி - அதெப்படியென்ன பலவிடங்களிலும் இத்யாதி. இடம்வலங்கொள்ளாதே என்கிறவர்க்கு ஹாவம்-பாடோடிக்கிடப்பதே என்று விஷண்ணராகிறரொன்று. "சோம்பாதே" என்றதுக்கு ஹாவம் - அதாவது நமக்காக இத்யாதி. இளகாதோழிகையாவது - எழுந்திராதோழிகை யென்றபடி. இன்னபடி யென்று சொல்லுகிறதுக்கென்? என்ன - கிடந்ததோர் இத்யாதி. இனியனுகை நல்லதன்றிறுவென்ன - அதுக்கு ஹாவம் - இவன்முகத்திலே இத்யாதி. இது எங்கேகண்டோமென்ன - ஶ்ரமமுடையார்க்கு

நோந்தோ ? அருளிச்செய்யாய்; தோள் நோந்ததென்னில் தோளைப்பிடிக்க, தாள்நோந்த தென்னில் தாளைப்பிடிக்கவும் அருளிச்செய்யவேணும். ஸ்வரஸாதங்கொண்டு அறியலா மென்று கேட்கிறார். உகந்தருளினவிடங்களிலும் செய்யமுடியாததில்லை : சொல்ல நினை யாமலிருக்கிறு னித்தனேஎன்றிருக்கிறார். (நு)

ஆறாம் பாட்டு.

பணியாவமரர் பணிவும்பண்புந்தாமேயாம்
அணியாராழியுஞ்சங்கமும் ஏந்துமவர்காண்மின்
தணியாவேந்நோய் உலகில்தவிர்ப்பான் திருநீல
மணியார்மேனியோடு என்மனம்சூழவருவாரே.

ஆ.—(பணியாஅமரர்) - ஸ்வாஸ்ரித சதுர்முவாதி தேவர்களுக்கு ஸ்வேதர ஸகலஜநாலிவங்ஷ்யத்வ நிரதிஶயஜ்ஞாந்ய ப்ரஜ்ஞன், ஸகலலோகதுஃக நிரஸநார்முமாக ஸ்வாத்மவிஷ்ணுஶக்வசக்ராதி திவ்யாயுத்யரனும், நிரதிஶய ரமணீய நீலரத்நஸத்ருஶ ஶரீரத்ந அவனை ஆசைப்பட்டுக்கிடார் நான் இப்பாடு படுகிற தென்கிறார்.

ஒ.—ஆறுப்பாட்டில், திருநாட்டிலே அயர்வறுமமரர்கள் பரியஎழுந்தருளி யிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன்கிடார் ஸமஸ்தாத்மாக்களுடைய தணியாவேந்நோய் தவிர்க் கைக்காக என்மனம் மறுகும்படி இவ்வுலகில்லே வருகிறவன் ! என்கிறார்.

[பணியாவமரரென்று தொடங்கி] - வேறுசிலரைப் பணிகைக்கு ஸம்ஶாவஜ்ஞ யின்றிக்கேயிருக்கிற அயர்வறுமமரர்கள் டணிவுக்கும் ஜ்ஞாநாதிகுணங்களுக்கும் தாமே விஷயமாய்க்கொண்டு அழகுமிக்கிருந்துள்ள திருவாழியையும் ஶ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் ஏந்துமவர்கிடார் ! [தணியாவென்று மேலுக்கு] - ஒருநாளும் முடியாத கொடிய நோய்களைத் தவிர்க்கைக்காக அழகியவடிவோடே இல்வுலகத்திலே வருகிறவர்.

ப.—அநந்தரம், நித்யஸூரிகளுக்கு அநுஶ்வர்யமான நிரதிஶயாஶ்சர்ய விக்ரஹத்தோடே ப்ரதிகூல ஸம்யிஷ்டமான இஜ்ஜகத்தில் "என்னுகந்தோ". என்று என்நெஞ்சு கலங்கும்படி வாராநின்று ரென்கிறார்.

("நக்ஷத்ராணி" என்கிறபடியே ஓரவஸ்தையிலும்), பணியா - (ஔபாதிகமாக வாகிலும் வேறொருவர்காலில்) பணியவேண்டாதபடி, அமரர் - (அநந்யாதிபதிகளான) நித்யஸூரிகளுடைய, பணிவும் - (ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாய் ஸ்வாஶ்ரயிகமான) பணிவுக்கும், பண்பும் - (அவர்கள் ஜ்ஞாநப்ரேமாதி) ஸ்வஶாவங்களுக்கும், தாமேபாம் - தாமே விஷய மாய்க்கொண்டு, அணி - ஆஶ்சர்யரூபமான, ஆர் - ஶோபிக்யதையையுடைய, ஆழியும் - திருவாழியையும், சங்கமும் - திருச்சங்கையும், ஏந்தும் - (அவர்களுக்கு அநுஶ்வர்ய

இத்யாதி. அசைவு - இளைப்பு. இப்படி - இப்பூமி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - தோள்நோந்ததென் னில் இத்யாதி. "பணியாய்" என்றதுக்கு ஶ்ரார்த்தஶ்ரவணமாதல், ஶ்ரவணாந்தரமாதல் - ஸ்வாஸாதம் இத்யாதி. ஸ்வாஸாதம் - ஸ்வரத்தின்தளர்த்தி. ஸாதம் - தளர்த்தி. அர்ச்சாவதாரம் வார்த்தையரு ளிச்செய்யக் கூடுமோ ? என்ன - உகந்தருளின இத்யாதி. (நு)

மாம்படி) வந்தியிருக்கும், அவர்காண்மின் - அவர்கிடீர், (அப்பரிவரிருக்கச்செய்தே), உலகில் - லோகத்தில், தணியா - ஒருகாலும்தணியாமல் நடக்கக்கடவதாய், வெம் - அதிஉபிதபரிதாபஹேதுவான, நோய்-(அவித்யாகர்மவாஸனாருசி ப்ரக்ருதிஸம்பந்யரூப) வ்யாதிகளை, தவிர்ப்பான் - களைகைக்காக, திரு - (அந்த நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யாநு ஸவ்யமாய் நிரதிஉயஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதி) ஸம்பத்தை, ஆர் - உடைத்தான, நீலமணி - நீலரத்நம்போலேயிருக்கிற, மேனியோடு - திருமேனியோடேகூட, (இவ்வடி வழகுக்குளன்ன தீங்குவருகிறதோ'! என்று), என் - என், மனம் - மனஸ்ஸானது, சூழ - ப்ரமிக்கும்படி, வருவார் - ஸம்ஸாரத்திலே வருவர்.

இ — ஆறுப்பாட்டில், ரக்ஷகனைக்குறித்து இப்படி அஞ்சக்கடவீரோ? என்ன; நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும் உபரியிலும் அஸ்யாதேஹயாத்ரை பண்ணிப் பரியவிருக்கும்அவன் அவ்வடிவோடே ஸம்ஸாரத்திலேவந்து உலாவாநின்றால், அஞ் சாதே செய்வதென் ? என்கிறார்.

[பணியாவமரர்] - வேறே சிலரைப்பணிய ஸம்ஹாவனையில்லாத நித்யஸூரி கள். முன்பு அலைவ்டர்காலிலே குனிந்து ஒருநாளிலே அநுகூலித்து, "அழுக்குடம் பெச்சில்வாய்" என்று அநுசபித்து, பின்பு அவன்காலிலே குனிந்தவர்களல்லர். [பணி வும்பண்பும் தாமேயாய்] - அவர்கள்பணிவுக்கும் ஜ்ஞாநாதிகுணங்களுக்கும் தாமே விஷயமாயிருக்குமவர். [அணியாராழியும் சங்கமூமேந்தும்] - ஸர்வாயுதமும் தானே யாகப்போரும்படியான திவ்யாயுதங்களை தரித்து நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிகொடுத் தால், அவர்களுக்கும் அஸ்யாதேஹயாத்ரை பண்ணவேண்டும்படியிறே யிருப்பது. அவர்களுக்கு நான் பட்டது படவேண்டியிருக்கும். [அவர்காண்மின்] - அவர்கிடீர் அஸ்யாதத்திலே வருகிறார். தமக்கு ஒருட்ரயோஜநத்துக்காகத்தான் வருகிறாரோ? [உலகில் - தணியாவெந்நோய் தவிர்ப்பான்] - உலகில் தணியாவெந்நோய் தவிர்க்கைக் காக. [தணியாவெந்நோய்] - ஒருநாளும் தணியாத தாபத்ரயாதிகள். [திருநீலமணி யார் மேனியோடு] - நீலமணிபோலே ப்ரமஹரமாய் ஸுகுமாரமான வடிவோடே: இங்கேவரவேண்டினால், அவ்வடிவைக்கொண்டு வரவேணுமோ? [என்மனம்] - அந்த ஸுகுமாரமான வடிவோடே ஸம்ஸாரத்திலே உலாவாநின்றான் என்றறிந்த என்மநஸ் ஸானது. [சூழவருவாரே] - சுழன்றுவரும்படி வருகிறவர். 'தணியாவெந்நோய் — தவிர்ப்பான் - உலகில் - வருவார் என்றுமாம்.

ஈ.—ஆறும்பாட்டு. நீர் இங்ஙனே கிடந்து படுகிறதென்? ஸர்வரக்ஷகன னேறே அவன்! என்ன; நித்யஸூரிகள் பரியவிருக்கக்கடவ அவன் ஸம்ஸாரத்திலே அவ் வடிவோடேவந்து உலாவாநின்றால் நான் இப்படிப் படாதே செய்வதென் என்கிறார்.

[பணியாவமரர்]-வேறே சிலரைப் பணிய ஸம்ஹாவனையில்லாத நித்யஸூரி கள். முன்பு அலைவ்யர்காலிலே குனிந்து ஒருநாளிலே அநுகூலித்து, "அழுக்குடம் பெச்சில்வாய்" என்றுஅநுதபித்து, பின்பு வகுத்தார்காலிலே குனிந்தவர்களல்லர்: பணித்

ஆறும்பாட்டு, - பணியா இத்யாதி. "பணியாவமரர்" என்று தொடங்கி "என்மனஞ் சூழவருவாரே" என்றதத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை -

இத்தால் வ்யாவ்ருத்தி - முன்புஅலைவ்யர் இத்யாதி. அழுக்குடம்பெச்சில்வாய் என்கிற தற்கு ஹாவம், ஸரீரத்துக்கு அழுக்காவது - பிறரைவணங்குகை, வாய்க்குஎச்சிலாவது - பிறரை

தல் பணிதல் செய்யாதவர்கள். இத்தால் - முக்தரை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [பணிவும் பண்பும்தாமேயாம்] - அவர்கள் பணிவுக்கும் ஜ்ஞாநாதிகுணங்களுக்கும் தாமே விஷய மாயிருக்குமவர். [அணியாராழியும் சங்கமுமேந்தும்] - ஸர்வாஹரணமும் தானேயாகப் போரும்படியான திவ்யாயுதங்களை யரித்து, நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்தால் அவர்களும் அஸ்யாநே ஹயஸங்கைபண்ணி மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படியாயிற்று இருப் பது. அவர்களுக்கும் நான் பட்டதுபடவேணும். [அவர்காண்மின்]-அவர்கிடீர் ஹயஸ்யா நத்திலே பிறக்கிறார். தமக்கு ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காகத்தான் வருகிறாரோ? [உலகில் - தணியாவெந்நோய் - தவிர்ப்பான்] 'தணியாவெந்நோய்' - ஒருநாளும் முடியாத தாபத்ர யாதிகள். [திருநீலமணியார்மேனியோடு] - நீலமணிபோலே ஸ்ரமஹரமாய் ஸுகுமார மானவடிவோடே. இங்கே வரவேண்டிஞல், அவ்வடிவோடே வரவேணுமோ? [என் மனம்]-அந்த ஸுகுமாரமானவடிவோடே ஸம்ஸாரத்திலே உலாவுகிறுனென்றறிந்த என் மநஸ்ஸானது. [சூழவருவாரே] - சுழன்று வரும்படி வருகிறவர். தணியாவெந்நோய் - தவிர்ப்பான் - உலகில் - வருகிறவ ரென்றுமாம். (சு)

ஏழாம் பாட்டு

வருவார்செல்வார் வண்பரிசாரத்திருந்த என்
திருவாழ்மார்வற்கு என்திறம்சொல்லார்செய்வதென் ?
உருவார்சக்கரம்சங்குசுமந்து இங்குஉம்மோடு
ஒருபாடுழல்வான் ஓரடியாணுமுளனென்றே.

அ.—(வருவார்) - நான் இப்பாடுபடாநிற்கச்செய்தே அவன்எழுந்தருளா தொழிகிறது என்னுடைய வ்யஸநமறியாமை என்று பார்த்து; ஸ்வகார்யார்த்தமாகப் போகிறாரும் வருகிறாரும் திருப்பரிசாரத் தேறப்போகிறாராகவும் அங்குநின்று வருகிற ராகவும் நிச்சயித்து, அவர்கள், திருப்பரிசாரத்திலே எனக்குத் தாயும் தந்தையுமாய் என்னைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிற என்திருவாழ்மார்வற்கு, நிரதிஸய ஔர்ஜநீயஸௌர்ஜந்ய ஸங்வாதி திவ்பாயுதங்களைச் சுமந்துகொண்டு இந்தலோகத்திலே தனியே யெழுந்தரு ளும்போது பின்னே சாயையைப்போலே திரிவான்ஓரடியாணும் உளனென்று என்திறஞ் சொல்லார், செய்வதென்? என்கிறார்.

ஓ.—ஏழாம்பாட்டில், நான் அங்கு உதவப்பெறாதே அவஸந்நனைல், என் னைப்போலே அகூடமதையின்றிக்கே நிரந்தரமாய்ப் போவதுவருவதாய்த் திரிகிறவர்

ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகையென்று. திருக்குறுந்தாண்டகம், "ஆவியை" இத்யாதி. என்றதுக்கு தந்த்ரேணஅர்த்ததவயம்-பணித்தல் இத்யாதி. பணித்தல் - ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகை. பணிதல் - வணங்குகை. பணிவுக்தும் - வணங்குகைக்குமென்றபடி. "பண்பு" என்று - நீர்மை யாய், ஜ்ஞாநாதி குணங்களுக்கு மென்றபடி. "அணி" என்று - ஆபரணமாய், ஆர்தல் - அமைத லாய், ஸர்வாபரணமும் தானேயாகப் போரும்படியானஎன்று ஸப்தார்த்தம்- "வருவார்" என்றத் தைக் கடாக்ஷித்து ஹாவம் - அவர்கிடீர் இத்யாதி. மேலுக்குஅவதாரிகை - தமக்கு இத்யாதி. சூழ - சுழல என்றபடி. கீழே, "உலகில் - தணியாவெந்நோய் - தவிர்ப்பான்" என்றுகூட்டி, இங்கே "உலகில் - வருவார்" என்று கூட்டுகிறார் - தணியாவெந்நோய்தவிர்ப்பான் இத்யாதி. (சு)

களிலே ஒருவர், ஒருபாடுழல்வான் ஓரடியாணுமுளனென்று திருப்பரிசாரத்து என் ஸ்வாமிநியான பெரியபிராட்டியார் ஸந்நியிலே எம்பெருமானைத் தருவிப்பாரைப் பெறுகிறிலோ மென்கிறார்.

[உருவார் சக்காமென்று தொடங்கி] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் ஸாஹரமாக யரித்துக்கொண்டு ஒருபார்ச்வத்துக்கெல்லாம் நிரந்தரமாகப்பரிவான் ஒரு அநந்யபரனும் உளன் என்று.

ப—அநந்தரம், கிஞ்சித்கரிக்கைக்குப் பிராட்டியோடே திருப்பரிசாரத்திலே யிருக்கிறவர்க்கு, உமக்குப் பரிவனபிருப்பான்ஒருகிங்கர னுண்டென்று ஒருவரும் சொல்லுகிறிலர் என்று வெறுக்கிறார்.

வருவார் - (அங்குநின்றும்) வருவார், செல்வார் - (இங்குநின்றும்) செல்லுவாராகிற அவர்கள், வண் - விலக்ஷணஸம்பத்தையுடைத்தான, பரிசாரத்து - திருப்பரிசாரத்திலே, என் - என்னை அடிமைகொள்ளுகைக் கிடாக, இருந்த - எழுந்தருளியிருக்கிற, திருவாழ்மார்வற்கு - ஸ்ரீமானுக்கு, உரு - வடிவழகால், ஆர் - பொருத்தமான, சக்கரம் - திருவாழியையும், சங்கும் - திருச்சங்கையும், சுமந்து - யரித்துக்கொண்டு, இங்கு - இத்விபூதியிலே, உம்மோடு - உம்மோடேகூட, ஒருபாடு - பார்ச்வவர்த்தியாய்க்கொண்டு, உழல்வான் - திரிவான், ஓர் - (அத்விதீயனயிருப்பான்) ஒரு, அடியானும் - அடியானும், உளன் - உளன், என்று - என்று, என் - என், திறம் - இடையாட்டம், சொல்லார் - சொல்லுகிறிலர்கள். வருகிறவர்கள் தம்மை அழைத்துவாராமையாலும், போகிறவர்கள் ஒருமறுமாற்றம் கேளாமையாலும், இவர்கள் வரத்தும் போக்கும் தமக்காகவென்று நினைத்துச் சொல்லுகிறிலரென்கிறார். (இவர்கள் சொல்லாதவளவில் அவர் அறிந்து அங்கீகரிக்கைக்கு), செய்வது - செய்யலாவது, என் - வது? என்று வெறுக்கிறார்.

இ.—எழாம்பாட்டில், இக்கேவந்து திருப்பரிசாரத்திலே எழுந்தருளியிருக்க, நான் உதவப்பெறாதே யவஸந்நனனல், ஓரடியாணுமுளனென்று அவனுக்கு அறிவிப்பாரையும் பெறுகிறிலோ மென்கிறார்.

[வருவார் செல்வார்] - திருநகரியில்நின்றும் திருப்பரிசாரத்திலே மஹாபுருஷமாக இசங்காநிற்கும். ஸ்வகார்யத்தாலே த்வரித்துப்போவாரை நம்மூரையை யங்கே யறிவிக்கப்போகிறரென்றும், அங்குநின்று இக்கேவருவாரைத் தம்மையழைக்க வருகிறரென்றும் இருப்பர். இயக்கமற்றிருக்கிறதன்றுகிடீர்! [வண்பரிசாரத்திருந்த] - திருப்பரிசாரத்திலிருப்புக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணவேணும். [என்திருவாழ்மார்வர்க்கு] - அதுக்குமேலே பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணவேணும். "ஸவாஸுதலஸஹவைவெஷஹா" என்று இளையபெருமாளைப்போலே தொடர்ந்து அடிமைசெய்பவேண்டும்படியாயிற்று இங்குத்தையிருப்பு. [என்திறஞ்சொல்லார்] - என்னிடையாட்டம் ஒருவரும் சொல்லுகிறிலர்கள். [திருவாழ்மார்வர்க்கு] - என்ஸ்வாமிநி ஸந்நியாகையாலே சொன்னவார்த்தை விலக்கிசெல்லுங்கிடீர்! [செய்வதென்] - இதுக்கு என்னைற் செய்யலாவதென்? அங்குச்சென்றால் சொல்லும்பாசுரமென்னில்?—[உருவார் இத்யாதி] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள ஆழ்வார்களை ஸாஹரமாக யரித்தென்னுதல், திருமேனிக்கெல்லாம் வேறு ஆபரணம்வேண்டாதே தானே யாபரணமாகப் போரும்படியான ஆழ்வார்களென்னுதல். [இங்கு] - ஒருகாடாகப் பரியும்

தேசமிறே அது. பரிவாரின்றிக்கேயிருக்கிற தேசத்திலே. [உம்மோடு ஒருபாடுழல்வான்] - இடைவிடாதே ஒருபார்ஶ்வத்தைப்பற்றித் திரிவான். ஒருபார்ஶ்வத்துக்கு இளையபெருமாளுளனென்று. [ஓரடியாணுழனென்று] - அருகுபரணையிருப்பான் ஒருவனுளனென்று. "ஸஹோதராஸுஹ்ருத்" என்று கைவாங்கியிருப்பர்; ஒருவன் உளனென்று என் திறம் சொல்லார்; செப்வதென்?

எடு.—ஏழாம்பாட்டு. இங்கேவந்து திருப்பரிசாரத்திலே எழுந்தருளியிருக்க நான்உதவப்பெறுதே அவஸந்நனுனல், ஓரடியாணுழனென்று அவனுக்கு அறிவிப்பாரையும் பெறுகிறிலோ மென்கிறார்.

[வருவார்செல்வார்] - திருநகரியினின்றும் திருப்பரிசாரத்திலே மஹாபூமாக இசங்காநிற்கும். ஸ்வகார்யத்தாலே த்வரித்துப்போவாரைத் தம்தசையையறிவிக்கப்போகிறார்களென்றும், அங்குநின்றும் வருவாரைத் தம்மையழைக்கவருகிறார்களென்று மிருப்பர். இயக்கமற்றிருக்கிறதன்று கிடீர். திருப்பரிசாரத்திலிருப்புக்குப் பரியவேணும்; அதுக்கு மேல் பிராட்டியோட்டைச்சேர்த்திக்குப் பரியவேணும். "ஸவாம்ஸ்துஸஹவைதேஹ்யா" (பவாம்ஸ்துஸஹவைதேஹ்யா) என்று இளையபெருமாளைப்போலே தொடர்ந்து போய் அடிமைசெய்யவேண்டும்படியாயிற்று இங்கிருக்கிறவிருப்பு. [என்திறஞ்சொல்லார்] - சொன்னவார்த்தைகேட்பிப்பாரில்லாமை சொல்லாதொழிகிறாரல்லர்கிடீர்! [என்திருவாழ்மார்வற்கு] - என்ஸ்வாமிநி ஸந்நிதியாகையாலே சொன்னவார்த்தை விலகசெல்லுங்கிடீர். [செய்வதென்] - இதுக்கு என்னுற்செய்யலாவதென்? ஸ்வகார்யபராராய்ப் போவர்களாகில், அவர்கள் அங்குப்போனுல் சொல்லும்பாசுரம்எது? என்ன—[உருவார்சக்கரம் இத்யாதி] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள ஆழ்வார்களை ஸாதரமாக தரித்தென்னுதல், திருமேனிக்கெல்லாம் வேறுராபரணம் வேண்டாதே தானே ஆபரணமாகப்போரும்படியான ஆழ்வார்களை தரித்து என்னுதல் [இங்கு]-பரிவரின்றிக்கேயிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே. [உம்மோடொருபாடுழல்வான்] - இடைவிடாதே ஒருபார்ஶ்வத்தைப்பற்றித்திரிவான். ஒருபார்ஶ்வத்துக்கு இளையபெருமாளுண்டிறே. [ஓரடியாணுழனென்றே] - அநந்யப்ரயோஜநனை

எழாம்பாட்டு.—வருவார் இத்யாதி. "வண்பரிசாரத்திருந்த என்திருவாழ்மார்வற்கு - ஓரடியாணுழனென்று - என்திறஞ்சொல்லார்" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இங்கேவந்து இத்யாதி.

அவனுக்குத் தாம்உளரென்றறிவிக்கை தேட்டமாநுல் "செல்வார்" என்ன அமைந்திருக்க, வருவாரைச் சொல்லுவானென்? என்ன - திருநகரியில் இத்யாதி. அதாவது - போவாரும் வருவாருமாய் வழிநடவாநிற்கச்செய்தே, என்திறஞ்சொல்லாதிருக்கிறார்களென்றபடி. இசங்காநிற்கும் - நடவாநிற்கும். பரிஹாராரம்பம் - ஸ்வகார்யத்தாலே இத்யாதி. "திருநகரியில்" இத்யாதி முன்தின பரிஹாரவிவரணம் - இயக்கம் இத்யாதி. இயக்கம் - வழிநடப்பு. "வண்பரிசாரத்திருந்த" என்றதுக்கு ஹாவம் - திருப்பரிசாரத்தில் இத்யாதி. "திருவாழ்மார்வற்கு" என்றதுக்கு ஹாவம் - அதுக்குமேல் இத்யாதி. கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தி ஒருமிதுனமென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காகப் பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தி சொல்லுகிறதென்று ஹாவாந்தரம்- 'ஸவாம்ஸ்து' இத்யாதி. புருஷகாரத்வேந பிராட்டியோடைச் சேர்த்தி சொல்லுகிறதென்று மூன்றும்ஹாவம்-சொன்னவார்த்தை இத்யாதி. எதத்விவரணம் - என்ஸ்வாமிநி இத்யாதி. முன்தின அர்த்தத்துக்கு, "உரு" என்று - அழகு. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, "உரு" என்று - திருமேனி, "ஆர்" என்று - அழகு. "உழல்வான்" என்ற வர்த்தமாநார்த்தம் - இடைவிடாதே என்றது. மற்றைப் பார்ஶ்வத்துக்கோ? என்ன - ஒருபார்ஶ்வத்துக்கு இத்யாதி. "அடியான்" என்றதுக்குஹாவம் - அநந்ய இத்யாதி.

யிருப்பா னொருவனுளனென்று. "ஸகலஜகத்காரணபூதபுருஷ:" (ஸமஹாத்மாஸுதர்லப:) என்கிறபடியே ஒருவரில்லையென்று கைவாங்கியிருப்பர்; அதுவேண்டா, ஒருவனுளனென்று என்னிடையாட்டம் சொல்லுகிறிலர்கள்; செய்வதென்? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

†என்றேயென்னை உன்னேரார்கோலத்திருந்தடிக்கீழ்
நின்றேபாட்செய்ய நீ*கொண்டருளநினைப்பதுதான்?
குன்றேழ்பாரேழ் சூழ்கடல்ஞாலமுழுவேழும்
நின்றேதாவிய நீள்கழலாழித்திருமாலே!

ஆ.—(என்றேயென்னை.) 'அவன் ஸர்வஜ்ஞனல்லனோ? அறிந்து அருளாமையுண்டோ நினையாதையல்லது?' என்று பார்த்து, 'என்னை உன்னேரார்கோலத் திருந்தடிக்கீழ் நின்றே ஆட்செய்யுப்படி நீ விஷயீகரித்தருள நினைப்பதுதான் என்று?' என்று அபேக்ஷித்து, பின்னையும் அபேக்ஷிதம் செய்தருளாதொழிந்தவாறே, 'நான் ஓருபாயாநுஷ்டானாதம் பண்ணுமையாலாகாதே அபேக்ஷிதஞ் செய்தருளாதொழிகிறது?' என்று பார்த்து, 'உன்னுடைய க்ருபையாலே நிர்ஹேதுகமாக ஸர்வலோகத்தையும் அளந்தருளினாற்போலே, அடியேனுடைய அபேக்ஷிதம் செய்தருளாய்' என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், 'உன்திருவடிக்கீழ் என்னை நிலைபாளாகக்கொள்வது என்று?' என்று எம்பெருமானை ஆழ்வார் கேட்கிறார்.

[ஏன்னேர் கோலத்திருந்தடிக்கீழ்] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள திருவடிக் கீழ். [குன்றென்று தொடங்கி] - ஸங்கல்பசக்தாதி திவ்யாயுதபரனும், ஸ்ரீய:பதியாய், குலபர்வதங்களேழையும் ஏழுத்வீபங்களையும் ஏழுகடல்சூழ்ந்த லோகமாலையையும் எல்லாவற்றையும் நின்றநிலையிலே அநாயாஸேந அளந்தருளின நீண்ட திருவடிகளையும் உடையையானவனே! நினைத்தது முடிக்கவல்லவனே! என்றுகருத்து. லோகங்களையெல்லாமளந்த ப்ரமாணதா அடிமைசெய்யப் பெறுகிறிலே னென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், அகிலவஸ்து ஸம்ஸ்லேஷ ஸ்வபாவனான நீ, உன்திருவடிகளிலே நான் அடிமைசெய்யும்படி அங்கீகரிப்பது என்று? என்கிறார்.

ஏழ்குன்று - ஸப்தகுலபர்வதங்களையும், ஏழ்பார் - ஸப்தத்வீபங்களையும், சூழ் - சூழ்ந்த, கடல் - அவ்வோஸமுத்ரங்களையும், ஏழ்ஞாலமும் - பூம்யாதியான ஸப்தலோகங்களையும், முழு - முழுக்க, நின்றே - நின்றநிலையிலே நின்று, தாவிய - கவடடித்துக்கொண்ட, நீள் - நெடிய, கழல் - திருவடிகளையுடையவனுய், ஆழி - (அந்த ஸுதர்சநாழ்வாஸகமான) திருவாழியையுடையவனுய், திருமாலே ஸ்ரீய:பதியானவனே! என்னை -

---

'ஓர், உளன்" என்றதற்குஸ்வரூபம் - "ஸகலஜகத்காரணபூத" இத்யாதி. வண்பரிசாரத்திருந்த என்று தொடங்கி, மார்வற்கு - உருவார்என்று தொடங்கி, உளனென்று - வருவார்செல்வார் - என்திறஞ் சொல்லார்: செய்வதென்? இத்யந்வய:. (எ)

---

† என்றேல் என்று பன்னீராயிரப்படிக்குப் பாடம் எனக் காண்கிறது.

* பன்னீராயிரப்படிக்கு 'கொண்டருளி' என்ற பாடமுமுண்டு: இருபத்து நாலாயிரப்படிக்கு 'கொண்டருளி' என்று பாடம் எனக்

(உனக்கு ஸுஷ்ஹுதனுப்ப பரிவனுயிருக்கிற) என்னை, உன்-(ஸுகுமாரனுய் ஹோக்யபூத னன) உன்னுடைய, வர்-அழகு, ஆர்-விஞ்சின, கோலம்-ஆரணவாசலையுமுடைத் தாய், திருந்து - ஸ்வாபாவிக ஸௌந்தர்ய விசிஷ்டமான, அடிக்கீழ் - திருவடிகளின் கீழே, நின்றே - (ஒருகாலும் பிரியாதே) நின்று, ஆட்செய்ய - (உன்னுடைய ஸ்ரீய:பதித்வ ஸௌகுமார்யாதிகளுக்கீடாக மங்களாசாஸநம்பண்ணி) அடிமைசெய்வேனும்படி, நீ - நீ, கொண்டருளி - (உன் திருவுள்ளத்தாலே) அங்கீகரித்து, நினைப்பதுதான் - (இது முழுக்க நிர்வஹிப்பதாக) நினைத்தருளுவதுதான், என்று - என்றுயிருக்கிறது ? கொண் டருள நினைப்பதென்றுஞ் சொல்லுவர். என்றேல் - என்றதில், எல் - அசை.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், 'பிறரைவிடீர் : உன்திருவடிக்கீழ பரிகைக்கு நிலை யாளாக என்னைக்கொள்வது என்று ?' என்று அவன்தன்னைக் கேட்கிறார்.

[என்றே] - உம்முடைய கார்யம் செய்கிறேமென்ன; அதுதான் என்று? என் கிறார். [என்னை] - உனக்குப்பரிந்தன்றி உளனுகாதிருக்கிற என்னை. [உன் இத்யாதி]. உன்னழகுமிக்க ஒப்பனதிருந்தின திருவடிகளின்கீழ. மங்களாசாஸநம் பண்ணி யல்லது நிற்கவொண்ணுத திருவடிகளென்கை. [நின்றேயாட்செய்ய] - "ஸ்தாதும் ஶக்நோதி" என்று ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டுபோகையன்றிக்கே, விடாதேநின்று அடி மைசெய்ய. [நீகொண்டருளி] - நான் கிடந்தாலை கண்டேறுகையன்றிக்கே, அடிமை செய்வானென்று திருவுள்ளத்திலை கொண்டருளி. [நினைப்பதுதான்] - [நின்றேயாட் செய்ய - நினைப்பதுதான்] - அவன்நினைவுக்கே வலவ்யாப்தியுள்ளது, அஹிநிவேசம் அப்ரயோஜகமென்றிருக்கிறார். [குன்றேழ் இத்யாதி]-"வண்பரிசாரத்திருந்த" என்று-எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்புத் தனக்கே பரியவேண்டியிருக்க, அதிமாநுஷமான செயல் களைச்செய்தால் மங்களாசாஸநம் பண்ணியே நிற்கவேண்டாவோ ? ஸப்தகுலபர்வத மென்ன, ஸப்தத்வீபமென்ன, அவற்றைச்சூழ்ந்த ஸப்தஸமுத்ரமென்ன, இப்படி ஏழு வகைப்பட்ட பூமியையடைய நின்றநிலையிலே நின்றளந்துகொள்ளும்படி நீண்ட திரு வடிகளை யுடையையாய்! கையும் திருவாழியுமான ஸ்ரீய:பதியே! ஸங்கசக்ராதி திவ் யாயுயரனுய், ஸ்ரீய:பதியாய் வைத்து, காடுமோடையுமான பூமியை ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு அளந்துள்ள ப்ரமந்தர ஸிஸிரோபசாரம் பண்ணப்பெறுவது என்றுகாண்! என்கை. அரியனசெய்பவல்ல நீ,நான் உன்னை அடிமை செய்யும்படி நினைத்தருள வேணுமென்றுமாம்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு, 'பிறரைவிடீர்: உன்திருவடிக்கீழே பரிகைக்கு நிலை யாளாக என்னைக் கொள்வது என்று ?' என்று அவன்தன்னைக் கேட்கிறார்.

[என்றே] - உம்முடைய கார்யம் செய்கிறேமிறே என்ன; அதுதான் என்று? என்கிறார். [என்னை] - உனக்குப் பரிந்தன்றி உளேனுகாதிருக்கிற என்னை. [உன் இத் யாதி]-உன் அழகு மிக்க ஒப்பனை திருந்தின திருவடிகளின் கீழே. மங்களாசாஸநம் பண்

எட்டாம்பாட்டு - என்றே இத்யாதி. "அடிக்கீழ்நின்றே ஆட்செய்ய நீகொண்டருள" என்றதத்தைக் கடாகூதித்து அவதாரிகை - பிறரைவிடீர் இத்யாதி.

செய்கிறேமென்றலொழிய, "என்று" என்று கேட்டக்கூடாமையாலே, அவன் கார்யம் செய்கிறேமென்று திருவுள்ளம்பற்றினமையை அருளிச்செய்கிறார் - உம்முடைய இத்யாதி. "ஏரார்" இத்யாதியால் வர்ணித்ததுக்கு பாவம் - மங்களாசாஸநம் இத்யாதி. இத்தால் பலிதம்.

ணியல்லது நிற்கவொண்ணுத திருவடிகளென்கை. [நின்றேயாட்செய்ய] - ‘‘தெஹி தெஹிபாதிமே’’ (தேஹிமேததாமிதே) என்று ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டுபோகையன்றிக்கே, விடாதே அடிமைசெய்ய. [நீ கொண்டருள] - நான் கிடந்தானே கண்டேறுகையன்றிக்கே, அடிமை செய்வானென்று திருவுள்ளத்தே கொண்டருள. [நினைப்பதுதான்] - † (நின்றேயாட்செய்ய - நினைப்பதுதான்) அவன் நினைவுக்கே மல வ்யாப்தியுள்ளது. தம்மஹிநிவேஶம் அப்ரயோஜகமென்றிருக்கிறார். [குன்றேழ் இத்யாதி] - ‘‘வண்பரிசாரத்திருந்த’’ என்று - எழுந்தருளியிருக்கிறவிருப்புத்தனக்குப் பரியவேண்டியிருக்க, அதிமாநுஷமான செயலைச் செய்தால் மங்களாஶாஸநம்பண்ணியே நிற்கவேண்டாவோ? ஸப்தகுலபர்வதமென்ன, ஸப்தத்வீபமென்ன, அவற்றைச் சூழ்ந்த ஸப்தஸமுத்ரமென்ன, இப்படி ஏழுவகைப்பட்ட பூமியையடைய நின்ற நிலையிலே நின்று அளந்து கொண்டருளும்படி நீண்ட திருவடிகளை உடையையாய்க் கையும் திருவாழியுமான ஸ்ரீயஃபதியே! ஶங்வசக்ராதி திவ்யாயுதங்களையுடைய ஸ்ரீயஃபதியாய்வைத்து, காடுமோடையுமான பூமியையடைய, நின்ற நிலையிலே ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு அளந்த ஶ்ரமஹரீர் ஶிஶிரோபசாரம் பண்ணப்பெறும் நாள் என்று? என்கை. அரியனசெய்யவல்ல நீ, நான் உன் திருவடிகளைக்கிட்டிநின்று அடிமை செய்யும்படி நினைத்தருளவேணு மென்றுமாம். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

திருமால்! நான்முகன் செஞ்சடையானென்றிவர்கள் எம்
பெருமான்தன்மையை யாரறிகிற்பார்? பேசியேன்?
ஒருமாமுதல்வா! ஊழிப்பரான்!என்னையாளுடை
கருமாமேனியனென்படன் என்காதல்கலக்கவே.

அ. - (திருமால்.)-‘ஆகிலும் என்னை உள்ளபடியறிந்து வத்திலுலல்லது உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்யக்கடவது என்?’ என்னில்,-திருமால்! எம்பெருமானுபிருந்த உன்னுடைய ஸ்வரூபரூப குணவிஶேஷங்களை ஸர்வஜ்ஞரான ப்ரஹ்மாதிகள்தாம் அறியவல்லரோ? இவ்வர்த்தம் உபபாதிக்கவேமோ? ஆனபின்பு அதிக்ஷுத்ரனை நான்அறிந்தேத்துகையாவ தென்? என்ன, - அங்ஙனேயாகில், அத்விதீயபரமகாரணபூதனே! ‘‘காயவாங்மநோகம் யாத்ருஶகம் வ கெஶவ: । தாதியொமெந ஹஶ்வாஸு வரிவதாயதெதந்நிஶழி’’ என்று சொன்னற்போலே, ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே க்ருதத்ரேதாதி யுகப்ரவர்த்தகனே! ப்ராக்ருத க்ஷுத்ரவிஷய ப்ரவணனை என்னையுங்கூடத் தோற்பித்து அடிமையாக்கவல்ல * நிரவயிக ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யலாவண்ய யௌவநாதி

அவன் நினைவுக்கே இத்யாதி. மேலுக்கெல்லாம்ஶாவம் - வண்பரிசாரத்து இத்யாதி. வாக்யவிவரணம் - ஶங்க சக்ராதி இத்யாதி. த்ரிவிக்ரமாபதாநத்தை அருளிச்செய்தது பரியவேண்டும் செயலாகையாலே யென்று கீழேயருளிச்செய்தது. ஶாவாந்தரம் - அரியன இத்யாதி. அதாவது திருவுலகளந்தருளின அவதிதம்போலே என்னையும் உன் திருவடிகளிலே ஆளாக்கிக்கொள்ளுகையும் அவதிதமிறே; இத்தையும் செய்யவேணுமென்றபடி. ‘குன்றேழ்’என்றுதொடங்கி, ‘திருமாலே - என்னை உன்னேரரார்என்று தொடங்கி, என்றே - கொண்டருள நினைப்பதுதான்’ இத்யந்வய: (அ)

† குண்டலிதம்—ப்ரகாஶிப்தம்.

அநந்த குணநியியாய், * நீலமேக ஸத்ருஶமான திவ்யரூபத்தையுடையவனே யென்று சொல்லுவானென்? என்னில்; காதலாலே கலக்குண்டு சொன்னேன், நான் அறிந்து சொன்னனல்லேன் என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகளுண்டாயிருக்க, நீர் என் செய்ய அஞ்சுகிறீர்! என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய; அவர்கள் உன்னுடைய ஸௌகுமார்யாதிகளையறியார்கள். நான் என்னுடைய ஸ்நேஹத்தாலே கலங்கிக் கதறுகின்றே னென்கிறார்.

[திருமால்] - திருமாலே! [எம்பெருமான் தன்மையை] - ஸர்வேஶ்வரனான உன்னுடைய படியை. [ஒருமாவென்று மேலுக்கு] - விலக்ஷணபரமகாரணமாய் காலோபலக்ஷிதஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஸ்வாமியாய் என்னையடிமை யாக்கிக்கொண்ட அழகிய கறுத்த திருமேனியையுடையவன் என்று சொல்லாநிற்பன், என்னுடைய ஸ்நேஹம் என்னையஞ்சிக் கலங்கப்பண்ண.

ப.—அநந்தரம், அதிஶயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளும் உன்ஸௌகுமார்யம் அறியாமையாலே, என்ப்ரேமம்கலக்க நான் பரிவனுய்க் கூப்பிடாநின்றேனென்கிறார்.

திரு - பெரியபிராட்டியார்க்கு; மால்-வல்லஹனை வைலக்ஷண்யத்தையுடையவனே! நான்முகன் - (ஸ்ருஷ்டியில் பஹுபுவவ்யாபாரனை) ப்ரஹ்மாவும், சென்சடையான் - (தபஃபரனை) ருத்ரனும், என்று - என்றுப்ரஸித்தரான, இவர்கள் - இவர்கள், எம்பெருமான் - எனக்குஸ்வாமியாய் ஸர்வாயிகனை உன்னுடைய, தன்மையை-(ஸௌகுமார்ய ஸௌகுமார்யாதியான ஸ்வாஶ்ரயிக) வைலக்ஷண்யத்தை, அறிகிற்பார் - அறியவல்லார், ஆர் - ஆர்தான்? என் - என்னுடைய, காதல் - ப்ரேமமானது, கலக்க - (நெஞ்சைக்) கலக்க, ஒரு - அத்விதீயமான, மா முதல்வா - பரமகாரணபூதனே! (ஸ்ருஷ்டமான ஆத்மாக்களுக்கு), ஊழி-காலாநுரூபமாக, பிரான்-உபகாரகனனவனே! என்னை - என்னை, ஆளுடை - அடிமைகொண்ட, கரு-ஶ்யாமளமான, மாமேனியன்-விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனே! என்பன் - என்றுசொல்லாநிற்பன்; (உன் ஸௌகுமார்யத்தைப்பாராதே, "மாதுர்யமே!" என்று பிராட்டியுஞ்சும்படி ஜகத்பாஶநத்தைப்பண்ணுவது, உத்பந்நரானசேதநர்க்கு ஆபத்துத்தோற்றுங்காலந்தோறும் உபகாரகனுய் வ்யாபரிப்பது, என்போல்வாரை அங்கீகரிக்கைக்காக அழகியவடிவைக்கொண்டு வருவதாகப்புக்கவாறே உன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்துக்கு அஞ்சாநின்றேன்; அவாங்மநஸகோசரமான இந்த ஸௌகுமார்யத்துக்கு), பேசியென் - என்னபாசுரமிட்டுச்சொல்லுவது?

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நமக்குப்பரிய ப்ரஹ்மாதிகளுண்டாயிருக்க, நீர் இங்ஙன் அஞ்சுகிறதென்? என்ன; அவர்கள் உன்ஸௌகுமார்யம் அறிவர்களோ? என

[திருமால்] - திருமாலே! என்று ஸம்போயிக்கிறார். நீயும் பிராட்டியுமான சேர்த்திக்கு மங்களாஶாஸநம் பண்ணவல்லார்களோ அவர்கள்? [நான்முகன்] - ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பான பலமுகங்களையுமுடையனுய், அதிலே அந்யபரனனவன்; [சென்சடையான்] - ஸாயகவேஷந் தோற்றநிற்கிற ருத்ரன், தன் அஸிமதலாஹத்திலே யந்யபரன்; [எம்பெருமான் தன்மையை] - ஸர்வேஶ்வரனான உன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்தை. [யார் அறிகிற்பார்]-யார் அறிகிறவர்? அந்யபரராயிருக்கிறவர்கள் உன்ஸௌகுமார்யத்தை

அறிவர்களோ? அநந்யபராளல்தான் தேவருடையஸௌகுமார்யம்சிலர்க்கு அறியநிலமோ? [பேசியென்]-சொல்லியென்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? அவர்களைப் பரிவராக்கவோ! உன் ஸௌகுமார்யத்தைப் பரிச்சிந்நமாக்கவோ? பரிகைக்கு நீருண்டேயென்ன; நாணும்செய்வது இவ்வளவன்றே? என்கிறார்: -[ஒருமாமுதல்வா] - விலக்ஷணமான பரமகாரணபானவனே! [ஊழிப்பிரான்] - காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஸ்வாமியானவனே! [என்னை]-புறம்பேஅந்யபரனை என்னை, அநந்யபரனும்படிபண்ணின வடிவழகையுடையவனே! [என்பன்] - இவ்வளவிறே என்னளவு. ஸர்வநிர்வாஹகனுய் வடிவழகாலேயென்னைச்சேர்த்துக்கொண்ட இதிறே என்னைக்கலங்கப்பண்ணிற்று. [என்காதல் கலக்கவே] - என்ப்ரேமமானது நான் அஞ்சும்படிகலங்கப்பண்ண, உன்வடிவழகிலும் மேன்மையிலும் கலங்கிச்சொன்னேன் இத்தனைபோக்கி, உன்ஸௌகுமார்யத்தை எல்லைகண்டுசொன்னேனல்லேன்: ப்ரேமாந்யனுய்ச்சொன்னேனத்தனைபோக்கி, நெஞ்சொழிந்துசொன்னேனல்லேன். ப்ரயோஜநாந்தரபராளான ப்ரஹ்மாதிகள் பரிவும் உனக்குஸத்ருசமன்று; ப்ரேமாந்யனை என்னுடையபரிவும் உனக்கு ஸத்ருசமன்று என்ற

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. நமக்குப்பரிய ப்ரஹ்மாதிகளுண்டாயிருக்க, நீர் இங்ஙன் அஞ்சுகிறதென்? என்ன, அவர்கள் உன் ஸௌகுமார்யம் அறிவர்களோவென்கிறார்.

[திருமால்] - திருமாலென்று நிஷ்கர்ஷித்து ஸம்போதிக்கிறார். நீயும் பிராட்டியுமான சேர்த்திக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணுவர்களோ அவர்கள்? [நான்முகன்] - ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பான பலமுகங்களையுடையனுய், அதிலே அந்யபரனானவன். [சென்சடையான்] - ஸாயகவேஷந்தோற்ற நிற்கிற ருத்ரன்: தன்னபிமதலாஹத்திலே அந்யபரன். [எம்பெருமான்தன்மையை] - ஸர்வேச்வரனுன உன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்தை. [ஆரறிகிற்பார்] - சிலராலே அறியலாயிருந்ததோ? அந்யபரராயிருக்கிறவர்கள் உன் ஸௌகுமார்யத்தை அறிய வல்லர்களோ? அநந்யபரராளல்தான் தேவருடைய ஸௌகுமார்யந்தான் சிலராலறியலாமோ? [பேசியென்] - இதுசொல்லி என்னப்ரயோஜநமுண்டு? அவர்களைப் பரிவராக்கவோ? உன் ஸௌகுமார்யத்தைப் பரிச்சிந்நமாக்கவோ? அவர்கள் நம்மை அறியமாட்டார்களாகில் அறிந்த நீர் பேசிக்காணீரென்ன, "என்னுல்தான் செய்யலாயிருந்ததோ!", என்கிறார்: [ஒருமாமுதல்வா] - விலக்ஷணமான பரமகாரணமானவனே! [ஊழிப்பிரான்] - காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஸ்வாமியானவனே! [என்னை இத்யாதி] - புறம்பே அந்யபரனை என்னை அநந்யபரனும்படிபண்ணின வடிவையுடையவனே! [என்பன்] - இவ்வளவிறே என்னளவும். ஸர்வநிர்வாஹகனுய் வடிவழகிலே

ஒன்பதாம்பாட்டு.—திருமால் இத்யாதி. "நான்முகன் சென்சடையானென்றிவர்கள் - ஆறிகிற்பார்" என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நமக்குப்பரிய இத்யாதி.

திருமாலும் நான்முகனுமென்கிற ப்ரமநிவ்ருத்யர்த்தமாக, "திருமால்" என்றது - ஸம்போதநமென்று அருளிச்செய்கிறார் - திருமாலென்று நிஷ்கர்ஷித்து இத்யாதி. நிஷ்கர்ஷித்து - பிரித்தென்றபடி. "நான்முகன்" என்றுதொடங்கி, "ஆறிகிற்பார்" என்னுமளவும் ஹாவம் - நீயும்பிராட்டியும் இத்யாதி. ப்ரஹ்மாவென்றதே, "நான்முகன்" என்றுவிசேஷித்ததுக்குஹாவம் - ஸ்ருஷ்டிக்கு இத்யாதி. "சென்சடையான்" என்றுவிசேஷித்ததுக்குஹாவம் - ஸாயகவேஷம்இத்யாதி. தன்மை-ஸௌகுமார்யம். "ஆறிகிற்பார்" என்றதுக்குஹாவம் - அநந்யபராளல்தான் இத்யாதி. ப்தார்த்தம் - இதுசொல்லி இத்யாதி. விவரணம்-அவர்களை இத்யாதி. "என்பன்" என்றதுக்குஹாவம் - இவ்வளவிறே இத்யாதி. இவ்வளவிறே என்னளவுமென்றது - உன்ஸௌகுமார்யத்

என்னைச் சேர்த்துக்கொண்ட இதிறே என்னைக்கலங்கப்பண்ணிற்று. [என்காதல்கலக்கவே] - என்னுடையப்ரேமமானது நான் அஞ்சும்படி கலங்கப்பண்ண, உன்வடிவழகிலும் மேன்மையிலும் கலங்கிச் சொன்னவத்தனைபோக்கி, உன் ஸௌகுமார்யத்தை எல்லை கண்டுசொன்னே னல்லேன். ப்ரேமாந்யனுய்க்கொண்டு சொன்னே னத்தனைபோக்கி, நெஞ்சொழிந்துசொன்னே னல்லேன். ப்ரயோஜநாந்தரபரரான ப்ரஹ்மாதிகள்பரிவும்உனக்கு ஸத்ருஶமன்று, ப்ரேமாந்யனை என்பரிவும் உனக்கு ஸத்ருஶமன்று என்றதாயிற்று. (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

கலக்கமில்லா நல்தவமுனிவர் கரைகண்டோர்
துளக்கமில்லா வானவர் எல்லாந்தொழுவார்கள்
மலக்கமேய்த மாகடல்தன்னைக்கடைந்தானை
உலக்காநாம்புகழ்கிற்பது என்செய்வது? உரையீரே.

ஆ.—(கலக்கமில்லா:) அவனை அறிந்து ஏத்தினீராஞலோவென்னில்,—அஸ்வலிதஜ்ஞாநராய், நிரதிஶயபக்திபுக்தராய், ஸகலதத்வைகதேஶரான * அயர்வறுமமரார்கள், அவனுடைய - கல்யாணகுண மதேஹாஉயிரினுடைய-இக்கரைகண்டார்; ஸகலபரிசர்யைகதேஶரான நித்யஸித்தபுருஷர்கள், அவன்திருவடிகளில் ஸ்துத்யாதி பரிசர்யைபண்ணுவார்; அதேஹாஹேயமதேஹாஉயிரைய ஸகலஹிதமாம்படி கடைந்தருளினவன் பரிசர்யைபண்ணப்படுகிறவன். இப்படியிருக்கிற அவனை நாம் உள்ளபடியறிந்து புகழுகையாவதென்? ஆகில், நீர் புகழ்வானென்? என்னில்,—என்காதல் என்னைக் கலக்கா நின்றுல் நான் செய்வதென்? ஆனபின்பு, உன்க்ருபையாலே அடிமைகொண்டருள வேணு மென்கிறார்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், 'என்னுடைய ஸௌகுமார்யாதிகளை யநுஸந்தித்துப் பரிவராய்க் காப்பார் அநேகருளர்: ஒருவரும் பரியவேண்டாதபடி நான் பெரியமிடுக்கன்' என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய; அத்தையநுஸந்தித்துத் தம்முடைய லபங் கெட்டு ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

[கலக்கமென்று தொடங்கி] - தங்களுடைய அறிவுகளுக்கு, விஷயங்களால் கலக்கமின்றிக்கே நல்ல தபஸ்ஸுக்களையுமுடையராய் முமுக்ஷுக்களான முனிகளும் முக்தரும் அஸ்ப்ருஷ்ட ஸ்வரூபரான அயர்வறுமமரார்களும் என்கிற இவர்களெல்லாம் அவனைப் பரிந்து காக்கக்கடவார். [மலக்கமென்று தொடங்கி]-பெருங்கடல் மலங்

துக்குத் தகும்படி சொன்னேனல்லேன், கலங்கிச்சொன்னேன் என்றபடி. கலங்குகைக்கு ஹேது ஏதென்ன - ஸர்வநிர்வாஹகனுய் இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - ப்ரேமாந்யனுய் இத்யாதி. இப்பாட்டால் ஹலித்ததென்? என்ன - ப்ரயோஜநாந்தர இத்யாதி. 'திருமால் - எம்பெருமானை உன்தன்மையை - நான்முகன்என்றுதொடங்கி, ஆராகிற்பார்? பேசியென்? என்காதல்கலக்கமே - ஒருமாமுதல்வாஎன்றுதொடங்கி, கருமாமேனியனென்பன்' இத்யந்வயः. (கூ)

கும்படிகடைந்த பெருமிடுக்கனை நாம் முடியப் புகழவல்லோமாகையாவது என்செய்தபடி? சொல்லிகோள்.

ப.—அநந்தரம், முமுக்ஷுக்களோடு முக்தர்களோடு நித்யஸூரிகளோடு வாசியற நமக்குப் பரிவராயிருக்க, நாம் ஸக்திமான்களாயிருக்க, நீர் அஞ்சவேண்டாவென்ன,—ஆஸ்ரிதஜநஸாமகர்யத்தையும் அதிஸயித ஸக்தியோகத்தையும் அநுஸந்தித்து ஸமாஹிதராகிறார்.

(ஸ்ரஹாவநாநிஷ்டராகையாலே), கலக்கம் - (ஸம்ஸாரிக ஸ்வபாவங்களாகிற) கலக்கம், இல்லா - அற்ற, நல்தவம் - ஜ்ஞாநரூப தபஸ்ஸையுடைய, முனிவர் - ஸநகாதிமுநிகள், கரைகண்டோர் - (“வெளாயநஃவாரஸாவெளாதி” என்கிறபடியே ஸம்ஸாரஅத்வாவைக்) கரைகண்டமுக்தர், (அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தராகையாலே ஒருகாலும்), துளக்கம் - சலநம், இல்லா - அற்ற, வானவர் - நித்யஸூரிகள், எல்லாம் - எல்லாரும், தொழுவார்கள் - (பரிவராய்க்கொண்டு) தொழுது மங்களாஸாஸநம் பண்ணுமவர்கள்; மா - அபரிச்சிந்நமான, கடல்தன்னை - ஸமுத்ரத்தை, மலக்கமெய்த - கலங்கும்படி, கடைந்தானை - கடைந்தஸர்வஸக்தியுக்தனை, நாம் -, உலக்க - முடியக்கண்டு, புகழ்கிற்பது - புகழவல்லோமாகையாகிற இது, என்செய்வது - என்செய்ததாயிற்று? உரையீர் - சொல்லிகோள்என்று லௌகிகரைப்பார்த்துச் சொன்னராயிற்று.

இ—பத்தாம்பாட்டில், நம் ஸௌகுமார்யாதிகளை யநுஸந்தித்துப் பரிவராய் நமக்குரகூகராயிருப்பார் ஆநகருளர்; ஒருத்தர் பரியவேண்டாதபடி நான் பெருமிடுக்கன் என்று அவன் அருளிச்செய்ய, அத்தையநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

[கலக்கமில்லா நல்தவமுனிவர்] -, தங்கள் ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயங்களால் கலக்கமின்றிக்கே, மஹாதபஸ்ஸுக்களையுடைய மநநசீலரான ஸநகாதிகள். [கரைகண்டோர்] - முக்தர். [துளக்கமில்லாவானவர்] - முதலிலே ஸம்ஸார ஸ்பர்ஸமில்லாத நித்யஸூரிகள். துளக்கம் - சலநம்: அதாகிறது - ஸங்கோசம் [எல்லாந்தொழுவார்கள்] - முமுக்ஷுக்களும் முக்தரும் நித்யஸித்தருமான இவர்களெல்லாம் அடிமை செய்கிறவர்கள். அடிமைசெய்கையாவது - ஸ்வாமிக்கு அதிஸயத்தைப் பண்ணுமதாகையாலே மங்களாஸாஸநமிறே. [மலக்கமெய்த] - மஹத்தத்த்வமானகடலை க்ஷோபித்தாம்படி கடைந்த பெருமிடுக்கனை: பரியுமவர்கள் தாங்களும் குழைசரக்காம்படி நிடுக்கனென்கை. [உலக்கநாம்புகழ்கிற்பதென்செய்வது? உரையீரே] - அவன்படியை நேராக அறியாதநாம் பரிவிலேயிழிந்து முடியப்பேசப்புக்கது, என்செய்தோமாமேனும்? சொல்லிகோள்! முன்பு தன்மிடுக்கைக் காட்டினவிடங்களில் அத்தை ப்ரதிபத்திபண்ணாத, அதுதன்னைச் சொல்ல, இப்போது ஸமாஹிதராயிற்று, இப்ப்ரவண்யம் தலைக்கட்டக் கடவதாகையாலேயாதல்; ஈஸ்வரனுடைய ஜீவநாத்ருஷ்டத்தாலே யாதலிறே.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இவர் பயத்தைப்பரிஹரிக்கைக்காக நமக்கு ஸநகாதிகள் முக்தர் நித்யஸூரிகள் இவர்கள் கிட்டிநின்று பரிமாறுகிறார்கள்: நாம்தாம் அரிய செயல்களும் செய்யவல்லோம் சிலரானபின்பு, நீர் நமக்கு அஞ்சவேண்டாகாணுமென்ன; முன்பு

பத்தாம்பாட்டு.—கலக்கமில்லா இத்யாதி. “கடைந்தானை” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இவர்பயத்தை இத்யாதி. முன்பு பயஹேதுக்களான்வை என்றது - திருவுலகளந்தருளினது, வடஉளஸாயித்வம் தொடக்கமானவற்றை. “மலக்க மெய்தமாகடல்தன்னைக்கடைந்

ஹயஹேதுக்களானவைதானே பயநிவ்ருத்திக்கு உடலாய் 'அத்தையநுஸந்தித்து இனியராகி ரூர். இவர்தமக்கு இன்னபோது இன்னது ஹயஹேதுவாம், இன்னபோது இன்னது பரிஹாரமாம் என்று தெரியாதிறே.

[கலக்கமில்லாநல்தவமுனிவர்] - தங்கள் ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயங்களால்வரும் கலக்கமின்றிக்கே, மஹாதபஸ்ஸுக்களை யுடையராய் மநநஶீலரான ஸநகாதிகள். [கரை கண்டோர்] - முக்தர். [துளக்கமில்லாவானவர்] - துளக்கம் - நடுக்கம். ஸம்ஸாரஸ்பர்ஶமில்லாத நித்யஸூரிகள். துளக்கம் - சலநம். அதாவது - ஸங்கோசம். [எல்லாந்தொழுவார்கள்] - முமுக்ஷுக்களும் முக்தரும் நித்யஸித்தருமான இவர்கள் அடிமை செய்கிறவர்கள். அடிமையாவது - ஸ்வாமிக்கு அதிஶயத்தைப் பண்ணுமதாகையாலே, மங்களாஶாஸநமிறே. [மலக்கம் இத்யாதி]-மஹத்தத்வமான கடலை கூஷ்மாஹிதமாம்படி கடைந்த பெருமிடுக்கன். பரிகிறவர்கள்தாங்களும் குழைசரக்காம்படி பெருமிடுக்க னென்கை. [உலக்க இத்யாதி] - அவன் படியை நேராக அறியாத நாம் பரிவிலே யிழிந்து முடியப்பேசப் புக்கது, என்செய்தோமாறேம்? சொல்லிகோள். முன்பு தன்மிடுக்கைக்காட்டினவிடங்களில் அத்தை ப்ரதிபத்திபண்ணுதே அதுதன்னையேசொல்ல இப்போது ஸாஹிதமாயற்றது, இப்ப்ரபந்தம் தலைக்கட்டக்கடவதாகையாலேயாதல், ஈஶ்வரனுடைய ஜீவநாத்ருஷ்டத்தாலேயாதலிறே. (கo)

பதிநைராம் பாட்டு.

உரையாவெந்நோய்தவிர அருள்நீள்முடியானை
வரையார்மாட மன்னுகுருகூர்ச்சடகோபன்
உரையேய்சொல்தொடை ஓராயிரத்துளிப்பத்தும்
நிரையேவல்லார் நீடுலகத்துப்பிறவாரே.

உரையா—(உரையா) - துர்வசமாய் காலாக்நிஸத்ருஶமாயிருந்த விராஹவர்மத்தாலுள்ள ஸந்தாபம் தவிருமப்படி நிரதிஶயவிஷயீகார ஸுசகமான காருண்யமய ஶிரஸ்கம்பநத்தாலே தம்மைவிஷயீகரித்த எம்பெருமானைச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை வல்லார், ஸம்ஸாரமருகாந்தாரத்தில் பிறவார் என்கிறார்.

ஓ—நிஶமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார், எம்பெருமானுடைய தனிமைகண்டு ஹஸிப்படும் ஸம்ஸாரத்திலே பிறவாரென்கிறார்.

தானே'' என்றதத்தைப்பற்ற-**பயநிவ்ருத்திக்கு உடலாய்** என்றது. பயஹேதுவான து பயநிவ்ருத்திக்குடலாகக்கூடுமோ? என்ன - **இவர்தமக்கு** இத்யாதி.

அர்த்தாந்தரம் - **சலநம்** இத்யாதி. ''துளக்கம்'' என்று ஸம்ஸாரஸ்பர்ஶமாதல், ஜ்ஞாந ஸங்கோசமாதல். பரிவர்கள்என்னுதே, 'தொழுவார்கள்' என்கிறதென்? என்ன - **அடிமை யாவது** இத்யாதி. **ஹலிதம் - பரிகிறவர்கள்** இத்யாதி. **குழைசரக்கு** - ரக்ஷ்யவஸ்து. **உலக்க-முடிய.** முன்பு மிடுக்கைக்காட்ட பயப்பட்டுப் பரிகிற இவர், இப்போது ஸமாஹிதரான தற்கு ஹேதுவை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - **முன்பு** இத்யாதி **வாக்யத்வயத்தாலே.** ''உரையீர்'' என்றது - ஸங்கீர்தித **ஶ்ரீ**வைஷ்ணவர்களைக்குறித்து. 'கலக்கமில்லா' என்றுதொடங்கி, தொழுவார்கள் - மாகடல் தன்னை - மலக்கமெய்த - கடைந்தானை, நாம் - உலக்க - புகழ்கிற்பது என்செய்வது? உரையீர் இத்யந்வய:. (கo)

[உரையாவென்று தொடங்கி] - வாயால் பேசவொண்ணுதபடி தமக்கு வர்த்தித்த ஹயம்போம்படியருளும் ஸ்வஹாவனுய் அதுக்கீடான ஸர்வேஸ்வரத்வஸூசக மான பெரிய திருவபிஷேகத்தையு முடையவனைத் தம்முடைய வ்யஸநம்போகையாலே ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய உக்தியாய் சேர்ந்த சொற்றொடையை உடைத்தாயிருந்துள்ள விலக்ஷணமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய் மொழியை. [நிரையேவல்லார்] - அர்த்தக்ரமத்திலே அறிவார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார்க்கு ஹலமாக ஸம் ஸாரநிவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்,

உரையா - வாசாமகோசரமாம்படி, (''ஸௌகுமார்யாதிகளுக்கு என்னவரு கிறதோ?'' என்று அதிஸங்கையைப்பிறப்பித்து), வெம் - பரிதாபஹேதுவான, நோய்- (கலக்கமாகிற) நோயானது, தவிர - திரும்படியாக, அருள் - தன்னுடைய விபூதிபூர்த்தி யையும் ஸக்திபூர்த்தியையுங்காட்டின, நீள்முடியானை - ஸர்வாயுகபோஷியானவனை, வரை - வரை, ஆர் - செறிந்தாற்போலேயிருக்கிற, மாடம் - மாடங்கள், மன்னு - ஸ்த் திரமாம்படியாயிருக்கிற, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் — ஆழ் வாருடைய, உரை - உக்திப்ரகாரமாய், ஏய் - செறிந்த, சொல்தொடை - சொல்தொடை யையுடைத்தாய், ஓர் - அத்விதீயமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இப்பத்தும் - இப் பத்தையும், நிரையே - அடைவுபட, வல்லார்-சொல்லவல்லர்கள்,—நீடு - விஸ்தீர்ணமாய், உலகத்து – (ஹகவத்விஷயத்துக்குப் பரிவரில்லாத) இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே, பிறவார் - பிற வார். இது - கலித்துறை..

இ.— நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யப்யஸிப்பார், அவன்தனிமை கண்டு ஹயப்படும் ஸம்ஸாரத்தில் பிறவாரென்கிறார்.

[உரையா வெந்நோய்] - வாசாமகோசரமாய் அதிக்ரூரமான நோய். தம் மளவில் ஸாத்மிக்கையன்றிக்கே, ''உலயவிலம்பத்துக்கு என்வருகிறதோ?'' என்று அஞ்சின நோயிறே. [தவிர அருள்] - இதுபோம்படிக்கீடாக அருளும் ஸ்வஹாவனை உலயவிலம்பமே நாடினை. இவ்வாழ்வாருடைய ஹயந்தீர்ந்தபின்பாயிற்று உலயவிலம் பத்திக்கும் ரக்ஷகனைக்கூடின முடி நிலைநின்றதாயிற்று. [வையார் இத்யாதி] - இவா ஹயம் நிவ்ருத்தமானவாறே, ஸம்ருத்தமுமாய் ஸ்திரமுமாயிற்றுத் திருநகரியும். உக்தி யாய்ச்சேர்ந்த சொற்றொடையையுடைத்தாய், விலக்ஷணமான ஆயிரம். [இப்பத்தும் நிரையேவல்லார்] - இப்பத்தை அடைவுதப்பாமல் அப்யஸிக்கவல்லார். தமக்குப்பிறந்த கலக்கத்தாலே, இதில் இழிவார்க்கும் அடைவுபட அநுஸந்திக்கவொண்ணுதென் றிருக்கிறார். [நீடுலகத்துப் பிறவாரே] - ஹமிப்பரப்பையுடைய அநுஸந்தித்தால், பரப் பேயாய், ஸர்வேஸ்வரன் தனிமைக்குப்பரிய ஒருவரைக்கிடையாத இத்தேசத்தில் பிற வார்கள்; ஒருகாடாக மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிற தேசத்திலேபோய் நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி யப்யஸிப்பார், அவன்தனிமைகண்டு பயப்படும் ஸம்ஸாரத்தில் பிறவா ரென்கிறார்.

நிகமம் - உரையா இத்யாதி. ''வல்லார் நீடுலகத்துப்பிறவார்'' என்றதத்தைக் கடாகூவித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

[உரையாவெங்நோய்] - வாசாமகோசரமாய், அதிக்ரூரமான நோய். தம்மள வில் ஸாத்மிக்கையன்றிக்கே, "உலயவிலூதிநாயனுக்குஎன்வருகிறதோ?" என்று அஞ் சின நோயிறே [தவிரவருள்நீள்முடியானை] - இதுபோம்படிக்கீடாக அருளும் ஸ்வலா வனுன உலயவிலூதிநாயனை. "இவர்பயம்போம்படி 'உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய் கிறோம்' என்று ஸிரஃகம்பநம் பண்ணினுன்போலேகாண்" என்று அம்மங்கியம்மாள். இவ் வாழ்வாருடைய பயம் நிவ்ருத்தமானபின்பாயிற்று, உபயவிபூதிக்கும் ரக்ஷகனுய்ச் சூழின முடியும் நிலைநின்றதாயிற்று. [வரையார்இத்யாதி] - இவர்பயம் நிவ்ருத்தமானவாறே ஸம் ருத்தமுமாய் ஸ்த்திரமுமாயிற்றுத் திருநகரியும். [உரையேய் இத்யாதி] - உக்தியால் சேர்ந்த சொல் தொடையையுடைத்தாய் விலக்ஷணமான ஆயிரம். [இப்பத்தும் நிரையேவல் லார்] - இப்பத்தை அடைவுதப்பாமல் அப்யஸிக்கவல்லார்: தமக்குப்பிறந்த கலக்கத் தாலே, இதிலிழிவார்க்கும் அடைவுபட அநுஸந்திக்கவொண்ணுதென்றிருக்கிறார். [நீடுல கத்துப்பிறவாரே] - இப்பூமிப்பரப்பையடைய அநுஸந்தித்தால், பரப்பேயாய், ஸர்வேஶ் வரன்தனிமைக்குப் பரிய ஒருவரைக் கிடையாத இத்தேசத்திலே பிறவார்கள்; ஒருநாடாக மங்களாஶாஸநம்பண்ணுகிற தேசத்திலேபோய் நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர். (கக)

உரையா - உரைக்கப்பேயாகாதபடியான என்றபடி. வாசாமகோசரதை எதென்ன - தம்மளவில் இத்யாதி. தம்மளவில் ஸாத்மிக்கையன்றிக்கே என்றது - ஸம்ஸாரதோஷத்தைக் கண்டு தமக்காகப் பயப்படுகையன்றிக்கே என்றபடி. "நீள்முடியான்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - உபயவிபூதிநாதனை என்று. பரிகிறப்ரகாணத்திலேதிருவஹீந்த்ரகத்தைச்சொன்னதுக்கு இரண்டு வகையாக ஹ்ருதயம் - இவர்பயம் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "வரையார்மாடம் -" வரை யோடே ஸாத்ருஶ்யாகாரணபொருந்தின மாடமென்றபடி. இதுக்கு ஹ்ருதயம் - இவர்பயம் இத் யாதி. மன்னு - ஸ்திரமான என்றபடி. எய்கை - பொருந்துகையாய், ஸ்ரஃப்தங்களாய்ச்சேர்ந்த ஸப்தஸந்தர்ப்பமென்றபடி - நிரையே - அடைவே என்றபடி. அடைவென்கிறதென்? அருமையுண் டோ? என்ன - தமக்குப்பிறந்த இத்யாதி. அநுஸந்தித்தால் - விசாரித்துப்பார்த்தால் என்றபடி. 'வரையார்மாடமன்னுகுருகூர்ச்சடகோபன் - உரையாவெங்நோய் தவிர அருள் நீள்முடியானை - உரையேய்சொல்தொடை' இத்யாரப்ய, 'பிறவார்' இத்யந்வய: (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி. — வ்யோயிகேந விவஸ்வஸ்ஸுகோரு திமிதைஃ கேஶவிநஹ்ருதயஃ வாரவ்ரதாதிஷு । தஜ்ஜிஹாதாதவாநிதி ரதிகூரதிகைஃ கிலஹ்ருதிஶாஸ்த்ரஜிதத்ரயீ ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி. — ஶ்ரீஹஸ்திநாயகவாத ரிவாஸுரதயாகவ்யுஸிருளஶிஶுகவா ஹ்ருதிவஸஹியாநாதவாரஹிதகரணாஹ் நிவாஸகவயோமாசு । விகூாஜ்ஞாவிஷ்வாநாம்வியிதவாரயிமசாதேஷவாஸளமஹ் ஹ்ருதாவெகாக்ரீவ்யாஶ்ரிதாநாம் விஹாரணவதயெஶீயாஃவ்ருதயவாதி ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

அங்கமார்பேண அவர்நடுவேவாழ்திருமாற்கு
இங்கோர்பரிவரிலையென்றஞ்ச—எங்கும்
பரிவருளொன்னப்பயந்தீந்தமாறன்
வரிகழற்றுள்சேர்ந்தவர்வாழ்வார்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானுர்திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

ஆ.—இப்படி விரஹவ்யாகுலிதப்தரான ஆழ்வாருடைய விடாயைப் போக்கி யருளுகைக்காக, முன்னமே திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையிலே, ஒரு தாமரைத்தடாகம் நின்றாற்போலே தான் நின்றருளினபடியைக் காட்டக்கண்டு, ப்ரீதி யாலே, ஸகலஜகன்மநோஹராரி திவ்யதேசஸ்திதஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஸௌந்தர்யாதி கல்யாண குணகண ஸ்ரீவைஷ்ணவாத்வங்களைப்பேசி, அந்தத்தாமரைத்தடாகம் இருந்தவிடத்தேதறச் செல்லவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில் கீழில் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமா னுடைய தனிமையை யநுஸந்தித்து மிகவும் தீநரான ஆழ்வார்க்கு, ஸௌந்தர்யவீர்யாதி குணங்களையும், ஸ்ருஷ்டிஸ்திதியாதிகளாகிற அத்புதகர்மங்களையு முடையனாய், அதுக் குமேலே மிகவும்பக்திமான்களாய்த் தனக்குப் பரிவராயிருப்பார் அநேகரோடேகூடத் திருச்செங்குன்றூரிலே தானிருந்தருளினபடியைக் காட்டியருளக்கண்டு; எம்பெருமான், ஸ்ரீஸுக்ரீவ மஹாராஜருடைய ஆபத்தைத் தம்முடைய ஸாமர்த்தியத்தைக்காட்டிடபெரு மாள் தீர்த்தருளினாற்போலேயும், மல்லயுத்தத்தில் பார்ச்வஸ்தருடைய ஆபத்தை அம மல்லனை முடித்து க்ருஷ்ணன் தீர்த்தருளினாற் போலேயும், தம்முடைய ஆபத்தைப் போக்கியருள, அத்தாலே "க்ருதார்த்தனானேன், இனி அவனையல்லது எனக்கு யாரக போஷக ரக்ஷகாதிகளில்லை," என்று மிகவும் ப்ரீதராகிறார்.

ப.—நாலாந் திருவாய்மொழியில், கீழ் அவனுடைய ஸௌகுமார்யத்தாலே தனிமைக்குஅஞ்சின இவருடைய பயந்தீருப்படி டரிவரையும் பக்தியையுங்காட்டி ஆச்வாஸிப்பித்த ஸர்வேச்வரன், "இவர் இப்படியஞ்சிற்று விரோதிநிவர்த்தகனாயிருக்கும்: நம்முடைய விரோதிநிவர்த்தகத்வத்தையும் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி சக்தியையுங் காட்டுவோம்" என்று இவர் திருவுள்ளத்திலே ப்ரகாசிடபிக்க; அவனுடைய அகில விரோதி நிவர்த்தகத்வத்தையும், அசேஷ ஜகத்விஷயமான ஸ்ருட்யாதி வ்யாபாரத்தை யும், ஆச்ரிதாபத்ஸுத்வத்தையும், ஆச்ரிதார்த்தமான அதிசயித வ்யாபாரத்தையும், ஆச்ரயணீயஸ்தலாந்தர விலக்ஷணமான தேசவிசேஷஸ்திதியையும, ஆச்ரயணீயதா வைலக்ஷண்யத்துக்கு அடியான ஸர்வப்ரகாரோபகாரகத்வத்தையும், அநுஹார்யமான ஆஹிருப்யாதிசயத்தையும், ஜகஜ்ஜன்மாதி ஹேதுத்வத்தையும், ஸ்ரஷ்டருஸ்ருஜ்யாதி விலக்ஷணமில்லாத ஸர்வாத்மத்வத்தையும், ஸததாவிபூதிஹேதுவான நிருபாதிக போஷி த்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்பூதனான ஸர்வேச்வரன், பரிவரான வைதிகாக்ரேஸர ருடைய ஸம்பத்தே தனக்குஸம்பத்தாம்படி திருச்செங்குன்றூரிலே யெழுந்தருளி நின்ற அதிசயத்தை அநுஸந்தித்து ஸந்துஷ்டராகிறார்.

இ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில் "ஸர்வேச்வரன் ஸம்ஸாரிகளுடையஅபே க்ஷிதமேயாலம்பநமாக ஸம்ஸாரத்திலேவந்துஅவதரித்துத் தனியேயுலாவாநிற்கும். ஸம் ஸாரிகளும் தந்தாம் அபேக்ஷிதத்தைப்பற்றக் கிட்டுமதெழுலிய இவன்வாசியறிந்து பரியக் கடவாரில்லை. என்னுகிறதோ?" என்று அஞ்சின இவர்க்கு, அந்தஅச்சந்தீரும்படி, 'நமக் குப் பரிவருமுண்டு; ஒருத்தர்பரிய வேண்டாதபடி அவர்களுக்கு ரக்ஷகமாம்படியான மிடுக்

கும் நமக்குஉண்டு" என்றுதன்படிகளைக் காட்டி ஸமாயாநம்பண்ண ஸமாஹிதராய்நின் ற்ர் கீழ்; இதில்-"ஔஹாத்மாஹிமாநிகளுக்கு ஔஹஜ்ஞாநம் பிறந்தாலும் ஔஹாத்மாஹி மாணம் பின்னுட்டுமாபோலே, இவராகிறார் ப்ரேமஸ்வஹாவராயிருப்பர், இன்னமும் மறு வலிடக்கூடும், மறுவலிடாதபடி பரிஹரிக்கவேணும்" என்று தன் ஸௌர்யவீர்யாதி குணங்களையும், ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளாகிற அத்ஔதகர்மங்களையும், எதிரிட்ட விரோயிவர்க் கத்தை வேரோடே வாங்கிப்பொகடவல்ல ஸர்வஶக்தியையும் காட்டி; ஸ்ரீ விஷ்ணுஶ் வான் நிமித்தமாக மஹாராஜர்க்குப் பிறந்த ஭யத்தை, "வியாவாநுஉாநவாநுயகூஷாநு" என்று தன்மிடுக்கைக்காட்டிச் சக்ரவர்த்திதிருமகன் போக்கிறற்போலேயும், மல்லயுத் தத்தில் "நஷமேய¯ஜ்ஜிதயாஹ¯ஃ" என்கிறபடியே பாரஶ்வஸ்தருடைய ஭யத்தை க்ருஷ்ணன் மல்லரையழித்துத் தீர்த்தருளிறற்போலேயும், தம்முடைய ஭யத்தைப் போக்கியருள, அத்தாலே க்ருதார்த்தராய், "இனி நமக்கு ராகபோஷகஶோக்யாதிகள் அவனல்லதில்லை" என்று ப்ரீதராய் முன்பு அழுகைக்கண்டு பரிவாலேஹீதரானவர், அழு கிலே நெஞ்சு சென்றுஅநுஶவித்து க்ருதக்ருத்யராய்த் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஈடு.—"ஸர்வேஶ்வரன் ஸம்ஸாரிகளுடைய அபேக்ஷிதமே ஆலம்பநமாக ஸம்ஸாரத்திலே வந்தவதரித்துத் தனியே உலாவாநிற்கும்: ஸம்ஸாரிகளும் தந்தாம் அபே க்ஷிதங்களைப்பற்றக் கிட்டுமதொழிய இவன்வாசியறிந்து பரியக்கடவாரில்லை: என்புகு கிறதோ?" என்று அஞ்சின இவர்க்கு, அந்த அச்சந்தீரும்படி "நமக்குப்பரிவருண்டு: ஒருத் தர் பரியவேண்டாதபடியான மிடுக்கும் நமக்குண்டு" என்று தன்படிகளைக்காட்டி ஸமா யாநம்பண்ண ஸமாஹிதராய்நின்ற்ர்-கீழ்; இதில் - "இவராகிறார் ப்ரேமஸ்வஹாவராயிருப் பர், * காதல்மையலேறிக்கலங்கி, "முக்தரும் நித்யரும் இங்கில்லையே, ஸநகாதிமுமுக்ஷுக் கள் நல்லதபஸ்ஸும் மநுய¯யானமும் விடமாட்டார்கள்: கடல்கடைந்தது தேவயோநி யிலேயன்ற்ரே" என்று கலங்குவர். இன்னம் இவர்க்கு இது மறுவலிடக்கூடும்" என்று பார்த்து, மறுவலிடாதபடி தன்ஸௌர்யவீர்யாதி குணங்களையும், ஸ்ருஷ்ட்யாத்யத்ஔதகர் மங்களையும், எதிரிட்டவிரோயி வர்க்கத்தை வேரோடேவாங்கிப் பொகடவல்ல ஶக்தியை யும் காட்டிக்கொடுத்து, அதுக்குமேலே, "அதிஶயிதஜ்ஞாநஶக்திகராய்த் தனக்குப்பரிவரா யிருப்பார் மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணருண்டு" என்று காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டு க்ருதார்த்த ராய், அவன் வடிவழகிலேயும் நெஞ்சுசென்றநுஶவித்து இனியராகிறார்.

ஸ்ரீ விஷ்ணுஶ்வான்† "ராகவம்ஶரணம்கத:" (ராகவம்ஶரணம்கத:) என்றுவந்து விழுந்தபோது, மஹாராஜர் பெருமாள்பக்கல் ப்ரேமத்தாலேகலங்கி, துணுக்

வார்கடாவருவி ப்ரவேஶ,—ஸங்கதிகயாநார்த்தம் வ்ருத்தத்தை அநுவதிக்கிறார் - ஸ்ரீ வேப்வான் இத்யாதி. ஸமாஹிதராலும் மீளவும் இத்திருவாய்மொழியிலே பயநிவ்ருத்தி பண்ணிக் கொடுப்பானென்? என்ன - இதில் இவராகிறர் இத்யாதி. "சீர்கொள்" இத்யாதியைப்பற்ற - ஸௌர்யவீர்யாதி இத்யாதி. "படைத்தளித்தழிக்கும்" இத்யாதியைப்பற்ற - ஸ்ருஷ்ட்யாத்யத்புத இத்யாதி. "கஞ்சனேத்தகர்த்த," "அசுரர்வன்கையர்வெங்கூற்றை" இத்யாதியைப்பற்ற - விரோயி வர்க்கத்தை இத்யாதி. "வண்சிவனுமயனும் தானுமொப்பார்" என்றதத்தைப்பற்ற - அதிஶயித ஜ்ஞாந இத்யாதி. "மனக்கொள்சீர்," "மூவாயிரவர்" இத்யாதியைப்பற்ற - தனக்குப் பரிவராய் இத்யாதி. "திருச்செய்யகமலக்கண்ணும்" இத்யாதியைப்பற்ற - அவன்வடிவழகிலேயும் என்றது.

அப்படி அவன் தன்ஸௌர்யாதிகளைக்காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண பய்ந்தீர்ந்து ஸமாஹிதரா ஞர் உண்டோவென்ன, - இரண்டு த்ருஷ்டாந்தங் காட்டுகிறார் - ஸ்ரீவிஷ்ணுஶ்வான் இத்யாதி

† ரா- யுத்- 17, 14.

கென்று, ''இவன்சொன்னவார்த்தை பெருமாள் திருச்செவியிலே படுமாகில் சாலத்தப்பாம்'' என்று, ''நாயன்றே! ராவணப்ராதா ராக்ஷஸஜாதி: அவன் புகுரக்கடவனல்லன்'' என்ன, '' இவர் நம்பக்கல் பரிவாலேசொல்லுகிறவார்த்தை, நம்முடைக்கைக்காட்டவே தெளிவர்'' என்றுபார்த்து, '' விஶாவாநுஷாகவாநு '' (பிஶாசாந்தாந்வாந்) இத்யாதியாலே தம் முடைய மிடுக்கைக்காட்டக்கண்டு அவர் அச்சந்தீர்ந்து, '' கிஶதூவிதூழ '' (கிமத்ரசித்ரம்) என்று இனியராணுற்போலவும், மல்லயுத்தத்தில் *'' நஸமம்யுத்தமித்யாஹு: '' (நஸ மம்யுத்தமித்யாஹு:) என்கிற பார்ஶ்வஸ்த்தருடைய ஹயத்தை, அவர்கள் ஸந்நிதியிலே க்ருஷ்ணன் மல்லரை யழியச்செய்து தீர்த்தருளினாற்போலவும், தம்முடைய ஹயத்தைப் போக்கியருள, அத்தாலே க்ருதார்த்தராய், '' இனி நமக்கு யாரகபோஷக ஹோக்யங்கள் இவனல்லது இல்லை '' என்று ப்ரீதராய், முன்பு அழகைக்கண்டு பரிவாலே ஶீதரானவர், அழகிலே நெஞ்சுசென்றநுஹவித்து க்ருதார்த்தராய்த் தலைக்கட்டுகிறார்.

முதற் பாட்டு.

வார்கடாவருவியானைமாமலையின் மருப்பினைக்குவடிறத்துருட்டி, ஊர்கொள்திண்டாகனையிர்செகுத்துஅங்கின் மல்லரைக்கொன்றுசூழ்பரண் மேல், போர்கடாவரசர்புறக்கிட மாடமீமிசைக்கஞ்சனைத்தகர்த்த, சீர் கொள்சிற்ருயன்திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்ருறுஎங்கள்செல்சார்வே.

ஆ.—(வார்கடாவருவி) - நிஷ்யந்தமாந மதஜலமாகிற ஸரித்தையுடைத்தான குவலயாபீடமாகிற மஹாசலத்தினுடைய தந்தயுகளமாகிற ஶிவரங்களை முறித்துருட்டி, ஊர்கொள் திண்பாகனையிர் செகுத்து, ஶஜதந்த வாயுத தராய், நம்பி மூத்தபிரானும் தானும் பூர்வஶீலாவலோகிதங்களையுடைய இரண்டுஸிம்ஹங்கள் க்ஷுத்ரம்ருகங்கள் நடுவே புக்காற்போலே, ரங்கமத்யத்திலே போய்ப்புக்கு மல்லரைக்கொன்று, மஞ்சோபரிஸ்த்தி தராய், இதஃபூர்வம் யுத்தத்தில் பராஜிதரான ராஜாக்கள் த்ரஸ்தராய்க் கெடும்படி யெழப் பாய்ந்து, மஞ்சோந்நதஸ்த்தலஸத்தனை கம்ஸனை, * வெண்ணெய்விழுங்கி வெறுங்க லத்தை வெற்பிடையிட்டதை ணைசமீகட்டு விளையாடினாற்போலே தகர்த்த சீர்கொள் சிற்ருயன் திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்ருறு எங்களுக்கு ப்ராப்யமென்கிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், குவலயாபீட மல்லப்ரப்ருதிகளான ப்ரதிகூலரை நிர ஸித்த சீர்கொள் சிற்ருயனுடைய திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்ருறு எங்களுடைய ஹயத்தைப் போக்கவல்ல புகலென்கிறார்.

பெருமாள் உக்தியாலே பயத்தைப் போக்கினார்: க்ருஷ்ணன் அநுஷ்டானத்தாலே பயத்தைப்போக் கினன். ''தேனை நன்பாலை'' இத்யாதியைப்பற்ற - இனி நமக்கு யாரக இத்யாதி. ''விஶாவாநு ஷாகவாநுயக்ஷாநு வ்யாதிவ்யாதெஸ்வராக்ஷஸாநு । க்ஷுத்ரம்ருதெஸ்ணதாநுஹநு தாநுஹரிஷ்ணைஸ்வா'' ஹதி யாஜகாணை, கஹயஷுஷாநவுகாணை, ஸ்ரீவம் வுகி ராஹ:. தவதெவ, ஸ்ரீவ:, ''கிஶதூவிதூம்யஶுஜு யோகநாயஸ்ரீவா வஹ । யஸ்கஹோராயம்வுஹாவெஷயா ஸ்கூவாநுஸ்கவயெஸ்யி தஃ. (க)

*ரா - யுத் - 103 - 5½.

[வார்கடாவென்று தொடங்கி] - பாயாநின்றுள்ள மதஜலமாகிற அருவியை யுடைய ஆனையாகிற பெரியமலையினுடைய இரண்டுகொம்புகளாகிற ஸிவாங்களை அநாயாஸேந முறித்து அத்தையுருட்டி நிலையுடையனைப், ஆனையைநடத்துகிற பாகனுடைய ப்ராணனைப்போக்கி ரங்கத்திலே யுள்ளாநின்றுவரான மல்லனைக்கொன்று. [சூழ்பரணென்று தொடங்கி] - சூழவுண்டான பரண்களின்மேலே நின்ற ஆண்பிள்ளைகளான ராஜாக்கள் முதுகிட்டுப் போம்படி மாடத்தின்மேலேபிருக்கிற கம்ஸனை விழவிட்டுத் தகர்த்த.

ப.—முதற்பாட்டில், குவலயாபீடம் முதலான அவில விரோயிநிராஸகனை சீர்கொள் சிற்ரயன் வர்த்திக்கிற திருச்செங்குன்றூர் நமக்கு நிர்ப்பயமான ஆச்ரயணீயஸ்தலமென்கிறார்.

வார் - பாய்கிற, கடா - மதமாகிற, அருவி - அருவியையுடைய, ஆன-ஆனையாகிற, மா - பெரிய, மலையின் - மலையினுடைய, மருப்பு - கொம்புகளாகிற, இணை - சேர்ந்த, குவடு - சிகரங்களை, இறுத்து - முறித்து, உருட்டி - (அநாயாஸேந ஆனையை) உருட்டி, ஊர்கொள் - (ஆன கொம்பு முறிந்திருக்கவும்) நடத்திக்கொண்டு வரவல்ல ஸிக்ஷையில், திண் - திண்மையையுடையனை, பாகன் - பாகனுடைய, உயிர்-ப்ராணனை, செகுத்து - அழித்து, (அரங்தரத்திலே), அரங்கில் - ரங்கமத்யஸ்தான, மல்லரை - (சாணூரமுஷ்டிகராகிற) மல்லரை, கொன்று - கொன்று, சூழ் - (ரங்கம்) சூழ்ந்த, பரண்மேல் - மச்சுக்களிலே (நிற்பாராய்), போர் - போரை, கடா - நடத்தக்கடவ, அரசர் - ராஜாக்கள், புறக்கிட - பிறகிட்டுப்போம்படியாக, மாடமீமிசை-உத்துங்கமான மாடத்தில் மேல்நிலத்திலேயிருக்கிற, கஞ்சனை - கம்ஸனை, தகர்த்த - (பசளைக்குட முடைத்தாற்போலே தள்ளிக்குதித்து) உடைத்துப்பொகட்ட, சீர்-வீரஸ்ரீயை, கொள்-உடையனுய், சிறு - பாலனை, ஆயன் - க்ருஷ்ணனெழுந்தருளிநிற்கிற, திருச்செங்குன்றூரில் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்ரூறு - திருச்சிற்ரூரனது, எங்கள்-எங்களுக்கு, செல் - சென்று கிட்டுகைக்கு, சார்வு - ஆச்ரயணீயஸ்தலம்.

இ.—முதற்பாட்டில், குவலயாபீடம் முதலான ப்ரதிகூலரை நிரஸித்த சீர்கொள் சிற்ரயனுடைய திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்ரூறு எங்களுக்கு நிர்ஹயமான புகலென்கிறார்.

[வார்கடாவருவியாரன மாமலையின்] - வாராநின்றுள்ள மதஜலமான அருவியையுடைய ஆனையாகிற மாமலையினுடைய. கடா - மதம். மதகரமான த்ரவ்யங்களைத் தீற்றிப்பிச்சேற்றி, புகுகிறவாசலிலே நிறுத்தினன், ப்ரமாதத்தாலே பிறந்ததென்று மாதுலனுய் வெறுத்துவிடுவானுக நினைத்து. "புகுவாய்நின்ற போதகப்வீழப் பொருதான்" என்னக்கடவதிறே: "பொற்றையுற்ற முற்றல்யானை" என்றுதொடங்கி, "மருப்பொசித்த பாகன்" என்னக்கடவதிறே. [மருப்பிணைக் குவடிறுத்து] - மருப்பாகிற இணைக்குவடுகளை யிறுத்து: கொம்பாகிற சேர்ந்தஸிவரங்களை அநாயாஸேந முறித்து. [உருட்டி] - திருவடிகளாலே அநாயாஸேந நூக்கி. [ஊர்கொள் திண்பாகனுயிர்செகுத்து] - திண்ணியனுய் ஆனையைநடத்துகிற பாகனுடைய ப்ராணனைப்போக்கி. திண்மையாகிறது - ஆன கொம்பைமுறிந்தாலும் உயிர்பெறுத்தி நடத்தவல்ல ஸிக்ஷாபலம். ஆனையின்கொம்பை முறித்தாலும் இவனையழியாவிடில் ப்ரயோஜநமில்லை. ஆனையின்கொம்பை முறிக்கைக்குள்ள அருமைபோருமாயிற்று, இவனுயிரைப் போக்கு

கைக்கு. [அரங்கின் மல்லரைக்கொன்று] - ஆனையினுடைய இரண்டுகொம்பையும் இருவருங்கொண்டு ரங்கமத்யத்திலே புக்கவளவிலே, யுகூர்ந்முவபாய்வந்த சாணூர முஷ்டிகரைக்கொன்று. ஆனபோயிற்றுகிலும் மல்லருண்டென்று கம்ஸன் நினைத்திருந் தவர்களையும் அழியச்செய்தபடி. "நஸமிய ஜதிதா ஹ:" என்று பெண்கள் முதலான பார்ச்வஸ்தரடங்கக் கூப்பிட்டு ஹிதரான ஸமயத்திலே, அவர்கள் ஹய மெல்லாம் போம்படி அநாயாஸேந மல்லரைக்கொன்று. [சூழ்பரண்மேல்] - சுற்றுமுண் டான மஞ்சஸ்யலத்தின்மேலே நின்ற. [போர்கடா அரசர்புறக்கிட] - கெடும்படையை வெற்றியுண்டாம்படி கடாவிப்போரும் அரசர். "லகநாநயவிஸாரத:" என்கிற படியே, தூசித்தலையிலே வெற்றியோடல்லது மீளாதபடி படைபொருத்தி யுத்தத்தை நடத்தவல்ல ராஜாக்கள் ஸிம்ஹத்தைக்கண்ட நரிபோலே முதுகுகாட்டி ஓடும்படியாக. [மாடமீமிசை] - "தஸ்ய ஸிம்ஹவ்ய ஸ்திதம்" என்கிறபடியே, உயர்ந்த மாடத்திலே யிருந்த. [கஞ்சனைத்தகர்த்த] - கம்ஸனைக் கீழே விழவிட்டு மேலே தான் குதித்து, அதிலேநக்கரைந்து நசிக்கும்படிபண்ணினன்; "கவஜஸ்யாஹதம்ஸ்ஸ்ய ஸ்ஸ்ய ண யேநரெஸ்ஸரே" என்கிறபடியே. "கெஸவஸ்ஸகஸ்ய விமல திரீடவநீதலெ! லகம்வம்வாதியாசாவதலெஸ்ரவரீவவாதல" "ராஜஸ்ரோஹிகளைக் கொல்லும் போது ராஜசிஹ்நங்களை வாங்கிக்கொல்லுமாபோலே, தான்கொடுத்த முடியைவாங்கிக் காண் கொன்றது!" என்று பணிக்கும் அம்மங்கியம்மாள். [சீர்கொள் சிற்றயன்] - பருவம் நிரம்பாதிருக்கச்செய்தே, வீரஸ்ரீயால் குறைவற்றிருக்கிறவன். [திருச்செங் குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு] - புலிகின்ற தூறுபோலே ப்ரதிகூலர்க்கு அஞ்சவேண்டும் ஊர். [எங்கள்] - மஹாராஜர், பெரியாழ்வார், ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தர், தாம் இங்ஙனைத்த பரி வர்க்கு. [செல்சார்வே] - நிர்ஹயஸ்ஸ்தாநமென்று புகும் புகல்; கீழ் இவர்க்கு ஓடின ஹயம்நீங்கிற்று என்னுமது இயல் தழைப்பிலே தெரிந்திருக்கிறபடி கண்டுகொள்க.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. குவலயாபீடம் முதலான ப்ரதிகூலரை நிரஸித்த சீர் கொள் சிற்றயனுடைய திருச்சேங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு எங்களுக்கு நிர்ப்பயமான புகலென்கிறார்.

[வார்கடாவருவியானைமாமலையின்] - வாராநின்றுள்ள மதஜலமான அருவியை யுடைய ஆனையாகிற மாமலையினுடைய. கடா - மதம். மதகரமான த்ரவ்யங்களைத் தீற்றிப் பிச்சேற்றி, புகுகிறவாசலிலே நிறுத்தினன், ப்ரமாதத்தாலே வந்ததென்று மாதுல னுய்க் கண்ணநீர்விழவிட்டுத்தானிருப்பானுக. "புகுவாய்நின்றபோதகம் வீழப்பொரு தான்" என்னக்கடவதிறே. [மருப்பிணைக் குவடிறுத்து] - மருப்பாகிற இணைக்குவடுகளை இறுத்து: கொம்பாகிற சிகரங்களை அநாயாஸேந முறித்து. அம்மலையிலே இரண்டு சிக

முதற்பாட்டு.—வார்கடா இத்யாதி. வார்கடாவருவி தொடங்கி, "எங்கள்செல்சார்வு" என்னுமளவும் கடாகூஷித்து அவதாரிகை-குவலயாபீடம் இத்யாதி.

வார்தல் - ஒழுகுதல். அருவிபோலே மதம் ப்ரவஹிக்கைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய் கிறார் - மதகரமான இத்யாதி. தீற்றி - புஜிப்பித்து. நிறுத்தினவனுக்குக் கருத்து அருளிச்செய் கிறார் - ப்ரமாதத்தாலே இத்யாதி. அப்படி வாசலிலே நிறுத்தினதேயென்ன - புகுவாய் இத் யாதி. புகுகிறவழியிலே நின்ற குவலயாபீடமானது முறிந்துவிழும்படி பொருதவன் வர்த்திக்கிற தேசமென்றபடி. திருமொழி, ஆறும்பத்து, ஐந்தாந்திருமொழி, ஆறும்பாட்டு, "புகுவாய்" இத் யாதி. போதகம் - ஆனை. அது எப்படியிருக்கிறதென்ன - அம்மலையிலே இத்யாதி. இது

ரங்களை ஒடித்தாற்போலே. [உருட்டி] - கொம்புகளைப்பறித்தவாறே யுருக்காந்தது: திருவடிகளாலே அநாயாஸேந தள்ளி. [ஊர்கொள்திண்பாகன்] - உயிருள்ள பதார்த்தத்தை நடத்துமாபோலே நடத்தவல்லனுயிற்று ஸிக்ஷாவலத்தாலே. திண்ணியனுய் ஆனையை நடத்துகிற பாகன். [உயிர்செகுத்து] - அத்தைத் தள்ளினுலும் இவனுயிர் போகாதவன்று அத்தை முடித்ததாகாது காணும். [அரங்கின்மல்லரைக்கொன்று] - ஆனையின் கொம்புகளை இரண்டையும் இருவருங்கொண்டு ரங்கமத்யத்திலே புக்கவளவிலே, அச்சேருக்குப் பொருமையாலே, யுத்தோந்முகராய் வந்த சாணூரமுஷ்டிகர்களைக் கொன்று. ஆனை தீர்யக்காகையாலே விரகறியாதே பட்டது; அது போயிற்றுகிலும் மல்லருண்டென்று கம்ஸன் நினைத்திருந்தவர்களை அழியச்செய்தபடி. † "நஷ்டமேயாஜலி தூராஹாஃ" (நஷ்டமம்யுத்தமித்யாஹுஃ) என்று பெண்கள்முதலான பார்ச்வஸ்தரடங்கக் கூப்பிட்டு ஹிதரான ஸமயத்திலே, அவர்கள் ஹயமேல்லாம் போம்படி அநாயாஸேந மல்லரைக்கொன்று. [சூழ்பரண்மேல்]-சுற்றுமுண்டான மஞ்சத்தின்மேலே நின்ற. [போர்கடாவரசர்புறக்கிட]-கெடுபடையை வெற்றியுண்டாம்படி கடாவிப்போரு மரசர்: "வைநாநயவிஸாரதஃ" (ஸேநாநயவிஸாரதஃ) என்கிறபடியே தூசித்தலையிலே வெற்றியோட்டல்லது மீளாதபடி படைபொருத்தி யுத்தத்தை நடத்தவல்ல ராஜாக்கள் முதுகுகாட்டி ஓடும்படியாக. [மாட மீமிசை]-"தாஜ்ஜுவ்வ்வஜ்ஜிதஃ" (துங்கமஞ்சவ்யவஸ்த்திதஃ) என்கிறபடியே, உயர்ந்த மாடத்திலே இருக்கிற. தனக்கு ஹயம்எவ்வளவுண்டு அவ்வளவும் உயர்த்தினுயிற்று மாடத்தை. [கஞ்சனைத்தகர்த்த]- அவனிருக்கிற இடத்தளவும் எழப்பாய்ந்து, "கஞ்சன் குஞ்சிபிடித்தடித்தபிரான்" என்கிறபடியே - மயிரைப்பிடித்துக் கீழே விழவிட்டு மேலே பாய்ந்து பசுவைக்கலம்போலே உடைத்தான்; "அவஜ்ஞயாஹதம்த்ருஷ்ட்வா க்ருஷ்ணேநமதுரேச்வரம்" (அவஜ்ஞயாஹதம்த்ருஷ்ட்வா க்ருஷ்ணேநமதுரேச்வரம்) என்கிற "குவடு" என்றதுக்கு ஹாவம். "உருட்டி" என்றதுக்கு ஹாவம் - கொம்புகளை இத்யாதி. கொம்புகளைப்பறித்து உருட்டினால் இவன் நடத்தும்படி எப்படியென்ன - உயிருள்ள இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - திண்ணியன் இத்யாதி. ஆனையைக்கொன்றால் போராதோ, பாகனையும் முடிக்கிறதென்? என்ன - அத்தைத்தள்ளினுலும் இத்யாதி. ஆனையையும் பாகனையும் நிரஸித்தவநந்தரம், மல்லர்களை நிரஸிக்கைக்கு நிதாநத்தை அருளிச்செய்கிறார் - ஆனையின் இத்யாதி. இம்மல்லநிரஸநத்தால் ஸித்த ப்ரயோஜநத்தை அருளிச்செய்கிறார் - ஆனதீர்யக்கு இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன ப்ரயோஜநத்தை ப்ரகாராந்தரேண அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, ஸப்தார்த்தமும் அருளிச்செய்கிறார் - நஷ்டம் இத்யாதி. கடா - கடாவுகிற. அவர்கள் யுத்தத்தை நடத்துகிற ஸாமர்த்த்யத்தின் உறைப்பை அருளிச்செய்கிறார் - கெடுபடையை இத்யாதி. விவரணம் - வைநாநய இத்யாதி. "ஸஹியாதாவூஹதம்பூவவைநாநயவிஸாரதஃ । கூவ்யப்ஷ்யஜ்ஜுவ்ஸ்ஜ்ஜாஸிகூ ரவிவ ரவிஹ ரவ ரவிவஃ" இதியொஜ்யாகாண்ணை (உகூ) ராஸிஸளரு கூயடெந. "மீமிசையானமாடம்" என்றதுக்கு ப்ரமாணங்காட்டாநின்றுகொண்டு, அதுக்கு அர்த்தமும் அருளிச்செய்கிறார்-தாஜ்ஜுவ இத்யாதி. மாடத்தை உயர்த்துவானென்னென்ன-தனக்கு பயம் இத்யாதி. மஞ்சத்திலிருக்கிறவனை நிரஸித்த ப்ரகாரத்தை விசதமாக்காநின்றுகொண்டு, "தகர்த்த" என்றதுக்கு அர்த்தம் - அவனிருக்கிற இத்யாதி. பசுவைக்கலம் - பச்சைப்பானை. அநாயாஸேந கொன்றதுக்கு ப்ரமாணம் - கவஜ்ஞயா இத்யாதி. மயிரைப்பிடித்துக் கீழேவிழவிட்டு மேலே பாய்ந்து கொன்ற

† இது, ராமாயணத்தில் யுத்தகாண்டத்திலே (103-5) தேவகந்தர்வாதியரின் வசனமாக வந்துள்ளதேயாகிலும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஸௌகுமார்யத்தையும் அசுரரின் கொடுமையையுங்கண்டு அஞ்சிய மதுராநகரத்துப் பெண்களின் வசனமாகவும் வருதற்குரியதாதலால் இங்கு எடுத்தாளப்பட்டதென்பர்.

படியே. "கெஸொஷாக்ருஷ்ணவிஹ தீதிரீடமவநீதலே | ஸகம்ஸம்வாதயாமாஸ தஸ்யோபரிபபாதச." (கேஸோஷ்வாக்ருஷ்ண விகளத்கிரீடமவநீதலே | ஸகம்ஸம்பாதயாமாஸ தஸ்யோபரிபபாதச). "ராஜத்ரோஹிகளைக்கொல்லும்போது ராஜ சிஹ்நங்களை வாங்கிக் கொல்லுமாபோலே, தான் கொடுத்த முடியை வாங்கிக்காண் கொன் றது" என்று அம்மங்கியம்மாள் பணிப்பர். [சீர்கொள்சிற்ருயன்] - பருவம் நிரம்பாதிருக் கச்செய்தே வீரஸ்ரீயால் குறைவற்றிருக்கிறவன். [திருச்சேங்குன்றூரில் திருச்சிறுறு] - புலிநின்றதூறுபோலே ப்ரதிகூலர்தங்களுக்கு அஞ்சவேண்டும்ஊர். [எங்கள்]-மஹாராஜர், பேரியாழ்வார், ஸ்ரீவிதுரர், தாம், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர், இங்ஙனேத்த பரிவர். [செல்சார்வே] - நிர்ப்பயஸ்த்தாநமென்று புகும் புகல். கீழ், இவர்க்கு ஓடினஹயம்நீங்கிற் றென்னுமிடம் இயல்தழைப்பிலே தெளிந்திருக்கிறபடி கண்டதே! (க)

ரண்டாம் பாட்டு.

எங்கள்செல்சார்வு யாமுடையமுதம் இமையவரப்பனென்னப்பன் [ன் போங்குமூவுலகும்படைத்தளித்தழிக்கும் போருந்து மூவுருவனெம்மருவ செங்கயலுகளுந்தேம்பணைபுடைசூழ் திருச்செங்குன்றூர்த் திருச்சிற்ருறு அங்கமர்கின்ற ஆதியானல்லால் யாவர்மற்றுளன்அமர் துணையே?

ஆ.—(எங்கள்செல்சார்வு) - நமக்கு ப்ராப்யமாய், நமக்கு ஹேயமாய், * அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், எனக்கு ஸ்வாமியாய், நிகிலஜகந்நிர்மாணத்ராண ஸம்ஹரணாதிலீலனுய், த்ரிமூர்த்திரூபனுய், ப்ரதிகூலஜநதுர்த்தர்ஷனுய், ஸர்வகாரண மாய், மதுமுதிதமீநாகுல மபரிமிளிதஸலில ஸீதள ஸ்யாமள ஜலாள பலாச ஸுரஹி குஸும தருநிகர பரிவ்ருதமான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்ருறு அங்கமர்கின்றவ னல்லது மற்று எனக்கொரு துணையில்லையென்கிறூர்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரங்களைத் திருச்செங்குன் றூரிலே நின்றருளின எம்பெருமானல்லது எனக்கு நல்ல துணையில்லை என்கிறூர்.

தக்கு ப்ரமாணம் - கெஸொஷ இத்யாதி. கஞ்சன்தஞ்சி பிடித்தடித்தபிரான் - கம்ஸனுடைய மயிரைப்பற்றி யடித்த உபகாரகன் இத்யர்த்தம். திருமொழி, மூன்ரும்பத்து, பத்தாந்திருமொழி, மூன்ரும்பாட்டு, "உம்பரும்" இத்யாதி. விஹரதிரீடம் என்றதுக்கு ப்ரயோஜநத்தை ஆப்தஸம் வாதத்தாலே உர்ஜிப்பிக்கிறூர் - ராஜத்ரோஹிகளை இத்யாதி. "சிற்ருயன் - சீர்கொள்" என்று அந்வயித்து ஹேவம் - பருவம் இத்யாதி. சூரன்வர்த்திக்கிறவூர் என்றதுக்கு ஹேவம் - புலிநின்ற தூறு இத்யாதி. "எங்கள்" என்ற பஹுவசநத்துக்கு ஹேவம் - மஹாராஜர் இத்யாதி. இத்திரு வாய்மொழியிலே ஹ்ருதயம் நிவ்ருத்தமான துக்கு நியாமகமேதென்ன - கீழ் இவர்க்கு இத்யாதி. "ஜகத் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரஹேதுர்ஜநார்தநஹ | கதம்ஸம்வெநகம்வொவிதாஜகந்நிவஹ்யுகதம்" (உரு)இதியாஹ, "கெஸொஷாக்ருஷ்ண விஹரதிரீடமவநீதலே | ஸகம்ஸம்வாத பாதாஸ தஸ்யோபரிபபாதச." தத்தெது, "கதொஹாஹாகதம்ஸவ்ருத்தஜந்துஷ்டிகரணம் | கவஜ்ஜுபாஹுதம்ஜ்ஞாவ்ரா கூஷ்ணநயேரொஸ்ருத்" இதி வஸு தேவம் விம்ஸே.

(க)

[எங்களென்று தொடங்கி] - எங்கள்புகல் எங்களுடைய நிரதிஸயலோக்யம். அயர்வறு மமரர்கள் அதிபதியாய்வைத்து என்னை அடிமைகொண்டவன். [பொங் கென்று தொடங்கி] - தனக்கு விலக்ஷணமாய் ஸம்ருத்தமான இம்மூன்று லோகத்தை யும் படைப்பது, ரக்ஷிப்பது, அழிப்பதான இச்செயல்களுக்குப் பொருந்தின மூன்றுவடி வையுமுடையான். [எம்மருவன்] - எனக்கு யாரகனையுள்ளான். [செங்கயலுகளு மென்று மேலுக்கு] - இளமையாலே சிவந்திருக்கிற கயல்கள் களியாநின்றுள்ள தேனை யுடைத்தான நீர்நிலம் சூழ்ந்த திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றிலே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்வகாரணமானவனல்லது வேறு எனக்குச்சேர்ந்த துணையில்லை.

ப.—அநந்தரம், அபரிமிதஜ்ஞத்விஷயமான ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபார ஸமர்த்ய னுய்த் திருச்செங்குன்றூரில் எழுந்தருளியிருக்கிறவனல்லது எனக்கு நல்துணை யில்லை யென்கிறார்.

எங்கள் - எங்களுக்கு, செல் - சென்று ஆச்ரயிக்கப்படுவதான, சார்வு - புக லிடமாய், (புகலிடமாமளவன்றியே), யாம் - நாம், உடை - உரியோமான, அமுதம் - போக்யமுமாய், இமையவர் - (அஸ்வலிதஜ்ஞாநரான) ஸூரிகளுக்கு, அப்பன் - உப காரகனுய், (அப்படியே), என் - எனக்கும், அப்பன் - உபகாரகனுய், பொங்கு - ஸம் ருத்தமான, மூவுலகும் - லோகத்ரயத்தைபும், படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, அளித்து - ரக்ஷித்து, அழிக்கும் - ஸம்ஹரிப்பானுய், பொருந்து - (இதுக்குப்) பொருந்தின, மூவுரு வன் - மூர்த்தித்ரயத்தையுமுடையனுய், (இவ்வாகாரங்கள் எனக்கு ப்ரகாசிக்கும் படி), எம் - எனக்கு, அருவன் - அந்தராத்மாவாய், (அப்படியே முகந்தோன்றுமை நிற்கையன்றியே, கண்கண்டு அநுபவிக்கும்படி), செம் - (இளமையாலே) சிவந்த, கயல் - கயல்கள், உகளும் - உகளிக்கும்படி, தேம் - தேன் விஞ்சின, பணை - மருத நிலத்தாலே, புடைசூழ் - சூழப்பட்ட, திருச்செங்குன்றூர் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்றாறு - திருச்சிற்றாறுகிற, அங்கு - விலக்ஷணதேசத்திலே, அமர்கின்ற - பொருந்தி வர்த்திக்கிற, ஆதியான் - ஸகல ஸத்தாஹேதுபூதனானவன், அல்லால் - அல்லது, மற்று - வேறு, என் - எனக்கு, அமர் - அநுரூபமான, துணை - ஸஹாயம், யாவர் - ஆர் தான்? பணை - நீர்நிலமுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிஸமர்த்யனுய்த் திருச்செங்குன் றூரிலேநின்றருளினவனல்லது எனக்கு நல்லதுணையில்லை என்கிறார்.

[எங்கள் செல்சார்வு] - ஆச்ரிதர்க்கு நிரூபமானபுகல். * கேசவன்தமர்க் குப்பின்பு இவர் தனியரல்லரே. "குன்றமெடுத்தபிரா னடியாரொடு மொன்றிநின்ற சட கோபனுரை" என்று அவர்களோடுஒன்றிநின்றுசொல்லுகிற சொல்லிதே. [யாமுடை யமுதம்] - புகலேயாய் போக்யவஸ்து வேறு தேடவேண்டாதிருக்கை. இதவர்களு டைய அம்ருதத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [இமையவரப்பன் என்னப்பன்] - நித்ய ஸூரிகளை அடிமைகொண்டாற்போலே என்னை அடிமைகொண்டவன்: குறைவற்றார்க்கு ஸத்தாஹேதுவாய், குறைவுக்கெல்லையான எனக்கும் ஸத்தாஹேதுவானவன். [பொங்கு இத்யாதி] - விஸ்த்ருதமாய் மூன்றுவகைப்பட்ட லோகங்களையுண்டாக்கி நோக்கி யழிக்குபவன். [பொருந்து மூவுருவன்] - இச்செயல்களுக்குப் பொருந்தின மூன்று வடிவையுடையவன். ப்ரஹ்மாந்தர்யாமியாய்நின்று ஸ்ருஷ்டிக்கும்: ருத்ராந்தர்யாமியாய் நின்று ஸம்ஹரிக்கும்: ஸ்தீவநரூபேணநின்று பாலநம்பண்ணும். பொருந்துகையாவது

ரஜஸ்தமஃ ப்ரசுரமான ப்ரஹ்மாதிகளோடு, திவ்யவிக்ரஹத்தோடு வாசியற்றிருக்கை. [எம்மருவன்] - தான் ஸகலத்துக்கும் உத்பத்த்யாதி ஹேதுவாயிருப்பதொன்று இல்லை யென்னுமிடத்தைக்காட்டி எனக்கு யாரகனனவன். "உததிஷ்டி நாஸாநாஷெஹதம் ஹெதஷீஷ்வரஃ" ஸ்வேதாஸகலமும் தன்நினைவாலேயாய்த் தான் ஒருவர்நினைவின்படி யன்றிக்கேயிருக்கிறபடியைக்காட்டி என்னையரிப்பித்தவன். [செங்கயலுகளும்] - யௌவநத் தாலே சிவந்த கயல்கள் களித்துவர்த்திக்கிற ஓஷம். பரிவரில்லையென்று முன்பே க்லேசித்து, பின்பு * வார்கடா வருவியாய் ப்ரீதராகவேண்டாதே, ஸகலபதார்த்தங் களும் களித்துவர்த்திக்கிற ஓஷ மென்னை. [தேம்பணை புடைசூழ்] - தேனையுடைத் தான நீர்நிலம் சூழப்பட்ட என்னுதல், மருதநிலத்தாலே சூழப்பட்ட வூரென்னுதல். [அங்கமர்கின்ற] - அவதாரங்கள் போலன்றிக்கே நித்யவாஸமபண்ணுகிற வூர். [ஆதி யான்] - ஸர்வகாரணபூதனனவன் என்னுதல், எனக்கு ஸத்தாஹேதுவானவ னென் னுதல். ப்ரஜைக்கு பரத்யாஸந்நையாய் வர்த்திக்குந் தாயைப்போலே, என்ஸத்தையை நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறவன். [அல்லால் யாவர் மற்று என் அமர்துணையே] — இவனை யொழிய வேறு எனக்குச் சேர்ந்த துணையில்லை. அல்லாதார் கழுத்துக்கட்டியாதல்; துணையென்று போராய், ஆபததிலே கூட விழுதல் செய்யுமித்தனை யென்னை.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஸமர்த்தனுய்த் திருச்செங் குன்றூரிலே நின்றருளினவனல்லது எனக்கு நல்துணையில்லையென்கிறார்.

[எங்கள் செல்சார்வு] - அநுகூலராயிருப்பார்க்கெல்லாம் அஞ்சவேண்டாத புகல். [யாமுடை யமுதம்] - புகலேயாய், ஹேக்யவஸ்து வேறே தேடவேண்டாதே யிருக்கை. "எங்கள், யாம்" என்னப்பலருண்டே; *கேசவன்தமர்க்குப்பின்பு தனிய ரல்லரே. "குன்றமெடுத்தபிரானடியாரோடு மொன்றிநின்ற சடகோபன்" என்று அவர் களோடு ஒன்றிநின்று சொல்லுகிற சொல்லிறே. [இமையவரப்பனென்னப்பன்] - நித்ய ஸூரிகளை அடிமைகொண்டாற்போலே என்னை அடிமைகொண்டவன்: குறைவற்றார்க் கும் ஸத்தாஹேதுவாய், குறைவுக்கேல்லையான எனக்கும் ஸத்தாஹேதுவானவன். [பொங்கு இத்யாதி] - விஸ்த்ருதமான த்ரைலோக்யத்தையும் உண்டாக்கி ரக்ஷித்து, அழிக்குமவன். [பொருந்துமூவுருவன்] - இச்செயல்களுக்குப் பொருந்தின மூன்று வடிவை உடையவன்: ப்ரஹ்மாந்தர்யாமியாய் ஸ்ருஷ்டிக்கும்: ருத்ராந்தர்யாமியாய் ஸம்

இரண்டாம்பாட்டு.—எங்கள் இத்யாதி. "படைத்தளித்தழிக்கும் - திருச்செங்குன்றூரில்" என்றுதொடங்கி, "அல்லால்யாவர்மற்றென்னமர்துணையே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஜகத்ஸ்ருஷ்டியாதி இத்யாதி.

"எங்கள், யாம்" என்று - மங்களாசாஸநபரரைக் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் - அநுகூல ராய் இத்யாதி. புகலேயாய் இத்யாதி †வாக்யத்வயத்துக்கு - உபாயாந்தரங்கள்போலன்றிக்கே, ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் தானேயாயிருக்கை என்று கருத்து. "எங்கள், யாம்" என்ற வெஹு வசநத்துக்கு - ஸ்வஸம்பந்திகளையும் கூட்டி அருளிச்செய்கிறரென்று தாத்பர்யார்தரம் - எங்கள் யாம் இத்யாதி வாக்யத்வயம்: கோர்த்தமாதல். இப்போது, "எங்கள்" என்கைக்கு அவர்கள் ஸங் நிஹிதரோவென்ன - குன்றமெடுத்த இத்யாதி. நித்யஸூரிகளுக்கு அநந்தரம் தம்மைச் சொன்ன துக்கு ஹேவம் - நித்யஸூரிகளை இத்யாதி.. விவரணம் - துணைவற்றார்க்கும் இத்யாதி. "பொருந்து" என்றதுக்கு - செயல்களோடே சேர்ந்த விக்ரஹமென்று அர்த்தம் - இச்செயல்களுக்கு இத்யாதி. மூன்றுவடிவையும் இவன் உடையனுகையாவதேதென்ன - ப்ரஹ்மாந்தர்யாமி இத்யாதி. கீழே

---

† இருபத்துநாலாயிரப்படியிற்போல "தேவர்களுடைய அம்ருதத்தை வ்யாவர்த்திக் கிறது" என்று வாக்யமும் ஈட்டிலிருந்தால்தான் இங்கு வாக்யத்வயத்துக்கு என்பது சேரும்.

ஹரிக்கும்: ஸ்வேநரூபணே நின்று பாலநத்தைப் பண்ணும். பொருந்துகையாவது - ரஜஸ் தமஃ ப்ரசுரரான ப்ரஹ்மாதிகளோடு ‡ திவ்யவிக்ரஹத்தோடு வாசியற்றிருக்கை. [எம்மருவன்] - "அல்லாதார்காரியம் நம் புத்த்யஸீநமாயிருக்குமல்லது நங்கார்யம் அல்லாதார் நிஜனவின்படியல்லகாணு மிருப்பது" என்று எனக்குஅறிவித்து, என் ஹயநிவ்ருத்தியைப்பண்ணி, எனக்கு யாரகனனவன். "உததிஷ்டி நாஸாநா உஹெதுஹெதுஈஷ்வரஃ" (உத்பத்திஸ்த்திநாஸாநாமஹேதுஹேதுமீஸ்வரம்) - ஸ்வேதர ஸகலங்களும் தன்நினைவிலேயாய், தான் ஒருவன் நிஜனவின்படி யன்றிக்கே இருக்கிறபடியைக் காட்டி என்ஜன யரிப்பித்தவன். [சேங்கயலுகளும்] - யௌவநத்தாலே சிவந்தகயல்கள் களித்து வர்த்திக்கும் தேசம். பரிவரில்லையென்று முன்பே க்லேஶித்து, பின்பு * வார்கடாவருவியாய் ப்ரீதராகவேண்டாதே, ஸகல பதார்த் தங்களும் களித்தேவர்த்திககும் தேசமென்கை. [தேம்பணைபுடைசூழ்] - தேனையுடைத் தான நீர்நிலங்கள் சூழ்ந்த என்னுதல், மருதநிலத்தாலே சூழப்பட்ட ஊரென்னுதல். [அங்கமர்கின்ற] - அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஊர். [ஆதியான்] - ஸர்வகாரணமானவ னென்னுதல், எனக்கு ஸத்தாஹேதுவானவ னென்னுதல்: ப்ரஜைக்கு ப்ரத்யாஸந்நமாக வர்த்திக்கும் தாயைப்போலே, என் ஸத் தையை நோக்கிக்கொண்டிருக்கிறவன். [அல்லால் யாவர்மற்றுஎன்னமர்துணையே] - இவனையொழிய எனக்குச் சேர்ந்த துணையில்லை. அல்லாதார் கழுத்துக் கட்டியாதல், துணையென்று பேராய் ஆபத்திலேகூட வழுதல் செய்யுமித்தனை. (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

என்னமர்பெருமான் இமையவர்பெருமான் இருநிலமிடந்தவெம்பெருமான்
முன்னைவல்வினைகள் முழுதுடன்மாள என்னையாள்கின்றவெம்பெருமான்
தென்திசைக்கணிகோள் திருச்சேங்குன்றூரில்திருச்சிற்ருற்றங்கரைமீபால்
நின்றவெம்பெருமான் அடியல்லால்சரணுநினைப்பிலும் பிறிதில்லையெனக்கே.

ஆ.—(என்னமர்) - பரமஸுரிஸப்ரஜைகளோஉனுயிருந்துவைத்து, மத்ஸம்ஸ்லேஷைகளோஉனுய், மத்ஸ்வாமியாய், மஹார்ணவமத்நையான பூமியை எடுத்

"செயல்களுக்குப் பொருந்தின" என்று அருளிச்செய்து திவ்யமங்களவிக்ரஹம்போலே அப்ருதக் ஸித்தமாகப் பொருந்தின மூவுருவன் என்று அர்த்தாந்தரம் - பொருந்துகையாவது இத்யாதி. "மூவுருவன்" என்ற அநந்தரம், "எம்மருவன்" என்று - தமக்கு யாரகனென்றதுக்கு ஹேவம் - அல்லாதார் இத்யாதி. எம்மருவன் - எனக்கு அந்தராத்மாவானவ னென்றபடி. எல்லாவற்றுக்கும் சான் காரணமாய், தனக்கு ஒரு காரணமின்றிக்கே இருக்குமோவென்னில் - உததி இத்யாதி. "வராவதிரஸம்ஸரணம்வ்யுஷ்டயஃஷாட்குநிழ । உததிவ்ருத்திநாஸாநா ஹெதுஹெதுஈஷ்வரஃ"(உசு)இதி,ப்ரயஜேம்ஸ,தெவாநுப்ரதிஹ ஹா. இதுக்கு அர்த் தம் - ஸ்வேதர இத்யாதி. இத்தால் ஹேவம் - பரிவரில்லை இத்யாதி.*மருதநிலம் - நதீதீரம். "ஆதி யான்" என்றதுக்கு முந்தின அர்த்தம் - "பொங்குமூவுலகும் படைத்து" இத்யாதியின் அநுஹாதம்; த்விதியார்த்தம் - "எம்மருவன்" என்றதின் அநுவாதம். த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக த்விதியார்த்தவிவ ரணம் - ப்ரஜைக்கு இத்யாதி. 'ஆதியானல்லால் - என்னமர்துணை - மற்று - யாவர்' என்றந்வயம். வேறில்லையோ? என்ன,—அல்லாதார் இத்யாதி. (உ)

---

* மருதநிலம் - வயலும், வயல்சார்ந்த இடமும் என்பர், தமிழர்.

‡ திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடு என்று பாடமிருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது.

தருளினற்போலே ஸ்வவிரஹஜநித நிரவயிகவ்யஸநமஹார்ணவநிமக்நனான என்னைஎடுத் தருளி, ஸ்வவிஷய கைங்கர்யைகரூபத்வத்தருளப்பண்ணி, உகந்தருளின பாழ்ஹ்ருஷ்யமான திருச் செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரைமீபால்நின்ற எம்பெருமானுடையதிருவடிகளல்லது மற்று நினைப்பிலும் எனக்கொரு ப்ராப்யமில்லையென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஸ்ரீவராஹமாய் ப்ரளயங்கொண்ட ஜகத்தையெடுத் தருளித் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளின எம்பெருமானுடைய திருவடிகளல்லது வேறு ஸாதநம் எனக்கு மநோரதத்திலுமில்லை என்கிறார்.

[என்னென்று தொடங்கி] - அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாய் எனக்கு அமர்ந்த ஸ்வாமியாயுள்ளான். நித்யஸூரிகள் மங்களாசாஸநத்தைக்கொண்டு எப்போதும் ஸேவிக்கிறபடியைக் காட்டித் தம்முடைய ஹ்ருதயத்தை கெடுத்தானென்று கருத்து. [இருநிலமிடந்த எம்பெருமான்] - ப்ரளயங்கொண்ட மஹாப்ருதிவியையெல்லாம் எடுத்த தன்னுடைய ஸாமர்த்தியத்தைக்காட்டி என்னையடிமைகொண்டவன். [முன்னை யென்று தொடங்கி] - தன்னுடைய ஸௌர்யவீர்யாதிகளைக்காட்டிக் கீழில்திருவாய் மொழியிற் சொன்ன ஹ்ருதயமெல்லாம்போம்படி என்னையாளுகிறவன். ப்ராக்தநமான ப்ர பல கர்மங்களாகவுமாம். [தென்திசைக்கு அணியென்று தொடங்கி மேலுக்கு] - தெற் குத்திக்குக்கு ஆபரணமான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையில் மேல் பார்ச்வத்தில்.

ப.—அநந்தரம், வராஹரூபியாய் ப்ரளயாபத்திலே பூமியை இடந்தெடுத்து ரக்ஷித்தவன் திருவடிகளொழிய வேறு உபாயமில்லை யென்கிறார்.

இமையவர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, பெருமான் - நிர்வாஹகனைப்போலே, என் - எனக்கு, அமர் பெருமான் - அதிரூபநாயகனை, இரு நிலம் - மஹாப்ருதிவியை, இடந்த - (ப்ரளயாபத்தில் ஈடுபடாமல்) இடந்தெடுத்த, எம்பெருமான் - என்னுடைய நாதனை, (அப்படியே), முன்னை - அநாதியாய், வல் - ப்ரபலமான, வினைகள் - பாபங் கள், முழுது - எல்லாம், உடன் - ஏகோத்யோகத்திலே, மாள - நசிக்கும்படி, என்னை - என்னை, ஆள்கின்ற - அடிமைகொண்டருளுகிற, எம்பெருமான் - பெருமையையுடை யனை, தென்திசைக்கு - தெற்குத்திக்குக்கு, அணி - அலங்காரமாக, கொள் - கொள் ளப்படுவதான, திருச்செங்குன்றூரில் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்றாற்றங்கரை - திருச்சிற்றாற்றங்கரையின், மேல் - மேல்பக்கத்திலே, நின்ற - நின்றநிலையழகிலே, எம் பெருமான் - என்னை அடிமைபாக்கினவனுடைய, அடி - திருவடிகளை, அல்லால் - ஒழிய, எனக்கு-என்னுடைய, நினைப்பிலும் - மநோரதஸ்மரணத்திலும், பிறிது - வேறொரு, சரணம் - புகல், இல்லை - இல்லை.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஸ்ரீவராஹமாய் ப்ரளயங்கொண்ட ஸ்மியை எடுத் தருளித் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறு மநோ ரதத்திலும் எனக்கு ஸாதநமில்லை யென்கிறார்.

[என்னமர்பெருமான் இமையவர்பெருமான்] - * அயர்வறுமமரர்கள் அதி பதியாய், எனக்கு அமர்ந்தஸ்வாமியாயுள்ளான். நித்யஸூரிகள் இடைவிடாமல் மங் களாசாஸநம் பண்ணுகிறபடியைக்காட்டி என் ஹ்ருதயத்தைத் தீர்த்தானென்கை. [இருநில மிடந்த எம்பெருமான்] - ப்ரளயங்கொண்ட மஹாப்ருதிவியையெடுத்த தன்ஸாமர்த்த பத்தைக்காட்டி என்னை யடிமைகொண்டவன். ப்ரளயங்கொண்ட ஸ்மியோபாதி ஸர்

வரும் தனக்குக் குழைசரக்காயிருக்கிற படியைக் காட்டித் தம்மபத்தைக் கெடுத்தா னென்கை. [முன்னேயித்யாதி]-ப்ராக்தநமான ப்ரபல கர்மங்கள் ஸாகல்யேந போம்படி என்னை அடிமைகொண்டவன். ஸௌர்யவீர்யாதிகளைக் காட்டிக் கீழ் எனக்குப்பிறந்த ஸயமெல்லாம் போம்படி பென்னேயடிமைகொண்டவ னென்கை. வல்வினை யென்கிறது - ஸக்திபாரவஸ்யத்தையாயிற்று. இதிறே "உஸபவிஸுதி நாதனுக்கு என்வருகிறதோ?" என்னும் ஸயத்தைப் பிறப்பித்தது. ஸபீஹேதுவிறே பாபமாகிறது. ப்ராக்தந ப்ர பலகர்மங்களென்றுமாம். [தென்திசைக்கு அணியித்யாதி] - ஆர்யர் இகழ்ந்தஸுமி யான தெற்குத் திக்குக்கு ஆபரணமான ஊர். [மீபால்நின்ற எம்பெருமான்]-மேலைத்திக் கில் நிலையும்உத்கர்ஷஹேதுவாய்,இவர்க்கு ஸபநிவ்ருத்திக்குடலாயிருக்கிறது.ஸிம பேக்ஷு யாஇறே பரத்வமிருப்பது. [அடியித்யாதி] - அவன்திருவடிகளொழிய மற்று ரக்ஷக மாயிருப்பதொருவஸ்து மநோரதத்திலு மில்லை.

ஈடு:—மூன்றும்பாட்டு. ஸ்ரீவராஹமாய் ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை எடுத் தருளித் திருச்சேங்குன்றூரிலே நின்றவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறுமநோரதத்திலும் எனக்கு ஸரணமில்லையென்கிறார்.

[என்னமர்பெருமான் இமையவர்பெருமான்]-* அயர்வறும்மரர்களதிபதியாய், என்க்கு அமர்ந்த ஸ்வாமியாயுள்ளான். நித்யஸூரிகள் தனக்குப் பரிவராயிருக்கிற இருப் பைக் காட்டி, நான் அஞ்சாதபடி பண்ணி என்னுடைய மோக்ஷத்வத்தை நிர்வஹித்த வன். [இருநிலம் இத்யாதி]-ப்ரளயங்கொண்ட மஹாப்ருதிவியை எடுத்த தன் ஸாமர்த்த யத்தைக் காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவன். ப்ரளயங்கொண்ட பூமிபோபாதி ஸர் வரும் தனக்குக் குழைசரக்காயிருக்கிறபடியைக் காட்டித் தம் பயத்தைக் கெடுத்தா னென்கை. [முன்னை இத்யாதி] - ப்ராக்தநமான ப்ரபலகர்மங்களை வாஸனையோடே போக்கி என்னை அடிமைகொள்ளுகிற ஸ்வாமி. ஸௌர்யவீர்யாதிகளைக்காட்டி, கீழ் எனக்குப்பிறந்த பயமெல்லாம்போம்படி என்னை அடிமைகொண்டவனென்கை. வல் வினை என்கிறது - ஸக்திபாரவஸ்யத்தையாயிற்று. அதிறே "ஸர்வஸக்திக்கு என்வருகி றதோ?" என்னும் ஸயத்தைப் பிறப்பித்தது. [தென்திசை இத்யாதி] - ஆர்யர்களிகழ்ந்த பூமியான தெற்குத்திக்குக்கு ஆபரணமானஊர். [மீபால்நின்றவெம்பெருமான்] - மேலைத் திக்கில் நிலையும் உத்கர்ஷஹேதுவாய், இவர்க்கு ஸயநிவ்ருத்திக்கு உடலாயிருக்கிறது. ஸிம பேக்ஷுயாஇறே பரத்வமிருப்பது. [அடி இத்யாதி] - அவன் திருவடிகளொழிய மற்று ரக்ஷகமாயிருப்பதொருவஸ்து மநோரதத்திலு மில்லை. (கூ)

மூன்றும்பாட்டு.—என்னமர் இத்யாதி. "இருநிலமிடந்த" என்று தொடங்கி, "அடி யல்லால் - நினைப்பிலும் பிறிது - சரண் - இல்லை" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸ்ரீவராஹமாய் இத்யாதி.

"இமையவர்பெருமான் - என்னமர்பெருமான்" என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - அயர் வறும் இத்யாதி. இத்தால் ஸாவம் - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. "இருநிலமிடந்த" என்கிற பதப்ர யோகத்துக்கு ஸாவம் - ப்ரளயங்கொண்ட இத்யாதி. முழுதுடன் - ஸவாஸநமாக வென்றபடி. அர்த்தாந்தரம் - ஸௌர்யவீர்யாதி இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, வல்வினையாவதேதென்ன - வல்வினை என்கிறது இத்யாதி. அத்தை வல்வினையென்பானென்? என்ன - அதிறே இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்திலே, "முன்னை" என்றது - கீழில் திருவாய்மொழியி லென்றபடி. இதுக்கு ஸாவம் - மேலைத்திக்கில் இத்யாதி. அப்படி உத்கர்ஷஹேதுவோவென்ன - ஸிம பேக்ஷுயா இத்யாதி. "அடியல்லால் - பிறிது - சரணம் நினைப்பிலும் - இல்லை" என்று அந்வயித்து அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - அவன்திருவடிகளொழிய இத்யாதி. (கூ)

நான்காம் பாட்டு.

பிறிதில்லையெனக்குப்பெரியமூவுலகும்நிறையப் பேருருவமாய்நிமிர்ந்த
குறியமாணெம்மான்துரைகடல்கடைந்த கோலமாணிக்கமென்னம்மான்
செறிகுலவாழைகமுகுதெங்கணிசூழ் திருச்செங்குன்றூர்திருச்சிற்ருறு
அறிய மெய்ம்மையேநின்றஎம்பெருமான் அடியிணையல்லதோராரணே.

அ.—(பிறிதில்லை.)சிரதிமாய ரமணீயமான ரூபகிங்கரீக்ருத மஹாத்மகனும், ஸம்வர்யித ஸ்வகீய மஹத்ரூப பரிபூர்ணவிஸ்தீர்ணஹ்ருதயனும், மயிதமஹாரவ பயோநியியாய், ஸௌந்தர்யஸார நீலரத்ந ஸத்ருஸ திவ்யரூபனும், மத்ஸ்வாமியாய், வஹ்ஸ்ய ஹலபுஞ்ச கதளீ பூஹ நாளிகேர ராஜிபரிவ்ருதமான திருச்செங்குன்றூரில்திருச் சிற்ருற்றங்கரையிலே, ஆஸ்ரிதர்க்குத் தன்னை உள்ளபடியே அறியலாம்படி நின்றருளின எம்பெருமானடியிணையல்லது ஓராண் பிறிதில்லையென்கிறார்.

ஓ —நாலாம்பாட்டில், மஹாபலியை வென்றும் கடலைக்கடைந்தும் ஆஸ்ரித ருடையஆபத்தைப்போக்கித் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளின எம்பெருமான் திருவடிகளல்லது வேறுஎனக்கு அரணில்லையென்கிறார்.

[பிறிதில்லை யெனக்கு] - வேறில்லை யெனக்கு [குரைகடல்கடைந்த கோல மாணிக்கம் என்னம்மான்] - மஹாகோஷம் எழும்படி கடலைக்கடைந்த ஸௌமர்த்யத் தாலும் அப்போதைபழகாலும் என்னையடிமைகொண்டவன். [அறியமெய்ம்மையே நின்ற எம்பெருமான்] - பூர்ணமாக அநுஹவிக்கலாம்படி நின்ற.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதார்த்தமான த்ரைவிக்ரம ஸமுத்ரமதநரூபமான அதிஹயித வ்யாபாரத்தையுடையவன் திருவடிகளையொழிய வேறு எனக்குஒருரக்ஷக ருமில்லை யென்கிறார்.

பெரிய - மஹாவகாசமான, மூவுலகும் - த்ரைலோக்யமும், நிறைய - நிறை யும்படியாக, பேர் - பெரிய, உருவமாய் - வடிவையுடையனாய்க்கொண்டு, நிமிர்ந்த - வளர்ந்த, குறிய மாண் - வாமநப்ரஹ்மசாரியான, எம்மான் - என் ஸ்வாமியாய், குரை - அதிகோஷத்தையுடைத்தான, கடல் - கடலை, கடைந்த - கடைந்த, கோலம் - ஹ்ருதீயமான, மாணிக்கம் - ரத்நம்போலேபிருக்கிற வடிவை, என் - எனக்கு(ப்ரகாசிப்பித்த), அம்மான் - நாயனை, செறி - செறிந்த, குலை - குலையையுடைய, வாழை - வாழை, கமுகு - கமுகு, தெங்கு - தெங்குகளின், அணி - நிரைகள், சூழ் - சூழ்ந்த, திருச் செங்குன்றூர் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்ருறு - திருச்சிற்ருறுகிற திருப்பதியில் வர்த்திக்கிறவர்கள், அறிய - (தன்னை) உள்ளபடியறியும்படியாக, மெய்ம்மையே நின்ற - யதாவத்ப்ரகாசம்பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற, எம்பெருமான் - ஸர்வேச்வரனுடைய அடியிணை - திருவடிகளை, அல்லது - ஒழிய, பிறிது - வேறு, எனக்கு - எனக்கு, ஓர் - ஏகதேசமும், அரண் - ஒருரக்ஷகர், இல்லை - இல்லை.

இ.—நாலாம்பாட்டில், மஹாபலியை வென்றும் கடலைக்கடைந்தும் ஆஸ்ரி தர் ஆபத்தைப்போக்கித் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவன் திருவடிகளல்லது வேறு எனக்கு அரணில்லை யென்கிறார்.

[பிறிதில்லை யெனக்கு] - அவனையொழிய வேறெனக்கு ரக்ஷகரில்லை. [பெரிய மூவுலகும் நிறையப்பேருருவமாய் நிமிர்ந்த]-ப்ரஹ்மலோக பர்யந்தமான ஆகாஶாவகாஶ மடைய விம்ம வளர்ந்த. தொடங்கினகார்யம்வென்ற ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே வளர்ந்த படி. [குறியமாணெம்மான்] - வளருகைக்கு உடலாகக்கொண்ட வாமநவேஷத்தையும், அர்தித்வத்தையுங்காட்டி என்னை யடிமைகொண்டவன். மஹாபலியை வெல்லுகைக்குக் கொண்ட வடிவைக்காட்டி ஹயத்தைக் கெடுத்தபடி. [குரைகடல் கடைந்த] - மஹாவேஷமெழும்படி கடலைக்கடைந்தவன். [கோலமாணிக்கம்] - பெருவிலையனை ரத்நம் போலேயிருக்கிற அழகியவடிவைக் கொண்டாயிற்றுக் கடலைக்கடைந்தது. [என்னம்மான்] - கடல்கடைந்த ஸாமர்த்தியத்தையும் வடிவழகையுங்காட்டி என்னை யடிமைகொண்டவன். [செறிகுலையித்பாதி] - செறிந்த குலையையுடைத்தான வாழை, அப்படியேயிருக்கிற கமுகு, தெங்கு, இவற்றின் திரளாலே சூழப்பட்ட ஊர். ஊர்ச் சிறப்பென்றும் அரணென்றும் இரண்டில்லை. செறிந்தகுலைகளாலும் திரண்டு சூழ்ந்திருக்கையாலும் உகவாதார்க்குப் புகுரவொண்ணாதிருக்கை. [திருச்சிற்ரூறறிய] - திருச்சிற்ரூற்றிலுள்ளார் "ஸர்வேஶ்வரன்" என்றறியும்படியாக. * ஶஹாஃகாஶாந்த வசு. [மெய்ம்மையேநின்ற எம்பெருமான்] - "சூதாநஂசாநாஂவஂஶிநே" என்றும் "ஈஹஂவொவாஅயவொஜாதஃ" என்றும், மறைக்கவேண்டாதபடி பத்தும்பத்தாக நின்ற என்ஸ்வாமி. [அடியிணையல்லதோர் அரணே] - அவன்திருவடிகளல்லது ஒரு ரக்ஷகமில்லை. அடியிணைபல்லதோர் அரண் - பிறிதில்லை எனக்கு.

ஏடு.—நாலாம்பாட்டு. மஹாபலியைவென்றும் கடலைக்கடைந்தும் ஆஶ்ரிதர் ஆபத்தைப்போக்கித் திருக்சேங்குன்றாரிலே நின்றருளினவன் திருவடிக ளல்லது வேறு எனக்கு அரணில்லை யென்கிறார்.

[பிறிதில்லை எனக்கு] - அவனையொழிய வேறு எனக்கு ரக்ஷகரில்லை. [பெரிய மூவுலகும் நிறையப் பேருருவமாய்நிமிர்ந்த] - ப்ரஹ்மலோக பர்யந்தமான ஆகாஶாவகாச மடைய விம்மவளர்ந்த: தொடங்கின கார்யம் வென்ற ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே வளர்ந்தபடி. [குறியமாணெம்மான்] - வளருகைக்கு உடலாகக்கொண்ட வாமநவேஷத்தையும், அர்தித்வத்தையுங்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவன். மஹாபலியை வெல்லுகைக்குக் கொண்ட வடிவைக்காட்டி ஹயத்தைக் கெடுத்தபடி. [குரைகடல் கடைந்த] - மஹாவேஷமெழும்படி கடலைக்கடைந்தவன். [கோலமாணிக்கம்] - பெருவிலையனை ரத்நம் போலேயிருக்கிற அழகியவடிவைக் கொண்டாயிற்றுக் கடலைக்கடைந்தது. [என்னம்மான்]- கடல்கடைந்த ஸாமர்த்த்யத்தையும் அழகையுங்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவன். [செறிகுலைவாழை இத்யாதி] - செறிந்த குலையையுடைத்தான வாழை, அப்படிப்பட்ட

நாலாம்பாட்டு.—பிறிதில்லை இத்யாதி. "பேருருவமாய்" என்றுதொடங்கி, "என்னம் மான் - அடியிணையல்லதோரரண்" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - மஹாபலியை இத்யாதி.

பிறிது - வேறென்றபடி. "அடியிணையல்லது - பிறிது - அரண் - இல்லை" என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - அவனையொழிய இத்யாதி. நிமிர்ந்த - விம்மவளர்ந்த. அன்றுபிறந்த முழுயன் இப்படி வளரக்கூடுமோவென்ன - தோடங்கின இத்யாதி. "மான்" என்கையாலே - அர்த்தித்வம். இத்தால் ஹாவம் - மஹாபலியை இத்யாதி. "செறிகுலை" என்றதன்றை - கமுகுதெங்குகளோடும் கூட்டுவது. "அணி" என்று - பங்க்தியாய், திரளென்றபடி. பயம் கெடுகிறவிடத்திலே அரணைச்

கழுகு, தெங்கு, இவற்றின் திரளாலேசூழப்பட்ட ஊர். ஊர்ச்சிறப்பென்றும் அரணென்றும் இரண்டில்லை. சேறிந்த சூலைகளாலும் திரண்டு சூழ்ந்திருக்கையாலும் உகவாதார்க்குப் புகுர வொண்ணுதிருக்கை. [திருச்சிற்றுறறிய] - திருச்சிற்றுற்றிலுள்ளார் "ஸர்வேச்வரன்" என்ற நியும்படியாக. * உஜ்ஜா:க்ஷேத்ரஜ்ஞிவல்ல. [மெய்ம்மையேநின்ற வெம்பெருமான்] - "ஆத்மாநம்மாநுஷம்மந்யே) என்றும், "அஹம்வை வாஸுவெவாஜாதா:" (அஹம்வோபாந்தவோஜாத:) என்றும், மறைக்கவேண்டாதபடி பத்தும்பத்தாகநின்ற என்ஸ்வாமி. [அடியிணையல்லதோரரணே] - அவன்திருவடிகளல்லது ஒரு ரக்ஷகமில்லை. அடியிணையல்லதோரரண் - பிறிதில்லை எனக்கு. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

அல்லதோரரணும் அவனில் வேறில்லை அதுபோருளாகிலும் அவனையல்லதென்னுவி யமர்ந்தணைகில்லாது ஆதலாலவனுறைகின்ற [தும் நல்லநான்மறையோர் வேள்வியுள்மடுத்த நறும்புகைவிசும்போளிமறைக் நல்லநீள்மாடத் திருச்சேங்குன்றூரில் திருச்சிற்று றெனக்கு நல்லரணே.

அ.—(அல்லதோரரணும்) — மற்றுள்ள திருநகரிகளில் ரக்ஷணையிருக் கிறனும் திருச்செங்குன்றூரில் நின்றருளின அவனேயல்லனே? ஆனபின்பு, அவனே அரண் என்னும் நிர்ப்பந்தமென் ? என்னில்,—அல்லாத திருநகரிகளில் அரணுபிருக்கிற வனும் அவனில் வேறில்லை; பொருள்அது; ஆகிலும், என்னெஞ்சு அவனையல்லது அமர்ந்தணைகில்லாது ; ஆதலால், அவனுக்கு ஆயதநமாய், ஜ்ஞாந யுக்த சதுர்வேதவிதக்தி ஸரானவர்களுடைய யாகங்களிலே ஹவிர்தாநமான ஹவிர்முக்யி ஹோம தூமத்தாலே திரஸ்க்ருத முருதல நிவில தேஜஸ்கமாய் ஆர்ஹநீயாத்யுந்நத ப்ராஸாதாலங்க்ருதமான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றூறு எனக்கு நல்லரணென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், மற்றுகந்தருளின நிலமுமெல்லாம் அவனேதையாய், அவ்விடங்களில் நின்றருளுகிறனும் தானேயாகிலும், திருச்செங்குன்றூரையும் அங்கு நின்றருளுகிற எம்பெருமானையும் அல்லது என்ஹ்ருதயம் சேர்ந்தணைபா தென்கிறார்.

[அல்லதென்று தொடங்கி]-அல்லாத கோயில்களும் அவனையொழிந்திருப்ப தில்லை. ஆர்த்த தத்த்வமிருக்கும்படி அது. [நல்லநான்மறையோர்]-அநந்யப்ரயோஜநர். [வேள்வியுள் மடுத்த] - யாகங்களில் ப்ரவ்ருத்தமான.

ப.—அநந்தரம், அர்ச்சாஸ்யலாந்தரங்களும் அவனையொழிந்திராதிருக்கத் திருச்செங்குன்றூரில் நிலையொழிய என்னெஞ்சு டொருந்துகிறதில்லையென்கிறார்.

அல்லது - (திருச்செங்குன்றூரொழிந்த) அல்லாத, ஓரரணும் - (அர்ச்சாஸ்த் தலங்களான) புகலிடமும், அவனில் - அவனையொழிந்து, வேறு - வேறுயிருப்பது,

---

சொல்லுமதொழிய, சிறப்பைச்சொல்லுவானென் ? என்ன - ஊர்ச்சிறப்பென்றும் இத்யாதி. அரணும் ப்ராகாரமேதென்ன - சேறிந்த இத்யாதி. "திருச்சிற்றூறு" என்றால் அங்குள்ளாரைக் காட்டுமோவென்ன - ஜ்ஞா: இத்யாதி. 'பிறிது - அரண் - இல்லை' என்றந்வயம். (சு)

இல்லை - இல்லை; அது - அதுவே, பொருள் - அர்த்தஸ்த்திதி; ஆகிலும் - ஆனாலும், (“ஹாவொநாநு தூமஹ ஹி” என்கிறகணக்கிலே), அவனை-(திருச்செங்குன்றூரில்) நிற்கிறவனை, அல்லது - ஒழிய, என் - என், ஆவி - ஆத்மவஸ்து, அமர்ந்து - பொருந்தி, அணைகில்லாது - கிடக்கிறதில்லை; ஆதலால் - ஆகையால், அவன் - அவன், உறைகின்ற - நித்யவாஸம்பண்ணுந் தேசமாய், நல்ல - ப்ரமஹ்மயிஷ்டடானான, நான்மறையோர் - சதுர்வேதிகள், வேள்வியுள் - யாகாதிகளிலே, மடுத்த - அக்நிமுகத்தில் ஸமர்ப்பித்த, நறும் - ஹவிர்முக்யமான, புகை - தூமமானது, விசும்பு - ஆகாசத்தில், ஒளி - ஆதித்யாதிதேஜஸ்ஸை, மறைக்கும் - மறைக்கும்படியாய், நல்ல - விலக்ஷணமாய், நீள் - ஓங்கின, மாடம் - மாடங்களையுடைத்தான, திருச்செங்குன்றூரில் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்றாறு - திருச்சிற்றாறானது, எனக்கு - எனக்கு, நல் - நிர்ப்பயமான, அரண் - புகலிடம். அன்றியே, கீழ் - அவன் திருவடிகளையொழிய உபாயமில்லையென்றாய், ‘அல்லாத கர்மாத்யுபாயங்களும் தத்ஸம்பந்திகளன்றே?’ என்கிற பங்கையிலே, அல்லாத ரக்ஷணோபாயங்களும் தத்ராப்ராப்தியிலாகையாலே அவனை பொழிந்திருப்பதான்றில்லை; அது ஸ்வதாந்த்ரியித்தமான அர்த்தம்; ஆனாலும், தத்ஸ்வரூபாநுரூபமான என்னுத்மாவானது அவ்யவஹிதோபாயமான அவனையொழிந்த ஸகலவிதோபாயங்களில் அநுரூபப்ரவ்ருத்திபண்ணிக் கிட்டமாட்டுகிறதில்லை; ஆதலால், அவன்வர்த்திக்கிற அர்ச்சாஸ்தலமே எனக்குப் புகலிடமென்றாகவுமாம்.

இ—அஞ்சாம்பாட்டில், அல்லாதவுகந்தருளின தேசங்களுண்டாயிருக்கத் திருச்செங்குன்றூரிலே அதிநிர்ப்பந்தம் பண்ணுகிறதென்? என்ன, அங்ஙனேயிருக்கச்செய்தேயும் திருச்செங்குன்றூரிலல்லது என்னுடைய ஹ்ருதயம் சேர்ந்தணையாதென்கிறார்.

[அல்லதோர் அரணும் அவனில் வேறில்லை] - அல்லாத டங்க பொழிந்திருப்பதில்லை. [அதுபொருள்] - அர்த்த தத்த்வம் அது. [ஆகிலும்] - இங்ஙனேயிருந்ததாகிலும். [அவனையல்லது என்னுவியமர்ந்து அணைகில்லாது] - திருச்செங்குன்றூரில் நின்றருளினவனையல்லது என்மநஸ்ஸு சேர்ந்தணையாது. திருவடி, “ஹாவொநாநு தூமஹ ஹி” என்றது, பாமபத்தில் ப்ராப்தியில்லாமையோ? ராமாவதாரத்தில் ஹாவவ்யத்தாலேயிறே; அப்படியே இவரும். [ஆதலால்] - அத்தாலே. [அவனுறைகின்ற] - அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற - திருச்செங்குன்றூரென்றந்வயம். [நல்ல நான்மறையோர்] — அநந்யப்ரயோஜநரான ப்ராஹ்மணர். [வேள்வியுள்படுத்த நறும்புகை] - யாகங்களிலே ப்ரவ்ருத்தமான ஹவிர்முக்யியான தூமம். அநந்யப்ரயோஜநராகில் இவர்கள் அநுஷ்டாநத்துக்கு ஹலமென்? என்னில்; ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாதல், ஸ்வதத்ப்ரதிபக்ஷங்களை அழியச்செய்யும் அதிசாரம் ஹலமாதல். எம்பெருமானைப்போலேயாயிற்று அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணரும். [விசும்பொளி மறைக்கும்] - ஆகாசத்தில் ஒளியுள்ள ஆதித்யாதிகளை மறைக்குமென்னுதல்; விசும்புதன்னில் ஒளியை மறைக்குமென்னுதல். [நல்ல நீள்மாடம்] - ஒருகாமம் வேண்டா, ஊர் அரண்தானே ப்ரதிகூலர்க்கு ஸ்ப்ருஷ்டாபமாயிருக்கை. [திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு] - “மாடமா மயிலைத் திருவல்லிக்கேணி” என்னுமாபோலே. [எனக்கு நல்லரணே] - “என்தான் வருகிறதோ?” என்று ஸீதனை எனக்கு நல்லபுகலான தேசம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அல்லாத உகந்தருளின தேசங்களுமண்டாயிருக்கத் திருச்சேங்குன்றூரிலே நீர் அதிநிர்ப்பந்தம் பண்ணுகிறதென்? என்ன,—அதுஅங்ஙனே இருக்கச் செய்தேயும் திருசசேங்குன்றூரிலல்லது எனக்கு ஹ்ருதயம் சேர்ந்தணையாதென்கிறார்.

[அல்லதோரரணுமவனில்வேறில்லை] - அல்லாதவிடங்களும் அவனுக்குப் புறம்பாயிருப்பதில்லை. [அதுபொருள்]-அர்த்ததத்த்வம் அது. [ஆகிலும்] - இங்ஙனே இருந்ததேயாகிலும். [அவனையல்லது என்னுவி அமர்ந்தணைகில்லாது] - திருச்சேங்குன்றூரிலே நின்றருளினவனை யல்லது என்மநஸ்ஸு சேர்ந்தணையாது; ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் ஈச்வரனல்லாமையும் ப்ராப்தியில்லாமையுமோ, திருவடி "ஸாவொமாஹுதுஹ்ருஹ்ருதி" (பாவோநான்யத்ரகச்சதி) என்றது? அப்படியே இவரும். அமர்ந்தணைகை - உள்வெதுப்பற்றுப் பொருந்துகை. [ஆதலால்] - இப்படியாகையால். [அவனுறைகின்ற]-அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற - திருச்சேங்குன்றூர் என்றந்வயம். [நல்லநான்மறையோர்] - அநந்யப்ரயோஜநரான ப்ராஹ்மணர். [வேள்வியுள்மடுத்தநறும்புகை] - யாகங்களிலே ப்ரவ்ருத்தமான ஹவிர்க்கந்தியான தூமம். அநந்யப்ரயோஜநராகில் இவர்களநுஷ்டாநத்துக்கு ப்ரயோஜநமென்? என்னில்,—ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாதல், ஸகவத்ப்ரதிபக்ஷங்களை அழியச் செய்யுமஹிசாரம் ஹலமாதல். எம்பெருமானுரைப்போலேயாயிற்று அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணரும். [விசும்பொளிமறைக்கும்] - ஆகாசத்தில் ஒளியுள்ள ஆதித்யாதிகளை மறைக்கு மென்னுதல், விசும்புதன்னில் ஒளியை மறைக்கு மென்னுதல். [நல்லகீள்மாடம்] - ஒருகர்மமும் வேண்டா, ஊரரண்தானே ப்ரதிகூலர்க்கு துஷ்ப்ராபமாயிருக்கும். [திருச்சேங்குன்றூரில் திருச்சிற்ருறு] - "மாடமாமயிலைத் திருவல்லிக்கேணி" என்னுமாபோலே. [எனக்கு நல்லரணே] - அஸ்த்தாநே ஹயஸாங்கைபண்ணும் எனக்கு ஹயநிவ்ருத்தியுண்டாம் தேசம், அதுவல்லதில்லை. திருச்சிற்ருறென்று - திருப்பதிக்கும்போர், ஆற்றுக்கும்போர்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—அல்லதோர் இத்யாதி. "ஆகிலும் அவனையல்லது என்னுவி அமர்ந்தணைகில்லாது" என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அல்லாத இத்யாதி.

எங்கும் ப்ராப்தியொத்திருக்க, இங்ஙன் அருளிச்செய்யலாமோவென்ன - ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் இத்யாதி. நன்மையது? என்ன - அநந்யப்ரயோஜநர் இத்யாதி. அப்படி அஹிசாரம்பண்ணினருண்டோ? என்ன - எம்பெருமானுரை இத்யாதி. எம்பெருமானுர் க்ருமிகண்டனுக்காக மேல்நாட்டிலே அஹிசாரம்பண்ணுவித்த கதை இங்கே அநுஸந்தேயம். எம்பெருமானுர் புழுவனுக்காக அஹிசரிக்கலாமோவென்ன, - "யயாஸக்திர்நிஹ்ருஹீயாத்தெவகாமுராந்நிஹுகாநு" என்றிருக்கையாலே அஹிசரிக்கலாமென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, விசும்பினுடைய ஒளியென்றபடி. "திருச்சேங்குன்றூர்" என்று - பட்டணமாய், "திருச்சிற்ருறு" என்று திருப்பதியைச் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - மாடமாமயிலை இத்யாதி. மயிலை- மயிலாப்பூர். மயிலாப்பூரென்று - படைவீட்டுக்குப்போர். திருவல்லிக்கேணியென்று - திருப்பதி, திருமொழி, இரண்டாம்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி, "வேதத்தை" இத்யாதி. "திருச்சிற்ருறு" என்று - அங்குத்தை நதியையன்றே சொல்லுவது? என்ன, திருச்சிற்றாறென்று இத்யாதி. அல்லதோரரணும் என்று தொடங்கி, அணுகில்லாது, ஆதலால் - நல்ல நான்மறையோர் என்று தொடங்கி, நல்ல கீள்மாடம் - அவனுறைகின்ற - திருச்சேங்குன்றூரில் திருச்சிற்ருறுனக்கு நல்லரணே இத்யந்வயம்.

(ரு)

ஆறும் பாட்டு.

எனக்குநல்லரணெனதாருயிரை இமையவர்தந்தைதாய்தன்னைத்
தனக்குந்தன்தன்மையறிவரியானைத் தடங்கடற்பள்ளியம்மானை
மனக்கோள்சீர்மூவாயிரவர் வண்சிவனுமயனுந்தானுமொப்பார்வாழ்
கனக்கோள்திண்மாடத்திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றுறதனுட்கண்டேனே.

ஆ.—(எனக்கு நல்லரண.) - எனக்கு நிச்யரக்ஷகனுப், எனக்குப் ப்ராண னுய், அயர்வறுமமரர்களுக்குப் பிதாவாய் மாதாவாய், ஸ்ரீவைகுண்டாதி தூரவஸ்தாபாய ஸ்வ மஹிம ஸ்வரூபவனுய், க்ஷீரார்ணவஸாயியாயிருந்த எம்பெருமானை; ஸகலமநோஹர கல் யாணகுணவிசிஷ்டராய், தனித்தனியே ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரவஜ் ஜகஜ்ஜந்ம ஸ்த்திதி ஸம்ஹார ஸமர்த்தராய், த்ரிஸ்ரஸ்ர ஸங்க்யாஸங்க்யாதான ஜனங்களாலே ஆச்ரயாஸ்ய மாகமாய், த்ருடதர ப்ராஸாத பரிகர்மிதமான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றுறதனுள் ர.

ஓ.—ஆறும்பாட்டில், ஸர்வஜ்ஞனான தனக்குங்கூட அறியமுடியாத படியை யுடையனுய், அயர்வறுமமரர்களுக்கு ஸர்வவியவஸ்தாவுமாய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஸமாச்ரயணீயனுய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனை "தனக் கென்புகுருகிறதோ?" என்று அஞ்சாதபடி நிர்ஹேதுகமான திருச்செங்குன்றூரிலே காணப் பெற்றேனென்கிறார்.

[எனக்கென்று தொடங்கி] - எனக்கு நல்லபுகலுமாய் எனக்குபாரகனுமான வனை. [அம்மானை] - பெரியோனை. [மனக்கொள்சீரென்று மேலுக்கு] - எம்பெரு மானுடைய குணங்களை எப்போதும் மநஸ்ஸிலேகொண்டு ஸ்ருஷ்ட்டி ஸ்த்திதி ஸம்ஹார க்ஷமமாயிருப்பார் மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணர், தன்னையநுஸந்தித்துத் தனக்குப்பரிந்து வர்த்திப்பதுஞ்செய்து, செறிந்த திண்ணிய மாடங்களையுடைய திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றுற்றிலே காணப்பெற்றேன்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரோபகாரகனுய், க்ஷீரார்ணவஸாயியான ஸர்வேச்வ ரனை, பரிவான வைதிகாக்ரேஸரர் வர்த்திக்கிற திருச்செங்குன்றூரிலே காணப் பெற்றேனென்கிறார்.

எனக்கு - எனக்கு, நல் - நிர்ப்பயமான, அரணை - புகலிடமாய், (அவ்வளவன் றியே), எனது - எனக்கு, ஆருயிரை - ஸத்தாயாரகனுய், (நித்யஸூரிகள் ஸத்தைக் கும் வ்ருத்திக்கும் ஹேதுபூதனுகையாலே), இமையவர் - அவர்களுக்கும், தந்தைதாய் தன்னை - தந்தைதாயாயிருப்பானுய், தனக்கும் - (ஸர்வஜ்ஞனான) தனக்கும், தன்-தன், தன்மை-பெருமை, அறிவு அரியானை - அறியவரியனுயிருக்குமவனுய், (ஆஸ்ரிதரக்ஷணார்த்த மாக), தடம் - விஸ்தீர்ணமான, கடல் - கடலிலே, பள்ளி - கண்வளர்ந்தருளுமவனை, அம்மானை - ஸர்வேச்வரனை, மனம் - நெஞ்சிலே, கொள் - கொள்ளப்பட்ட, சீர் - ஸக வ டயரான, வண் - ஜ்ஞாநாதிஸம்பத் தையுடையரான, சிவனும் - ருத்ரனும், அயனும் - ப்ரஹ்மாவும், தானும் - (ஸர்வேச்வ ரனை) தானும், ஒப்பார் - ஒக்குப்படி (ஒரொருவரே ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு

கூமமானவர்கள்), வாழ் - (“ஜமஷ்ராவாஸவஜுழி” என்கிறபடியே அதில் தாத்பர்ய மற்று ஷவஷநுஷவமாகிற) வாழ்ச்சியையுடைபராய்க்கொண்டு வர்த்திக்கிறஸ்த்தல மாய், கனம் - செறிவை, கொள் - உடைத்தாய்க்கொண்டு, திண்-ஸ்த்திரமான, மாடம்-மாடங்களை யுடைத்தான, திருச்செங்குன்றூரில் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்ற றதனுள் - திருச்சிற்றாறுகிற விலக்ஷணதேசத்துக்குள்ளே, கண்டேன் - காணப் பெற்றேன்.

இ—ஆறும்பாட்டில், நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வவியவைந்யாவுமாய், ப்ரஹ்ம மாதிகளுக்கு ஆஸ்ரயணீயனுய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற வனை, “தனக்கு என்வருகிறதோ?” என்று அஞ்சவேண்டாதபடி நிர்ஷயமான திருச் செங்குன்றூரிலே காணப்பெற்றே னென்கிறார்.

[எனக்கு நல்லரணை] - “கூயவொராஷயம்ஷதாஷவதி” என்கிற விஷயத் துக்குஷயப்படுகிற எனக்கு நிர்ப்பயமான அரணைனவனை. [எனதாருயிரை] - தன்னு டைய ரக்ஷகத்வத்தைக்காட்டி எனக்கு யாரகனனவனை. [இமையவர் இத்யாதி] - ஷயப்ரஸங்கமில்லாத பரமபதத்திலேயிருந்து, அஸ்யாதேஷயம்பண்ணுகிற நித்ய ஸூரிகளுக்கு ஸர்வவியவைந்யாவானவனை. “சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்” என்று அவர் களும் அஸ்யாதேஷயம்பண்ணி மங்களாஸாஸநம் பண்ணுநிற்பர்கள். அஸ்யாதே ஷயப்படவேண்டும்படியிறே விஷயவைலக்ஷண்யம். [தனக்குந்தன்தன்மையறிவரியானை] - ஸ்வதஸ்ஸவர்ஜ்ஞனை தன்னையும் தன்னைப் பரிச்சேதிக்கப்போகாது. முதலிலே ஷயத்துக்கு அவகாஷமில்லை. ஓருவஸ்துவைப் பரிச்சேதித்து நலியவேணும். [தடங்கடல் பள்ளியம்மானை] - மஷுகைடஷர்களை யழியச்செய்கைக்கும், ஷ்வேத த்வீபவாஸிக களுக்கு ஆஸ்ரயிக்கைக்கும், ப்ரஹ்மாதிகள் பரிகைக்கும் திருப்பாற்கடலிலே பள்ளி கொண்டவனை. [மனக்கொள்சீர் மூவாயிரவர்] - ஷவத்குணங்களை மநஸ்ஸிலே கொண்டு, “இவனுக்கென் வருகிறதோ?” என்று அஸ்யாதே ஷயம்பண்ணி வர்த் திப்பார் மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணருண்டு. அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணரும் இவர்கோடியிலுள்ள ராயிற்று; “வவந்ரியதொஷுநிழ” என்கிற ஸ்ரீஷரத்வாஜஷவாதேயு ஒக்குமவர் கள். தன்னைப் பிரிந்தவன்றுமுதல் ராவணவதம் பண்ணிமீளுமளவும் செல்ல, “இவர் களுக்குனன் வருகிறதோ?” என்று இத்தையே நினைத்திருந்தவனிறே ஸ்ரீஷரத்வாஜஷவ வான் [வண்சிவனும் அயனும் தானுமொப்பார்வாழ்] - ஜகத்துக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாதி களுக்குக்கடவராய், ப்ரதாநரான மூவரும் செய்யக்கடவ கார்யத்தை ஓரொருத்தரே செய்யவல்லராம்படியாயிற்று இவர்கள் ஷக்தியிருக்கும்படி. [கனக்கொள் திண்மாடம்] - செறிந்து திண்ணிதானமாடம். ஓருவர் பரியவொண்ணுதபடி ஊரார்ந்தாலே யமைந் திருக்கை. [திருச்சிற்றாறுமதனுட்கண்டேனே] - ஷயப்பட்ட தேஷத்திலே ஷய நிவ்ருத்தி பிறந்தாற்போலே, ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே நிர்ஷயமாயிருப்பதொரு ஸ்யாந் முண்டாய், அதிலே காணப்பெற்றேன்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வவிதபந்துவுமாய், ப்ரஹ்மாதிக ளுக்கு ஆஸ்ரயணீயனுய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற இவனை “தனக்கென்வருகிறதோ;” என்று அஞ்சவேண்டாதபடி நிர்ப்பயமான திருச்செங்குன்றூரிலே காணப்பெற்றே னென்கிறார்.

[எனக்குநல்லரணை] - "சுயவொரzலயஜூதொலவதி" (அதஸோபயங்க தோபவதி) என்கிறவிஷயத்துக்குப் பயப்படுகிற எனக்கு நிர்ப்பயமான அரணைனவனை. [எனதாருயிரை] - தன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தைக் காட்டி எனக்கு ப்ராணனைனவனை. [இமையவர்தந்தைதாய்தன்னை - அஸ்த்தாநே ஸயஸங்கைபண்ணும் நித்யஸூரிநிர்வாஹரான ஸர்வவித பந்துவுமானவனை. "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்பல்லாண்டு" என்னக்கடவதிறே. [தனக்குந் தன் தன்மையறிவரியானை] - ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனான தன்னையும் தன்னைப் பரிச்சேதிக்கப்போகாது. முதலிலே பயத்துக்கு அவகாசமில்லை: ஒருவஸ்துவைப் பரிச்சேதித்து நலிய வேணுமே. [தடங்கடல்பள்ளியம்மானை] - ப்ரவேதத்வீபவாஸிகள் ஆச்ரயிக்கைக்கும், மயூரைகடஹாதிகளை அழியச்செய்கைக்கும், ப்ரஹ்மாதிகள்பரிகைக்கும்திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினைனவனை. [மனக்கொள்சீர்மூவாயிரவர்] - ஸகவத்குணங்களை மநஸ்ஸிலேகொண்டு, "இக்குணயிகனுக்கு என்வருகிறதோ?" என்று அஸ்த்தாநேபயஸங்கைபண்ணி வர்த்திப்பார் மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணருண்டு. அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணரும் இவர்கோடியிலேயாயிற்று; "வவதெநியதொஉநிழ்" (வவந்தேநியதோமுநிம்) என்கிற ஸ்ரீஹரத்வாஜமஹாமுநியோடொக்குமவர்கள். தன்னைப்பிரிந்த அன்றுமுதல் ராவணவதம்பண்ணி மீளுமளவுஞ்செல்ல, "இவர்களுக்கு என்வருகிறதோ?" என்று இத்தையேநினைத்திருந்தவனிறே ஸ்ரீஹரத்வாஜஸ்ஹவான். [வண்சிவனுமயனும் தானுமோப்பார் வாழ்] - மூவர்செய்யும்கார்யமும் ஓரொருத்தரே செய்யவல்லராயிருப்பர்கள். அதிகாரிபுருஷர்களில் இவர்களுக்குஉண்டான ஏற்றம். [கனக்கொள்திண்மாடம்] - † (செறிந்துதிண்ணிதானமாடம்.) இவர்களும்மிகை, ஊரரண்தானே சிலர்க்கு ப்ரவேஶிக்கப்போகாது. [திருச்சிற்றுறதனுள்கண்டேனே] - ஸயப்பட்டதேசத்திலே ஸயம் நிவ்ருத்தமானாற்போலே, ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே நிர்ப்பயமாயிருப்பதொருதேச முண்டாய், அதிலேகாணப்பெற்றேன். (சு)

ஆரும்பாட்டு — எனக்கு இத்யாதி. "இமையவர்தந்தைதாய்தன்னை - தடங்கடல்பள்ளியம்மானை - மூவாயிரவர் - வாழ் - கனக்கொள்" என்றுதொடங்கி, "கண்டேனே" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்துஅவதாரிகை - நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி.

"சுயவொரzலயஜூதொலவதி" என்கிற விஷயத்துக்கு என்றது - தன்பக்கல் மநஸ்ஸைவைத்தாரை நிர்ப்பயமாக்கும் விஷயத்துக்கு என்றபடி. அஸ்த்தாநே ஸயஸங்கைபண்ணுவாரோவென்ன - சூழ்ந்திருந்து இத்யாதி. ஹேதம் - முதலிலே இத்யாதி. அது எப்படியென்ன - ஒருவஸ்துவை இத்யாதி. திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு மூன்றுப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரவேதத்வீப இத்யாதி. அப்படி அவர்கள் பரிவாரோ? என்ன, த்ருஷ்டாந்தம் - அவ்வூரில் இத்யாதி. இவர் கோடியிலே என்றது - ஆழ்வார் கோடியிலே என்றபடி. த்ருஷ்டாந்தாந்தரம் - வவந இத்யாதி. "முநிம்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - தன்னை இத்யாதி. "வெவெஹதொ உவெஹஷெ வஹ்ருாம்ருக்ஷணாஜ்ரஜஃ । ஹராஜாஸ்ரஶிம்ஸாவ்ருவவநெநியதொஉநிழ்" இதியாஹுகாணை (கஉஎ - க). இவர்களைக் கண்டவாறே பயம் நிவ்ருத்தமாயிற்று என்னுமிடந்தோன்ற அவர்கள் ஸக்தியிணைப்பை அருளிச்செய்கிறார் - மூவர்செய்யும் இத்யாதி. மூவாயிரவரும் மூவருக்கொத்தவர்களென்னுதே, "ஒருவருத்தரே" என்றதுக்கு ஹாவமேதென்ன - அதிகாரி இத்யாதி. இவர்களுக்கு மென்றது - மூவாயிரவரை. "திருச்சிற்றுறதனுள் கண்டேன்" என்கிறவருடைய ஹாவம் - பயப்பட்ட தேசத்திலே இத்யாதி. (சு)

---

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம்.

ஏழாம் பாட்டு.

திருச்சேங்குன்றூரில் திருச்சிற்றுறதனுட்கண்ட அத்திருவடியென்றும்
திருச்செய்யகமலக்கண்ணும் செவ்வாயுஞ்செவ்வடியுஞ்செய்யகையும்
திருச்செய்யகமலவுந்தியும்செய்ய கமலமார்வுஞ்செய்யவுடையும்
திருச்செய்யமுடியுமாரமும்படையும் திகழவென்சிந்தையுளானே.

அ.—(திருச்சேங்குன்றூரில்.) - திருச்சேங்குன்றூரில் திருச்சிற்றுறதனுள் கண்ட அந்த ரமணீய தாம்ரகமல ஸத்ருஶமான திருக்கண்களும், வித்ருமஸத்ருஶமான திருப்பவளமும், கமலஸத்ருஶமான திருவடிகளும், கமலஸத்ருஶமான திருக்கைகளும், கமலஸத்ருஶமான திருநாபியும், நிஜபுஜாந்தரமந்திரஇந்திரா திவ்யரூப மயூவாலி ஹேதமாகையாலே சிவந்த தாமரைபோலேயிருந்த திருமார்வும், திவ்யபீதாம்பரமும், நிரதிஶய தேஜோரூபமான திருவஹீஷகமும், திவ்யமௌக்திகஹாரமும், ஶங்வசக்ராதி திவ்யாயுதங்களும் திகழ என்சிந்தையுளி நந்தானென்றார்.

ஓ —ஏழாம்பாட்டில், திருச்சேங்குன்றூரிலே நின்றருளின சீர்கொள்சிற்றுயன், ஒருநாளும் மறக்கவொண்ணாதபடி தன்திருவழகோடே என்ஹ்ருதயத்திலே வந்துபுகுந்தானென்கிறார்.

[திருவடி] - ஸ்வாமி. [திருச்செய்ய கமலக்கண்ணென்று மேலுக்கு] - ப்ரணதாநுரை ப்ரமஹரமான வர்ஷுராரைபோலே நோக்கக்கடவதாய் அழகிதாய்ச் சிவந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களும் அவர்களைக்கண்ட ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே வினவுவாரைப்போலே ப்ரமஹரமாம்படி முறுவல்செய்கையாலே சிவந்துதோன்றின திருப்பவளமும் கண்ணுக்கும் முறுவலுக்கும் தோற்றார்க்கு இளைப்பாறலாம்படி சிவந்த திருவடிகளும், திருவடிகளிலே விழுந்தவர்களை யுரிப்பிக்கும்படியாக ஸ்பர்ஶிக்கும் சிவந்த திருக்கையும், தன்னுடைய ஸ்பர்ஶத்தாலே யுரித்துநின்றவர்கள் விடாதேதின்று நிரந்தரமாக அநுஸந்திக்கும்படி யழகிதாய்ச் சிவந்ததிருநாஹியும், பெரியபிராட்டியார் ஸந்நிதாநத்தாலே சிவந்ததிநமார்வும், நீலமான நிறத்துக்குப் பகைத்தொடையாம்படி சிவந்த திருப்பீதாம்பரமும், ஸர்வேஶ்வரத்வ ஸூசகமாய் அழகியதாய், சிவந்திருக்கிற திருவஹீஷகமும், தன்திருமார்வுக்குத் தகுதியான திருவாரமும், மிகவும் பணைத்த கல்பகதருபணைத்தாற்போலே யுரித்தருளின திவ்யாயுதங்களுமெல்லாம் விளங்கும்படி என்றுமொக்க என்னுடைய ஹ்ருதயஸ்துணைன்.

ப.—அநந்தரம், அதிஶயிதமான அவயவஶோபைகளோடே திருச்சேங்குன்றூரிலே யெழுந்தருளிபிருக்கிற என் ஸ்வாமியானவன் என்னெஞ்சுக்குள்ளே நித்யஸந்நிஹிதனாகாநின்றானென்கிறார்.

திருச்சேங்குன்றூரில் - திருச்சேங்குன்றூரில், திருச்சிற்றுறதனுள் - திருச்சிற்றுற்றில் வர்த்திக்கிற, கண்ட - (நான்) கண்ட, அத்திருவடி - ஸ்வாமியானவன், செய்ய - சிவந்த, கமலம் - கமலம்போலே யிருக்கிற, திருக்கண்ணும் - திருக்கண்களும், செம் - சிவந்த, வாயும் - திருப்பவளமும், செம் - சிவந்த, அடியும் - திருவடிகளும், செய்ய - சிவந்த, கையும் - திருக்கைகளும், செய்ய - சிவந்த, கமலம் - கமலத்தை

யுடைத்தான, திருவுந்தியும் - திருநாபியும், செய்ப - சிவந்ததிருமேனியையுடைய, கமலை - லக்ஷ்மியையுடைத்தான, மார்வும் - திருமார்வும், செய்ப - சிவந்த, உடையும் - திருவுடையாடையும், செய்ய - சிவந்த, திருமுடியும் - திருமுடியும், ஆரமும் - திருவாரமும், படையும் - திவ்பாயுயங்களும், திகழ - விளங்கும்படியாக, என்றும் - என்றும், என் சிந்தை - என் நெஞ்சுக்குள்ளே, உளான் - ஆனான்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளின சீர்கொள்ளன, மறக்கவொண்ணுதபடி தன்னழகைகாட்டி என்நெஞ்சிலே வந்துபுகுந்தானென்கிறார்.

[திருச்செங்குன்றூரில் இத்யாதி] - நிர்ஹேதுகமான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றிலே காணலாம்படி நின்றருளின ஸ்வாமி. [திருச்செப்ப கமலக்கண்ணும்] - அழகிதாய், சிவந்திருப்பதாய், விகாஸம் செவ்வி முதலானவற்றாலே தாமரைபோலேயிருந்த திருக்கண்களும். [செவ்வாயும்] - நோக்கால்பிறந்த முதலுறவைக்ரயஞ் செலுத்திக்கொடுக்கும் ஸ்மிதமும். [செவ்வடியும்] - ஸ்மிதத்துக்குத் தோற்று விழுந் திருவடிகளும். [செப்ய கையும்] - திருவடிகளிலே விழுந்தாரை எடுத்தணைக்கும் திருக்கையும். [திருச்செய்ப கலவுந்தியும்] - அணைத்தார்க்கு நித்யாநுஹூவ்யமாய், அழகுக்கெல்லையாய், ஸர்வாவத்பத்திஸ்தாநமாயிருக்கிற திருநாபியும். [செய்ய கமல மார்வும்] - ஹேயத்ஸம்பந்தமில்லாதார்க்கும் பற்றாசான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாகையாலே சிவந்த திருமார்பும். [செய்யவுடையும்] - திருமேனிக்குப்பரஹாமமாய், பும்ஸ்த்வாவஹமான திருப்பீதாம்பரமும். [திருச்செய்ய முடியும்] - அப்படித் திருமேனிக்குப் பரஹாமாய் ஹயக்ரீவநம்படி ரக்ஷகத்வஸூசகமாயிருந்துள்ள திருவபிஷேகமும். [ஆரமும்] - "பெரியவரைமார்பில் பேராரம்பூண்டு" என்கிறபடியே திருமார்வுக்குத் தகுதியான திருவாரமும். [படையும்] - விஜேத்தவ்யமில் ஆயுதமாய், ஹேயஸ்ருஷ்டியில்ஆஹரணமாயிருக்கிற திவ்யாயுயங்களும். [திகழ] - "ஸோஹயநுஷ்ணுகாமணிழி" என்கிறபடியே திவ்யாயுயந்தானே விளங்கும்படியாக. [என்றுப்-என்சிந்தையுளானே] - அவன் என்றுமொக்க என் நெஞ்சிலே வர்த்திக்கையாலே ஹயத்துக்கு ஒதுங்கவிடமில்லை. "ஹயம்ஹயாநாழி."

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளின சீர்கொள்சிற்ரயன், தன்னழகோடே மறக்கவொண்ணுதபடி என்நெஞ்சிலே வந்து புகுந்தானென்கிறார்.

[திருச்செங்குன்றூரில் இத்யாதி] - நிர்ப்பயஸ்தாநமான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றிலே காணலாம்படி நின்ற ஸ்வாமி. திருவடி - ஸ்வாமி. [திருச்செய்யகமலக்கண்ணும்] - அழகிதாய், சிவந்திருப்பதாய், விகாஸம் செவ்வி முதலானவற்றாலே தாமரைபோலேயிருந்த திருக்கண்களும். [செவ்வாயும்] - நோக்கால் பிறந்த முதல்உறவை க்ரயம் செலுத்திக்கொடுக்கும் ஸ்மிதமும். [செவ்வடியும்] - ஸ்மிதத்துக்குத் தோற்று விழும்

ஏழாம்பாட்டு.—திருச்செங்துன்றூரில் இத்யாதி. "திருச்சிற்ரூறதனுட்கண்ட வடி - திருச்செய்யகமலக்கண்ணும்" என்றுதொடங்கி, "திகழ - என்றும் - என்சிந்தையுளானே" என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - திருச்செங்துன்றூரிலே இத்யாதி.

கண்ட - காணலாம்படி. திரு - அழகு. கண்ணுக்கு அநந்தரம், அயரத்தைச்சொன்னதுக்கு ஹாவம் - நோக்கால் இத்யாதி. அதரத்துக்கநந்தரம், திருவடிகளைச் சொன்னதுக்கு ஹாவம்-

நம். [செய்யகையும்] - திருவடிகளில் விழுந்தாரை எடுத்தணைக்கும் திருக்கையும். [திருச்செய்யகமலவுந்தியும்] - அணைத்தார்க்கு நித்யாநுஷாவ்யமாய், அழகுக்கு எல்லையாய், ஸர்வோத்பத்திஸ்த்தாநம் என்று தோற்றும்படி யிருக்கிற திருநாஹியும். [செய்யகமலமார்வும்] - ஹகவத்ஸம்பந்த மில்லாதார்க்கும் பற்றுசான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாகையாலே சிவந்த திருமார்வும். கமலமென்றுமாம். [செய்யவுடையும்] - திருமேனிக்குப்பரஹாமமாய், புருஷத்வாவஹமான திருப்பீதாம்பரமும். [திருச்செய்யமுடியும்] - அப்படி திருமேனிக்குப் பரஹாமமாய் லயந்தீரும்படி ரக்ஷகத்வஸூசகமாயிருந்துள்ள திருவபிஷேகமும். [ஆரமும்] - ‘பெரியவரைமார்பில் பேராரம் பூண்டு’’ என்கிறபடியே - திருமார்வுக்குத்தகுதியான திருவாரமும். [படையும்] - வினைத்தலையில் ஆயுதமாய், ஹோஷணையில் ஆபரணமாயிருந்துள்ள திவ்யாயுதங்களும். [திகழ] - ‘‘ஸோபயந்தண்டகாரண்யம்) என்கிறபடியே விளங்க. [என்றும் - என் சிந்தையுளானே] - அவன் என்றுமொக்க என்சிந்தையிலே வர்த்திக்கையாலே லயத்துக்கு ஒதுங்கவிடமில்லை. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

திகழவென்சிந்தையுளிருந்தானைச் செழுநிலத்தேவர்நான்மறையோர்
திசைசைகைகூப்பியேத்துந் திருச்சேங்குன்றூரில் திருச்சிற்ருற்றங்கரையானைப்
புகர்கொள்வானவர்கள்புகலிடந்தன்னை அசுரர்வன்கையர்வெங்கூற்றைப்
புகழுமாறறியேன்போருந்துமூவுலகும் படைப்போடுகேடுப்புக்காப்பவனே.

ஆ.—(திகழவென்சிந்தையுள்.) - ஸ்வகுணரஸக்த ஸகலஹ்ருதயஸஞ்ஜநக பரிபாலந ஸம்ஹ்ருதிலீலனுய், ஹ்ருதியுக்த சதுர்முவ பஶுபதி ஸாதமவ ஹ்ருதவஹ ப்ரப்ருதி ஸகலஸுரஜந ஸாரண்யனுய், தத்விரோத்யஸுரஜந ம்ருத்யுஹ்ருதனுப், சதுர்வேத வித்ப்ரவராய் பரமபுருஷ சரணயுகளாநுராகயுக்தராய் க்ருதாஞ்சலிகளான பௌமஸுராலே ஸம்ஸ்துதமாந திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்ருற்றங்கரையிலே நின்றருளி, என்னெஞ்சிலே தீப்பயாகனுயிருந்தருளினவனை, எத்தைச்சொல்லிப் புகழ்வது? புகழுமாறறியே னென்கிறார்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், இப்படி பூர்ணமாகத் தாம் அநுஹவித்த சீர்கொள் சிற்ருயனுடைய அழகிலும் குணங்களிலும் அழுந்தி, அவனை ஸ்துதிக்கும்படி யறிகிறிலே னென்கிறார்.

ஸ்மிதத்துக்கு இத்யாதி. திருவடிகளுக்கநந்தரம், திருக்கைகளைச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - திருவடிகளில் இத்யாதி. திருக்கைகளுக்கநந்தரம், திருநாஹியைச்சொன்னதுக்கு ஹாவம் - அணைத்தார்க்கு இத்யாதி. “செய்யகமலம்” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம். கமலம்போலே சிவந்த மார்வென்னுதல்; † ஜகாரம் குறைந்துகிடக்கிறதாய், கமலையை யுடைத்தாகையாலே சிவந்தமார்வென்னுதல். திருமார்வுக்குச் சிவப்பு கூடாதே யென்ன-ஹகவத்ஸம்பந்தம் இத்யாதி. ஹகவத்ஸம்பந்தமில்லாதார்க்கும் என்றது - ஹகவத்ஸம்பந்தஜ்ஞாந மில்லாதார்க்கும்என்றபடி. பும்ஸ்த்வாவஹமான . புருஷோத்தமத்வாவஹமான என்றபடி. ஆரம் - பதக்கம். “படையும்” என்றது-ஜாத்யேகவசநம். ஆயுதங்களை அழகோடே கூட்டலாமோவென்ன - வினைத்தலையில் இத்யாதி. (எ)

† கமலை யென்று பாடமாய் என்று இருக்கலாம்.

[செழுநிலத்தேவரென்று தொடங்கி] - நாலுவேஷத்திலும்பழகி விலக்ஷணரான வைஷ்ணவர்கள் திக்குக்கள்தோறும் நின்று கைகூப்பி யேத்தாநின்றுள்ள திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்ரூற்றங்கரையிலே நின்றருளினவனே. [புகரென்று தொடங்கி]- தேஜஸ்விகளான இந்த்ராதிகளுக்கும் புகலிடமுமாய் ஒருவராலும் ஸஹிக்கமுடியாதபடி பெருமிடுக்கரான அஸுரர்களுக்கு வெங்கூற்றமுமானவனே. [பொருந்து மூவுலகென்று மேலுக்கு] - தனக்குவிஷயமான ஸர்வஜகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்

ப.—அநந்தரம், இப்படி என்னெஞ்சிலே திகழ்கிறபடி அறிகிறிலேனென்கிறார்.

திகழ-உஜ்ஜ்வலமாம்படி, என் சிந்தையுள்-என்மநஸ்ஸுக்குள்ளே, இருந்தானை-இருக்குமவனுய், - செழு - விலக்ஷணராய், நிலத்தேவர் - பூமிதேவர்களாய், நான்மறையோர் - நாலுவேதங்களுக்கும் நிர்வாஹகரானவர்கள், திசை - திக்குக்கள்தோறும், கைகூப்பி - கைகூப்பி, ஏத்தும் - ஏத்துப்படியான, திருச்செங்குன்றூரில் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்ரூற்றங்கரையானை - திருச்சிற்ரூற்றங்கரையிலே வர்த்திக்குமவனுய், (பிறர்க்கு ஆஸ்ரயணீயதயா வந்த), புகர் - ஔஜ்ஜ்வல்யத்தை, கொள் - உடைய, வானவராகளத்தவர்களுக்கு, டந - ஆஸ்ரய டையனுய், - (அவர்களுக்கு விதேயராய்), வன்கைபர் - ப்ரவலரான, அசுரர் - அஸுரர்க்கு, வெம் - க்ரூரமான, கூற்றை - ம்ருத்யுவாய்,-பொருந்து - (தன்னிலை) அப்ருயுக்தமான, மூவுலகும் - ஜகத்ரயத்தினுடைய, படைப்போடு - ஸ்ருஷ்டியோடே, கெடுப்புக்காப்பவனை - ப்ரளயரக்ஷணங்களையுடையவனவனை, புகழுமாறு - (ஓராகாரத்தாலே வகையறிந்து) புகழும்படி, அறியேன் - அறிகிறிலேன். காப்பவன் - காட்பினையுடையவன்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், இப்படி பூர்ணமாக அநுபவித்த சீர்கொள்யனுடைய விலக்ஷணகுணங்களிலும் அழகிலும் அழுந்தி, அவனைப் புகழும்படி யறிகிறிலேனென்கிறார்.

[திசழுவென் சிந்தையுளிருந்தானை] - இதுவும் இவர்க்கு ஓருபயநிவ்ருத்திக்குஹேதுவது. தம்நெஞ்சிலே இருக்கையாலே ஓர் அரணுக்குள்ளே இருக்கிறுப்போலேயிருக்கிறதாயிற்று. உகவாதார் வன்நெஞ்சிலே பிரக்கிறவயம்போய், தம்நெஞ்சிலேயிருக்கப் பெற்றபடி. "இனிப்போய்ப் பிறரொருவர் வன்நெஞ்சம் புக்கிருக்கவோட்டேன் வளைத்துவைத்தேன்" என்னக்கடவதிறே. [செழுநிலத்தேவர் இத்யாதி] - நாலுவகைப்பட்டவேஷங்களும்கைவந்து விலக்ஷணராய் ஸஸ்ரமான வைஷ்ணவர்கள் திக்குக்கள்தோறும் நின்று கைகூப்பி யேத்தாநின்றுள்ள திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்ரூற்றங்கரைபிலே வர்த்திக்கிறவனை, உகவாதார்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி ஊர்மான ஊரிலே நிற்கிறபடி. [புகர்கொள் இத்யாதி] - புறம்புள்ளார்க்கு ஆஸ்ரயணீயராய், அத்தாலேவந்த தேஜஸ்ஸையுடையரான இந்த்ராதிகள். [புகலிடந்தன்னை] - அவர்களாபந்நரான போது புகலானவனை. அஸாத்யமான அஸுரவர்கத்துக்கு, அந்தகன் தண்ணீரென்னும்படி அந்தகனனவனை. [புகழுமாறறியேன்] - அவனுக்கு ஒருகுறையில்லை; என்குறைதீரப் புகழ்வதொருப்ரகார மறிகிறிலேன். புகழாதொழியவும் மாட்டே

லேன். ஆனல் செய்யவடுப்பதென்? என்னில்; தனக்கு விதேயமான ஸர்வஜகத்தி னுடையவும் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுமவனென்று திரளச்சொல்லுமத்தனை; பிரித்து வகையிட்டுச் சொல்லப்புக்கால் சொல்லிமுடிக்கப் போகாது; ப்ரயோஜகத்திலே

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. இப்படி பூர்ணமாக அநு஭வித்த சீர்கோள் சிற்ருய னுடைய விலக்ஷணமான குணங்களிலும் அழகிலும் அழுந்தி, அவனைப் புகழும்படி அறி கிறிலேனென்கிறார்.

[திகழ என்சிந்தையுளிருந்தானை] - இதுவும் இவர்க்கு ஒருபயநிவ்ருத்திக்கு ஹேது. தம்நெஞ்சிலே யிருக்கையாலே ஓரணுக்குள்ளே யிருக்கிறுப்போலே இருக்கிறதா யிற்று. உகவாதார் நெஞ்சிலேயிருந்தலையும் போயிற்று; "இனிப்போய்ப் பிறரொருவர் வன்னெஞ்சம்புக்கிருக்கவொட்டேன் வளைத்துவைத்தேன்" என்னுமவர்களிறே. [செழு நிலத்தேவர் இத்யாதி] - நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களும் கைவந்து விலக்ஷணராய் ஹ்ருதரான வைஷ்ணவர்கள், திக்குக்கள்தோறும் நின்று கைகூப்பி ஏத்தாநின்றுள்ள திருச்சேங்குன்றூரில் திருச்சிற்ருற்றங்கரையிலே வர்த்திக்கிறவனை. உகவாதார்க்குக் கிட்ட வொண்ணுதடி துர்க்கமான ஊரிலே நிற்கிறபடி. [புகர்கொள் இத்யாதி] - தங்களை யொழிந்தார்க்கெல்லாம் ஆச்ரயணீயராகையால்வந்த புகரையுடையரான ப்ரஹ்மாதிக ளுக்கும் ஆபத்துவந்தால் புகலிடமாயுள்ளவனை. [அசுரர்வன்கையர்வெங்கூற்றை] - முன்கை மிடுக்கரான அஸுரவர்க்கத்துக்கு, அந்தகன் தண்ணீரென்னும்படி வேவ்விய கூற்றமாயுள்ளவனை. [புகழுமாறறியேன்] - அவனுக்கு ஒரு குறையில்லை, என்குறைதீரப் புகழுவதொரு ப்ரகாரம் அறிகிறிலேன்; புகழாதொழியவும் மாட்டுகிறிலேன்; ஆனல் செய்ய வடுப்பதென்? என்னில்,—[பொருந்து இத்யாதி]-தனக்குவிதேயமான ஸர்வஜகத்தினுடை யவும் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுமவனென்று திரளச்சொல்லு மத்தனை: பிரித்து வகை யிட்டுச் சொல்லப்புக்கால் சொல்லி முடிக்கப்போகாது. ப்ரயோஜகத்திலே சொல்லுவதத் தனை.

(அ)

எட்டாம்பாட்டு.—திகழ இத்யாதி. "புகழுமாறறியேன்" என்றதைக்கடாக்ஷித்து அவ தாரிகை - இப்படி இத்யாதி. கீழிற்பாட்டிலே - ஸௌந்தர்யத்திலே மக்நரானபடியைச்சொல்லி அநந்தரம் இப்பாட்டிலே அவன் குணங்களைச்சொல்லி "புகழுமாறறியேன்" என்கையாலே - குணங்களிலும்அழகிலும்அழுந்தி என்கிறார்.

சிந்தையுளிருந்தா னென்னுதே, "திகழ" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹேவம் - இதுவும் இத்யாதி. அதுஎப்படியென்ன - தம்நெஞ்சிலே இத்யாதி. இத்தால் ஹேவம்-உகவாதார் இத்யாதி, தம் நெஞ்சிலிருந்தால் "உகவாதார்நெஞ்சிலிருந்த பயமும்போயிற்று" என்கைக்கு நியாமகமே தென்ன - இனிப்போய் இத்யாதி. இங்குநின்றும் இனிப்போய்ப் பிறரொருவர் வலியநெஞ்சிலே புக்கிருக்கவொட்டேன்: வளைத்துவைத்தேன் - போகவொட்டாதபடி வளைத்துவைத்தேனென்ற படி. திருமொழி, ஏழாம்பத்து, இரண்டாந் திருமொழி, ஏழாம்பாட்டு, "மன்னஞ்ச" இத்யாதி. "நான்மறையோர் - செழுநிலத்தேவர்" என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - நாலுவகை இத்யாதி. இத் தால் ஹேவம் - உகவாதார்க்கு இத்யாதி. ப்ரஹ்மாதிகளுக்குப் புகரேதென்ன - தங்களையொழிந் தார்க்கு இத்யாதி. "வெங்கூற்றை" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹேவம் - அந்தகன் தண்ணீரென் னும்படி என்று. அவனுக்கு ஒருகுறையில்லை யென்றது - மங்களாசாஸநபரருண்டாகையாலே குறையில்லை யென்றபடி. ஆனல் வெறுமனே இருக்கிறதுக்கென்னென்ன - புகழாதொழியவும் இத்யாதி. "திரளச்சொல்லுமத்தனை" என்றதின் விவரணம் - ப்ரயோஜகத்திலே இத்யாதி. ப்ரயோஜகம் - ஸங்க்ஷேபம்.

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

படைப்போடுகெடுப்புக்காப்பவன் பிரமபரம்பரன்சிவப்பிரானவனே
இடைப்புக்கோருருவுமோழிவில்லையவனே புகழ்வில்லையாவையுந்தானே
கோடைப்பெரும்புகழா †ரினையர்தன்னுனூர் கூரியவிச்சையோடொழுக்கம்
நடைப்பலியியற்கைத்திருச்சேங்குன்றூரில் திருச்சிற்றுறமர்ந்தநாதனே.

ஆ.—(படைப்பொடு.) - பரமோதாரராய், வ்யபதேச்யராய், ஸ்வஸத்ருஸராய், நிரதிசய ஸகலவேத தத்த்வார்த்தஜ்ஞராய், ஜ்ஞாநாதிகுணசாரித்ரராய், நித்ய மநுஷ்டீயமான பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதி ஸகலகர்மகலாபராயிருந்த திவ்யஜநங்களாலே அத்யாஸ்யமாநமான திருச்சேங்குன்றூரில் திருச்சிற்றுறமர்ந்த நாயன், ப்ரஹ்மருத்ரரூபேண ஸ்தாவரரூபேணச நிகிலஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரஹேதுபூதனாய், ஸமஸ்தவஸ்துஜாதஅந்தராத்மபூதனாய், ஸர்வஶப்த வாச்யனாயிருக்கும்; இவ்வர்த்தத்தில் ஸ்துதியில்லை, புகழுமாறறியேனென்கிறார்.

ஓ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதி பிபீலிகாந்தமாயுள்ள ஸகல ஜந்துக்களுடையவும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிலயஸம்ஹாரம் பண்ணுவான் திருச்சேங்குன்றூரில் நின்றருளின எம்பெருமானே யென்னுமிடம் அர்த்தவாதமன்று; மெய் என்கிறார்.

[பிரமபரம்பரனென்று தொடங்கி] - மநுஷ்யாதிகளிற்காட்டில் பரமான இந்த்ராதிகளிற் காட்டில் பரரான ப்ரஹ்மாவும் ப்ரயாக ருத்ரனும் எல்லாப்படியாலும் அவனிட்ட வழக்காயிருப்பர்: நடுவேபுக்குக் கிடக்கும் கூஷ்மாண்டபதார்த்தங்களு மெல்லாம் அவனிட்டவழக்கு: இதில்அர்த்தவாதமில்லை:மற்றுள்ள ஸகலபதார்த்தங்களும் தானிட்ட வழக்கு. [கொடைப்பெரும் புகழாரென்று மேலுக்கு] - ஔதார்யத்தாலே வந்த மஹாப்ரஜையையுடையராய் இன்னாரென்று ப்ரஸித்தராய் தன்னோடொத்திருந்துள்ளவர்களுடைய ஸப்யக்ஜ்ஞாநங்களும் ஜ்ஞாநாநுகுண ஸமாசாரங்களும் நிரந்தர ஹரிவத் ஸமாராதநங்களுமே யாத்ரையான திருச்சேங்குன்றூரில் திருச்சிற்றூற்றிலே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்வேச்வரனே. 'எனையர்' - என்று பாடமானபோது அநேகரென்று பொருள்.

ப.—அநந்தரம், ஸ்ருஷ்ட்யாதி கர்த்ருகர்மவிஹாமில்லாதபடி ஸர்வாத்மஹேதுவானவன் திருச்சேங்குன்றூரிலே நிற்கிற ஸர்வஸ்வாமியென்கிறார்.

கொடை - (வித்யாதாநாதிகளான) ஔதார்யத்தாலே, பெரும் - பெரிய, புகழார் - புகழையுடையராய், எனையர் - அநேகராய், தன்னுனூர் - தான் என்னலாம்படி ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதி பூர்ணரானவர்களுடைய, கூரிய - ஸூக்ஷ்மாவஹாரியான, விச்சையோடு - வித்யையோடேகூடின, ஒழுக்கம் - அநுஷ்டாநத்தையும், நடை - நித்யயாத்ரையான, பலி - ஹவதாராதநத்தையும், இயற்கை - ஸ்வ஭ாவமாகவுடைத்தான, திருச்சேங்குன்றூரில் - திருச்சேங்குன்றூரில், திருச்சிற்றூறு - திருச்சிற்றூற்றிலே, அமர்ந்த - நின்ற, நாதன் - ஸ்வாமியானவன், படைப்பொடு கெடுப்புகாப்பவன் - ஜகஜ்ஜந்ம ஸ்த்தேம லயங்களுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கும்; பரம்பரன் - (ப்ரஹ்மாதிவஸ்தா

† எனைய என்றும் பாடமுண்டு

ஹிரண்யஷ்டிருஷ்டிஃ" என்கிறபடியே மநுஷ்யாத்யபேக்ஷயாபரரான இந்த்ராதிகளுக்கும் அவ்வருதாகையாலே) பரஃபரனுய்க்கொண்டு, பிரமன் - (ஸ்ரஷ்டாவான) ப்ரஹ்மாவும், சிவப்பிரான் - (ததாத்மகனுய்க்கொண்டு ஸம்ஹரிக்கைபாலே ஊத்திருணயுக்தனுய்க்கொண்டு) ஈச்வரனை ருத்ரனும், அவனே - தானேயாம்படி (ப்ரகாரியாய் நிற்பானுய்), இடை - (இவர்களிருவர்க்குப்) இடையிலே, புக்கு - (ரக்ஷகனுய்ப் புகுந்து), ஓர் - ஒரு, உருவும் - பதார்த்தத்தையும், ஒழிவில்லையவனே - ஒழியவிடாதிருக்குமவனுய், (இப்படி ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரபாலந கர்த்தாவானவளவன்றியே), யாவையும்-(ஸ்ருஜ்ய ஸம்ஹார்யபால்யமான) ஸமஸ்தபதார்த்தங்களும், தானே - தானேயாம்படி (தத்ப்ரகாரவிசிஷ்டனுயிருக்கும்); (இதில்), புகழ்வு - (அர்த்தவாதரூபமான) ஸ்துதி,

.—ஒன்பதாம்பாட்டில், பரஹ்மாதி ஸகல ஜந்துக்களுடையவும் ஸ்ருஷ்டியாதிகளைப் பண்ணுவான் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவனென்னுமிடம் அர்த்தவாதமன்று, மெய் என்கிறார்.

[படைப்பு இத்யாதி] - ஸ்ருஷ்டியோடு ஸம்ஹாரத்தோடு பாலநத்தோடு வாசியற, தன்னையீசுவரனுகவுடையவன். ப்ரஹ்மாவாகிற பராத்பரன்: மநுஷ்யாபேக்ஷயா பரர் இந்த்ராதிகள், அவர்களுக்கும் பரன் ப்ரஹ்மா. சிவனுகிறபிரான் - ப்ரயோஜநனை ருத்ரன். [இடைப்புக்கு இதயாதி] - இவர்களிருவர் நடுவே புக்கு. ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமுமில்லை, அவனிட்டவழக்கு. [யாவையுந்தானே] - இங்ஙன் பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? சேதநாசேதநவிஷயமான அவனையீசுவரம் [புகழ்வில்லை] - இதில் அர்த்தவாதமில்லை. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் இவ்வீச்வரற்றங்கள் சொல்லக்கடவது: அது உபசாரம். இவ்விஷயத்தில் அர்த்தவாதமுங்கையுமில்லை. இப்படி எல்லாம் ஸ்வாதீநமாம்படியிருக்கிறவன் ஆர்? என்ன, "திருச்செங்குன்றூரில்திருச்சிற்றுறமர்ந்தநாதன்" என்கிறார். [கொடைப்பெரும்புகழார்] - அவ்வூரிலுள்ளார், கொடையால்வந்த பெரும்புகழையுடையார். எதிரிகளையும் தாநததாலே வசீகரிக்க வல்லராயிருக்கை. தாநமும மாமாதிகளிலேயொன்றிறே. பெருமம்புகழாவது-ஜ்ஞாநதாநப; "விஶ்வாஶாநம்விஶிஷ்யதே." [இணையர்] இன்னர் என்று ப்ரஸித்தராயிருக்குமவர்கள். "விஷ்ணுஸ்ருத்ரவிவ்ருதாஃ" என்று ஸூத்ருஶஸ்ருதிகளிலும் ப்ரஸித்தராயிருக்கையாலே ஸூத்ருக்கள் அங்குச்சென்றால் மீளப்போகாதென்று இங்கு வாநிணையாதிருக்கை. 'எணையர்' என்று பாடமான போது, இப்படியிருப்பார் அநேகமென்கிறது. [தன்னடியார்] - தன்னேடொத்தவர்கள்: அப்ரதிஹதஸக்திகள். அவன் புக்ககாரியம் தலைக்கட்டுமாபோலேயாயிற்று, இவர்களும். [கூரியவிச்சையோடொழுக்கம்] - ஸம்யக்ஜ்ஞாநங்களும் ஜ்ஞாநாநுரூபமான ஸமாசாரங்களும்: எதிரிகளை யறிந்து பரிஹரிக்கவல்ல ஜ்ஞாநங்களும் எதிரிகளுக்கு நலிய அவகாஶமான ஆசாரவைகல்யமின்றிக்கே யிருக்கையும். இந்த்ரன், த்ரிதஶர்ஷபத்தை யழிக்கைக்கு, ஆசாரவைகல்யமிறே அவகாஶமாயிற்று: "ஶதக்ரதுஸ்ஸுவ்ருதா". [நடைப்படி] - நித்யமான ஶகவத்ஸமாராதநம். நடையென்று நிரந்தரமாகை. பலிபூஜை. [இயற்கை] - இவையே யாத்மையாயிருக்குமவர்கள். திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றுற்றிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேச்வரனே, படைப்போடு கெடுப்புக் காப்பவன்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாதி ஸகல ஜந்துக்களுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி களைப் பண்ணுவான் திருச்சேங்குன்றூரிலே நின்றருளினவ னென்னுமிடம் அர்த்தவாத மன்று, மெய்யேன்கிறார்.

[படைப்பொடு இத்யாதி.] - ஸ்ருஷ்டி, ஸம்ஹாரம், பாலநம் இவை யெல் லாம் தன்னதீநமாகவுடையவன். [பிரமபரம்பரன்] - மநுஷ்யாதிகளில் இந்த்ராதிகளுக் குண்டான ஏற்றம்போலே, அந்த இந்த்ராதிகளி லேற்றமுடையனை ப்ரஹ்மாவாகிற பராத்பரன். [சிவப்பிரான்] - அப்படியே தேவர்களில் தலைவலித்தானாயிருக்கிற ருத்ரன். அவர்களும் இவனிட்டவழக்கு. [இடைப்புக்கு இத்யாதி] - நடுவே புக்கு ஒருபதார்த்த மும் ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதில்லை; அடைய ப்ரகாரமாய்த் தான் ப்ரகாரியாயிருக்கும். [யாவையுந்தானே]-இங்ஙன் பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? சேதநாசேதநவிஹா முமற அவ னதீநம். [புகழ்வில்லை] - இதில் அர்த்தவாதமில்லை ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் இவ்வேற்றங் கள் சொல்லக்கடவது: அதுஉபசாரம். இவ்விஷயத்தில் அர்த்தவாதஶங்கையுமில்லை. இப் படி, எல்லாம் ஸ்வாதீநமாம்படி இருக்கிறவன் ஆர்? என்ன - 'திருச்சிற்றுறமர்ந்தநாதன்' என்கிறார். [கோடைப்பெரும்புகழார்] - அவ்வூரிலுள்ளார், கோடையால்வந்த பெரும்புக ழையுடையார். எதிரிகளையும் தாநத்தாலே வஶீகரிக்க வல்லராயிருக்கை. தாநமும் ஸாமா திகளிலே ஒன்றிறே. பெரும்புகழ்வது - ஜ்ஞாநதாநம்: "விஜ்ஞாநம்விஶிஷ்யதே" (வித்யாதாநம்விஶிஷ்யதே). [இனையர்] - "இன்னார்" "இன்னார்" என்று ப்ரஸித்தராயி ருக்குமவர்கள்: "விதேஶ்ச விவிதாஃ" (விதேஶ்சவிவிதாஃ) என்று ஶாத்ருதேஶாத்திலும் ப்ரஸித்தராயிருக்கையாலே ஶாத்ருக்கள் அங்கே சென்றால் மீளப்போ காதென்று இங்குவர நினையாதிருக்கை 'எனையர்' என்றுபாடமானபோது, இப்படி யிருப்பார் அநேகரென்கிறது. [தன்னுளர்] - தன்னைடொத்தவர்கள். அவன் தன்னைப்

ஒன்பதாம்பாட்டு - **படைப்பொடு** இத்யாதி. "படைப்பொடுகெடுப்புக்காப்பவன் - திருச்சிற்றுறமர்ந்தநாதன் - புகழ்வில்லை" என்கிறபதங்களைக்கடாகூத்து அவதாரிகை-ப்ரஹ்மாதி இத்யாதி.

தலைவலித்தானாய் - ப்ரயோஜநாய் என்றபடி. "அவன்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - **அவர் களும்** இத்யாதி. இடைப்புக்கு - ப்ரகாரமான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நடுவே புக்கு, ஒருருவும் - ஒருபதார்த்தமும், ஒழிவில்லை - ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதில்லை. "ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நடுவே ரகஸ் யப்புகுந்து ஒருபதார்த்தத்தையும் ஒழியவிடாதிருக்குமவன்" என்று உரையில் பதார்த்தம். பின்னை யார் ஸ்வதந்த்ரரென்ன - **அடைய** இத்யாதி. பின்னை எதிலே அர்த்தவாதமென்ன - **ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும்** இத்யாதி. இத்தால் பாவம் - **எதிரிகளையும்** இத்யாதி. தாநத்தாலே வஶீ கரிக்கை ஹீநமன்றே வென்ன - **தாநமும்** இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - "ஜ்ஞாநமஶிஷ்டஞ்ச நாதிரிக்தவத்" என்றது அநுஸந்தேயம். அர்த்தாந்தரம் - பெரும்புகழாவது இத்யாதி. ஜ்ஞாந மாவது - வித்யை. அது பெரும்புகழோவென்ன - **விஜ்ஞாநம்** இத்யாதி. வித்யாதாநத்தால் வந்த பெரும்புகழென்றபடி. "லோகே தீர்ணஜ்ஞாநாநி கந்யாவ்ருத்தீஸராஸ்தீ। வாதே ஷாஶீஜ்ஞாநாநாம்விஜ்ஞாநம்விஶிஷ்யதே." இத்தால் பாவம்-**விதேஶ்ச** இத்யாதி. "விதேஶ்சவிவிதாஶ்சாபி ஸ்வயுதேதாவதாஶ்சயே। ஸந்திவிப்ர ஹதத்ஜ்ஞாஃ ப்ருதிவ்யாஸம்வதந்திதாஃ" ஜாதி வாசகாவென்ன கையொற்றாவண்ணமென. விவரணம் - அவன்தன்னைப்போலே இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - "நாவிஜ்ஞாயநிவதந்தே" என்றது

போலே அதிகரித்த காரியத்தில் வெற்றிகொண்டல்லது மீளாதவர்கள். [கூரியவிச் சையோ டொழுக்கம்] - ஸம்யக்ஜ்ஞாநமும், ஜ்ஞாநாநுரூபமான ஸதாசாரங்களும். எதிரி களையறிந்து பரிஹரிக்கவல்ல ஜ்ஞாநங்களும், எதிரிகளுக்கு நலிய அவகாசமான ஆசார வைகல்யமின்றிக்கே யிருக்கையும். இந்த்ரன், ஶர்ஹத்தை அழிக்கைக்கு, ஆசார வைகல்யமிறே அவகாசமாயிற்று "ஸதா ஸுஷ்டுஹவ்யதா" (ஸத்ருதண்டஸ்ஸு வ்ருத்ததா.) [நடைப்பலி] - நித்யமான ஹவத்ஸதாராதநம். நடையாகை - நிரந்தரமா கை. [பலி] - பூஜை. [இயற்கை] - இதுவே யாத்ரையாயிருக்குமவர்கள். [திருச் சேங்குன்றூரில் இத்யாதி] - திருச்சேங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றில் நித்யவாஸம்பண்ணு கிற ஸர்வேச்வரன் - படைப்போடு கெடுப்புக்காப்பவன். (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

அமர்ந்தநாதனே அவரவராகிஅவர்க்கருளருளுமம்மானே
அமர்ந்ததண்பழனத்திருச்சேங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையானே
அமர்ந்தசீர்முவாயிரவர் வேதியர்கள்தம்பதி அவனிதேவர்வாழ்வு
அமர்ந்தமாயோனே முக்கணம்மானே நான்முகனேயமர்ந்தேனே.

அ.—[அமர்ந்தநாதனே] - ஆஶ்ரித ஸம்ச்லேஷைக ஸ்வ ஸ்வபாவனுய், மமநாய னுய். ஆஶ்ரிதஸமீஹித நிர்வர்த்தகனுய், த்ரிவேத்ர சதுர்முக விபூதிகனுய், கமலதடாக பரிவ்ருதமான திருச்சேங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையை ஶோக்யபூமியாக உடை யனுய், வேதவிதக்ரேஸர பரமபுருஷ சரணாரவிந்த யுகலாநுராக மஹிமாவதாதஶ்ரு தபாரவிந்த த்ரிஷ்டி ஸ்ரீத திவ்ய ஸ்ரீஸுஜநங்கள் வாழ்வமர்ந்த மாயோனே அமர்ந்தே ன. ?ா.

ஒ —பத்தாம்பாட்டில், க்
கும் ஸமாஶ்ரயணீயனுகைக்காகத் திருச்சேங்குன்றூரிலே எழுந்தருளி நின்றருளின. எம்பெருமானே அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்று ப்ரீதராகிறார்.

[அமர்ந்தவென்று தொடங்கி] - எல்லார்க்கும் "ஈச்வரன்" என்றால் தக் கிருப்பதுஞ்செய்து அர்த்திகளானர் தந்தாமுக்கு நல்லர்போலே, அவர்களுக்குத் தான் நல்லனுய் நிர்ஹேதுகமாக அவர்களுக்கு ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணுவதுஞ்செய்து சேர்ந் திருந்துள்ள அழகிய நீர்நிலங்களையுடைய திருச்சேங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரை யிலே நின்றருளினவனே. [அமர்ந்தசீரென்று மேலுக்கு] - சேர்ந்தகுணங்களையுடைய

அநுஸந்தேயம். கூரிய - ஸூக்ஷ்மார்த்தாவகாஹியான. விச்சை - வித்யை. ஒழுக்கம் - ஆசாரம். இதுக்கு லாவம் - எதிரிகளை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ஆசாரவைகல்யம் நலிகைக்கு அவகாசமோவென்ன - இந்த்ரன் இத்யாதி. ஆசாரமுண்டானால் ஜயிக்கலாமோவென்ன - ஸதாஸுஷ்ண இத்யாதி. "ஜாஸுஷ்ணோவவாஸுஸு ஹாஸுாஸுஷ்ணஃ வ்யுஷ்டயஃ। ஸுஸ்ரா யஸுஸுவாம உஷ்ணஃஸதாஸுஷ்ணஸுவ்யுதிதா." நித்யமான ஹவத்ஸமாராதநமென்றது-நித் யநைமித்திகாதிகளை. பலி - பூஜை. கொடைப்பெரும்புகழார் என்று தொடங்கி, ஒழிவில்லை யவனே - யாவையுந்தானே - புகழ்வில்லை இத்யந்வயஃ. (கூ)

மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணர்க்கும் இனிதான வாஸஸ்யோகமாய் ஹ்ருமியில் வைஷ்ணவர்க்கு ப்ராப்யஹ்ருமியாயுள்ள திருச்செங்குன்றூரைச் சேர்வதுஞ்செய்து அத்யாச்சர்யமான அழகையும் உடையனுப் ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நிர்வாஹகனாயினச் சேரப்பெற்றேன்.

ப.—அநந்தரம், நிருபாயிகபோஷியாகைபாலே அவாந்தரபோஷிகளான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய ஸத்தையும் தானிட்டவழக்காய், தத்ப்ரயோஜநம் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாம்படி அவர்களுக்கு விஹிதிப்ரதனைய்க்கொண்டு திருச்செங்குன்றூரிலே நிற்கிற ஆச்சர்யபூதனைப் பொருந்தப்பெற்றே னென்கிறார்.

அமர்ந்த - (ஸகலசேதந நிர்வாஹகனென்றால்) தகுதிபாம்படியான, நாதனை - (நிருபாயிக) போஷித்வத்தையுடையனுய், ("ஔபாயிகபோஷிகளான), முக்கணம்மானை - மூன்றுகண்ணையுடைய ருத்ரனும், நான்முகனை - சதுர்முகனும், (தானும்படி தத்தஉந்த ராத்மாவாய்க்கொண்டு ஸத்தாஹேதுபூதனுய்), அவரவர் - (ஸ்வவிபூதிகளை அர்த்திக்துப் பெறுகிற) அவர்கள், (அவற்றைப்பெற்று உகக்குமாபோலே), ஆகி-("ஸதேதாவுபாதிநாவுபா" என்று அவர்களோடே) ஏகபோகித்துக்கொண்டு, அவர்க்கு - அவர்களுக்கு, அருள் - அபீஷ்டபதப்ராதாகாத்யுபகரணங்களை, ஆருளும் அம்மானை - பண்ணுமவனுய், அமர்ந்த - செறிந்த, தண் - ப்ரமஹரமான, பழனம் - நீர்நிலத்தையுடைய, திருச்செங்குன்றூரில் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்றூற்றங்கரையானை - திருச்சிற்றூற்றங்கரையை வாஸபூமிபாக உடையனுய், அமர்ந்த - பொருந்தின, சீர் - ஆத்மகுணங்களையுடையரான, மூவாயிரவர் - மூவாயிரவராயுள்ள, வேதியர்கள் - வைதிகர்க்கு, தம்பதி - அஸாதாரணதேசமாய், அவனிதவர் - ஹ்ருஸ்ரரான ஹ்ருகவதருடைய, வாழ்வு - ஹ்ருவதநஹ்ருவைப்வர்ய பூமியாயுள்ளத்தை, அமர்ந்த - (அவர்கள் ஸம்ருத்தியே தனக்கு ஸம்ருத்தியாம்படி யுகந்து) பொருந்திவர்த்திக்கிற, மாயோனை - ஆச்சர்யஹ்ருதனவனை, அமர்ந்தேன் - (அநந்யப்ரயோஜநனுப்க் கொண்டு) பொருந்தப்பெற்றேன். வேதியர்கள் தம்பதியாய் அல்லாத ஹ்ருஸ்ரர்க்கு வாழ்வான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றூற்றங்கரையானுய், அவர்களை அனுஹவிப்பிக்கத் தகுதியான ஆச்சர்யசேஷ்டிதங்களை யுடையவனை என்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸர்வேச்வரனுய்வைத்து ஸர்வஜந்துக்களுக்கும் ஸமாச்ரயணீயனுகைக்காகத் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றநளினவனை யநுஹவிக்கப் பெற்றே னென்கிறார். [அமர்ந்தநாதனை] - "ஆனைப்பிணங்களைக் குதிரை சுமக்க வற்றோ!" என்னுதபடி, உஹயவிஹ்ருதிக்கும் நாயகனென்றால் தக்கிருக்கும் அவனை. "ஸெதூலொகூயஷிநாயெநயெநஷ்யாந்நாயவதாழ்" என்று ரஹ்யத்திற்காட்டில் ரஹ்யகத்வம் விஞ்சியிருக்கை. [அவரவராகி] - அயிர்களில் கிட்டினால் அவர்கள் தந்தாமுக்கு நல்லர்போலே, அவர்களுக்கும் நல்லனுயிருக்கும். அவர்கள் "இது நமக்கு வேணும்" என்றிருக்குமாபோலே, "இவர்களுக்கிது வேணும்" என்றிருக்கை. அங்ஙனன்றிக்கே, அவர்களுக்குப் பெறுகையிலே அர்யித்வம்; இவனுக்குக் கொடுக்கையிலே அர்யித்வம். பெற்றோரும் என்னும் ஹர்ஷம் அவர்களுக்கு; கொடுக்கப்பெற்றோமென்னும் ஹர்ஷம் இவனுக்கு. [அவர்க்கருளருளும்] - அவர்களபேக்ஷிதங்களைத் தன்பேறுகக் கொடுக்கை. "ஸஸவ்ருநயிருநொஜ்ஜவாஸதேதாவுபாதிநாவுபா". [அம்மான்] - ஸர்வேச்வரன்: பூர்ணனை யென்னுதல், ப்ராப்தனை யென்னுதல். [அமர்ந்த் இத்யாதி] - சேர்ந்து

குளிர்ந்த நீர் நிலங்களையுடைய திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்ருற்றங்கரையிலே நின்றருளினவனே. சேர்ந்த குணங்களையுடைய மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணர்க்கும் இனிதான வாஸஸ்தாநம். போஷித்வத்துக்கு அவனுக்குச் சேர்ந்த குணங்கள்போலே, இவர்களுக்கும் போஷத்வத்துக்குச் சேர்ந்த ஏற்றமெல்லா முண்டாயிருக்கை. [அவனி தேவர் வாழ்வு] - லோகரான வைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ராப்யபூமி. [அமர்ந்த] - இத்தேசத்திலே பொருந்திவர்த்திக்கிற ஆச்சர்யமான அழகையுடையவனே. ப்ரஹ்மாதிகளுடையஸத்தாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவனே. ப்ரஹ்மருத்ரர்களைப் பலகால் சொல்லுகிறது-இவனுடைய ஸர்வநிர்வாஹகத்வம் தோற்றுகைக்காகவும், நிர்வாஹ்யபங்களிலேயொன்றில் நலிவுண்டாகக்கூடா தென்கைக்காகவும். [அமர்ந்தினை] - ஸர்வேச்வரத்வத்தை யநுஸந்தித்து, கீழோடின லபந் தீர்ந்து அவனைக் கிட்டப்பெற்றே னென்கிறார்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஸர்வேச்வரனுய்வைத்து ஸகலஜந்துக்களுக்கும் ஆச்ரயணீயனுகைக்காகத் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவனை அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்கிறார்.

[அமர்ந்தினை]-உபயவிபூதிக்கும்நிருபாதிகபோஷியென்றுல்போரும்படி இருக்கிறவனே: 'வெதுமொகுவிநாயெநவெநவஸ்வாஹாயவதாரே'(த்ரைலோக்யமபிநாதேநயோஸ்யாந்நாதவத்தரம்)-என்கிறபடியே, த்ரைலோக்யத்தையும்பெருமாளுக்குக்கையடைப்பாக்கிஞலும்பின்னையும்ரக்ஷ்யம்சுருங்கிரக்ஷகத்வத்துடிப்பே விஞ்சியிருக்கும். 'யெநநாயெந - நாயவதாரம்வஸ்யாச' (''யோந - நாதேந-நாதவத்தரம்-ஸ்யாத்). [அவரவராகி] - அர்த்திகள் கிட்டினல் அவர்கள் தந்தாமுக்கு நல்லராமாபோலே, அவர்களுக்கும் நல்லனுயிருக்கும்வன். அவர்கள்''இதுநமக்குவேணும்''என்றிருக்குமாபோலே, ''இவர்களுக்கு இது வேணும்''என்றிருக்கை. அங்ஙனன்றிக்கே,அவர்களுக்குப் பேறுகையிலே அர்த்தித்வம், கொடுக்கக் கொடுக்கக் கொள்ளுகையிலே அர்த்தித்வம் இவனுக்கு, பெற்றேமென்னும் ஹர்ஷம் அவர்களுக்கு; கொடுக்கப்பெற்றேமென்னும் ஹர்ஷம் இவனுக்கு. [அவர்க்கருளருளும்] - அவர்களபேக்ஷிதங்களைத் தன்பேறுகக் கொடுக்கை;

பத்தாம்பாட்டு, - அமர்ந்த இத்யாதி. ''அம்மானை - அமர்ந்ததண்'' என்று ''அமர்ந்தினை'' என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸர்வேச்வரனுய் இத்யாதி.

''அமர்ந்த'' என்றதுக்கு பாவம் - உபயவிபூதிக்கும்நிருபாதிக இத்யாதி. அமர்ந்த - தகுதியான. ''போரும்படி யிருக்கிறவன்'' என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - வெதுமொகுவி இத்யாதி, கையொடுகாணை. ''நாயவதாரே'' என்றதுக்கு-அதிசயத்திலே தாரப்ரத்யயமென்று விவக்ஷித்து அர்த்தம் - த்ரைலோக்யத்தையும் இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்தாமேண ஸ்லோகத்துக்கு அந்வயம் - யெந-நாயெந இத்யாதி. அருளை அருளுமிடத்தில், அவரவராய்க்கொண்டு அவர்க்குக்கொடுக்கும் இதிஸப்தார்த்தம். அவரவராய்க்கொடுக்கும் ப்ரகாரத்தை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - அர்த்திகள் இத்யாதி. தங்களுக்குத்தாங்கள் அபிமானிகளாய் நல்லராயிருக்குமாபோலே, இவனும் அவர்களுக்கு அபிமானியாய் நல்லனுயிருக்குமென்று மூந்தின அர்த்தம்; இத்தை விவரிக்கிறார் - அவர்கள் இதுநமக்கு இத்யாதி. அங்ஙனன்றிக்கே, அவர்கள் அர்த்திகளாய் இருக்கிறப்போலே இவனும் அர்த்தியாயிருக்குமென்று விவக்ஷித்து, இருவர்க்குமுண்டான அர்த்தித்வத்தில் அவாந்தரபேதத்தை அருளிச்செய்கிறார் - அவர்களுக்கு இத்யாதி. விவரணம் - பேற்றேமென்னும் இத்யாதி வாக்யத்வயம். இவ்வர்த்தத்துக்கு, ''அருள்'' என்று - அபேக்ஷிதவஸ்து. ''அவரவராய்'' என்கிற பதத்திற்சொன்ன அர்த்தத்வயத்தையும் விவரியாநின்றுகொண்டு, ''அவர்க்கருளருளும்''என்ற பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - அவர்களபே

கோள்ளுகிறவனுடைய இரப்பைத் தானுடையனுய்க் கோடுக்கை; "ஸஸவ ஹாமயி ஹ மொஹ்யஷ்டாவஸைதத்வுவ்ரதி நஹ்யுவ" (ஸஸர்வாநர்த்திநோத்ருஷ்ட்வா ஸமேத்யப்ரதி நந்த்யச) என்கிறபடியே. [அம்மானை] - ஸர்வேச்வரனை: பூர்ணனையென்னுதல், ப்ராப்தனையென்னுதல். [அமர்ந்ததண்பழனம் இத்யாதி]-சேர்ந்து குளிர்ந்த நீர்நிலங்களையுடைய திருச்சேங்குன்றூரில் திருச்சிற்ருற்றங்கரையிலே நின்றருளினவனை. [அமர்ந்தசீர்] - சேர்ந்தகுணங்களையுடைய மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணர். மோஷித்வத்துக்கு அவன் தக்கிருக்குமாபோலே, சொன்னசொன்ன ஏற்றமெல்லாம் தகும்படி இருப்பர்கள். [வேதியர்கள் தம்பதி] - மூவாயிரவரளவன்றிக்கே, ப்ராஹ்மணஜாதிக்காக வாஸஸ்த்தாநம். [அவனி தேவர்வாழ்வு] - ஸ்ரீஸுரரான வைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ராப்யபூமி. [அமர்ந்தமா யோனை] - அத்தேசத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஆச்சர்யபூதனை ஸர்வேச்வரனை. [முக்கணம்மானை நான்முகனையமர்ந்தேனை] - ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஸத்தாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனெனவனை. ப்ரஹ்மருத்ரர்களைப் பலகால் சொல்லுகிறது - இவனுடைய நிர்வாஹகத்வம் தோற்றுகைக்காகவும், நிர்வாஹ்யங்களிலே யொன்றில் நலிவுண்டாகை கூடாதென்கைக்கும். அன்றிக்கே, "அமர்ந்தமாயோன்" என்றுவைத்து, இவர்களைச் சொல்லித்தலைக்கட்டுகையாலே - ஸமாநாதிக்ருதஸப்தங்கள் விஸேஷ்யத்திலே பர்யவஸிக்கக் கடவதாகையாலே, ப்ரகாரியானவனை. [அமர்ந்தேனை] - கிட்டப்பெற்றேனென்கிறார். "ஹிதாநிவிஷ்ணோ" (பூதாநிவிஷ்ணோ:) இத்யாதிவத். (க0)

கஷிதங்களை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அர்த்திகள்ஸ்வஸ்ஹாவம் இவனுக்குண்டென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸஸவ ஹாநு இத்யாதி. " கயேயூகஹ்யாயாம்ஸோஹ்யஸ்ரஜமெநோ । ஸஸவ ஹாமயி ஹ மொஹ்யஷ்டாவஸைதத்வுவ்ரதி நஹ்யுவ" ஹதியொஜ்யாகாண்ட, ஸமேத்ய-எதிர்கொண்டு, கீழ் தன்பேறுகக் கொடுக்குமென்றும், தான் இரந்துகொடுக்குமென்றும் சொன்ன அர்த்தத்வயத்துக்கும் ஹேது இப்பதமென்னுமிடம்தோன்ற, " அம்மானை " என்றதுக்கும் அர்த்தத்வயமருளிச்செய்கிறார் - பூர்ணனை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - அர்த்தியினுடைய அர்த்திதவம் இவனுக்குண்டாவது நிறையக்கொடுக்கக் கைம்முதலுண்டாலேயிறே; ஆகையாலே, பூர்த்தி அர்த்திதவத்துக்கு ஹேது. இழவுபேறு தன்னதாம்படியான ஸம்பந்தம் - தன்பேறுகக் கொடுக்கைக்கு ஹேது. " அமர்ந்தநாதனை, அமர்ந்தசீர் மூவாயிரவர் " என்று ஸப்தமொத்திருக்கிறதுக்கு ஹாவம் - மோஷித்வத்துக்கு இத்யாதி. " நிவ்ருஹ்ய நிவ்ருஹ்யகஹாவெந ஹாசோநாயிகரணேந " என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரஹ்மாதிகளுடைய இத்யாதி. ப்ரஹ்மாதிகளைப் பலகால் சொல்லுகிறதுக்கு இரண்டுப்ரயோஜநம் - ப்ரஹ்மருத்ரர்களை இத்யாதி. " ஹகாரஹகாரிஹாவநிவ்ருத்யர்தம் ஹாசோநாயிகரணேந " என்று விவக்ஷித்து அர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே இத்யாதி. அப்படி ஸர்வப்ரகாரியோவென்ன, ப்ரமாணம் - ஹிதாநி இத்யாதி. " ஹிதாநிவிஷ்ணோஹ்ருவநாநிவிஷ்ணவ்ருநாநிவிஷ்ணோரிராவொதிஸஸ்ரு । நஹ்ருஹஸிரோ ராஸ்ருஹஸஹவவஹவ்ரும்யஹ்ருதயஹாஹிவவிஹ்ருவ்ரு " ஹதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே '[2-12-39]. அமர்ந்தநாதனும், அவாவராகி அவர்க்கருள்புரிந்தமம்மானும்-முக்கணம்மானும், நான்முகனும் - அமர்ந்தசீர், - என்று தொடங்கி, வாழ்வு : அமர்ந்ததண்பழனத்திருச்சேங்குன்றூரில் திருச்சிற்ருற்றங்கரையானை - அமர்ந்தமாயோனை - அமர்ந்தேனை இத்யந்வய:. (க1)

பதினோராம் பாட்டு.

தேனாய்ன் பாலுக்கன்னலேயமுதைத் திருந்துலகுண்டவம்மானே
வானநான்முகனேமலர்ந்ததண்கோட்பூழ் மலர்மிசைப்படைத்தமாயோனே
கோனேவண்குருகூர்வண்சடகோபன் சொன்னவாயிரத்துளிப்பத்தும்
வானின்மீதேற்றியருள்செய்துமுடிக்கும் பிறவிமாமாயக்கூத்தினையே.

அ.—(தேனே.)மய—மய—ரபய:வண்டஅப்ருதவத்லோ—ம்ய—ஹ—ஆதனுப், நிமீர்ண ஸகல்லோகனுய், ஸ்வநாஹீகமலாத்ஹ—ஆத சதுர்முவனுய், ஆப்சர்ய—ஹ—ஆதனுய், ஸர்வஸ்வா மியாயிருந்த திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றுற்றங்கரையானை, வண்குருகூர்ச்சட கோபன் சொல்லாயிரத்துள் இப்பத்தும், அருள்செய்து வானின்மீதேற்றி, பின்னை ஸம் ஸாரஸம்பந்தத்தைப் போக்குமென்கிறார்.

ஓ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ஸாமாநாயிகரண்யத் துக்கு நிஷாநமான ஸ்ருஸ்ட்யாத்யுபகாணங்களைச் சொல்லாநின்றுகொண்டு, இது கற் றூர்க்குஉள்ள மலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[தேனேயென்று தொடங்கி] - நிரதிஸயபோக்யனு யிருந்துவைத்து கட்ட ளைப்பட்டிருந்துள்ள இஜ்ஜகத்து ப்ரளயத்திலேயழியாதபடி திருவயிற்றிலேவைத்துப் பரி ஹரித்த பெரியோனை வானிலேயிருக்கிற சதுர்முவனை ஸ்ருஷ்ட்யநுகுணமான செவ் வியையுடைய திருநாஹீகமலத்திலே படைத்த ஆப்சர்யபூதனுமான ஸர்வேச்வரனை. [வண்குருகூர் என்ற மேலுக்கு] - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழி யிலும் இத்திருவாய்மொழியானது முதலில் திருநாட்டில் கொடுபோய் பின்னை ஸம்ஸார மஹாநாடகத்தை அறுக்கும்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி கற்றூர்க்கு பலமாக, ஜந்மநிவ்ருத்தி விஸிஷ்டமான பரமபதப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

தேனே - (ஸர்வரஸ ஸமவாயரூபமான) தேனுய், நன் - ஸ்வாபாவிகரஸமான, பாலே - பாலாய், கன்னலே - (பர்வந்தோறும் ரஸிக்கும்) கரும்புமாய், அமுதை - (முடிந்த உயிரைப் பிழைப்பிக்கும்) அம்ருதமாய், (இப்படி ஸர்வவித போ—ஹ்ய—ஆதனுய்), திருந்து உலகு - விலக்ஷணமஹாலோகம், உண்ட - (ப்ரளயத்திலே அழியாதபடி) அமுது செய்துநோக்கின, அம்மானே - ஸ்வாமியாய், வானம் - ஊர்த்வலோக வாஸியான, நான் முகனே - சதுர்முகனே, மலர்ந்த - விகஸிதமாய், தண் - செவ்வியையுடைத்தான, கொப்பூழ்மலர்மிசை - திருநாபீகமலத்திலே, படைத்த - ஸ்ருஷ்டித்த, மாயோனே - ஆப்சர்ய—ஹ—ஆதனுய், கோனே - (அத்தாலே) நிருபாயிகஸ்வாமியானவனே, வண் - நிரதி ஸயஸம்பத்தையுடைய, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய், வண் - பரமோதார ரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இப்பத்தும் - இப்பத்தும், வானின்மீது - பரமபதத்திலே, ஏற்றி, - ஏறவிட்டு, அருள்- (கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யமாகிற) ஹ—வஷ்கிகாரத்தை, செய்து - பண்ணி, பிறவி - ஸம் ஸாரஸம்பந்தரூப பர்யந்தமாயுள்ள, மாமாயக்கூத்தினை - ஆப்சர்யநாடகத்தை, முடிக் கும் - முடித்தவிடும். இது - ஏழுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யப்யஸிப்பார்க்கு இதுதானே முந்துற பரமபதத்தேறக் கொடுபோய்ப் பின்னை ஸம்ஸாரமாகிற மஹாநாடகத்தை யறுக்கும் என்கிறார்.

[தேனேயித்யாதி] - இவருடைய ஹயக்ரீவாஹ்ருதக்கள் சொல்லுகிறது. அவனுடைய ரஸ்யதையிறே இவரை யஞ்சப்பண்ணுகிறது. எனக்கு ஸர்வஸ்வமாஹ்ருயனவனே. "ஸவ-ரஸ:" என்னக்கடவதிறே. [திருந்துலகுண்ட இத்யாதி] - மேல் ஹயநிவ்ருத்தி ஹேதுக்களைச் சொல்லுகிறது. கட்டளைப்பட்ட ஜகத்தை ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி திருவயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்த பெரியோனை. வானிலேயிருக்கிற சதுர்முகனை, ஸ்ருஷ்ட்யநுகுணமான செவ்வியையுடைய திருநாஹீகமலத்திலே ஸ்ருஷ்டித்த ஆஸ்சர்ய ஹூதனை. [கோனை] - நிருபாயிக போஷியை. கீழ் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குச்சொன்ன ஐக்யம் ஸ்வரூபேணவன்று, கார்யகாரண ஹாவத்தாலுண்டான ஸம்பந்யும் சொல்லுகிறதென்னுமிடம் இங்கே ஸ்பஷ்டம். ஆபத்ஸகனாய், அழிந்தவற்றை யுண்டாக்குமவனாய், ப்ராப்தனாயிருக்குமவனென்கை. [வண்குருகூர் இத்யாதி] - அராஜகமாஞல் ராஜபுத்ரன்தலையிலே முடியைவைத்துப் பின்னை விலங்குவெட்டி விடுமா போலே, இப்பத்தும்தானை முந்துற பரமபதத்தைக்கொடுத்துப் பின்னை ஸம்ஸாரமாகிற மஹாநாடகத்தை யறுத்துக்கொடுக்கும்.

ஈடு.—நிமமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிப்பார்க்கு, இதுதானே முதலிலே பரமபதத்தேறக்கொடுபோய், பின்னை ஸம்ஸாரமாகிற மஹாநாடகத்தை அறுக்குமென்கிறார்.

[தேனை இத்யாதி] - இவருடைய ஹயக்ரீவாஹ்ருதக்கள் சொல்லுகிறது. அவனுடைய ரஸ்யதையிறே இவரை அஞ்சப்பண்ணுகிறது. எனக்கு ஸர்வஸ்வமாஹ்ருயனவனே. "ஸவ-ரஸ:" (ஸர்வரஸ:) என்னக்கடவதிறே. [திருந்துலகுண்ட இத்யாதி] - மேல் ஹயநிவ்ருத்தி ஹேதுக்களைச் சொல்லுகிறது. கட்டளைப்பட்ட ஜகத்தை ப்ரளயத்திலே அழியாதபடி திருவயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்த பெரியோனை. [வானம் இத்யாதி] (கோப்பூழ் - மலர்ந்ததண் - மலர்மிசை - வானநான்முகனை - படைத்த மாயோனை)-வானிலேயிருக்கிற சதுர்முகனை, ஸ்ருஷ்ட்யநுகுணமான செவ்வியையுடைய திருநாஹீகமலத்திலே ஸ்ருஷ்டித்த ஆஸ்சர்யபூதனை. [கோனை] - நிருபாயிகபோஷியை. கீழ் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குச் சொன்ன ஐக்யம் ஸ்வரூபேணவன்று, கார்யகாரணஹாவத்தாலே சொல்லிற்றென்னுமிடம் இங்கே ஸ்பஷ்டம். ஆபத்ஸகனாய், அழிந்தவற்றை உண்டாக்கவல்லனாய், ப்ராப்தனாயிருக்குமவ னென்கை. [வண்குருகூர் இத்யாதி] - அராஜக

நிமமம், - தேனை இத்யாதி. "வானின்மீதேற்றி" இத்யாதியைக் கடாகஷித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

அவனுடைய ரஸ்யதையை வர்ணிக்கிறதுக்கு ஹாவம் - இவருடைய இத்யாதி. அது வதென்ன - அவனுடைய இத்யாதி. பதார்த்தம் - எனக்கு இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸர்வரஸ: இத்யாதி. மேல் ஹயநிவ்ருத்தி இத்யாதிவாக்யத்திலே, கோனை யென்னுமளவும் இதி பதஸ்ய. கீழிற்பாட்டிற்சொன்ன ஐக்யநிர்வாஹம் கார்யகாரணஹாவேந நிர்ணயித்தருளினாராயிற் றென்கிறார் - கீழ்ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு இத்யாதி. மூன்று பதத்தாலும் மொழித்த அர்த்தம் - ஆபத்ஸகனாய் இத்யாதி. "உலகுண்ட" என்றதைப்பற்ற - ஆபத்ஸகனாய் என்றது. "படைத்த" என்றதைப்பற்ற - அழிந்தவற்றையுண்டாக்கவல்லனாய் என்றது. "கோனை" என்றதைப் பற்ற - ப்ராப்தனாயிருக்குமவன் என்றது. பிறவியையறுத்தன்றே வானின்மீதேற்றுவ தென்ன-

மானுல் ராஜபுத்ரன்தலையிலே முடியையைவத்து விலங்கு வெட்டிவிடுமாபோலே, இப்பத்துத்தானே முந்துற பரமபதத்தைக் கொடுத்து, பின்னை ஸம்ஸாரமாகிற மஹாநாடகத்தையும் அறுக்கும். (கக)

அராஜகமானுல் இத்யாதி. 'தேனை' என்றுதொடங்கி, 'இப்பத்தும் - அருள்செய்து - வானின் மீதேற்றி - பிறவி மாமாயக்கூத்தினை - முடிக்கும்' இத்யன்வயம். ஸம்ஸாரமாகிற ஆஸ்சர்யமான மஹாநாடகத்தை என்று ஸப்தார்த்தம். (கக)

டாப நாவங்கதி.— கூஷம் வுஸாளாயிகும் விதெதா
யுஷ்யம்ஸாஉகுவுநிஜாவவுயாயோநு। தது ஜிஜாநரிஜி தஃவுவுஸோநு வு
ஷுயுநிஹீஸாகாரிநிதாரம் வுஉநிஸ்ரதாயெது॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி.— ஊஷுாஎதெஹஜ் ஹம்
மாஹ்வாஹநிலயதயாவுாஉயதஜ்ஞதரெஷாம்வுாயதகூவ நா நாஹ்வி தஹுயிவுததம்
ஜெவதஜ்ஞ வுிவுஜெவு। தீதுாதீதுகுவயொமாஜ்ஜமஹுஷுயகூயதெஜ்ஞுவதாதகுவுஉ
வெயுஃஸ்ரோநு வெகுாணுநாயஃஸ்ரீதவிஹிதவுஉஜ் வுவுஹுஜ்ஞோZநவுாவி॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

வாராமலச்சம்இனிமால்;
சீரார்பரிவருடன்சேர்த்தியையும்—பாருமெனத்
தானுகந்தமாறன்தாள் சார்நெஞ்சே!சாராயேல்
மானிடவரைச் சார்ந்துமாய்.

ஆழ்வார்திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானர்திருவடிகளேஶரணம், சீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி—மாயக்கூத்தா-ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—இப்படி அந்தத்தாமரைத்தடாகமிருந்த திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றேறநச் செல்லவேணுமென்று மநோரதித்துப் போக உத்யோகித்தவர், எம்பெருமானைக் காணப்பெறாத விடாயின்மிகுதியாலே போக சக்தமன்றியே, "நான் வர சக்தமுகிறிலேன், நீவாராய்" என்று அத்தாமரைத்தடாகத்தைக் கூப்பிட்டழைக்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமானுடைய தனிமைக்கஞ்சி அவனுடைய ஸௌர்யவீர்யாதிகளை யநுஸந்யித்துத் தமக்குப்பிறந்த ஔங்கெட்டு யரித்து, "திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றேறதனுட் கண்டவத்திருவடி" என்று தொடங்கி, சீர்கொள்சிற்றேயனுடைய திருவழுகை மிகவும் அநுஸந்யித்து, "முதலே தொடங்கி யிவ்வளவும்பிறந்த ப்ரீதியெல்லாம் இதிலேயொரு திவலை" என்னும்படி மிகவும் ப்ரீதரான ஆழ்வார், அவனைக் கண்ணாலேகண்டு தழுவி முழுகிப் பரிமாறவேணுமென்று அபேக்ஷை பிறந்தபோதே பெருமையாலே, கீழ்ப்பிறந்த நிரவயிகப்ரீதியும் போய், தாம் திருநகரியிலாராகவும் அவன் திருச்செங்குன்றூரிலானுகவும் அநுஸந்யித்து,

"முதலிலேதொடங்கி யிவ்வளவும்பிறந்த வ்யஸநமெல்லாம் இதிலே யொருகலாமாத்ரம்" என்னும்படிவந்த மஹாவ்யஸநமாகிற உவஹநபரீதராய், தம்மிற்காட்டிலும் தப்தமாய் ஆகுலமான ஸர்வகரணங்களையுமுடையராய், "அவனைக்காணவேணும்" என்று பெரு விடாய்ப்பட்டு, என்னுத்திதீர ஸ்ரமஹரமான படிகளாலேதோற்றியருள வேணு மென்று, கேட்டார்க்குத் தரிப்பு அரிதாம்படி பெரிய ஆர்த்தநாஹ்வாதோடே கூப்பிடுகிறார்.

ப.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - திருச்செங்குன்றூரிலே யெழுந் தருளிநிற்கிறநிலையிலே "திருச்செய்ய கமலக்கண்ணும்" என்றுதொடங்கி, திவ்யாவயவ போஹ தொடக்கமானவற்றை ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாம்படி அந்தரங்கமாக அநு ஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டரானவர், அவ்வடிவழகோடே யொவ்ய ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணவேணு மென்று அஹிஸந்யிபண்ணிக் கிட்டாமையாலே ஆர்த்தராய்; அவனுடைய அநுஷாவ்ய மான ஆஹிரூப்யாதிஸபத்தையும், ஆர்த்திஹரமான மயிர்முடியையும், ஔதார்ய வைலக்ஷண்யத்தையும், ஆஸ்ரிதோபகாரார்த்தமான அர்ணவஶாயித்வத்தையும், ஆபத் ஸகத்வத்தையும், ஆகர்ஷகஸ்வஹாவயோகத்தையும், அபிஶஷஜநஸம்ஸ்லேஷத்தையும், ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதத்தையும், ஏகாஸ்ரிதனேயே அநேகஜித கிஞ்சித்காரங்கொள்ளும்படி யையும், ஆஸ்ரிதஸுலஹனாய்வைத்து அறியவரியனான நிலையையும் அநுஸந்யித்து, ஏவம் விதஸ்வஹாவனானவனே யுபாயமோபேயமும் அநுஹவிக்கப்பெறுமையாலே அத்யந்தம் ஆர்த்த ராய்க்கிலேஶித்த ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார். இப்படி ப்ராவண்யத்தை ஈஶ்வரன் தன்பக்கலிலே களிப்பித்தது, அநுஹவப்ரதிஹந்யகத்தைக் கழிக்கையிலுண்டான கணிசமென்று கருத்து.

இ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழிரண்டு திருவாய்மொழியாலே - அவன் ஸம்ஸாரத்திலேவந்து அவதரித்துத் தனியேயுலாவுகிற தனிமைக்கஞ்சி, அவனு டைய ஸௌலப்யஸௌஶீல்யாதிகுணங்களை யநுஸந்யித்து ஹபங்கெட்டு யரித்தஸமந்தரம், "திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றுறதனுட்கண்ட அத்திருவடி" என்றுதொடங்கிச் சீர் கொள்சிற்றுயனுடைய வடிவழகை யநுஹவித்து, "முன்புத்தை ப்ரீதிகளெல்லாமொரு திவலே" என்னும்படி யதிப்ரீதராய், அதுதான் ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான மாநஸாநு ஹவமாகையாலே யொவ்யஸம்ஸ்லேஷாபேக்ஷை பிறந்து, அந்தப்ரீதியெல்லாம் போய், தாம் திருநகரிபிலாராய், அவன் திருச்செங்குன்றூரிலானைப், அவ்வடிவோடே யணையப் பெறுமையாலே, "கீழ் பட்டவ்யஸநங்களெல்லாம் ஒருகலாமாத்ரம்" என்னும்படி நொந்து, காட்டுத்தீயிலே யகப்பட்டாரைப்போலே தப்தராய், தம்மிலும் ஆகுலமான கர ணங்களையுடையராய், "என் ஆர்த்தி தீர ஸ்ரமஹரமான படிகளாலே தோற்றியருளவே ணும்" என்று கேட்டார்க்குத் தரிப்பு அரிதாம்படி பெரிய ஆர்த்தநாதத்தோடே கூப்பிடு கிறார். கீழ்-"இவ்விஷயத்துக்குப் பிறராலே யழிவுவருகிறதோ?" என்று ஶோசாநர்; இப் போது, தம்மார்த்தத்வநியாலே யழிக்கிறார். "மாயக்கூத்தனில் விடாய்" என்று ப்ர ஸித்தமிறே. இதுக்குமேலுள்ள இழவுகள் வாயிதாநுவ்ருத்திமாத்ரம்.

ஈ.—கீழிரண்டுதிருவாய்மொழியிலுமாக ஹரவத்தத்வம் பிறராலே அழி யப்புகுகிறதென்று வெறுத்தார்; இதில் தம்முடைய ஆர்த்தநாஶத்தாலே அவனை அழிக்கப்

மாயக்கூத்தா ப்ரவேஶ,—ஸங்க்ரஹஸங்கதி - கீழில்இரண்டு திருவாய்மொழியாலும் இத்யாதி. வெறுத்தாரென்றது - வெறுத்து அவன் ஸமாயாநம்பண்ண ஸமாஹிதாரானென்றபடி.

பார்க்கிறார். கீழில்திருவாய்மொழியிலே அவனுக்குப் பரிவருண்டென்று ஹயழுந்தீர்ந்து வடிவழகையநுஹவித்தாராய் நின்றார்; அவ்வழகு, நெஞ்சிலே, "திகழவென்சிந்தையுளிருந்தான்" என்கிறபடியே ஊற்றிருந்து, ஸ்வஹ்யஸம்ஸ்லேஷாபேக்ஷை பிறந்து, அதுபெறுமையாலே, "கீழ்பட்டக்லேசங்களுமெல்லாமொன்றுமல்ல: இதிலே ஒருகலாமாத்ரம்" என்னும்படி நோந்து, காட்டுத் தீ கதுவிஞரைப்போலே தப்தராய், தம்மிற்காட்டிலும் ஆகுலமான கரணங்களையுடையராய், "என்விடாயெல்லாந்தீரும்படி திவ்யாவயவங்களோடே வரவேணும், அழகிய திருவஹ்ஷேகத்தோடே வரவேணும், மேவம்போலே வரவேணும்: அழகியவடிவோடே வரவேஹும்: உஹயஸமயத்திலாஹ்யனப்போலே பெரியபுகரோடே வரவேணும்" என்றற்போலே கூப்பிட்டு, பின்னையும் அவன்வந்து முகங்காட்டக்காணுமையாலே, நாம் இந்தக்லேஶத்தோடே முடிந்துபோமித்தனையர் காதே யென்றுஇழவோடே தலைக்கட்டுகிறது.

முதற் பாட்டு.

மாயக்கூத்தா! வாமனு! வினையேன்கண்ணு! கண்கைகால்
தூயசெய்யமலர்களாச் சோதிச்செவ்வாய்முகிழ்தா
சாயல்சாமத்திருமேனிதன்பாசடையாதாமரைநீள்
வாசத்தடம்போல்வருவானே! ஒருநாள்காணவாராயே!

அ.—(மாயக்கூத்தா) - வாமநனும் ஸ்ரீவஸுதேவர்திருமகனும் வந்து திருவவதாரம்பண்ணி, ஆஸ்சர்யமாய் உர்ஜிதமான திவ்யசேஷ்டிதங்களைப்பண்ணுகிறது அடியேனுக்காகவன்றே? பின்னையும் நான் ஹாஸ்யஹீநனைகபாலே காணப்பெறுகிறிலேன்; அடியேனுடைய கண்களின் விடாய்தீரும்படி ஒருநாள்காண உன்னுடைய திருக்கண்கைகால்கள் தூயசெய்யமலர்களாகவும், சோதிச்செவ்வாய்முகிழ்தாகவும், உஜ்ஜ்வலமாய் ஆஸ்சர்யமாயிருந்த திருமேனியைக் குளிர்ந்த இலைபாகவுமுடையையாய், புண்யமுந்ய வாஸிதஅநந்தஜிஹ்நராளனுமாயிருந்த நீ, ஒருதாமரைத்தடாகம் நடந்துவருமாபோலே வாராயென்று கூப்பிடுகிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், என்விடாய் கெடும்படி தாமரைத்தடாகம்போலே வந்து தோற்றியருளவேணு மென்கிறார்.

[மாயக்கூத்தா வாமனு] - ப்ரயோஜநாந்தரபரனான இந்த்ரனுடைய அபேக்ஷிதம்பூரிக்கைக்காக ஸ்ரீவாமநனுப் மஹாபலியையுடைய யஜ்ஞவாடமேறநடக்கை

கதுவினரை-ஸ்பர்ஶித்தாரை. "கண்ணும்வாயும்திவர்ந்து" என்றதைப்பற்ற - தம்மிற்காட்டிலும் இத்யாதி. "கண்கைகால்" இத்யாதியைப்பற்ற - என்விடாயெல்லாம் இத்யாதி. "பவளவாயும்நால்தோளும்" இத்யாதியைப்பற்ற - திவ்யாவயவங்களோடே என்றது. "முடிசேர்சென்னி" என்றதைப்பற்ற - அழகிய இத்யாதி. "தூநீர்முகில்" என்றதைப்பற்ற-மேகம் இத்யாதி. "கொண்டல்வண்ணு" என்றதைப்பற்ற - அழகியவடிவோடே இத்யாதி. "கருநாயிறுதிக்கும்," "இளநாயிறாண்டுபோல்" என்றதைப்பற்ற - உஹயஸமயத்தில் இத்யாதி. "எங்கே காண்கேனே" என்றதைப்பற்ற - நாம் இந்தக்லேஶத்தோடே இத்யாதி.

தொடக்கமான மநோஹாரியானஶிவ்யசேஷ்டிதங்களைபுடையவனே! [விஜேயன்கண்ணை] - எனக்காக க்ருஷ்ணனாய்வந்து திருவவதாரம் பண்ணினவனே! இத்திருவவதாரம் தமக்கு கார்யகரமாகாமையாலே, விஜேயனென்கிறார். [சாயற் சாமத்திருமேனி] - சாயலையுடைய ஶ்யாமமான திருமேனி குளிர்ந்தஇலைபாக.

ப.—முதற்பாட்டில், நிரதிஶயாநுஷாவ்பமான வடிவழகையுடைய வாமநாதி ப்ராதுர்ஹாவத்தை அநுஸந்தித்து, ஶ்ரமஹரமான பத்மதடாகம்போலே நான் காணும் படி வரவேணுமென்றபேக்ஷிக்கிறார்.

மாயம் - ஆஶ்சர்யரூபமான ஶீலவ்பாபாரங்களையும், கூத்தா - மநோஹாரி சேஷ்டிதத்தையு முடையையாய், வாமந - (மஹாமேருவை மஞ்சாடியாகச்சுருக்கினாற் போலே ஹ்ரஸ்வமான) வாமநவேஷத்தைபுடையையாய், விஜேயன் - (யஜ்ஞமநோரதமும் அநுஷ்டிக்கப்பெறாத) பாபத்தையுடைய எனக்கு, கண்ண - (ஆஸந்நஜ்ஞப்பிறந்து வைத்து அவ்வருகுபட்ட) க்ருஷ்ணனாகவனுப், கண் - (அநுஷ்டிக்க ஆசைப்பட்டாரை அங்கீகரிக்கும்) திருக்கண்ணும், கை - (அஶ்ரயப்ரதமான) திருக்கையும், கால் - (ஆஶ்ரயணீயமான) திருவடிகளும்,—தூய- அழுக்கற்று, செய்ப - சிவந்து, மலர்கள் ஆ - (அலர்ந்த) பூக்களாகவும், சோதி - மந்தஸ்மிதோஜ்ஜ்வலமான, செம் - சிவந்த, வாய் - திருவதரம், முகிழ்தாஅ - முகுளமாகவும், சாயல் - ஒளியையுடைத்தாய், சாமம் - ஶ்யாமளமான, திருமேனி - திருமேனி, தண் - குளிர்ந்த, பாசடைஆ - பச்சிலைச்செறிவாகவும், (“உதாஹரணவஜ்ஜதடாகஶிவ” என்கிறபடியே), தாமரை - (அலர்ந்த) தாமரைப்பூக்களையுடைத்தாய், ஈள் - பெரியதாய், வாசம் - பரிமளோத்தரமான, தடம்போல் - தடாகம் (நடக்குமாபோலே), வருவானே - வருமவனே! ஓருநாள் - ஒருநாள், காண - காணும் படியாக, வாராய் - வந்தருளவேணும்.

இ—முதற்பாட்டில், என்விடாயெல்லாம் கெடும்படி, தாமரைத்தடாகம் போலே வந்து தோற்றியருளவேணு மென்கிறார்.

[மாயக்கூத்தா] - ஆஶ்சர்யங்களையும் மநோஹாரிசேஷ்டிதங்களையும் உடையவனே! இந்த்ரனிரப்புத் தலைக்கட்டுகைக்காக அன்றேபிறந்து அன்றேவளர்ந்து அன்றேயிரப்பிலே அயிகரிக்கையும், மஹாபலியஜ்ஞவாடத்தளவும் ஔஶநீயமாம்படி நடந்துசென்று “மாவலி” என்னுற்போலே முக்யஜல்பிதங்கள் முதலான மநோஹாரி சேஷ்டிதங்களையுமுடையவனே! நடந்துசென்ற நடை, வல்லாராடிலுற் போலேயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [வாமந] - இந்த்ரனுக்காகத் தன்னையிரப்பாளனாக்கினவன்கிடீர், தன்னைக்காண்கையே ப்ரயோஜநமாயிருக்கிற என்னை இரப்பாளனாக்கினனன்! [விஜேயன் கண்ண] - ஶ்ரீவாமநனாய் வந்தவதரித்தது இந்த்ரனுக்காகாற் போலே, க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்தது தமக்காக என்றிருக்கிறார். அவதாராந்தரங்களிற் காட்டிலுங்க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் அண்ணிமையாலே சொல்லுகிறார். ஸர்வஸாதாரணனுடைய அவதாரமாகையாலே, உணர்ந்தவர்களுக்கு “எனக்கு” என்னலாம்படியிருக்கையாலே சொல்லுகிறரென்றுமாம். விஜேயனென்கிறது - பல்லிலேபட்டுத் தெறித்தாற்போலே, அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டபடியாலே சொல்லுகிறார். [கண் கை கால் தூயசெய்யமலர்களா]-கிட்டினாரை முதலுறவுபண்ணும் கண், நோக்குக்குத்தோற்றவர்களை யணைக்கும் கை, ஸ்பர்ஶத்துக்குத் தோற்றுவிழும் திருவடிகள், அங்கேகிடந்து தலையெடுத்தறுஹவிக்கும் வடிவு கண்டபோதே விடாய்கெடும்படி நிர்மலமாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள பூக்க

ளாக. ஒருபொய்கை பரப்புமாறப் பூத்தாற்போலே, ஸூரஸ்யூர்க்குப் பூவேயாப்த் தோற்றுமித்தனையிறே. [சாதிச்செவ்வாய் முகிழ்தா]-தேஜோரூபமாய்ச் சிவந்திருந் துள்ள திருவயரம் முகுளமாக. "சுவாகூ₃நாஶ:" என்கிற தத்வமாகையாலே, ஸ்மி தம் விகாஸோந்முவமான அளவாயிறேயிருப்பது. "ஷ்யசோநி₃வாம்பை₃ஜ:" என் கிறபடியேயிறே, வந்து தோற்றும்போதிருப்பது. [சாயற்சாமத்திருமேனி தண்பாசடை யா]-ஒளியையுடைத்தாய் ஶ்யாமமான திருமேனி குளிர்ந்த பச்சிலையாக. "வ்ரு₃ஷ: வ்ரு₃ண்ஜ்ரீகாஹ:" "அக்கமலத்திலேபோலும் திருமேனி" என்னக்கடவதிறே. [தாமரை நீள்வாசத் தடம்போல் வருவானே] - பரப்புமாறத் தாமரையலர்ந்திருப்பதாய், எகார் ணவத்தை ஒருதாமரைத்தடாகமாக்கினாற்போலே பரந்திருப்பதாய், அப்பரப்படங்கப் பரிமளம் நிரம்பியிருப்பதொரு தடாகம் கடந்து வருமாபோலேபாயிற்று, பரிமளம் முன்பேயலையெறிய வரும்போதிருப்பது. "ஸவ₂ஸ்ய:" என்னக்கடவதிறே. [வரு வானே] - வரும் ஸ்வஸ்ரூவனே! முன்பு தம்பக்கல் வரும்படியை யுபகாரஸ்ம்ருதி யாலே சொல்லுகிறார். [ஒருகால்] - "ஒருகால் நாக்குருனைக்க" என்பாரைப்போலே. [காண] - வந்தால் கொள்ளும் ப்ரயோஜநம் காணுமதுவே. ஒருகூ₃ஹவிஸ்ரம்ஹத்திலும் ஸஹாயர்ஸ்ரமத்தையிறே ப்ரயோஜநமாகச் சொல்லிற்று. [வாராயே] - ஆற்றுமைமிக் காலும் தானேவந்து காட்டக்காணும்அது முறை. "தவைஷ்யஷ்ரு தாவிவ்ரு ணூதே தநூ₃ம்ஸ்யாம்", "வநஷ்வவ்ரு ஸ்ரூஸ்ரூ₃தஸ்ரூ" என்னக்கடவதிறே.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. என்விடாயெல்லாந்தீரும்படி, ஒருதாமரைத்தடாகம் போலே வந்து தோற்றியருளவேணு மென்கிறார்.

[மாயக்கூத்தா] - ஆஶ்சர்யங்களையும் மநோஹாரிசேஷ்டிதங்களையு முடைய வனே! இந்த்ரனுடைய இரப்புத் தலைக்கட்டுகைக்காக அன்றேபிறந்து அன்றே வளர்ந்து அன்றே இரப்பிலே அதிகரிக்கையும், மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்தளவும் ஔர்வ நீயமாம்படி நடந்து சென்று "மாவலி" என்றுற்போலே முக்யஜல்பிதங்கள் முத லான மநோஹாரி சேஷ்டிதங்களையு முடையவனே! நடந்துசென்றநடை, வல்லாராடி னுற்போலே யிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [வாமனு] - இரந்தும் இரந்தவர்க்கீகையே ப்ரயோஜநமாயிருக்கிறவன்கிடீர், தன்னைக்காண்கையே ப்ரயோஜநமாயிருக்கிற என்னை இரப்பாளனைக்கி இரங்காதிருக்கிறன். [வினையேன்கண்ணு] - ஸ்ரீவாமநனாய்வந்த வதரித்தது இந்த்ரனுக்காகாற்போலே, க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்தது தமக்காக என்றிருக்கி றார். அவதாராந்தரங்களிற்காட்டிலும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில்அண்ணிமையாலே சொல்லுகி றார். ஸர்வஸாதாரணனுடைய அவதாரமாகையாலே, உகந்தவர்களுக்கெல்லாம் "எனக்கு" போலே வந்து தோற்றியருளவேணு மென்கிறார்.

முதற்பாட்டு.—மாயக்கூத்தா இத்யாதி. "தாமரைநீள்வாசத்தடம்" இத்யாதியைப்பற்ற அவதாரிகை - என்விடாய் இத்யாதி.

வ்யஸ்திகரண ஸமாஸமாக்கி அர்த்தம் - ஆஶ்சர்யங்களையும் இத்யாதி. ஆஶ்சர்யம்எது? மநோஹாரிசேஷ்டிதங்கள் எது? என்ன - இந்த்ரனுடைய இத்யாதி. நடையை, "கூத்து" என்பா னென்? என்ன - நடந்துசென்ற இத்யாதி. நடை உக்த்யாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். ஆர்த்தி ப்ர காரணத்திலே, "வாமனு" என்று ஸம்போ₃தி₄க்கிறதுக்கு ஹேது - இரந்தும் இத்யாதி. எல்லார்க்கு மொவ்வாதோ? "வினையேன்கண்ணு" என்கிறதென்? என்ன - ஸ்ரீவாமநனாய் இத்யாதி. அவதா ராந்தரங்களிருக்க, இவ்வவதாரத்தை "மஹர்யம்" என்பானென்? என்ன - அவதாராந்தரங்களில் இத்யாதி. அண்ணிமை - ஸாமீப்யம். "எல்லார்க்குமொவ்வாதோ" இத்யாதி ஸங்கைக்குப் பரிஹாரா

என்னலாயிருக்கையாலே சொல்லுகிற ரென்றுமாம். வினையேனென்கிறது - பல்லிலே பட்டுத் தெறித்தாற்போலே, அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டபடியாலே சொல்லுகிறார். [கண் கைகால்தூயசெய்யமலர்களா] - கிட்டினாரோடு முதலுறவுபண்ணும் கண், நோக்குக்குத் தோற்றவர்களை அணைக்கும் கை, ஸ்பர்சத்துக்குத் தோற்றுவிழும் திருவடிகள்,—அங்கே கிடந்து தலையெடுத்து அநுபவிக்குமதாய்க் கண்டபோதே விடாய்தீரும்படி ச்யாமமான திருமேனிக்குப் பரஹாஸமான நிறத்தையுடைத்தான தாமரைப்பூவாக. [சோதிச்செவ்வாய் முகிழதா] - புகரையுடைத்தாய்ச் சிவந்திருக்கிற திருவதரமானது, அதில் முகுளமாக. †''அவாக்ஸ்வநாதரஃ''(அவாக்யநாதரஃ)என்கிற தத்த்வமாகையாலே, ஸாம்ஸர்யாதிசயத்தாலே, ஸ்மிதம் விகாஸோந்முகமான அளவாயிறேயிருப்பது ; ஆகையாலே - முகுளமென்கிறது. [சாயற்சாமத்திருமேனிதண்பாசடையா] - ஒளியையுடைத்தாய் ச்யாமமான திருமேனி, குளிர்ந்தபச்சிலையாக ; ‡''வபுரஷ்டவோபுண்டரீகாபஃ'' (புருஷஃ புண்டரீகாபஃ) ''அக்கமலத்திலேபோலும்'' என்கிறபடியே. [தாமரைநீள் வாசத்தடம் போல் வருவானே] - பரப்புமாறத் தாமரைமலர்ந்திருப்பதாய், ஏகார்ணவத்தை ஒரு தடாகமாக்கினாற்போலே பரந்திருப்பதாய், அப்பரப்படங்கப் பரிமளத்தாலே நிரம்பியிருப்ப தொரு தடாகம் நடந்துவருமாபோலேயாயிற்று, பரிமளம் முன்பே அலையெறிய வரும்போ திருப்பது: §''ஸர்வகந்தஃ'' (ஸர்வகந்தஃ) என்னக்கடவதிறே. [வருவானே] - வரும் ஸ்வஹாவனே ! முன்பு தம்பக்கல் வருகிறபடியை உபகாரஸ்ம்ருதியாலே சொல்லுகிறார். [ஒருநாள்] - ''ஒருகால் நாக்குநினைக்க'' என்பாரைப்போலே. [காண] - வந்தால் கொள்ளும் ப்ரயோஜநம், காணும்இதுவே. ஒரு ஹேயவிஷயத்திலும் ஸஹாஸர்ஸநத்திலேயிறே அந்வயம். அப்பேறுபெறும்படி. [வாராயே] - அத்தலையாலே வரக் காணவிருக்கு மவரிறே; []''தவைவ்ருஷ்டஸ்தாவிவ்ருணுதேதநூம்ஸ்வாம்'' (தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதேதநூம்ஸ்வாம்) என்கிறபடியே, தாம் கிட்டிக் காணுமது ஸ்வரூபவிரோயமென்றிருக்கிறார். (க)

ந்தரம்- ஸர்வஸாதாரணன் இத்யாதி. என் கண்ணு என்னவமைந்திருக்க, ''வினையேன்'' என்றதுக்கு ஹாவம் - வினையேனென்கிறது இத்யாதி. ''கண், கை, கால்'' என்கிற க்ரமத்துக்கு ஹாவம்- கிட்டினாரோடு இத்யாதி. ''செய்ய'' என்றதுக்கு ஹாவம் - அங்கேகிடந்து இத்யாதி. மலர் என்னுதே, ''முகிழ்'' என்றதுக்கு ஹாவம் - அவாக்ஸ்வநாதரஃ இத்யாதி. சாய்-ஒளி. பாசு - பசுமை, அடை - இலை. திருமேனி பச்சிலைபோலேயிருக்குமோவென்ன, ப்ரமாணம் - வபுரஷ்டஃ இத்யாதி. ''ஸ ஹாகஸ்மாத்புருஷாத்பாபாத்ப்ரமுமுசாநஃ । வபுரஷ்டஃவபுண்டரீகாக்ஷஃ ஸ்ரஜிவம்தத்வாதாதநஃ'' அத்ர, புண்டரீகஸப்தேந - புண்டரீகபலாசா உச்யந்தே. வாசம் - பரிமளம். ' தாமரை என்றதுக்கு அர்த்தம் - பரப்புமாற இத்யாதி. அந்த ச்சியை உத்ப்ரேக்ஷிக்கிறார் - ஏகார்ணவத்தை இத்யாதி. அப்படி வாசமுண்டோவென்ன - ஸர்வகந்ய இத்யாதி. இப்போது வாராதிருக்க, ''வரும் ஸ்வஹாவன்'' என்கிறதென்னென்ன - முன்பு இத்யாதி. ஒருநாள்போருமோவென்ன - ஒருகால் இத்யாதி. அநுபவிக்க என்றதே, ''காண'' என்றதுக்கு ஹாவம் - வந்தால் இத்யாதி. ஆனால் காண்கைபோருமோ, அநுபவிக்கவேண்டாவோவென்ன - ஒருதேசம் இத்யாதி. தாம் போகிறதுக்கென் ? என்ன - அத்தலையாலே இத்யாதி. அவன்காட்டக் காணவேணுமோவென்ன, ப்ரமாணம் - தவைவ்ருஷ 'காணவாராய்' என்றதுக்கு ஹாவாந்தரம் - தாம்கிட்டி

(க)

† வாந்-3-14. ‡ வராஹபுராணம். §[] கட-2-23; முண்ட-3-2.

இரண்டாம் பாட்டு.

காணவாராயென்றென்று கண்ணும்வாயும்துவர்ந்து அடியேன்
நாணிநன்னுட்டலமந்தால் இரங்கியொருநாள்நீயந்தோ!
காணவாராய்கருநாயிறுதிக்கும் கருமாமாணிக்க
நாள்நல்மலைபோல்சுடற்சோதி முடிசேர்சென்னியம்மானே!

அ.—(காணவாராய்.) - காணவாராயென்றென்று கூப்பிட்டுக் கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து, நான் இப்பாடுபடச்செய்தேயும் நீ வாராதொழிந்தவாறே உன்னை நிர்க்ருணனென்று லோகத்தார் சொல்லுகிறரென்று அடியேன் லஜ்ஜித்து, உன்னைக் காணப்பெற்று ஸம்ருத்தமான இந்நாட்டிலே நானொருவனும் காணப்பெறாதே கிடந்து அலமந்தால், என்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி, ஜ்ராஜ்வல்யமான நீலாலக வந்ய வந்ய-ரோத்தமாங்ஹனுய், நீலஜ்யோதிர்மயதிவ்யரூபனுப், உஜ்ஜ்வலமான ஹஸ்திமாலி விலஸித மாய், புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமாயிருப்பதொரு கருமாணிக்கமலை நடந்துவருமாபோலே காணவாராயென்கிறார்.

ஒ.— இரண்டாம்பாட்டில், என்னிடாய்கெடும்படி அழகிய மயிர்முடியோடே வந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார்.

[நாணி] - இவனை நாட்டார் பழிசொல்லுகிறார்களென்று லஜ்ஜித்து. இவனை யாசைப்பட்டுப் பெறுமையாலே "என்செய்தேனுனை?" என்று லஜ்ஜித்தென்றுமாம். [நன்னுடு] - விபரீதலக்ஷணை. விஷயாநுபவத்தாலே ஸுவிதமான தேசத்திலேயென்றுமாம். தம்மைப்போலே கூப்பிடக்காணுமையாலே, ஆத்மாநுபவத்தாலே ஸுவிப்பார் ஸுவிப்பது எம்பெருமானைப் பெற்றிறேயென்றுகொண்டு நன்னுடென்கிறாராகவுமாம். [அலமந்தால்] - தடுமாறினால். [கருநாயிறென்று தொடங்கி] - கறுத்திருந்துள்ள ஆதித்யன் உதியாநிற்பதுஞ்செய்து ஆஹ்லாதகரமான யோக்யதையையுடையதொரு மாணிக்கமலைபோலே அழகிய மயிர்முடியோடேகூடின சென்னியையுடைய பெரியோனே!

ப.—அநந்தரம், ஔர்ஜ்வல்யமான மயிர்முடியையுடைய நீ, என்க்லேஶந்தீரக் கண்டு அநுபவிக்கும்படி வந்தருளவேணுமென்கிறார்.

'கரு - கறுத்த, நாயிறு - ஆதித்யன், உதிக்கும் - உதித்துக்கிளம்பியிருப்ப தாய், மா - மஹத்தான, கருமாணிக்கம் - நீலரத்நமாய், நாள் - செவ்வியழியாதபடி, நல் - ஔர்ஜ்வல்யமான, மலைபோல் - பர்வதம்போலே, சுடர் - (பரம்புகிற) சுடரையுடைத்தான, சோதி - தேஜஸ்ஸையுடைய, முடி - மயிர்முடியோடே, சேர்-சேர்ந்த, சென்னி - உத்தமாங்ஹத்தையுடைய, அம்மானே - ஸ்வாமியானவனே! கான - (உன்வடிவழகைக்) காணும்படி, வாராய் - வரவேணும்', என்றென்று - என்று பலகாலும் பார்த்துக் கூப்பிட்டு, கண்ணும் - (பார்க்கிற) கண்ணும், வாயும் - (கூப்பிடுகிற) வாயும், துவர்ந்து - (பசையற) உலர்ந்து, நாணி-(நம்மபேக்ஷை எங்ஙனே ஹலப்ராப்தையாயிற்றென்று) லஜ்ஜித்து, நல் - ஸ்வாமிமதம்பெற்று உசந்திருக்கிற, நாடு-நாட்டிலே, அடியேன் - ஸுலப்யத்வம் நிரூபகமான நான், அலமந்தால் - (இப்படி) அலமந்தால், ஒருநாள் - ஒருநாள்;

இரங்கி - க்ருபைபண்ணி, நீ - (கூணுமும் பிரியவொண்ணுத அழகையுடைய) நீ, காணாகாட்சியாகிற ப்ரயோஜநத்தைப் பெறும்படி, வாராய் - வருகிறிலை. அந்தோ - ஐயோ! ஆசைப்பட்டுக் கூப்பிட்டாலும் முகங்காட்டவாலாகாதோ?

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், என்விடாய்கெடும்படி அழகிய மயிர்முடியோடே வந்து தோன்றியருளவேணு மென்கிறார்.

[காணவாராய் என்றென்று] - ஒருகால் அழைத்துவாக் காணுவிட்டால், "நம்மாசையை ஆவிஷ்கரித்தோம், வந்தபோது வருகிறான்" என்றிருக்கிறாரில்லர்; நிரந்தரமாகக் கூப்பிடாநிற்பர். [கண்ணும்வாயும் துவர்ந்து] - எங்ஙனே வருமென்று அறியாமையாலே, திக்குக்கள்தோறும் பார்த்துக் கண் பசையற வுலர்ந்தது. "கண்ணீர் கைகளாலிறைக்கும்" என்கிறவூழையும் கழிந்தது, கூப்பிட்டுநாவும் பசையறவுலர்ந்தது. [அடியேன் நாணி] - அத்தலையில் அவத்யம் நம்மதாம்படியான ஸம்வந்துத்தைபுடைய நான் லஜ்ஜித்து. இவனைநாட்டார் என்சொல்லுகிறரென்று லஜ்ஜித்தென்னுதல்; ப்ரயோஜநார்த்தியாய்க்கூப்பிடுகையன்றிக்கே, முறையறிந்து காண்கைக்குக்கூப்பிட்டநமக்கு உதவினபடி யழகிதாயிருந்ததென்று லஜ்ஜித்தென்னுதல். [நன்னுடு] - * கூநநகொஶ ஹாஜநமாகையாலே விபரீதலக்ஷணையாதல்; விஷயாநுபவத்தாலே களித்துவர்த்திக்கிற தேசமென்னுதல்; தம்மைப்போலே கூப்பிடக் காணுமையாலே அவனைப்பெற்றிருக்கிறார்களென்னும் நினைவாலேயாதல். இது பிள்ளான் நிர்வாஹம். [அலமந்தால்] - தடுமாறினால். [இரங்கி] - உனக்கு அபேக்ஷையில்லாவிட்டால் பராநர்த்தத்துக்கிரக்க வேண்டாவோ? ருஷிகளுக்குள்ள ஆர்ஜவமட்ஸ்யமுமில்லையோ? [ஒருநாள்] - பலநாள் வேணுமென்கிறதேனே? [நீ] - கண்டுகொண்டு நிற்கவேண்டும் வைலக்ஷண்யத்தையுடைய நீ. [அந்தோ] - உன்வைலக்ஷண்யம் அறியாதொழிந்தால், என்னுர்த்தியும் அறியாதொழிவதே! [காணவாராய்] - ப்ரயோஜநார்த்தியாய் அழைக்கிறதேனே? [கருநாயிறுதிக்கும்] - கறுத்திருக்கிற ஆதித்யன் உதிக்கிற. [கருமாமாணிக்கநாள் நல்மலைபோல்] - அவ்வாதித்யனுடைய உதயகிரி இருக்கிறபடி. நீலமாய்ப் பெருவிலையனை ரத்நபர்வதம்போலே. [நாள் நல்மலை] - "நாட்டு" என்னுமாபோலே, ஔர்வநீயமான மலை. [சுடர்ச்சோதி முடி] - மிக்கபுகரையுடைய மயிர்முடி. 'கருநாயிறுதிக்கும்' - என்கிற த்ருஷ்டாந்தலக்ஷணத்தாலே முடியென்று - மயிர்முடியாகிறது. [சேர்செந்நி] - அதுக்காஶ்ரயமான திருமேனி நீலரத்நபர்வதம் போலேயாயிற்றிருப்பது. [அம்மானே] - ஸர்வேஶ்வரனே! நித்யஸூரிகளாய்ப் போந்தஸம்ஸாரி முக்தனுய்ச்சென்றால், தாபஹராமாக அவனுக்குச்செய்வது திருக்குழலைப் பேணுமத்தனை. "கொஶவஃ கொஶநாஶநஃ"

ஈ.—இரண்டாம்பாட்டு. என்விடாய் கெடும்படி அழகியமயிர்முடியுடனே வந்து தோற்றியருளவேணு மென்கிறார்.

[காணவாராயென்றென்று] - ஒருகால் "காணவாராய்" என்றால் வரக்காணுவிட்டால், ஆறியிருக்கவல்லரன்றே; பின்னையும் "காணவாராய், காணவாராய்"

இரண்டாம்பாட்டு.—காணவாராய் இத்யாதி. "கருநாயிறுதிக்கும் - சுடர்ச்சோதிமுடி" என்றதத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - என்விடாய் இத்யாதி.

திரியவும் "காண்வாராய்" என்கிறதென்னென்ன - ஒருகால் இத்யாதி. கண்ணும் வாயும் துவருகைக்கு ஹேதுஅருளிச்செய்கிறார் - எங்ஙனேவரும் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

என்பராயிற்று. [கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து] - எங்ஙனேவருமென்று அறியாமையாலே, திக்குக்கள்தோறும் பார்த்துக் கண்பசையறவுலர்ந்தது. "கண்ணீர்கைகளாலிறைக்கும்" என்னும் தசையும் கழிந்தது. கூப்பிட்டு வாயும் பசையறவுலர்ந்தது. [அடியேன்நாணி]- அத்தலையில்அவத்யம் நம்மதாம்படியான ஸம்பந்தமுடைய நான் லஜ்ஜித்து. இவனை நாட்டார் என்சொல்லுகிறார்களென்று லஜ்ஜித்தென்னுதல்; ப்ரயோஜநார்த்தியாய்க் கூப்பிடுகையன்றியே, முறையறிந்து காண்கைக்குக் கூப்பிட்ட நமக்குத் தன்படி அழகிதாயிருந்ததென்று லஜ்ஜித்தென்னுதல். [நன்னுடு] - * அநந்தக்லேஶாஜநமாகையாலே விபரீதலக்ஷணையாதல், விஷயாநுபவத்தாலே களித்துவர்த்திக்கும் தேசமென்னுதல். பிள்ளான், "எம்பெருமானைப்பெற்று அநுபவிக்கும் நாடுகாண்" என்னுமாம், "இல்லையாகில் கூப்பிடார்களோ?" என்று. [அலமந்தால்] - தடுமாறினால். [இரங்கி] - உனக்கு அபேக்ஷையில்லாவிட்டால் பராநர்த்தத்துக்கு இரங்கவேண்டாவோ? ருஷிகளுக்குள்ள ஆந்ருஶம்ஸ்யமும் இல்லையோ? [ஒருநாள்] - பலநாள் வேணுமென்கிறேனே? [நீ] - கண்டுகொண்டு நிற்கவேண்டும்படி வைலக்ஷண்யத்தையுடைய நீ. [அந்தோ] - உன் வைலக்ஷண்யம் அறியாதொழிந்தால், எனைநேர்த்தியும் அறியாதொழிவதே! [காணவாராய்] - ப்ரயோஜநார்த்தியாய் அழைக்கிறேனே. [கருநாயிறுதிக்கும்] - கறுத்திருக்கிற ஆதித்யனுதிக்கிற. [கருமாமாணிக்கநாள்நல்மலைபோல] - அவ்வாதித்யனுதிக்கிற உதயகிரி இருக்கிறபடி. நீலமாய்ப் பெருவிலையனான ரத்நபர்வதம்போலே. [நாள்நல்மலை] - "நாட்டூ" என்னுமாபோலே, அபிநவமாய் ஶ்லாக்யமான மலை. "கருமாமாணிக்கம் - நன்மலைமேல் - கருநாயிறுதிக்கும் - பொழுது - போல் - முடிசேர்சென்னியம்மான்" என்றுகூட்டுவது. நாள் - பொழுது. [சுடர்ச்சோதிமுடி] - மிக்க புகரையுடைய மயிர்முடி. 'கருநாயிறுதிக்கும்' - என்கிற த்ருஷ்டாந்தவலத்தாலே, முடியென்று - மயிர்முடியாகிறது. [சேர்

இத்தால் ஶ்ரவம் - கண்ணநீர் இத்யாதி. கூப்பிட்டு இத்யாதிவாக்யம் எங்ஙனேவரும் இத்யாதிவாக்யத்தோடுகூட்டு. "நாணி" என்றதின் †முந்தின அர்த்தாநுகுணமாக "அடியேன்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - அத்தலையிலவத்யம் இத்யாதி. "அடியேன்" என்றதுக்கும் "நாணி" என்றதுக்கும் அர்த்தாந்தரம் - ப்ரயோஜநார்த்தியாய் இத்யாதி. ஆக, லஜ்ஜாஹேது இரண்டு. "நன்னுடு" என்றதுக்கு மூன்றர்த்தம் - அநந்தக்லேஶ இத்யாதி வாக்யத்ராயத்தாலே. இரண்டாமர்த்தம் - ஸம்ஸாரிகளப்ப்ராயத்தாலே. விஷயாநுபவத்தாலே - ஶப்தாதிவிஷயாநுபவத்தாலே. அது எப்படியென்ன - இல்லையாகில் இத்யாதி. "அலமந்தால் - தடுமாறினால் இரங்கி" என்றதுக்கு ஶ்ரவம் - உனக்கு இத்யாதி. பராநர்த்தத்துக்கு இரங்கினவர்களுண்டோவென்ன - ருஷிகளுக்கு இத்யாதி. ருஷிகளுக்குள்ள என்றது - பிராட்டிக்கு இரங்கின வால்மீகியைக்கடாக்ஷித்து. "நீ" என்றதுக்கு - "காணவாராய்" என்றதுக்கு அநுகுணமாக அர்த்தம் - கண்டுகொண்டு இத்யாதி. "அந்தோ" என்றதுக்கு ஹார்த்தஶ்ரவம் - உன்வைலக்ஷண்யம் இத்யாதி. "கருமாமாணிக்கமலை" என்று -வர்ணிக்கிறதுக்கு ஶ்ரவம் - அவ்வாதித்யன் இத்யாதி. நாட்டூ - அப்போதலர்ந்தபூ. அர்த்தாந்தரம் - கருமாமாணிக்கம் இத்யாதி- முந்தின அர்த்தத்துக்கு, நாளநன்என்று - முழுச்சொல்லாய், அதுக்கர்த்தம் - அபிநவமாய், அத எவ ஶ்லாக்யமானமலையென்றபடி. கருமாமாணிக்கநாள்நல்மலையில் - கருநாயிறுதிக்குமாபோலேயிருக்கிற - முடிசேர்சென்னியம்மானென்றபடி. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, "நாள், நல்" என்று பிரித்து, நாளென்று - பொழுதாய், "கருமாமாணிக்கம் - நன்மலைமேல் கருநாயிறுதிக்கும் - பொழுது - போல் - முடிசேர்சென்னியம்மான்" என்று அந்வயிப்பது. "முடி" என்றால் - மயிர்முடியன்கைக்கு நியாமகம்எது? என்ன - கருநாயிறு இத்யாதி. மயிர்முடிக்கு ஆஶ்ரயம் - உத்தமாங்கமாய், அது திருமேனியிலேகதேசமாகையாலே - அதுக்காஶ்ரயமான நதிமேனி என்கிறாராதல்,

---

† இங்கே அரும்பதவாக்யம் அந்வயிக்கவில்லை.

சென்னி] - அதுக்குஆஶ்ரயமான திருமேனி ரத்நபர்வதம்போலேயாயிற்றிருப்பது. [அம்மானே] - ஸர்வேஶ்வரனே! ஸம்ஸாரி முக்தனுய்ச்சென்றால், தாபஹரமாக அவனுக்குச் செய்வது திருக்குழலப்பேணுமத்தனை. "கௌஸல்யாஸுப்ரஜாராம" (கௌஸல்யைக்கேஶ நாஶநர்) என்றிறே இருப்பது. (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

முடிசேர்சென்னியம்மா! நின்மொய்பூந்தாமத்தண்துழாய்
கடிசேர்கண்ணிப்பெருமானே! என்றென்றேங்கியழுதக்கால்
படிசேர்மகரக்குழைகளும் பவளவாயும்நால்தோளும்
துடிசேரிடையுமமைந்தது ஓர்தூநீர்முகில்போல்தோன்றுயே.

ஆ.—(முடிசேர்.) - நிரதிஶயபரிமள துளஸீலலிதமான அலகலாரத்தை யுடையவனேயென்றென்று ஏங்கி அழுதக்கால், கர்ணபாஶ ஸுஸம்ஶ்லிஷ்ட மகர குண்டல வித்ருபஸத்ருஶாயத சதுர்பாஹூதநுதர மயூகாஹிதமாய், விமலஸலில பரிபூர்ணமாயிருப்பதொரு பாயஸம்போலேயந்து தோன்றுகிறிலே என்கிறார்.

ஓ.—மூன்றும்பாட்டில், என்னுடைய ஊர்த்திதிருப்படி விலக்ஷணமாய் ஶ்ரம ஹரமான தூநீர்முகில்போலே வந்துதோற்றியருள வேணுமென்கிறார்.

[முடியென்று தொடங்கி] - ஸர்வைஶ்வர்யஸூசகமான திருவஹிர்முகத் தோடேகூடின சென்னியையுடைய ஸர்வேஶ்வரனே! உனக்குத்தகுதியாய் மிகவும் அழகியதாய் ஒளியையுடைத்தாய் ஶ்ரமஹரமாய்ப் பரிமளம் மிகாநின்றுள்ள திருத்துழாய் மாலையையுடைய பெரியோனே என்று நிரந்தரமாகச் சொல்லாநின்றுகொண்டு பொருமி யழுதால். [படிசேர் மகரக்குழையென்று மேலுக்கு] - படியாய்ச் சேர்ந்திருந்துள்ள மகரக்குழைகளும் பவளம்போலேயிருக்கிற வாயும் நாலுதோளும் துடியையொத்திருந் துள்ள இடையையுமுடைத்தாய்க்கொண்டு சமைந்து தெளிந்த நீரை முகக்கையாலே நல்லநிறத்தையுடைய மேகம்போலே வந்துதோன்றவேணும். படியாவது - திரு வுடம்பென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரணவபவஶாலையையுடைய காளமேகம்போலே உன்னுடைய ஔஜ்ஜ்வல்யம் ப்ரகாஶிக்கும்படி வந்துதோற்றவேணுமென்கிறார்.

முடி-(உபயவிஹ ஸ்திதாதத்வத்தால்வந்த ஆயிராஜ்பத்துக்கு ஸூசகமான) திரு வஹிர்முகத்தோடு, சேர் - பொருந்தின, சென்னி - திருமுடியையுடைய, அம்மா -

---

"சென்னி" என்று - விக்ரஹத்துக்கும்உபலக்ஷணமாதல். மயிர்முடியைச்சொன்னதுக்கு ஹாவம் - ஸம்ஸாரி இத்யாதி. அப்படி தாபஹரமோவென்ன, ப்ரமாணம் - கௌஸல்யா இத்யாதி. "நரகே வபுஶோநஸ்ய ஸீதாயாஶ்சநவாரிஜாக்ஷித: । கிம்கவ்யாநாவிதாஷ்யாமோ தாஷ்வேவ: கௌஸல்யா கௌஸல்யா ஸுப்ரஜாராம:" "கருமாமாணிக்கம் - நன்மலைமேல் கருநாயிறுதிக்கும் நாள் - போலேயிருக்கிற சுடர்ச் சோதி முடிசேர்சென்னியம்மானே - காணவாராயென்றென்று" என்று தொடங்கி, 'நீ அந்தோ! காணவாராய ந்யங்வய:

ஸ்வாமியானவனுய், நின் - உனக்கு அஸாதாரணமாய், மொய் - செறிந்து, பூ - உபய நீயமாய், தாமம் - ஒளியையுடைத்தாய், தண் - குளிர்ந்த, துழாய் - திருத்துழாயாகிற, கடி சேர் - பரிமளோத்தரமான, கண்ணி - மாலையையுடைய, பெருமானே - ஸ்வாயிக ணவனே! என்றென்று - என்றென்று, வங்கி - பொருமி, அழுதக்கால் - அழுதால், படி - வடிவுக்கு, சேர் - சேர்ந்த, மகரக்குழைகளும் - திருமகரக்குழைகளும், பவளம்- பவளம்போன்ற, வாயும் - திருவதரமும், நால் - காலு, தோளும் - திருத்தோளும், துடிசேர் - துடிபோலேயிருக்கிற, இடையும் - இடையுமுடைத்தாம்படி, அமைந்தது - சமைந்த, தூ - நிர்மலமான, நீர் - நீர்மையாலே பூர்ணமாய், ஓர் - அஹேதுபூர்வமாயி ருப்பதொரு, முகில்போல் - மேகம்போலே (உன்னுடைய உபகாரகத்வம் ப்ரகாசிக்கும் படி), தோன்றுய் - தோன்றவேணும்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், தெளிந்தநீரைப் பருகின காளமேகம்போலே ப்ரமஹரமான வடிவோடே என்னேர்த்தி தீரவந்து தோன்றவேணுமென்கிறார்.

[முடிசேர் சென்னியம்மா] - ஆயிரஞ்ஜயஸுசகமான திருவஹிஷேகத்தோடே சேர்ந்தசென்னியையுடையஸர்வேச்வரனே! [நின்மொய் பூந்தாமத்தண் துழாய்]- தகுதியாய்ச் செறியத்தொடுக்கப்பட்டு மநோஹரமாய் ஒளியையுடைத்தாய் ப்ரமஹரமாய், நாட்செல்லநாட்செல்லப் பரிமளம் மிக்குச்செல்லுகிற திருத்துழாய் மாலையையுடைய ஸர்வேச்வரனே! [என்றென்று] - ஒருகால் சொல்லி யாறியிருந்தேனுய்த்தான் தாழ்க் கிறியோ? [வங்கியழுதக்கால்] - பொருமிழுதக்கால்: என்னுடைய அழுகைக்குரலில் தளர்த்தியைக்கேட்டால் சடக்கெனவந்துகொடு நிற்கவேண்டாவோ? [படிசேர் மகரக் குழைகளும்]-ஸ்வரூபமாய்க்கொண்டு சேர்ந்தவென்னுதல்; படியென்று-திருமேனிபாய், அதுக்குச் சேர்ந்தவென்னுதல். "படிகண்டறிதிமே" என்னக்கடவதிறே. [பவள வாயும்] - வாய்முமெல்லாம் தோற்றும் திருவதரமும், அணைக்கைக்கு கல்பகதரு பணைத் தாற்போலே நாலுதோள்களும், துடிபோலேயிருந்த இடையுமாய்க்கொண்டு சமைந்த தொரு முகில்போலேயாயிற்று வடிவிருப்பது. இவ்விபூஷணங்கள் கேவலம் முகி லுக்கில்லாமையாலே அஹேதோபமை. [தூநீர்முகில்] - தெளிந்தநீரை முகந்த முகில். அகவாயில்தண்ணளியெல்லாம் வடிவழகிலே காணலாம்படி வந்துதோற்றவேணும்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. தெளிந்தநீரைப்பருகின காளமேகம்போலே ப்ரம ஹரமான வடிவோடே என்னேர்த்தி தீரவந்து தோற்றவேணுமென்கிறார்.

[முடிசேர்சென்னியம்மா] - ஆயிராஜ்யஸுசகமான திருவஹிஷேகம் சேர்ந்த சென்னியையுடைய ஸர்வேச்வரனே! [நின்மொய்பூந்தாமத்தண்துழாய்] - தகுதியாய்ச் செறியத் தொடுக்கப்பட்டு மநோஹரமாய் ஒளியையுடைத்தாய் ப்ரமஹரமாய், நாட்செல்ல நாட்செல்லப் பரிமளம் மிக்குச்செல்லுகிற திருத்துழாய்மாலையையுடைய ஸர்வேச்வரனே. [என்றென்று] - ஒருகால்சொல்லி ஆறியிருக்கிறேனுய்த்தான் ஆறியிருக்கிறியோ? [வங்கி யழுதக்கால்] - பொருமி அழுதக்கால். என்னழுகைக்குரலில் தளர்த்தியைக்கேட்டால்

மூன்றும்பாட்டு.—முடிசேர் இத்யாதி. "தூநீர்முகில்போல்தோன்றுயே" என்றதத்தைக் கடாக்ஷித்துஅவதாரிகை - தெளிந்தநீரை இத்யாதி.

"முடிசேர்" என்று விசேஷித்ததுக்குஹேது - ஆயிராஜ்ய இத்யாதி. நின் - உனக்குத் தகுதியாய். தாமம் - ஒளி. "சேர்" என்கிற வர்த்தமானநிர்த்தம் - நாட்செல்ல இத்யாதி. இத்தால்

சடக்கெனவந்து கொடுநிற்கவேண்டாவோ? [படிசேர்மகரக்குழைகளும்] - படியாய்ச் சேர்ந்தவென்னுதல், படியிலேசேர்ந்தவென்னுதல்: ஸ்வரூபவ்யாப்தியாய்க்கொண்டு சேர்ந்த வென்னுதல், திருமேனியிலேசேர்ந்த வென்னுதல். "படிகண்டறிதியே" என்னக் கடவதிறே. [பவளவாயும்] - ஔஷ்யமெல்லாந்தோற்றும் திருப்பவளமும். [நால்தோளும்] - அணைக்கைக்குக் கல்பகதருபணைத்தாற்போலே நாலுதோளும். [துடி இத்யாதி] - துடி போலேயிருந்த இடையுமாய்க்கொண்டு சமைந்ததொரு முகில்போலேயாயிற்று வடிவிருப்பது. இவ்விபூஷணங்கள் கேவலம் முகிலுக்கு இல்லாமையாலே அபூதோபமை. [தூநீர்முகில்] - தெளிந்தநீரைமுகந்த முகில். அகவாயில்தண்ணளியெல்லாம் வடிவிலே காணலாம்படி வந்துதோற்றவேணும். (க)

நான்காம் பாட்டு

தூநீர் முகில்போல்தோன்றும்நின்சுடர்கொள்வடிவுங்கனிவாயும்
தேநீர்கமலக்கண்களும் வந்தென்சிந்தைநிறைந்தவா!
மாநீர்வெள்ளிமலைதன்மேல் வண்காரீலமுகில்போலத்
தூநீர்க்கடலுள்துயில்வானே! எந்தாய்! சொல்லமாட்டேனே.

ஆ.—(தூநீர்.) - விமலஸலில பரிபூர்ணமாயிருப்பதொரு பயோதம்போலேயிருந்த உன்னுடைய உஜ்ஜ்வலமான திருவடியும், கனிவாயும், மகரகுண்டலமாய் கம்பீராப்ஜஸ்ஸமுத்ஜ்ஜ்வலமாய் - ஸுப்ரஸன்னமாய் - ரவிகரவிகஸிதமான புண்டரீகதளம்போலேயிருந்த திருக்கண்களும், நயநகோசரமன்றியே வந்து என்சிந்தைநிறைந்து வ்யஸநகரமாகிறபடி சொல்லநிலமல்ல வென்கிறார்.

ஒ. — நாலாம்பாட்டில், உன்னுடைய அழகுவந்து என்ஹ்ருதயத்தில் நிறைந்து நலிகிறபடி என்னால் சொல்லி முடிகிறதில்லையென்று எம்பெருமானை நோக்கி விஜ்ஞாபிக்கிறார்.

[தேநீரென்று தொடங்கி] - தேனுகிற நீரையுடைய செவ்வித்தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற கண்களும் என்ஹ்ருதயத்திலே பூர்ணமாய் நலிகிறபடி. தேனின் நீர்மையையுடைய வென்றுமாம். [மாநீர்வெள்ளிமலைபென்று மேலுக்கு] - நீர் வெள்ளத்திலே வெள்ளிமலையின்மேலே அழகிதாய்க் கறுத்துக் கிடந்ததொரு மேவம்போலே ஸுத்தஜலமான கடலிலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளும் என்ஸ்வாமீ!

ஹாவம் - என்னழகை இத்யாதி. உக்தார்த்தத்வயவிவரணம் - ஸ்வரூபமாய் இத்யாதி வாக்யத்வயம். "படி" என்றுல் - திருமேனியைக்காட்டுமோவென்ன - படிகண்டு இத்யாதி. திருப்பவளத்தைச்சொல்லுகிறவதுக்குஹாவம்-வைந்யமெல்லாம் இத்யாதி; "நாற்றோள்" என்றதுக்குஹாவம்-அணைக்கைக்கு இத்யாதி. "தூநீர்முகில்போல்தோன்றும்" என்றதுக்குஹாவம் - அகவாயில் இத்யாதி. துடி - வாத்யவிபூஷணம். மூடிசேர்சென்னியம்மா! நின்மொய்பூந்தாமத்தண் - கடிசேர் - தழாய் - கண்ணிப்பெருமானே என்றுதொடங்கி அந்வயம். இங்கு ச்ரிஸ்டாந்தமில்லாமையாலே, "மூடி" என்று - திருவஹீந்த்ரபுரம்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதார்த்தமாக க்ஷீரார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற உன்வடிவழகு என்னெஞ்சிலே நிறைந்தபடி சொல்லமாட்டுகிறிலே னென்கிறார்.

மா - பெரிய, நீர் - நீருக்குள்ளே (கிடக்கிறதாரு), வெள்ளிமலைதன்மேல் - வெள்ளிமலையின்மேலே, வண் - உதாரமான, கார் - கார்காலத்தில், நீலமுகில்போல - காளமேகம்போலே, தூ - வெளுத்த, நீர் - நீரையுடைய, கடலுள் - க்ஷீரார்ணவத்திலே, (ஒங்கின திருவரவணையின்மேலே), துயில்வான் - கண்வளர்ந்தருளுகிற, எந்தாய் - என் ஸ்வாமியானவனே ! தூ - தெளிந்த, நீர் - நீராலேபூர்ணமான, முகில்போல் - மேகம் போலே, தோன்றும் - ப்ரகாசியாநிற்கிற, நின் - உன்னுடைய, சுடர் - ஒளியை, கொள் - உடைத்தான, வடிவும் - வடிவும், கனி - பக்வபலம்போலேபிருக்கிற, வாயும் - திருவதாரமும், தேன்நீர் - மதுஜலத்தையுடைய, கமலம் - கமலம்போலே (ப்ரமஹர மான), கண்களும் - திருக்கண்களும், வந்து - (இங்கே) வந்து, என் - என், சிந்தை - நெஞ்சு, நிறைந்தவா - நிறைந்தபடி, சொல்லமாட்டேன் - (பாசுரமிட்டுச்) சொல்லமாட்டு கிறிலேன். தேநீர்கமலம் - தேனை ஸ்வபாவமாகவுடைய கமலமென்றுமாம். வெள்ளி மலையென்கிற த்ருஷ்டாந்தபலத்தாலே திருவரவணை அத்யாஹார்யம். அன்றியே, ப்ரகாசமான நீர்மையையுடைய வெள்ளிமலையென்று - ஒங்கின க்ஷீரார்ணவத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகவுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், உன்னழகு வந்து என்மநஸ்ஸிலே நிறைந்து நலிகிற படியை என்னால் பேசிமுடிகிறதில்லை யென்கிறார்.

[தூநீர்முகில்போல் தோன்றும்] - கண்டபோதே விடாய்கெடும்படியான வர் ஷுகவலாஹகம்போலேபாயிற்றுத் தோன்றும்போது. [நின்சுடர் கொள்வடிவும்] - ஸுத்தஸத்த்வமாகையாலே நிரவதிகதேஜோரூபமான விக்ரஹத்துக்கு, †உபசயஸ்வரூப மான மேவுமோ த்ருஷ்டாந்தம்? [கனிவாயும்] - கண்டபோதே நுகரலாம் கனிபோலே யிருந்துள்ள வாயென்னுதல், கனிந்திருந்துள்ள வாயென்னுதல். [தேநீர் கமலக்கண் களும்] - தேனுகிற நீரையுடைத்தான தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிறகண்களும். இத் தால் செவ்வியை நினைக்கிறது. தேனினுடைய நீர்மையையுடைய கண்களென்றுமாம். அதாவது – கண்ணுலே பருகலாம்படியிருக்கை. [வந்தென் சிந்தை நிறைந்தவா] - வந்து என்ஹ்ருதயத்திலே நிறைந்தபடி - சொல்லமாட்டேனென்றந்வயம். இதர விஷயங்கள் அநுபவித்துவிட்டால் விஸ்மரிக்கலாயிருக்கும், இவ்விஷயம் அநுபவித்துப் போகின்றவும் நெஞ்சிலே பூற்றிருக்கும். [மாநீர் வெள்ளிமலைதன்மேல்] - மிக்க நீர் வெள்ளத்திலே ஒருவெள்ளிமலையின்மேலே. திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வான் மேலேயென்கை. [வண்கார் நீலமுகில்போல] - உதாரமாய்க் கறுத்து நெய்த்திருப்ப தொரு முகில் படிந்தாற்போலே. ஆர்ஷ்டாந்திகமான திருவநந்தாழ்வானை யழைத்துக் கொள்ளுமித்தனை. [எந்தாய்] - கீழ்ச்சொன்ன வைலக்ஷண்யமில்லாதாரையும் விடவொண் ணாத ப்ராப்திபிருக்கிறபடி. [வந்தென்சிந்தை நிறைந்தவா - சொல்லமாட்டேன்] - மநஸ்ஸில் ப்ரகாசம் க்லேசஹேதுவாகாநின்றது, இதுக்கொரு பாசுரம் அறிகிறிலேன். விரஹாக்ஷமையில் முன்னுறஸ்யாகம் க்லேசத்துக்கு உடலாமித்தனையிறே. தூநீர்க்கட லுள் துயில்வானேபென்று - "நெஞ்சுநிறையக் காணவேணும்" என்னும் அபேக்ஷை யில்லாதார்க்கு முற்பாடனுப்வந்து சேர்ந்தபடி சொல்லுகிறது.

---

† உபசயாபசய என்ற பாடம் பொருந்தும்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. உன்னுடைய வடிவழகுவந்து என்மநஸ்ஸிலே நிறைந்து நலிகிறபடி என்னால் பேசிமுடிகிறதில்லையென்கிறார்.

[தூநீர்முகில்போல்தோன்றும்] - கண்டபோதே விடாய்கெடும்படியான வர்ஷகவலாஹகம்போலேயாயிற்றுத் தோன்றுவது. [நின்சுடர்கொள்வடிவும்]-சுத்தஸத்வமயமாகையாலே நிரவதிகதேஜோரூபமான விக்ரஹத்துக்கு, அன்னலும் துன்னலுமாய்த் திரண்ட மேகத்தை ஒப்பாகச் சொல்லவொண்ணுதிறே. * ஒண்சுடர்க்கற்றையிறே. [கனிவாயும்] - கண்டபோதே நுகரலாம் கனிபோலேயிருக்கிற வாயும். [தேனீர்கமலக் கண்களும்] - தேனுகிற நீரையுடைத்தான தாமரைப்பூப்போலேயிருந்த கண்களும். இத்தால் - செவ்வியை நினைக்கிறது. தேனினுடைய நீர்மையையுடைய கண்களென்றுமாம். அதாவது - கண்ணுலே பருகலாயிருக்கை. [வந்தென்சிந்தைநிறைந்தவா] - வந்து என் சிந்தைநிறைந்தவா - சொல்லமாட்டேனென்றுவயம். இதரவிஷயங்கள்அநுபவித்துவிட்டால் விஸ்மரிக்கலாயிருக்கும்: இவ்விஷயம்அநுபவித்துப் போநின்றுலும் நெஞ்சிலேயூற்றிருக்கும். [மாநீர்வேள்ளிமலைதன்மேல்]-மிக்கநீர்வேள்ளத்தே ஒருவேள்ளிமலையின்மேலே. [வண்காள்நீலமுகில்போல] - உசாரமாய்க் கறுத்து நேய்த்திருப்பதோருமுகில் படிந்தாற் போலே யென்னுதல். உசாரமாய்க் கார்காலத்தில் முகில்படிந்தாற்போலே என்னுதல். [தூநீர்க்கடலுள்துயில்வானே] - சுத்தஜலத்திலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! வேள்ளிமலையென்கிற த்ருஷ்டாந்தபலத்தாலே தார்ஷ்டாந்திகத்திலும் அழைத்துக்கோள்ளுமித்தனை. [எந்தாய்] - கீழ்ச்சொன்ன வைலக்ஷண்யமில்லையாகிலும் விடவொண்ணுத ப்ராப்தியிருக்கிறபடி. [எந்தாய் - வந்தென்சிந்தைநிறைந்தவா - சொல்லமாட்டேன்] - மநஸ்ஸில் ப்ரகாசம் க்லேசஹேதுவாகாநின்றது, இதுக்கு ஒரு பாசுரம் அறிகிறிலேன். விரஹதசையில் குணநுஸந்தாநம் க்லேசத்துக்கு உடலாமத்தனையிறே. தூநீர்க்கடலுள் துயில்வானென்று - ''காணவேணும்'' என்னும் அபேக்ஷையில்லாதார்க்கு முற்பாடனுய்வந்து சாய்ந்தபடி சொல்லுகிறது. (ச)

நாலாம்பாட்டு.—தூநீர் இத்யாதி. ''சுடர்கொள்வடிவும் கனிவாயும் - கண்களும் - சிந்தை நிறைந்தவா - சொல்லமாட்டேன்'' என்றத்தைக்கடாக்ஷித்துஅவதாரிகை - உன்னுடைய இத்யாதி.

''தூநீர்முகில்'' என்றுவிஸேஷித்ததுக்குஹேது - கண்டபோதே இத்யாதி. 'முகில்போல்' என்று த்ருஷ்டாந்தம்சொன்னால், ''வடிவும்'' என்றதே, ''சுடர்கொள்'' என்றுவிஸேஷிக்கிறதென்னென்ன - சுத்தஸத்த்வ இத்யாதி. அன்னல் - புகை. துன்னல் - சிறுதிவலை. ''நிரவதிகதேஜோரூபம்'' என்றதுக்குப்ரமாணம் - ஒண்சுடர் இத்யாதி. ''தேனீர்கமலக்கண்'' என்கிறத்தால் ஹிதம் - இத்தால் இத்யர்த்தி. தேனுகிற நீரென்றபோது, செவ்வியைச் சொல்லுகிறது; தேனினுடைய ஸ்வபாவத்தையுடைய கண்ணென்றபோது, லாக்யதையைச்சொல்லுகிறது. நிறைந்தவா - நிறைந்தப்ரகாரம். விஸ்லேஷதசையிலே ''நிறைந்தவா'' என்கிறதென்னென்ன - இதரவிஷயங்கள் இத்யாதி வாக்யத்வயம். ''கார், நீலம்'' என்றதுக்குஅர்த்தம் - கறுத்துநேய்த்தது என்று. ''கார்'' என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - கார்காலத்தில் என்று. திருவநந்தாழ்வானுக்கு வாசகஶப்தமில்லையேயென்ன - வேள்ளிமலையென்கிற இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் - மநஸ்ஸில் இத்யாதி. மநஸ்ஸிலே ப்ரகாசிக்கிறது க்லேசஹேதுவோவென்ன - விரஹதசையில் இத்யாதி. ஸமுத்ராயித்வகதநப்ரயோஜநம்எது?என்ன - தூநீர்க்கடலுள் இத்யாதி. மாநீர் வெள்ளி என்றுதொடங்கி, எந்தாய் - தூநீர்முகில்போல் என்றுதொடங்கி, நிறைந்தவா - சொல்லமாட்டேன் இத்யந்வயம். (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

சொல்லமாட்டேனடியேன் உன்துளங்குசோதித்திருப்பாதம்
எல்லையில்சீரிளநாயிறு இரண்டுபோலென்னுள்ளவா !
அல்லலென்னுமிருள்சேர்தற்கு உபாயமென்னே ? ஆழிசூழ்
மல்லலஞாலமுழுதுண்ட மாநீர்க்கொண்டல்வண்ணனே !

அ.—(சொல்லமாட்டேன்)-ப்ரளயகால ஸகல ஸலில பரிபூர்ணமான மேகத்தின் நிறம்போலேயிருந்த திருநிறத்தையுடையவனே ! உன்னுடைய நிரதிஶயதீப்தியுக்தமான திருவடிகள், நிரதிஶயதேஜோமயமாய் நிரவதிகஸௌந்தர்யநியாயிருப்ப திளநாயிறிரண்டுபோலே என்னுள்ளே விளங்குகிறபடி மறக்கவும் முடிகிறதில்லையென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், உன்னுடைய அழகு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே யநுஸம்ஹிதமாய் நின்று நலியாநின்றது; இது மறக்க விரகுசொல்ல வேணுமென்கிறார்.

[சொல்லமாட்டேனென்று தொடங்கி] - விளங்காநின்ற வொளியையுடைய திருவடிகள் எல்லையில்லா வொளியையுடைய இரண்டு ஆதித்யர்களைப்போலே என்னுள்ளேநின்று நலிகிறபடி நான் சொல்லமாட்டுகிறிலேன். [அல்லலென்று தொடங்கி]. அநர்த்தரூபமாகச் சொல்லுகிற அஜ்ஞாநம் வருகைக்கு உபாயமென் ? சொல்லவல்லீயே !; கடல்சூழ்ந்த மஹாபராயிவியையெல்லாம் ப்ரளயத்தில் அந்தரப்படாமே திருவயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்தருளின பரமோதாரனே !

ப.—அநந்தரம், ஆபத்ஸகனான உன்திருவடிகள், வொலாஜித்யர்கள்போலே என்னெஞ்சிலே ப்ரகாஶியாநின்றதுகள் ; கிட்டி அநுபவிக்கப்பெறுமல் க்லேஶியாதடி மறக்க விரகேதோ? என்கிறார்.

ஆழி - ஸுதர்ஶநத்தாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, மல்லல் - பெரிய, ஞாலம் - ஜகத்தை, முழுது - எல்லாம், உண்ட-(ப்ரளயங்கொள்ளாமல்) வயிற்றிலேவைத்து, மா - நிரம்பின, நீர் - நீரையுடைத்தான, கொண்டல் - காளமேகம்போலேயிருக்கிற, வண்ணனே - வடிவையுடையனானவனே ! அடியேன் - (உன்ஆபத்ஸகத்வத்துக்குத்தோற்று) அடிமைப்பட்ட நான், (என்னகவாயில் ப்ரகாஶத்துக்கு), சொல்லமாட்டேன் - பாசுரமிட்டுச் சொல்லமாட்டுகிறிலேன் ; உன் - உன்னுடைய, துளங்கு - விளங்குகிற, சோதி - தேஜஸ்ஸையுடைத்தான, திருப்பாதம் - திருவடிகளானவை, எல்லைஇல் - அளவிறந்த, சீர் - அழகையுடைய, இளநாயிறு - வொலாஜித்யர்கள், இரண்டுபோல் - இருவரைப்போல, என் - என், உள்ளஆ - உள்ளேயாகாநின்றன; 'இப்படி ப்ரகாஶியாநிற்க, (கண்டு கிட்டி அநுபவிக்கப் பெறுமல் க்லேஶியாதபடி), அல்லல் - ஊஹ்யரூபம், என்னும் - என்னலாம்படியான, இருள் - (மறப்பாகிற) இருளை, சேர்தற்கு - கிட்டுகைக்கு, உபாயம் - வழி, என்னே-எது ? (சொல்லவேணும்.) ஆநந்தமாக ப்ரகாஶிக்கச்செய்தே, வொஹ்டஸம்ஸ்லேஷம் கிடையாதொழிவதில் மறக்கை உத்தேஶ்யமென்று கருத்து. பூர்வோத்தராங்களான பாட்டுக்கள் ஆர்த்திஸாஹசமாகையாலே இதுக்கும் இதுவே பொருள்.

இ.—அஞ்சாப்பாட்டில், உன்னுடைய அழகு என்னுடையஹ்ருதயத்திலே ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய் நின்று நலியாநின்றது: இது மறக்க ஒருவிரகு சொல்லவேணு மென்கிறார். மறக்கும்பரிஹாரம் என்னுடைய அஸந்நியாநமன்றே? மறவீரென்ன; நீ * மயர்வுறக்கையாலே * துயரறுசுடரடி என்மநஸ்ஸிலே குடிபுகுந்து நலியாநின்றது; ''சாகேசூழ்'' என்று நீயே சொல்லவேணும்.

[சொல்லமாட்டேன்] - என்ஹ்ருதயத்திலே நின்று நலிகிறபடிக்குப் பாசுர மிடப்போகிறதில்லை. [அடியேன்] - ஸம்பந்தத்தாலே தவிரமாட்டுகிறிலேன். அதே தென்ன? [உன்துளங்கு இத்யாதி] - விளங்காநின்ற ஒளியையுடைய உன்திருவடிகள். [எல்லையில்சீர்] - அளவிறந்த அழகையுடைய வாலாஹித்யர்கள் இருவரைப்போலே என்ஹ்ருதயத்திலேநின்று நலிகிறபடி. வாலாஹித்யர்களென்கிறது - கண்ணுலேபருக லாம்படியிருக்கையாலும், வாயிக்கதெதாடங்கின இத்தனையென்று தோற்றுகையாலும். [இளநாயிறு] - என்னே வாயிக்க அது இளமை மிகுகிறது. என்னுள்ளவா - சொல்ல மாட்டேன். [அல்லல் இத்யாதி] - உன்னைக்காட்டாதே அருமைப்படுததப் பார்த்தா யாகில், ஊழ்வாத்மகமாகச் சொல்லுகிற அஜ்ஞாநமாகிற இருள்சேருகைக்கு உபாயமென்? சொல்லவல்லையே! அர்த்தரூபமான விஸ்ம்ருதி தேட்டமாம்படியிறே, வடிவழகு ஹ்ருதயத்திலேநின்று நலிகிறபடி. ஏதேனுமாக இவர்க்கு ஊழ்வினைவ்ருத்தியையிப் போது வேண்டுவது. திருவடிகள் தெளிந்திள ப்ரகாசியாநிற்க, அஜ்ஞாநம் வந்துசேரு கைக்கு ப்ரஸங்கமின்றியேயிருக்க, அதைதஅபேக்ஷிக்கிறரிறே. கடல்சூழ்ந்த மஹா ப்ருதிவியையெல்லாம் ப்ரளயததில் அந்தரபடாமே வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்த பர மோதாரனே! என்னுதல்; ஆழிசூழ்மல்லை ஞாலமுழுதுண்ட மாநீரென்று - ஏகார்ணவ மாய், அத்தைப்பருகின மேவமம்போலேயிருந்துள்ள வடிவையுடையவனே! என்னுதல். மல்லைஞாலம் - மஹாப்ருதிவி.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. உன்னுடைய அழகு என் ஹ்ருதயத்திலே ஸ்ம்ருதி விஷயமாய் நலியாநின்றது; இதுமறக்க ஒருவிரகு சொல்லவேணு மென்கிறார்.

[சொல்லமாட்டேன்] - என் ஹ்ருதயத்திலே நின்று நலிகிறபடிக்குப் பாசுர மிடப்போகிறதில்லை. [அடியேன்] - ஸம்பந்தத்தாலே தவிரமாட்டுகிறிலேன். [உன்துள ங்கு இத்யாதி] - அதேதென்ன,-விளங்காநின்றுள்ள ஒளியையுடைய உன்திருவடிகள். [எல்லை இத்யாதி] - அளவிறந்த அழகையுடைய வாலாதித்யர்களிருவரைப்போலே என்ஹ்ருதயத்தே நின்று நலிகிறபடி. வாலாதித்யர்களென்கிறது * கண்ணுலே பருகலாயி ருக்கையாலும், பாதிக்கத்தொடங்கினவித்தனை என்றுதோற்றுகையாலும். [இளநாயிறு]- என்னே வாயிக்க வாயிக்க இளமை மிகுகிறபடி.(என்னுள்ளவா சொல்லமாட்டேன்.)

அஞ்சாம்பாட்டு.—சொல்லமாட்டேன் இத்யாதி. ''உன்துளங்குசோதித்திருப்பாதம் - என்னுள்ளவா, அல்லலென்னுமிருள் * சேர்தற்குஉபாயமென்னே'' என்றபதங்களைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை -உன்னுடைய இத்யாதி.

''இரண்டுபோலென்னுள்ளவா - சொல்லமாட்டேன்'' என்றந்வயாநுகுணமாக அர்த்தம் - என்ஹ்ருதயத்திலே இத்யாதி. ஆனால் விடுகிறதுக்கென்னென்ன - ஸம்பந்தத்தாலே இத்யாதி. அதேதென்ன என்றது - மாட்டாதப்ரகாரமேதென்ன என்றபடி. சீர் - அழகு. ''இளநாயிறு'' என்றதுக்குஹாவம் - வாலாதித்யர்கள் இத்யாதி. ஹாவாந்தரம் - என்னைவாயிக்க இத்யாதி,

[அல்லல் இத்யாதி] - ''உன்னைக்காட்டாதே அருமைப்படுத்தப்பார்த்தாயாகில், நாட்டார் 'தண்ணிது' என்கிற அஜ்ஞாநம்வருவதுஒருபாயம்ஏதோ?'' என்றருளிச் செய்வர் பட்டர்; இப்போது மறந்து பிழைக்கலாமென்னுமத்தாலே. ''திருவடிகள் என்ஹ்ருதயத்திலே ப்ரகாசியாநிற்க, உத்தமகமாம்அஜ்ஞாநம் வருகைக்கு உபாயமுண்டோ'' என்னும் அம்மாள். உண்டாகில், உண்டுடுத்துத் திரியலாமே நாடாரோபாதி! [ஆழி இத்யாதி] - கடல்சூழ்ந்த மஹாப்ருதிவியையெல்லாம் ப்ரளயத்திலே நகியாமே வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த பரமோதாரனே! ஆழிசூழ்மல்லிஞாலம் முழுதுண்டமாநீரென்ற - ஏகார்ணவமாய், அத்தைப்பருகின மேகம்போலே யிருக்கிற வடிவையுடையவன் என்னுதல். மல்லி ஞாலம் - மஹாப்ருதிவி. (நு)

ஆறாம் பாட்டு.

கொண்டல்வண்ணா! குடக்கூத்தா! விணையேன்கண்ணா! கண்ணா! என்
அண்டவாணா! என்றுஎன்னையாளக்கூப்பிட்டழைத்தக்கால்
விண்தன்மேல்தான்மண்மேல்தான்விரிநீர்க்கடல்தான்மற்றுத்தான்
தொண்டனேனுன்கழல்காண ஒருநாள்வந்துதோன்றுயே.

ஆ.—(கொண்டல்வண்ணா) - மேகஸ்யாமளனே, அபோஷ மஹோதாரி திவ்யாயுதங்களையுடையவனே, வாக்யஹ்ருதயனே என்னுடையகண்ணா, கண்ணா என்று என்னை யடிமைகொண்டருளுகைக்காகக் கூப்பிட்டழைத்தக்கால், திருநாட்டில் நின்றுதல், பூமியிலுள்ள திருநகரிகளில் நின்றுதல், திருப்பாற்கடலில் நின்றுதல், ஒரு தூணில்நின்றுதல், தொண்டனேனுன்கழல்காண ஒருநாள்வந்து தோன்றுமென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளைநினைத்து, ''காணவேணும்'' என்று நோவுபட்டுக் கூப்பிடுகிற நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படி எங்கேனுமோரிடத்திலேவந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார்.

[கொண்டல்வண்ணாகுடக்கூத்தா] - நிரதிசயஸௌந்தர்யத்தையும் மஹாஹாரியான சேஷ்டிதத்தையுமுடையவனே! [விணையேன் கண்ணாகண்ணா] - எனக்குக்ருஷ்டியான க்ருஷ்ணனே! [விணையேன்] - காணப்பெறாத இன்னற்பாலே - விணை

''அல்லலென்னுமிருள்சேர்த்தற்குபாயமென்னே'' என்றதுக்கு ஹார்த்தமாவம் - உன்னைக்காட்டாதே இத்யாதி. ''உபாயமேதோ'' என்று அவனைக் கேட்கிறரென்று பட்டர்நிர்வாஹம்; இப்பகுதியில், ''அல்லல்'' என்று - தண்மை. அஜ்ஞாநத்தை ப்ரார்த்திக்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - இப்போது இத்யாதி. ''என்னுள்ளவா'' என்றதைக்கூட்டி, ''அல்லல்'' என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - திருவடிகள் இத்யாதி. உபாயமுண்டோ, இல்லையே என்று - †பிரிநிலையேகாரமாக அம்மாள் நிர்வாஹம்; இப்போது, ''அல்லல்'' என்று - துக்கம். உண்டாலோவென்ன - உண்டாகில் இத்யாதி. ''முழுதுண்ட'' என்றது - முந்தின அர்த்தத்தில், ஈச்வரனுக்கு விசேஷணம்; இரண்டாமர்த்தத்தில், மாநீர்க்கு விசேஷணம். ஆழிசூழ் என்றுதொடங்கி, கொண்டல்வண்ணனே - உன்னுளங்குசோதி என்றுதொடங்கி, என்னுள்ளவா - அடியேன் - சொல்லமாட்டேன் - அல்லலென்னுமிருள்சேர்த்தற்கு உபாயமென்னே இத்யந்வய:. (நு)

† எதிர்மறை என்று இருக்கலாம்.

யேன் என்கிறார். [என்னண்டவாணைவென்று தொடங்கி] - என்னை விஷயீகரிக்கைக் காக அண்டாயிபதியானவனே! என்று என்னையடிமை கொள்ளுகைக்காகக் கூப்பிட் டழைத்தக்கால். [தொண்டனேன்] - சபலனை நான்.

ப.—அநந்தரம், ஆகர்ஷகமான ஸௌந்தர்யசேஷ்டிதாதிகளிலீலயகப்பட்டுக் கூப்பிட்டால் எதேனும் ஒருமுகத்தாலே வந்து தோன்றவேணு மென்கிறார்.

கொண்டல் - (ப்ரமஹரமான) காளமேகம்போன்ற, வண்ணை - வடிவையுடை யவனே! (அவ்வழகேயன்றியே), குடக்கூத்தா - (மநோஹாரிசேஷ்டிதமான) குடக் கூத்தையுடையவனே! வினையேன் - (அத்தைக்கண்டு அநுஜீவிக்கப்பெறுத) பாபத்தை யுடைய எனச்கு, கண்ணை - த்ருஷ்டிபூதனானவனே! கண்ணை - (ஆஸ்ரிதஜீவ்யனுகைக் காகக்) க்ருஷ்ணனானவனே! என்-எனக்கு ப்ராப்யபூதனுகைக்காக, அண்டவாணை-பரம பதநிர்வாஹகனுயிருக்கிறவனே! என்று — என்று (பலகாலும் உன்ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லி), என்னை - என்னை, ஆள - அடிமைகொள்ளுகைக்காக, கூப்பிட்டு-(என்னுர்த்தி அதிசயத்தாலே) கூப்பிட்டு, அணைத்தக்கால் - அணைத்தக்கால், (காளமேகம்போலே), விண்தன்மேல்தான் - பரமபதத்தில் நின்றுதல், மண்மேல்தான் - (அவதாரங்களுக் கும் அர்ச்சைகளுக்கும் ஸ்தலமான) பூமியில்நின்றுதல், விரி நீர் கடல்தான் - (அவதார கந்தமான) க்ஷீராரிணவத்தில் நின்றுதல், மற்றுத்தான் - (அந்தராத்மாவாய் நிற்கிற) அகவாயில் நின்றுதல், தொண்டனேன் - அதிசபலனை நான், உன் - உன், கழல் - திருவடிகளை, காண - காணும்படியாக, ஒருநாள் - ஒருநாள், வந்து-வந்து, தோன்றுய் - தோன்றவேணும்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை நினைத்து, "காண வேணும்" என்று கூப்பிடுகிற நான் காணும்படி எதேனுமோரிடத்திலே வந்து தோற்றி யருளவேணு மென்கிறார்.

[கொண்டல்வண்ணை] - கண்டபோதே விடாய்கெடும்படி ப்ரமஹரமான வடி வையுடையவனே! [குடக்கூத்தா] - மநோஹரமான சேஷ்டிதங்களையுடையவனே! [வினையேன் கண்ணைகண்ணை] - எனக்கு த்ருஷ்டியான க்ருஷ்ணனே! [வினையேன்] - கண்ணையிழந்திருக்கும் படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [என்னண்டவாணை என்று] - என்னை விஷயீகரிக்கைக்காக அண்டாயிபதியானவனே! கல்யாணகுண தோஷம் ஆஸ்ரிதார்த்தமாயிருக்கிறப்போலே, விஹிதநிஷேதாதிகளும் தமக்காக வென்றிருக் கிறார். [என்னையாள] - ஒருப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காக அழைக்கிறேனே? என்னை நித்ய கைங்கர்யங் கொள்ளவேணு மென்றன்றே அழைக்கிறது? [கூப்பிட்டணைத்தக்கால்] - க்ரமப்ராப்தியை ஸஹிக்கவல்லேனுய்த்தான் தாழ்க்கிறையோ? என் ஆர்த்தத்வனி கேட் டால் "க்ரமத்திலே வருகிறோம்" என்று ஆறியிருக்கலாயிருந்ததோ? [விண்தன்மேல் தான்] - மாநீர்க்கொண்டல் வருமாகாசத்திலே தோற்றவேணும். [விண்தன்மேற்றுன்]- பரமபதத்திலிருக்கிற விருப்போடே வந்து தோற்றவுமாம். [மண்மேற்றுன்] - அவ தரித்துவந்து தோற்றவுமாம். [விரிநீர்க் கடல்தான்] - க்ஷீராப்திபில் கண்வளர்ந்தருளு கிறபடியே வந்து தோற்றவுமாம். [மற்றுத்தான்] - தூணிலேவந்து தோற்றினுற் போலேயாதல் ஆனைக்கு உதவவந்து தோற்றினுற்போலேயாதல் தோற்றவுமாம். [தொண்டனேன்] - உன்திருவடிகளில் கைங்கர்யத்திலே சபலனை நான். [உன்கழல்

காண] - எனக்கு ஜீவநமான திருவடிகளைக்காண. [ஒருநாள்வந்து தோன்றுயே] - "பல நாள் வேணும்" என்று நிர்வஹ்யிக்கிறேனே? என் ஸத்தையை நோக்குகைக்கு ஒரு நாள் வந்து தோற்றியருளவேணும்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை நினைத்து "காண வேணும்" என்று கூப்பிடுகிற நான் காணும்படி எதேனுமோரிடத்திலேவந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார்.

[கோண்டல்வண்ணு] - காணவே விடாயாறும்படியான வடிவை யுடையயவனே! [குடக்கூத்தா] - மநோஹராரியான சேஷ்டிதத்தையுடையவனே! [வினையேன் கண்ணைகண்ணு] - எனக்கு த்ருஷ்டிபூதனை க்ருஷ்ணனே! [வினையேன்] - கண்ணை யிழந்திருக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [என்னண்டவாணைவென்று] - என்னை விஷயீகரிக்கைக்காக அண்டாதிபதியானவனே! கல்யாணகுணயோகம் ஆஸ்ரி தார்த்தமாய் இருக்குமாபோலே, விபூதியோகமும் தமக்காகவென்றிருக்கிறார். [என்னை யாள] - ஒரு ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காக அழைக்கிறேனே? என்னை நித்யகைங்கர்யங் கொள்ளவேணுமென்றன்றே அழைக்கிறது? [கூப்பிட்டழைத்தக்கால்] - க்ரமப்ராப்தி ஸஹிக்கவல்லேனையத்தான் தாழ்க்கிறுயோ? என் ஆர்த்தநாதங்கேட்டால் "க்ரமத்திலே வருகிறேம்" என்று ஆறியிருக்கலாயிருந்ததோ? [விண்டன்மேல்தான்] - மாநீர்க்கோண் டல் ஸஞ்சரிக்கும் ஆகாசத்திலே தோற்றவுமமையும். [விண்தன்மேல்தான்] - பரமபதத் திலிருக்கிற இருப்போடேவந்து தோற்றவுமாம். [மண்மேல்தான்] - அவதரித்துத்தோற் றவுமாம். [விரிநீர்கடல்தான்] - க்ஷீராப்தியில் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியே வந்து தோற் றவுமாம். [மற்றுத்தான்] - தூணிலேவந்து தோற்றினாற்போலே யாதல், ஆனைக்குவந்து தோற்றினாற்போலே யாதல் தோற்றவுமாம். [தோண்டனேன்] - உன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தில் சபலனான நான். [உன்கழல்காண] - எனக்கு ஜீவநமான திருவடிக ளைக்காண. [ஒரு நாள் வந்து தோன்றுயே] "பலநாள்வேணும்" என்று நிர்ப்பந்திக்கிறே னே? என்ஸத்தை கிடக்கைக்கு ஒருநாள் வந்து தோற்றியருளவேணும். (சு)

ஆறும்பாட்டு.—கோண்டல் இத்யாதி. "கொண்டல்வண்ணு" இத்யாதிகளையும், "வந்து தோன்றுய்" என்றதத்தையும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - உன்னுடைய இத்யாதி.

"கொண்டல்வண்ணு" என்றதற்கு ஹாவம் - காணவே இத்யாதி. வினைது? என்ன- கண்ணை இத்யாதி. தம்மை விஷயீகரிக்கைக்காகவோ விபூதியோகமென்ன - கல்யாணகுண யோகம் இத்யாதி. "கூப்பிட்டழைத்தக்கால்" என்கிற புநருக்திக்குஹாவம் - க்ரமப்ராப்தி இத் யாதி. ஏதத்விவரணம் - என்ஆர்த்தநாதம் இத்யாதி. யத்வா, "அழைத்தக்கால்" என்றதுக்கும் "கூப்பிட்டு" என்றதுக்கும் க்ரமேண ஹாவத்வயம் - க்ரமப்ராப்தி இத்யாதி வாக்யத்வயமும் என்னுதல். அர்த்தாந்தரம் - பரமபதத்தில் இத்யாதி. ஒருநாளமையுமோவென்ன - என்ஸத்தை இத்யாதி. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

வந்துதோன்றுயன்றேல் உன்வையம்தாயமலரடிக்கீழ்
முந்திவந்துயான்நிற்ப முகப்பேகூவிப்பணிகொள்ளாய்
சேர்தண்கமலக்கண்கைகால் சிவந்தவாயோர்கருநாயிறு
அந்தமில்லாக்கதிர்பரப்பி அலர்ந்ததோக்குமம்மானே!

அ.—(வந்துதோன்றுய்.) — * ஆதாம்ர சீதள ஸரோருஹ ஸத்ருஶமான நயன பாணி வதநங்களையுடைத்தாய், நிரவதிக ஔந்நித்யயுக்தமாயிருப்பதோருகருநாயிறு போலேயிருந்த நீ வந்துதோன்றுய்; அன்றேல், * அநாலோசித விஶேஷாஶேஷ லோகஶரண்யமாய், * லோகஸிக்ராந்தமா யிருந்த உன்திருவடிமலர்களின்கீழே, உன் திருவுள்ளத்தி லபேக்ஷிதமான கைங்கர்யத்தை நீ அருளிச்செய்வதற்கு முன்பே அறிந்து செய்யக்கடவனுய்ச் சமைந்துநிற்க முகப்பே கூவிப்பணிகொள்ளாயென்கிறார்.

ஓ.—ஏழாம்பாட்டில், இங்கேவந்து தோன்றியருளுதல், வாராமைக்குக் கண்ணழிவுண்டாகில் என்னை அங்கேயழைத்து அடிமைகொள்ளுதல் செய்யவேணு மென்கிறார்.

[வையந்தாய மலரடிக்கீழ் முந்திவந்துயான்நிற்ப] - ஒருவரையும் இழக்கக்கட வதன்றிக்கே நிரதிஶயபோக்யமாய் லோகத்தையெல்லாம் அளந்த உன்னுடைய திரு வடிக்கீழே முற்கோலிவந்து நிற்கும்படி.

ப.—அநந்தரம், அதிஶயஸம்ப்ரமேண ஸ்வஜாவனுப், அதிரம்மணீயமான ஸௌந்தர்யத்தையுடையையாயிருக்கிற நீ, என்முன்னே வந்து தோன்றுதல், உன் முன்னே யழைத்து அடிமைகொள்ளுதல் செய்யவேணு மென்கிறார்.

செம் - சிவந்து, தண் - குளிர்ந்த, கமலம் - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண் - கண்ணையும், கை - கையையும், கால் - காலையும், சிவந்த - சிவந்த, வாய் - வாயையு முடைத்தாயிருப்பது, ஓர் - ஒரு, கருநாயிறு - நீலநிறமான நாயிருனது, (ஆயிரமென் கிற அளவன்றியே), அந்தம் - முடிவு, இல்லா - இல்லாத, கதிர் - கதிரை, பரப்பி - பரப்பி, அலர்ந்ததுஒக்கும் - விஸ்தீர்ணமானற்போலே யிருக்கிற, அம்மானே - (வடி வழகையுடைய) ஸ்வாமியே! வந்து - (அவ்வழகோடே) வந்து, தோன்றுய் - தோன்ற வேணும்; அன்றேல் - அந்தநினைவன்றாகில், வையம் - ஸகலஜகத்தையும், தாய - (வரை யாமல்) ஸம்ப்ரமித்த, மலர் - (விகஸிதமான) தாமரைபோலே யிருக்கிற, அடிக்கீழ் - திருவடிகளின்கீழே, முந்தி - முற்பாடனுய்க்கொண்டு, யான் - நான், வந்து - வந்து, நிற்ப - (தரித்து) நிற்கும்படியாக, உன் - உன், முகப்பே - திருமுன்பே, கூவி - அழைத்து, பணி - அடிமை, கொள்ளாய் - கொண்டருளவேணும்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், இங்கேவந்து தோற்றியருளுதல், அதுக்குக் கண் ணழிவுண்டாகில் என்னையங்கேயழைத்து அடிமைகொள்ளுதல் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

[வந்துதோன்றுய்] - நானிருந்தவிடத்திலே உன்னைக்கொண்டுவந்து காட்டி யருளாய்! [அன்றேல்] - என்னார்த்தியைப்பார்த்து உன்க்ருபையாலே வந்து முகங்

காட்டவேணும். அதுசெய்யப் பார்த்திலையாகில்; உன்பூர்த்தியையும் என்சிறுமையையும் பார்த்து வந்துமுகங்காட்டிற்றிலையாகில் என்றுமாம். [உன் வையம் தாயமலரடிக்கீழ்] - வஸிஷ்டசண்டாள விலாமம்பாராத திருவடிகள். [மலரடிக்கீழ்] - ஒருசெவ்விப்பூவைக் கொண்டாயிற்றுக் காடுமோடையும் அளந்தது. [மலரடிக்கீழ் முந்திவந்து யான்நிற்ப] - நிரதிமாயலோக்யமான திருவடிகளின்கீழே முற்பாடனுப்வந்து நிற்கும் படியாக. [முகப்பேகூவிப் பணிகொள்ளாய்] - "க்ரியதாஜிதிமாம்வத" என்று கண் முகப்பே யடிமை கொண்டருளவேணும். குணஜ்ஞாநத்தாலே யரித்திருக்கும் ஹாதாம் வான் ப்ரக்ருதிபல்லேன்; "ஜ்ஞாநத்ருஷ்டாவிவொஜ்ஞதள" என்னும்இளயபெருமாள் ப்ர ... பான என்னை அடிமைகொண்டருளவேணும். [சிந்தண் இத்யாதி] - சிவந்து குளிர்ந்த தாமரைபோலே கண்ணையும் கையையும் காலையு முண்டயனுய், சிவந்தவாயையும் உடையனுய், நீலமான நிறத்தையுமுடையனுயிருப்பாரை ராஜிதயன், "ஸஹஸ்ரம்" என்று ஒருஸங்க்யையின்றிக்கே யளவிறந்த கிரணங்களைப் பரப்பிக்கொண்டு விகஸிதனுனற்போலே வந்துதோன்றவேணும். [அம்மானே] - உன்மேன்மையைப் பார்த்து அங்கேயழைத்து அடிமைகொள்ளுதல், உன்னுடைமை நலியாமைக்கு த்வரையுண்டாகில் உனக்கு வந்தடிமைகொள்ளுதல் செய்தருளவேணும்.

ஈடு.—ஏழாம் பாட்டு. இங்கேவந்து தோற்றியருளுதல், அது திருவுள்ளமல்லவாகில் அங்கேயழைத்து அடிமைகோள்ளுதல் செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

[வந்துதோன்றுய்] - என் கண்வட்டத்திலே வந்து தோன்றவேணும். தந்தைகாலில் விலங்கற வந்துதோன்றிய தோன்றலேயிறே. வந்து தோன்றுயென்கிறது. [அன்றேல்] - என்னுர்த்தியைப்பார்த்து உன்னுடைய க்ருபையாலே வந்து முகங்காட்டப் பார்த்திலையாகில். உன்பூர்த்தியையும் என் சிறுமையையும் பார்த்து முகங்காட்டப் பார்த்திலையாகிலென்றுமாம். [உன்வையந்தாயமலரடி]-வஸிஷ்டசண்டாளவிலாமம் பாராத திருவடிகள். [மலரடி] - ஒரு செவ்விப்பூவைக்கோண்டாயிற்றுக் காடுமோடையு மளந்தது. [மலரடிக்கீழ் முந்திவந்துயான்நிற்ப] - நிரதிமாயலோக்யமான திருவடிகளின்கீழே முற்பாடனுய் வந்து நிற்கும்படியாக. [முகப்பே] - கண்வட்டத்திலே. [கூவிப்பணி கோள்ளாய்] - சோற்றையிட்டுப் பணிகோள்ளாய். "க்ரியதாஜிதிமாம்வத" (க்ரியதா மிதிமாம்வத) என்று கண்முகப்பே அடிமைகோண்டருளவேணும். குணஜ்ஞாநத்தாலே

ஏழாம்பாட்டு.—வந்துதோன்றுய் இத்யாதி. "வந்துதோன்றுயன்றேல் - உன் - முகப்பே கூவிப்பணிகொள்ளாய்" என்றவற்றைக் கடாகூஷித்து அவதாரிகை - இங்கே இத்யாதி.

தோன்றுய் - தோன்றவேணும். "வந்துதோன்றுய்" என்கைக்கு முன்பு ஆர்க்குவந்து தோன்றிலேமென்ன - தந்தைகாலில் இத்யாதி. திருமொழி. தோன்றல்-முதலில் ப்ரயோகமென்றபடி. "அன்றேல்" என்றதுக்கு ஹாவத்வயம் - என்னுர்த்தியை இத்யாதி வாக்யத்வயம். "வையம்" என்ற அசேதந ஸமாதிக்கு ஹாவம் - வஸிஷ்டட்ட இத்யாதி. முற்பாடனுயென்றது - "கூஹம் வவ்ருங்கஸிஷ்யாதி" என்று முற்பாடனுயென்றபடி. "கூவி" என்றதுக்கு ஹாவம் - சோற்றை இத்யாதி. கீழ் - மிடற்றேறுசை ஹோக்யமாகையாலே "கூவிப்பணிகொள்ளவேணும்" என்றருளிச் செய்து, ப்ராப்தமாகையாலும் கூவிப்பணிகொள்ளவேணுமென்று ஹாவாந்தரம் - க்ரியதாஜி இத்யாதி. "பணிகொள்ளாய்" என்று நிர்ப்பந்திக்கிறதென்? குணஜ்ஞாநத்தாலே தரித்திருக்கவொண்ணுதாவென்ன - குணஜ்ஞாந இத்யாதி. இளயபெருமாள்ப்ரக்ருதியானபடி எப்படி? என்ன-

தரித்திருக்கும் ஸ்ரீலரதாழ்வான் ப்ரக்ருதி யல்லேன்; "ஜலாநமத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ" (ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ) என்னும் இலாயபெருமாள் ப்ரக்ருதியான என்னை அடிமைகொண்டருளவேணும். "வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டும்" என்றும், "நின்னலாலிலேன்" என்றும் இட்டுவைத்தவிடத்தில் கிடக்கமாட்டேன். "நன்றுமஞ்சுவன் நரகம்நானடைதல்" என்னுமவரிறே. [சேந்தண் இத்யாதி] - சிவந்து குளிர்ந்த தாமரை போலே கண்ணையும் கையையும் காலையுமுடையனுய், சிவந்த வாயையுமுடையனுய், நீலமான நிறத்தையுடையனுயிருப்பா னொராதித்யன், "ஸஹஸ்ரம்" என்றுஒரு ஸங்க்யை யின்றிக்கே அளவிறந்த கிரணங்களைப் பரப்பிக்கொண்டு விகஸிதமானுற்போலே வந்து தோன்றவேணும். [அம்மானே] - உன்மேன்மையைப் பார்த்து அங்கேயழைத்து அடிமைகொள்ளுதல், உன்னுடைமை நசியாமைக்கு த்வரையுண்டாகில் இங்கேவந்து அடிமைகொள்ளுதல் செய்தருளவேணும். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

ஒக்குமம்மானுருவமென்று உள்ளங்குழைந்துநாணுளும்
தோக்கமேகட்பல்குழாங்கள் காணுந்தோறுந்தோலுவன்நான்
தக்கவைவர்தமக்காய் அன்றுரைம்பதின்மர்தாள்சாயப்
புக்கநற்றேர்த்தனிப்பாகா!வாராயிதுவோபொருத்தமே ?

ஆ.—(ஒக்குமம்மான்.)-உன்திருமேனியோடொக்குமென்று தொக்கமேகப் பல்குழாங்கள் காணுந்தோறும் நாணுளும் உள்ளங்குழைந்து தோலுவன்நான்; உன்னை மறந்திருக்கவோட்டுகிறதில்லை இந்தமேகங்கள்; உன்திருவடிகளையே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்றிருக்கும் ஐவர்க்கு ஸுஷ்டூதனுய், அன்று ஈரைம்பதின்மர்தாள்சாயப் புக்கநற்றேர்த்தனிப்பாகா! அத்தேரை இங்ஙனே நிறுத்திக்கொண்டுவாராய், இதுவோ உன்னுடைய ப்ரணயித்வமென்கிறார்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், உன்னோடு ஸத்ருஶமான மேகஶ்யாமத்தாலே நான் வ்யஸநப்படாநிற்க, என்னோடுவந்து ஸம்ஶ்லேஷித்தநலுகிறிலை; இங்ஙனேயோ உன்னுடைய ஸ்வபாவம்? என்கிறார்.

[நாணுளும்] - நாள்தோறும் நாள்தோறும். [தொக்க] - திரண்ட. [தக்கைவ வரென்று தொடங்கி] - மிகவும் நீர்மையுடைய பாண்டவர்களைவர்க்குமாய், ஒருநீர்மையுமின்றிக்கே இவர்களுக்கு விரோதிகளுமான ஔர்வாக்நிகள் நூற்றுவரும் காலறும்படி புக்க உன்னைஸாரதியாகவுடைத்தாகையாலே அதிப்ரலாக்யமான தேருக்குத் தனியே நிர்வாஹகனாவனே! வருகிறிலை. "வைநயொரஹொதுஜ்யாஸ்ரவ

வழுவிலா இத்யாதி. அப்படி இட்டுவைத்தவிடத்தில் கிடக்கமாட்டாரோவென்ன - நன்றுமஞ்சுவன் இத்யாதி. கிரணஸ்தாநே - அவயவங்கள். "அம்மான்" என்றதுக்கு - பரத்வமும், ஸ்வாமித்வமுமென்று அர்த்தத்வயம் - உன்மேன்மை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. செந்தண்கமலம் என்றுதொடங்கி, அம்மானே - வந்துதோன்றுயன்றேல் என்றுதொடங்கி, பணிகொள்ளாய் இத்யந்வயம். அவதாரிகையிலே, அங்கேயழைத்தடிமைகொள்ளுதலென்றது - "முந்திவந்து யான் நிற்கும்படிபண்ணி முகப்பே" என்கையாலே; அங்கேயழைத்து என்றது அர்த்தாத்ஸித்தம். (எ)

கேவுஞ்ஞ" என்றால் அப்படிச் செய்யலாவது அர்ஜுனனுக்கேயோ? எனக்காக அந்தத் தேரைத் திரியவிட்டால் ஆகாதோ? என்றுகருத்து.

ப.—அந்தாம், போலிகண்டு நான் க்லேஸியாநிற்க, ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதியான நீ வந்து தோன்றுகிறிலையென்கிறார்.

'அம்மான் - ஸ்வாமிபானவன், உருவம் - வடிவழகு, ஒக்கும் - ஒக்கும்,' என்று - என்று, உள்ளம் - நெஞ்சு, குழைந்து - ஸிதிலமாய், நாள்நாளும் - நாடோறும், தொக்க - திரண்ட, மேகம் - மேகங்களினுடைய, பல் - பல, குழாங்கள் - ஸமூஹங்களை, காணுந்தோறும் - காணும்பொழுதெல்லாம், நான்—நான், தொலைவன் - க்லேஸியாநிற்பன்: தக்க - (நீயெல்லாவுறவுமாம்படியான) தக்கோர்மையையுடைய, ஐவர்தமக்கு - பாண்டவர்களைவர்க்கும், ஆய் - ஏவலாளாய்க்கொண்டு, அன்று - (பாரதயுத்தம் ப்ரவ்ருத்தமான) அன்று, ஈரைம்பதின்மர் - (அவர்களுக்கெதிரிகளான) நூற்றுவரும், தாள் சாய - காலற்றுப்போம்படி, புக்க - (ஸைந்யமத்யத்திலே) ப்ரவேசித்த, நல்-(உன்னையிஷ்டாநத்தாலே) ஸ்லாக்யமான, தேர் - தேருக்கு, தனிப்பாகா - (ரஹியான அவன் உன் முதுகின் கீழ ஒதுங்கும்படி) அத்விதீயஸாரதியானவனே! வாராய் - (அவ்வழகோடே) வருகிறிலை; இதுவோ - இதுவோ, பொருத்தம் - (ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில்) பொருத்தமிருந்தபடி?

இ.—எட்டாம்பாட்டில், உன்னோடு ஸத்ருஸமான மேவஹர்ஸநத்தாலே நோவுபடாநிற்க, வந்து முகங்காட்டுகிறிலை; உன்ஸங்கல்பஸ்வபாவமிதுவோவென்கிறார்.

[ஒக்குமம்மான் உருவமென்று] - ஸர்வேச்வரனுடைய வடிவுக்கு, * யதி ஜ்யாகிலஸமிஷ்டாம் ஸமூஹமான மேவத்தை ஸத்ருஸமென்று ப்ரமிப்பர். [உள்ளங்குழைந்து] - இது தோற்புரையன்றியே, அகவாய் ஸிதிலமாய். [நாணுநாளும்] - நாள்தோறும் நாள்தோறும்; இந்த ஸைதில்யம் கூடாஸித்கமன்றியே, இடைவிடாமல் செல்லுகை. திரண்டமேவஸமூஹங்களைக் காணுந்தோறும். [தொலைவன் நான்]-"கண்டநாள் கருருவம் காண்டோறும் நெஞ்சோடும்," யர்மிலோபம் பிறக்கிறதுமில்லை, ஜீவித்திருக்கவும் பெறுகிறிலேன். [நான்] - மேவஹர்ஸநம் ஆஸ்வாஸஹேதுவிறே நாட்டுக்கு. [தக்கவைவர்] - என்ன மேவஹர்ஸநத்துக்கு இடைந்து பாண்டவர்களை நோக்கிற்று? "வந்யர்க்களும் ஜீவிக்கவேணும், எங்களுக்கு ஐந்து குடிக்காடமையும்" என்னும் தக்கோர்மையுடையவர்கள். [தமக்காய்] - "ரயம்ஹாவய" என்னலாம்படி கையாளாய். [அன்று] - அன்று உதவிற்றும் தமக்கென்றிருக்கிறார். [ஈரைம்பதின்மர் தாள் சாயப்புக்க] - "வந்யர்க்கள் ஜீவிக்கில் ஜீவியோம்" என்ற நூற்றுவர் காலறும்படியாகத் தூசித்தலையிலே புக்கவனன்றே? [நல்தேர்] - இவனே ஸாரதியாகவுடைத்தாகையாலே அதிப்ரவ்ருத்தமான தேர். [தனிப்பாகா] - தனியே நிர்வாஹகனானவனே! ரதியைக்காண்கிறிலர். "நகாஜ்ஞகெஷவிஜயம்கருஷ்ணே" என்ற வனைச் சேமஞ்சாத்தி வ்யாபரிக்கையாலே, ஸாரதியையாயிற்று இவர்காண்கிறது. [வாராய்] - "லெநயொரர்ஜுயொதுயெரயம் ஹ்ருஷயிதா" என்று பாண்டவர்கள் ஸத்ருக்கள் மேலேவிட்ட தேரை, என்னை நலிகிற மேவத்தின்மேலே விடலாகாதோ? ஐவருமாய், எதிரிகள் நூற்றுவரென்று ஸங்க்யாதாரணாலோ செய்யலாவது? தனியனுமாய், மேவங்கள் அஸங்க்யாதமானால் உதவலாகாதோ? [இதுவோ

பொருத்தப்] - ஆஸ்ரிதரோடு முன்பு பொருந்திப் போந்தபடி யிதுவோ? ஆஸ்ரிதர்க்காக ஔத்யலாரத்யங்களைப்பண்ணியும், "ஆயுயமெடேன்" என்று ஆயுயமெடுத்தும், பகலையிரவாக்கியும் பகூபதித்தது பொய்யோ? "நாராயணகயாதிசோழி" என்றவனும் கைக்கூலிகொண்டு புலமைபாடினை னென்கிறார். இப்போது தமக்கு உதவில் அவையும் மெய்யாவதென்றிருக்கிறார். [வாராய்] - எனக்கு இதெல்லாம் வேணுமோ? வந்து முகங்காட்டவமையாதோ? உன்வடிவைக்காட்டி மேகங்கள் அநுகூலமாப்படி பண்ணுதல், மேவஉர்ஸாநம் வாயகமாகாதபடி பண்ணுதல் செய்தருளவேணும்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. உனக்குப்போலியான மேவஉர்ஸாநந்தாலே நோவுபடாநிற்க, வந்துமுகங்காட்டுகிறிலை; இதுவோ உன்ஸங்கஸ்வஹாவம்? என்கிறார்.

[ஒக்குமம்மானுருவமென்று] - "ஸர்வேஸ்வரன்வடிவு இதரவிஸஜாதீயம்" என்று புத்திபண்ணுநிற்கச்செய்தே, * யதிமஜ்யோதிஸ்ஸலிலமருதாம் ஸமூஹமான மேவத்தை ஸத்ருஸமென்று ப்ரமிப்பர். [உள்ளங்குழைந்து] - இது தோற்புரையன்றியே, அகவாய் ஸிநிலமாய். [நாணுளும்] - இந்தஸைதில்யம் காதாசித்கமன்றிக்கே, இடைவிடாமல்செல்லுகை. [தொக்கமேகப்பல்குழாங்கள்] - மேவஸகலங்களுக்குஇடையார்; திரண்டமேகஸமூஹங்களைக் காணுந்தோறும். [நாணுளும்-தொலைவன்] - யர்மிலோபம் பிறக்கிறதுமில்லை, ஜீவித்திருக்கவும் பெறுகிறிலேன். [நான்] - மேவஉர்ஸாநம் நாட்டார்க்கு ஆஸ்வாஸஹேதுவிறே. [தக்கனவவர்]- என்ன மேவஉர்ஸாநத்துக்குஇடைந்து பாண்டவர்களை நோக்கிற்று? "பந்யுக்கள்ஜீவிக்கவேணும், எங்களுக்கும் ஐந்துகுடிக்காடு அமையும்" என்னும் தக்கோர்மையுடைய ஐவர். [தமக்காய்] - "ரதம்ஸ்த்தாபய" (ரதம்ஸ்த்தாபய) என்னும்படி கையாளாய். [அன்று] - அவர்கள் தனியரான அன்று. [ஈரைம்பதின்மர்தாள்சாய]-'பந்யுக்கள் ஜீவிக்கில் ஜீவியோம்"என்ற நூற்றுவரும் கால

எட்டாம்பாட்டு.—ஒக்கும் இத்யாதி. "தொக்கமேகம்" என்றதொடங்கி, "தொலைவன் நான்-வாராய், இதுவே பொருத்தம்" என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்துஅவதாரிகை-உனக்கு இத்யாதி.

"ஒக்கும்" என்றதுக்குஹாவம் - ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. "யதிஜ்யோதிஸ்ஸலிலமருதாம் ஸந்நிவாதஸ்துலதவேஷஸ்ஸநாயபூஸ்துவடுகரணைஸ்தானிஹிஸ்தாவனீயாஸ், ஜதுளதுகூடோஷவிரிமணயநுமாமுகுஷ்மயயாவெகாசாதபூஷிஸ்தூதி சுபவணாஸ்ததநாவெதவெநஷு" இதி தேவஸநெஸ (க-ங). இதுவென்றது - மேக ஸமூஹதர்ஸநத்தால்வந்த ஔவேமென்றபடி. தொலைவன் - தொலையாநிற்பன்; க்லேஸபியா கிற்ப னென்றபடி. "தொலைவன்" என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் - யர்மிலோபம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். "நான்" என்றதுக்கு லௌகிகவ்யாவ்ருத்தியென்றுவிவக்ஷித்து, மேகதர்ஸநத்தில் நாட்டார்க்கிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார் - மேவஉர்ஸாநம் இத்யாதி; ஆஸ்வாஸஹேதுவிறே, அதின்றியே நோவுபடுகிறநான்என்றபடி. "தக்கனவவர்" இத்யாதிக்குஹார்த்தஹாவம் - என்ன மேவ இத்யாதி. "தக்கனவவர்" என்றதுக்குஅர்த்தம் - பந்யுக்கள் இத்யாதி. குடிக்காடு - குப்பம். தக்கோர்மை - நன்மை. "ஆய்" என்றதுக்குஅர்த்தம் - ரதம் இத்யாதி. வெநயொரு ஹயொடுயெரதம்ஸ்தாவயதேவு" இதி, தீகாஸு யுதிதே (உக). தேருக்கு

றும்படியாக. [புக்க] - தூசித்தலையிலேபுக்க. [நல்தேர்] - இவனை ஸாரதியாகவுடைத் தாகையாலே அதிஸ்லாக்யமான தேர். [தனிப்பாகா] - தனியே நிர்வாஹகனானவனே! ரயிணைக்காண்கிலர். "நகாஜ்ஞகேஷவிஜயம்க்ருஷ்ண" (நகாங்க்ஷேவிஜயம்க்ருஷ்ண) என்றவனைச் சேமம் சாத்திவைத்து வ்யாபரிக்கையாலே, ஸாரதியையாயிற்று இவர்காண் கிறது. [வாராய்] - "வெஸநயொரூலயொஸுயெரயம்வ்யூவய" (ஸேநயோருப யோர்மத்யேரதம்ஸ்த்தாபய) என்ன, உலயஸேநையின் நடுவே தேரைநிறுத்தின நீ, அத் தேரை இம்மேகங்களின்நடுவே நடத்திலாகாதோ? ஐவருமாய், எதிரிகள் ஸங்க்யாதருமா னுலோ உதவலாவது? தனியனுமாய், மேவஸமூஹங்கள் அஸங்க்யாதமானுல் உதவலா காதோ? [இதுவோபொருத்தம்] - ஆஸ்ரிதரோடு முன்பு நீ பொருந்திப்போந்தபடி இது வோ? ஆஸ்ரித்ர்க்காக ஔசித்யஸாரத்யங்கள்பண்ணியும், "ஆயுதமெடேன்" என்று ஆயுத மெடுத்தும், பகலே இரவாக்கியும் பகூபதித்தது போய்யோ? † "நாராயணகயாஹிஸாம்" (நாராயணகதாமிமாம்) என்றவனும் கைக்கூலிகொண்டு புலமைபாடினானுகாதே யென் கிறார். இப்போது தமக்கு உதவில் அவை மெய்யாவதென்றிருக்கிறார். [வாராய்] - எனக்கு இதெல்லாம் வேணுமோ? முகங்காட்டவமையாதோ? (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

இதுவோபொருத்தம்? மின்னுழிப்படையாய்! ஏறமிருஞ்சிறைப்புள்
அதுவே கொடியாவுயர்த்தானே! என்றென்றேங்கியழுதக்கால்
எதுவேயாகக்கருதுங்கொல்? இம்மாஞாலம்போறைதீர்ப்பான்
மதுவார்சோலை உத்தரமதுரைப்பிறந்தமாயனே.

இத்யாதி. ரயியிருக்க, ஸாரதிக்குத் தனிமையேதென்ன - ரயியை இத்யாதி. அதுக்குஹேதுவேதென்ன - நகாஜ்ஞகேஷ இத்யாதி. "நகாஜ்ஞகேஷவிஜயம்க்ருஷ்ண நவாஜ்யம்ஹ்ருஷீவ। கிந்நுராஜ்யநமொவிந்தகிம்ஹொபெஜீவிதநவா" இதி மீதாஹ்ருதயே (கூ). "தேர்த்தனிப்பாகா வாராய்" என்றதுக்கு ஹார்த்தஹாவம் - ஹெந யொ: இத்யாதி. பாண்டவர்களில் தமக்குஉண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார் - ஐவரு மாய் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. விவரணம்-ஆஸ்ரிதர்க்காக இத்யாதி.புராணஸ்த்தமான ஆரிஸ்த பாரதந்த்ர்யம் பொய்யாகக்கூடுமோவென்ன-நாராயணகயாஹிஸாம் இத்யாதி."நஹிஸாஹமவெத தவெ ஹ்ருவ்யாவாயாஹிதவெதஜவெ। யவ்ருவ்ருவாஹாஉக்ஷ்யாஹி நாராயணகயாஹிஸாம்" புலமை - கவி. ஆனால்அது மெய்யாவதெப்போதென்ன - இப்போது இத்யாதி. வாராய் - வரு கிறிலை. ஹாவாந்தரம் - எனக்கு இத்யாதி. தொக்கமேகப்பல்குழாங்கள் காணுந்தோறும் - அம்மா னுருவம் - ஒக்கும் - என்றுஉள்ளங்குழைந்து, நாணுறும் - நான் - தொலைவன்; தக்கவைவர்என்று தொடங்கி, தனிப்பாகா - இதுவோபொருத்தம்? வாராய் இத்யந்வய:. (அ)

† ஸஹாஹாரவெ.

ஆ.—(இதுவோபொருத்தம்.) - திருவாழியை மின்னுகவுடைய திவ்ய ரூபமாகிற நீலமேகத்தையுடையவனே! ஆஸ்ரிதருடைய ஆபத்துக்கு உதவ வருகைக் கிடான பெரியதிருவடியை திவ்யவாஹநமாகவுடையவனே! இதுவோ முடிந்தது என் றென்று வங்கியழுதக்கால், ஆஸ்ரிதஸ்ரீவாஸஹிஷ்ணுவாகையாலே தத்ஸ்ரீவேஹதுபூத ஸ்ரீஹார நிர்ஹரணார்த்தமாக, மதுவார்சோலை உத்தரமதுரைப்பிறந்த ஆஸ்சர்யபூதனே! நீ எதுவாகநினைத்திருக்கும்? என்கிறார்.

ஓ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இருந்தேதகுடியாக எல்லாருடைய ஆர்த்திகளை யும்போக்கி ரக்ஷித்தருளுகைக்காக ஸ்ரீமயோகையிலே வந்து திருவவதாரம்பண்ணிய நு னை ஆஸ்சர்யகுணசேஷ்டிதனை க்ருஷ்ணன், தன்னைக் காணவாசைப்பட்டு நோவுபடுகிற எனக்கு என்செய்தருள நினைக்கிறானே? என்கிறார்.

[மின் என்று தொடங்கி]-ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸநத்துக்கு உறுப்பாய் மின்னு நின்றுள்ள திருவாழியாகிற திவ்யாயுதத்தைபுடைபையாய் ஆஸ்ரிதரோடு ஸர்வவிப ஸம்ஸ்லேஷமும் பண்ணுமவனே! [எதுவேயாகக் கருதுங்கொல்]-இவ்வார்த்தைபோக்கி யருளத் திருவுள்ளமாயருளுமோ? இவ்வார்த்த நாஉம் கேட்டால் அத்யந்தஉயாளு வானவனுடைய திருவுள்ளம் எங்ஙனே புண்படுமோ? என்றபடி.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதரை அநேகவித கைங்கர்யங்கொள்ளும் ப்ரகாரத்தை நினைத்துக் கூப்பிட்டால், ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநார்த்தமாக அவதரித்தவன் என்னி னைத்திருக்கிறானே? என்கிறார்.

'மின் - ஒளிபாலே ஆபரணமாம்படியான, ஆழி - திருவாழியை, படை யாய் - ஆயுதமாகவுடையவனே! ஏறும் - வாஹநமான, இரு - பெரிய, சிறை – சிறகையுடைய னை, புள்ளதுவே - பெரியதிருவடிதன்னையே, கொடி ஆ - கொடியாக, உயர்த்தானே - எடுத்தவனே! இதுவோ - இதுவோ, பொருத்தம் - (அவர்களளவிலுப்) பொருத்த மிருக்கும்படி,' என்றென்று-என்றுபலகாலுஞ்சொல்லி, எங்கி - பொருமி, அழுதக்கால்- அழுதக்கால், இ - இந்த, மாஞாலம் - மஹாப்ருதிவியின், பொறை - பாரத்தை, தீர்ப் பான் - போக்குகைக்காக, மது - மது, வார் - ப்ரவாஹியான, சோலை - சோலையை யுடைய, உத்தரமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்த - ஸ்ரீவைஷ்ணவாத்வ ஸூசகமான (சிஹ்நங்களோடே) அவதரித்த, மாயன் - ஆஸ்சர்யஸ்வபாவனவன், (என் கண்ணீர் மாற வருவதாக நினைத்திருக்கிறானே? இப்படி அழுதேபோவனென்று நினைத்திருக் கிறானே), எதுவேயாக - எதாகவோ, கருதும் - திருவுள்ளம்பற்றுவது?

இ—ஒன்பதாம்பாட்டில், இருந்தேத குடியாக ரக்ஷிக்க வந்தவதரித்த க்ருஷ்ணன், தன்னைக்காண்கையே தேட்டமான எனக்கு என்செய்ய நினைத்திருக்கிறான்? என்கிறார்.

வோ பொருத்தம்] - இப்படிக் கூப்பிடச் செய்தேயும் வரக்காணுமை யாலே கண்ணுஞ்சுழலேயிட்டு மறித்து 'இதுவோ பொருத்தம்?' என்கிறார். [மின்னுழிப் படையாய்] - மேகத்திலே மின்னிறுற்போலே, ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநசீலமான திருவாழியைப்படையாக உடையவனே! அத்திருவாழியைக்கொண்டு என்னுடைய ப்ரதிவந்யகத்தின்மேலே வ்யாபரிக்கலாகாதோ? என்கை. [ஏறும் இத்யாதி] - ஏறக் கடவதான பெரியசிறகையுடைய புள்ளானதுதன்னையே த்வஜமாக எடுத்தவனே! ஆஸ்

நிதனை எல்லாவடிமையும் கொள்ளுமவனன்றே? [என்றென்று இத்யாதி] - இப்பாசுரம் மாறுதே பொருமிப்பொருமி அழாநின்றுல். [எதுவேபாகக் கருதுங்கால்] - இக்கூப்பீட்டுக்கு முகங்காட்டநினைக்கிறனே? கூப்பிட்டே போவானென்றிருக்கிறனே? இக்கூப்பீட்டுக்கு அவன்திருவுள்ளம் எங்ஙனே புண்படுகிறதோ? என்றுமாம். [இம்மாஞாலம் பொறைதீர்ப்பான்] - இம்மஹாப்ருதிவியின் ஹாரத்தைப் போக்குகைக்காக. [மதுவார் சோலையித்பாதி] - மத்ஸ்யந்திபான சோலையையுடைய வடமதுரையிலே, ஸத்ருக்களான கம்ஸாதிகள் நடுவே பிறந்த மாயனே! ஆஸ்ரீவிக்கையன்றிக்கே மர்ஹவாஸம் பண்ணிவந்து அவதரித்த ஆஸ்சர்யகுணகனை க்ருஷ்ணன். "ஸ்ரீஹாரநிரஸநம்" என்கிற வ்யாஜத்தாலே ஸம்ஸாரிஸஜாதீயனுய் வந்தவதரித்து ஆஸ்ரிதவிரோதிகளைப்போக்கி ஆஸ்ரிதரை ரக்ஷிக்கும் ஸ்வஹாவனனவன், நம்கூப்பீட்டுக்கு என்ன நினைத்திருக்கிறனென்கை.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அந்திமதசையில் ஸ்வர்க்கத்தேறப்போன இவர்கள் நிற்கிடீர்; திருவாழியாழ்வான்முதலான நித்யரோடும் பொருத்தமிதுவோ? என்று ஸ்வகத மாக விசாரிக்கிறார். இருந்ததேகுடியாக ரக்ஷிக்கவந்த க்ருஷ்ணன், தன்னைக்காண்கையே தேட்டமான எனக்கு என்செய்தருளுமென்று நினைக்கிறராகவுமாம்.

[இதுவோபொருத்தம்] - இப்படிக்கூப்பிடச்செய்தேயும் வரக்காணுமையாலே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு, மீண்டும் 'இதுவோபொருத்தம்?' என்கிறார். [மின்னுருப்படையாய்] - மேகத்திலே மின்னினுற்போலே, ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸநஸீலமானதிருவாழியைப் படையாகவுடையவனே! அத்திருவாழியைக்கொண்டு என்னுடைய ப்ரதிபக்ஷகத்தின் மேலே வ்யாபரித்தாலாகாதோ? [எறும் இத்யாதி] - எறக்கடவ பெரியசிறகையுடைய புள்ளானதுதன்னையே த்வஜமாக எடுத்தவனே! ஆஸ்ரிதரை எல்லாவடிமையும் கொள்ளுமவனன்றே? [என்றென்றேங்கியழுதக்கால்] - இப்பர்சுரம் மாறுதே பொருமிப்பொருமி அழாநின்றுல். [எதுவேயாகக்கருதுங்கால்] - இக்கூப்பீட்டுக்கு முகங்காட்டநினைக்கிறனே? கூப்பிட்டேபோவானென்றிருக்கிறனே? இக்கூப்பீட்டுக்கு அவன்திருவுள்ளம் எங்ஙனே

ஒன்பதாம்பாட்டு.—இதுவோ இத்யாதி. "மின்னுருப்படையாய் - புள்ளதுவே கொடியாவுயர்த்தானே - இதுவோபொருத்தம்" என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அந்திமதசையில் இத்யாதி. "மின்னுருப்படையாய்" என்றுதொடங்கி, "கொடியாவுயர்த்தானே - இதுவோபொருத்தம் - என்றென்றேங்கியழுதக்கால் - இம்மாஞாலம்" என்றுதொடங்கி, "பிறந்தமாயனே - எதுவேயாகக் கருதுங்கால்" என்று அன்வயம் விவக்ஷிதம். அன்றிக்கே, "இம்மாஞாலம்" என்று தொடங்கி, "பிறந்த மாயனை - மின்னுருப்படையாய்" என்றுதொடங்கி, "எதுவேயாகக் கருதுங்கால்" என்று அன்வயவிவக்ஷயாஸங்கத்யந்தரம் - இருந்ததே இத்யாதி. இப்பக்ஷத்தில், "இதுவோபொருத்தம்" என்றது - அநுவாதம். ஸ்வகதமாகவென்றது - யோஜநாத்வயத்துக்குமொக்கும். இரண்டாம்யோஜனை - "எதுவேயாகக்கருதுங்கால் இம்மாஞாலம்" இத்யாதிபதங்களைக்கடாக்ஷித்து. இருந்ததேகுடியாக - எல்லாசையுமொக்க. "மாயனே" என்ற ஏகாரம்-ஈற்றசை.

த்விதீயயோஜநாநுகுணமாக அர்த்தம் - இப்படிக்கூப்பிட இத்யாதி. இத்தால்ஹாவம் - அத்திருவாழியை இத்யாதி. வாஹநத்வ த்வஜத்வங்கள் சொன்னதுக்குஹாவம் - ஆஸ்ரிதனை இத்யாதி. "அதுவேகொடியாவுயர்த்தானே" என்றது - எல்லாவடிமைக்கு முபலக்ஷணமென்றபடி. இரண்டாம்வதாரிகைக்கு அநுகுணமாக அர்த்தம் - இக்கூப்பீட்டுக்குமுகம் இத்யாதி. முந்தின அவதாரிகைக்கு அநுகுணமாக அர்த்தம் - இக்கூப்பீட்டுக்கு இத்யாதி. "பொறை" என்று - ஹாரத்தை

புண்படுகிறதோ? என்றுமாம். [இம்மாஞாலம்போறைதீர்ப்பான்] - இம்மஹாப்ருதிவியி னுடைய ஹாரத்தைப் போக்குகைக்காக. [மதுவார்சோலை] - மதுஸ்யந்தியான சோலை யையுடைய. [உத்தரமதுரை] - வடமதுரையில், ஶத்ருக்களான கம்ஸாதிகள்நடுவே பிறந்த மாயனே! ஆவிர்ப்பவிக்கையன்றியே, "ததஶ்ச ஆதிஜஶ்ரே" (ததஶ்சத்வாதஶோ மாஸே) என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸம்பண்ணிப்பிறந்த ஆஶ்சர்யபூதனே! 'ஸ்ரீஹார நிர ஸ்தம்' (பூபாரநிரஸநம்) என்கிற வ்யாஜத்தாலே இதரஸஜாதீயனுய்வந்தவதரித்து ஆஶ்ரி தவிரோதிகளைப்போக்கும் ஸ்வஹாவனுனவன், நம் கூப்பீட்டுக்கு என்னினைத்திருக்கிறு னென்னை. (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

பிறந்தமாயா! பாரதம்போருதமாயா! நீயின்னே
சிறந்தகால்தீர்வான்மண்பிறவுமாயபெருமானே
கறந்தபாலுள்நெய்யேபோல்இவற்றுளெங்குந்கண்டுகோள்
இறந்துநின்றபெருமாயா! உன்னையெங்கேகாண்கேனே?

ஆ—(பிறந்தமாயா) - ஸாதுபரித்ராணார்த்தமாகவும், துஷ்க்ருத்விநாஶார்த் தமாகவும் ஶ்ரீமதுரைபிலே பிறந்தருளின ஆஶ்சர்யபூதனே! - நீ இப்படி ஸர்வதர ஸந்நி ஹிதனுயிருந்துவைத்து உன்னைக்காட்டியருளுகிறிலை, இனி உன்னை எங்கே காண்கேன்? என்கிறார்.

ஓ—பத்தாம்பாட்டில், ஸந்நிஹிதனுய் வைத்துக் கண்ணுல் காணவொண் ணுதபடிநின்ற ஆஶ்சர்யஹுதனை உன்னைநான் காண்பதெவ்விடத்தே? என்கிறார்.

[பிறந்தமாயா] - அகர்மவஶ்யனுயிருந்து வைத்து க்ருபாதிஶயத்தாலே அப்பா க்ருத துஷ்யஸம்ஸ்பர்ஶத்தோடே கர்மவஶ்யரோடே ஸஜாதீயனுய்வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளின ஆஶ்சர்யஹுதனே! [பாரதம்பொருதமாயா] - ஆயுஶமெடுக்கக் கடவ தன்றுகப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி ஸாரத்பத்திலே அயிகரித்துவைத்து, பாண்டவர்கள் வெல் லும்படி ஹாரதபுத்தம் பண்ணின ஆஶ்சர்யஹுதனே! [நீயின்னே] - நீ இப்படி ஸுலபனு யிருக்கச்செய்தே. [சிறந்தகாலென்றுதொடங்கி] - ப்ருதிவ்யாதிகளான ஹுதங்களுக் கும், அவற்றின் கார்யங்களுக்கும் ஆத்மாவாய் நின்றவனே! காற்றுக்குச் சிறப்பாகிறது ஶரீரகத்வம். [கறந்தபாலென்றுதொடங்கி] - கண்ணுலேகாண்கிறபாலினுள் நெய்யுண் டாயிருக்கச் செய்தே காண்கையரிதானுற்போலே இவை எல்லாவற்றினுள்ளும் நின்று வைத்துக் காணவொண்ணுதபடி நிற்கிற அத்யாஶ்சர்யஹுதனே! [கறந்த] - காலத்தா லும் ஆதஞ்சநாதிகளாலும் உள்ள பரிணமாஹித்யத்தை நினைக்கிறது.

லக்ஷிக்கிறது. "உத்தாமதரை" என்றதற்குஹாவம் - ஶத்ருக்களான் இத்யாதி. "மாயன்" என்ற தற்குஹாவம் - ஆவிர்ப்பவிக்கை இத்யாதி. ஹலிதம்-ஹரிஹார இத்யாதி. இதுவோபொருத்தம், மின் னுழிப்படையாய் என்றுதொடங்கி, அழுதக்கால் - இம்மாஞாலம் என்றுதொடங்கி, மாயனே - எதுவேயாகக் கருதுங்கொல் இத்யந்வயம். (கூ)

ப.—அநந்தரம், அவதாரப்ரயுக்த ஸௌலப்யத்துக்குப் பிற்பட்டு, அ நிலையும் அதீந்த்ரியமாஞல் எங்கேகாண்பதென்று ஆர்த்தராகிறார்.

பிறந்த - "கஜோவிலநு" என்கிறபடியே அஜஹத்ஸ்வபாவனுய்க்கொண்டு அவதரித்த, மாயா - ஆஸ்சர்யபூதனுய், (ஆஸ்ரிதார்த்தமாக), பாரதம் - மஹாபாரதயுத்தத் தைப்பண்ணுநிடத்தில், பொருகமாயா - ("ஆயுதமெடேன்" என்று ஆயுதமெடுத்தல், பகலிரவாக்குதல் முதலான) ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களைச்செய்து நடத்தினவனே! நீ - நீ, இன்னே - இப்படி ஸுலபனுயிருக்கச்செய்தே, சிறந்த - (ஜகதீயெதுத்வத்தால்வந்த சிறப்பையுடைய, கால்தீர்வான்மண் - பஞ்சபூதங்களையும், பிறவும் - மற்றுமுள்ள லௌதிகபதார்த்தங்களையும், ஆய - ப்ரகாரமாகவுடைய, பெருமானே - ஸர்வாதிகனுய், ("வ்யாகரிவவ்யவஸிநிஹ்ருஷி" என்கிறகணக்கிலே), கறந்த - கறந்த, பால்-பாலுக்கு, உள் - உள்ளில், நெய்யேபோல் - நெய்போலே, (மயித்துக்காண்பார்க்கொழிய), கண்டு கொள் இறந்து - காண அரிதாம்படி, இவற்றுள் - இப்பதார்த்தத்துக்குள்ளில், எங்கும் - எல்லாவிடத்திலும், நின்ற - நின்ற, பெருமாயா - அத்பாஸ்சர்யபூதனே வனே! உன்னை - (இப்படி அதீந்த்ரியனை) உன்னை, எங்கே - எவ்விடத்திலே, காண் கேன் - காணக்கடவேன்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடனுய், அந்தர்யாமித்வம் கண்ணுக்கு அவிஷயமானபின்பு, உன்னை எவ்விடத்திதேபா காண்பது? என்கிறார்.

[பிறந்தமாயா] - அகர்மவச்யனுய் வைத்து, அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தா நத்தை இதரஜாதீயமாக்கிவந்தவதரித்த ஆஸ்சர்யபூதனே! [பாரதம்பொருதமாயா] - பிறந்தாற்போலே இருப்பதொன்றுயிற்று இவ்வாஸ்சர்யமும்; ஸத்யப்ரதிஜ்ஞனைவன் அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனைவாஸ்சர்யம்; "ஆயுயமெடேன்" என்று ஆயுயமெடுக்கையும், பகலிரவாக்குகையும். [நீயின்னே] - இப்படிஸுலபனுயிருக்கச்செய்தே. [சிறந்த இத்யாதி] - காரணமான ப்ருதிவ்யாதிபூதங்களுக்கும். [பிறவும்இத்யாதி] - கார்யமான ஔவாதி பதார்த்தங்களுக்கும் ஆத்மாவான ஸர்வேஸ்வரனே! காற்றுக்குச் சிறப்பாகிறது—காரணத்வம் ஒத்திருக்கையாகத்வத்தால் வந்தவற்றம். [கறந்த இத்யாதி] - கண்ணுலேகாண்கிற பாலினுள்ளே நெய்யுண்டாயிருக்கக் காண்கைஅரிதாஞற்போலே, ஸகல பதார்த்தங்களிலும் நின்றுவைத்துக் காணவொண்ணுதபடி நிற்கிற ஆஸ்சர்யபூதனே. [கறந்த பால்] - காலத்தாலும் ஆதஞ்சநமாத்ரைகளாலும் தோற்றுகிற நெய் கறந்தகாலத்தில் தோற்றுதிறே. உன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபராகையாகிற ஸம்ஸ்காரத்தாலல்லது காண வரியை என்கை. [உன்னை எங்கே காண்கேனே] - பரமபதத்தில் காட்சிக்கு ஸரீர ஸம்பந்தம் அறவேணும்; அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடனேனன்; அர்ச்சாவதாரம் நினைத்தபடி கிடையாது; அந்தர்யாமித்வம் கண்ணுக்கு விஷயமன்று. இனி, எங்கே காணப்புகுகிறேன்?

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடனுய், அந்தர்யாமித்வம் கண்ணுக்கு அவிஷயமானபின்பு, உன்னை நான் எவ்விடத்தே காண்பதென்கிறார்.

பத்தாம்பாட்டு.—பிறந்தமாயா இத்யாதி. "பிறந்தமாயா" இத்யாதியையும், "கண்டு கொள்இறந்துநின்ற பெருமாயா உன்னையெங்கேகாண்கேன்" என்றதையும் கடாகூஷித்து அவ தாரிகை - அவதாரத்துக்கு இத்யாதி

[பிறந்தமாயா] - அகர்மவச்யனுய்வைத்து, அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தாநத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கி வந்தவதரித்த ஆச்சர்யபூதனே! [பாரதம்பொருதமாயா] - பிறந்தாற் போலே யிருப்பதொன்றுயிற்று இவ்வாச்சர்யமும்! ஸத்யப்ரதிஜ்ஞனவன் அஸத்யப்ரதி ஜ்ஞனாஆச்சர்யம். "ஆயுதமேடேன்" என்று ஆயுதமெடுக்கையும், பகலே இரவாக்குகை யும். [நீயின்னே]-நீ இப்படி ஸுலஹனுயிருக்கச்செய்தே. [சிறந்த இத்யாதி] - காரணமான ப்ருதிவ்யாதிபூதங்களுக்கும். [பிறவும்] - தத்கார்யமான தேவாதிபதார்த்தங்களுக்கும். [ஆய பெருமானே] - ஆத்மாவான ஸர்வேச்வரனே! காற்றுக்குச்சிறப்பாவது - காரணத்வமோத்திரு க்கயோகத்வத்தால்வந்த ஏற்றம். [கறந்த இத்யாதி] - கண்ணுலே காண்கிற பாலினுள்ளே நெய்யுண்டாயிருக்கக் காணவரிதாஞற்போலே ஸகலபதார்த்தங்களிலும் நின்றுவைத்துக் காணவொண்ணுதபடி நிற்கிற அத்யாச்சர்யபூதனே! ப்ரஹ்மவிதுபநிஷத்து, "ஶவாஉ ந கவண ஊரநாம க்ஷீரவ்ருகெகவண ஊதா | க்ஷீரவத்ஸ்ருதி ஜ்ஞாநம் ஶிஶு நஹு ஶவாயயா ॥ வ்ருதஶிவவயவி நிஶ்ரிம்ஹ ஶிதெஹ ஶிதெவவஸ்தி விஜ்ஞாநது | ஸததம்உந்தவ்யம்உஸாஉ நாநஹ ஶிதந॥ ஸவ ஊஹ ஶிதாயி வாஸ்யஉ ஹ ஶிதெஷு வவஸ்தயி | ஸவ ஊநு ஹ்ராஸுகெக நதஉவ்ருஹம் வாஸு ஶெவஜ்ஞதி॥" (கவாமநேகவர்ணாம்க்ஷீரஸ்யத்வேகவர்ணதா | க்ஷீரவத்பச்யதி ஜ்ஞாநம்லிங்கிநஸ்துகவாம்யதா ॥ க்ருதமிவபயஸிநிகூடம் பூதேபூதேசவஸதிவிஜ்ஞாநம் | ஸததம்மந்தேதவ்யம்மநஸாமந்தாநபூதேந ॥ ஸர்வபூதாதிவாஸமயத் பூதேஷுசவஸத்யபி | ஸர்வாநுக்ராஹகத்வேந ததஸ்மயஹமவாஸுதேவஇதி) என்கிறபடியே. [கறந்தபால்] - காலத்தாலும் மதநாதியாலும் தோற்றுகிறநெய், கறந்தகாலத்தில் தோற்றுதிறே. உன்பக்க லிலே நியஸ்தபரணுகையாகிற ஸம்ஸ்காரத்தாலல்லது காண அரிதையென்கை. [உன்னை எங்கேகாண்கேனே] - பரமபதத்தில் காட்சிக்கு ஶரீரஸம்பந்தமறவேணும்; அவதாரத்துக் குப் பிற்பாடனுனேன்; அர்ச்சாவதாரம் நான் நினைத்தபடி கிடையாது; அந்தர்யாமித்வம் கண்ணுக்கு விஷயமன்று; இனி இவ்விழவோடே முடிந்துபோ மித்தனைபாகாதே. (க0)

அவதாரத்தில் ஆச்சர்யமேதென்ன-**அகர்மவச்யனுய்** இத்யாதி. பாரதம்பொருகையில் ஆச்சர்ய மேதென்ன-**ஸத்யப்ரதிஜ்ஞன்** இத்யாதி. அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனபடி எப்படி? என்ன-**ஆயுதம்** இத்யாதி காரணத்வமோத்திருக்கஎன்றது-**ஹ ஶிதாந்தரங்களோபாதிகாரணத்தம்ஒத்திருக்கஎன்றபடி.** 'கண்டு கொள்இறந்துநின்ற'என்றது - கண்டுகொள்ளுகையை அதிக்ரமித்துநின்றஎன்றபடி. பாலுக்குள்ளே நெய்யிருக்குமாபோலேஅந்தர்யாமியாயிருக்குமோவென்ன-**ஸவாழு** இத்யாதி. ஜ்ஞாநமென்றது-ஜ்ஞா நஸ்வரூபனை ஆத்மாவை. **ஶிஶு நஃ-ஹெஹிநஃ,** தேவாதிஶரீரபேதங்களையுடையவர்களென்றபடி. **ஸவாழுயயா**-கோக்களுக்குஎப்படி வர்ணபேதவிசிஷ்டஶரீரபேதங்கள், அப்படியே தேவாதிஶரீர பேதங்கள். **'வ்ருதஶிவவயவிநிஶ்ரிம்ஹ-ஶிதெஹ-ஶிதெவவஸ்தி விஜ்ஞாநது'** என்றமாத்ரமே இவ்விடத்துக்குமேவண்டுவது. விஜ்ஞாநம் - பரமாத்மா. **"ஸவ ஊஹ ஶிதாயிவாஸ்யஉ"** என்று-தத்புருஷனில்அர்த்தத்தையும், **"ஹ ஶிதெஷு வவஸ்தயி"** என்று-வெஹ-வ்ரீஹியிலர்த்தத் தையும் சொல்லுகிறது. **"தஷ்ஸுஹழு"** என்று - உபாஸகனவார்த்தை. பாலென்றுசே, "கறந்த பால்" என்று விஶேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - காலத்தாலும் இத்யாதி. **மயாநாதி** என்கிற ஆதிஶப்தத் தாலே- மயாநபூர்வஹாவியான †ஆதஞ்சநத்தைச்சொல்லுகிறது. தோற்றுதிறே - அதுக்காகவிஶேஷிக் கிறதென்றபடி. **"ஶிநாநஹ ஶிதெந-ஶிநஸா-வஸதிம்ஶிந்தவ்ய"** என்றதுக்கு அர்த்தம் - உன்பக்கலிலே இத்யாதி. பரத்வத்தையும் அர்ச்சாவதாரத்தையுங் கூட்டி, உக்தத்தை நிகமிக் கிறார் - **பரமபதத்தில்** இத்யாதி. (க0)

---

† ஆதஞ்சநம் - பாலிற் பிரைகுத்தித் தோய்த்தல்.

எங்கேகாண்கேன்!ஈன்துழாயம்மான்தன்னையான்?என்றென்று
அங்கேதாழ்ந்தசொற்களால்அந்தண்குருகூர்ச்சடகோபன்
செங்கேழ்சொன்னவாயிரத்துள் இவையும்பத்தும்வல்லார்கள்
இங்கேகாணஇப்பிறப்பேமகிழ்வர் எல்லியுங்காலையே.

அ—(எங்கேகாண்கேன்.) - எங்கேகாண்கேன் ஈன்துழாயம்மான்தன்னையானென்றென்று அங்கே ப்ரவண மநஸ்காரய், ப்ரேமார்த்ர விஹ்வலமான சொற்களாலே அந்தண்குருகூர்ச்சடகோபன் ஆர்ஜவோபேதமாகச்சொன்ன ஆயிரத்துள் இவைபத்தும் வல்லார்கள், இந்த லோகத்திலே இஜ்ஜந்மத்திலே எல்லாருங்காண எம்பெருமானை எப்போதும் காணப்பெற்று மகிழ்வரென்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார், ஆழ்வார்பட்ட ஸ்ரமம் படாதே, இஹலோகத்திலே இஜ்ஜந்மத்திலே எம்பெருமானைப் பெற்று நிரந்தரமாக ஸேவிப்பரென்கிறார்.

[எங்கேயென்றுதொடங்கி] - ஸர்வைச்வர்ய ஸமேதமாய் நிரதிசயபோக்யமான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனான ஸர்வேச்வரனை நான் எங்கே காண்கேன் என்று நிரந்தரமாகச் சொல்லாநின்றுகொண்டு அந்தபாவத்திலே ப்ரவணமான சொற்களாலே. [செங்கேழ்] - செவ்விதாம்படி. [எல்லி] - இரவு. [காலை] - பகல்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு ஹேதுமாக, ஸம்ஸாரத்திலே ஸ்ரமபஹரபகவதநுபவத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

'ஈன் - நிரதிசயபோக்யமான, துழாய் - திருத்துழாய்மாலையையுடைய, அம்மான்தன்னை - ஸர்வேச்வரனை, யான் - (இப்படி ஆர்த்த்யதிசயத்தையுடைய) நான், எங்கே - எங்கே, காண்கேன் - காணக்கடவேன்', என்றென்று - என்று பலகாலுஞ் சொல்லி, அங்கே - அவனுடைய போக்யதையிலும் போஷித்வத்திலும், தாழ்ந்த - ப்ரவணமான, சொற்களால் - சொற்களாலே, அம் - ஔர்ஜநீயமாய், தண் - ப்ரமஹரமான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், (ஸகலஜ்ஞாவங்களை ப்ரதிபாதிக்குமிடத்தில்), செங்கேழ் - ஆர்ஜவத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு போரும்படி, சொன்ன - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துக்குள்ளே, இவையும்பத்தும் இவைபத்தையும், வல்லார்கள் - ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநயோகே அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், இங்கே - இந்தப்பூமியிலே, காண - (எல்லாரும்) காணும்படி, இப்பிறப்பே - இஜ்ஜந்மத்திலே, எல்லியுங்காலை - ராத்ரிந்திவம் இடைவிடாதபடி, மகிழ்வர் - ஸகலதுஃகநிவ்ருத்திபூர்வகநித்யாநந்தத்தையுடையராவர்கள். எல்லி - ராத்ரி. இது - அறுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார், இவ்வாழ்வார்பட்ட ஸ்ரமம் படாதே, இஹலோகத்திலே இஜ்ஜந்மத்திலே அவனைப்பெற்று நிரந்தரமாக ஸேவிப்பரென்கிறார்.

[ஈன்துழாயம்மான்தன்னை - எங்கேகாண்கேன்] - ஐச்வர்ய ஸமேதமான திருத்துழாய்மாலையையுடைய ஸர்வேச்வரனைக் கண்டல்லது ஷணிக்கமாட்டாதபடி சபல

ணன நான் எங்கேகாணக்கடவேன்? [என்றென்ற] - நிரந்தரமாகச் சொல்லி. ஒரு கால்சொல்லி "ஆசையை ஆவிஷ்கரித்தோமிறே" என்று ஆறியிருக்கிறாரல்லரே; லாபத்தளவும் சொல்லுமித்தனையிறே. [அங்கேதாழ்ந்த சொற்களால்]- தோளும், தோள்மாலையிலும் அந்த ஸௌஷித்வத்திலும் ப்ரவணமான சொற்களாலே. [அந்தண்குருகூர்ச் சடகோபன்] - "உவதிஷ்டதூசோஅஸ்மவெழுவ்ராயய:" என்னுமாபோலே, இவ்வாற்றுமைக்கெல் லாம் இடங்கொடுத்த ஆழ்வார் என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம்: [செங்கேழ்சொன்ன] - செவ்விதாகச்சொன்ன; நினைவும், சொல்லும், செயலும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கை. [செங் கேழ்] - செவ்விதாக என்றபடி, [இங்கேயித்யாதி] - இஹலோகத்திலே இஜ்ஜந்மத் திலே திவாராத்ரவிஹாமின்றிக்கே ஸுகவநுஷவம்பண்ணி மகிழப்பெறுவர். "ஆளக்கூப் பிட்டனைத்தக்கால்" என்று - கூப்பிடவந்து முகங்காட்டாததத்தால் பிறந்த தன்னுடைய அவத்யத்தை, ஆழ்வாரை ஆஸ்ரயித்தார்பக்கலிலே தீருமாயிற்று அவன்; ஸார்யையோடே ஸ்வறுப்புண்டானால் அவள்பக்கல் முகம்பெறுகைக்கு ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷிப்பாரைப் போலே.

ஈடு.—நிகமத்தில்-இத்திருவாய்மொழிவல்லார், தாம்பட்ட துக்கம்படாதே, இஹலோகத்திலே இஜ்ஜந்மத்திலே அவனைப்பெற்று நிரந்தரமாக ஸுகிப்பரென்கிறார்.

[ஈன்துழாயம்மான்தன்னையான்எங்கேகாண்கேன்] - ஐஸ்வர்ய ஸூசகமான திருத்துழாய்மாலையையுடையஸர்வேஸ்வரனைக் கண்டல்லதுதரிக்கமாட்டாதபடிசபலனை நான் எங்கேகாணக்கடவேன்? [என்றென்று] - பரத்வாதிகளைப் பெறுத நான்உன்னை நிரந் தரமாகச்சொல்லி. ஒருகால்சொல்லி "ஆசையை யாவிஷ்கரித்தோமிறே" என்று ஆறியிருக் கிறாரல்லரே;லாபத்தளவும் சொல்லுமித்தனையிறே [அங்கேதாழ்ந்தசொற்களால்]-தோளும், தோள்மாலையிலும், அந்த ஸௌஷித்வத்திலும் ப்ரவணமான சொற்களாலே. [அந்தண்குரு கூர்ச்சடகோபன்] - "உவதிஷ்டதூசோஅஸ்மவெழுவ்ராயய:" (உபதிஷ்டட்டந்துமாம் ஸர்வேவ்யாதய:)என்கிறபடியே, இவ்வாற்றுமைக்கெல்லாம் ஆடல்கொடுத்த ஆழ்வார்" என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். [செங்கேழ்சொன்னஇத்யாதி]-மநோவாக்காயங்கள் ஏகரூப மாய்ச்சொன்ன ஆயிரத்திலும் இப்பத்தையும். [வல்லார்கள்]-அப்யஸிக்கவல்லார். [இங்கே இத்யாதி] - இஹலோகத்திலே இஜ்ஜந்மத்திலே திவாராத்ர விஹாமின்றிக்கே ஸுகவநுஷவம் பண்ணி மகிழப்பெறுவர்: "ஆளக்கூப்பிட்டனைத்தக்கால்" என்று கூப்பிட வந்து

நிகமம்.—எங்கேகாண்கேன் இத்யாதி- "இவையும்பத்தும்வல்லாகள் இங்கே . இப் பிறப்பே மகிழ்வர்எல்லியுங்காலையே" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்துஅவதாரிகை - இத்திருவாய் மொழி இத்யாதி.

ஈன் - இனிதான என்றபடி. "அம்மான்" என்று ஸௌஷித்வம். வீப்ஸையெதன்ன - ஒருகால் இத்யாதி. "அங்கேதாழ்ந்த" என்றதுக்கு அர்த்தம் - தோளும் இத்யாதி. "அங்கே" என்று - "ஈன்துழாயம்மான்" என்றத்தைப் பராமர்ஸிக்கிறது. ஆழ்வார் துஃகிதராயிருக்க, "அந்தண் குருகூர்" என்னலாமோவென்ன-உவதிஷ்டதூ இத்யாதி. அதாவது "கர்மவஸ்யமென்றுதல், க்ருபாவஸ்யமென்றுதல்" இத்யாதிப்படியே சலியாதிருக்கையாலே, ஊரும் தழைத்ததென்றபடி. "உவதிஷ்டதூசோஅஸ்மவெழுவ்ராயய:வாஸுவ்ருஷ்ணிகா: । கூர்ஸ்ணோஅஹம்ஸஹிஷ்யாமி தஸ்மிந்ஹோ:வாஸவஸதி" ஜகதீஸ்வராவதாரகதீஷ்டம். ஆடல்கொடுத்த - இடங்கொடுத்த. "செங்கேழ்" என்று முழுச்சொல்லாய், செவ்விதாக என்றபடி. "இங்கே - இப்பிறப்பே-எல்லியுங் காலையும் - காண - மகிழ்வர்" என்று அன்வயித்துஅர்த்தம் - இஹலோகத்திலே இத்யாதி. இவர்க்கு

முகங்காட்டாத அவத்யத்தை இப்பத்தை யப்யஸித்தவர்களோடே கடுகவந்து முகங் காட்டித் தீருமாயிற்று ஈச்வரன்; பார்யையோடே வெறுப்புண்டானுல் அவள்பக்கல் முகம் பெறுகைக்காக ப்ரஜைகளை ச்லாகிப்பாரைப்போலே. (சக)

அகவதநுபவம் கிடையாதிருக்க, இப்பத்தை யப்யஸித்தார்க்குக் கிடைக்கக் கூடுமோவென்ன - ஆளக்கூப்பிட்டு இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்-பார்யையோடே இத்யாதி. ஈன்தழாயம்மான் தன்னை யான் - எங்கேகாண்கேன் - என்றென்று, அங்கே தாழ்ந்த என்று தொடங்கி எல்லியுங் காலையும் - மகிழ்வர் இத்யந்வய:. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்வங்கதி.—வாகேஷவாநுகதம்வரிவா ரீர்ம்மொவநுஷ்நிதுஹநமீஜவாதிதவ்:। வனேயவதிதாவமதவ்யவஹா வூகாராநாவ்யாய ஸளரிராயிவஹ்ஷோஜாஹாவ ॥.

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி.— கூஸுரெயுஹாவ்நிதகுவா வுஹகேடுதயா வூாதிதாவ்ளஸாயிகுவாஜீஷ்நிதஸுாஷோகுவாஹ்நிதவாவுஹகயாவஹு வாநிரெயாவஷோஜூாக । வாராயுாதாண்வாவ்நிரெநா ரவநிஹராஹுஷெ ராஜுாதகுவொமா ஜீவாவெகுஷாவுதீகுஷோஹவதிதவவெந ஸ்ரீவதிரெதயுஹாண் ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

மாயன்வடிவழகைக்காணுதவல்விடா
யாய்அதறவிஞ்சியழுதலற்றம்—தூயபுகழ்
உற்றசடகோபனைநாமொன்றிநிற்கும்போதுபகல்
அற்றமொழுதானதெல்லியாம்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளே ஸரணம், ஸ்ரீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆறாந் திருவாய்மொழி—எல்லியும் ப்ரவேஸங்கள்.

அ.—(எல்லியுங்காலையும்.) - எம்பெருமான் என்னுடைய விடாயெல்லாம் தீரும்படி அருள்செய்தருளினன்.

ஒ.—ஆறாந்திருவாய்மொழியில், ஆழ்வாருடைய ஆர்த்தத்வனியைக் கேட்டு தப்தஹ்ருஷயனுப், அவருடைய ஆர்த்திதீரும்படி ஸம்ச்லேஷித்தருளுகைக்காக வரு கையிலே உத்யுக்தனை எம்பெருமான்,—ஸ்ரீரங்கநாதன்வானுக்குத் தாம் எழுந்தருளின ப்ரீதி ஸாத்மித்தால் திருவயோத்தியையிலே புக்கருளுகைக்காக ஸ்ரீரங்கத்வாஜ ஸுமவான் ஆஸ்ரமத்திலே பெருமாள் விட்டருளினற்போலேயும், ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகன்

தூதெழுந்தருளினபோது நேரேசென்று ஹஸ்திநபுரத்தில் புகாதே குஶஸ்தலத்திலே விட்டருளினாற் போலேயும், ஆழ்வார்தம்பாடு நேரவந்து புகுந்தருளாதே, தான்வந்த வரவில் இவர்க்குப் பிறந்த ப்ரீதி ஸாத்மித்தால் வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்தருளுகைக்காகத் திருக்கடித்தானத்திலே வந்து புகுந்தருளித் தம்மோடே கலக்கிறபடியைக்கண்டு ப்ரீதராகிறார்.

ப.—ஆறாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி அநுஷ்டானவிரோதத்தாலே அத்யந்தம் ஆர்த்தராய்க் கூப்பிட்ட இவ்வாழ்வாருடைய ஆர்த்திதீருகைக்காக "இவருடைய ஸகலவிரோதிகளையும்போக்கி ஸம்ஶ்லேஷிப்போம்" என்று ஈஶ்வரன் திருக்கடித்தானத்திலே ஆஸந்நமாக வந்து ஸந்நிஹிதனாயபடியை ப்ரகாஶிப்பிக்க; அவனுடைய ஆஸக்திநிதாநமான ஶோஷித்வத்தையும், அஶோஷவிரோதிநிவர்த்தகமான ஸாமர்த்யத்தையும், பராக்ரமஸைக்ர்யத்தால் வந்த வீரஶ்ரீயோகத்தையும், ஆந்தரவிரோதி நிவர்த்தகமான அந்தஃப்ரவேஶத்தையும், ப்ரத்பாஸக்திக்கடியான ப்ராப்யதேசவர்த்தித்வத்தையும், அவனிலும் அவன்தேசம் விரோதிநிவர்த்தகமென்னுமிடத்தையும், தேசஸம்ருத்திமாத்ரமே துஃகநிவர்த்தகமென்னுமிடத்தையும், ஆஸந்நதேசத்தினுடைய அஸாதாரண்யத்தையும், அர்ச்சாந்தரஸ்தலத்திலும் ஸந்நிஹிதனென்னுமிடத்தையும், ஆஸந்நதேசஸ்தநிதி அந்தஃப்ரவேஶார்த்தமென்னுமிடத்தையும் அநுஸந்யித்து, நெஞ்சிலே வந்து புகுந்து தம்முடைய விரோதியைப்போக்கி அநுபவிப்பதாக அத்யாஸந்நனை அவனுடைய அலிநிவேஶத்தைக்கண்டு தமக்குப்பிறந்த ஹர்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஆறாந்திருவாய்மொழியில், * மாயக்கூத்தனில் ஆழ்வார்க்கோடின ஆர்த்தியளவன்று, ஈஶ்வரனுக்குப் பிறந்தவிடாய்; இது பேச்சுக்கு நிலமாகையாலே பேசலாயிற்று. அவனுக்குப் பேச்சுக்கு நிலமல்லாமையாலே பேசப்பெற்றதில்லை. "ஊயபுஂஶோஷாநு ஜீவிஷ்ய" என்றிறே இத்தலையில்லிடாய்; "நஜீவேயம் க்ஷணமபி" என்றிறே அத்தலையிருப்பது. கீழ் இவர் ஆர்த்தியோடேகூப்பிட முகங்காட்டப் பெறாமையாலே, "ஹீஸ்ரஷாஹிஶோதயா" என்று பிற்பாட்டுக்கு லஜ்ஜித்து, தப்தஹ்ருதயனாய், இவருடைய ஆர்த்திதீர ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்காக வருகையிலே உத்யுக்தனானவன், "ஒருகாலேசென்று முகங்காட்டில், ஒருகாலே ஆறுபெருகில் உடைகுலைப்படுமாபோலே இவர் ஶியிலராவர்" என்று இவர் பக்கலிலே நேரேவந்து புகுராதே, "வரவை அறிவித்து ப்ரீதி ஸாத்மித்தவாறே முகங்காட்டுவோம்" என்றுபார்த்து, பெருமாள் ஶ்ரீஹஸ்தாழ்வானுக்குத் தாம் எழுந்தருளின ப்ரீதி ஸாத்மித்தவாறே எழுந்தருளுகைக்காக ஶ்ரீஹஸ்த்வாஜஶுகவாநுஶ்ரமத்திலே

ற்போலேயும்; ஶ்ரீக்ருஷ்ணன் தூதெழுந்தருளுகிறபோது "நீனின்றிக்கே போய்ப்புக்கவாறே ஶத்ருராதிகள் ப்ரீதியாலே ஶியிலராகக்கூடும்" என்று, "கஸ்ஸஜ்ஜதெநிவஸதிஸவதூதரூபிதெஹஷ்ய தி" என்று வரவு வார்த்தையானவாறே பிற்றைநாள் ஹஸ்திநபுரத்திலே போய்ப் புக்காற்போலேயும் ஸம்ஶ்லேஷோந்முகனாய், திருக்கடித்தானத்திலேபுகுந்து நிற்கிறநிலையைக் காட்டிக்கொடுக்க, தம்மோடு கலக்கைக்கு ஒருப்பட்டு நிற்கிறநிலையை அநுஸந்யித்து க்ருதக்ருத்யராய், அத்தைப் பேசி இனியராகிறார். கீழில்திருவாய்மொழியில் வ்யஸநப்படுத்தின நீனவுதானே இப்போது உஜ்ஜீவநமாம்படி பண்ணினன். * செறுவாரும் நட்பாகுவரிறே செங்கோனருள் பெற்றவாறே.

ஈடு.— * மாயக்கூத்தனில், ஆழ்வார், தமக்கோடினவிடாய் பேச்சுக்கு நில மாகையாலே பேசினார்; ஈஸ்வரனுக்குஓடினவிடாய் பேச்சுக்கு நிலமல்லாமையாலே பேசிற்றில்லை. "ஊழுழுஞோவஸாஜீவிஷ்யே" (ஊர்த்த்வம்மாஸாந்நஜீவிஷ்யே) என்று இத்தலையில் விடாய்; "நஜீவெயம்க்ஷணமபி" (நஜீவேயம்க்ஷணமபி) என்றிறே அத் தலையிருப்பது. * "மாய்க்கூத்தனில் இவர்க்கோடினவிடாய்க்கு உதவப்பெற்றிலோம்" என்னுமத்தாலே தப்தனுய், ஆதுலனுய், பிற்பாட்டுக்கு "ஹ்ரீரேஷாஹ்ரிமமாதுலா" என்கிறபடியே லஜ்ஜித்து. "இனி நாம் கடகேமுகங்காட்டில் ப்ரீதியாலே உடகுலைப்படுவோர், ப்ரீதியை ஸாத்மிப்பித்து உளராக்கிப் பரிமாறவேணும்" என்று, பதினலாண்டு பிரிவாலே நொந்த ஸ்ரீ ஹரதாழ்வானை ப்ரிப்பித்து முகங்காட்டுகைக்காகத் திருவடியைப் போகவிட்டு, ஸ்ரீ ஹரத்வாஜாஸ்ரமத்திலே இருந்தாற்போல்வும்; பாண்டவர்களுக்காகத் தூதுபோகிறபோது, ப்ரேமபரவஸரான விதுராதிகள் ப்ரீதியை அகலுரிப்படுத்தி முகங்காட்டுகைக்காக, *"குஸ்ருஷுரேநிவஸதிஸச ப்ராதரிஹேஷ்யதி" (குஸ்ருஷுரேநிவஸதிஸச ப்ராதரிஹேஷ்யதி) என்கிறபடியே - குசஸ்த் தலத்திலே விட்டுக்கொண்டிருந்து, பிற்றைநாள் ஹஸ்திநபுரத்திலே எழுந்தருளினாற்போல வும்; தம்மோடே ஸம்ஸ்லேஷோந்முகனை ஸர்வேச்வரன், தம்முடைய ப்ரீதியை ஸாத் மிப்பித்துத் தம்மோடே கலக்கைக்காகத் திருக்கடித்தானத்திலே எழுந்தருளியிருந்து, தம் பக்கல் பண்ணுகிற வ்யாமோஹத்தை அநுஸந்தித்து இனியராய், அத்தைப்பேசி அநுபவிக் கிறார். கீழில் திருவாய்மொழியில் வ்யஸநஹேதுவான நினைவுதானே இப்போது உஜ்ஜீவ நமாம்படி பண்ணினான். * சேறுவாரும் நட்பாகுவரிறே சேங்கோனருள்பெற்றவாறே.

எல்லியும்காலையும் ப்ரவேசம்: தம்முடையவிடாய் சொன்னாற்போலே அவனுடைய விடாயையும் சொல்லவேண்டாவோவென்ன - மாயக்கூத்தனில் இத்யாதி. அப்படி அதிஸயித் திருக்குமோவென்ன - ஊழுழு இத்யாதி. ஸங்கதி - மாயக்கூத்தனில் இத்யாதி. ஆதுலனுய் - கால் பாவாதவனுயென்றபடி. இப்படி வ்யஸநாதிஸயத்தையுடையவனுகையாலே மாயக்கூத்த னில் என்றுகூட்டுவது. கீழேஅப்படி விடாய்த்தவரைப் பூர்ணமாக அநுபவிப்பியாதே, திருக்கடித் தானத்திலேவந்து நிற்கிறதுக்கு ஹேதுவேதென்ன - இனிநாம் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - "நாளைவதுவை" என்கிறதை அருளிச்செய்வர். வதுவை - விவாஹம். அதாவது - இன்று வதுவைனன்றே, "நாளைவதுவை" என்றது - ப்ரீதி ஸாத்மிக்கைக்காக என்றபடி. ஒருஸ்திரீ, தாரித்ர்யத்தாலே நொந்திருக்க, புத்ரன் தேடிக்கொண்டுவந்த தநாஸ்யை முன்னே சொரிய, ப்ரீதியாலே வாராநிற்கச்செய்தே, ப்ரீதி தலைமண்டையிட்டு முடிந்தாளென்கிற லௌகிககதையை அருளிச்செய்வர். "ஸாத்மிப்பித்து உளராக்கிப் பரிமாறவேணும்" என்றதுக்கு திருஷ்டாந்தம் - பதினலாண்டு இத்யாதி. கீழேயும் குணநுஸந்தாநமாயிருக்க, அங்கே துஃகமும், இங்கே ப்ரீதியுமாவா னென்? என்ன - கீழில்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி. இதுகூடுமோவென்ன - சேறுவாரும் இத்யாதி. திருவிருத்தம், "சேமம்" இத்யாதி. சேறுவார் - வ்யாபகர். நட்பாதுவர் - உறவாவர்கள். "உவவுவாவுழிஹகுதாரவயாதொடுநடுக்ருஸ்ருஷுரேநிவஸதிஸச ப்ராதரிஹேஷ்யதி"

* ஹார - உத்தியோக (அசு-க) இப்போது அச்சிட் புத்தகத்தில் 'வ்யகுலயே' என்று பாடமுமுண்டு காண்கிறது.

முதற் பாட்டு.

எல்லியுங்காலையும் தன்னினினைந்தெழ
நல்லவருள்கள்நமக்கே தந்தருள் செய்வான்
அல்லியந்தண்ணந்துழாய்முடி அப்பனூர்
செல்வர்கள்வாழுந் திருக்கடித்தானமே.

அ.—ஒருவன் செய்தருளினபடியே என்றென்று நினைத்துக் கிடக்கும்படி அருள்செய்தருளினன்; அவ்வருள்தான் எதென்றால்,—முன்னம் திருக்கடித்தானத்திலே வந்து புகுந்தருளினனென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், என்னுடைய ஆர்த்தி தீர்த்தருள்வான் ஸர்வேச்வரனே; அவன் ஊர் திருக்கடித்தானம் என்கிறார்.

[எல்லியுமென்று தொடங்கி] - காலதத்வமுள்ளதனையும் "ஒருவன் செய்தருளும்படியே" என்று தன்னினைவுக்கு உஜ்ஜீவிக்கும்படி. [செல்வர்கள்] - எம்பெருமானோடு நித்ய ஸம்ச்லேஷம்பண்ணுமவர்கள். [அல்லியித்யாதி] - கீழில் திருவாய்மொழியில், "நின்மொய்பூந்தாமத்தண்துழாய்" என்று ஆசைப்பட்டபடியே தோற்றி.

ப—முதற்பாட்டில், நமக்கு நிரதிசயோபகாரம்பண்ணவந்த ஸர்வேச்வரனானவன் தேசம் திருக்கடித்தானமென்கிறார்.

எல்லியும்காலையும் - ராத்ரிதிவாவிஹாகமில்லாதபடி, தன்னை-(உபகாரகனை) தன்னை, நினைந்து - ஸ்மரித்து, எழ - உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக, (நிர்ஹேதுகமாகையாலே), நல்ல - விலக்ஷணமான, அருள்கள் - (ஆகமாநுஸந்தி அந்தஃப்ரவ்ருத்தி விரோதிநிவர்த்தக அநுலோமங்களுக்கடியான) நிரவதிகக்ருபைகளை, ("தாரன்பிறர்க்குன்னருளென்னிடை வைத்தாய்" என்கிற க்ரமத்திலே), நமக்கே - நமக்கே அஸாதாரணமாக, தந்து-தந்து, (மேலும் இடைவிடாமல்), அருள் - அருள், செய்வான் - செய்வானாய், ("காமத்தண் துழாய்க்கடிசேர் கண்ணிப்பெருமான்" என்று இவர் ஆசைப்பட்டாற்போலே), அல்லி - பூந்தாரையுடைத்தாய், அம் - ஔஜ்ஜ்வல்யமாய், தண்ணம் - குளிர்ந்த, துழாய் - திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதமான, முடி - திருமுடியையுடைய, அப்பன் - போக்யாபுள்ள உபகாரகனானவனுடைய, ஊர் - (அஸாதாரண) தேசம், செல்வர்கள் - (ஜ்ஞாநவத்கைங்கர்யஸம்பத்தையுடையரான) ஜ்ஞாநவதரானவர்கள், வாழும் - (அநுபவஅவிச்சேதத்தாலே ஆநந்திகளாய்) வர்த்திக்கிற, திருக்கடித்தானம் - திருக்கடித்தானமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், என்னுடைய ஆர்த்தி தீர்த்தருள்வான் ஸர்வேச்வரனே; அவன் ஊர் திருக்கடித்தானம் என்கிறார்.

[எல்லியும் இத்யாதி] - அஹோராத்ர விபாகமின்றிக்கே உபகாரகனை தன்னை, "ஒருவன் செய்தருளும்படியே" என்று நினைத்து நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக. [நல்லவருள்கள்] - இத்தலையில் குற்றம்பாராதே, வெறுமையே பார்த்துத் தன்பேறாக அருளுகை. * மாயக்கூத்தனில் விடாய்க்கருளினன் என்றிருக்கிறிலர். [நமக்கே தந்தருள் செய்வான்] - "பலரடியார் முன்பருளிய" என்று நித்யஸூரிகளும் தாம்பெற்ற

பேறு பெற்றிலர் என்றுயிற்று நினைத்திருப்பது. [அல்லியந்தண்ணந்துழாய் முடியப்பன்]-கீழில் திருவாய்மொழியில்-"மொய் பூந்தாமத்தண்டுழாய்க் கடிசேர் கண்ணிப்பெருமான்" என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியேயாயிற்று வந்துநிற்கிறது. [ஊர்செல்வர்கள் வாழும் திருக்கடித்தானமே] - [செல்வர்கள்] - முன்பு * மாயக்கூத்தனும், பின்பு * எல்லியும் காலையுமாக வேண்டாதவர்கள். ஸமவஶ்ரூலவமாகிற நிரவயிகஸம்பத்தை யுடையவர்கள். "லக்ஷ்மணோலக்ஷ்மிஸம்பந்நஃ". [வாழும்] - கைங்கர்யாநுலவம்பண்ணுகிற ஊர். செல்வர்கள் வாழும் ஊர் - திருக்கடித்தானமென்னுதல்; அப்படிப்பட்ட செல்வர்கள் வாழும் திருக்கடித்தானமென்னுதல். தண்ணந்துழாய் முடியப்பன் - அருள்செய்வான், அவன்நிற்கிற திருக்கடித்தானம் நமக்கு ப்ராப்யஸ்தலமென்கை. அப்பன் - உபகாரசீலன்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு.—என்னுடைய ஆர்த்திதீர்த்தருளுவான் ஸர்வேச்வரனே; அவனூர் திருக்கடித்தானமென்கிறார்.

[எல்லியுங்காலையும் இத்யாதி] - நிவாராத்ர விஹாரமின்றிக்கே எல்லாக்காலத்திலும் உபகாரகனான தன்னை நினைத்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி. [நல்லவருள்கள்] - என்குற்றமாதல், தன் ஸார்வஜ்ஞ்யமாதல் பாராதே, தன்பேறுகப்பண்ணின அருள். * மாயக்கூத்தனில் விடாய்க்கு அருளினனென்று இருக்கிறிலர். [நமக்கேதந்தருள் செய்வான்] - "பலரடியார்முன்பருளிய" என்கிறபடியே, நித்யஸூரிகளும் தாம் பேற்ற பேறு பேற்றிலர் என்றுயிற்று நினைத்திருப்பது. [அல்லியந்தண்ணந்துழாய்முடி] - கீழில்திருவாய்மொழியிலே "மொய்பூந்தாமத்தண்டுழாய்க்கடிசேர்கண்ணிப்பெருமானே" என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே காட்டிக்கொடித்தான். [ஊர்] - இப்படி உபகாரகனனவன் வர்த்திக்கையாலே நமக்கு ப்ராப்யபூமி திருக்கடித்தானமென்கிறார். [செல்வர்கள்வாழ்ம்] - * மாயக்கூத்தனும் * எல்லியுங்காலையுமாக வேண்டாதே, அநுபவத்தோடே காலங்கழிக்கிறவர்கள்; "லக்ஷ்மணோலக்ஷ்மிஸம்பந்நஃ" (லக்ஷ்மணேலக்ஷ்மிஸம்பந்நஃ) என்கிறபடியேயிருப்பார் சிலர். [எல்லியும் இத்யாதி] - அப்பனனவனூர் என்னுதல்; செல்வர்கள்வாழும் ஊர் திருக்கடித்தானமென்னுதல்; அல்லியந்தண்ணந்துழாய் முடியப்பன் - நல்லவருள்கள் நமக்கேதந்து அருள்செய்வானென்னுதல். (க)

முதற்பாட்டு.—எல்லியும் இத்யாதி. "நமக்கேதந்தருள்செய்வான் - அப்பன், ஊர் - திருக்கடித்தானம்" என்றதத்தைக்கடாகஷித்து அவதாரிகை - என்னுடைய இத்யாதி.

"அப்பன்" என்றதத்தைப்பற்ற - உபகாரகன் என்றது. எழ - எழும்படி; உஜ்ஜீவிக்கும்படி. அருளுக்கு நன்மையேதென்ன - என்தன்மைமாதல் இத்யாதி. "தன்பேறுக" என்கிறதென்? கீழில்விடாய்க்காகவன்றே? என்ன - மாயக்கூத்தனில் இத்யாதி. "நமக்கே" என்றதவதாரணார்த்தம் - பலரடியார் இத்யாதி. தண்ணம் - முழுச்சொல்லு. குளிர்த்தி. "வாழும்" என்கிறவர்த்தமாநார்த்தம் - மாயக்கூத்தனும் இத்யாதி. அநுலவம் ஸம்பத்தேதாவென்ன - லக்ஷ்மணோலக்ஷ்மி இத்யாதி. செல்வர்கள்வாழும் திருக்கடித்தானம் - எல்லியும் காலையும் என்றுதொடங்கி, அப்பனனென்னுதல்; அன்றியே, எல்லியும் காலையும் என்றுதொடங்கி, அப்பனதாய் - செல்வர்கள் வாழும் ஊர் - திருக்கடித்தானமென்னுதல்; அன்றிக்கே, அல்லியந்தண்ணந்துழாய்முடியப்பன் - எல்லியும் காலையும் தன்னை நினைந்தெழ நல்லவருள்கள் நமக்கே தந்தருள்செய்வான்: அவனூர் செல்வர்கள்வாழும் திருக்கடித்தானமென்னுதல்; இது அவதாரிகாநுகுணம். (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

திருக்கடித்தானமும் சன்னைடைச்சிந்தையும்
ஒருக்கடுத்து உள்ளேஉறையும்பிரான்கண்டீர்
செருக்கடுத்துஅன்றுதிகைத்தஅரக்கரை
உருக்கேட வாளிபோழிந்தவோருவனே.

அ.—(திருக்கடித்தானமும்.) பின்னையும் செய்தருளுகிறான். திருக்கடித்தானத்தையும் என்னெஞ்சையுமொக்கத் தனக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டருளினன். அவனுரென்னில்?—செருக்கடுத்துஅன்றுதிகைத்தவரக்கரை உருக்கெடவாளிபொழிந்த அத்விதீயன் கண்டீர்! என்கிறார்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், என்பக்கல்வருகைக்கு ப்ரதிவைந்யகங்களையுமெல்லாம் எம்பெருமான் தானே போக்கி, திருக்கடித்தானத்திலும் என்னுடைய சிந்தையிலும் ஒக்க அஹிநிவேஶத்தைப்பண்ணி என்னுள்ளே வர்த்தியாநின்றான் என்கிறார்.

[பிரானென்று மேலுக்கு] - யுத்தகண்டேதியாலே மதிகெட்ட ராக்ஷஸரை ஶரீரம் அழியும்படி ஶரவர்ஷத்தை வர்ஷித்த உபகாரகன் கீடீர்!

ப.—அநந்தரம், அஶேஷவிரோதிநிவர்த்தநஸமர்த்தனை சக்ரவர்த்திதிருமகன், திருக்கடித்தானத்தையும் என்னெஞ்சையும் ஒருபடிப்பட நினைத்து வர்த்திக்கும் உபகாரசீலனென்கிறார்.

(ஶரவெலஊஜவெலங்களாலே), செரு-யுத்தத்திலே, கடுத்து - செருக்குமிஞ்சி, அன்று - (நீரிலேநெருப்பெழுந்தாற்போலே சீற்றம்விளையும்படி பெருமாளுக்கு அபராதம்பண்ணின) அன்று, திகைத்த - (ஆசைவெல்லலாமென்று) ப்ரமித்த, அரக்கர்-(ராவணுதி) ராக்ஷஸர், உரு - உருவம், கெட - அழிந்து ஒழிந்தமாம்படிக்கீடாக, வாளி - ஶரவர்ஷத்தை, பொழிந்த - வர்ஷித்த, ஒருவன்கண்டீர் - ஏகவீரனெவன்கிடீர், திருக்கடித்தானமும் - திருக்கடித்தானமாகிற திருப்பதியையும், (அப்படி அஹிதமதமான), என்னுடை சிந்தையும் - என் நெஞ்சையும், ஒருக்கடுத்து - ஒருமைப்படப்பிடித்து, உள்ளே - இரண்டுக்குள்ளே, உறையும் - வர்த்திக்கிற, பிரான் மஹோபகாரகன். இரண்டையுமொக்கப்பிடித்து என்னுள்ளே வர்த்திக்கிறவனென்றுமாம்.

இ.--இரண்டாம்பாட்டில், என்பக்கல் வருகைக்கு ப்ரதிவைந்யகங்களையும் தானேபோக்கி, திருக்கடித்தானத்திலும் என் ஹ்ருதயத்திலும் ஒக்க அஹிநிவேஶித்து, என்னுள்ளே வர்த்தியாநின்றான் என்கிறார்.

[ஒருக்கடுத்து] - ஒருங்கவடுத்து. அதாகிறது - ஒக்கநினைக்கை. திருப்பதியையும் என்ஹ்ருதயத்தையும் ஒக்க ஆதரித்து. [உள்ளேயுறையும்] - என்மநஸ்ஸிலே நித்யவாஸம் பண்ணாநின்றான். விரோதி செய்ததுஎன்? என்ன; அது ராக்ஷஸர்பட்டதுபட்டது. [செருக்கடுத்து] - யுத்தகண்டேதி வர்த்தித்து. [திகைத்த அரக்கரை] - சக்ரவர்த்திதிருமகனை வெல்ல நினைத்த மதிகேடரான ராக்ஷஸரை. [அன்று] - "நநஶேயு" என்றஅன்று. [உருக்கெட] - "ஹிந்நம்ஹிந்நம் ஶரௌகை:". [வாளிபொழிந்த] - "ஶரவஷை:". [ஒருவனை பிரான்கண்டீர்] - ஏகவீரனை உபகாரகன் கண்டீர்!

ஈடு.—இரண்டாம் பாட்டு. என்பக்கல் வருகைக்கு ப்ரதிபந்தகங்களாயும் தானேபோக்கி, திருக்கடித்தானத்திலும் என்ஹ்ருதயத்திலும் ஒக்கஅஹிநிவேசித்து என்னுள்ளே வர்த்தியாநின்ற னென்கிறார்.

[ஒருக்கடுத்து] - ஒருங்கவடுத்து. அதாகிறது - ஒக்க நினைக்கை. திருக்கடித்தானத்தையும் என்ஹ்ருதயத்தையும் ஒக்கவிரும்பி. [உள்ளேயுறையும்] - மநஸ்ஸிலே நித்யவாஸம்பண்ணுநின்றான். விரோதிசெய்ததென்? என்ன, - அது ராக்ஷஸர்பட்டது பட்டது. [செருக்கடுத்து] - யுத்தகண்டேதி வர்த்தித்து. [அன்று] - "நமமேயம்" (நமமேயம்) என்றவன்று. [திகைத்தவரக்கரை] - சக்ரவர்த்தித்திருமகனை வெல்லலாமென்று நினைத்த மதிகேடரான ராக்ஷஸரை. [உருக்கெட] - "ஸிம்ஹஸம்ஹிஸம்ஹரொஷ." (சிங்கம் சிங்கம்ஸரைர்த்தக்தம்). [வாளிபோழிந்த] - "ஸரவஷும்வவஷுஹ" (ஸரவர்ஷம் வவர்ஷஹ) என்கிறபடியே. [ஒருவன்] - ஏகவீரனானவன். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

ஒருவரிருவரோர்மூவரெனநின்று
உருவுகரந்துஉள்ளுந்தோறுந்தித்திட்பான்
திருவமர்மார்வன் திருக்கடித்தானத்தை
மருவியுறைகின்ற மாயப்பிரானே.

அ.—(ஒருவர்.) பின்னையும் ஒருவராய் இருவராய் மூவராய்த்தோன்றி, உருவுதெரியாதபடி வந்து வாளிபொழிந்தவனென்று அவன் செயலையே அநுஸந்தித்து, அதுக்குமேலே, இன்று திருக்கடித்தானத்திலும் என்னெஞ்சிலும் பிராட்டியோடே கூடவந்து புகுந்தருளினனென்கிறார்.

ஓ —மூன்றும்பாட்டில், பிராட்டியோடேகூடத் திருக்கடித்தானத்தை மருவியுறையாநின்றுகொண்டு என்பக்கலிலே ஆஸ்சர்யமாம்படி ப்ரவணனானவன், உள்ளுந்தோறும் தித்தியாநின்றான் என்கிறார்.

[ஒருவ ரிருவ ரோர்மூவரெனநின்று உருவுகரந்து] - மூலபலத்தோடு யுத்தம் பண்ணியருளுகிறபோது முந்துற ஒருவராய்த்தோற்றிச் சாரிகையிலே வேகப்மிகமிக இருவரும் மூவருமாய்த்தோற்றி இந்த்ரியஸம்யோகத்துக்கு இடமில்லாதபடி வேகம்

இரண்டாம்பாட்டு.— திருக்கடித்தானம் இத்யாதி. "செருக்கடுத்தன்று" என்றதொடங்கி, "உள்ளேயுறையும்பிரான்கண்டீர்" என்கிற பதங்களைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - என்பக்கல் இத்யாதி.

ஸப்தார்த்தம் - திருக்கடித்தானத்தையும் இத்யாதி. உத்தரார்த்தமநுஸந்தித்து பூர்வார்த்தம்அநுஸந்திப்பது. திகைத்த - ப்ரமித்த. உரு - சரீரம்; ஸப்தஸ்வாரஸ்யம் - ஸரவஷும் இத்யாதி. தெதொராதொரொஹாதெஜாயநராராஹாயவீர ।ஹுவஷுராராக்ஷஸ வெஹநுதஹுராவஷுவவஷுஹ" இதியாகாணை (கூசகஅ). (உ)

மிக்கவாறே வடிவுதெரியாதபடியாய் உருக்கெட வாளிபொழிந்த ஒருவனென்று கீழில் பாட்டோடே அந்விதமாகக்கடவது.

ப.—அநந்தரம், பராக்ரமஸைக்ர்யத்தாலேவீர ஸ்ரீவிஸிஷ்டனானவன், திருக்கடித்தானத்திலே ஸந்நிஹிதனாய், எனக்கு லோக்யஸாதனுயிராநின்றானென்கிறார்.

(மூலபலநிரஸநத்தில் பராக்ரமஸைக்ர்யத்தாலே), ஒருவர் - (ப்ரதமம்) ஒருவராய், இருவர் - (பின்னை) இருவராய், மூவரென - (பின்) மூவரென்னும்படி, நின்று - நின்று, ஓர் - அத்விதீயமான, உருவு - ரூபம், கரந்து - (இலக்குக் குறிக்கமுவாண்ணுதபடி) இந்த்ரியாவிஷயமாய்க்கொண்டு, (உருக்கெட வாளிபொழிந்த ஒருவனனவன் அந்த வீரஸ்ரீயோடே வந்தானென்னும்படி), திரு - லக்ஷ்மியை, அமர் மார்வன் - திரு மார்பிலே உடையனுய்க்கொண்டு, திருக்கடித்தானத்தை - திருக்கடித்தானத்தை, மருவி - பொருந்தி, உறைகின்ற - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, மாயப்பிரான் - ஆஸ்சர்யோபகாரகனுய், உள்ளுந்தோறும் - நினைக்குந்தோறும், தித்திப்பான் - இனியனுகாநின்றான்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், பிராட்டியோடேகூடத் திருக்கடித்தானத்திலே வந்தானென்கிறார்.

"ஒருவரிருவர் மூவரெனநின்று உருவுகரந்து - உருக்கெட வாளிபொழிந்த ஒருவன்" என்று கீழாட்ட அந்விதமாகக்கடவது. மூலபலம் சாம்படி யருளு கிறவன்று முந்துற ஒருவனுய்த்தோற்றி, சாரிகையில் மீவரும் மிகமிக இருவரும் மூவருமாய்த்தோற்றி. [உருவுகரந்து] - வேகமும் மிக்கவாறே இந்த்ரியஸைதில்யாபத்துக்கு இடமில்லாதபடியாகையாலே, ரூபக்ரஹணயோக்யதாய் - உருக்கெடவாளிபொழிந்த ஒருவன் என்று அந்வயம். வ்யாவர்த்தித்த சடக்காலே ரூபம் கண்ணுக்குப் பிடிபடாதொழிகை. [திரு வமர்மார்வன்] - "நகுஸ்ரீர்நாவரோயுகி" என்னும் பிராட்டியோடே கூடவாயிற்று வந்தது. திருக்கடித்தானத்தோட்ட பொருந்திவர்த்திக்கிறவனுய், என்பக்கலிலே ஆஸ்சர்யமாம்படி ப்ரவணனான ஸர்வஸ்வதானன். [உள்ளுந்தோறும் தித்திப்பான்] - அநு ஸந்யிக்கஅநுஸந்யிக்கப் புதியனுய்க்கொண்டு ரஸியாநின்றான்.

ஈ.—மூன்றும் பாட்டு. பிராட்டியோடுகூடத் திருக்கடித்தானத்திலே நித்யவா ஸம்பண்ணுகிற ஆஸ்சர்யபூதனான உபகாரகன் அநுஸந்திக்குந்தோறும் இனியனுகாநின்றா னென்கிறார்.

[ஒருவர் இத்யாதி] - வாளிபொழிந்தடி எங்ஙனேயென்ன, - இங்ஙனே யென்கிறார். [ஒருவரிருவரோர்மூவரெனநின்று உருவுகரந்து] - ஒருவராய்த்தோன்று, இருவ ராய்த்தோன்று, மூவராய்த்தோன்று, பின்னை இந்த்ரியஅர்யஸம்யோகமில்லாதபடி சாரி கைவந்து. ஒருவரிருவரோர் மூவரென நின்று உருவுகரந்து - சேருக்கடித்தன்று திகைத்த அரக்கரை உருக்கெட வாளிபொழிந்தவோருவன் - திருக்கடித்தானமும் என்னுடைச்சிந் தையும் ஒருக்கடித்து உள்ளேயுறையும்பிரான் கண்டீர் என்று கீழிற்பாட்டோடே அந்வய

மூன்றும்பாட்டு.—ஒருவர் இத்யாதி. "திருவமர்மார்வன்" என்றுதொடங்கி, "மாயப் பிரான் - உள்ளுந்தோறும்தித்திப்பான்" என்றவற்றை அநுஸந்தித்துஅவதாரிகை - பிராட்டி யோடு இத்யாதி.

"ஒருவரிருவரோர்" இத்யாதிக்குஅர்த்தம் - வாளிபொழிந்த இத்யாதி. உருவுகரந்து சாரிகைவந்தவேகம், சக்ஷுரிந்த்ரியத்தாலே க்ரஹிக்கப்போகாதென்றபடி. சாரிகை வந்து - அதிவேகத்துடனே ஸாரிவந்து. "உருவுகரந்து" என்னுமளவும் கீழ்ப்பாட்டோடே அந்

மாகக்கடவது. [திருவமர்மார்வன்] — "ஸகஸ்ரநாமாயுதி" (ஸகஸ்ரநாமபராத்யதி) என்னும் பிராட்டியோடே கூடவாயிற்று வந்தது. [திருவமர்மார்வன் திருக்கடித்தானத்தை மருவியுறைகின்ற மாயப்பிரான் - உள்ளுந்தோறும்தித்திப்பான்] - பெரிய பிராட்டியார் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்வையுடையனுய், திருக்கடித்தானத்தை மருவியுறையாநின்றுகொண்டு என்பக்கலிலே ஆஸ்சர்யமாம்படி ப்ரவணனனவன், அநுஸந்திக்குந்தோறும் புதியனுய் இனியனுகாநின்றான். (கூ)

நான்காம் பாட்டு.

மாயப்பிரான் எனவல்வினைமாய்ந்தற
நேசத்தினுல் நெஞ்சம்நாடுகுடிகொண்டான்
தேசத்தமரர் திருக்கடித்தானத்தை
வாசப்பொழில் மன்னுகோயில்கொண்டானே.

அ—(மாயப்பிரான்) - இவன் திருக்கடித்தானத்தைக் காட்டிலும் என் னெஞ்சிலே, வல்வினைகள் தீரும்படி ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு குடியாக இருந்தருளினனென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், எம்பெருமான் திருக்கடித்தானத்தைப் பகலிருக்கை மாத்ரமாகக்கொண்டு, என்னுடைய ஹ்ருதயத்தை, அத்யஹிநிவேஸத்தைப்பண்ணி நிரந்தர வாஸஸ்யோகமாகக் கொண்டருளினன் என்கிறார்.

[மாயப்பிரானென்று தொடங்கி] - ஆஸ்சர்யமான குணசேஷ்டிதாதிகளையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் தன்னைப்பிரிந்து காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து நான் படும் துவகமெல்லாம் நிஸ்ஸேஷமாகப் போம்படி தன்னோட்டை ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷங்களாலே நாடுபோலேவளர்ந்த நெஞ்சிலே ஸ்நேஹத்தாலே ஸபரிகரமாக நிரந்தரவாஸம் பண்ணுநின்றான். [தேசத்தமரரென்று தொடங்கி] - * அயர்வறுமமரர்களுக்கும் ப்ராப்யபூமியான திருக்கடித்தானத்தைத் தனக்கு வாசத்தையுடைய பொழிலோடுகூடின கோயிலாகக் கொண்டானனை மாயப்பிரான்.

ப.—அநந்தரம், திருக்கடித்தானத்தை வாஸஸ்யோகமாக ஸ்வீகரித்தவன், என்னுடைய ப்ரபலபாபங்களைப் போக்குகைக்காக நெஞ்சுக்குள்ளே நித்யவாஸம்பண்ணுநின்ற னென்கிறார்.

தேசம் - (நிரதிஸய) தேஜஸ்விகளான, அமரர் - ஸுரிகளுக்கு ப்ராப்யமாய், வாசம் - பரிமளோத்தரமான, பொழில் மன்னு - பொழில் சேர்ந்த, திருக்கடித்தானத்தை - திருக்கடித்தானத்தை, கோயில் - கோயிலாக, கொண்டான் - கொண்ட, மாயப்பிரான் - ஆஸ்சர்யோபகாரகனனவன், என - என்னுடைய, வல் - ப்ரபலமான, வினை - பாபங்கள், மாய்ந்து அற-நஸித்துப்போம்படியாக, நேசத்தினுல் - என்பக்கல் ஸங்

விதம். "திருவமர்மார்வன் - பிரான் - உள்ளுந்தோறும் தித்திப்பான்" என்று - தனியேவாக்யம். பாட்டுக்கு உரைக்கும் அன்வயம் - திருவமர்மார்வன் இத்யாதி. மஹத்தார்த்தம் - பெரியது இத்யாதி.

மாதிஶயத்தாலே, நெஞ்சம் - என்நெஞ்சாகிற, நாடு - விஸ்தீர்ணபூமியை, குடி - (தனக்குக்) குடியிருப்பாக, கொண்டான் - கொண்டான்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், திருக்கடித்தானத்தைக் கலவிருக்கையாகக்கொண்டு ஸ்நேஹாதிஶயத்தாலே என்நெஞ்சை நிரந்தர வாஸஸ்தானமாகக்கொண்டான் என்கிறார்.

[மாயப்பிரான்] - ஆஶ்சர்யகுண சேஷ்டிதங்களையுடைய உபகாரகன். [என வல்வினைமாய்ந்தற] - தன்னைப்பிரிந்து நான்பட்ட துஃவமெல்லாம் நிஃஶேஷமாகப் போம்படி. மாயக்கூத்தனில் * காணவாராயென்றென்று கண்ணும்வாயும் துவர்ந்துபட்ட விடாயெல்லாம் வாஸனையோடே போம்படி. [நேசத்தினால்] - எனக்கு உபகரித்தாஞ யிருக்கையன்றிக்கே, என்பக்கல் ஸ்நாதிஶயத்தாலே. [நெஞ்சம்நாடு] - ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களாலே இவர்நெஞ்சு பரமபதம்போலே இடமுடைத்தானபடி. [குடிகொண்டான்] - ஸபரிகரமாக நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றான் ; "அரவத்தமளியினணைந்தும்" என்கிறபடியே. [தேசத்தமரர் இத்யாதி] - நிரந்தர ஶுபவஉநுபவத்தாலே தேஜஸ்ஸையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு ப்ராப்யபூமியாய் - வாசத்தையுடைய பொழிலோடே கூடின - திருக்கடித்தானத்தை - கோயிலாகக்கொண்டு வர்த்திக்கிற - மாயப்பிரான் - நேசத்தினால் நெஞ்சம்நாடு குடிகொண்டான்.

ஈ.—நாலாம்பாட்டு. திருக்கடித்தானத்தைப் பகலிருக்கைமாத்ரமாகக் கொண்டு ஸ்நாதிஶயத்தாலே என்னெஞ்சையே நிரந்தரவாஸஸ்த்தாநமாகக் கொண்டானென்கிறார்.

[மாயப்பிரான்] - ஆஶ்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களையுடைய உபகாரகன். [எனவல்வினைமாய்ந்தற] - தன்னைப் பிரிந்து நான்பட்ட க்லேசமெல்லாம் நஶித்துப்போம்படி; * மாயக்கூத்தனில் * காணவாராயென்றென்று கண்ணும்வாயும் துவர்ந்து பட்டவிடாயெல்லாம் வாஸனையோடேபோம்படி. [நேசத்தினால்] - தான் என்பக்கல்பண்ணின ஸ்நேஹத்தாலே. [நெஞ்சம் நாடு] - ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களாலே ஒரு த்ரிபாத்விபூதிபோலே ஆக்கிணையிற்று, இவர்திருவுள்ளத்தை. [குடிகொண்டான்] - ஸபரிகரமாக நித்யவாஸம்பண்ணுகின்றான்: † அரவத்தமளிப்படியே. [தேசத்தமரர்திருக்கடித்தானத்தை] - நித்யாநுபவம் பண்ணுகையாலுண்டான தேஜஸ்ஸையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு ப்ராப்யமான திருக்கடித்தானத்தை. [வாசப்பொழில்மன்னு] - வாசத்தையுடைய பொழிலோடே கூடின. தேசத்தமரர் திருக்கடித்தானத்தை - கோயில்கொண்டான் - நேசத்தினால் நெஞ்சம் நாடு குடிகொண்டான். (சு)

நாலாம்பாட்டு.—மாயப்பிரான் இத்யாதி- "திருக்கடித்தானத்தை - கோயில்கொண்டான் - நேசத்தினால் நெஞ்சம் நாடு குடிகொண்டான்" என்றவற்றைக்கடாகூஷித்து அவதாரிகை - திருக்கடித்தான்த்தை இத்யாதி. பகலிருக்கை - பகலுக்குஓலக்கமிருக்கை.

கீழில்திருவாய்மொழியி லார்த்திக்கு அநுகுணமாக அர்த்தம் - தன்னைப்பிரிந்து இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - மாயக்கூத்தனில் இத்யாதி. அணுவான நெஞ்சு நாடாம்படியென்?என்ன - ஸம்ஶ்லேஷ இத்யாதி. இருந்தானென்னுமேல். "குடிகொண்டான்" என்றதுக்குஹாவம் - ஸபரிகாரமாக இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - அரவத்தமளிப்படியே என்று. தேஜஸ்ஸேதென்ன - நித்யாநுபவம் இத்யாதி. மாயப்பிரானெனவல்வினைமாய்ந்தற - வாசப்பொழில்மன்னு - தேசத்தமரர் திருக்கடித்தானத்தை - கோயில்கொண்டான் - நேசத்தினால் நெஞ்சம்நாடு குடிகொண்டான் இத்யந்வயஃ. (சு)

---

† பெரியாழ்வார் திருமொழி, 5, 2, 10.

ஐந்தாம் பாட்டு.

கோயில்கோண்டான்தன் திருக்கடித்தானத்தைக்
கோயில்கோண்டான்அதனேடும் என்னெஞ்சகம்
கோயில்கொள் தெய்வமெல்லாந்தொழ வைகுந்தம்
கோயில்கொண்ட குடக்கூத்தவம்மானே.

அ.—(கோயில்கொண்டான்) - அங்குமிங்குமாய் இருந்தருளுகையன்றியே, ஸ்நேஹாதிசயத்தாலே திருக்கடித்தானத்தையுங்கொண்டு, என்னெஞ்சினுள்ளே புகுந்தருளினனென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், என்பக்கலுள்ள ப்ரேமாதிசயத்தாலே, திருக்கடித்தானத்தோடேகூட என்ஹ்ருதயத்திலே புகுந்தருளினன் என்கிறார்

[கோயிலென்று தொடங்கி.] - நித்ய ஸித்தபுருஷர்கள் தன்னைத்தொழும் ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் கோயிலாகக்கொண்ட குடமாடுகைதொடக்கமான மநோஹாரியான சேஷ்டிதங்களையுடைய ஸர்வேச்வரன்.

ப —அநந்தரம், ப்ராப்யமான பரமபதத்திலே வர்த்திக்கிறவன், திருக்கடித்தானத்தோடே என்னெஞ்சை வாஸஸ்தாநமாகக் கொண்டானென்கிறார்.

கோயில்கொள் - விலக்ஷணவிமாநோபேதரான, தெய்வமெல்லாம் - நித்யஸூரிகள், தொழ - தொழும்படியாக, வைகுந்தம் - (ப்ராப்யதேச) பரமபதத்தை, கோயில் - வாஸஸ்தாநமாக, கொண்ட - உடையனுப், (ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அவதரித்து), குடக்கூத்த - குடக்கூத்தாகிற (மநோஹாரிசேஷ்டிதத்தை யுடைய), அம்மான் - (க்ருஷ்ணனை) ஸ்வாமியானவன், திருக்கடித்தானத்தை - திருக்கடித்தானத்தை, தன் கோயில் - தனக்குஅஸாதாரணதேசமாக, கொண்டான் - ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு, அதனேடும் - அதுதன்னோடே, என் - என், நெஞ்சகம் - நெஞ்சையும், கோயில் - (தனக்குக்) கோயிலாக, கொண்டான் - கொண்டான்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், என்பக்கல் ப்ரேமாதிசயத்தாலே திருக்கடித்தானத்தோடே கூடவந்து என்நெஞ்சிலே புகுந்தான் என்கிறார்.

[கோயில்கொண்டான் இத்யாதி] - திருக்கடித்தானத்தைத் தனக்கு அஸாதாரணமான கோயிலாகக்கொண்டான். [கோயில்கொண்டான் இத்யாதி] - "செருப்பு வைத்துத் திருவடித் தொழப்புக்காரைப்போலே யாகவொண்ணாது" என்று திருக்கடித்தானத்தோடே வந்துபுகுந்தான். [கோயில்கொள் தெய்வம்] - அநந்த முருட விஷ்வக்ஸேந ப்ரமுகர். பரமபதத்திலும் இவர்களுக்கும் ஓரோகோயிலுண்டாயாயிற்றிருப்பது. நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கப் பரமபதத்தைக் கோயிலாக உடையவன். [குடக்கூத்தவம்மான்] - ஸர்வேச்வரனைகையாலே நித்யஸூரிகளோபாதி ப்ராப்திபொத்திருக்க, "ஸம்ஸாரிகள் இழக்கவொண்ணாது" என்று க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து, குடக்கூத்து முதலான மநோஹாரி சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணி, அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடனை எனக்காகத் திருக்கடித்தானத்தைக் கோயிலாகக்கொண்டு, அதுதன்னோடே வந்து என்நெஞ்சிலேபுகுந்தான்; "அழகிய பாற்கடலோடும்" என்கிறபடியே. திருக்கடித்தா

னத்தில் நிலை என்னைப்பெறுகைக்காகையாலே, ஸாயுஜ்யம் கைப்பட்டால் ஸாயுஜத்தில் இழிவாரில்லையிறே. இனியொரு முக்தவ்யஸாமி உண்டென்றிராதொழிகை.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. என்பக்கல் ப்ரேமாதிசயத்தாலே திருக்கடித்தானத் தோடேகூட என்ஹ்ருதயத்திலே புகுந்தருளினனென்கிறார்.

[கோயில்கொண்டான் இத்யாதி] - திருக்கடித்தானத்தைத் தனக்கு அஸாதா ரணமான கோயிலாகக்கொண்டான். [கோயில் இத்யாதி] - 'செருப்புவைத்துத் திரு வடிதொழுவாரைப்போலே ஆகவொண்ணுது" என்று, திருக்கடித்தானத்தோடேகூட வந்து என்னெஞ்சிலே புகுந்தருளினனென். [கோயில்கொள் இத்யாதி] - ஓரோ கோயில்க ளுண்டாயிருக்குமிறே - திருவடி, திருவநந்தாழ்வான், ஸேனைமுதலியார் இவர்களுக்கு; அவர்கள்தொழும்படி ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத் தனக்குக் கோயிலாகக்கொண்ட ஸர்வேச் வரன், க்ருஷ்ணனுய்வந்து அவதரித்துக் குடக்கூத்தாடி, அந்தஸ்ரமமாறும்படி திருக் கடித்தானத்தைக் கோயில்கொண்டான்; அத்தோடேகூட "என்ஹ்ருதயத்தை – தனக் குக் கோயிலாகக்கொண்டான்; *அழகியபாற்கடலோடும்" என்கிறபடியே. திருக்கடித் தானத்தில் நிலை என்னைப் பெறுகைக்குஆகையாலே, ஸாத்யம் கைப்பட்டால் ஸாத நத்தி லிழிவாரில்லையாயிருக்க, என்னைப்பெற்றது அத்தேசத்திலே நிற்கையாலேயென்று அத்தேசத்தோடே வந்துபுகுந்தான். (நு)

ஆறும் பாட்டு.

கூத்தவம்மான் கோடியேனிடர்முற்றவும்
மாய்த்தவம்மான் மதுசூதவம்மானுறை
பூத்தபோழில் தண்திருக்கடித்தானத்தை
வத்தநில்லா குறிக்கோண்மினிடரே.

ஆ.—(கூத்தவம்மான்.) - இஸ்ஸம்ருத்தியெல்லாம் திருக்கடித்தானத்தை ஆச்ரயித்ததினாலே வந்ததென்னும் ப்ரீதியாலே, மது கைடபாதி ப்ரதிகூலநிரஸநம் பண்ணினாற்போலே ஸ்வகீயகுணசேஷ்டித ஆவிஷ்காரத்தாலே ஸ்வவிஸ்லேஷஜநிதமான என்னுடைய துக்கத்தைப் போக்கியருளினவன் உறைகின்ற திருக்கடித்தானத்தை வத்த

அஞ்சாம்பாட்டு.—கோயில் இத்யாதி. "அதேதடுமென்னெஞ்சகம் - கோயில்கொண் டான்" என்றதத்தைக் கடாகூஷித்துஅவதாரிகை - என்பக்கல்இத்யாதி. "திருக்கடித்தானத்தோடே இவர்ஹ்ருதயத்திலே புகுருகைக்கு ஹேது - 'இவரைப்பெற்றது இவ்வூரிலே நிற்கையாலே யன்றே' என்று இவர்பக்கல் ஆதராதிசயத்தாலே" என்னுமிடந்தோன்ற - என்பக்கல் ப்ரே மாதிசயத்தாலே என்கிறார்.

தன் - தனக்கு. "அதேதடும்" என்றதுக்குஹாவம் - செருப்புவைத்து இத்யாதி. திருக் கடித்தானத்தோடு என்னெஞ்சைக் கோயிலாகக் கொள்ளக்கூடுமோ? என்ன - அழகிய இத்யாதி. திருக்கடித்தானத்தோடேகூட இவர் திருவுள்ளத்திலே இருக்கிறதுக்கு ஹாவமேதென்ன - திருக் கடித்தானத்தில் இத்யாதி. 'கோயில்கொள்'என்று தொடங்கி, 'கூத்தவம்மான் - திருக்கடித்தா னத்தை - தன் - கோயில்கொண்டான்; அதேதடும்என்னெஞ்சகம் - கோயில்கொண்டான்' இத் யன்வயம். (ஙு)

வாருங்கோளென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழைத்துக்கொண்டு, அவர்களோடுகூட வந்து ஸேவிக்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், மயூகைடஹாதிகளைப் போக்கினதற்போலே தன்னைக் காணப்பெறுத என்னுடைய விடாயெல்லாம் போக்கின ஸ்ரீவரவரன் நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற திருக்கடித்தானத்தை வந்துகாள்; உங்களுடைய ஸம்ஸாரதாபங்களும் போம்; இத்தைக் குறிக்கொள்ளுங்கோள் என்று ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே பரைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[கூத்தவென்று தொடங்கி] - மநோஹாரியான குணசேஷ்டிதாதிகளால் பெரியனும் நிரதிசயஸுகாவஹனான என்னுடைய ஸுகத்தைப்போக்கின என் ஸ்வாமி. [மதுசூதனென்று மேலுக்கு] - ப்ரதிகூல நிரஸநஸ்வபாவனான ஸ்ரீவரவரன் நிரந்தரவாஸம் பண்ணுவதுஞ்செய்து பூத்தபொழிலையுடைத்தாய் ப்ரமஹரமான திருக்கடித்தானத்தை.

ப.—அநந்தரம், விரோயிநிரஸநஸ்வபாவனானவன் வர்த்திக்கிற தேசந்தானே விரோயினையப் போக்கு மென்கிறார்.

கூத்த - மநோஹாரிசேஷ்டிதங்களாலே, அம்மான் - (லோகத்துக்கு) ஸ்வாமியாய், கொடியேன் - (“காணவேணும்” என்று பலகாலும் நிர்ப்பந்தித்துக் கூப்பிட்ட) கொடுமையையுடைய என், இடர் - நெஞ்சுஸுகத்தை, மாய்த்த - போக்கி, அம்மான் - அடிமைகொண்டவனுய், (ஆஸ்ரிதவிரோயினை), மதுசூதன்-மதுவை அழித்தாற்போலே அழிக்கும், அம்மான்-ஸ்வாமியானவன், உறை - வர்த்திக்கும்தேசமாய், பூத்த - புஷ்பஸம்ருத்தமான, பொழில் - பொழிலையுடைய, தண் - குளிர்ந்த, திருக்கடித்தானத்தை - திருக்கடித்தானத்தை, வந்த-ஸ்தோத்ரம்பண்ணினவளவிலே, இடர் - துஸுவங்கள் முற்றவும் - எல்லாம், நில்லா - நிலைகுலைந்துபோம்; குறிக்கொண்மின் - (இத்தைக்) குறிக்கொள்ளுங்கோள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், தம்முடைய ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே, திருக்கடித்தானத்தை எல்லாரும் ஆச்ரயியுங்கோளென்று பரைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[கூத்தவம்மான்] - மநோஹரசேஷ்டிதங்களாலே பெரியனானவன். [கொடியேன்] - தன்னைப்பிரிகையாலே நிரதிசயஸுகாவஹனான என். [இடர்முற்றவும்] - என்னுடைய துஸுவங்கள் நிஸ்சேஷமாக. [மாய்த்தவம்மான்] - உருமாய்த்த என் ஸ்வாமி. [மதுசூதவம்மானுறை] - ப்ரதிகூலநிரஸநஸ்வபாவனான ஸ்ரீவரவரன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம். [பூத்தபொழில்] - அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே நித்யவஸந்தமான பொழில். கடாக்ஷவர்ஷம் மாறினிமேற பூ மாறுவது. [தண்திருக்கடித்தானத்தை] - ப்ரமஹரமான திருக்கடித்தானத்தை. [வந்தநில்லா இடர்] - இனியத்தைச்செய்ய, இடரானது, “நமக்கு தேசமன்று” என்று தானே போம். [குறிக்கொண்மின்] - இத்தை “ஓலக்கவார்த்தை” என்றிராதே, வேணுபண்ணுங்கோள்.

ஈடு—ஆறும்பாட்டு. தம்முடைய ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே, திருக்கடித்தானத்தை எல்லாரும் ஆச்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

ஆறும்பாட்டு.—கூத்தவம்மான் இத்யாதி. “குறிக்கொண்மின்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - தம்முடைய இத்யாதி. இதில் பரோபதேசம் பண்ணுகைக்கடி - அருளிச்செய்கிறார் - தம்முடைய ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே என்று.

[கூத்தவம்மான்] - மநோஹாரியான சேஷ்டிதங்களையுடைய ஸர்வேச்வரன். [கோடியேன்] - மஹாபாபியான என்னுடைய. [இடர்முற்றவும்மாய்த்தவம்மான்] - தன்னைப்பிரிந்து நான் பட்ட க்லேசத்தையெல்லாம் வாஸனையோடேபோக்கின என் ஸ்வாமி. [மதுசூதன் இத்யாதி] - ப்ரதிகூலநிரஸந ஸ்வபாவனான ஸர்வேச்வரன் நித்ய வாஸம்பண்ணுகிற தேசம். [பூத்தபொழில்]-அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே நித்ய வஸந்தமானபொழில். கடாக்ஷவர்ஷம் மாறிலிறே பூ மாறுவது? [தண்திருக்கடித்தானத்தை] - ப்ரமஹரமான திருக்கடித்தானத்தை. [ஏத்தநில்லா - இடர்] - இனியத்தைச் செய்ய, இடரானது "நமக்கு இது தேசமன்று" என்று * சும்மெனுதே கைவிட்டோடும். [குறிக்கொண்மின்] - இத்தை "ஓலக்கவார்த்தை" என்றிராதே, புத்திபண்ணுங்கோள்.

ஏழாம் பாட்டு.

கொண்மினிடர்கெட உள்ளத்துக்கோவிந்தன்
மண்விண்முழுதுமளந்த ஒண்தாமரை
மண்ணவர்தாந்தொழ வானவர்தாம்வந்து
நண்ணு திருக்கடித்தானகரே.

ஆ—(கொண்மின்) - கோவிந்தனுடைய மண் விண் முழுதுமளந்த ஒண் தாமரையை மண்ணவர்தாம் தொழுகிறபடியைக் காண்கைக்காக, வானவர்தாம்வந்து நண்ணு திருக்கடித்தானகரை நினையுங்கோள்; இடர்கெடுமென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், உங்களுடைய ஸமஸ்தது:ஃவுகளும் போம்படியாகத் திருக்கடித்தானத்தை ஹ்ருதயத்தால் நினையுங்கோள் என்கிறார்.

[கோவிந்தனென்றுதொடங்கி] - எல்லார்க்கும் ஸுலபனான வனுடைய ஸகல லோகங்களையும் அளந்த நிரதிசயஸௌக்யமான திருவடிகளை ஒன்றும் அளவில்லாத ஸுமியிலுள்ளாரும் தொழ அவர்களுக்கு ஸுலபனாயிருந்த இருப்பைக் காண்கைக்காக பேரளவுடைய * அயர்வறுமமரர்களும் வந்து நண்ணுகின்றுள்ள திருக்கடித்தானகரை.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய தேஹஸம்ருத்திமாத்ரமே விரோயிநிவர்த்தக மென்கிறார்.

கோவிந்தன் - ஸர்வஸுலபனான ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடையவனுடைய, மண்- பூமியையும், விண் - ஊர்த்வலோகத்தையும், முழுதும் - ஒன்றுழிபாமல், அளந்த - அளந்துகொண்ட, ஒண் - நிரதிசயஸௌக்யமான, தாமரை - திருவடித்தாமரைகளை, மண்ணவர் - பூமியிலுள்ளார், தாம் - தங்களுக்கு அஸாதாரணஸௌக்யமென்று, தொழ- தொழாநிற்க, வானவர் - (நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற) பரமபதவாஸிகள், தாம் - தாங்களும், வந்து - (ஸீலாயிக்யமநுபவிக்கைக்கு) வந்து, நண்ணு - ப்ராபிக்கும்படியான, திருக்கடித்தானம் - திருக்கடித்தானமாகிற, நகரை - நகரத்தை, இடர் - து:ஃவமெல்லாம்,

---

அவன் நித்யவாஸம்பண்ணினால் நித்யவஸந்தமாகவேணுமோ வென்ன - கடாக்ஷவர்ஷம் இத்யாதி. "பூத்தபொழில்" என்கையாலே - ஸௌக்யத்தையாலே எத்தினர் என்று கருத்து ஸௌக்யத்தையாலே ஏத்தினால் இடர்போமோவென்ன - இனியத்தை இத்யாதி. சும்மெனுதே - மூச்சுவிடாதே. கூத்தவம்மான் இத்யாரப்ய ஏத்த - இடர் - நில்லா, குறிக்கொண்மின் இத்யந்வய:.

கெட - போகும்படியாக, உள்ளத்து - நெஞ்சிலே, கொண்மின் - கொள்ளும்படிபாருங் கோள்.

இ.— ஏழாம்பாட்டில், உங்கள் ஊழ்வினிவ்ருத்திக்கு ஏத்தவேண்டா; திருக் கடித்தானத்தை நெஞ்சாலே நினையுங்கோள் என்கிறார்.

[கொண்மின் இத்யாதி]- உங்கள் ஸமஸ்தஜந்துக்களும் போம்படியாகத்திருக் கடித்தானத்தை மநஸ்ஸாலே நினையுங்கோள். [கோவிந்தன் இத்யாதி] - ஸர்வஸ்மாலும் ஞானவனுடைய, ஸகலலோகங்களையும் வயிறாதே அளந்த. [ஒண்டாமரை]-ஒருசெவ் விப்பூவைக் கொண்டாயிற்று அளந்தது. [மண்ணவர் தாம்தொழ] - ஸௌலப்யத்தையும் ஸௌலப்யத்தையும் லோக்யத்தையும் அறியமாட்டாத அஜ்ஞர் தொழ. [தாந்தொழ] - பரமபதம் நித்ய ஸூரிகளுக்கேயாயிருக்குமாபோலே, உகந்தருளினதேசம் ஸம்ஸாரிகளுக்கேயாயிருக்கை. அந்யர்க்குவைத்த இறையிலியில் கண்ணுடையார்க்கு ப்ராப்தியில்லையிறே. [வான வர்] - அஸங்குசிதஜ்ஞாநராய் நித்யாநுபவம்பண்ணுமவர்கள் தாம்வந்து நண்ணுகிற தேசம். "நமக்கவ்வருகானவன், தாழ்வுக்கு எல்லையான ஸம்ஸாரிகள் தொழும்படி நிற்கிற சீலமிருந்தபடியென்?" என்று இத்தை அநுபவிக்கைக்கு இங்கேவந்து ஆஸ்ரயிக்கும் திருக்கடித்தான நகரை - கொண்மினிடர்கெட வுள்ளத்து. இங்குள்ளார் அங்கேபோவது மேன்மையை அநுபவிக்க; அங்குள்ளார் இங்குவருவது சீலகுணாநுபவம்பண்ண.

எ.— ஏழாம்பாட்டு. உங்கள் துःகநிவ்ருத்திக்கு ஏத்தவேண்டா, திருக்கடித் தானத்தை நெஞ்சாலே நினைக்க வமையு மென்கிறார்.

[கோள்மின் இத்யாதி] - உங்கள் ஸமஸ்ததுःகங்களும் போம்படியான திருக் கடித்தானத்தை மநஸ்ஸாலே நினையுங்கோள். [கோவிந்தன்] - ஸர்வஸ்மாலபனவ னுடைய. [மண்விண்முழுதுமளந்தவொண்தாமரை] - ஒருதாமரைப்பூவைக்கொண்டா யிற்று, பூம்யந்தரிக்ஷங்களை அளந்துகொண்டது. [மண்ணவர்தாந்தொழ] - இடக்கை வலக்கையறியாத பூமியிலுள்ளார்தொழ;பரமபதம் நித்யர்க்கேயாயிருக்குமாபோலே, உகந் தருளினதேசம் ஸம்ஸாரிகளுக்கேயாயிருக்கை. [வானவர் இத்யாதி] - ஸம்ஸாரிகளுக்கு மூகங்கொடுத்துக்கொடுநிற்கிற நீர்மையை அநுஸந்தித்து, நித்யஸூரிகளும் வந்துகிட்டுகிற தேசத்தை-கொண்மினிடர்கெடவுள்ளத்து. இங்குள்ளார் அங்குப்போவது மேன்மையை அநுபவிக்க; அங்குள்ளார் இங்குவருவது சீலகுணாநுபவம் பண்ணுகைக்கு. (எ)

ஏழாம்பாட்டு.—கொண்மின் இத்யாதி. "இடர்கெடவுள்ளத்து - கொண்மின்" என்றத் தைக்கடாக்ஷித்துஅவதாரிகை - உங்கள் இத்யாதி.

ஸப்தார்த்தம்-உங்கள்ஸமஸ்த இத்யாதி. அவ்வந்திருவடிகளென்னுதே, "தாமரை" என்று விஶேஷித்ததுக்கு ஹேது - ஒருதாமரை இத்யாதி. இத்தால் ஹேது - பரமபதம் இத்யாதி. ஸம் ஸாரிகளுக்காயிருக்கிறவிடத்திலே வானவர் வருவானென்? என்ன - ஸம்ஸாரிகளுக்கு இத்யாதி. இங்குள்ளாரங்கும், அங்குள்ளாரிங்கும் வருகிறதுஎதுக்காகவென்ன - இங்குள்ளாரங்கு இத்யாதி. கோவிந்தன் மண் விண்முழுதும் என்றுதொடங்கி, நகரை இடர்கெடவுள்ளத்து - கொண்மின் இத்யந்வய:. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

தானநகர்கள் தலைச்சிறந்தேங்கெங்கும்
வானிந்நிலங்கடல் முற்றுமெம்மாயற்கே
ஆனவிடத்தும் என்னெஞ்சுந்திருக்கடித்
தானநகரும் தனதாயப்படியே.

அ.—(தானநகர்கள்.) - இப்படி திருக்கடித்தானத்தை அநுஸந்தித்து, பின்னையும் தன்திறத்துச்செய்தருளின நன்மைபைச்சொல்லுகிறார். உம்முடையநெஞ்சும், திருக்கடித்தானமும் எம்பெருமானுக்குஇருப்பிடமாகச் சொன்னீர்; வானிந்நிலங்கடல் முற்றும் அவனுக்கிருப்பிடமல்லவோ? என்னில்,— அங்ஙனேயாகிலும் என்னெஞ்சும் திருக்கடித்தானமும் அவனுக்குப்பிறந்துடைய திருநகரியாயிருக்குமென்கிறார்.

ஒ —எட்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு ஸ்வாநமான விலக்ஷணமான நகரங்களெங்கும் டல உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், என்னுடைய நெஞ்சையும் திருக்கடித்தானத்தையும் தன்னுடைய ஔபயப்ராப்தமான ஸ்வாநமாக்கொண்டு ஸ்நேஹித்திருக்கும் என்கிறார்.

[தானநகரென்று தொடங்கி] - மேலில் லோகங்களிலும், ஔமி, கடலிலும் எல்லாவிடங்கள் எல்லாம் ஆஸ்சர்யஔதனவனுக்கு மிகவும் ஸ்லாக்யமான இருப்பிடமான நகரங்களாயிருக்கச்செய்தேயும்.

ப.—அநந்தரம், பரமபதாதி ஸர்வப்ரதேசத்திலும் ஸ்லாக்யமான ஸ்தாநங்களுண்டாயிருக்க, என்னெஞ்சும்திருக்கடித்தானமும் அவனுக்கு அஸாதாரண தேசமாகாநின்ற தென்கிறார்.

வான் - பரமபதம், இ - இந்த, நிலம் - பூமி, கடல் - க்ஷீராரண்ணவங்களாகிற, எங்கெங்கும் - எல்லாவிடத்திலும், தானம் - ஔவாஸஸ்தாநமான, நகர்கள் - நகரங்கள், முற்றும் - முற்றவும், தலை - தலைப்பட்ட, சிறந்து - சிறப்பையுடைத்தாய்க்கொண்டு, எம்மாயற்கே - எனக்கு ஆஸ்சர்யபூதனவனுக்கே, ஆனவிடத்தும் - ஆயிருக்கச்செய்தேயும், என் - என்னுடைய, நெஞ்சும் - நெஞ்சும், திருக்கடித்தானம் நகரும் - (இங்கிருக்கைக்காகவந்து ஸம்ச்லிஷ்டனை) திருக்கடித்தானமாகிற நகரமும், தன - தனக்கு, தாயம் – தாயப்ராப்தமான, படியே - அஸாதாரணதேசமாய் இராநின்றது.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அவனுக்கு விலக்ஷணமான நகரங்கள் பல உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், என்நெஞ்சையும் திருக்கடித்தான நகரையும் ஔபயப்ராப்தமான ஸ்வாநமாக விரும்பியிருக்கும் என்கிறார்.

[தானநகர் இத்யாதி] - [வானிந்நிலங்கடல் - எங்கெங்கும் - தலைச்சிறந்த - தானநகர்கள் - முற்றுமெம்மாயற்கே யானவிடத்தும்] - மேலில் லோகங்களிலும், ஔமியிலும், கடலிலும், கண்டவிடமெல்லாம் மிகவும் ஸ்லாக்யமான இருப்பிடமான நகரங்கள் முற்றும். [எம்மாயற்கே] - என்பக்கலிலே அஸம்ச்லிஷ்டனை ஆஸ்சர்யஔதனுக்கு. [ஆனவிடத்தும்] - ஆயிருக்கச்செய்தேயும். என்நெஞ்சும் திருக்கடித்தானநகரமும் தனக்கு ஔபயப்ராப்தமான ஸ்வாநமாக விரும்பியிராநின்றன.

எடு.—எட்டாம்பாட்டு. அவனுக்கு விலக்ஷணமானநகரங்கள் பலவுமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், என்னுடைய நெஞ்சையும் திருக்கடித்தானத்தையும் தாயப்ராப்தமான ஸ்த்தாநமாக விரும்பியிருக்கு மென்கிறார்.

[தானநகர் இத்யாதி] - (வானிந்நிலங்கடல் - எங்கெங்கும் - தலைச்திறந்த - தானநகர்கள் - முற்றுமெம்மாயற்கேயானவிடத்தும்) - மேலில் லோகங்களிலும், பூமியிலும், கடலிலும், கண்டவிடமெல்லாம் மிகவும் ச்லாக்யமான இருப்பிடமான நகரங்கள்முற்றும் என்பக்கலிலே அஹிநிவிஷ்டனை ஆச்சர்யபூதனுக்கு. [ஆனவிடத்தும்] - ஆயிருக்கச்செய்தேயும். என்னெஞ்சும் திருக்கடித்தானநகரும் தனக்கு தாயப்ராப்தமான ஸ்த்தாநமாக விரும்பியிராநின்றன். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

தாயப்பதிகள் தலைச்சிறந்தெங்கெங்கும்
மாயத்தினல் மன்னிவீற்றிருந்தாணுறை
தேசத்தமரர் திருக்கடித்தானத்துள்
ஆயர்க்கதிபதி அற்புதன்தானே.

ஆ.—(தாயப்பதிகள்.) - எல்லாம் அவனுக்குத் தாயப்பதிகளன்றேவென்னில், — அதுஅப்படியேயாகிலும் திருக்கடித்தானமென்றல் அவன்திருவுள்ளம் விழுந்துகிடக்கும்படி ஆச்சர்யமென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் அவனுக்குத்தாயப்பதிகள் அல்லவோ?' என்னில்,— அதுஅப்படியாகிலும், என்றேஞ்சிடை ஸம்ச்லேஷிக்கைக்கு உறுப்பான நிலமென்று திருக்கடித்தானத்திலை அத்யஹிநிவிஷ்டனென்கிறார்.

[தாயப்பதிகளென்று தொடங்கி] - மிகவும் விலக்ஷணமாய்ப் பழையதாய் வருகிற ஸ்யாநங்களெங்கும் அஹிநிவேசத்தாலை விடாதே தன்ஐச்வர்யமெல்லாந் தோற்றும்படி இருந்தருளினவன் நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற. [தேசத்தமரர் திருக்கடித்தானத்துள்] - தேஜஸ்ஸையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கும் பரமப்ராப்யமான திருக்கடித்தானத்துள்.

ப—அநந்தரம், திருக்கடித்தானத்திலை நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஆச்சர்யபூதக்ருஷ்ணன்தானே அல்லாதஸ்த்தலங்களிலு மிருந்தானென்கிறார்.

தேசம் - தேஜஸ்விகளான, அமரர் - நித்யஸூரிகளுக்கு ப்ராப்யமான, திருக்கடித்தானத்துள் - திருக்கடித்தானத்துள்ளே, உறை - வர்த்திக்குமவனுய், ஆயர்க்கு - கோபர்களுக்கு, அதிபதி - நிரவதிகஸ்வாமியான, அற்புதன்தான் - ஆச்சர்யகுணசேஷ்

எட்டாம்பாட்டு.—தானநகர்கள் இத்யாதி. "தலைச்சிறந்த - தானநகர்கள் - திருக்கடித்தானநகரும் தனதாயப்பதியே" என்கிறபதங்களைக்கடாகூஷித்து அவதாரிகை - அவனுக்கு இத்யாதி.

"வான், இந்நிலம்" என்று பதமோதும். தலைச்சிறந்த - மிகவும்ச்லாக்யமான. எம்மாயற்கு. வானிந்நிலங்கடல் - எங்கெங்கும் - தலைச்சிறந்த தானநகர்கள் - முற்றும் - உண்டானவிடத்திலும், என்னெஞ்சும் திருக்கடித்தானநகரும் தனதாயப்பதியே இத்யந்வயம். (அ)

டிதங்களையுடையவன்தான், தாயம் - அஸாதாரணமான, பதிகள் - அர்ச்சாஸ்தலங்கள், எங்கெங்கும் - எல்லாவிடத்திலும், தலை - தலைப்பட்ட, சிறந்து - ஸீலாதிகுணஸம்பத்தையுடையவனுய்க்கொண்டு, மாயத்தினால் - ஆச்சர்யஸௌந்தர்யாதி விக்ரஹகுண விஸிஷ்டனுய், மன்னி - பொருந்தி, வீற்று - (பரவ்யூஹாதிகளிற்காட்டில் தன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தி) தோன்றும்படியாய், இருந்தான் - இருந்தவன்.

இ—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் அவனுக்குத்தாயப் பதிகள் அன்றே?' என்னில்,—அப்படியேயாகிலும், "என்னுடைய கிட்டினைக்கு உறுப் பானநிலம்" என்று திருக்கடித்தானத்திலே அஹிநிவிஷ்டனுனென்கிறார்.

[தாயப்பதிகள் இத்யாதி] - [தலைச்சிறந்த - தாயப்பதிகள் - எங்கெங்கும்] - மிகவும் விலக்ஷணமாய்ப் பழையதாய் வருகிறஸ்தாநங்களெங்கும். [மாயத்தினால்] - அஹிநிவேஷத்தாலேயென்னுதல், இச்சையாலே என்னுதல்: "மாயாவயுநம்ஜ்ஞாநம்". [மன்னிவீற்றிருந்தான்] - விரும்பி, தன்ஐச்வர்யமெல்லாம் தோற்ற இருந்தருளினவன். ஐச்வர்யத்தால்வந்த வேறுபாடுதோற்ற இருந்தவன் என்றுமாம். [உறை] - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற. [தேசத்தமர்] - தேஜஸ்ஸையுடைய நித்யஸூரிகளுக்குப் ப்ராப்யபூமியான திருக்கடித்தானத்துள். [ஆயர்க்கதிபதி] - கோபஜாதியனுய் வந்தவதரித்து, அவர்களில் தலைவனுனவன். [அற்புதன்] - ஆச்சர்யமானபடிகளையுடையவன். உகந்தருளின தேசங்கள் எல்லாவற்றிலும் விருப்பம் உண்டாகிலும், என்னலஜ்ஜைக்குத் திருக்கடித்தானத்திலே தன்மேன்மையும் நீர்மையுமெல்லாம் ப்ர காசியாநின்றனன் என்கிறார்.

ஈ—ஒன்பதாம்பாட்டு. அல்லாததிருப்பதிகளுமெல்லாம் அவனுக்கு அப் படியேயன்றேவென்னில், - அதுஅப்படியேயாகிலும் "என்னுடைகிட்டினைக்கு உறுப் பானநிலம்" என்று திருக்கடித்தானத்திலே அத்யஹிநிவிஷ்டனுனென்கிறார்.

[தாயப்பதிகள் இத்யாதி] - (தலைச்சிறந்த - தாயப்பதிகள் - எங்கெங்கும்) மிகவும் விலக்ஷணமாய்ப் பழையதாய்வருகிற ஸ்தாநங்களெங்கும். [மாயத்தினால்] - அஹிநிவேஷத்தாலே யென்னுதல், இச்சையாலே என்னுதல். 'மாயாவயுநம் ஜ்ஞாநம்" (மாயாவயுநம்ஜ்ஞாநம்). [மன்னிவீற்றிருந்தான்] - விரும்பி, தன் ஐச்வர்ய மெல்லாந்தோற்றும்படி இருந்தருளினவன். ஐச்வர்யத்தால்வந்த வேறுபாடுதோற்ற இருந் தவனென்றுமாம். [உறை] - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற. [தேசத்தமரர் இத்யாதி]-தேஜஸ் ஸையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு ப்ராப்யபூமியான திருக்கடித்தானத்துள். [ஆயர்க்கதி பதி] - கோபஸஜ்ஜாதியனுய் வந்தவதரித்து அவர்களில் தலைவனுனவன். [அற்புதன்] - ஆச்சர்யமானபடிகளையுடையவன். உகந்தருளின தேசங்களெல்லாவற்றிலும் விருப்ப

ஒன்பதாம்பாட்டு.—தாயப்பதிகள் இத்யாதி. "எங்கெங்கும் - தலைச்சிறந்த - தாயப்பதி களாயிருக்கச்செய்தேயும் - திருக்கடித்தானத்திலே - மாயத்தினால் - வீற்றிருந்தான்" என்றவற் றைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அல்லாத இத்யாதி. அப்படியேயன்றே என்றது - தாயப்ராப்த மன்றேவென்றபடி.

"மாயம்" என்றல் - இச்சையைக்காட்டுமோவென்ன - மாயாவயு இத்யாதி. "வீற்றிருந்தான்" என்று முழுச்சொல்லாய், ஐச்வர்யமெல்லாம் தோற்றும்படியிருந்தான் என்னு தல்; "வீறு" என்றுபிரித்து, வேறுபாடு தோற்றவிருந்தான் என்னுதல். பாட்டுக்கு வலித்த

முண்டாகிலும், என்னை லஹிக்கைக்காகத் திருக்கடித்தானத்திலே, தன்மேன்மையும் நீர்மையுமெல்லாம் ப்ரகாசிக்கநின்ற னென்கை. (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

அற்புதன்நாராயணன் அரிவாமனன்
நிற்பது மேவி இருப்பதென்னெஞ்சகம்
நற்புகழ்வேதியர் நான்மறைநின்றதிர்
கற்பகச்சோலைத் திருக்கடித்தானமே.

ஆ—(அற்புதன்.) - இப்படி திருநாடு திருப்பாற்கடல் தொடக்கமாகவுள்ள திருநகரிக ளெல்லாவற்றிலும் அத்யந்தம் அஹிமதமாயிருந்த திருக்கடித்தானத்திலே நிற்பது; மேவியிருப்பது என்னெஞ்சகமென்கிறார்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், என்னைப்பெறுந்தனையும் திருக்கடித்தானத்திலே நின்றருளினன்; என்னெஞ்சு ஸம்ச்லேஷித்தபின்பு நிற்பதும் இருப்பதும் என்னெஞ்சிலே என்கிறார். இப்பாட்டுக்கெல்லாம் அநந்யப்ரயோஜநர் என்னும் புகழையுடைய வைதிக ர்களே உச்சரிக்கப்படாநின்றுள்ள நாலுவேதங்களும் நிரந்தரமாக முழங்காநின்றுள்ள கல்பகவநத்தை உடைத்தான திருக்கடித்தானத்தில் ஆஸ்ரிதவத்ஸலனும் ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநஸமர்த்தனும் ஆஸ்ரிதருடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும் முடித்துக்கொடுக்கும் ஸ்வ பாவனும் இப்படி அத்யாச்சர்யஹேதுவான திருநாமங்களையுடைய எம்பெருமான் நிற்பதும் மேவியிருப்பதும் என்னெஞ்சுக்குள்ளேயத்திலே. திருக்கடித்தானமென்று - ஸப்தம்யர்த்தத்தை ப்ரதமையாகிறது.

ப.—அநந்தரம், ஆஸந்நமான திருக்கடித்தானத்தில் நிற்கிறது என்னெஞ்சிலே பொருந்தி வர்த்திக்கைக்காக என்கிறார்.

அற்புதன் - (அநுபாவ்யமான) ஆச்சர்யசேஷ்டிதங்களையுடையனும், நாராயணன் - (அதுக்கு அநுரூபமான) ஸம்பந்தத்தையுடையனும், அரி - அநுபவவிரோதி நிரஸநசீலனும், வாமனன் - அர்த்தியாய்வந்து அநுபவிப்பிக்குமவன், மேவி-பொருந்தி, இருப்பது - இருப்பது, என் - என், நெஞ்சகம் நெஞ்சுக்குள்: நிற்பது - (அதுக்கு உறுப்பாகவந்து) நிற்பது, நற்புகழ் - அநந்யப்ரயோஜநத்வப்ரதையையுடையரான, வேதியர் - வைதிகருடைய, நால் - நாலு, மறை - வேதங்களும், நின்று - நின்று, அதிர் - முழங்குப்படியாய், கற்பகம்-கல்பகமயமான, சோலை-சோலையையுடைத்தான, திருக்கடித்தானம் - திருக்கடித்தானம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், என்னைப்பெறுந்தனையும் திருக்கடித்தானத்திலே நின்றனன்: என்னெஞ்சு ஸம்ச்லேஷித்தபின்பு நிற்பதும் இருப்பதும் என்னெஞ்சிலே என்கிறார்.

ஹாவம் - உகந்தருளின இத்யாதி. 'தலைச்சிறந்த - தாயப்பதிகள் - எங்கெங்கும் மாயத்திறல்' என்று தொடங்கி, 'தேசத்தமரர் திருக்கடித்தானத்துள் - உறை - ஆயர்க்கதிபதியற்புதன்தானே இத்யங் வயது. (கூ)

[நாராயணன்] - தன்னுடைமையைவிட்டுக்கொடாத வத்ஸலன். "ரிவு ணாவேவதலுஃ" [அரி] - ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸந ஸமர்த்தன். வபிற்றிலேபிறந்த ப்ரஜை தாயை அறிந்து நோர்முகம் பார்த்தால் அதின் தோஷம் போக்குகை. [வாமனன்] - தன்னைத்தாழவிட்டு ஆஸ்ரிதருடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் முடித்துக் கொடுக்குமவன். தான் அர்த்தியாய் வந்து கிட்டுமவன். [அற்புதன்] - கிட்டினால் அநுஷ்டிக்கைக்கு நிரதிஶயபோக்யனானவன். இப்படிகளாலே அத்யாஶ்சர்யபூதன். [நற்புகழித்யாதி] - அநந்யப்ரயோஜநரென்னும் புகழை புடைய வைதிகராலே உச்சரிக்கப்பட்ட நாலுவேதங்களினுடைய ப்ரதித்வநிபாலே முழங்காநின்றுள்ள கல்பகவனத்தையுடைய திருக்கடித்தானத்திலே - நிற்பது, மேவியிருப்பது என் நெஞ்சகமென்னுதல்; திருக்கடித்தானத்து - நாராயணன் அரிவாமனன் - அற்புதன் - நிற்பதும் மேவியிருப்பதும் என் நெஞ்சகமென்னுதல்: திருக்கடித்தானமென்று வஷ்டியுபயோகம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. என்னைப்பெறுமளவும் திருக்கடித்தானத்திலே நின்றான், என்னைப்பெற்றபின்பு நிற்பதுமிருப்பதும் என்னெஞ்சிலே யென்கிறார்.

[நாராயணன்] - தன்னுடைமையை விட்டுக்கொடாத வத்ஸலன். [அரி] - ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸந ஸமர்த்தன். [வாமனன்] - தன்னைச் சிறுகவிட்டு ஆஸ்ரிதருடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் முடிக்குமவன். [அற்புதன்] - இப்படிகளாலே ஆஶ்சர்ய பூதன். [நற்புகழ் இத்யாதி]-அநந்யப்ரயோஜநர் என்னும் புகழையுடைய வைதிகராலே உச்சரிக்கப்பட்ட நாலுவேதங்களாலும் முழங்காநின்றுள்ள கல்பகவநத்தையுடைய திருக்கடித்தானத்திலே - அவன்நிற்பது, மேவியிருப்பது என்னெஞ்சகமென்னுதல்; திருக்கடித்தானத்து - நாராயணன் அரி வாமனன் - அற்புதன் - நிற்பதும் - என்னெஞ்சகம், மேவியிருப்பதும் - என்னெஞ்சகமென்னுதல். திருக்கடித்தானமென்று - ஸப்தம்யர்த்தே ப்ரதமை. (க0)

பதிநோராம் பாட்டு.

சோலத்திருக்கடித்தானத்து உறைதிரு
மாலை மதிள்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல்
பாலோடமுதன்ன ஆயிரத்திப்பத்தும்
மேலைவைகுந்தத்து இருத்தும்வியந்தே.

பத்தாம்பாட்டு.— அற்புதன் இத்யாதி. "சோலைத்திருக்கடித்தானத்து - நாராயணன் நிற்பதும் மேவியிருப்பதுஎன்னெஞ்சகம்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - என்னைப் பெறுமளவும் இத்யாதி-

வாத்ஸல்யாதிகளால் ஆஶ்சர்யபூதனென்கைக்காக, நாராயணாதி ஶப்தங்களுக்கு வ்யாக்யானம். வேதியர்புகழுக்கு நன்மையாவது - அநந்யப்ரயோஜநத்வம்; அதை அருளிச்செய்கிறார் - அநந்ய இத்யாதி. நான்மறை நின்றதிராநின்றுள்ளதுமாய், கற்பகச்சோலையையுமுடைய திருக்கடித்தானத்திலே. திருக்கடித்தானமென்று - ப்ரதமையாயிருக்க, ஸப்தமியாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - திருக்கடிதானம் இத்யாதி. இரண்டாமந்வயம்-நற்புகழ்வேதியர் என்றுதொடங்கி மேலே வ்யாக்யாநத்திலிருந்தபடியே. (க0)

அ.—(சோலை) - சோலைத்திருக்கடித்தானத்துறை திருமால் கவிக்கு ப்ரதிபாத்யன். மதிள்குருகூர்ச் சடகோபன் கவிபாடுகிறனனல் இவையெங்ஙனேயிருக்கிறன. இவைவல்லாரை, எம்பெருமான் ஒருகூணம் பிரிவில் தரிக்கமாட்டானென்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களை இதுதானே திருநாட்டில் கொடுபோய்விடுமென்கிறார்.

[சோலையென்றுதொடங்கி] - அழகிய திருச்சோலையையுடைய திருக்கடித்தானத்திலே உறைகிற ஸ்ரீயப்பதியை ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பாலும்அமுதும்கலந்தாற்போலேயிருக்கிற வாச்யவாசகங்களுடைய பொருத்தத்தையுடைய ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி. [வியந்து] - அத்யாதரத்தைப்பண்ணி.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு மூலமாக பரமபதப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

சோலை - சோலைகளையுடைய, திருக்கடித்தானத்து - திருக்கடித்தானத்திலே. உறை - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, திருமாலை - ஸ்ரீயப்பதியைப்பற்ற, மதிள் - (அரணை) மதிளையுடைய, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, சொல்-சொல்லாய், (வாச்யவாசக ஸம்ப்ரதாயத்தில் இனிமையாலே), பாலோடமுதன்ன-பாலும்அமுதும் கலந்தாற்போலே யிருக்கிற, ஆயிரத்து - ஆயிரத்திருவாய்மொழியில், இப்பத்தும் - இப்பத்தும், மேலை - உத்துங்கதேசமான, வைகுந்தத்து - பரமபதத்திலே, (இத்திருவாய்மொழியில் ஸம்ஸ்லேஷ்யமுடையாரை), வியந்து - உகந்து, இருத்தும் - ப்ரதிஷ்டிதராக்கும். இது - கலிவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களை, இதுதானே திருநாட்டிற் கொடுபோய்விடும் என்கிறார்.

[சோலையித்யாதி] - ப்ரமஹரமாய் ஔர்ஜநீயமான சோலையையுடைய திருக்கடித்தானத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸ்ரீயப்பதியை. [மதிள்குருகூர்] - ஸாம்ஸாரிக ஔரிதங்களுக்குப் போகவொண்ணாத அரணையுடைய திருநகரி. [சடகோபன்சொல்] - 'ரவுவாவஸிதம்-நிவுணீதி' என்னுமாபோலே. பாலோடமுதன்ன - ஆயிரமென்னுதல்; இப்பத்தென்னுதல். வாச்யவாசகங்களுடைய சேர்த்தியிருக்கிறபடி. பாலென்கிறது—சோலைத்திருக்கடித்தானத்துறை திருமாலென்கிற வாச்யத்தை; அமுதென்கிறது - சடகோபன்சொல் என்கிறவாசகத்தை. இது ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். [இப்பத்தும்-வியந்து-மேலைவைகுந்தத்திருத்தும்]-"ஸம்ஸாரத்திலேஇத்தை அப்யஸிப்பாரெருவன் உண்டாவதே!" என்று விஸ்மயப்பட்டு, ஸ்வாபிகமான பரமபதத்திலே கொடுபோய்வைக்கும். மாயக்கூத்தன் நடையாடாத தேசத்திலே வைத்து, ஒருநாளும் பிரியாத அநுபவத்தைக் கொடுக்கும்.

ஈடு.—நிமமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களை, இதுதானே திருநாட்டிலே கொடுபோய்விடு மென்கிறார்.

நிமமம் - சோலை இத்யாதி. "மேலைவைகுந்தத்திருத்தும்வியந்தே" என்றதைக்கடாகூடித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

[சோலை இத்யாதி] - ப்ரமஹரமாய் ஸ்ம்ருஹணீயமான சோலையையுடைய திருக்கடித்தானத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸ்ரீயஃபதியை. [மதிள்குருகூர்] - ஸாம்ஸாரிக துரிதங்களுக்குப் புகவொண்ணுத அரணையுடைய திருநகரி. [சடகோபன்சொல்] - *"ரகுவரசரிதம்முநிப்ரணீதம்)என்னுமாபோலே. பாலோடமுதன்ன ஆயிரமென்னுதல், பாலோடமுதன்ன - இப்பத்தென்னுதல். வாச்ய வாசகங்களுடைய சேர்த்தியிருக்கிறபடி. பாலென்கிறது-சோலைத் திருக்கடித்தானத்துறை திருமாலை. அமுதென்கிறது - சடகோபன் சொல்லென்கிற வாசகத்தை. இது - ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். [இப்பத்தும் - வியந்து - மேலேவைகுந்தத்திருத்தும்]-"ஸம்ஸாரத்திலே இத்தை அப்யஸிப்பா ரொருவனுண்டாவதே என்று விஸ்மயப்பட்டு ஸர்வாயிகமான பரமபதத்திலே கொடுபோய்வைக்கும். மாயக்கூத்தனில் விடாய் நடையாடாத தேசத்திலேவைத்து, ஒருநாளும் பிரியாத அநுபவத்தைக் கொடுக்கும். (கக)

சோலைக்குஉண்டான ஸௌத்ய ஸௌலப்யங்களைப்பற்ற - ஸ்ரமஹரமாய்ஸ்ம்ருஹணீயமான என்றது. "மதிள்" என்றதுக்கு ஹாவம் - ஸாம்ஸாரிக இத்யாதி. "திருமாலை - சடகோபன்" என்கையாலே ஹாவம் - ரகுவர இத்யாதி. அன்ன - ஸத்ருஸமான. இப்பத்துக்கு விஸேஷணமானதிலே ஒருஸௌகர்யமுண்டென்கிறார் - வாசீய இத்யாதி. இன்னது விவரிக்கிறார் - பாலென்கிறது இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ப்ரகாரணநுகுணமாக விவரிக்கிறார் - மாயக்கூத்தனில் இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியால் - பாடி வீடுபெற்றபடி சொல்லுகிறது. இத்திருவாய்மொழியில் அதிஷ்டாநமேதவதையான எம்பெருமான் ஆஸ்சர்யப்பட்டிடென்றபடி. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—ஸஹ்யஃஸஹஜகுளஹவிதாநஹாதுர
ஸீகிஸஹிதிகஸிராவ்ருதநாஸ்ருஙெநிழு । ஸெகுணதொzயிஹதவாநு திதி
திதுவநுாஙஸாநெகுவிஉஹ்ருதிம் விஹுயெஹஷஷ்டி ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—ஹாதகுவாஹீதாஹவுர
ஸ்ரிதகஹுஷிஸயநாஹீஜவகுஷஸுஹாவாஷாஸுரெுாவகி யகுவா தாரமணஹஜநாவெது
ஸிவியஙஸகுகுவாசு । மொவிநுகுவாஉஸொஷாஹிதவிஷயதொzஹீஷஹஸஹிதகுகுவாத
வுாகாராஉாதகுவாசுஸுஹவஉவிதாரணெ ஸஜ்ஜதுாஹ கூஷஃ ॥ஸ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. } எல்லிபகல்நடந்த இந்தவிடாய்தீருகைக்கு
மெல்லவந்துதான்கலக்கவேணுமென - நல்லவர்கள்
மன்னுகடித்தானத்தீதமாலிருக்கமாறன்கண்டு
இன்னிலையைச்சொன்னனிருந்து.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானர் திருவடிகளேஶரணம், சீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

---

* ராமா - பால - (உ-சுங).

ஏழாந்திருவாய்மொழி—இருத்தும்-ப்ரவேசங்கள்.

ஒ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், தாமே தமக்கு ப்ராதிகூல்யநிவ்ருத்தியைப் பிறப்பித்து, அதுவே பற்றுசாக ஒருநாளும் அபாயங்கள்கண்டு உபேக்ஷியாதே அத்யந்தவத்ஸலனுமாயிருந்துள்ள ஸர்வேச்வரன், அநாதிகாலம் தம்மைப்பெறுகைக்குப் பண்ணின யத்நவாஹுள்யத்தையும், அவனுக்குத் தம்மைப் பெறுகையிலுண்டான அஹிநிவ்ருத்தியையும், தம்மோடே ஸம்ச்லேஷித்து இந்த ஸம்ச்லேஷத்தைப் பெறுப்பேறு பெற்றுளுகக் கொண்டிருந்தருளுகிறபடியையும் அநுஸந்யித்து, அவனுடையபடியையைப் பார்க்க, தம்முடைய அர்யித்வாதிகள் புறணிபாயிருக்கிறபடியை அநுஸந்யித்து, ஸ்ரீவிஷ்ணுஸ்வான் பெருமாளுடைய நீர்மையைக்கண்டு ஈடுபட்டாற்போலே, "நாம் என்செய்தோமாமேனும்!" என்று லஜ்ஜிதருமாய், எம்பெருமானுடைய வ்யாமோஹத்தைக்கண்டு விஸ்மிதருமாய், ஹ்ருஷ்டருமாய், அவனுடைய க்ருபாதிகுண ஸமுத்ரத்திலே அழுந்தின ஆழ்வார், — ராமகயாமந்யமான அசேதநவர்கையின் நடுவே ராமகீர்த்தநத்தைப் பண்ணிக்கொண்டுவந்த திருவடியைக்கண்டருளி மிகவும் ஹ்ருஷ்டையாய், "ராமஸம்வந்யிகளாயிருப்பார் இத்தேசத்தில் வாக்கூடாது: ஆனபின்பு, இது ஸ்வப்நாதிகளோ?" என்று ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் அதிசங்கைபைப்பண்ணி மெய் என்று தெளிந்து இனியளாஞற்போலே,—எம்பெருமான் அதிவ்யாமோஹத்தோடே தம்மோடே கலந்தருளினபடியை அநுஸந்யித்து, "இதுப்ரமஸ்வப்நாதிகளிலொன்றோ?" என்று அதிசங்கைபைப்பண்ணி, அன்று என்று தெளிந்து ப்ரீதராகிறார்; எம்பெருமானுக்கு ஈச்வரத்வமன்று ஸ்வரூபம்: பாரதந்த்ர்யம்" என்று இத்திருவாய்மொழிக்குக் கருத்து.

ப.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், திருக்கடித்தானத்திலே எழுந்தருளியிருந்த ஸர்வேச்வரன், தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே ஸமஸ்தவிரோதிகளும் கழியும்படி புகுந்து பரிபூர்ணமாக எழுந்தருளியிருக்கக்கண்டு, அவன்தானே அர்த்தியாய்ப்புகுந்தபடியையும், அவனுடைய விரோதிநிவர்த்தகத்வத்தையும், அஜ்ஞாந தமோநிரஸநத்தையும், அதுக்கடியான அத்யுஜ்ஜ்வல விக்ரஹயோகத்தையும் ஸுஸ்திரஸ்திதியையும், அதுக்கடியான அத்யுஜ்ஜ்வல விக்ரஹயோகத்தையும் ஸுஸ்திரஸ்திதியையும், அத்தால் பிறந்த அவயவசோபையையும், அவ்வழகினுடைய அநுபாவ்யத்வாதியும், அத்தால் பிறந்த அவயவசோபையையும், நிர்ஹேதுகோபகாரத்தையும், அதியாயிதோபகாரத்தினுடைய அநுபாவ்யத்வத்தையும், நித்யாநுபாவ்யபரத்வத்தையும் அநுஸந்யித்து, ஏவம்பூதனான ஸர்வேச்வரன் தன்திருவுள்ளத்தில் புகுந்திருக்கிற அதியாயிதவ்யாமோஹத்திலே விஸ்மிதராய், "இது ப்ரமமோ? மாயாதிவிகாரமோ?" என்று சங்கித்து, நம்மளவில் விப்ரலம்பியானென்று தெளிந்து, "இதோருபகாராதிசயமே!" என்று அத்யந்தம் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ.—ஏழாந் திருவாய்மொழியில், தமக்கு ப்ராதிகூல்யநிவ்ருத்தியைப் பிறப்பித்து, அத்வேஷாதிமுக்யம் முதலான அவஸ்தைகளைப் பிறப்பித்து, அநாதிகாலம் பண்ணிவைத்திபூர்வப்பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்தை விஸ்மரித்து, ஆநுகூல்யம் பிறந்தபின்பு ப்ராமாதிகமாகப்பிறந்த குற்றங்களில் அஜ்ஞனென்னும்படி வத்ஸலனு

யிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன், அநாதிகாலம் தம்மைப்பிறழைக்கு "எதிர்சூழல்புக்கு" என்கிறபடியே தாட்பிறந்த ஜந்துக்கள்தோறும் அவதரித்தபடியையும், கீழ்ப்பிறந்த இழவெல்லாம் தீரும்படி கலந்தபடியையும், இது தமச்கு உபகரித்தாஞையிருக்கையன்றியே தான் பெறுப்பேறு பெற்றஞையிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்யித்து, அவனுடைய அர்யித்வத்தைக்கண்ட அநந்தரம் தாம் அர்யித்துக்கூப்பிட்ட இது புறணியாய்த் தோற்றுகையாலே,—"ராவவெணாலயெஉதெதவஸநதொராவணாநஜஃ" என்று - ஶ்ரீவிபீஷணழ்வான் பெருமாள் நீர்மையைக் கண்டபின்பு "நாம் என்செய்தோமாறேம்?" என்று லஜ்ஜித்தாற்போலவும், ராமகுணங்கள் நடையாடாத அசோகவநிகையில்திருவடி சென்று, "ஸம்ஶுவெயொராவாகூழ்" என்று இனிதாம்படி ராமகுணங்களைச்சொல்லக்கேட்ட பிராட்டி, "இந்நிலத்தில் இதுகூடாது, "கிநுவாஹுராவிதஸொஹொபம்ஹவெஆதமகிஷ்யழி ! உநாஉஜொவிகாரொவாவாஹுராஜியம் ஶுபதபுஷிகா" என்று அதிஶங்கைபண்ணி "மெய்" என்று தெளிந்து இனியளாறற்போலவும்,—அவன் தம்பக்கல்பண்ணின வ்யாமோஹத்திலே அதிஶங்கைபண்ணி, "மெய்" என்றுதெளிந்து, அந்தவ்யாமோஹத்தைப் பேசி ஹ்ருஷ்டராகிறார். இத்திருவாய்மொழியில் லஙத்துக்கு க்ருஷிபண்ணினபடியாயிருக்கிறது கீழெல்லாம்; இது ஸ்யிரமாசைக்கு வேண்டியடைக்கிறார் மேல். ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்வதந்த்ரனென்று உபபாதித்தது கீழ்; அங்ஙனன்று, ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யமே அவனுக்கு ஸ்வரூபமென்கிறது இத்திருவாய்மொழியில்.

எடு.—இத்திருவாய்மொழியில் பேற்றுக்கு க்ருஷிபண்ணினபடி கீழடைய; மேல்-இப்பேற்றுக்கு வேலியாயிருக்கிறது. 'இத்திருவாய்மொழிதன்னில் செய்கிறதென்?' என்னில், தாம் அநாதிகாலம் புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணிப்போந்த ப்ராதிகூல்யங்களையடைய விஸ்மரித்து, ஆநுகூல்யம் பிறந்தபின்பு ப்ராமாதிகமாக உண்டானவற்றைக் காணுக் கண்ணிட்டு, தம்முடையபேற்றுக்குத் தானே யத்நித்து, தமக்குப்பிறந்த விடாய் தீரும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்து, இதுதான் இவர்க்கு உபகரித்தாஞை யிருக்கையன்றிக்கே தன் பேறுயிருக்கிறபடியை அநுஸந்தித்து "தானே அர்த்தியாய்த் தன்பேறுக வந்துகலந்தவனை நாம் இரப்பாளராய்க் கூப்பிட்டவிடம் என்செய்தோமாறேம்?" என்று லஜ்ஜித்து, "ஒரு ஸம்ஸாரிசேதநன்பக்கலிலே ஸர்வேஶ்வரன் பண்ணும் விஷயீகாரமிருக்கும்படியேயிது!" என்று வித்தராய்; *"ராவவெணாலயெஉதெதவஸநதொராவணாநஜஃ"

இருத்தும் வியந்து ப்ரவேஶ. * மாயக்கூத்தனில் விடாய்தீரக் கலந்த கலவியாலுண்டான இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரீதி வாசாமகோசரமென்று விவக்ஷித்து, கீழும்மேலும் ப்ரீதியுண்டாயிருக்க இதுக்கு ஆதிக்யமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் - இத்திருவாய்மொழியில் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. வேலியாயிருக்கிறதென்றது - வர்யகமாயிருக்கிறதென்றபடி. வாசாமகோசரமான ப்ரீதியை உபபாதிக்கைக்காக, தத்விஷயஸங்கையை அநுவதிக்கிறார் - இத்திருவாய்மொழிதன்னில் இத்யாதி. "எதிர்சூழல்புக்கு" என்றதத்தைக் கடாக்ஷித்து - தம்முடைய் பேற்றுக்கு இத்யாதி. "என்னுள் இருள்தானறவீற்றிருந்தான்" என்றதத்தைப்பற்ற - தமக்குத்தப் பிறந்தவிடாய் இத்யாதி. "இருந்தான்கண்டுகொண்டு" என்றதத்தைப்பற்ற - இதுதான் இவர்க்கு இத்யாதி. "அருத்தித்தெனைத்தோர்பலநா ளழைத்தேற்கு" என்றதத்தைக்கடாக்ஷித்து - தானே அர்த்தியாய் இத்யாதி. "என்தன்கருத்தையுறவீற்றிருந்தான்" என்றதத்தைப்பற்ற - ஒருஸம்ஸாரிசேதநன் இத்யாதி. ஶகவதங்கீகாரத்தாலே ஈடுபட்டமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம்-ராவவெண இத்யாதி. "விஹீஷணொஉஹாபூாஜெதாஹுதிஶிம்ஸவெலொகயநு" இத்யுத்தரார்த்தம். யுத் - (ஈஈ-ஈ)

(ராகவேணுபயேதத்தே ஸந்நதோராவணுநுஜஃ) என்று 'ராவணன் பின் பிறந்த நாம் ரகு குலத்திலுள்ளார்க்கு ஆளாகப் புகாநின்றோமோ?' என்றிருந்தவன், பெருமாள்பாடுநின்றும் அருளப்பாடிட்டு வந்தவாறே, ''என்னையே இப்படி கைக்கோண்டருளுவது! அவன் பின் பிறந்த தண்மை எங்கேபோயிற்று?'' என்று, வேரற்றமரம்போலே, கூடவந்த நால்வ ரோடும் திருவடிகளிலேவிழுந்து தறைப்பட்டாற்போலவும்; ராமகுணங்கள் நடையாடாத அசோகவநிகையிலே திருவடி போய்ப்புக்கு, ''ஸம்ஸ்ரவெயோரஸம்வாக்யம்'' (ஸம்ஸ்ர வேமதுரம்வாக்யம்) என்று, பிராட்டி உளளாம்படி ராமநாமஸங்கீர்த்தநத்தைப்பண்ண, ''இந்நிலத்தில் இது பரிமாறுவதோன்றல்ல: ''கிந்நுஸ்வாச்சித்தமோஹோயம்பவேத்வாதகதிஸ்த்வியம் உந்மாதஜோவிகாரோவா ஸ்யாதியம் ம்ருகத்ருஷ்ணிகா'' என்று இது சித்தமோஹத்தால் வந்ததோ? வாதஶாதியோ? உந்மாதஜ விகாரமோ? ம்ருகத்ருஷ்ணிகையோ?'' என்று பலபடிகளே ஸங்கித்து, ''முன்னேநின்று வார்த்தைசொல்லாநின்றான்: இது கேட்டு நாம் விக்ருதராகிறமையு முண்டு: ஆனபின்பு, இது மெய்யாமித்தனை'' என்று ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள் தெளிந்து ஹ்ருஷ்டையாஞற் போலவும்;—இவரும், ''இதுவும் ப்ரமஸ்வட்நாதிகளிலேயொன்று'' என்று ஸங்கித்து, ''அங்ஙனல்ல, மெய்'' என்று தெளிந்து ப்ரீதராய், ''நமக்கு அத்வேஷத்தைப் பிறப்பித்து, ஆஹிமுக்யத்தையுண்டாக்கித் தன்னுலல்லது செல்லாமையைப்பிறப்பித்து, தன்மேன்மை பாராதே இப்படி தாழநின்று வந்து கலந்து பரிமாறுவதே! இதென்ன ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ர் யம்! இதென்ன நீர்மை!'' என்று அவன்படிகளே அநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

முதற் பாட்டு.

இருத்தும்வியந்தென்னைத் தன்போன்னடிக்கீழென்று
அருத்தித்தெனைத்தோர்பலநாளழைத்தேற்குப்
பொருத்தமுடை வாமனன்தான்புகுந்துன்தன்
கருத்தையுற வீற்றிருந்தான்கண்டுகொண்டே.

ஆ—(இருத்தும்வியந்து) - இப்படி ''என்னெஞ்சிலே புகுந்தருளுகிறான், 'நான் தன்னைப்பிரிந்து பட்ட பாடெல்லாம் ஒன்றன்று' என்னும்படி தான் என்னைப்பிரிந்து வ்யஸநப்பட்டு ஒருவண்ணம் என்னைக்கண்டுகொண்டு புகுந்து பரிபூர்ணனாயிருந்தருளினனே: ஒருவனுடைய ப்ரணயித்வமிருக்கும்படியென்? இவனையாகாதே நான், 'இது வோ பொருத்தம்?' என்றுசொல்லிற்று'' என்கிறார்.

''ஸஹதர்ம்'' என்றதிலே நோக்கு. ஸங்கித்துத் தெளிந்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராமகுணங்கள் இத்யாதி. ''மருள்தானீதோ மாயமயக்குமயக்கே'' என்றதைப்பற்ற-இவரும் இத்யாதி. 'மாயமயக்கு மயக்கான்' என்றதைப்பற்ற - அங்ஙனல்ல மெய்யென்று தெளிந்து என்றது. ''வைத்தேன்மதியால்'' என்றதைப்பற்ற - நமக்கு அத்வேஷத்தை இத்யாதி. ஸஸம்பாவநாயாம் விதேயிக்ஷாஹாகுவிஃ। ஸம்ஸ்ர வெயோரஸம்வாக்யம்வெவெஹ்ருஷ்யாவ்ருஜஹாரஹ'' (நக-க) ''கிந்நுஸ்வாச்சித்தமோஹோயம்'' இத்யாதி, ஸாஹஸகாரணம். (நச-உநஏ)

ஓ.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியில் தம்மோடுகலந்த கலவியைச் சுருக்காகவருளிச்செய்கிறார்.

[இருத்துமென்று தொடங்கி] - "ஸம்ஸாரத்திலே நம்மை ஆசைப்படுவாருண்டாவதே!" என்று விஸ்மயப்பட்டு என்னைத் தன்னுடைய ஸ்லாக்யமான திருவடிகளின்கீழே இருத்தும் என்று தன்னை அர்த்தித்து அநேககாலம் கூப்பிட்ட எனக்காக. [அழைத்தேற்கென்று] - அவனுடைய ப்ராணயித்வஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தியாதே இவன் தான் தாழ்த்தாளுகவும், † ப்ராணயஸ்வபாவனான வாமனன்தன் அர்த்தியைபோலே புகுந்து 'தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே" என்றுள்ள என்னுடைய மநோரதத்தைத் தான் கைக்கொண்டு க்ருதார்த்தனையிருந்தான்.

ப.—முதற்பாட்டில், நான் அர்த்தியாய்க் கூப்பிட்டழைத்த விடாயெல்லாம் தீரும்படி தான் அர்த்தியாய், என்னெஞ்சிலே பெறுப்பேறுபெற்றுளுகப் புகுந்திருந்திருந்தாளென்கிறார்.

என்னை – (தன்னையொழியச்செல்லாமையைபுடையேயனை) என்னை, (என் ப்ராவண்யாதிசயத்தைக்கண்டு), விபந்து - விஸ்மிதனுய், 'தன் - தன்னுடைய, பொன் - நிரதிசயஸ்ஹ்ருத்யமான, அடிக்கீழ்-திருவடிகளின்கீழ், இருத்தப்-இருத்தும்,' என்று - என்று, அருத்தித்து - அர்த்தித்து, எனைத்து - அநேககாலம், ஓர் பலநாள் - ஒருபடிப்பட நாள்தோறும், அழைத்தேற்கு - அழைத்துக்கூப்பிட்ட எனக்கு,—தான் - தான், பொருத்தம் - ப்ராவண்யம், உடை - உடையனை, வாமனன் - வாமநனுய்க்கொண்டு, புகுந்து - (மஹாபலியஜ்ஞவாடத்துக்குப்போறற்போலே தானேவந்து) புகுந்து, என் தன் - என்னுடைய, கருத்தை - (அர்த்தித்வவிஸிஷ்டமான) நெஞ்சிலே, உற - ஸுஸ்தி ரமாம்படிக்கிடாக, வீறு - (என்னிலும் தனக்குப்பிறந்த அஸாதாரணத்வ) வ்யாவ்ருத்தி தோற்றும்படி, (பெறுப்பேறுபெற்றுற்போலே), கண்டுகொண்டு - பூர்ணலாபநிர்ப்பண்ணிக்கொண்டு, இருந்தான் - இருந்தான்.

இ —முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியில் தம்மோடுகலந்த கலவியை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[என்னைத்தன் பொன்னடிக்கீழ் - வியந்த இருத்தும் - என்று] - தன்வாசி அறியாதே ஸர்வாதிவிஷயங்களிலே அந்யபரனான என்னை ஸ்லாக்யமான தன்திருவடிகளின்கீழே. * வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள்பிடிக்கும் மெல்லடியிதே. [வியந்து] - "ஸம்ஸாரத்திலே நம்மையே அபேக்ஷிப்பாரொருவன் உண்டாவதே!" என்று விஸ்மயப்பட்டு: "ஸகிஹாதாஸ்ஹ்ருல்லோஹ:" என்று கைவாங்கியிருக்கும் அவனிதே ஒருநாளும்பிரியாதபடி இருத்தி அடிமைகொள்ளும். தன்பொன்னடிக்கீழ் என்று - ப்ராப்யஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; இருத்துமென்று - ப்ராபகஸ்வரூபமும் அவனே என்கிறது. [வியந்து - இருத்தும்] - தன்பேறுக இருத்தும். [அருத்தித்து] - "தன் பேறுக இருத்தும்" என்கையாலே - அர்த்தித்வமும் மிகை, சைதந்யப்ரயுக்தமாய் வந்ததித்தனை. [எனைத்தோர் பலநாள்] - நாணுளும் தொக்க மேகப்பல்குழாங்கள் காணுந்தோறும் தொலைவன்நான்" என்றதைச் சொல்லுகிறார். [அழைத்தேற்கு]-"என்னை ஆளக்கூப்பிட்டழைத்தக்கால்" என்றதைச் சொ ர.
அறியாதே தாழ்த்தாளுகவும், நாம் அர்த்திவிஷிஷ்டராகவும் கூப்பிட்டு என்னகார்யம்

† இங்கே க்ரந்தம் லோபித்திருக்கிறதுபோல் தோன்றுகின்றது அந்வயிக்கவில்லை.

செய்தோம் என்கிறார்காண்'' என்னும் பிள்ளான். அழைக்கவுங்கூட மாட்டாத இவனையோ நாம் அழைத்தது? அத்தலையில் ப்ரணயித்வத்தை அநுஸந்யித்தால், அர்யித்வமேதாடங்கி மிகையாயிறே இருப்பது: *எழுதுமென்னும் இதுமிகையிறே. [பொருத்தமுடை]-இப்படி பொருத்தமுடையவனையோ நான் ''இதுவோ பொருத்தம்'' என்றது? [வாமனன்] - அர்யித்வமில்லாத மஹாலியோடே பொருந்தினவனையோ, அர்யித்வமுடையேயனையிருக்க என்னோடு பொருந்திற்றிலன் என்கிறது? [தான்புகுந்து] - தன்னுடைமை பெறுகைக்கு அர்யியானவன், என்னைத் தான் பெறுகைக்கு அர்யியாய் வந்துபுகுந்தான். [என்தன் கருத்தையுற] - ''தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே'' என்ற என் கருத்தை - மநோரதத்தை, தான் கைக்கொண்டு வந்துபுகுந்தான். [வீற்றிருந்தான்] - என்னைப்பெறுகையாலே 'ஸம்ஸாரங்கொண்டவரை மீட்டோம் என்றிருந்தோம்: மாயக்கூத்தன் கொண்டவரும் பிழைக்கப் பெற்றோமே' என்று குறைவற்றிருந்தான் என்னுதல்; என்னோட்டைக் கலவி தன்பேறாக இருக்கிற வேறுபாடு தோற்றும்படி இருந்தான் என்னுதல். [கண்டுகொண்டே] - ப்ரவேலவ்யாயிக்குப் பிழைத்த புத்ரனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பிதாவைப்போலே, '' விஜாநந்நபி சோ஽஽ஹ '' என்கிறபடியே † மாயக்கூத்தனில் ஆற்றமைக்குப் பிழைத்தவனென்று, வைத்தகண் வாங்காதே யிரா நின்றான்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழியில் தமக்குண்டான லாஹத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[என்னைத்தன்பொன்னடிக்கீழ் - வியந்து - இருத்தும் - என்று] - தன் வாசியறியாதே ஸ்வாதிவிஷயங்களிலே அந்யபரனை என்னை, ஸ்லாக்யமான தன் திருவடிகளின்கீழே, '' † 'ஸஹஹாத்மாஸ்துர்லபஃ' (ஸமஹாத்மாஸுதுர்லபஃ) என்று கைவாங்கியிருக்கும் ஸம்ஸாரத்திலே நம்மை அபேக்ஷிப்பாரொருவனுண்டாவதே!'' என்று விஸ்மயப்பட்டு இனி ஒருநாளும் பிரியாதபடி இருத்தி அடிமைகொள்ளும். இத்தால், ப்ராப்ய ப்ராபகங்களைச் சொல்லுகிறது. தன்பொன்னடிக் கீழென்று - ப்ராப்ய ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; இருத்துமென்று - ப்ராபகனுமவனே யென்றது. [வியந்து-இருத்தும்] - தன்பேறாக இருத்தும். [அருத்தித்து] - சேதநனைவாசிக்கு இத்தனையும்வேணுமிறே. [எனைத்தோர்பலநாள்] - ''நாளுமும்'' என்றதைச் சொல்லுகிறார். [அழைத்தேற்கு]-''என்னையாளக்கூப்பிட்டழைத்தக்கால்'' என்றதைச் சொல்லுகிறார். ''இவன் ப்ரணயித்வத்தையறியாதே, தாழ்த்தாளுகவும், நாம் அஹ்நிவிஷ்டராகவும் நினைத்துக்கூப்பிட்டு என்னகார்யஞ்செய்தோமென்கிறார்காண்!'' என்னும் பிள்ளான் ‡ (அழைக்கவுங்கூடமாட்டாத இவனையோ நாமழைத்தது.)அத்தலையில் ப்ரணயித்வத்தை அநுஸந்தித்தால், மூதற்பாட்டு.—இருத்தும் இத்யாதி.

விஸ்மயஹேதுகயுநமுமேவுநார்த்தம் - **ஸஹஹாத்மா**)ப்படி சொன்னத்தால் ஹிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் - இத்தால் இத்யாதி. சொல்லும் ப்ரகாரமேதென்ன - **தன்பொன்னடிக்கீழ்** இத்யாதிவாக்யத்வயம். '' வியந்து '' என்றதுக்கு ஹாவம் - **தன்பேறாக** இத்யாதி. அருத்தித்து - அர்த்தித்து. தன்பேறாகவிருத்திலுல் அர்த்திக்கிறதென்? என்ன - **சேதநனை** இத்யாதி. * மாயக்கூத்தனில் ''நாளுமும்'' என்றத்தை அநுஹாவஹிக்கிறதென்கிறார் - நாளுமும் இத்யாதி. கீழுக்கெல்லாம் ஹாவம் - **இவன் ப்ரணயித்வத்தை** இத்யாதி. அநுதபிக்கிறதென்? அர்த்திக்கவேண்டாவோ? என்ன - **அத்தலை** இத்யாதி. ''அர்த்தித்வம் மிகை'' என்னுமிதுக்கு ப்ர

† ஹ - எ - கக. ‡ குண்டலிதம் ப்ரகாஶிப்தம்.

அர்த்தித்வமேதொடங்கி மிகையாயிறேயிருப்பது ; *எழுதுமென்னுமிது மிகையாயிறே யிருப்பது. [பொருத்தமுடை] - இப்படிப் பொருத்தமுடையவனேயே ''இதுவோபொருத் தம்?'' என்றது. [வாமனன்] - நான் அர்த்தித்தவிடம் என்செய்தேனானேன். தன்னு டைமைபெறுகைக்குத் தான்இரப்பாளனவனே. [தான்புகுந்து] -என்னைத் தான் பெறு கைக்கு அர்த்தியாய்வந்துபுகுந்து. [என்தன்கருத்தையுற] - ''தனக்கேயாக எனைக்கொள் ளுமீதே'' என்ற என்னினைவைத் தான் கைக்கொண்டான். [வீற்றிருந்தான்] - இவ ரைப்பெற்ற அத்தாலுண்டான வேறுபாடு வடிவிலேதோற்ற க்ருதக்ருத்யனாயிராநின்றான். [கண்டுகொண்டே] - மஹாவ்யாதியைத் தப்பின புத்ரனை மாதாபிதாக்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்குமாபோலே * மாயக்கூத்தனில் விடாய்க்குத்தப்பினவ ரென்று பார்த்துக் கொண்டிராநின்றான்.

ரண்டாம் பாட்டு.

இருந்தான்கண்டுகொண்டு எனதேழைநெஞ்சாளும்
திருந்தாதவோரைவரைத் தேய்ந்தறமன்னிப்
பெருந்தாட்களிற்றுக்கு அருள்செய்தபெருமான்
தருந்தானருள்தான் இனியானறியேனே.

நந்தான.| - என்னுள்ளே புகுந்தருளுகின்றன, என்னுடைய ஸர்வ காரணங்களும் இக்குணமல்லது மற்றொருகுணமறியாததொருபடி இருந்தருளினன் ; ஆதலால், ''இதின்மேலில்லை'' என்னும்படி பண்டெனக்குச் செய்தருளின அருளை ஓரு ளாக மதியே னென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், என்னுடைய இந்த்ர்யவச்யதையைத் தன்னழ கைக்காட்டித் தவிர்த்து என்னை விஷயீகரித்தருளின மஹோபகாரத்தோடு ஒவ்வாது ஸ்ரீ முஜைந்த்ராழ்வானுடைய ஆபந்நிவாரணமும் என்கிறார்

[இருந்தானென்று தொடங்கி.] - நியிகண்டாரைப்போலே என்னைக்கண்டு க்ருதார்யனுய் என்னுடைய சபலமானநெஞ்சை ஆளாநிற்பதுஞ்செய்து எத்தனையேனும் வலவான்கள் திருத்தப்புக்காலும் திருந்தாதே சேதகரைப்போலேநின்று நலிகிற ஐந்து இந்த்ரியங்களும் போய் கூடியிக்கும்படி என்மநஸ்ஸிலே விடாதேயிருந்தான். [பெருந்

மாணம் - எழுதுமென்னும் இத்யாதி. ''பொருத்தமுடை'' என்றதுக்கு ஹார்த்தலாவம் - இப்படி இத்யாதி. ''வாமனன்'' என்றதுக்கு ஹார்த்தலாவம் - நான்அர்த்தித்த இத்யாதி வாக்யத்வயம். தன்னுடைமை இத்யாதி வாக்யாநந்தரம் நான்அர்த்தித்த இத்யாதிவாக்யம் அநுஸந்தேயம். ''என் தன்கருத்தையுற-'' என்னுடைய ப்ரார்த்தநாரூபமான நினைவைத் தான்உற்றென்றபடி. என்னினை வைத் தான் கைக்கொண்டான் என்றது - நான் தனக்கேயுறுப்பாக விநியோகப்பட என்னுமா போலே, தான் எனக்கேயுறுப்பாக விநியோகப்படவேணுமென்று அநுஸந்திபண்ணினன் னென்ற படி. ''கண்டுகொண்டு'' என்றதுக்கு லாவம் - மஹாவ்யாதி இத்யாதி. 'என்னைத் தன்பொன் னடிக்கீழ்வியங்து - இருத்தும் - என்று அருத்திசெய்தார்' என்றுதொடங்கி, 'என்தன்கருத் தையுற - கண்டுகொண்டு - வீற்றிருந்தான்' இத்யந்வயம்.

(க)

தாட்களிறு என்று மேலுக்கு] - என்னுடைய இந்த்ரியங்களை வென்று தந்தபின்பு ஸ்ரீமஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆபந்நிவாரணோபகாரத்தையும் ஓர் உபகாரமாக நினையேன். [தருமருள்] - தந்த அருள். 'பெருந்தாட்களிற்றுக் கருள்செய்த பெருமான் - தான் - தரும்-அருள்தான் இனி யான் அறியேன்' என்றந்வயம்.

ப.—அநந்தரம், விரோதியான இந்த்ரியங்கள் வலக்ஷயம்பிறக்குப்படி என்னெஞ்சில் எழுந்தருளியிருந்த உபகாரத்துக்கு அளவறிகிறிலேனென்கிறார்.

எனது - என்னுடைய, எழை-சபலமான, நெஞ்சு-நெஞ்சை, (தாங்கள் இட்ட வழக்காம்படி), ஆளும்-ஆண்டுகொண்டுபோருவதாய், திருந்தாத-அநியாம்யதயா, ஓர் - அத்விதீயமான, ஐவரை - ஐந்திந்த்ரியங்களும், தேய்ந்து - க்ஷயித்து, அற - மூடியும் படியாக, மன்னி - ஸ்ரஸ்த்ரமாம்படி (நெஞ்சிலே) புகுந்து, கண்டுகொண்டு - (நிதி பெடுத்துக்) கண்டுகொண்டிருப்பாரைப்போலே, இருந்தான் - பராமலிருந்தவன், பெரு - பெரிய, தாள் - தாளையுடைத்தான, களிற்றுக்கு – களிற்றுக்கு, அருள்செய்த - (ஒருமுதலையால்வந்த க்லேசத்தைத் தீர்த்து) அருள்செய்த, பெருமான்-ஸர்வாதிகன், தான் - தான் , தரும் - (அவனுக்கு) உபகரிக்கும், அருள்தான் - உபகாரம், (இனி என்னளவில் அருளைக்கண்டபின்பு), யான் அறியேன் - (ஓரருளாக) அறிகிறிலேன். ஐந்து இந்த்ரியங்களாகிற முதலையிலே அநாதிகாலமகப்பட்ட எனக்கு நீ பண்ணின இந்த வுபகாரத்துக்கு அது ஸத்ருஶமன்று என்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், என்னுடைய இந்த்ரியவஶ்யதையைத் தன்னழகாலேதவிர்த்து, என்னை விஷயீகரித்தருளின உபகாரத்தோடொவ்வாது ஸ்ரீமஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆபந்நிவாரணமும் என்கிறார்

[இருந்தான் கண்டுகொண்டு.] - ஶரித்ரன் நிதி கண்டால் கண்டுகொண்டிருக்குமாபோலே, பார்த்தபடியே இராநின்றான். "கூரெயாநஞ்சிலிவீகூந்தளநத்யுவிஶுவ ஜுதஶு" என்கைக்கு, எதிர்த்தலையான தம்மைக் காண்கிறிலர். இத்தை நினைத்திறே "அர்யித்வம் மிகை" என்றது, முதற்பாட்டில். [எனதெழை நெஞ்சாளும்] - கண்ட தெல்லாவற்றிலும் சபலமாயிருக்கிற என் நெஞ்சை அதுவேபற்றுசாக இந்த்ரியங்கள் பொதி எடுக்கத்தொடங்கிற்று; ஈஶ்வரஶோஷமான நெஞ்சை இந்த்ரியங்கள் பணிகொள்ளத்தொடங்கிற்று. [திருந்தாத] - அநாதிகாலம் ஸ்வஶக்தி திருத்தப்பார்த்தவிடத்திலும் திருந்தாத வன்மையையுடைய இந்த்ரியங்கள். [ஓரைவரை] - இப்படிபண்ணுகைக்கு இன்னம் ஓரைவரில்லை: இவற்றால் பட்ட நலிவின்மிகுதியாலே சேதநஸமாயிலே ஶ்சால்லுகிறார். [தேய்ந்தறமன்னி இருந்தான்] - ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் பற்றறும்படி புகுந்திருந்தான். ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் பற்றுநோராக க்ஷயிக்கும்படி தன் வடிவழகைக் காட்டிக்கொண்டு புகுந்திருந்தான். விஷயாந்தரங்களிலும் வடிவழகிலேயிறே இவன் துவக்குண்டிருப்பது. ராஜாக்கள் ஶத்ருக்களை ஆஸுரவலத்தாலே அழிக்குமாபோலே, இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயங்களில் பற்றுஅறும்படி புகுந்திருந்தான். [பெருந்தாள் இத்பாதி] - பெரியதாளையுடைய களிற்றுக்கு அருளின ஸ்ரீவைஶ்வரன். வடிவில்கனழும் நோவிற்பாடாற்ற வொண்ணுமைக்கு உடல் என்கை. [பெருமான் - தான் - தரும் - அருள்தான்] - தருமருள் - தந்த அருள்; "தரும்" என்கிற இக்காலத்ராயத்திலும் சொல்லலாயிருக்கையாலே. ஆஶ்ரிதர்க்குச்செய்தது தமக்குச் செய்த

தாகவிறே இவர் நினைத்திருப்பது. [இனியானறியேனே] - எனக்கு உதவினபின்பு நான் அத்தை ஒன்றாக நினைத்திலேன். ஆனேநாவுபட்டது ஆயிரம் வத்ஸரம், அகப்பட்ட பொய்கை பரிச்சிந்நம், முதலையொன்று; எனக்குக்காலம் அநாதி, அகப்பட்டது ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே, முதலைஐந்து; இத்தை மீட்டுக்கொண்ட மஹாகுணத்துக்கு அது ஒருகுணமாயற்றிதா? ஸ்ரீமதிஜந்த்ராழ்வான்பக்கல் பண்ணின அருளையிட்டுப் புறம்புள்ளார்பக்கல் பண்ணின அருளை வ்யாவர்த்தித்தார்; தமக்குப்பண்ணின அருளையிட்டு அதுதன்னை வ்யாவர்த்திக்கிறார்.

ஈடு.—இரண்டாம் பாட்டு. என்னுடைய இந்த்ர்யவச்யதையைத் தன்னழகாலே தவிர்த்து, என்னை விஷயீகரித்த உபகாரத்தோடொவ்வாது ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆபந்நிவாரணமுமென்கிறார்.

[இருந்தான் கண்டுகொண்டு] - ஸித்ரன், யாநலாஹமுண்டானால் பார்த்துக்கொண்டிருக்குமாபோலே, பார்த்தபடியே இராநின்றான். "அவெநுாநுஹிவீக்ஷகளை நதுஷிஸுவஜுதாஃ" (அந்யோந்யமபி வீக்ஷந்தேளநத்ருப்திமுபஜக்மது:) என்கிறபடியே சொல்ல எதிர்த்தலையான தம்மைக் காண்கிறிலர். [ஈனதேழைநெஞ்சாளும்] - கண்டதெல்லாவற்றிலும் சபலமாயிருக்கிற என்னெஞ்சை, அதுவே பற்றாசாக இந்த்ரியங்கள் போதியெடுக்கத்தொடங்கிற்று. ஒரு ப்ரவலனைப்பற்றுதே நடவேநின்றவாறே பணிகொள்ளத்தொடங்கிற்று. [திருந்தாத] - ஸர்வசக்தியான ஸர்வேச்வரனாலும் அநாதிகாலம் திருத்தப்போகாதபடியிறே இவற்றின் வன்மையிருப்பது. [ஓரைவரை] - இனியிப்படி ஓரைவரைத் தேடப்போகாது. இவற்றால்பட்ட நலிவின் மிகுதியாலே சொல்லுகிறார். [தேய்ந்தறமன்னி - இருந்தான்] - கண்ணுக்கிலக்கான ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் பற்று நேராகக்ஷயிக்கும்படி, தன்வடிவழகைக் காட்டிக்கொண்டு புகுந்திருந்தான். விஷயாந்தரங்களிலும் வடிவழகிலேயிறே இவன் துவக்குண்டிருப்பது. ராஜாக்கள், ஶத்ருக்களை ஆஸநவலத்தாலே வெல்லுமாபோலே, "இருப்பாலே இந்த்ரியங்களை வெல்லவேணும்" என்று வந்து புகுந்திருந்தான். * போதரேயென்றுசொல்லிப்

இரண்டாம்பாட்டு.—இருந்தான் இதயாதி. "திருந்தாதவோரைவரை" என்றுதொடங்கி, "அருள்தானினியானறியேன்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - என்னுடைய இத்யாதி.

"கண்டுகொண்டு - இருந்தான்" என்றதுக்கு திருவுள்ளாந்த பூர்வகமாக ஹாவம் - ஸித்ரன் இத்யாதி. "அவன்கண்டுகொண்டு - இருந்தான்" என்றதைச் சொல்லுகிறதென், தாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்ததைச் சொல்லாதே? என்ன - "அவெநுாநுஹி இத்யாதி. "தததஸுவீதகநவஸளதாவஹளகவிராவவள । அவெநுாநுஹிவீக்ஷகளை நதுஷிஸுவஜுதாஃ" ஜகிகவிஷிநாகாணை (நி-களெ). "அவன்கண்டுகொண்டு - இருந்தான்" என்கையாலே - எதிர்த்தலையான தம்மைக்காண்கிறில ரென்றபடி. விவரணம் - ஒருப்ரவலனை இத்யாதி. நடவேநின்றவாறேயென்றது - விஷயசபலனுய் நடுவே நின்றவாதேயென்றபடி. இந்த்ரியங்களைத் திருத்தப்போகாததின் உரப்பை அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வசக்தி இத்யாதி. ஐந்து என்னுதே ஐவர் என்றதுக்கு ஹாவம் - இவற்றால்பட்ட இத்யாதி. தேய்ந்தற - நிர்தோஷமாம்படியாக. குணங்களிருக்க வடிவழகைக் காட்டுவானென்? என்ன - விஷயாந்தரங்களிலும் இத்யாதி. "மன்னி - இருந்தான்" என்றதுக்கு ஹாவம் - ராஜாக்கள் இத்யாதி. அழகாலே இந்த்ரியவச்யதையைப் போக்கிக்கொண்டு - புகுந்திருந்தானென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - போதரே இத்யாதி. இங்கே போரீர் என்றுசொல்லி, ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து தன்பக்கல் ஆஶ்ரயம் பெருகும்படி வைத்த அழகை

புந்தியிற்புகுந்து தன்பாலாதரம்பெருகவைத்த அழகனிறே [பெருந்தாள் இத்யாதி] - பெரியதாள்களையுடைய களிற்றுக்கு அருளின ஸர்வேச்வரன். வடிவில் கனமும் நோவில் பாடாற்றவொண்ணுமைக்கு உடலென்கை. [பெருமான் - தான் - தரும் - அருள்தான்] - தருமருள் - தந்தவருள். "தரும்" என்கிறவிது - காலத்ரயத்திலும் சொல்லலாயிருக்கையாலே சொல்லுகிறார். ஆஸ்ரிதர்க்குச் செய்ததும் தமக்குச்செய்ததாகவிறே இவர்நினைத்திருப்பது. [இனியானறியேன்] - எனக்கு உதவினபின்பு, நான் அத்தை ஒன்றுகநினைத்திரேன். ஆனை நோவுபட்டது ஆயிரம்வத்ஸரம், அகப்பட்ட பொய்கை பரிச்சிந்நம், முதலையொன்று; எனக்குக் காலம் அநாதி, அகப்பட்டது ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே, முதலை அஞ்சு: இத்தை மீட்டுக்கொண்ட மஹாகுணத்துக்கு அதொருகுணமா யற்றதோ? ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வான்பக்கல் பண்ணின அருளையிட்டுப் புறம்புள்ளாரை வ்யாவர்த்தித்தார்; தமக்குப்பண்ணின அருளையிட்டு அதுதன்னை வ்யாவர்த்திக்கிறார். (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

அருள்தானினியானறியேன் அவனென்னுள்
இருள்தானற வீற்றிருந்தானிதுவல்லால்
பொருள்தானெனின் மூவுலகும்பொருளல்ல
மருள்தானீதோ? மாயமயக்குமயக்கே.

ஆ—[அருள்தான்.]- என்னுள்ளேயிருந்தருளின இவ்வருளல்லது மற்றோர்ருளை நான் ஓருளாக மதியேன்; அவனும் என்னுள்ளேயிருந்தருளின இவ்விருப்பல்லதுமற்று லீலோபகரணமான அண்டங்களையும் திருநாட்டையும் ஒருபொருளாக மதியானென்று, இப்படி எம்பெருமானுக்குத் தம்பக்கலுள்ள அபிநிவேசத்தைப்பேசி, தம்முடைய நிகர்ஷத்தை அநுஸந்தித்து, எவம்விய ஜகதலிநிவேச விஷயத்வ ரூபஸம்பத்தானது எனக்கு ஸம்பவியாது; என்னுடைய ப்ரமமாதல், அவன் என்னை ப்ரமிப்பித்தானுதலல்லது இது கூடாதென்கிறார்.

ஓ.—மூன்றும்டாட்டில், ஸர்வேச்வரன் தம்பக்கல் இப்படி நிரதிசயவ்யாமோஹத்தைப் பண்ணுகையாகிற இது கூடாதது ஒன்று; ஆகையாலே, இவ்வநுபவம் விப்ரமாதிகளிலே ஒன்றே? என்று சங்கிக்கிறார்

[அவனென்று தொடங்கி.] - ஸர்வேச்வரன் எனக்குண்டான அஜ்ஞாநாதிகள் எல்லாம் போம்படி என்ஹ்ருதயத்திலே வீற்றிருந்தான்; இவ்விருப்பொழிய தன்னு

யுடையவனூர் இத்யர்த்தம். திருமாலே "தூதனாய்" இத்யாதி. "களிறு" என்றதே, "பெருந்தாள்" என்று விசேஷித்ததற்குஹேதுவம்-வடிவில் இத்யாதி. "தரும்" என்றுல்-தந்தவென்று அநுதார்த்தவாசகமாமோவென்ன - தருமென்கிற இத்யாதி. கொடுத்தவென்றதே, "தரும்" என்பானென்? என்ன - ஆஸ்ரிதர்க்கு இத்யாதி. அருள்தான் - அருள்தன்னையென்றபடி. "இனி" என்றதுக்கு ஹேதும் - எனக்குஉதவின இத்யாதி. எனக்கு உதவினவென்றது - இந்த்ரியவச்யதையைப் போக்கினதை. நினையாமைக்கு வாசியேதென்ன - ஆனை இத்யாதி. 'எனதேதழை' என்று தொடங்கி, தேய்ந்தறமன்னி - கண்டுகொண்டு · இருந்தான்: இனியான் - பொருந்தாட்களிற்றுக்கு அருள் செய்தபெருமான் - தான் - தரும் · அருள்தான் - அறியேன்' இத்யன்வயம். (உ)

டைய ஸர்வைஸ்வர்யமும் ஒருபுருஷார்யமாக நினைத்திருக்குமோ என்றுபார்த்தால் அதுவும் அவனுக்கு ஒரு சரக்கல்ல. [யருளென்று தொடங்கி] - என்னுடைய ப்ரமமோ? ஆஸ்சர்யமான ப்ரமஸாயங்களாலே ப்ரமிப்பித்தாயே?

ப.—அநந்தரம், என்னுடைய அவித்யாதிரூபமான இருள்போம்படி என்னெஞ்சிலே புகுந்திருந்தான்; இது அவனுக்கு அதிசயித புருஷார்த்தமாய் இராநின்றது; இத்தை இப்போது உபகாரமென்று நினைத்திருக்கிறிலன்; இது ப்ரமமோ? மாமாயமோ? என்கிறார்.

அவன்-என்பக்கலிலே அத்யந்தாபிநிவிஷ்டனானவன், என்னுள் - என்னெஞ்சுக்குள்ளான, இருள்தான் - (அஜ்ஞாநாதி) தமஸ்ஸெல்லாம், அற - போம்படி, விற்று - பெரிய மேன்மையோடே, இருந்தான்; இருந்தான், (அவனுக்கு), இது - இவ்விருப்பு, அல்லால் - ஒழிய, பொருள்தான் - வேறு புருஷார்த்தம், எனில் - உண்டோவென்னில், மூவுலகும் - த்ரிவிய சிதசித்மோஷத்வமும், பொருளல்ல - ஒருபொருளாயிருக்கிறதில்லை; (இது அஸம்ஹாவிதமாகையாலே), இனி - இனி, (இத்தை), அருள்தான்-ஓர்உபகாரமாக, யான் - , அறியேன் - நினைத்திருக்கிறிலன்: ஈதுதான் - இதுதான், மருளோ - என்ன ப்ரமமோ, (அவன்தான்), மாயம் - ஆஸ்சர்யமான, மயக்கு - ப்ராமகசேஷ்டிதங்களாலே, மயக்கே - ப்ரமிப்பிக்கிறபடியோ.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரன் தன் பக்கல் இப்படி வ்யாமோஹம் பண்ணுகை கூடாததொன்றுகையாலே, இவ்வநுபவம் ப்ரமாதிகளிலே பிறந்ததோ என்று ஸங்கிக்கிறார்.

[அருள்தானினியானறியேன்] - என்னுடைய இந்த்ரியவஸ்யதையைத்தவிர்த்த இது தன்னையும் இப்போது நான் ஒன்றாக நினைத்திருக்கிறிலன்: எத்தைப் பற்ற? என்னில்,—அவன் என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே அஜ்ஞாநாதிகள் எல்லாம் போம்படி தன் குறைவு தீர்ந்தானாய் அத்தாலே வந்த வேறுபாடு தோற்ற இருந்தான். [இதுவல்லால் பொருள்தானெனில் மூவுலகும் பொருளல்ல] - "நாட்டார் ஐஸ்வர்யங்களில் தலையாக நினைத்திருப்பது - த்ரைலோக்ய ஐஸ்வர்யத்தை ஆயிற்று: இவன் என்ஹ்ருதயத்திலே புகுந்தபின்பு, அத்தையும் ஒருபொருளாக நினைத்திலன்" என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹமாகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும். "என்ஹ்ருதயத்திலே வீற்றிருந்த விதொழிய வீற்றிருந்தேழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல இருக்கிற ஐஸ்வர்யத்தையும் ஒரு புருஷார்யமாக நினைத்திருக்குமோ? என்று பார்த்தால் அதுவும் அவனுக்கு ஒருசரக்கல்ல" என்று எம்பெருமானார் நிர்வாஹம்; இதுவே ப்ரகரணத்துக்குச் சேருவது. [மருள்தானீதோ] - ஸர்வேஸ்வரன் ஒரு ஸம்ஸாரியைப்பெற்று ஹ்ருஷ்டனானென்கிற இது கூடுவதொன்றன்று. நான் ப்ரமித்தேனே? [மாயமயக்கு மயக்கே] - தன் ஆஸ்சர்யமான ப்ரமஸாயங்களாலே ப்ரமிப்பித்தானே? அநாதிகாலம் ப்ரக்ருதியைக்காட்டி அறிவுகெடுத்தான்; இப்போது தன் வ்யாமோஹத்தைக் காட்டி அறிவு கெடாநின்றான்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. அவாப்த ஸமஸ்த காமனான ஸர்வேஸ்வரன், தன் பக்கல் இப்படி வ்யாமோஹம் பண்ணுகை கூடாததொன்று என்று ஸங்கித்து, இவ்வநுபவம் ப்ரமாதிகளிலே பிறந்ததோவென்கிறார்.

மூன்றும் பாட்டு.—அருள்தான் இத்யாதி. "மருள்தானீதோ" என்றதைக் கடாவி அவதாரிகை - அவாப்த இத்யாதி.

[அருள்தானினியானறியேன்] - என்னுடைய இந்த்ர்யவஸ்யதையைத் தவிர்த்த இதுதன்னையும் இப்போது ஒன்றுக நினைத்திரேன். எத்தைப்பற்ற? என்னில்,—[அவன் இத்யாதி]-அவன், என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் அஜ்ஞாநாந்தகாரமெல்லாம் போம்படி பெறுப்பேறுபெற்றுணை, அவ்வேறுபாடுதோற்ற இராநின்றுன்; இனி எனக்கு வேறுன்று தோற்றுமோ? [இதுவல்லால் இத்யாதி] - இதுக்குத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி - "நாட்டார், ஐஸ்வர்யங்களில் தலையாகச் சொல்லுவது - த்ரைலோக்யைஸ்வர்யத்தையிறே; அதுவும் எனக்கு ஒரு சரக்கல்லவென்கிறார்" என்று. எம்பெருமானுர் அருளிச்செய்யும்படி - "என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பொழிய, * வீற்றிருந்தேழுலகுந்தனிக்கோல்செல்ல இருக்குமிருப்பையும் தனக்கு ஐஸ்வர்யமாக நினைத்திருக்குமோவென்றுபார்த்தால், அதுவும் ஒரு சரக்காக நினைத்திருக்கிறிலன்" என்று; இதுவே ப்ரகரணத்துக்குச் சேருவது. [மருள்தானீதோ] - ஒருஸம்ஸாரி சேதநனைப்பெற்று ஸர்வேஸ்வரன் இப்படி இருந்தானென்னுமது கூடுவதொன்றன்று; இது என்னறிவுசேட்டாலே சொல்லுகிறேனே? [மாயமயக்குமயக்கே] - அன்றிக்கே, அவன் தன்னுடைய ஆஸ்சர்யமான ப்ரமஸாதநங்களையிட்டு ப்ரமிப்பித்தானே? நெடுநாள் ப்ரக்ருதியையிட்டு அறிவுகெடுத்தான், இப்போது தன் வ்யாமோஹத்தாலே என்னை ப்ரமிப்பித்தான்.

(க)

நான்காம் பாட்டு.

மாயமயக்குமயக்கான் என்னைவஞ்சித்து
ஆயனமர்க்கரியேறு எனதம்மான்
தூயசுடர்ச்சோதித் தனதென்னுள்வைத்தான்
தேசந்திகழும் தன்திருவருள்செய்தே.

வேறுன்றுதோற்றுமோ என்றது - இந்த்ரியவஸ்யதையைப் போக்கினதுவும் ஓரதிசயமாய்த் தோற்றுமோ என்றபடி. "இதுவல்லால் - மூவுலகும் - பொருள்தானெனில் - பொருளல்ல" என்று அந்வயம். இன்னுர்க்குப்பொருளல்ல என்னுமையாலே நிர்வாஹகத்வயம் - இதுக்கு இத்யாதி. "இதுவல்லால் - * மாயக்கூத்தனில் விடாய்தீரக் கலந்த இவனை அநுபவித்திருக்குமதொழிய, மூவுலகும் பொருள்தானெனில் - த்ரைலோக்யைஸ்வர்யமும் ஐஸ்வர்யமோவென்று பார்த்தால், பொருளல்ல - அது எனக்கு ஒரைஸ்வர்யமாய்த் தோற்றுது" என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹகத்துக்கு ஸப்தார்த்தம். என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இருக்குமதொழிய, ஸர்வலோகஸ்வரனுயிருக்கையும் ஐஸ்வர்யமோவென்று பார்த்தால், அது அவனுக்கு ஐஸ்வர்யமல்ல" என்று எம்பெருமானுர் நிர்வாஹகத்துக்கு ஸப்தார்த்தம். இன்னுர்க்குப்பொருளல்ல என்னுமையாலே - எனக்குப் பொருளல்ல: ஈஸ்வரனுக்குப்பொருளல்லவென்றபடி. ஈஸ்வரவ்யாமோஹகயோக ப்ரகாணமாகையாலே சேருமென்றபடி. "ஈது - மருள்தான் - ஓ - " இதுஎன்னுடைய ப்ராந்தியோவென்று ஸப்தார்த்தம். ப்ராந்தியாவானென்? யதார்த்தமாக வொண்ணுதோ? என்ன - ஒரு ஸம்ஸாரி இத்யாதி. "மாய மயக்கு"-ஆஸ்சர்யமான ப்ரமஸாதநம். அவன் எப்போதும் ப்ரமிப்பிக்குமோ?என்ன,—நெடுநாள் இத்யாதி. அவனென்னுள் இருள்தான றவீற்றிருந்தான்: இனி - அருள்தான் - யானறியேன்; இதுவல்லால் - மூவுலகும் - பொருள்தானெனில் - பொருளல்ல; ஈது மருள்தான் - ஓ - மாயமயக்கு மயக்கே இத்யந்வய:.

(ங)

ஆ—(மாயமயக்கு.)-நிரவதிக வாத்ஸல்ய ஸௌஶீல்பத்தையுடையனுயிருந்தவனே, என்னுடைய நிகர்ஷத்தைப்பார்த்து, என்திறத்துப் பொய்செய்தருளான்; ஆதலால், ஹேயப்ரத்யநீகமானவன் திருவடிவை என்னுள்ளே ஸர்வலோகமும் அறியும்படி மெய்யே வைத்தருளினை னென்கிறார்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், அபர்வமுமமார்களுக்கும் மூகக்கொள்ள வொண்ணுத படியையுடையனு யிருந்துவைத்து, ஆடனுப் என்னையடிமைகொண்ட பரமப்ராப்தன், என்னைவஞ்சித்து ப்ரமிப்பியான்; என்னுள்ளே கலந்தருளினன் என்கிற இதில் ஒரு ஸம்ஶயமில்லை என்கிறார். என்பக்கலிலே நிர்ஹேதுகக்ருபையைப்பண்ணி ஹேயப்ரத்யநீகமாய் விலக்ஷணதேஜோரூபமான திருவடிகளை என்னுள்ளே வைத்தருளினன்.

ப.—அநந்தரம், விலக்ஷண தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தை எனக்குள்ளே வைத்தான்; ஆதலால், என்னை ப்ரமிப்பியானென்கிறார்.

ஆயன் - அறிவில்லாத இடையர்க்கு ஸ்வாதீனனுய்க்கொண்டு ஹவ்யனுப், அமரர்க்கு - (அறிவுடைய) ஸூரிகளுக்கு, அரியேறு - அபரிச்சேதப்யமான மேன்மையையுடையனுய், எனதம்மான் - (இந்த பரத்வஸௌலப்யங்களை எனக்கு ப்ரகாஶிப்பித்த) என் ஸ்வாமியானவன், தேசந்திகழும் - தேசப்ரஸித்தமாம்படியான, தன் - தன், திரு - அஸாதாரணமான, அருள் - க்ருபையை, செய்து - நிர்ஹேதுகமாகப்பண்ணி, தனது - தனக்கு அஸாதாரணமாய், தூய - நிர்மலமாய், சுடர் - அத்யுஜ்ஜ்வலமாய், சோதி - தேஜோமயமான திவ்யவிக்ரஹத்தை, என் - என்னுடைய, உள் - நெஞ்சுக்குள்ளே, வைத்தான் - (ப்ரதிஷ்டிதமாம்படி) வைத்தான்; (ஆதலால்), என்னை - (தன்னையொழிய அறியாத) என்னை, வஞ்சித்து – (அநாஶ்ரிதரைச் செய்யுமாபோலே) வஞ்சித்து, மாயமயக்கு - தன்னுடைய ஆஶ்சர்ய ப்ரமஸாதநங்களாலே, மயக்கான் - ப்ரமிப்பியான்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், க்ருஷ்ணனுப் அவதரித்து என்னை அடிமைகொண்ட பரமாப்தனனவன் என்னை ப்ரமிப்பித்தானுகக்கூடாது; என்னுள்ளே கலந்தருளினன் என்கிறவிதில் ஒருஸம்ஶயமில்லை என்கிறார்.

[என்னைவஞ்சித்து - மாயமயக்குமப்பக்கான்]-அநாஶ்ரிதரான ஆர்யோயநாதிகளைக்குறித்து, "ஆயுமெடேன்" என்று ஆயுமெடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும் வஞ்சித்தான் இத்தனையொழிய, பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் யத்தைச் செய்தானில்லை? ஆகையால், தனக்கேகரமான என்னை, ஆஶ்சர்யமான ப்ரமஸாதநங்களாலே ப்ரமிப்பியான். ஹேதுவென் என்னில்? [ஆயனமடார்க்கரியேறனதம்மான்]-நித்யஸூரிகளுக்கும் மூகக்கொள்ள வொண்ணுதபடியையுடையனுய் வைத்து, க்ருஷ்ணனுய் வந்தவதரித்து, எனக்கு முறையை அறிவித்த பரமாப்தன் - என்னைவஞ்சித்து - மாயமயக்குமயக்கான். முறையை உணர்த்தின வழியென்ன? [தேசந்திகழும் தன் திருவருள்செய்து - தூயசுடர்ச்சோதித்தனதென்னுள் வைத்தான்]-லோகமெல்லாம் அறியும்படி என்பக்கலிலே நிர்ஹேதுக க்ருபையைப்பண்ணி. [தன்திருவருள்]-புறம்பொருவர்க்கின்றிக்கே தனக்கே அஸாதாரணமானவருள். ஹேயப்ரத்யநீகமாய், விலக்ஷணதேஜோரூபமாய், தனக்கு அஸாதாரணமான வடிவை என்னுள்ளத்தே வைத்தான். தான் அநந்யஸாத்யன் என்னுமப்படியைக்கொண்டு என்னுள்ளே தன்னை ப்ரகாஶிப்பித்தான். "தலைவ்ருஷசூ ஜீ விவ்ருணுதே தநூம் வாழி."

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. அவன் என்னை ப்ரமிப்பித்தானல்லன்; என்னுள்ளே கலந்தருளினனே; இதில் ஒருலம்ஸயமில்லை யென்கிறார்.

[என்னைவஞ்சித்து மாயமயக்கு மயக்கான்] - அநாஸ்ரிதரான ஊர்யோஜநாதிகளைக் குறித்து "ஆயுதமெடேன்" என்று ஆயுதமெடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும் வஞ்சித்தானித்தனை யல்லது, பாண்டவர்கள்விஷயத்தில் அத்தைச் செய்தானே? ஆகையால், தனக்கே பரமான என்னை வஞ்சித்து, ஆஸ்சர்யமான ப்ரமஸாதநங்களாலே ப்ரமிப்பியான். ஹேதுவென்னென்ன - [ஆயனமரர்க்கரியேறு எனதம்மான்] - நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகான ஏற்றத்தையுடையனுய்வைத்து, க்ருஷ்ணனுய் வந்து அவதரித்து, என்னுடைய மோஷத்வத்தை நிர்வஹித்த பரமாப்தன், என்னைவஞ்சித்து - மாயமயக்குமயக்கான்: ஆனல், இப்பேறு வந்தபடிதானென்னென்ன - [தேசந்திகழும் தன்திருவருள்செய்து - தூயசுடர்ச்சோதித் தனதென்னுள் வைத்தான்] - லோகமெல்லாம் அறியும்படி என்பக்கலிலே நிர்ஹேதுக க்ருபையைப்பண்ணி. [தன்திருவருள்] - புறம்பொருவர்க்கின்றிக்கே தனக்கே அஸாதாரணமான அருள். ஹேயப்ரத்யநீகமாய், விலக்ஷண தேஜோரூபமாய், மோக்ஷஸத்த்வமயமாய், தனக்கே அஸாதாரணமான வடிவை என்னுள்ளேவைத்தான். தான் அநந்யஸாத்யனென்னும்படியைக் கொண்டு என்னுள்ளே ப்ரகாஸிப்பித்தான்; "தவெஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம்ஸ்வாம்" (தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம்ஸ்வாம்) என்கிறபடியே. (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

திகழுந்தன்றிருவருள்செய்து உலகத்தார்
புகழும்புகழ் தானதுகாட்டித்தந்துஎன்னுள்
திகழும்மணிக்குன்றமொன்றே ஒத்துநின்றான்
புகழும்புகழ் மற்றெனக்குமோர்போருளே.

ஆ.—[திகழும்.] - லோகமெல்லாம் அறியும்படி என்னுள்ளே யிருந்தருளின அத்தனையேயோ? இப்புகழையே லோகமெல்லாம் புகழும்படியாகவு மிருந்தருளினன். இருந்தருளுகிறான்; தன்னுடைய உத்கர்ஷத்தையும் என்னுடைய நிகர்ஷத்தையும் பார்த்து, "நான் அத்தைவிட்டகலுகிறேன்" என்னும் பயத்தாலே, நான் தன்னை

காலாம்பாட்டு.—மாயம் இத்யாதி. "மாயமயக்குமயக்கான் - தனதென்னுள்வைத்தான்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அவன்என்னை இத்யாதி.

"என்னைவஞ்சித்து - மாயமயக்குமயக்கான்" என்கிறது என்னவுரப்புக்கொண்டு என்ன: அவனுடைய ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை அநுஸந்தித்தென்கிறார் - அநாஸ்ரிதரான இத்யாதி. விலக்ஷணதேஜோரூபதைக்கு ஹேது - மோக்ஷஸத்த்வமயத்வம். திகழுகை - ப்ரகாசமாய், அறியும்படியென்றபடி. ஈஸ்வரன் வைக்கவேணுமோவென்ன - தான் அநந்ய இத்யாதி. "அநந்யஸாத்யன்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - தவெஷ இத்யாதி. அமரர்க்கரியேறு - ஆயன் - எனதம்மான் - தேசந்திகழும்திருவருள்செய்து - தூயசுடர்ச்சோதித் தனதென்னுள்வைத்தான்; ஆகையால், என்னைவஞ்சித்து - மாயமயக்கு மயக்கான் இத்யந்வயம். (சு)

விடமாட்டாதபடியாகத் தன்னழகைக்காட்டி என்னை வசிகரித்துக் கொண்டருளின புகழல்லது மற்று அவனுடையபுகழை ஒருபுகழாக மதியேனென்கிறார்.

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், "ஒருவர் பெறும்பேறே" என்று என்னை எல்லாரும் கொண்டாடும்படி வந்து என்னுள்ளே நின்றருளினான்; இத்தால்வந்த புகழை அல்லது இவனுடைய மற்றுள்ள புகழை ஒருபுகழாகமதியேன் என்கிறார்.

[உலகத்தார் புகழும் புகழ் தானது காட்டித்தந்து] - என்னுடைய பேற்றை லோகமெல்லாம் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுப்படி. [என்னுள்ளெய்று தொடங்கி] - விளங்காநின்றது ஒரு நீலமலைபோலே என்னுள்ளே நின்றான். மணிக்குன்றமென்று - தம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே யிருக்கிற எப்பெருமான் இங்கு நின்று போராமையும், இத்தாலே பூர்ணனாகையும், தேஜஸ்வியாகையும் தொடக்கமானவற்றைச் சொல்லுகிறது.

ப.—அநந்தரம், என்னெஞ்சுக்குள்ளே அசலப்ரதிஷ்டிதனைக்கொண்டு நின்றான். இதுவழிய வேறொன்றை அவனுக்குப் புகழாக நினைத்திருக்கிறிலேனென்கிறார்.

திகழும் - (சிரகாலமாயும் நிரவதிகமாயு மிருக்கையாலே இரண்டுதலைக்கும்) ஒளஜ்ஜ்வல்யாவஹமான, தன்—, திருவருள் - திருவருளை, செப்து - பண்ணி, உலகத்தார் - லோகத்தார், புகழுகும் - (இதுகண்டு) புகழுகிற, அது - அந்த, புகழ் - (ப்ரஸித்தமான) புகழையும், தான் - தான், காட்டித்தந்து - எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்து, என்னுள் - எனக்குள்ளே, திகழும் - விளங்காநிற்கிறது, ஒன்று - ஒரு, மணிக்குன்றம் ஒத்து - மாணிக்கமலைபோலே, நின்றான் - நின்றான்; எனக்கு - எனக்கு, (இந்நிலையொழிய), மற்று - மற்று, புகழும் - (அவனைப்) புகழுகிற, புகழும் - புகழானதுவும், ஓர் - ஒரு, பொருளே - பொருளாயிருக்கிறதோ?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், "ஒருவர்பெறும்பேறே!" என்று லோகமாகக் கொண்டாடும்படி வந்து என்னுள்ளே நின்றருளினான். இத்தால் வந்த புகழை யல்லது இவனுடைய மற்றுள்ள புகழை ஒன்றாக மதியேன் என்கிறார்.

[திகழும் தன்திருவருள் செய்து] - பிறருடைய பரிச்சிந்நமான அருள்போலன்றிக்கே, இரண்டு தலைக்கும் நிறமாம்படியான தன் க்ருபையை என்பக்கலிலேபண்ணி. [உலகத்தார் இத்யாதி] - என்னுடைய பேற்றைக் குறித்து லோகத்தார் பண்ணும் ஸ்தோத்ரத்தைத் தான் காட்டித்தந்தான். பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவுமாயிரம்" என்று லோகமாகக் கொண்டாடும்படி பண்ணுகை; "ஹிளஹ-நீவாயிலுவகூஷு தெ ஹொரநாஹாவஂவரிதஂநிலொயத" என்று ஸர்வர்க்கும் ஸம்ருத்தியை விளைக்கக்கடவ இத்தை எல்லாரும் செவிதாழ்த்துக் கேளுங்கோள் என்றாற்போலே. [என்னுள் திகழும் மணிக்குன்றமொன்றே யொத்துநின்றான்] - விளங்காநின்றதோரு நீலமலைபோலே, என்னுள்ளே நின்ற இம்மஹாகுணத்தையல்லது மற்றுள்ள புகழை ஒரு புகழாக மதியேன். என்னுடைய இந்த்ரிய வ்யஸனத்தைத் தவிர்த்த குணத்தையும் இனி நான் ஒரு சரக்காக நினைத்திலேன்.

எடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. "ஒருவர்பெறும்பேறே!" என்று லோகமடையக் கொண்டாடும்படி என்னுள்ளே வந்து நின்றருளினன்: அத்தால்வந்த புகழையல்லது இவனுடைய மற்றுள்ள புகழையும் ஒன்றாக மதியேனென்கிறார்.

[திகழுந்தன்திருவருள்செய்து] - பிறருடைய பரிச்சிந்நமான அருள்போலன்றிக்கே, இரண்டுதலைக்கும் நிறமாம்படியான தன்க்ருபையை என்பக்கலிலே பண்ணி. [உலகத்தார் இத்யாதி] - என்னுடையபேற்றைக் குறித்து லோகத்தார்பண்ணும் ஸ்தோத்ரத்தைத் தான் காட்டித்தந்தான். "பாலேய்தமிழரிசைகாரர்பத்தர் பரவுமாயிரம்" என்று லோகமாகக்கொண்டாடும்படி பண்ணுகை. "ஜளஜ-நீவாயிமுவலுகூஷணாநிவ்வுதள கூஸீலவேள சாபி மஹாதப்ஸ்விநேள" (இமேளமுநீபார்த்திவலகூஷணங்வி தேளதுஸீலவேள சாபி மஹாதப்ஸ்விநேள) என்றுற்போலே நாடாகப் புகழாநின்றது. [என்னுள் இத்யாதி] - என்னுள்ளே வந்து புகுந்து, பெறுப்பேறுபெற்றுனுய், நிலபேற்றுப் புகருடையனுய்க் கால்வாங்கிப்போகமாட்டாதே, விளங்காநின்ற ஒரு ரத்நபர்வதம் போலே நின்றனன். [புகழும்புகழ்] - என்னுள்ளேநின்ற இம்மஹாகுணத்தை யல்லது, மற்றுள்ள புகழை ஒருபுகழாக மதியேன். என்னுடைய இந்த்ரியவச்யதையைப் போக்கினனென்று நான்சொன்ன இது ஒருசரக்காகநினைத்திரேன். (ரு)

அஞ்சாம்பாட்டு.—திகழும் இத்யாதி. "உலகத்தார்புகழும்புகழ்தான துகாட்டித்தந்து என்னுள் - நின்றனன்; புகழும்புகழ் மற்றெனக்குமோர்பொருள்" என்கிற பதங்களைக் கடாகூஷித்து அவதாரிகை - ஒருவர் இத்யாதி.

"தன்திருவருள்" என்றதுக்கு ஹாவம் - பிறருடைய இத்யாதி. "திகழும்" என்றதைப் பற்ற - இரண்டுதலைக்கும் இத்யாதி. இரண்டுதலைக்கும் நிறமாம்படியென்றது - நிர்ஹேதுகமாகையாலே, அவன் நைராபேக்ஷ்யத்துக்கும் இவன் பாரதந்த்ர்யத்துக்கும் நிறமாம்படியென்றபடி. "புகழும்புகழ்"- கொண்டாடும் கொண்டாட்டம். என்னுடைய பேற்றைக் குறித்து-என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுகையாகிற பேற்றைக்குறித்தென்றபடி. காட்டித்தருகையாவதென்? என்ன- பாலேய்தமிழர் இத்யாதி. ப்ரபந்தத்தை ஸ்லாகித்தபேருண்டோவென்ன - ஜளஜ-நீ இத்யாதி. ஜளஜ-நீவாயிமுவலுகூஷணாநிவ்வுதள கூஸீலவேள சாவிஹாதவஸ்விநள । ஜிாவிதஹ்ஸிதிகராம்புவகூஷுதெ ஹாந-ஹாவம்வரிதம்நிவைாயத" இதி வாலுகாணை (4-32). ப்ரபந்தத்தைக் கொண்டாடின இது பாடினபேரை ஸ்லாகித்ததுக்கும் உபலக்ஷணம்; ஸ்ரீராமாயணத்தையும், அத்தைப்பாடின குசலவர்களையும் கொண்டாடினாற்போலேயென்று இவ்வாக்யத்துக்குக் கருத்து. "திகழும்" என்றதைப்பற்ற - பெறுப்பேறுபெற்றுனுய் என்றது. நிலபெற்றுக் கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதேயென்றது - "குன்றம்" என்றதைப்பற்ற. "மணி" என்றதைப்பற்ற - புகருடையனுய் என்றது. மற்றுமுள்ள புகழாவதேதென்ன - என்னுடைய இத்யாதி. மற்று புகழும்புகழ் - எனக்குமோர்பொருளே என்று அந்வயம். ஓர்பொருளே - ஒருபொருளாயிருக்கிறதிகாண் உலகத்தார் புகழும்புகழைத் தான்காட்டித்தந்து என்று அந்வயிப்பது. (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

பொருள்மற்றெனக்கும்ஓர்பொருள்தன்னில் சீர்க்கத்
தருமேல் பின்னையார்க்கு அவன்தன்னைக்கொடுக்கும்?
கருமாணிக்கக்குன்றத்துத் தாமரைபோல்
திருமார்வுகால்கண்கை செவ்வாயுந்தியானே.

ஆ.—(பொருள்மற்றெனக்கும்.) - தானுகிற ஸம்பத்தையொழிய வேறே சீரியதோருஸம்பத்தை எனக்குத்தந்தால், நிரவயிக ஸௌந்தர்யஸம்பத்தையுடையனை தன்னை வேறுகொள்வாரில்லையென்று, இப்படி தன்னை எனக்கு ஸாக்யமாகத் தந்தருளினனல்லனிறே; என்பக்கலுள்ள அஸாதாரணமிறே யென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், வேறு ஒரு புருஷார்த்தத்தை எனக்குத் தந்தால், அத்யந்த விலக்ஷணமான திருவழகையுடைய தன்னைக் கொள்ளுவாரில்லாமையன்றிறே, என்பக்கலுண்டான அஸாதாரண தன்னை எனக்குத் தந்தருளினன் என்கிறார்

[பொருளென்று தொடங்கி.] - லோகத்தில் புருஷார்த்தவர்க்கத்தில் மற்றொரு புருஷார்த்தத்தை எனக்கு சீர்க்கத்தந்தால். [ஆர்க்கு அவன்தன்னைக் கொடுக்கும்] - தன்னைக் கொள்ளுவாரில்லை என்று கூறபம்.

ப.—அநந்தரம், என்னவாயிலேநின்ற உபகாரத்தாலே, நிரதிஸயஸௌந்தர்ய விஸிஷ்டனனவன் தன்னை ஒருவர்க்குக்கொடுக்கவொண்ணுமல் எனக்குத்தந்தானே? என்கிறார்.

(எனக்குத்தன்னைத்தந்த இத்தாலே), கருமாணிக்கக்குன்றத்து-கருமாணிக்க மலையின்மேலே, தாமரைபோல் - தாமரைக்காடு அலர்ந்தாற்போலே செவ்விபெற்ற, திருமார்வு - திருமார்பு, கால் - திருவடிகள், கண் - திருக்கண்கள், கை - திருக்கைகள், செம்- சிவந்த, வாய் - திருவதரம், உந்தியான் - திருவுந்திகளையுடையனனவன், மற்று- மற்றுமுள்ள, பொருள்தன்னில் - புருஷார்த்தங்கள்தன்னிலே, எனக்கும் - எனக்கும், ஓர் - ஒரு, பொருள் - புருஷார்த்தத்தை, சீர்க்க - சீர்க்க, தருமேல் - தந்துவிட்டானகில், பின்னை - பின்னை, அவன் - அவன், தன்னை - (நிரதிஸயபுருஷார்த்தஸ்வரூபனனை) தன்னை, ஆர்க்கு - ஆருக்கு, கொடுக்கும் - கொடுப்பான்? புறம்புகொள்வாரில்லாமல் மறந்தானல்லனே; க்ருபாகார்யமென்றகருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், விலக்ஷண புருஷார்த்தங்களில், இது ஒழிய எனக்கு வேறொன்றைத் தந்துவிட்டால், புறம்பு தன்னை வேறொருவர் கொள்வாரில்லாமல் தன்னை எனக்குத் தந்தானே? என்பக்கல் அஸாதாரண தந்தருளினனத்தனையன்றே? என்கிறார்.

[பொருளித்யாதி] - [பொருள்தன்னில் - மற்றெனக்கும் ஓர் பொருள் - சீர்க்கத்தருமேல்] - புருஷார்த்தவர்க்கத்திலே வேறே கனத்ததொரு புருஷார்த்தத்தை. [தருமேல்] - தந்துவிட்டால். [அவன் - பின்னையார்க்கு - தன்னைக் கொடுக்கும்] - இப் பொகடுசரக்கைக் கொள்வாரில்லையிறே என்று கூறபம். [கருமாணிக்கமித்யாதி] - கொள்வாரில்லாதவஸ்து இருக்கிறபடி. [கருமாணிக்கக்குன்றது]- ஆஸ்ரயத்துக்கு த்ருஷ்

டாந்தம். [தாமரைபோல்] - அவயவசோபைக்கு த்ருஷ்டாந்தம். [திருமார்வு] - புருஷகாரமான பிராட்டியிருக்கிற திருமார்வு. [கால்] - அச்சேர்த்திக்குத் தோற்றுவிழும் திருவடிகள். [கண்] - திருவடிகளிலே விழுந்தாரைக் குளிரநோக்கும் கண். [கை] - அவர்களை எடுத்தணைக்கும் கை. [செவ்வாய்] - இன்சொல்லுச் சொல்லும் திருவயரம். [உந்தி] - அவர்களுக்கு அநுகூலவ்யமான திருவுந்தி. "உந்திமேலதன்றே?" என்னக்கடவதிறே.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. எனக்குத் தன்னையொழிய வேறொன்றைத் தந்துவிட்டால், புறம்புதன்னை வேறொருவர்கொள்வாரில்லாமை எனக்குத்தந்தானே? என்பக்கல் அஹிநிவேசத்தாலே தந்தருளினனென்கிறார்.

[பொருள் இத்யாதி.] - † (பொருள்தன்னில் - மற்றெனக்குமோர் - பொருள் - சீர்க்கத்தருமேல்)-புருஷார்த்தவர்க்கத்திலே வேறே கனத்ததொரு புருஷார்த்தத்தை, தருமேல் - தந்துவிட்டால். [பின்னையார்க்கு அவன் தன்னைக் கொடுக்கும்] - பின்னை இப்பொருள் கடிதாகக் கைக்கொள்வாருண்டோ? என்! கைக்கொள்வாரில்லையோ? என்னில், - [கருமாணிக்கம் இத்யாதி]-இவ்வேப்பங்குடிநீரைப் புறம்பு ஸ்வீகரிப்பாருண்டோ? [கருமாணிக்கக்குன்றத்து] - ஆச்ரயத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம். [தாமரைபோல்] - அவயவசோபைக்கு த்ருஷ்டாந்தம். [திருமார்வு] - புருஷகாரமான பிராட்டியெழுந்தருளியிருக்கிறமார்வு. [கால்]-அச்சேர்த்திக்குத்தோற்றுவிழும்திருவடிகள். [கண் இத்யாதி]-திருவடிகளிலே விழுந்தாரைக் குளிரநோக்கும் கண், அவர்களை எடுத்தணைக்கும் கை, இன்சொல்லுச் சொல்லும் திருவதரம், அவர்களுக்கு அநுகூலவ்யமான திருவுந்தி. * "உந்திமேலதன்றே" என்னக்கடவதிறே. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

செவ்வாயுந்தி வெண்பல்சுடர்க்குழைதம்மோடு
எவ்வாய்ச்சுடரும் தம்மில்முன்வளாய்க்கொள்ளச்
செவ்வாய்முறுவலோடு எனதுள்ளத்திருந்த
அவ்வாயன்றி யானறியேன்மற்றருளே.

ஆறும்பாட்டு.—பொருள் இத்யாதி. "பின்னையார்க்கு அவன்தன்னைக்கொடுக்கும்" என்றதைக்கடாகூஷித்து அவதாரிகை - எனக்கு இத்யாதி. இப்பாட்டு ப்ரீதியதிசயத்தாலே கூடப்போக்தியேயாகிலும், ஸ்வரூபார்த்தத்திலே அவதாரிகையென்று கண்டுகொள்வது.

அர்த்தாநுகுணமாக அந்வயம் - பொருள்தன்னில் இத்யாதி. மற்று - வேறென்றபடி. புருஷார்த்தவர்க்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு, வேறுஎனக்குக் கனத்தபுருஷார்த்தத்தைத் தந்துவிட்டாலென்று ஸம்தார்த்தம். கடிதாக-சீக்ரமாக. வேப்பங்குடிநீரென்று-வ்யதிரேகலக்ஷணயா, லோகப்ரஸித்தியைக் காட்டுகிறது. வேப்பங்குடிநீர் - வேப்பஞ்சாறு கஷாயம். உண்டோ என்றது - இல்லையோ? என்றபடி. "குன்றம்" என்றது - அவயவங்களுக்கு ஆச்ரயமான விக்ரஹத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமென்றபடி. திருவுந்தி அநுகூலவ்யமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்-உந்திமேலதன்றே இத்யாதி. கருமாணிக்கம்என்றுதொடங்கி, உந்தியானை - பொருள்தன்னில்வைத்துக்கொண்டு - எனக்கு - மற்றுமோர் - பொருள் - சீர்க்கத்தருமேல், பின்னையார்க்கு அவன்தன்னைக்கொடுக்கும் இத்யந்வய: "பின்னையார்க்கு அவன்தன்னைக்கொடுக்கும்" என்ற ஸ்வரத்தாலே - கொள்வாரில்லாமல் தந்தானே? அன்றே; தன்க்ருபையாலே தந்தானென்றபடி. (சு)

ஆ.—(செவ்வாயுந்தி) - இன்னமும் இவ்வலிதேவஹத்தையே விஸ்தரிக்கிறது. "என்னேடு கலந்தருளின கலவியாலுள்ள நிரவதிகப்ரீதியாலே, திருப்பவளத்தினழகையும், மற்றுமுள்ள திவ்பாவயவ திவ்யபூஷணகதமான நிரவதிகதேஜஸ்ஸையுமெல்லாம் வளைந்துகொடுவைத்து, என்முன்னே திருமுகத்திலெடு வெள்ளம் பெருகிப் புறப்படும்படியாகச் செவ்வாய்முறுவலோடு எனதுள்ளத்திருந்த அவ்வலிதேவஹகுணமல்லது மற்றொருகுணத்தைக் குணமாக மதியேனென்கிறார்.

ஓ.—ஏழாம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்குத் தம்மோட்டைக் கலவியாலுள்ள ஹர்ஷத்தாலே முறுவல்செய்த திருப்பவளத்தில் அழகை யநுஸந்தித்து மிகவும் ப்ரீதராகிறார்

[செவ்வாபென்று தொடங்கி.]-திருப்பவளமும் திருநாபீகமலமும் வெளுத்த திருமுத்தும் சுடரையுடைத்தான திருமகரக்குழையோடே மற்றும் எவ்விடத்திலு முண்டான ஒளியும் ஒன்றுக்கொன்று முற்கோலி தம்முள்ளே கலசும்படி. ஒன்றுக்கொன்று முற்பட்டு என்னை வளைத்துக்கொள்ள வென்றுமாம். [செவ்வாயென்று தொடங்கி] - சிவந்ததிருப்பவளத்தில் முறுவலோடு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இருந்தபடி அல்லது மற்றுஅருள்கள், அறியேன். இதுவே அமையும், மற்றொன்றும் வேண்டா என்றுகருத்து.

ப.—அநந்தரம், இவ்வழகோடே என்னுள்ளே முறுவல் செய்திருக்கிற இருப்பொழிய வேறொராகாரத்தையும் அறிகிறிலே னென்கிறார்.

செம் - சிவந்த, வாய் - வாய், (செம்) உந்தி - சிவந்த திருநாபி, வெண் - வெளுத்த, பல் - திருமுத்து, சுடர் - ஒளியையுடைத்தான, குழைதம்மோடும் - திருமகரக்குழை இவற்றோடேகூட, எவ்வாய் - எல்லா அவயவங்களினுடைய, சுடரும் - ஒளியும், தம்மில் - தம்மில்தாம், முன் - முற்பட்டு, வளாய்க்கொள்ள-சூழ்ந்துகொள்ள, (திருவுள்ளத்திலுகப்புக்கு ப்ரகாசகமாம்படி). செம் - சிவந்த, வாய் - திருப்பவளத்தின், முறுவலோடு - முறுவலோடே, எனது - என், உள்ளத்து - நெஞ்சுக்குள்ளே, இருந்த-இருந்த, அ - அந்த, வாய் - ப்ரகாரத்தை, அன்றி - ஒழிய, மற்று - வேறொரு, அருள் - ஆகாரத்தையும், யான் அறியேன் - யான் நினைக்கிறிலேன்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன் தம்மோட்டைக்கலவியாலே ஹ்ருஷ்டனாய், அது தன்பேறாக முறுவல்செய்த திருப்பவளத்தை அநுஸந்தித்து ப்ரீதராகிறார்.

[செவ்வாய் இத்யாதி] - சிவந்த திருவயரம், திருவுந்தி, வெளுத்த திருமுத்து, புகரையுடைத்தான திருமகரக்குழை இவற்றோடேகூட. [எவ்வாய்ச்சுடருரும்] - மற்றுமெவ்விடத்திலும்உண்டான தேஜஸ்ஸும். வாய் - இடம். [தம்மில் முன் வளாய்க்கொள்ள] - ஒன்றுக்கொன்று முற்கோலி என்னை வளைத்துக்கொள்ள. அஹமஹமிகையாய் முற்பட்டு வளைத்துக்கொள்ள வென்னுதல், ஒன்றுக்கொன்று முற்பட்டு என்னை வளைத்துக்கொள்ளவென்னுதல். [செவ்வாய் இத்யாதி] - சிவந்த திருப்பவளத்தில் முறுவலோடே என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இருந்த. "சுவாகூ நாஹூ:" என்றிருக்குமவன் இவரைப்பெற்றவிது தன்பேறென்று தோற்ற, ஹ்ருஷ்டனாய் முறுவல் செய்திருந்தபடி. பூவலரும்போது எங்குமொக்க ஒருசெவ்வி பிறக்குமாபோலே, திவ்பாவயவங்கள் தோறும் ஒருவிக்ருதி பிறக்கும்படியாயிற்று ஸ்மிதம்பண்ணினபோது.

[அவ்வாயன்றி] - அவ்விடமன்றி. ஸ்மிதம்பண்ணிக் கொண்டிருந்த இருப்பல்லது, "கா ந ஹ்ஸி தா" என்று ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லி, "ஜாத ஹாஸா" என்றதிறே, அப் த ஸ
போதைய ஹர்ஷத்தால் உண்டான விக்ருதி என்னுமிடம் தோற்ற. மற்றுண்டான அருளை நான் அறியேன். இதுவே, அமையும்; மற்றொன்றும் வேண்டா என்கை.

எடு.—வழாம்பாட்டு. அவன் தம்மோட்டைக் கலவியாலே ஹ்ருஷ்டனாய், அது தன்பேறாக முறுவல்செய்த திருப்பவளத்தை அநுஸவித்து ப்ரீதராகிறார்.

[செவ்வாய் இத்யாதி] - சிவந்த திருவதரம், திருவுந்தி, வெளுத்ததிருமுத்து, புக ரையுடைத்தான திருமகரக்குழை இவற்றோடேகூட. [எவ்வாய்ச்சுடரும்] - மற்றுமெவ் விடத்து முண்டான தேஜஸ்ஸும். வாய் - இடம். [தம்மில்முன்வளாய்க்கொள்ள] - ஒன்றுக்கொன்று "நான், நான்" என்று தம்மில்தாம் முற்பட்டு வளைத்துக்கொள்ள. †அஹ மஹமிகையாய் முற்பட்டு வளைத்துக்கொள்ளவென்னுதல், முற்பட்டு என்னவளைத்துக் கொள்ளவென்னுதல். [செவ்வாய்முறுவலோடு எனதுள்ளத்திருந்த] - "**அவாக்ருநாத ரஃ**" (அவாக்யநாதரः) என்றிருக்கடவ தத்த்வம், இவரைப்பெற்று "இது தன்பேறு" என்று தோற்ற முறுவல்செய்திருந்தபடி. பூவலரும்போது எங்குமொக்க ஒரு செவ்விபிறக்கு மாபோலே, திவ்யாவயவங்கள்தோறும் ஒருவிக்ருதி பிறக்கும்படியாயிற்று ஸ்மிதம்பண் ணிற்று. [அவ்வாயன்றி] - அவ்விடமன்றி. ஸமிதம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த இருப்பல் லது. "**கா ஹ்ஸி தா**" (காந்தஸ்மிதா)என்று ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லி, "**ஜாதஹாஸா**" (ஜாதஹாஸா) என்றதிறே, அப்போதை ஹர்ஷத்தாலுண்டான விக்ருதியென்னுமிடங் தோற்ற. மற்றுண்டான அருளை நான்அறியேன். இதுவேயமையும், மற்றொன்று வேண்டா வென்கை. (எ)

எழாம்பாட்டு.—செவ்வாய் இத்யாதி. "செவ்வாய்முறுவலோடு" இத்யாதிகளைக் கடா கூடித்து அவதாரிகை - அவன் இத்யாதி.

மற்றுமெவ்விடத்துமுண்டான என்றது - ஸமுதாயசோபை. "நான் நான்" என்று தன் னில்தான் முற்பட்டு வளைத்துக்கொள்ள என்றத்தை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - அஹமஹமிகை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, "தம்மில்முன்" என்று முழுச்சொல்லு; தன்னில்தான் முற்பட்டு, பரஸ்பரம் வளைத்துக்கொள்ள என்றபடி. த்விதீயார்த் தத்துக்கு, "தம்மில்,முன்" என்றுஇரண்டுபதம்: தங்களிலே முன்பு ஆழ்வாரை வளைத்துக்கொள்ள என்றபடி. முன் - முன்பே. "செவ்வாய்முறுவல்" என்றதுக்குஹாவம் - **ஸ்மிதம்பண்ணி** இத் யாதி. முறுவலின் ஸ்வபாவகதநம்பண்ணுகிறார் - பூவலரும் இத்யாதி. "அவ்விடமன்றி" என்ற தின் விவரணம் - ஸ்மிதம்பண்ணி இத்யாதி. "செவ்வாய்" என்றும், "செவ்வாய்முறுவல்" என் றும் புநருக்தமன்றோவென்ன - **காந்தஸ்மிதா** இத்யாதி. அப்படியே, செவ்வாயென்று - ஸ்வரூப தத ந மாய், செவ்வாய்முறுவலென்று - இவரைப்பெற்ற ப்ரீதியாலே வந்த ஸ்மிதத்தைச் சொல்லு கிறதென்றபடி. இத்தால் ஹேதுத்வம்-இதுவேயமையும் இத்யாதி. "**ஸுஸ்நிக்தஸ்யாபாயதுரபஹாரஸ்ய ஸீமா ஸிலாதலஸ்வரூபஸ்ய வொவவிஷ்டா । காந்தஸ்மிதாயகூஷ்ணஜாதஹாஸா ஹாரிஹாஸ்மிதா வைஹாவாக்ருஜாதிஃ**" ஈதி ஸூரணயே காண்டே, அகூஷ்ணம்வ்யதீரிதம். (அங-கஉ). (எ)

---

† அஹமஹமிகயா என்று பாடமிருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது.

எட்டாம் பாட்டு.

அறியேன்மற்றருள் என்னையாளும்பிரானர்
வெறிதேயருள்செய்வர் செய்வார்கட்குகந்து
சிறியேனுடைச் சிந்தையுள்மூவுலகும்தன்
நெறியாவயிற்றில்கொண்டு நின்றெழிந்தாரே.

அ—(அறியேன்மற்றருள்.) - இப்படி அஹிநிஷ்டனைய்க்கொண்டு தன்னுடைய ஸர்வைஸ்வர்யத்தோடுங்கூட என்னுள்ளே புகுந்திருந்தருளுகைக்கு ஹேதுவென்? என்றால், ஒரு ஹேதுவின்றியே வெறிதேசெய்தருளினனென்கிறார்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், இப்படி எம்பெருமான் தன்னிடைவந்து ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்கு ஹேதுவவனுடைய க்ருபைபோக்கி மற்றொன்றில்லையென்கிறார்.

[என்னையென்று தொடங்கி.] — என்னை அடிமைகொள்ளுகிற மஹோபகாரகரானவர் தாம் விஷயீகரிக்கவேண்டுவார்க்குநிர்ஹேதுகமாக உகந்துக்ருபைபண்ணுவர். [சிறியேனென்று தொடங்கி] — மூவுலகையும் தன்னுடைய வயிற்றினுள்ளே வைத்து அதுக்குப்பாங்காக வைத்துக்கொண்டு அவ்வைஸ்வர்யத்தோடே சிறியேனுடைய சிந்தையுள் நின்றெழிந்தார்.

ப.—அநந்தரம், க்ஷுத்ரனை என்னெஞ்சிலே பூர்ணராய்க்கொண்டுவந்து புகுந்துநின்றவர்தாம், உபகரிக்க நினைத்தார்க்கு நிர்ஹேதுகமாக உபகரிப்பராகாதேயென்கிறார்.

மற்று - வேறொன்றை, அருள் - உபகாரமாக, அறியேன் - நினைத்திருக்கிறிலேன்; என்னை - என்னை, ஆளும் - அடிமைகொண்ட, பிரானர் - மஹோபகாரகனானவர், செய்வார்கட்கு - தாம் உபகரிக்கநினைத்தார்க்கு, வெறிதே - நிர்ஹேதுகமாக, உகந்து - உகந்து, அருள் - உபகாரத்தை, செய்வர் - பண்ணுவர்; (எங்ஙனேயென்னில்), சிறியேனுடை - அதிக்ஷுத்ரனை என், சிந்தையுள் - நெஞ்சிலே, மூவுலகும் - ஜகத்த்ரயத்தையும், நெறி ஆ - ரக்ஷ்யரக்ஷகஸ்வபாவமாகிறமுறை தப்பாதபடி, தன்வயிற்றில் - தமக்குள்ளே, கொண்டு - கூடக்கொண்டு, நின்றெழிந்தார் - நின்றுவிட்டார்: ஆதலாலென்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அவன் தம்மோடுவந்து கலக்கைக்கடி, அவன் க்ருபை என்கிறார்.

[அறியேன் மற்றருள்] - வேறு ஓர்அருள் அறியேன். [என்னையாளும் பிரானர்] - என்னை அடிமைகொள்ளுகிற உபகாரகரானவர். [வெறிதேயருள் செய்வர்] - நிர்ஹேதுகமாக க்ருபைபண்ணுவர். ஆருக்கென்னில்? [செய்வார்கட்கு] - தாந்தாமொன்றைச் செய்வார்கட்கென்னில், "வெறிதேபருள் செய்வர்" என்னக்கூடாது; "யஶ்ஶெவெஷவ்ருணுதெ": தாம் விஷயீகரிக்க நினைத்தார்க்கு. [உகந்து] - தம்முடைய உகப்பேஹேதுவாக: தம்முடைய உகப்புக்கு, "ப்ரியதமவஸ்துவரணீயொஹவதி" என்று ப்ரியதமனன்றோ விஷயமென்னில்; சைதந்யப்ரயுக்தமானருசி, ஸ்வரூபம் இத்தனையல்லது, பேற்றுக்கு ஸாத்யகமாகப் பெறுமையாலே அத்தை ஹேதுவாகச்

சொல்லவொண்ணுது. அத்யல்பனுன என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே. ஸம்ஸாரிகள் நித்யஸித்தர் கோடியிலேயாம்படியிறே தம்மை நினைத்திருப்பது. மூவுலகும் தன் வயிற்றினுள்ளே அவற்றுக்குப் பாங்காகவைத்துக்கொண்டு. நெறி ஆ - பாங்காக. அன்றியே, மூவுலகைமுறையிலே வயிற்றிலேகொண்டு என்றுமாம். ரக்ஷகன் ரக்ஷ்யத்தை நோக்குகை முறையிறே. [நின்றொழிந்தாரே] - [சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் நின்றொழிந்தாரே] - ஜகந்ரக்ஷணத்தில் முறையிலை நின்றார், என்பக்கல் முறைகெட நில்லாநின்றார். அதிக்ஷுத்ரனை என்ஹ்ருதயத்திலை தன்மேன்மையோடே புகுந்து நிற்கிறவனுக்கு, தன்னுடைய ரக்ஷ்யவர்மத்தை நோக்கிலுன் என்கிற இது ஒரு குணமோ? அவன்-மூவுலகுக்கும் அவ்வருகாக இவரை நினைத்திராநின்றான்; இவர் - தம்மை ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கீழாக நினைத்திராநின்றார்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அவன் தம்மோடேவந்து கலக்கைக்கடி அவன் க்ருபையென்கிறார்.

[அறியேன்மற்றருள்] - வேறருளுமறியேன். [என்னையாளும்பிரானர்] - என்னை அடிமைகோள்ளுகிற உபகாரகரானவர். [வெறிதேயருள்செய்வர்] - நிர்ஹேதுகமாக க்ருபைபண்ணுவர். ஆருக்கென்னில் - [செய்வார்கட்கு] - "யமேவைஷவ்ருணுதே" (யமேவைஷவ்ருணுதே) என்று தாம் விஷயீகரிக்க நினைத்தார்க்கு. தாந்தாமொன்று செய்வார்க்கென்னில், "வெறிதே" என்னக்கூடாதிறே. ஆனாலும் ஒருஹேதுவேண்டாவோ அருளுக்கென்னில்,— உகப்பாயிற்று ஹேது: "ப்ரியதம ஏவஹ்யேஷ வரணீயோபவதி" (ப்ரியதம ஏவஹ்யேஷ வரணீயோபவதி) என்னக்கடவதிறே. ருசியுண்டானாலும், இவன் சேதநனாவாசிக்குச் சைதந்யப்ரயுக்தமான ஸ்வபாவமாகக்கோள்ளுமித்தனையல்லது, பேற்றுக்கு ஸாதநமாகச்சொல்லவொண்ணுதிறே. நிர்ஹேதுகமாகவருள் இப்படி எங்கேகண்டீரென்ன-புறம்பு தேடிப்போகவேணுமோ? [சிறியேனுடைச்சிந்தையுள்] - அத்யல்பனுயிருக்கிற என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே. [மூவுலகும் இத்யாதி] - உடையவன் உடைமையைநோக்குவது முறையாலேயாயிருக்குமிறே. தம்முடைய ரக்ஷ்யவர்க்கத்தை முறையிலே நோக்குகிறவர், என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே பொருந்தி முறைகெடப் பரிமாறுகின்றார். தம்மைச் சிறுமைக்கெல்லையாக நினைத்தபடியாலே முறைகேடாய்த்தோற்றுகின்றதா

எட்டாம் பாட்டு.—அறியேன் இத்யாதி. "வெறிதேயருள்செய்வர்" என்றதைக் கடாகூத்து அவதாரிகை -அவன் தம்மோடே இத்யாதி.

"செய்வார்கட்கு" என்று ஸாதநத்தை அநுஷ்டிப்பார்க்கென்றாலோவென்ன - தாந்தாம் இத்யாதி. உகப்பென்றது ஈச்வரனுடைய உகப்பென்றபடி. ஈச்வரனுகப்பே விஷயீகாரஹேதுவென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ப்ரியதம இத்யாதி. கேவலநிர்ஹேதுகமென்னலாமோ, ருச்யாதிகள் ஸாதநமாநாலோவென்ன - நசியுண்டானாலும் இத்யாதி- மூன்றுலோகத்தையும் வயிற்றிலே கொண்டது முறையோவென்ன - உடையவன் இத்யாதி. முறையாலேயாயிருக்குமிறே என்றதுக்கு - முறைகெடப்பரிமாறுகின்றார் என்றதோடே அந்வயம். "நெறியா -" முறையிலே. "தன் வயிற்றிற்கொண்டு" என்று அந்வயிப்பது. "நின்றொழிந்தார்" என்கையாலே - முறைகெடவென்றது ஸித்தம். முறைகெடப்பரிமாறுகையாவது - இவரை போஷ்யமாய்வைத்து, தான் போஷ்யபூதனுய்ப் பரிமாறுகை. போஷ்யபூதனை, போஷ்யவிஷயீகரிக்கிறது முறைகேடோவென்ன - தம்மை இத்யாதி. ஆனால் அவன்படிதான் எது? என்ன - அவன்இவரை இத்யாதி. என்னையாளும்பிரானர் - செய்வார்கட்குகந்து - வெறிதேயருள்செய்வர்; மூவுலகும் - நெறியா - தன் வயிற்றிற்கொண்டு -

யிற்ற இது. அவன் இவரை மூவுலகுக்கும் அவ்வருகாக நினைத்திராநின்றான்; இவர், தம்மை மூவுலகுக்கும் இவ்வருகாக நினைத்திராநின்றார். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

வயிற்றில்கோண்டு நின்றெழிந்தாரும்பவரும்
வயிற்றில்கோண்டு நின்றருமூவுலதும் தம்
வயிற்றில்கோண்டு நின்றவண்ணம்நின்றமாலை
வயிற்றில்கோண்டு மன்னவைத்தேன்மதியாலே.

ஆ.—(வயிற்றில்கொண்டு) - அண்டங்களையும், அண்டாந்தர்வர்த்திகளான சதுர்முகர்களையும், சதுர்முகாZZஜ்ஞாநுவர்த்திகளான தேவாதி ஸ்த்காவராந்தமான ஸமஸ்தஜந்துக்களையும், ஸ்வஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேசத்திலே நியமித்தருளுகிற எம்பெருமான்படியை அறிந்துகொண்டேனிற்ற பென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு நீர் செய்ததென் எண்ணில்? அநுமதிமாத்ரம் பண்ணினேனத்தனை என்கிறார்.

[வயிற்றிற்கொண்டு நின்றெழிந்தாரும் யவரும் வயிற்றிற்கொண்டுநின்று] - ஜகத்தை வயிற்றிலேவைத்துப்பரிஹரிக்குமாபோலே, பரிஹரிக்கும் க்ஷத்ரியாதிகளையும் அவர்களில் அளவுடைய ப்ரஹ்மாதிகளையும் ஸங்கல்பத்திலேகொண்டு நிற்பதுஞ்செய்து. [ஒருமூவுலகும் தம்வயிற்றிற் கொண்டென்று மேலுக்கெல்லாம்] - மூன்றுலோகத்தையும் தன்ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேசத்தாலே நடத்துகையாலே ஓர் ஆயாஸம் தோற்றுதே பண்டுபோலேநின்ற ஸர்வேச்வரனை நிரந்தரமாக என்மநஸ்ஸிலே வைத்துக்கொண்டேன், அநுமதியாலே. ஜகத்தை வயிற்றிலே வைத்துப் பரிஹரிப்பாரைப் பரிஹரிக்கும் க்ஷத்ரியாதிகளும், அவர்களிற்காட்டில் அளவுடைய ப்ரஹ்மாதிகளும் இவர்களெல்லாம் தன்னுள்ளே அடங்கும்படியாக இடம் உடைத்தான மூன்றுலோகத்தையும் என்றுமாம். "மன்னவைத்தேன்மதியாலே" என்றது - இவன்படியை அறிந்துகொண்டேன் என்கிறார்" என்றும் செல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகத்வத்தை என்னெஞ்சிலே ஸுஸ்திரமாக வைத்தே னென்கிறார்.

வயிற்றிற்கொண்டு - (தாயானவள் வயிற்றிலேவைத்து நோக்குமோபாதி) ரக்ஷகராய் நின்றுபோக்த, நின்றெழிந்தாரும் - க்ஷத்ரியர்களையும், யவரும் - (அவர்களுக்கு மேலான) ப்ரஹ்மாதிகளையும், வயிற்றில்- தன்னுடைய ஸ்வரூபைகதேசத்திலே, கொண்டு - கொண்டு, நின்று - நின்று, ஒரு - அத்விதீயமான, மூவுலகும் - ஜகத்த்ரயத்தையும், தம்-தம்முடைய, வயிற்றில் - ஸங்கல்பைகதேசத்திலே, கொண்டு - தரித்து, நின்றவண்ணம் - (யதாபூர்வாவஸ்த்திதியான) ஸ்வரூபத்தோடே, நின்ற - நின்ற, மாலை - ஸர்வாதிகரானவரை, மதியாலே - ("இசைவித்தென்னை" என்று அவர்தந்த)

சிறியேனுடைச்சிந்தையுள் நின்றெழிந்தார்; ஆகையாலே, மற்றருள் - அறியேன்இத்யங்வய:
"வியதஸிவனவஹிவரணீயொஹவதி" இதிஸ்ரீஹாவெஷ்ணவே. (அ)

அநுமதியாலே, வயிற்றில் - என்னகவாயிலே, கொண்டு - கொண்டு, மன்ன - பேராத படி, னை.

).—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு நீர் செய்தது என்?' என்னில்,— 'அநுமதிமாத்ரம் பண்ணினேனித்தனை' என்கிறார்.

[வயிற்றிற்கொண்டு நின்றெழிந்தாரும்] - ஜநநியானவள், ப்ரஜையை வயிற்றிலே வைத்து நோக்குமாபோலே, ஜகத்தைநோக்கும் க்ஷத்ரியாதிகளையும். [யவரும்] - அவர்களிற்காட்டில் அளவுடைய ப்ரஹ்மாதிகளையும். [வயிற்றிற்கொண்டு நின்றருமூவுலகும்] - க்ஷத்ரியாதிகளையும் ப்ரஹ்மாதிகளையும் தன்னுள்ளே கொண்டிருந்துள்ள மூவுலகையும். [தம்வயிற்றிற்கொண்டு] - தம்முடைய ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைக தேசத்திலேநடத்திக்கொண்டு என்னுதல்; அவர்களையும் வயிற்றிலேகொண்டு நின்ற ஒருமூவுலகையும் தம்வயிற்றிலேகொண்டுஎன்னுதல். [நின்ற வண்ணம் நின்ற மாலே]- இவற்றையடையத் தம்வயிற்றிலேகொண்ட விடத்திலும், ஒருவிகாரமின்றிக்கே முன்புபோலேநின்ற ஸர்வேச்வரனே. ஸவிஷ்மதிகனுனவனே என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே கொண்டு ஒருநாளும் பிரியாதபடியாக வைத்துக்கொண்டேன். [மதியாலே] - "இவன்படியை அறிந்துகொண்டேன் என்கிறார்" என்னும் அம்மாள். அங்ஙனன்றிக்கே, "8திஃ - கூந-8திஃ" என்றுக்கி என் அநுமதிமாத்ரத்தாலே" என்பர் ஹட்டர்; அவன் புகுருகிறவிடத்தில் விலக்காமைபாலே என்கை.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு நீர்செய்ததென்? என்னில், - அநுமதிமாத்ரம்பண்ணினே னித்தனை யென்கிறார்.

[வயிற்றில்கொண்டு நின்றெழிந்தாரும்]-ஜநநியானவள், ப்ரஜையை வயிற்றிலே வைத்து நோக்குமாபோலே, ஜகத்தை நோக்கும் க்ஷத்ரியாதிகளையும். [யவரும்] - இந்த க்ஷத்ரியர்தங்களையும் நோக்கிக்கொண்டு போருகிற ப்ரஹ்மாதிகளையும். [வயிற்றில் இத்யாதி] - ப்ரஹ்மாதிகளையும் க்ஷத்ரியாதிகளையும் தன்னுள்ளே கொண்டிருந்துள்ள மூவுலகையும். [தம்வயிற்றில்கொண்டு] - தம்முடைய ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேசத்தாலே நடத்திக்கொண்டேன்னுதல்; வயிற்றில்கொண்டு நின்றெழிந்தாரையும் யவரையும் வயிற்றிற்கொண்டு நின்றெருமூவுலகையும் தம் வயிற்றிற்கொண்டேன்று பிரித்துச் சொல்லுதல். [நின்றவண்ணம்நின்றமாலே] - இவற்றையடையத் தன்வயிற்றில் கொண்ட விடத்திலும், ஒருவிகாரமின்றிக்கே நின்ற ஸர்வேச்வரனே. ஸவிஷ்மதிகனுனை ஸர்வேச்வரனே என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே பேராதபடி வைத்தேன். [மதியாலே] - "இவன்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—வயிற்றில் இத்யாதி. "மதியாலே - மன்னவைத்தேன்" என்றதை கடாக்ஷித்து அவதாரிகை பட்டர்நிர்வாஹத்திலே-இப்படி இத்யாதி.

"வயிற்றில்கொண்டுநின்று" என்று விசேஷிக்கையாலே ஹலித்தஹாவம் - ஜநநி இத்யாதி. "நின்றெழிந்தாரும் -" நின்று போந்தவர்களுமென்றபடி. ப்ரஹ்மாதிகளையுமென்றது - "யவரும் ஹர" என்றவிடத்திற்போலே, ப்ராஹ்மணாதிகளையு மென்றபடி. வஸிஷ்டாதிகள், இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் ராஜாக்களை ஸ்வஸ்வமஹிமாவிலேலே நோக்கிக்கொண்டிருந்தார்களிறே. ஆதிசப்தத்தாலே - அவர்களுக்கும் கௌரவ்யரான தேவர்களைச் சொல்லுகிறது. வயிறு - ஹ்ருதயம். நின்றவண்ணம் - பூர்வமிருந்த ப்ரகாரத்திலே. 'மன்ன' - பேராதபடி. "மதி" என்று - ஜ்ஞானமாதல், அநுமதியாதல். "மதி" என்றதுக்கு அம்மாள் நிர்வாஹம் - "மதி" என்று ஜ்ஞானமாய், ஜ்ஞானத்தாலே அவனை ஹ்ருதயத்திலே வைத்தென்றபடி. அதாவது - அவன்படிகளை அறிந்து

படியை அறிந்துகொண்டேனென்கிறார்" என்னும் அம்மாள். ")"
என்றுக்கி, "அநுமதிமாத்ரத்தாலே" என்பர் பட்டர்; அதாவது - அவன் புகுருகிறவிடத்தில் விலக்கிற்றிலனென்னை. (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

வைத்தேன்மதியால் எனதுள்ளத்தகத்தே
எய்த்தேயொழிவேனல்லேன் என்றுமேப்போதும்
மொய்த்தேய்திரைமோதுதண்பாற்கடலுளால்
பைத்தேய்சுடர்ப் பாம்பணைநம்பரனையே.

ஆ.—(வைத்தேன்மதியால்) - அவன்படி நங்ஙனேயாக அறிந்ததென்றால்,—ஆஸ்ரிதர்பக்கல் அஸாதாரணமான அவன்படியென்று அறிந்துகொண்டேன்; இது அவன்படியான பின்பு, அவனை நான் ஒருநாளும் விடுவேனல்லேனென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், 'எம்பெருமான் ஸபரிகரமாக என்னுள்ளே வந்து புகுந்தான்; அவனை இனி ஒருநாளும் விஸ்லேஷித்து உய்யப்படேன்' என்கிறார்.

[மொய்த்தென்று தொடங்கி] - நிரந்தரமாகத் தகுதியான திரைகள் மோதா நிற்பதுஞ்செய்து ப்ரமஹரமான திருப்பாற்கடலினுள்ளே தன்னோட்டை ஸ்பர்ஶ ஸுகத்தாலே வணம் விரிப்பதும்செய்து தகுதியான தேஜஸ்ஸையுமுடையனான திருவநந்தாழ்வானை அணையாகவுண்டபனுமாய் ஆஸ்ரிதஸுலபனான ஸர்வேச்வரனை.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வஸ்மாத்பரனான கூடாரப்திநாயனை என்னெஞ்சுக்குள்ளே வைத்து, இடைவிடாமல் அநுபவிப்பேனென்கிறார்.

மொய்த்து - செறிந்து, எய் - (திருவநந்தாழ்வான் திருமேனிக்குத்) தகுதியான, திரை - திரைகள், மோது - அலையாநிற்பதாய், தண் - ப்ரமஹரமான, பாற்கடலுள் - க்ஷீராப்தியிலுள்ளே, பைத்து - விரிகிறபணங்களையுடையனுய், ஏய் - ஸ்வாபாவிகமான, சுடர் - தேஜஸ்ஸையுடையனான, பாம்பு - திருவநந்தாழ்வானை, அணை - படுக்கையாக உடையனுய், நம் - நமக்கு, பரனை - ஸுஹ்ருத்தானவனை, மதியால் - என்னதுமதியாலே, எனது - என், உள்ளத்தகத்தே - நெஞ்சுக்குள்ளே, வைத்தேன் - வைத்தேன்: என்றும் - எல்லாத்திவஸத்திலும், எப்போதும் - எல்லாப்போதிலும், எய்த்தேயொழிவேனல்லேன் - இனி விஸ்லேஷித்துத் தளரக்கடவேனல்லேன். இந்நினைவிலே தவிரக்கடவேனல்லேனென்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவன் ஸபரிகரமாக என்னுள்ளே புகுந்தான்: அவனை இனி ஒருகாலமும்பிரிந்து க்லேஶப்படுகிறேனல்லேன் என்கிறார்.

[வைத்தேன் இத்யாதி] - அநுமதியாலே என்னெஞ்சினுள்ளே வைத்தேன். அநுமதிமாத்ரத்துக்குள்ள ஸுலாயிக்யமென்? அவன் ஹ்ருஷ்யஸ்யனைபின்பு பிரிந்து

கொண்டு என்றதாய், நிர்ஹேதுகமாக அங்கீகரிக்கும் ப்ரகாரத்தையறிந்து, "இனி ப்ரதிஷேதிக்கக்கடவோமல்லோம்" என்றிருக்கிறரென்றபடி. "உதீ:-கூநூதி:" என்றது - "யாதூஞ் நதீவஸஹுஜுவாயுழு" என்று தாதுலீநமானவர்த்தத்துக்கு வாசகமான உபஸர்க்கத்தைக்கூட்டி, அநுமதியென்கிறதென்றபடி. (கூ)

ஊவேப்படுகிறேனல்லேன். இது எத்தனை குளிக்குநிற்கும் என்ன? - [என்றும் எப்போதும்]-ஸர்வதிவஸத்திலும், ஸர்வாவஸ்யையிலும். [மொய்த்தேய்திரை] - நிரந்தரமாய், ஏய்ந்த - தகுதியான, திரை மோதாநிற்பதாய், ப்ரமஹரமான திருப்பாற்கடலிலே: சிறுதிவலை படிலும், "மோதிற்று" என்னும்படியிறே ஸௌகுமார்யமிருப்பது. [பைத்தேய் சுடர்ப்பாம்பணை] - திரைகள் அவன்திருமேனியில் படாதபடி விரித்த பணத்தையுடையனும் அநுரூபத்துக்குத் தகுதியான தேஜஸ்ஸையுடைய திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையவனை. [நம்பரனை] - நமக்கு ஸுலபனாய ஸர்வேச்வரனை - வைத்தேன் மதியால். "அரவத்தமளியினேறும் அழகிய பாற்கடலோடும்" படியே.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. எம்பெருமான் ஸபரிகரமாக என்னுள்ளேபுகுந்தான்; அவனை நான் இனி ஒருநாளும் விச்லேஷித்து துகேட்படேனென்கிறார்.

[வைத்தேன்மதியாலென துள்ளத்தகத்தே] - அநுமதியாலே என்னெஞ்சினுள்ளே வைத்தேன்: ஓரநுமதிமாத்ரத்துக்கு இத்தனை வல முண்டாவதே!. [எய்த்தேயொழிவேனல்லேன்] -இனி ஒருநாளும் இளைத்துக்லேசப்படக்கடவேனல்லேன். இவ்வார்த்தை எத்தனைகுளிக்கு நிற்குமென்ன,-[என்றுமெப்போதும்] - எல்லாத்திவஸத்திலும், எல்லாவவஸ்த்தையிலும். [மொய்த்தேய்திரை] - திரண்டு ததுதியான திரைகள் மோதா நின்றுள்ள ப்ரமஹரமான திருப்பாற்கடலிலே. சிறுதிவலை படிலும் "மோதிற்று" என்னும்படியிறே ஸௌகுமார்யமிருப்பது! [பைத்தேய்சுடர்ப்பாம்பணை] - திரைகள்வந்து திருமேனியில் படாதபடி விகஸிதமான ஹணங்களையுடையனும், ஸ்வதநுரூபத்தால்வந்த தகுதியான புகரையுடையனுன திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலுண்டான ஏற்றத்தையுடையவன். [நம்பரனை] - அவ்வேற்றத்தை நமக்கு வெளியிட்டுத்தந்தவனை: வைத்தேன்மதியால் எனதுள்ளத்தகத்தே, எய்த்தேயொழிவேனல்லேன் என்று மெப்போதும். * அரவத்தமளியினேறும் அழகியபாற்கடலோடுங்காணும் இவர்திருவுள்ளத்திலே புகுந்திருந்தது. (க0)

பத்தாம்பாட்டு.—வைத்தேன் இத்யாதி. "பாம்பணைநம்பரனை - எனதுள்ளத்தகத்தே - வைத்தேன்மதியால், எய்த்தேயொழிவேனல்லே னென்றுமெப்போதும்" என்ற பதங்களைக் கடாகூஷித்து அவதாரிகை - எம்பெருமான் இத்யாதி. "பாம்பணைநம்பரன்" என்றதைப்பற்ற - ஸபரிக்ரஹமாக என்றது.

"மன்னவைத்தேன்மதியால்" என்று கீழேசொல்லியிருக்க, மீளவும் "வைத்தேன்மதியால் எனதுள்ளத்தகத்தே" என்றதுக்கு ஹாவம் - ஓரநுமதி இத்யாதி. "எய்த்தேயொழிவேனல்லேன்" என்று - முழுச்சொல்லாய், இளைத்துக்லேசப்படக் கடவேனல்லேனென்றபடி. "என்றுமெப்போதும்" என்ற பதத்தைக்கடாகூஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - இனியொருநாளும் இத்யாதி. "என்றுமெப்போதும்" என்ற புநருக்திக்கு ஹாவம்-எல்லாத்திவஸத்திலும் இத்யாதி. "மொய்த்து, எய்" என்று பதச்சேதம். மொய்த்து - திரண்டு. "எய்" என்று - தகுதியாய், திருமேனியில் ஸௌகுமார்யத்துக்குத் தகுதியான திரையென்றபடி. "தகுதியானதிரை" என்றுவைத்து, "மோது" என்னலாமோவென்ன - சிறுதிவலை இத்யாதி. "பைத்து, எய், சுடர்" என்று பதச்சேதம். "பைத்து" - விகஸிதமானனஹங்களையுடையனும் என்றபடி. இத்தால் ஹாவம் - அரவத்தமளி இத்யாதி. அமளி - படுக்கை. மொய்த்தேய்திரை என்றுதொடங்கி, பரனை - மதியாலென துள்ளத்தகத்தே - வைத்தேன்; என்றுமெப்போதும்-எய்த்தேயொழிவேனல்லேன் என்று அந்வயம்: ஆல் - அவ்யயம். (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

சுடர்ப்பாம்பணைநம்பரனைத் திருமாலை
அடிச்சேர்வகை வண்குருகூர்ச்சடகோபன்
முடிப்பான்சொன்னவாயிரத்து இப்பத்தும்சன்மம்
விடத் தேய்ந்தறநோக்கும் தன்கண்கள்சிவந்தே.

அ.—(சுடர்ப்பாம்பணை) - இத்திருவாய்மொழி, லகவதநுலவவிரோயி ஸம்ஸார த்ருஷ்டிவிஷ மென்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், கற்றவர்களுடைய ஸம்ஸாரத்துக்கு இப்பத்தும் த்ருஷ்டி விஷம் என்கிறார்.

[அடிச்சேர் வகைமியன்று தொடங்கி] - திருவடிகளைச் சேருகை ஸ்வலாவ மான ஆழ்வார் தம்முடைய ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுஃவங்களையும் போக்குகைக்காக அருளிச் செய்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி.

ப —அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு லலமாக, ஜந்மஸம்பந்தநிவ்ருத்தியை. அருளிச்செய்கிறார்.

சுடர் - நிரவதிகதேஜஸ்ஸையுடைய, பாம்பு - திருவநந்தாழ்வானை, அணை - படுக்கையாகவுடையனுய், நம் - நமக்கு, பரன - மோக்ஷபான, திருமாலை - ஸ்ரிய: பதியை, அடி - திருவடிகளில்லை, சேர்வகை - சேரும்படியை, முடிப்பான் - தலைக் கட்டிக்கொள்ளுகைக்காக, வண் - நிரதிசயஸம்பத்தைபுடைய, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர் வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்து - ஆயி ரத்தில், இப்பத்தும் - இப்பத்தும், சன்மம் - (லமவஹநுலவப்ரதிவந்யகமான)ஜந்மம், அற - மிகவும், தேய்ந்து - க்ஷயித்து, விட - நஸிக்கும்படியாக, தன் - தன், கண்கள் - கண்கள், சிவந்து - சிவந்து, நோக்கும் - பார்க்கும். ஜந்மவிநாஸஹேதுத்வத்தால் திரு வாய்மொழியைப் புருஷஸமாயியாலே சொல்லுகிறது. இது கவிவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இப்பத்தானது, தன்னைக் கற்றவர்கள் ஸம்ஸாரத்துக்கு த்ருஷ்டிவிஷம் என்கிறார்.

[சுடர்ப்பாம்பணை நம்பரனைத் திருமாலை] - இப்பத்தும் கற்றூர்க்கு ஜந்மமறு கையிறே லலமாகச்சொல்லுகிறது. அது அற்றால் போய் அநுலவிக்கும் ப்ராப்யத்தைச் சொல்லுகிறார்-பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே திருவநந்தாழ்வான் மடியிலே ஸர் வேச்வரனும் பிராட்டியும் எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பை அநுலவிக்கையிறே முக்த ப்ராப்யம்: "அணைவதரவணைமேல் பூம்பாவையாகம் புணர்வது" என்னக்கடவதிறே. [அடிச்சேர்வகை யித்யாதி] - திருவடிகளைச் சேருகையே ஸ்வலாவமாக உடைய ஆழ்வார், ஜ்ஞாநாநந்தங்களன்று நிரூபகம்; திருவடிகளில் சேர்த்தியே நிரூபகம். [முடிப்பான் சொன்னவாயிரத்திப்பத்தும்] - ஸம்ஸாரஸம்பந்யத்தைபறுக்க அருளிச் செய்தஆயிரத்திலும் இப்பத்து. அடிச்சேர்வகை - முடிப்பான் என்றுமாம். [சன்மமித் யாதி]-ஜந்மஸம்பந்யம் அறும்படி இப்பத்தும் தன்கண்கள் சிவந்துநோக்கும். அதாகிறது- ஜந்மத்துக்கு இப்பத்தும் த்ருஷ்டிவிஷமென்கை. ஜந்மத்துக்கும் இப்பத்துக்கும் ஸஹாந வஸ்யாநலக்ஷண விரோயமுண் டென்கை.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இப்பத்தானது, தன்னைக்கற்றவர்கள் ஸம்ஸாரத்துக்கு த்ருஷ்டிவிஷ மென்கிறார்.

[சுடர்ப்பாம்பணைநம்பரனத்திருமாலே] - இப்பத்தும் கற்றார்க்கு ஜ்ஞானமறுகையிறே ஹலமாகச் சொல்லுகிறது; அத்தால் போய் அநுபவிக்கும் ப்ராப்யத்தைச்சொல்லுகிறது - பர்யங்கவித்தையிற் சொல்லுகிறபடியே திருவநந்தாழ்வான்மடியிலே பெரியபிராட்டியாரோடே எழுந்தருளியிருக்கக் கண்டு அநுஹவிக்கையிறே முக்தப்ராப்யஹோகந்தான். [அடிச்சேர்வகை இத்யாதி] - திருவடிகளிலே சேருகையே தமக்கு ஸ்வஹாவமாகவுடைய ஆழ்வார். ஜ்ஞானாநந்தங்களன்று இவர்க்கு நிரூபகம்; ஔஷத்வமாயிற்று. [முடிப்பான் சொன்ன இத்யாதி] - ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுக்கைக்காகச் சொன்ன ஆயிரத்து இப்பத்து அடிச்சேர்வகை - முடிப்பானென்றுமாம். சன்மமானது விட்டுப்போம்படியாக நோக்கும். அதுசெய்யுமிடத்தில், [இப்பத்தும் - தன்கண்கள்சிவந்து - நோக்கும்] - அதாவது-ஜந்மத்துக்கு இப்பத்தும் த்ருஷ்டிவிஷமென்கை. இப்பத்துக்கும் ஜந்மத்துக்கும் ஸஹாநவஸ்த்தாநலக்ஷணை விரோத முண்டென்கை. (கக)

நிகமம்.—சுடர்ப்பாம்பணை இத்யாதி. "சன்மம்விட - கண்கள்சிவந்து - நோக்கும்" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இப்பத்தானது இத்யாதி.

"ஜந்மத்துக்கு இப்பத்தும் த்ருஷ்டிவிஷம்" என்கிற ப்ரகரணத்திலே, "சுடர்ப்பாம்பணை நம்பரனத்திருமாலே" என்று விளக்ஷிக்கிறதுக்கு ஹாவமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் - இப்பத்தும் கற்றார்க்கு இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. போய்அநுபவிக்கும் ப்ராப்ய மெப்படியிருக்குமென்ன - பர்யங்கவித்தையில் இத்யாதி. வகை - ஸ்வஹாவம். "அடிச்சேர்வகை" என்றதத்தால் ஹிதம் - ஜ்ஞானாநந்தங்கள் இத்யாதி. முடிப்பான் - முடிக்கைக்காக என்றபடி. விவரணம் - இப்பத்துக்கும் இத்யாதி. சுடர்ப்பாம்பணை என்றுதொடங்கி, இப்பத்தும் - தன்கண்கள்சிவந்து - சன்மம் - தேய்ந்தறநோக்கும் இத்யந்வயம். தேய்ந்தற - விட்டுப்போம்படியாக. ஜந்மவிநாஸஹேதுத்வத்தாலே இப்பத்தைப் புருஷஸமாதியாலே சொல்லுகிறது. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—உஜிவு பொமஜிலஹஜு வுயஜெவுவா யீ உ ஸாஜவு ஜெகெக நிலயம்வெஹ ஊஜ நுயோ நஃ । ஸளரிஹ்லு ஸோ ஹ்ரி ஷஜிஜ்ஹ உ திவிஹ ஜஃகிரி தூ தஜெநோ ஜ ஊ ஜிஹோ ஷ்ட ஜ வுவ்ஜெஜ நு ।

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி.— ஹவுகூவா டு கூஷகுகூவா தி சு ஜமஜயிகுகாரு ணுயு தொமொவஹாவா நீ லாஸ்ரா ஜி வு ஹகூவா தஜ நகூ ட தி ஜிரா தஜவு தா நவு ஹ ஊகூவாஸ் । ஸநு ஜி தூ வ்ரி தகூவா ஐ ஜிஹ ஊ கூ தி ஷ ஊவா தகி டு தா ந ஊ ஹ ஹ ஊகூவா தா நாம் வி தா நவா யோ தஜ நகூ ஜிரு தொ ஸாயவஜ்ஹ தூ வொவஸ் ।

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

இருந்தவன்தான்வந்திங்கிவண்ணமெல்லாம்
திருந்தவிவர்தந்திறத்தேதசெய்து - பொருந்தக்
கலந்தினியளைந்நிற்கக்கண்டசடகோபர்
கலந்தநெறிகட்டுரைத்தார்கண்டு.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானர் திருவடிகளேஶரணம், ஸ்ரீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

எட்டாந்திருவாய்மொழி—கண்கள்சிவந்து - ப்ரவேசங்கள்.

ஓ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஆழ்வாரோடே ஸம்ச்லேஷிக்கப் பெற்று இவர் தம்மிற்காட்டிலும் அதிப்ரீதனை எம்பெருமான், இவர் * வளர்வழுல கிற்படியே தம்மை அயோக்யராக அநுஸந்தித்து அகன்று வ்ருத்தஸம்ச்லேஷம் கலங் காமே இஸ்ஸம்ச்லேஷம் உருவச்செல்லுகைக்கு உறுப்பாக இவருடைய ஆத்மவைல க்ஷண்யத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கையிலே உபக்ராந்தனுப், "முதலிலே தம்முடைய ஆத்ம ஸ்வரூபாநுஸந்தாநம் பண்ணவென்னில், 'இந்த க்ஷுத்ரத்தில் என்?' என்று அத் தைக் காற்கடைக்கொண்டு பிடிதாரார்" என்று பார்த்தருளி, ஆத்மாவலோகத்துக்கு இசையும்படியாக நிரதிசயபோக்யனை தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணதிகளைக் காட் டிக்கொடுத்து, அவ்வழியாலே, "இவ்வாத்மா தனக்கு அநந்யார்ஹசேஷம்" என்னு மிடத்தையும், "தனக்கு நிறம் கொடுக்கும்படியான வைலக்ஷண்யத்தை யுடைத்து" என்னுமிடத்தையும் காட்டிக் கொடுத்தருளக்கண்டு அநுஸந்தித்து ப்ரீதராகிறார். "முத லிலே இரண்டரைப்பாட்டு - * இருத்தும்மியந்தில் அநுபவித்த அழகு பின்காட்டு கிறது" என்றருளிச்செல்லுவர். "ஆத்மா ஸ்வாப்ரயமென்னுமிடத்தைக் காட்டிக்கொடுக் கைக்காக, அதுக்கு ஆச்ரயமான தன்னை முற்படக்காட்டிக் கொடுக்கிறான்" என்றருளிச் செல்லுவர்.

ப.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்-தம்முடைய நெஞ்சிலே வந்து புகுந் திருந்து இந்த்ரியாதிவிரோதிகளையும் நசிப்பித்துத் தன்பேறாகக்கலந்து ப்ரீதனை ஈச்வ வரன், "'இவருக்கு நிகர்ஷாபாதகமான விரோதி வந்தேறி' என்னுமிடம் இசைத்தியும் படி, இவருடைய ஸ்வரூபமானது நமக்கு ப்ரகாரமாயிருக்கிறபடியையும், விலக்ஷணமா யிருக்கிறபடியையும் காட்டி நைர்த்ருண்யத்தை ப்ரகாசிப்பிப்போம்" என்று திரு வுள்ளம்பற்றி; இவருடைய ஆத்மஸ்வரூபம் தன்னை ஆச்ரயித்திருக்கு மென்கைக்கு உறுப்பாகத் தான் இவருடைய ஹ்ருதயத்திலே இருக்கிறவிருப்பையும், ஸர்வாத்ம ராத்மபூதனான தன்னுடைய நிரதிசயபோக்ய யோகத்தையும், அஹமர்த்தபூத னான ஆத்மாவும் தனக்கு ப்ரகாரபூதனென்னுமிடத்தையும், ஸர்வகாரணபூத னான தான் விலக்ஷணஸாரஸ்யத்தையுடையனான சேதநனுக்கு அப்ருச்யபூதனான நிலைய யும், ஸ்வப்ரகாரபூதனான ஆத்மாவினுடைய பாரவச்யத்வத்தையும், நிஷ்க்ருஷ்டாத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய ப்ராப்யத்வத்தையும், ஏவம்விய ஆத்மஜ்ஞாநமில்லாதாருடைய ஸம் ஸாரஸம்பந்தத்தையும், ஆத்மப்ராப்திகாமனுடைய ஆந்திமஸ்ம்ருத்யபேக்ஷையையும், ஸ்வரூபைக்யரூபமான மோக்ஷம் அஸம்ஹார்யமென்னுமிடத்தையும், ஏவம்விய னான ஆத்மாவுக்குத் தன்பக்கல் ப்ரத்யாஸத்திபே உஜ்ஜீவநஹேதுவென்னுமிடத்தையும் ப்ர காசிப்பித்தபடியை அநுஸந்தித்து, இப்படி விலக்ஷணமான ஆத்மாவினுடைய நைர்த் ருண்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்துத் தன்திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்டானென்று ப்ரீதராகிறார்.

இ—எட்டாந்திருவாய்மொழியில். * மாயக்கூத்தனில் விடாய்தீர * இருத்தும் வியந்திலே, இப்படி "எவ்வாய்ச்சுடரும் தம்மில் முன்வளாய்க்கொள்ள" என்கிறபடியே நிரவயிகப்ரீதியோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெற்றதனுய், இவர்விடாயும் தீர்ந்து தன்விடாயும் தீர்ந்து தம்மிலுப் அதிகப்ரீதனனவன், "இவர் * வளவேழுலகிற்படியே தம்மை 'சிறியேனுடைச் சிந்தையுள்' என்று அயோக்யராக அநுஸந்யித்து அகலுவார் ஒருத்தர்: அத்தாலே வ்ருத்தஸ்ஸ்லேஷம்ஸியிலமாம்: இஸ்ஸம்ஸ்லேஷரஸம் கலங்காமே உருவச்செல்லுகைக்கு உறப்பாக ஆத்மவைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டுவோம்" என்று காட்டிக்கொடுக்கையிலே உபக்ரமித்தான்; இவர்தாம் அகலநினைப்பது - "நித்யஸம்ஸாரிபாய்ப்போந்த இவ்வாத்மா அங்குத்தைக்கு அயோக்யம்" என்றுயிற்று; அவன் வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கையாவது:— "ஸ்வயம்ப்ரகாஶஜ்ஞாநாதி குணகமாய், "ராவவொஹுகிவெவெஒஹீழ்" என்று பிராட்டிமாரோபாதியும் ஸ்ரீகௌஸ்துஹத்தாபாதியும் உம்மோட்டைச்சேர்த்தி நமக்கு ஸத்ருஶமாய்க்காணுமிருப்பது: வந்தேறியான குறையைப் பார்க்கக்கடவீரல்லீர் காணும்" என்றுயிற்று. "இந்தஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தை இவர்நெஞ்சிலே படுத்தவே இவர் நம்மைவிடார்; அதுசெய்யுமிடத்தில் முதலிலே 'ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பாரீர்' என்னில்; அவ்வாயன்றி யானறியேன்' என்று நம்முடைய குணங்களிலே கால்தாழ்ந்து, புறம்பொன்றில் போகாதவராகையாலே, 'மின்மினிபோலேஇருக்கிற இதுகொடு காய்யமென்?' என்று அத்தைக் காற்கடைக்கொண்டு பிடிதாரார்" என்றுபார்த்து, தன்வடிவைக்காட்டி இவரைவரவணைத்து, இவருடைய ஸ்வரூபம் தனக்கு ப்ரகாரமாய், தன்னைக்காணும் காட்சிக்குள்ளே காணலாம்படியிருக்கிறபடியையும், தனக்கும் நிறங்கொடுக்கும்படியான வைலக்ஷண்யத்தை உடைத்தாயிருக்கிறபடியையும் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு ப்ரீதராகிறார். முதல் இரண்டுசைப்பாட்டாலே — தன்வடிவழகைக்காட்டி, அவ்வழியாலே ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கிறதுயிருக்கிறது. "முதல் இரண்டரைப்பாட்டு ஆத்மாஶ்ரயமென்னுமிடத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கைக்காக ஆஶ்ரயமான தன்னைக் காட்டிக்கொடுக்கிறான்" என்றும் சொல்லுவர். * "இருத்தும் வியந்தில் அழகு பின்னுட்டுகிறது" என்றும் சொல்லுவர்கள்.

ஈடு.— * மாயக்கூத்தனில் இவர்க்கோடின விடாயெல்லாம் ஆறும்படி வந்து ஸம்ஸ்லேஷித்து, தன்விடாயுந்தீர்ந்து, இவரைப்பெற்ற பேற்றாலே ப்ரீதனுய், "நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே இங்ஙனே சேரவிழுந்தது. இனி ப்ரவ்ருத்தமான ஸம்ஸ்லேஷம் ஸுகிலமாகவொண்ணுது; இவராகிறார் - * வளவேழுலகிலாழ்வாராயிற்று; நம்மைக்கிட்டக்கொள்ள 'சிறியேனுடைச்சிந்தை' என்று தம் அயோக்யதையை அநுஸந்தித்தவர், இன்னம் அதுபின்னுட்டி அகலப்பார்ப்பர்; ஏற்கவே பரிஹரிக்கவேணும்" என்றுபார்த்து, "இனி இவர்தாம் அகலப்பார்ப்பதும் 'அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப்போந்த ஆத்மவஸ்து அங்குத்தைக்கு யோக்யமன்று' என்றுயிற்று: இது அங்ஙனல்ல, வந்தேறியான இத்தைப்பா

கண்கள்சிவந்து ப்ரவேஶ: கீழும் மேலும் ஹகவத்ப்ரகாரணமாயிருக்க, இதில் ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகிறதுக்கு ஸங்கதியெது? என்கிற ஶங்கையிலே ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் - மாயக்கூத்தனில் இத்யாதி. சரமப்தத்தாலே - ஆழ்வாருடையவிடாயும் தீர்ந்ததென்றபடி. ஸுகுதில்யப்ரஸக்தி ஏதென்ன - இவராகிறார் இத்யாதி. பரிஹரிக்கும் க்ரமமேதென்ன - இனிஇவர்தாம் இத்யாதி. அடியைப் பாரீர் என்றது - இவ்வாத்ம வஸ்துவினுடைய ஸ்வாஹாவிகா

ராதே அடியைப்பாரீர்'' என்று, ''இவ்வாத்மவஸ்துவினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை இவர் நெஞ்சிலே படுத்தவேணும்'' என்றுபார்த்து; ''நித்யமாய், ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமாய், நமக்கு அத்யந்தபோஷமாய்க்காணு மிருப்பது; நீர் கிட்டுமது நமக்கு அவத்யமல்ல: கௌஸ்துபத் தோபாதி பிராட்டிமாரோபாதி நமக்கு நிறமாமித்தனே'' என்று இவருடைய ஸ்வரூபவை லக்ஷண்யத்தை இவர்நெஞ்சிலே படுத்துகிறுளுய்; ''அதுசெய்யுமிடத்தில், 'உம்முடைய ஆத்மஸ்வரூபமிருக்கும்படி காட்டவாரீர்' என்றல், 'மின்மினிபோலே யிருக்கிற இதில் சரக்கென்?' என்று இவர் இசைவாரொருவரல்லர்; 'அவ்வாயன்றியானறியேன்மற்றருள்' என்று நம்வடிவழகிலே துவக்குண்டிருப்பதொன்றுண்டு; நம்மை முன்னிட்டு நமக்கு ப்ரகா ரமாயிருக்கிற ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக்கொடுப்போம்'' என்று பார்த்து, ''வாரீர், நம்மு டைய வடிவழகிருக்கிறபடிகண்டீரே; நம்மைக் காணும் காட்சியிலே உம்மையுங் காண லாய்க்காணு மிருப்பது'' என்று தன்னுடைய வடிவழகை முற்பட அநுஸவிப்பித்து, தன க்கு நூபுராதிகளோபாதி அத்யந்தஸோக்யமுமாய் அத்யந்தபோஷமுமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூ பத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க, அத்தை அநுஸவித்து இனியராகிறுர். இத்திருவாய்மொழியில் முதலிரண்டரைப்பாட்டாலே-தன்னையநுஸவிப்பித்து, அநந்தரம் ஆத்மஸ்வரூபத்தைக்காட் டிக்கொடுத்தாளுயிருக்கும். அதுக்குஅடியென்? என்னில், —''வஸ்துதான் ஸ்வாச்ரயமாயல் லது இராமையாலே ஆச்ரயமான தன்னைக்காட்டி, பின்னை ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிக் கொடுக்கிறுன்''என்பாரு முண்டு. அன்றிக்கே, ''ஸ்வரூபமிருக்கும்படியைக் காட்டித்தரவாரு மென்றல் இசையார்' என்று தன்னை முற்படக் காட்டிக்கொடுக்கிறுன்'' என்பாருமுண்டு. ''இரண்டரைப்பாட்டாலும் - * இருத்தும்வியந்திற்கலவி பின்னுட்டுகிறது'' என்பாரு

முதற் பாட்டு.

கண்கள்சிவந்துபெரியவாய் வாயுஞ்சிவந்துகனிந்து உள்ளே
வெண்பலிலகுசுடரிலகு விலகுமகரகுண்டலத்தன்
கோண்டல்வண்ணன்சுடர்முடியன் நான்குதோளன்குனிசார்ங்கன்
ஒண்சங்கதவாளாழியான் ஒருவனடியேனுள்ளானே.

ந.—(கண்கள்சிவந்து.) - என்னேடே ஸம்ப்ர

ணுடைய ஸ்த்தைர்யார்த்தமாகத் தன்னுடைய நிரவதிகமான அழகைக்காட்டி என்னை வஸீகரித்துக்கொண்டு என்னுள்ளே இருந்தருளினனென்கிறுர்.

காரத்தைப் பாரீர்என்றபடி. ''அடியைப்பாரீர்'' என்றதின் விவரணம் - நித்யமாய் இத்யாதி. ஆனல், ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வரூபத்தையும் சொன்னவநந்தரம் ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுவானென்? என்ன அருளிச்செய்கிறுர் - அதுசெய்யுமிடத்தில்என்றுதொடங்கி மே லெல்லாம். நம்மைக் காணும்காட்சியிலே இத்யாதிக்கு - நம்முடையவிக்ரஹாதிகளோபாதி உம்முடைய ஸ்வரூபமும் நமக்குப்பாரதந்த்ரமான ஆகாரத்தாலே ஹேக்யமாயிருக்குமென்றுகருத்து. கீழ், கௌஸ்துபத்தோபாதி என்றது - ப்ரணயித்வநிபந்தந ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே; இங்கு நூபுராதி களோபாதி என்றது தத்த்வஸ்த்திதியால்வந்த ஆழ்வாரபிப்ராயத்தாலே. அதுக்கடியென்? என்னில் என்றது - ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டுகிறவிடத்திலே முதலிரண்டரைப்பாட்டாலே அநுஸவிப்பிக்கைக்கடியென்? என்னில் என்றபடி..

ஒ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமான் தன்னைட்டைக் கலவியாலே புதுக் கணித்து ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டக்கண்டு அநுபவிக்கிறார்.

[வாயும் சிவந்துகனிந்து] - நிரதிசயபோக்யமான செவ்வியையுடைத்தாய். [உள்ளே வெண்பலிலகு சுடரிலகுவிலகு மகரகுண்டலத்தன்] - என்னைட்டைக் கல்வி யாற்பிறந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே முறுவல்செய்த திருப்பவளத்தில் சிவப்போடு பசை தொடையாய் உள்ளே விளங்காநின்றுள்ள திருமுத்தின் ஒளியையும் விளங்காநின்று கொண்டு அலைந்துவருகிற மகரகுண்டலத்தையுமுடையான். சங்கு, கதை, வாள் ஆழி யான். [ஒருவன்] - அத்விதீயன்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஸர்வப்ரகாரவிலக்ஷணமான வடிவழகோடே என் னெஞ்சுக்குள்ளே புகுந்திருந்தானென்கிறார்.

(ஸம்ஸ்லேஷப்ரீத்ய திசயத்தாலே), கண்கள் - திருக்கண்கள், சிவந்து - சிவந்து, பெரியவாய் - பெருத்திருப்பனவாய், (அப்படியே), வாயும் - திருவதரமும், சிவந்து - சிவந்து, கனிந்து - பழுத்து, உள்ளே - அகவாயிலே, வெண் - வெளுத்த, பல்- திருமுத்து நிரையினுடைய, இலகு - விளங்குகிற, சுடர் - சுடரையும், இலகு - அத் யுஜ்ஜ்வலமாய், விலகு - அசைகிற, மகரகுண்டலத்தன் - மகரகுண்டலத்தையுமுடைய னைப், (இவ்வவயவசோபைக்கும் பரபாகரூபமாய்), கொண்டல் - காளமேகத்தின், வண் ணன் - நிறம்போலேயிருக்கிற ரூபசோபையையுடையனைப், (அவ்வடிவழகுக்குத்தகுதி யாய்), சுடர் - பேரொளியையுடைத்தான, முடியன் - திருவபிஷேகத்தையுடையனைப், நான்கு தோளன் - (அந்த ஸர்வேச்வரத்வானுரூபமான) நாலுதிருத்தோள்களையுமுடை யனைப், (“ஶ்ரீவத்ஸவக்ஷஸ்தலசோபிதஶ்ரீ”) என்கிறபடியே அந்த புஜகல்பகம் பூத் தாற்போலேயிருக்கிற), குனி - வளைந்த, சார்ங்கம் - ஸ்ரீசார்ங்கம், ஒண் - உர்ஜிதமான, சங்கு - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம், கதை - கௌமோதகி, வாள் - நந்தகம், ஆழியான் - திரு வாழியாகிற திவ்யாயுதத்தையுடையனைப், ஒருவன்-(இவ்வவயவசோபையாலும் ஆபரண சோபையாலும் ஆயுதசோபையாலும்) அத்விதீயாகாரனானவன், அடியேன் - (இவ்வழ கிலே துவக்குண்டு) அடியேனான என்னுடைய, உள்ளான் - அகவாயிலே ப்ரகாசியா நின்றான். சங்குகதையென்கிற இத்தை - சங்கதையென்று கடைக்குறைத்தலாய்ச் சொல்லிற்று.

இ.—முதற்பாட்டில், அவன் தம்மோட்டைக்கலவியாலே புதுக்கணித்த ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டக் கண்டநுபவிக்கிறார்.

[கண்கள் சிவந்து] - “தவளயோகவர்ணம் வாஸுதேவகுதிவகூஷிணீ” என்று கண்களாகிறது சிவந்திறே இருப்பது. இப்போது சிவந்து என்கிறது - * மாயக் கூத்தனில் விஸ்லேஷத்தாலே விவர்ணமானது, ஸம்ஸ்லேஷித்தபின்பு தன்நிறம்பெற்ற படி. கண்ணிலே துவக்குண்டு கால்வாங்கமாட்டாதே யிருக்கிறவிருப்பு, இசையிலே காணுமித்தனை. [பெரியவாய்] - எகரூபமாயிருக்கிற இதுக்கு வ்யஞ்ஜகங்கள் உண்டோ? என்னில்,—கர்மநிபந்தநமாய் வருமது இல்லையென்னுங்காட்டில், வாத்ஸல்ய நிர்பந்தநமாய் வருமதுதவிராதே; ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷத்தில் அவிக்ருதனுகில் ஆஸ்ரய ணீயனன்றிக்கே ஒழியுமிறே. அவனும், கடலுடைந்தாற்போலே தன்னளவிலே விக் ருதனுகக்கடவனிறே. [வாயும் சிவந்து] - கண்களையன்றிக்கே, “செவ்வாயுந்திவெண்

பல்சுடர்க்குழை” என்று கலஷியாற்பிறந்த சிவப்பைச்சொல்லுகிறது. [கனிந்து] - சிவப்பாய்ப்பரிந்து போகையன்றிக்கே, நெய்ப்பூறியிருக்கை. நிரதிஶயலோக்யமான செவ்வியைச் சொல்லுகிறது. [உள்ளே வெண்பலிலகுசுடர்] - உள்ளே விளங்காநின்றுள்ள திருமுத்தொளியையும். [உள்ளே] - திருவயரத்துக்குள்ளுப் புகுகையினுடைய அருமை சொல்லுகிறது. [வெண்பலிலகு சுடர்] - சிவப்புக்கு பாஹாமமாய்க்கொண்டு விளங்காநின்ற ஒளி. அது இத்தைத்தள்ள, இது அத்தைத்தள்ள இட்டளத்தில் வெள்ளம்போலே முழாவாநிற்கை. [இலகுவிலகு மகரகுண்டலத்தன்] - திருக்குழலில் இருட்சிக்கு ப்ரகாஶமாய் அலைந்துவருகிற திருமகரக்குழையையுமுடையவன். அலைந்து வருகையாவது - இவரைப்பெற்ற பேற்றாலே “இதுவோ ஸம்பாவிப்பதே!” என்று திருமுடியை அசையாநிற்கை. [கொண்டல் வண்ணன்] - வர்ஷாகாலமேகம்போலே வடிவு குளிர்ந்தது. [சுடர்முடியன்] - தன்அழகாலே அல்லாத அழகை அடங்கமுட்டாக்கிடும் திருவபிஷேகத்தையுடையவன். * மாயக்கூத்தனில் விடாய்த்திருகையாலே வந்தபுகர். “முடிசேர் சென்னியம்மா” என்று இவர் கூப்பிடாநிற்க, இவரை உபேக்ஷித்துக்கவித்திருப்பதொரு முடியுண்டோ? ராஜ்யபவர்ஶம் நோவுபடாநிற்க, ராஜாக்களைய் முடிசூடியிருப்பது ஓர்வற்றமுண்டோ? [நான்குதோளன்] - இவரை அணைக்கையாலே தோள்களும் பணைத்தது. ஆத்மகுணங்களளவில் நிற்பார் இவ்விஷயத்தில் தேசிகரல்லர். இப்படி வடிவழகுக்கு அவ்வருகு அறியாதிருக்கையாயிற்று இதில் தேசிகளுகை. ப்ரயோமத்தில் ருசிஜநகமாய், பின்பு ஶ்ரவணாஶ்ரயமாய், பின்பு ஸஹாஶ்ரஹணத்துக்கு விஷயமாயிறேபிருப்பது. [குணிசார்ங்கன் இத்யாதி] - “மகரகுண்டலத்தன்” என்கிறவோபாதி, இவையும் சில ஆபரணங்களிருக்கிறபடி. வீரர்கள்பிடித்த வில்லாகையாலே, தானே வளைந்தாயிற்று இருப்பது. “வளையுமிணைலவில்” “உண்பது சொல்லி லுலகளந்தான் வாயமுதம்.” ஔர்ஜநீயமான சங்கு கதை வாள் ஆழியான். [ஒருவன்] - புண்டரீகாக்ஷனுய், காளமேகநிலை ஶ்யாமனுய், சதுர்பாஹுவுய், ஶங்கசக்ராதி திவ்யாயுதயோபேதனுகையாலே அத்விதீயன். [அடியேன்] - அவனுடைய ஶேஷித்வம் அத்விதீயமாயிருக்கிறுப்போலே த்ரிவியாத்மவர்ஹத்திலும் இவருடைய ஶேஷத்வம் அத்விதீயம். ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலன்றிக்கே அழகுக்குத்தோற்று-அடியேன் என்கிறார். [உள்ளானே]-“யாவுகாஶஃ” என்று கேட்டேபோம்படியான அழகு, வயிரப்பேழை திறந்தாற்போலே அவயவஶோபையும் ஆபரணஶோபையுமாய் மினிரா

ஈடு.—முதற்பாட்டு. அவன், தம்மோட்டைக்கலவியாலே புதுக்கணித்த திவ்ய ஸௌந்தர்யாதிகளோடே என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்தானென்கிறார். நம்ஆழ்வார்கள், வடிவழகுக்கு அவ்வருகு ஸ்வரூபகுணங்களில் இழியமாட்டார்கள்: திவ்ய விக்ரஹத்தை ஶாஸ்த்ரஹாஶ்ரயமாகப் பற்றினபின்னை அவ்வருகுபோவானென்று ஶாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகிறது - இத்தைவிட்டுப் போகச் சொல்லுகிறதல்ல: ஸ்வரூபகுணங்களும் உபாஸ்ய

முதற்பாட்டு.—கண்கள் இத்யாதி. “கண்கள்சிவந்து” என்றுதொடங்கி, “ஒருவனடியேனுள்ளானே” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தஅவதாரிகை - அவன், தம்மோட்டை இத்யாதி. ஸ்வரூபகுணங்களைவிட்டு விக்ரஹத்தை அநுபவிப்பானென்? என்ன - நம்ஆழ்வார்கள் இத்யாதி. விக்ரஹத்தைவிட்டு ஸ்வரூபகுணங்களிலே போவானென்று ஶாஸ்த்ரஞ்சொல்லாநின்றதேயென்ன,—திவ்யவிக்ரஹத்தை இத்யாதி. ஆனால், எதிற்காகச் சொல்லுகிறதென்ன - ஸ்வரூபகுணங்களும்

மென்கைக்காகச் சொல்லுகிறது. அவன் தன்னோடு பிராட்டிமாரோடு ஸேஷபூதரோடுவாசியில்லை; எல்லார்க்கும் அஹிமதமாயிருக்குமாயிற்றுத் திருமேனி.

[கண்கள்சிவந்து] - ''தஸ்யயதாகப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ'' (தஸ்யயதாகப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ) என்று கண்களாகில் சிவந்திருக்குமிறே; இப்படியிருக்கச்செய்தே * மாயக்கூத்தனில் விஸ்லேஷத்தாலே விவர்ணமானது, * இருத்தும்வியந்தில் ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே தன்னிறம்பெற்றபடி. கண்ணிலேதுவக்குண்டு கால்வாங்கமாட்டாதே யிருக்கிறவிருப்பு, இசையிலேகாணுமித்தனை [பெரியவாய்] - வ்ருத்தி ஹ்ராஸாதிக ளுண்டாகிறதாயிற்று. 'ஸதைகரூபரூபாய' (ஸதைகரூபரூபாய) என்கிறது - கர்மநிபந்தநமான விகாரங்கள் இல்லையென்ற இத்தனையொழிய ஆஸ்ரித ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே பிறக்கும் விகாரத்தை இல்லையென்கிறதன்றே; அப்படியேயான வன்று ஆஸ்ரயணீயனன்றிக்கே யொழியுமே. அவனும் தன்னளவிலே விக்ருதனுகக் கடவனிறே. [வாயும்சிவந்து] - கண்ணேயன்றிக்கே, திருவதரமும் தன்னிறம் பெற்றபடி சொல்லுகிறது. ''செவ்வாய் - வெண்பல் சுடர்க்குழை'' என்றது பின்னாட்டுகிறபடி. [கனிந்து] - இச்சிவப்பு, தன்னிலேயூறி நெய்த்துத் தோற்றுநின்றதாயிற்று. [உள்ளே]-திருவதரத்தில் சிவப்பைவிட்டு, உள்ளுப்புகுகையிலுண்டான அருமையடையத் தோற்றுகிறது. [வெண்பலிலகுசுடர்] - திருவதரத்திற்சிவப்புக்குப் பரபாகமான வெண்மையையுடைத்தாய், தேஜஸ்ஸாநின்று சுழியாநின்றதாயிற்று. [இலகுவிலகுமகரகுண்டலத்தன்]-திருக்குழலிலிருட்சிக்கு ப்ரகாஶகமாய், அலைந்துவருகிற திருமகரகுண்டலத்தையுடையவன். ''இக்கலவி நமக்கு ஸம்பவிப்பதே!'' என்று தலைசீய்த்துப்படாநின்றுள்ளபோலே கடலுடைந்தாற்போலே தன்னளவிலே ஹ்ருஷ்டனுகாநின்றுள். [கொண்டல் வண்ணன்] - வர்ஷாகவலாஹகம்போலே வடிவும் குளிர்ந்து கறுத்தது. முன்பு விவர்ணமாய்ப்போலே திருமேனியிருந்தது. [சுடர்முடியன்] - தன்னழகாலே அல்லாதவழகை முட்டாக்கிடும் திருவபிஷேகத்தையுடையவன். * மாயக்கூத்தனில் இவர் விடாய்தீர்ந்தபின்பாயிற்று முடியும் நற்றரித்தது. ''முடிசேர்சென்னியம்மா'' என்றிறே கூப்பிட்டது. [நான்கு

இத்யாதி. விக்ரஹந்தான் பிராட்டிமார்க்கொழிய ஸேஷபூதர்க்கு அபிமதமாகக் கூடுமோவென்ன

இப்போது ''சிவந்து'' என்கையாலே ஹாவம் - ''தஸ்யயதா'' இத்யாதி. சிவந்து என்கிற ஸ்வரத்துக்கு ஹாவம் - கண்ணிலே இத்யாதி. வ்ருத்திஹ்ராஸாதிகளுண்டாலல், ''ஸதைகரூபரூபாய'' என்கிறத்தோடு விரோதியாதோவென்ன - ஸதைக இத்யாதி. அப்படியேயாலுலோவென்ன - அப்படியே இத்யாதி. ''பெரியவாய்'' என்றதுக்கு ஹாவம் - அவனும் இத்யாதி. பெரியவாய் - பெருத்தென்றபடி. தன்னளவிலே என்றது - தன்பெருமைக்கீடாக என்றபடி. ''வாயும்'' என்றசப்தார்த்தம் - கண்ணேயன்றிக்கே இத்யாதி. ''இருத்தும் வியந்திற்கலவி பின்னுட்டுகிறது'' என்றத்தை ஊர்ஜிப்பிக்கிறார் - செவ்வாய் இத்யாதி. ''உள்ளே'' என்ற ஸ்வரத்துக்கு ஹாவம் - திருவதரத்தில் இத்யாதி. விலதனம் - சலித்தல். திருமகரகுண்டலத்துக்கு அஸாதாரணகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் - இக்கலவி இத்யாதி. கீழெல்லாவற்றுக்கும் ஹாவம் - கடல் இத்யாதி. இப்போது ''கொண்டல்வண்ணன்'' என்கைபாலே ஹாவம் - முன்பு இத்யாதி. திருவபிஷேகத்துக்கு விக்ருதியேதென்ன - மாயக்கூத்தனில் ஏதான் இவர் ஆசைப்பட்டபடியேவந்து அநுபவிப்பித்ததுக்குத்யோதகமாக இருக்குமென்

தோளன்] - இவரை அணைத்தபின்பு தோள்கள் பணைத்தபடி. [குனிசார்ங்கன்] - "மகர குண்டலத்தன்" என்கிறவோபாதி, இவையும் சிலவாபரணங்க ளிருக்கிறபடி. வீரர்கள் கையில் வில்லு வினையில்லாதபோதும் வளைந்தேயிருக்குமிறே. [ஒண்சங்கு] - "உண் பது சோல்லில்," "உன்செல்வம் சாலவழகியது" என்னும்படியான ஒண்சங்கு. [கதைவாளாழியான்] - இவற்றையுடையவன். [ஒருவன்] - புண்டரீகாக்ஷனுய், கால மேகநிபம்யாமனுய், சதுர்ப்புஜனுய், ஸங்வசக்ராதிவ்யாயுயோபேத னுகையாலே அத்விதீயன். [அடியேன்] - அவனுடைய ஸௌஷித்வம் அத்விதீயமா யிருக்கிறப்போலே, இவருடைய ஸௌஷ்டவமும் அத்விதீயம். அதாவது- ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலன்றிக்கே அழகுக் குத்தோற்று - அடியேனென்கிறார். [உள்ளானே] - பராகர்த்தமான மநஸ்ஸை ப்ரத்யக் விஷயமாக்கினவாறே, "யுவாகுமாரः" (யுவாகுமாரः) என்று கேட்டேபோம்வடி வழகு, வயிரப்பேழை திறந்தாற்போலே அவயவஸௌபையும் ஆயுதஸௌபையும் ஆபரண ஸௌபையுமாய் மிளிராநின்றதாயிற்று. (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

அடியேனுள்ளான்உடலுள்ளான் அண்டத்தகத்தான் புறத்துள்
படியேயிதுவென்றுரைக்கலாம்படியனல்லன் பரம்பரன் [ளான்
கடிசேர்நாற்றத்துள்†ளாலே இன்பத்துன்பக்கழிநேர்மை
ஒடியாவின்பப்பேருமையோன் உணர்விலும்பரோருவனே.

ஆ.—[அடியேனுள்ளான்] - அஸங்க்யேயமான அண்டங்களுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனுய், நிரஸ்தஸமாப்யதிகனுய், அநாக்ராத துஃககந்த நித்யஸித்த நிரவயிகாநந் தத்தையுடையனுய், ஸர்வஜ்ஞனுய், நிரவதிகஸுகமயிருந்துவைத்து, என்னுடைய நிகர்ஷத் வதையும் தன்னுடைய உத்கர்ஷத்தையும்அநுஸந்தித்து, தன்னோடு கலந்து பரிமாறு கைக்கு நான்ஈடல்லேனென்று அகலுகிறேனென்னும் பயத்தாலே என்னுல்தன்னைவிட முடியாததொருபடி தன்னழகைக் காட்டிக்கொண்டு என்னுள்ளே புகுந்தருளுகையன் றியே என்னுடம்பினுள்ளேயும் புகுந்தருளினனென்கிறார்.

கிறார் - முடிசேர் இத்யாதி. ஆபரணங்களோடே ஆயுதங்களை எடுக்கிறதுக்கு ஹேவம் - மகாதண் டலத்தன் இத்யாதி. 'குனி' என்றதுக்கு ஹேவம் - வீரர்கள் இத்யாதி. "ஒண்சங்கதை" என்றது- கடைக்குறைத்தலாய், ஒண்சங்கு கதை'என்றபடி. சங்குக்கு ஒண்மையேதென்ன - உண்பது இத் யாதி. நாய்ச்சியார்திருமொழி. அத்விதீயத்வமேதென்ன-புண்டரீகாக்ஷனுய் இத்யாதி. "ஒருவன்" என்றதை "அடியேன்" என்றதோடேகூட்டி ஹேவாந்தரம் - அவனுடைய இத்யாதி. ஸௌஷத் வம் அத்விதீயமாகையாவதேதென்ன - அதாவது இத்யாதி. உள்ளான் - உள்ளேயிருக்கிறானென் றபடி. "கண்கள்சிவந்து" என்றுதொடங்கி, "உள்ளான்" என்னுமளவுக்கும் ஹேவம் - பராகர்த்த மான இத்யாதி. வயிரப்பேழை - வஜ்ரங்களிருக்கிறபெட்டி. வயிரப்பேழைதிறந்தாற்போலே என்கிறவிடத்திலே. "ஸ்ரீராஜராஜகேஸரி" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். க்ரமேணுந்வயः. "உள்ளே வெண்பல்" இத்யாதிக்கு - அகவாயிலே வெளுத்தபல்லினுடைய ப்ரகாசிக்கிற தேஜஸ்ஸையும், இலகு - ப்ரகாசிப்பிப்பதாய், விலகு - சலியாதிற்கிற, மகாகுண்டலத்தையுமுடையவனென்று ஸம் தார்த்தம். (க)

---

† ஆல், ஐ-என்ற இரண்டும் அசை யென்னலாம்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸர்வவிலக்ஷணனாயிருக்கிற எம்பெருமான், என் உள்ளே புகுந்தருளுகையன்றிக்கே, என்ஶரீரத்தினுள்ளே புகுந்தருளினன் என்கிறார். என்னுள்ளா னென்னவேண்டுமிடத்திலே "அடியேனுள்ளான்" என்கையாலே - அடியேனென்றும் நானென்றும் பர்யாயம்.

[அண்டத்தென்று தொடங்கி] - ஸர்வஶதனுய் தனக்கு உபமானரஹிதனுய் மேற்பட்ட பதார்த்தங்களுக்கும் மேற்பட்டுள்ளான். [கடிசேர் என்றுதொடங்கி] - லோகத்திற்காண்கிற விலக்ஷணமான நாற்றத்தையுடைய ஆலையை அநுஸந்தித்தாலுள்ள ஸுவத்தில் அஸ்யிரத்வாதி தோஷம் நீக்கிஞலுள்ள வைலக்ஷண்யத்தையுடைத்தாய் நித்யமுமாயிருந்துள்ள ஆநந்தத்தை உடைத்தான. [உணர்வினுள்ளபொருவனே] - அறிவில் மேற்பட்டு அத்விதீயனுயுள்ளான். அறிவில் மேற்பட்டிருந்துள்ள * அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாயுள்ளவனென்றுமாம்.

ப.— அநந்தரம், ஸர்வாந்தராத்மபூதனுய் நிரதிஶய ஜ்ஞாநாநந்தயுக்தனை வன், என் ஆத்மாவோடு சரீரத்தோடு வாசியற உள்ளே புகுந்துநின்று னென்கிறார்.

அண்டத்து - அண்டத்தகவாயிலுண்டான ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும், அகத் தான் - அந்தராத்மாவாய், புறத்து - புறவாயில் அவ்யக்த மஹதஹங்காரங்களுக்கும், உள்ளான் - ஆத்மபூதனுய், இதுவே - இதுவே, படி-ப்ரகாரம், என்று - என்று, உரைக் கலாம்படியன் - சொல்லலாம்படி இருப்பதொரு ப்ரகாரத்தையுடையன், அல்லன் - அல்லனுய், பரம்பரன் - (பரரான நித்யமுக்தர்களுக்கும்) பரனுயிருப்பானொருவனுய், கடிசேர் நாற்றத்துள்ளாலை - விலக்ஷணமான கந்தங்களெல்லாம் சேர்ந்த பரிமள ஸமுதாயத்தை அவகாஹித்தநு஭வித்து, இன்பம் - இன்பத்தினுடைய, துன்பம் - (அல்பாஸ்திரத்வாதி நிபந்தநமான) துன்பத்தினுடைய, கழி - கழிவையுடைத்தான, நேர்மை - ஸூக்ஷ்மாம்ஶத்தினுடைய, ஒடியா - (விச்சேத ரஹிதமாகையாலே) நித்ய மான, இன்பம் - ஆநந்தத்தினுடைய, பெருமையோன் - அபரிச்சேத்யதையையுடைய னுய், உணர்வில்-ஜ்ஞாநத்தில்வந்தால், உம்பர் - அந்த (ஆநந்தம்போலே நித்யத்வஅபரிச் சிந்நத்வங்களாலே) மேலாயிருப்பான், ஒருவன்—, (ஸ்வஶக்தைகநிரூபணீயமான அஹமர்த்தத்தினுடைய): உள்ளான் - அகவாயிலே அந்தராத்மதயா நில்லாநின்றான்; உடல் - (அத்யந்தஹேயமான) ஶரீரத்தினுடைய, உள்ளான் - ஹ்ருதயாம்ஶத்தி லேயும் வர்த்தியாநின்றான். படியேயிதுவென்று - உபமாநராஹித்யத்தைச் சொல்லிற் றாகவுமாம். ஸந்தாநுபவஸுவத்ருஷ்டாந்தம், ப்ரதிபத்த்யர்த்தமாகச் சொல்லுகிறது; உயலிங்கவிஶிஷ்டமாய், ஸ்வேதர ஸமஸ்த விலக்ஷணமான ஜ்ஞாநாநந்த மாஹாத்ம்யத் துக்கு த்ருஷ்டாந்தமில்லாமையாலே.

இ.—இரண்டாம் பாட்டில், ஸர்வவிலக்ஷணனுயிருக்கிறவன் என்னுள்ளே புகுந்தருளுகையன்றிக்கே, என்ஶரீரத்திலே வந்து கலந்தானென்கிறார்.

[அடியேனுள்ளான்] - என்னுள்ளானென்னவேண்டும் ஸ்தாநத்திலே "அடி யேனுள்ளான்" என்றது, அடியேனென்கிறது - அஹம்ஶப்தபர்யாயமாகையாலே. ஜ்ஞாநாநந்தங்களிலும் அந்தரங்கம் ஸுவத்தினுடைய ஸ்வரூபத்வமென்கை. [உடனுள்ளான்] - சேதநனுக்கு, திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திலும் திவ்யமங்களவிக்ரஹமே உத்தேஶ்யமாயிருக்கிறாப் போலே, ஆஶ்ரிதன் ஸ்வரூபத்திற்காட்டிலும் இவன் தேஹத்தையாயிற்று ஈஶ்வரன்விரு

ம்பியிருப்பது; சேருக்கர் அலிமதவிஷயத்தில் அழுக்கு உகக்குமாபோலே. இத்தால்-ஜீவ பரமேஶ்வரும், ஜீவர்களுக்கு பரஸ்பரமேஶ்வரும், ஶேஷஶேஷித்வ ஸம்வந்யமும் அபரமார்யம்" என்றும் "ஔபாயிகம்" என்றும் சொல்லுகிற பக்ஷங்கள் அர்யாதப்ரதிக்ஷிப்தங்கள். அழ்வானுக்கு திருக்கோட்டியூர்நம்பி, "'அடியேனுள்ளான்' என்னப்பெற்றபடியென்!" என்று பணித்தார். 'உம்முடைய திருமேனியை விரும்புகிறவன் ஆர்?' என்ன,—சொல்லுகிறது மேல்: [அண்டத்தகத்தான்] - அண்டாந்தர்ஹ்ருதயங்களென பர்யங்களோடு புறம்புள்ளபர்யங்களோடு வாசிபற ஸர்வஹ்ருதனவன். ஸர்வஹ்ருதமான வஸ்துகிடீர் ஒருவ்யக்தியில் எகதேசமான ஶரீரத்திலே அகப்பட்டதென்கை.-[படியேயிது]-[இதுவே - படி] - ஸர்வயாஸத்ருஶமாயிருப்பதோர் உபமாநத்தை உடையவனல்லன். ஸர்வஹ்ருதமுமாய், ஸர்வநிர்வாஹகமுமாய் இருப்பதொரு வஸ்துவுண்டாகிலிதற ஒப்புச் சொல்லலாவது. சொல்லும் படிதான் என்? என்னில்,—[பரம்பரன்] - மேலானவற்றுக்கெல்லாம் மேலானவன்: "நெதிநெதி" என்கிறபடியே இவ்வளவன்று என்னுமித்தனை. இவ்விஷயத்தை ப்ரதிபத்திபண்ணும்படிதான் என்? என்னில்,—[கடிசேர் நாற்றத்துள்ளாலே] - வேஙகள் "நிலமன்று" என்றுமீண்டதை இவர்நிலமாக்கிப் பேசுகிறார்காணும். "கடி" என்றும், "நாற்றம்" என்றும் - பரிமளம். மீமிசைச் சொல்லாய் - மிக்கபரிமளமென்கை. "கடி" என்று - புதுமையாய், செவ்விப்பரிமளமென்றுமாம். பரிமளத்துக்கு உள்ளும்புறம்புமில்லாதபடியாலே நாற்றத்திலென்றபடி. [இன்பத்துன்பக் கழிநேர்மை] - அதினுடைய அநாதிவத்தால்வந்த ஸுகத்தில், ஔவாம்ஶத்தைக் கழித்தநேர்மையுண்டு - நுண்மை, ஸௌவாம்ஶம். புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகையாலே - அதில் அல்பாஸ்ரயங்கள் ஔவாம்ஶம்; அதுகழிந்த நுண்மை - ஸௌராம்ஶம். [ஒடியாவின்பப் பெருமையோன்] - ஒடியாததுமாய், பெரியதுமான ஸுகத்தையுடையவன். நித்யமாய், நிரதிஶயமான ஆநந்தத்தையுடையவன். [உணர்வி லும்பரொருவனே]-ஜ்ஞாநத்தில்வந்தால் மேலான ஒருவன். அத்விதீயஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபனென்கை. [ஒடியாவின்பப் பெருமையோ ணர்விலும் பரொருவன் - அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்] - எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஹணீயவிஷயமாயிருக்கிறவன்கிடீர் என் ஶரீரத்தை ஆதரிக்கிறான்.

ஈடு.—என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்த அளவன்றிக்கே, என்ஶரீரத்திலேயும் புகுந்து கலந்தானென்கிறார்.

[அடியேனுள்ளான்] – திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஶ்ரீபாதத்திலே ஆறுமாஸம் ஆழ்வான் ஸேவித்துநின்று போரப்புக்கவாறே, "ஆழ்வான்! ஆழ்வார் 'அடியேனுள்ளான்' என்றபடிகண்டாயே" என்ன, "க்ருதார்த்தனானேன்" என்று போந்தாரும். என்னுள்ளான் என்னவேண்டுமிடத்திலே, 'அடியேனுள்ளான்' - என்கையாலே - ஜ்ஞாநாநந்தங்

இரண்டாம்பாட்டு, - அடியேன் இத்யாதி. "உடலுள்ளான்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - என்னுடைய இத்யாதி.

ஆத்மாவுக்குஜ்ஞாநாநந்தாதிகளும்நிரூபகமாயிருக்க,ஶேஷத்வத்தைநிரூபகமாகஅருளிச்செய்ததுக்கு ஸம்வாதம் - திருக்கோட்டியூர் இத்யாதி. 'ஜ்ஞாநாநந்யமாத்மஸ்வரூபம்' என்றும், "ஜ்ஞாநஸ்வரூபம்" என்றும், 'ஶேஷோஹரிஸர்வாதாஃ" என்றும் இத்யாதிகளாலே ஜ்ஞாநாநந்தங்களும் ஶேஷத்வமும் ஆத்மாவுக்கு நிரூபகமாகச் சொல்லாநின்றது; இதிலே அந்த

களன்று வஸ்துவுக்கு நிரூபகம்; ஸௌஷத்வமென்கை. ஜ்ஞாநாநந்தங்களிலும் அந்தரங்கம் ஸகவச்சேஷத்வமென்கை. [உடலுள்ளான்] - சேதநனுக்கு ஸகவத்ஸ்வரூபத்திலும் திவ்யமங்களவிக்ரஹமே உத்தேச்யமானாற்போலே, ஈச்வரனுக்கும், இவர்ஸ்வரூபத்திலும் இவர்கழிக்கிற ஸரீரம் உத்தேச்யமாய்த் தோற்றுகின்றது; சேருக்கர் அஹிம்தவிஷயத்தில் அழக்கு உகக்குமாபோலே. இத்தால் - ''ஜீவபரபேதமும், ஜீவர்களுக்கு பரஸ்பரபேதமும், ஸௌஷ்யஸௌஷிலயஸம்பந்தமும் அபரமார்த்தம்'' என்கிற பக்ஷங்கள் அர்த்தாத்ப்ரதிக்ஷிப்தங்கள். உம்முடைய திருமேனியை விரும்புகிறவன் 'ஆர்?' என்ன, - இன்ன னென்கிறதுமேல்:— [அண்டத்தகத்தான்புறத்துள்ளான்] - அண்டாந்தர்ஹித மானபதார்த்தங்களோடு, புறம்புள்ள பதார்த்தங்களோடு வாசியற ஸர்வகதனனவன். ஸர்வகதமான வஸ்துகிடீர் ஒருவ்யக்தியில் ஏகதேசமான ஸரீராம்ஸத்திலே அகப்பட்டதென்கை. [படியேயிது] - (இதுவே - படி.) ஸர்வதா ஸத்ருஸமாயிருப்பதோர் உபமானத்தை உடையவனல்லன். ஸர்வமுதமுமாய் ஸர்வநிர்வாஹகமுமா யிருப்பதோரு வஸ்துவுண்டாகிலிறே ஒப்புச்சொல்லலாவது. சொல்லும்படிதான் என்? என்னில், - [பரம்பரன்] - மேலானவற்றுக்கெல்லாம் மேலானவன். † ''நேதிநேதி'' (நேதிநேதி) என்கிறபடியே – இவ்வளவன்று என்னுமித்தனை. ஆனாலும் இவ்விஷயத்தை ப்ரதிபத்தி பண்ணும்படிதானென்? என்னில், [கடிசேர் நாற்றத்துள்ளாலே] - ஆலே-மது. ''கடி'' என்றும், ''நாற்றம்'' என்றும் - பரிமளமாய், மீமி

ரங்க நிரூபகமதது?'' என்று எம்பெருமானார் திருவோலக்கத்திலே ப்ரஸ்துதமாக, ஸர்வஜ்ஞராயெழுந்தருளியிருக்கச்செய்தேயும், ''இத்தை ஆசார்யமுகேந வெளியிடவேணும்'' என்றுபார்த்து, திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸந்நிதிக்கு ''ஆழ்வான்! இத்தைப்பெற்று வாரும்'' என்று வரக்காட்டியருள, அவரும் எழுந்தருளி, நம்பியைஸேவித்து, இந்த வ்ருத்தாந்தத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து, ஆறுமாஸம் ஸேவித்திருக்க, அவர் இங்காமையாலே ''எம்பெருமானார் ஸந்நிதியிலேபோய் ஸேவித்துவருகிறேன்'' என்று போகப்புக, அவரையழைத்து ''ஆழ்வான்! * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்தானே 'அடியேன்னுள்ளான், என்றபடி கண்டாயே!'' என்றருளிச்செய்ய, ''க்ருதார்த்தனானேன்'' என்று எழுந்தருளினனென்றபடி. ஹிருதயத்துக்கு வ்யாக்யாதா வாமருளிச்செய்கிறார் - என்னுள்ளான் இத்யாதி. அவையும் நிரூபகமாயிருக்க. அன்றென்கிறதென்னென்ன - ஜ்ஞாநாநந்த இத்யாதி. ஸௌஷத்வம் அந்தரங்கமாகையாவது - ஸகவத்ப்ரகாரதயா லப்தஸத்தாகமான வஸ்துவாகையாலே ப்ரதமம் ஸௌஷத்வத்தையிட்டு நிரூபித்துக்கொண்டு, பின்னை மற்றுள்ளவற்றை யிட்டுநிரூபிக்கவேண்டும்படியிருக்கை. தம்மிடத்திலிருந்தால் போராதோ? ஹேயமான ஸரீரத்தை விரும்புகைக்கு அடி வ்தென்ன - சேதநனுக்கு இத்யாதி. ஸகவத்விக்ரஹம் அப்ராக்ருதமாகையாலே விரும்புகை ப்ராப்தம்: இது ப்ராக்ருதமன்றே? உத்தேச்யமாகக் கூடுமோவென்ன - சேருக்கர் இத்யாதி. ''அடியேன்'' என்றும், ''உள்ளான்'' என்றும் சொல்லுகையாலே - ஜீவபரபேதமும், ''அடியேன்'' என்ற ஏகவசநத்தாலும், ''அண்டத்தகத்தான்'' என்கையாலும் - ஜீவபரஸ்பரபேதமும், ''அடியேன்'' என்று - ஸௌஷத்வம் சொல்லுகையாலே - ஸௌஷ்யஸௌஷிலயஸம்பந்தமும் சொல்லுகையாலே, ப்ரதிக்ஷிப்தங்க ளென்கை. புறம்புள்ள பதார்த்தங்க ளென்றது - மஹதாதிகளை. ப்தப்ரயோகத்துக்கு ஹேயமாதல், ''அண்டத்தகத்தான் புறத்துள்ளான் - உடலுள்ளான்'' என்றத்தையும் கூட்டி ஹேயமாதல்-ஸர்வகதனான் இத்யாதி. ''இதுவே-படி- என்றுரைக்கலாம்படியனல்லன்-'' இதுவே ஸர்வதா ஸத்ருஸமென்று சொல்லலாம்படியான உபமாநத்தைஉடையனல்ல

ரு ஸப்தார்த்தம். அதுக்கு ஹேதுவேதென்ன - ஸர்வமுதமும் இத்யாதி. ''மேலானவற்றுக்கெல்லாம் மேலானவன்'' என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - நேதிநேதி இத்யாதி. இவ்வளவல்லஇவ்வளவல்ல என்றபடி. ஆனாலும் என்றது - பரிச்சேதிக்கப் போகாவிட்டாலுமென்றபடி ''கடி - நாற்

---

† (ப்ரு-உப-ஸ-ஹ)

சைச்சொல்லாய் - மிக்கபரிமளமென்னை. "கடி" என்று - புதுமையாய், செவ்விப்பரிமள மென்றுமாம். பரிமளத்துக்கு உள்ளும்புறம்புமில்லாமையாலே-நாற்றத்திலென்றபடி. [இன்பத்துன்பக்கழிநேர்மை] - அதினுடைய அநுபவத்தால்வந்த ஸுகத்தில் துக்காம்ஸத்தைக் கழித்த நேர்மையுண்டு - நுண்மை - ஸுகாம்ஸம். புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகையாலே, அதில் அல்பாஸ்த்திரத்வங்கள் துக்காம்ஸம்; அதுகழிந்த நுண்மை - ஸுகாம்ஸம்: துன்பங்கழிந்த இன்பமென்றபடி. [ஒடியாவின்பப்பெருமையோன்] - ஒடியாததுமாய், பெரியதுமான ஸுகம். நித்யமுமாய் நிரதிஸயமுமான ஆநந்தத்தையுடையவன்; ‡ "ஆநந்தமய:" (ஆநந்தமய:) என்கிறார். [உணர்வி லும்பரோருவனே] - ஜ்ஞாநத்தில்வந்தால் மேலானவொருவன். அத்விதீய ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபனென்கை. [ஒடியாவின்பப்பெருமையோனுணர்விலும்பரோருவன் - அடியேனுள்ளான் - உடலுள்ளான்] - எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஹணீயவிஷயமாயிருக்கிறவன்கிடீர் என் ஸரீரத்தை ஆதரிக்கிறான்! (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

உணர்விலும்பரோருவனே அவனதருளாலுறற்போருட்டே என்
உணர்விலுள்ளேயிருத்தினேன் அதுவுமவனதின்னருளே
உணர்வுமுயிருமுடம்பும் மற்றுலப்பிலனவும்பழுதேயாம்
உணர்வைப்பெறவூர்ந்திறவேறி யானுந்தானுயோழிந்தானே.

ஆ.—(உணர்விலும்பர்.)-"இப்படி.எம்பெருமான் செய்தருளுகைக்கு ஹேதுவென்? என்னில்,—இச்சாமாத்ரமே காரணமாகச் செய்தருளினன்; அதுதான் என்னாலே வந்ததொன்றன்று: அதுவும் அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே வந்தது" என்றுகொண்டு, இப்படி * இருத்தும்விபந்திற் சொன்ன பொருளை அநுபாஷித்து, பின்னையும், இவ்வளவோ அவன் எனக்குச் செய்தருளிற்று? வ்ருத்த ஸம்ப்ரலஷ ஸ்த்தைர்யார்த்தமாக, தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாவிஷ்காரத்தாலே என்னை வஸீகரித்துவைத்ததுவும் போராமே, என்னோடுபண்ணின ஸம்ப்ரலஷத்துக்கு ஹங்கம் வருகிறதென்னும் ஹ்யத்தாலே, ஒன்றை

றத்து - ஆலையுள் - துன்பங்கழிந்த - இன்பம் - நேர்மை - சேர் - ஒடியாவின்பப்பெருமையோன்" என்று அந்வயிப்பது. சேர் - ஸத்ருஸமான என்றபடி. ஆல, பூவிலேயுண்டாமதாகையாலே, நாற்றமென்றது - பூவில் பரிமளமென்றபடி. அதில் துக்காம்ஸமேதென்ன - புஷ்பத்தில் இத்யாதி. ஒடியா - நித்யமாய் என்றபடி. விவரணம் - நித்யமுமாய் இத்யாதி. "கடி நாற்றத்து - ஆலையுள்" என்று - ஸர்வகந்தங்களையும் ஸர்வரஸங்களையும்சொல்லி, ததநுஹவத்தில் அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷங்கழிந்த ஆநந்தத்தில் ஸாராம்ஸத்தோடே ஸத்ருஸமாய் நித்யமுமாய் நிரதிஸயமுமான ஆநந்தத்தையுடையவனென்று ஸப்தார்த்தம். அந்வயித்ததுக்கு ஹாவம் - எல்லார்க்கும் இத்யாதி. அண்டத்தகத்தான் என்று தொடங்கி, பரம்பரன் - கடிசேர் நாற்றத்துள்ளும், ஆலையுள்ளுமுண்டான - துன்பங்கழிந்த - இன்பம் - நேர்மையோடே - சேர்ந்த - ஒடியாவின்பப்பெருமையோன் உணர்விலும்பரொருவன் - அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான் இத்யந்வய:. (உ)

(தை-ஆ-உ

எனக்குச்செய்யவொண்ணாததொருபடி, அஹமர்த்தவிஶிஷ்டனானதானே அஹம்ஶப்தவாச்யனென்றுதோற்றும்படி தன்னைக்குறித்து இவ்வாத்மாவுக்குண்டான நிரவதிகபுருஷார்த்தமாய் ஸாக்ஷாத்காரரூபமாயிருந்த ஶேஷதைகரஸத்வஜ்ஞாநத்தையும் தந்தருளினான்" என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், கேவலக்ருபையாலே ஸ்வவிஷயமாக இச்சையையும் பிறப்பித்து, என்னிலேடவந்து ஸம்ஶ்லேஷித்து, ஸம்ஶ்லேஷஸ்ஸூர்யார்யுமாக, ஜ்ஞாநாநந்தாமலஸ்வஹாவமாய் ஸ்வஶேஷதைகரஸமான ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் எனக்குக் காட்டியருளினனென்கிறார்.

[உணர்விலென்றுதொடங்கி] - அறிவில் மேற்பட்டிருந்துள்ள * அயர்வறுமமர்களதிபதியை அவன் ப்ரஸாதத்தாலே பெறுகைக்காக என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இருத்தினேன்: இச்சித்தேனென்றவாறு. [அதுவுமவனதின்னருளே]- அவ்விச்சைதான் பிறந்ததுவும் அவன் ப்ரஸாதத்தாலே. [உணர்வுமென்று தொடங்கி] - வைஷயிகஜ்ஞாநமும் ப்ராணனும் ஶரீரமும்மற்றுமுண்டானஅபரிச்சேதப்மான ப்ரக்ருதிவிகாரங்களும், ப்ரக்ருதியும் அபுருஷார்யமென்னும்அறிவையுடையேனும்படிபண்ணி, இவைபுருஷார்யமல்லாமையைக்காட்டினமாத்ரமன்றிக்கே ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமான ஆத்மஸ்வாக்ஷாத்காரபர்யந்தமாக என்னை நிர்வஹித்து அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே என்னைச்சொல்லும் சொல்லாலேதன்னைச் சொல்லலாம்படி ஸ்வப்ரகாரதயா நான் தனக்கு அத்யந்தஶேஷமென்னுமிடத்தையும் காட்டியருளினன்.

ப.—அநந்தரம், தன்க்ருபாதிஶயத்தாலே தான் என்னுள்ளே புகுந்திருக்கும்படி என்னை இசைவிப்பதஞ்செய்து, நான் தனக்கு ப்ரகாரபூதனுயிருக்கிறபடியையும் ப்ரகாஶிப்பித்தானென்கிறார்.

உணர்வில் - உணர்வு மிக்கிருக்கக்கடவரான, உம்பர்-நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வப்ரகாரநிர்வாஹகனை, ஒருவனை - அத்விதீயனனவனை, அவனது - அவனுடைய, அருளால் - க்ருபையாலே, உறற்பொருட்டு-ப்ராபிக்கைக்காக, என்-என்னுடைய, உணர்வினுள்ளே - அபேக்ஷாரூபஜ்ஞாநத்துள்ளே, இருத்தினேன் - இருத்தினேன்; அதுவும்-அந்த இச்சைதானும், அவனது - அவனுடைய, இன்அருளே - நிர்ஹேதுகக்ருபையடியாக உண்டானதே; (இப்படி என்னை இசைவித்து என்னுள்ளே புகுந்தவன்), "உணர்வும்-(விஷயாவலம்பியான) ஜ்ஞாநவ்ருத்திவிஶேஷமும், உயிரும் - (ப்ரவ்ருத்திஹேதுவான) பஞ்சவ்ருத்திப்ராணபேதமும், உடம்பும் - (ப்ராணப்ரவ்ருத்திபேதமான) ஶரீரபேதமும், மற்று-மற்றும், உலப்பிலனவும் - (அஸங்க்யாதமான) மஹதஹங்காரேந்த்ரியாதிகளும், பழுது - ஹேயம்", ஆம்-என்கிற, உணர்வை பெற - உணர்வைப் பெறும்படியாக, உணர்ந்து - நடத்தி, இறவறி - (விலக்ஷணஸ்வரூபனை ஆத்மாவளவும்) முடியக்கொண்டேறி, யானும் - (ஆத்மவிஷயமான) அஹம்புத்திவ்யவஹாரங்களும், தான்ஆய் ஒழிந்தான்- ஸ்வவிஷயமாம்படி ஆத்மப்ரகாரவிஶிஷ்டனாய்விட்டான்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், கேவலக்ருபையாலே ஸ்வவிஷயமாக இச்சையையும் பிறப்பித்து, என்னிலேடே ஸம்ஶ்லேஷித்து, ஸம்ஶ்லேஷஸ்ஸூர்யார்யுமாக, விலக்ஷணமாய் தனக்கு அநந்யார்ஹமுமான ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் காட்டியருளினன் என்கிறார்.

[உணர்வி லும்ப ரொருவனை] - உணர்விலே உளரான நித்யஸித்தர்-ஜ்ஞாநாயிகரான நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தாதிகள் ஸ்வாதீநமாம்படி இருக்கிற அத்விதீயனை.

ப்ராப்யஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. * அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாயிருக்கிற ப்ராப்யம். "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவ தென்றுகொலோ" என்றிறே ப்ரார்த்திக்கிறது. [அவனதருளா லுறற்பொருட்டு]-அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலேபெறுகைக்காக. "ப்ராப்யம்அவன்" என்கிற நிர்வந்யத்தோபாதி, ப்ராபகமும்அவன்ப்ரஸாதம் என்றிறே இவர்இருப்பது. ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் அவனேயாகில் நீர்வாநின்ற அம்மா மேதென்னில்?—[என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினன்] - "வைத்தேன் மதிபால்" என்றதுதானிறே. அவனை என்னுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். இச்சித்தேனென்கை. இச்சைதான் ஸ்வாயத்தமோ என்னில்? [அதுவுமவனதின்னருளே]-அந்த இச்சைதானும்பிறந்தது அவன்ப்ரஸாதத்தாலே. நினைறநின்ற வளவுகள்தோறும் "இவ்வளவு அவனுக்கேபிறந்தது" என்னுப்படியாயிற்றிருப்பது அவனுடைய நிருபாயிகஸௌஹார்தம். 'தன்பொன்னடிக்கீழ் - இருத்தும் வியந்து" என்று ப்ராப்ய ப்ராபகமவனே என்று "அருத்தித்து" என்றதிறே; அதனையிறே இங்குச்சொல்லுகிறது. இரண்டரைப் பாட்டுக்குமேல - ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டித் தந்தானென்கிறது. [உணர்வும்] - வைஷயிகஜ்ஞாநமும். [உயிரும்] - பஞ்சவ்ருத்திப்ராணனும். [உடம்பும்] - ஸரீரமும். [மற்றுலப்பிலனவும்] - மற்றும் அபரிச்சேத்யமான மஹதாதிப்ரக்ருதி விகாரங்களும், ப்ரக்ருதியும். [பழுதேபாமுணர்வைப் பெறவூர்ந்து]-இவை தோயமென்னுமறிவை நான் பெறுப்படிநடத்தி; "தலைவூர்ந்து" என்னுமாபோலே இவை ஆபுருஷார்த்தமென்னும் உணர்வுண்டு-மயர்வற்றமதி: அத்தை நான் உடையேனும் படிபண்ணி. [இறைவனே] - ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்கள் அபுருஷார்த்தமென்னுமளவே யன்றிக்கே முடியப்போய்: ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபனுய் நித்யனுய் ஸ்வதஸ்ஸுவியாயிருக்கிற வளவுப்செல்ல அறிவித்து. [யானுந்தானுய் ஒழிந்தானே] - அவ்வளவிலும் பர்யவஸியாதே என்னைச்சொல்லுஞ் சொல்லாலே தன்னைச் சொல்லலாம்படி தனக்கு ப்ரகாரதயாபோஷமென்னுமிடத்தைக் காட்டித்தந்தான். அஹம் புத்தியும் அஹம்மமப்தமும் தன்னளவும் செல்லுமிடி ப்ரகாரதைகவேஷமாயிருக்கிறபடியைக் காட்டித்தந்தான். தச்சப்தம், குணவிஸிஷ்டவாசியானவோபாதி த்வம் மப்தமும் அசித்விஸிஷ்ட ஜீவாந்தர்யாமியாமளவும் காட்டக்கடவதிறே.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. கேவல க்ருபையாலே ஸ்வவிஷயமாக இச்சையையும் பிறப்பித்து, என்னுடனே ஸம்ச்லேஷித்து, ஸம்ச்லேஷ ஸ்தைர்யார்த்தமாக, விலக்ஷணமுமாய்த்தனக்குஅநந்யார்ஹமுமான ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் காட்டியருளினனென்கிறார்.

[உணர்விலும்பரோருவனை] - உணர்விலேயுளரான நித்யஸித்தர்: ஜ்ஞாநாயிகரான நித்யஸுரிகளுடைய ஸத்தாதிகள் ஸ்வாதீநமாம்படியிருக்கிற அத்விதீயனை. இத்

மூன்றும்பாட்டு, - உணர்வில் இத்யாதி. "என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினன்" என்றுதொடங்கி, "யானுந்தானுயொழிந்தான்" என்னுமளவும்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - கேவலக்ருபையாலே இத்யாதி. * இருத்தம்வியந்தில் ஸம்ச்லேஷம் உந்மஸ்தகமாகச் செல்லாநிற்கச் செய்தே, ஆத்மஸ்வரூபத்தைக்காட்டுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம்அருளிச்செய்கிறார் - ஸம்ச்லேஷ ஸ்தைர்யார்த்தமாக என்று.

விவரணம் - ஜ்ஞாநாதிகரான இத்யாதி. இப்பதத்தால் வ்யதிரேகார்த்தம் - கேவல இத்யாதி. அதுஎப்படி? என்ன - அயர்வறும் இத்யாதி. இப்பதத்துக்கு வ்யதிரேகம் - ப்ராப்யம்அவனே

தால் - ப்ராப்யஸ்வரூபஞ்சொல்லிற்று. * அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருக்கு மிருப்பிறே ப்ராப்யம். ''அடியார்கள்குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ'' என்றிறே இவர் ப்ரார்த்தித்தது. [அவனதருளால்] - அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே. ''ப்ராப்யம்அவனே'' என்கிற நிர்ப்பந்தத்தோபாதி, ப்ராபகமும் அவன்ப்ரஸாதமேயாயிருக்கிறபடி. [உறற் பொருட்டு] - ப்ராபிக்கையின்பொருட்டு. ப்ராப்யப்ராபகம் அவனேயாகில், நீர்அதில் அந்வயித்த அம்ஶமேதென்ன: [என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன்] - அவனை என் னுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். ''வைத்தேன்மதியால்'' என்றதுதானிறே. இச்சித்தேனென்கை. இச்சைதான் ஸ்வாதீநமோவென்னில், — [அதுவுமவனதின் னருளே] - அந்த இச்சைதான் பிறந்ததும் அவன் ப்ரஸாதத்தாலே. நின்றநின்றஅளவுகள் தோறும், ''இவ்வளவும் அவனுலேபிறந்தது'' என்னும்படியாயிற்றிருப்பது அவனுடைய ஸௌஹார்தம். '' தன்பொன்னடிக்கீழ் - இருத்தும்வியந்து '' என்று - ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் அவனேயென்று, ''அருத்தித்து'' என்றதிறே; அத்தையிறே இங்குச்சொல்லு கிறது. இரண்டரைப்பாட்டென்கிறது அற்றது: மேல் - ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத் தைக் காட்டித் தந்தானென்கிறது:—[உணர்வும்] - வைஷயிகஜ்ஞாநமும். [உயிரும்] - பஞ்சவ்ருத்திப்ராணனும். [உடம்பும்] - ஶரீரமும். [மற்றுலப்பிலனவும்] - மற்றும் அபரிச்சேத்யமான மஹதாதிப்ரக்ருதிவிகாரங்களும், ப்ரக்ருதியும். [பழுதேயாமுணர்வைப் பெறவூர்ந்து] - இவையெல்லாம், ஹேயமென்னும்படியான அறிவை நான்பெறும்படி நடத்தி; அந்வர்த்தப்ரயோஜநத்தேர்ஊருமாபோலே. இவை அபுருஷார்த்தமென்னுமுணர் வுண்டு-மயர்வற்றமதி;அத்தை நான்உடையேனும்படிபண்ணி. [இறவேறி]-ப்ரக்ருதி ப்ரா க்ருதங்கள் அபுருஷார்த்தங்களென்னு மளவேயன்றித்தே முடியப்போய்: ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமாய், ஸகலவச்சேஷதைக ரஸமாயிருக்கும் ஆத்மவஸ்துவென்னுமளவும் காட்டித் தந்து. [இறவேறி] - முடியவேற்றி. [யானும்தானுயொழிந்தானே - அவ்வளவிலும் பர்ய வஸியாதே, என்னைச் சொல்லும்சொல்லாலே தன்னைச்சொல்லலாம்படி தனக்கு ப்ரகார தயா ஶேஷமென்னுமிடத்தையும் காட்டித்தந்தான். ''ஆழ்வீர்!'' என்ருல், ''என்'' என் பான் ஈச்வரன்போலேகாணும். அஹம்ஶப்தமும் அஹம்புத்தியும் தன்னளவும் செல்

இத்யாதி. ''பின்னுட்டுகிறது'' என்கிற யோஜனைக்குச்சேரக் காட்டுகிறார் - வைத்தேன் இத்யாதி. ஸவிதம் - இச்சித்தேனென்கை என்று. ப்ராப்திக்கன்றே அவன்வேண்டுவது? இச்சைக்கு வேறுமோவென்ன - நின்ற நின்ற இத்யாதி. ''உணர்வு'' என்று - இச்சையைச்சொல்லுமோ வென்ன - தன்பொன்னடி இத்யாதி. யத்வா, ''பின்னுட்டுகிறது'' என்கிறதத்தைக் காட்டுகிறதா தல்.''ஊர்ந்து'' என்கிறபதத்துக்கு ஜ்ஞாநயோகமுமேவேண உக்தார்த்தத்தை விஶதீகரிக்கிறார். அந்வர்த்த இத்யாதி. அந்வர்த்தப்ரயோஜநத்தேர் என்றதுக்கு கீழ்காலம் தொடங்கி ஸம்ப்ரதாயமில்லை. ஆனலும், ஸமர்த்தனானராஜா தரித்ரனுனல் த்ரவ்யார்த்தமாகத் தேர்களிலேயேறித் தானே நடத் துகை. விஜயாவஹமான விஜயரதமுண்டு - அர்ஜுநரதம், அதிலே தானே ஸாரதியாயேறி ஹிம்ஸ மாதிகள் ஸாமர்த்யமெல்லாம் பழுதேயாம்படி அத்தேரை நடத்திஞற்போலே, ஶரீரத்துக்கு ரத மென்றுபோராகையாலே, தத்தகதத்ஶமான ஹ்ருதயத்திலிருந்து வைஷயிக ஜ்ஞாநாதிகள் பழுதே யாம்படியான ஜ்ஞாநத்தை நடத்திஞனென்று அருளிச்செய்யலாயிருக்கும். ''இவையெல்லாம்'' இத்யாதி வாக்யவிவரணம் · இவை அபுருஷார்த்தம் இத்யாதி. முடியப்போகையாவதேதென்ன - ஜ்ஞாநாநந்த இத்யாதி. ''ஊர்ந்து'' என்றதுக்கு அநுகுணமாக, ''இறவேறி'' என்றதிக்கு ஶப் தத்தைநெருக்கி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - முடியவேற்றி என்று. ஸவிதம் - ஆழ்வீர் இத்யாதி.

லும்படி ப்ரகாரதைக வேஷமாயிருக்கிறபடியைக் காட்டித்தந்தான். * தச்சப்தம் குண விஶிஷ்டவாசியானவோபாதி, * த்வம்ஶப்தமும் அசித்விஶிஷ்ட ஜீவாந்தர்யாமியளவும் செல்லக்கடவதிறே. (க)

நான்காம் பாட்டு.

யானுந்தாணுயொழிந்தானே யாதும்யவர்க்கும்முன்னேனே
தானும்சிவனும்பிரமனுமாகிப் பணைத்த தனிமுதலைத்
தேனும்பாலுங்கன்னலும் அமுதுமாகித்தித்து என்
ஊனிலுயிரிலுணர்வினில் நின்றவொன்றையுணர்ந்தேனே.

ந.—(யானுப்) - நான் அநர்ஹனென்றுகொண்டு என்னுடைய இச்சாநு குணமாகத் தன்னை எனக்கு அகலவொண்ணுதபடி, தன்னைக்குறித்து இவ்வாத்மா ஸ்வரூபதைகஸ்வ஭ாவ னென்னுமிடத்தைக் காட்டித்தந்தருளுகையன்றியே, தன்திருவடி களை நானே அகல்வேனல்லேன னென்றிருக்கும்படியாக, ஸ்வரூபைகரஸமான இவ் வாத்மா நூபுராதிதிவ்யபூஷணம்போலே கல்யாணசாலியாயிருக்குமென்னுமிடத்தை யும் காட்டித் தந்தருளினை னென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், இவ்வாத்மா தனக்கு அத்யந்த ஹேயமென்னுமிடத் தையும் காட்டித்தந்தருளினனென்கிறார்.

[யானும் என்று தொடங்கி] - சேதநாசேதநங்களுக்குக் காரணமுமாய், விலக்ஷ ணத்யந்தர்ஹிதனனதானும் ப்ரஹ்மாவும் ருத்ரன் தொடக்கமானகாரியவர்க்கத்துக்கும் கார ணமானவனே. [தேனும் பாலும் என்று மேலுக்கு]-நிரதிஶயபோக்யமாய் என்னுடைய ஶரீரத்திலும் ப்ராணனிலும் ஜ்ஞாநத்திலும் வ்யாப்தமாய் நின்ற விலக்ஷணமான ஆத்மா வைத் தனக்கு ஶேஷமாகவுடையவனை யறியப்பெற்றேன். யாதும் யவர்க்கும் முன் னேனை, தானும் சிவனும் பிரமனுமாகிப்பணைத்த தனிமுதலை, தேனும்பாலும் கன்ன லுமமுதுமாகித்தித்தித்து - என் ஊனில் உயிரில் உணர்வினில் நின்ற ஒன்றை யானுந்தாணுப் ஒழிந்தானை - உணர்ந்தேன்' என்றந்வயம். இருந்தேகுடியாக ஸர்வ சேதநரையும் விஶேஷித்து அவர்களில் ப்ரயோஜநரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளையும் தன்னு டைய திவ்யஸங்கல்பத்தாலும் தன்னுடைய திவ்யாவதாரங்களாலும் அவர்களுடைய இச்சாதிகளுக்கு அநுகுணமாக ப்ராக்ருதமான ஐஶ்வர்யதாரதம்யத்தைக் கொடுத்து நடத்துகிறவன். அங்ஙனன்றிக்கே, என்னை பொருவணையும் விஶேஷித்து முற்றூட்டா கக்கைக்கொண்டு, ஆத்மஸ்வரூபாநுகுணமாக ப்ராக்ருதமானஶப்தாதி விஷயாநுபவம் ஹேயமென்னுமிடத்தையும், ஆத்மஸ்வரூபம் பரதந்த்ரமென்னுமிடத்தையும், ஆத்மா நிரதிஶயபோக்ய மென்னுமிடத்தையும் அறிவித்தார் என்று இவ்விரண்டு பாட்டுக்கும் கருத்து. நின்றனிருந்தனரிற்போலே இஸ்ஸாமாநாதிகாண்யத்துக்கு விஶேஷணம்ஶ

காட்டித்தந்தப்ரகாரம்எது? என்ன - அவதம்ஶப்தம் ரூல் - ஸ்வரூபைக்யமொழிய ப்ரகாரப்ரகாரிபாவம் விடத்திற்போலே சொல்லுமென்கிறார் - தச்சப்தம் "யாநுந்தாணுயொழிந்தான்" என் மாவென்ன; "ததஶிவஸி" என்கிற யாதி. க்ரமேணாந்வய:. (க)

மான ஜோக்யதையிலே தாத்பர்யம். கீழ் - ஆத்மா ஜ்ஞவத்சேஷத்வபர்யந்தமாக அ
ஸங்கோசிக்கப்பட்டது. இனிமேல் ஆத்மயாதாம்யம் அநுஸந்திக்கப்படுகிறது.

ப.—அநந்தரம், ஸமஸ்தகாரணபூதனானவன், "ஸஹஜஜ்ஞ" என்கிறபடியே
தனக்கு ஸர்வவிதஜோக்யபூதனான ஆத்மாவைத் தனக்கு அப்ருதக்ஸித்த ப்ரகாரமா
வுடையனாய் நிற்கிற நிலையை அறியப்பெற்றே னென்கிறார்.

யாதும்யவர்க்கும் - ஸமஷ்டிரூபமான ஸகலசேதநாசேதநங்களுக்கும், மு
தலினை-(நியதபூர்வக்ஷணவர்த்தியான) காரணபூதனாய், தானும்- (வ்யஷ்டிரூப ஸ்ருஷ்
யாதிகளுக்கு உறப்பாக ரக்ஷணத்துக்குக் கடவ) தானும், சிவனும் - (ஸம்ஹாரத்து
கடவ) ருத்ரனும், பிரமனும் ஆகி - (ஸ்ருஷ்டிக்குக்கடவ) ப்ரஹ்மாவுமாய்க்கொண்டு
பணைத்த - விஸ்தருதனான, தனிமுதலை - ப்ரதாநகாரணபூதனாய், (தான் இச்சேதநனுக்கு
ஸர்வவிதஜோக்யாமாபோலே), தேனும்பாலும் கன்னலும் அமுதும்ஆகி- தனக்கு இ
சாநுரூப ஜோக்யமாய்க்கொண்டு, நிக்நித்து - ரஸித்து, என் - என்னுடைய, ஊனில்
ஸரீரத்திலும், உயிரில் - ப்ராணனிலும், உணர்வினில் - ஜ்ஞாநத்திலும், நின்ற-அப்ருத
க்ஸித்தனாய்க்கொண்டு ஏகாகாரமாயிருக்கிற, ஒன்றை - ஆத்மஸ்வரூபத்தை, (ஸரீ
ரமாக வுடையனாகையாலே), யானும் - அஹமர்த்தமும், தான் ஆய்ஒழிந்தானை - தானு
விட்டவனை, உணர்ந்தேன் - அறியப்பெற்றேன்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ப்ராப்தியைக் காட்டினவளவேயன்றியே இவ்வாத்ம
தனக்கு அத்யந்த ஜோக்ய மென்னு மிடத்தையுங் காட்டிற னென்கிறார்.

[யானும் தானுமொழிந்தானை] - கீழ்ச்சொன்ன அநந்யார்ஹஸேஷத்வத்தி
ப்ரீதியாலே யநுபாஷிக்கிறார். [யாதுமித்யாதி] — காரணவஸ்துமான ஸகலசேதந
சேதநங்களுக்கும் காரணமானவனை. நியதபூர்வக்ஷணவர்த்தியிறே காரணமாவது.
ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே அவதரித்து, தானும் ப்ரஹ்மருத்ரர்களும் தொடக்கமான
கார்யவர்ஜமாய்க்கொண்டு விஸ்த்ருதமான அத்விதீயகாரணமானவனை: நாமரூபங்களிழந்து
ஸக்த்யவஸ்த ப்ரளயம்போலே ஸ்வஸ்வரூபத்திலே அந்தர்கதமான சேதநாசேதநங்களை
ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே தன்பக்கலினின்றும் ப்ரயாக புருஷாவஸ்தையையுண்டாக்கி
மஹதாத்யண்ட ஸ்ருஷ்டிபர்யந்தமாக ஸ்தூலரூபேண ஸ்ருஷ்டித்தும், அண்டாந்தர்கத
பதார்த்தங்களுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரார்த்தமாக ப்ரஹ்மருத்ரர்களை ஸ்ருஷ்டித்தும்
பாலநார்த்தமாக ப்ரஹ்மருத்ர ஸஜாதீயனாய்வந்து அவதரித்தவ னென்னை. [தேனும்
இத்யாதி] - "ரஸவாஹ:" என்று சேதநனுக்கு அவன் இனிதாயிருக்குமாபோலே
அவனுக்கும் இவன் ஜோக்யனாயிருக்கை. "அவனுக்கு ஜோக்யம்" என்னுமாகாரத்
தாலேயிறே, ஸ்வஸ்வரூபம் இவனுக்கு இனிதாவது. [என்னூனில் இத்யாதி] - என்ஸரீ
ரத்திலும் ப்ராணனிலும், ஜ்ஞாநத்திலும், வ்யாப்தமான விலக்ஷணமான ஆத்மாவைத்
தனக்கு ஸரீரமாகவுடையவனை யறியப்பெற்றேன். "நின்றவொன்று" என்கிற ஆத்ம
ஸ்வரூபவாசியான ஸப்தம், ஆஸ்ரயமான ப்ரகாரிபர்யந்தாஹியாநம் பண்ணுகிறது
ஸ்வநிஷ்டமல்லாமையாலே ஸ்வதந்த்ரபர்யந்தமாயிறே யிருப்பது. ஆத்மாவினுடைய ஜோக்
யதையாகில் சொல்லுகிறது, காரணத்வம் சொல்லுகிறதென் என்னில்? விழுவான
வர்களை கர்மாநுகுணமாக ஸ்ருஷ்டித்துவிட்டான். ஐஸ்வர்யகாமரான ப்ரஹ்மருத்
ராதிகளுக்கு ஐஸ்வர்யங்களைக்கொடுத்து அதிகாரங்களை நடத்திக் கொடுத்தான்; என்

ண்ளவில் இவ்வாத்மா தனக்கு அநந்யார்ஹமாய் லோக்யமாயிருக்கிறபடியைக் காட்டித் தந்தானென்கிறார். நின்றனர் இருந்தனரிற்போலே இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு விரோதிநிரஸநபரமான லோக்யதையிலே தாத்பர்யம். வையதிகரண்யத்துக்கும், நாட்டார் சொல்லுகிற ஸாத்தலுமன்று பொருள்; ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கும் ஸ்வரூபைக்யமன்று பொருள்: 'யாதும்பவர்க்கும் முன்னேனை' என்று தொடங்கி என் ஊனிலுயிரிலுணர்வினில் நின்றவொன்றை - யாணுத் தாணுமயாழிந்தானை உணர்ந்தேன்' என்றந்வயம்.

எடு.—நாலாம்பாட்டு. ப்ராப்தியைக்காட்டினவளவேயன்றியே, இவ்வாத்மா தனக்கு அத்யந்தலோக்யமென்னுமிடத்தையும் காட்டித்தந்தா னென்கிறார்.

[யாணும்தாணுயோழிந்தானை] - கீழ்ச்சொன்ன அநந்யார்ஹஶேஷத்வத்தில் ப்ரீதியாலே அநுபாஷிக்கிறார் [யாதும்இத்யாதி] - யாதும் யவர்க்குமென்று - காரணவஸ்துவான சேதநாசேதநங்களைச் சொல்லுகிறது. [முன்னேனை] - கார்யத்துக்கு நியமேந பூர்வக்ஷணவர்த்தியானதிறே காரணமாவது. [தாணும்இத்யாதி] - ப்ரஹ்மருத்ரர்கள்நடுவே அவதரித்த தாணும், ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் முதலான கார்யவர்க்கமும் மாய்க்கொண்டு விஸ்த்ருதமான அத்விதீயகாரணமானவனை; சேதநாசேதநங்களடங்க அழிந்தபோது தன்திருமேனியிலே ஶக்த்யவஸ்த்தப்ரஸ்தாரம்போலே ஸூக்ஷ்மரூபேண இவை கிடக்கும்படி †யேறிட்டுக்கொண்டுநோக்கி, ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே தன்பக்கலினின்றும் விபக்தமாக்கி, அண்டஸ்ருஷ்டியளவும் தானேநடத்தி, அண்டாந்தர்வர்த்திகளில் ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுண்டாக்கி, ஸ்வேநரூபேணநின்று பாலநகர்மத்தைப்பண்ணியும், ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய ஶரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் அதிஷ்டித்துக்கொண்டுநின்று ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப்பண்ணியும், அவர்கள் செய்கிற கார்யங்களோடு தான்செய்கிற கார்யங்களோடு வாசியற எல்லாம் தானே நடத்துகிறவனை. [தேனும்] - இப்படி இனிதாயிருக்கிறதுஆர்க்கு?என்னில்.-"**ஸவ ஈரவ:**" (ஸர்வரஸ:)என்று சேதநனுக்கு அவன் இனியனையிருக்குமாபோலே ஈஶ்வரனுக்கும் இது இனிதாயிருக்குமிறே. அவனுக்கு 'என்னது' என்று இனிதாயிருக்கும்; இவனுக்கு "அவனது" என்று இனிதாயிருக்கும். "ஈஶ்வரபரதந்த்ரன்"என்று அறிவதற்குமுன்னும்,"ஸ்வாநுபவம்அமையும்"என்னும்படி இனிதாயிருக்கிறதிறே. [என்னூனில்இத்யாதி] - என்ஶரீரத்திலும், ப்ராணனிலும், ஜ்ஞாநத்தி

நாலாம்பாட்டு - யாணும் இத்யாதி. "தேனும்பாலுங்கன்னலுமமுதுமாகி" என்கிறபதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ப்ராப்தியை இத்யாதி.

புநருக்திக்கு ஹேது - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. "தாணும்சிவனும்" இத்யாதியைப் பற்றகாரணவஸ்துமான இத்யாதி. காரணபூதனென்றதே. "முன்னேனை" என்றதுக்கு ஹேது - கார்யத்துக்கு இத்யாதி. முன்னேனை - காரணபூதனை. "யாதும் யவர்க்கும்" என்று தொடங்கி, "தனிமுதலை" என்னுமளவுக்கும் அர்த்தம் - சேதநாசேதநங்கள் இத்யாதி பரிணதை - விஸ்ருதனை. "தாணும்" என்றதுக்கு அர்த்தம்-அண்டாந்தர்வர்த்திகள் இத்யாதி. "தேனும்பாலும்" என்று தொடங்கி,"தித்தித்திருப்பதாய் - என்னூனிலுயிரிலுணர்வினில் நின்றவொன்றை" என்று - ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. இன்னார்க்கு இனிதாயிருக்குமென்னுமையாலே ஹேது - இப்படிஇனிதாய் இத்யாதி. தமக்கும் ஸ்வரூபம் லோக்யமாயிருக்குமே, ஈஶ்வரனுக்கும் தனக்கும் லோக்யமாமிடத்தில் வாசியேதென்ன - அவனுக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயம். அப்படி ஆத்மவஸ்துதான் லோக்யமாயிருக்குமோ வென்ன - ஈஶ்வராபாரதந்த்ரன் இத்யாதி. "நின்றவொன்றை" என்று-

---

† ஏறட்டுக் கொண்டு என்று காண்கிறது.

லும் வ்யாப்தமாய், விலக்ஷணமான ஆத்மாவைத் தனக்கு ஸரீரமாகவுடையவனே அறிய பெற்றேன். "நின்றவொன்று" என்கிறது ஜீவாத்மஸ்வரூபவாசியான ஸப்தம்: ஆச்ரமான ப்ரகாரிபர்யந்தாபிதாநம்பண்ணுகிறது. ஸ்வநிஷ்டமல்லாமையாலே ஸகவத்பர்யதமாயிறேயிருப்பது. ஆத்மாவினுடையலோக்யதையாகிற் சொல்லுகிறது, காரணத்வ சொல்லுகிறதென்? என்னில், - விழுவரான சேதநரை கர்மாநுகுணமாக ஸ்ருஷ்டித்விட்டான்; ஐஸ்வர்யகாமரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அவர்களுகந்த ஐஸ்வர்யத்தை கொடுத்துவிட்டான்; எனக்கு. அசிதம்ஸம் த்யாஜ்யமென்னுமிடத்தையும், ஐஸ்வர்ய அபுருஷார்த்தமென்னுமிடத்தையும் ஆத்மவஸ்து தனக்கு அநந்யார்ஹஸேஷமாய் நிரஸயலோக்யமா யிருக்குமென்னுமிடத்தையும் காட்டித் தந்தானென்கைக்காகச் சொல்லுகிறார். * நின்றனரிருந்தனரிற்போலே, இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு விஸேஷணம்மான லோக்யதைபிலே தாத்பர்யம். வையதிகரண்யத்துக்கும், நாட்டார் சொல்லுகிஸுத்தபேத மன்று பொருள்;ஸாமாநாயிகரண்யத்துக்கும் ஸ்வரூபைக்ய மன்று பொருள் 'யாதும்யவர்க்கும் முன்னேனே' 'என்றுதொடங்கி என்னானி லுயிரிலுணர்வினில் நின்வொன்றுன - யானும் தானையொழிந்தானே - உணர்ந்தேன்' என்றந்வயம். (க

ஐந்தாம் பாட்டு.

நின்றவொன்றையுணர்ந்தேனுக்கு அதனுள்நேர்மையதுவிதுவென்று
ஒன்றுமொருவர்க்குணரலாகாது உணர்ந்துமேலுங்காண்டரிது
சென்றுசென்றுபரம்பரமாய் யாதுமின்றித்தேய்ந்தற்று
நன்றுதீதென்றறிவரிதாய் நன்ருய்ஞானங்கடந்ததே.

சேதநனேயன்றோசொல்லுகிறது, ஈஸ்வரனைச் சொல்லும் வழியேதென்ன - நின்றவொன்று என்கிற இத்யாதி. பண்ணும்ப்ரகாரமே தென்ன - ஸ்வநிஷ்டம் இத்யாதி. ஸ்வநிஷ்ட மல்லாமையாலேயென்றது - ஸ்வபர்யவஸாயியல்லாமையாலே என்றபடி. ஆத்மாவினுடைய லோக்யதை சொல்லுகிறவிடத்திலே காரணத்வம் சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநமில்லையேயென்று ஸங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - ஆத்மாவினுடைய இத்யாதி. "யாதும்யவர்க்கும்முன்னேனே" என்றதுக்கு ப்ரயோஜநம் - விழுவரான இத்யாதி. "சிவனும்பிரமனுமாகி" என்றதுக்கு ப்ரயோஜநம் - ஐஸ்வர்ய காமரான இத்யாதி. "தேனும்" என்றுதொடங்கி "ஒன்றையுணர்ந்தேனே" என்றதுக்கு ப்ரயோஜநம் - எனக்கு அசிதம்சம் இத்யாதி. "நின்றவொன்றை" என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே, ப்ராகாரியான தன்னைக் காட்டித்தந்தானென்றன்றோ தோற்றுகிறது: ஆத்மஸ்வரூபலோக்யதை யைக்காட்டித்தந்தா னென்று தோற்றவில்லையே? என்ன - நின்றன்ர் இத்யாதி. லோக்யதாவிஸிஷ்டஸ்வரூபத்தில் விஸேஷணம்ஸமான என்றபடி. "நின்றவொன்றை" என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே, 'ஜூதகொவடி' என்றுப் போலே ஸ்வரூபைக்யமன்றோ தோற்றுகிறதென்ன - வையதிகரண்யத்துக்கும் இத்யாதி. வையதிகரண்யம் - ப்ராஸங்கிகம். சுத்தபேத மன்றுஎன்றது - ராஜப்ருத்யர்களுக்குப்போலே, அப்ருதக்ஸித்த ஸேஷஸேஷிபாவ நிபந்தநமான லேஹும் பொருளென்றபடி. ஸ்வரூபைக்யமன்று பொருள் - ஸரீரஸரீரிபாவ நிபந்தனைக்யம் பொருளென்றபடி. "கிழ் அநுபாஷணமென்றது தவிர, "நின்றவொன்றுன - யானும் தானையொழிந்தானே" என்று அந்வயிக்கையாலே இதுவும் ஒரர்த்தம். அநுபாஷண பக்ஷத்தில், "யாதும்" என்றுதொடங்கி அடைவே அந்வயம்.

(ச)

ஆ.—"உணர்வுமயிருமூடம்பும்" என்று தொடங்கி காலாம்பாட்டகப்பட ஆத்மநி தாத்பர்யமாய், நித்தேசத்தை ஹகவத்பர்யந்தமாகப்பண்ணிக்கொடுபோந்தது; இனி, இந்நிர்த்தேசமும் ஆத்மபர்யந்தமேயாகிறது. [நின்றவொன்றை] - இப்படி எம் பெருமானுடைய காருண்யத்தாலே என்னல் ஸாக்ஷாத்க்ருதமாய். ப்ரக்ருதி மஹத ஹங்காரகாதேஹந்த்ரிய ப்ருதிவ்பாதிபூத ஸ்பதாநிவிஷய ரூப சதுர்விம்ஸதி தத்த்வ விலக்ஷணமாய், தத்ஸவ ஹாவமந்த ரஹிதமாயிருந்த இவ்வாத்மஸ்வரூபத்தை ஒருவர்க்கு அறிகையுமரிது, யோகத்திலே ப்ரத்யக்ஷிக்கையும் அரிதன்கிறார்.

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நான் ஹகவத்ப்ரஸாதத்தாலே அறிந்த இவ்வாத்ம வஸ்து ஒருவர்க்கும் அறியப்போகிறதன்று; அறிந்தாலும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் போகிற தன்று என்கிறார்.

[நின்ற வென்று தொடங்கி] - தேதேஹந்த்ரியாதிகளுக்கு ஸ்வாமியாய் நின்ற விலக்ஷணமான ஆத்மாவை ஆராய்ந்தேனுக்கு அதினுடைய வைலக்ஷண்யம் ஒரு ப்ர காரத்தைச் சொல்லி 'இப்படியிருந்தது' என்று எத்தனேயெனும் அறிவுடையார்க்கும் ஒன்றும் அறியவொண்ணாது; அறிந்தால் பின்னை ஸாக்ஷாத்கரிக்க வொண்ணாது. [சென் றென்று தொடங்கி] - போய்ப் போய் ஒன்றுக் கொன்று மேலாயிருக்கிற அன்னமயாதி களுக்குப் பரஞ்ப் ப்ரக்ருதியின் தன்மை ஒன்றுமில்லாதபடி அத்தோடு அறஓட்டற்று ப்ராக்ருதமானபடியால் நன்றென்றும் தீதென்றும் அறியவொண்ணாதே அறவிலக்ஷண மாய் ஐந்த்ர்பைகஜ்ஞாநத்துக்கு எட்டாதிருக்கும்: இப்பாட்டில்- ஸாங்க்யத்தில் தத்த்வ ஸங்க்யாநக்ரமத்தாலே ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும்படியைச் சொல்லிற்று.

ப—அநந்தரம், இப்படி ஹகவத்ப்ரகாரபூதனான ஆத்மாவினுடைய தாரவ மத்வாதிஸயத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

(நிஸ்வரமாய் நாநாகாரமான அசித்துப்போலன்றியே), நின்ற ஒன்றை - நித்ய(மாய் ஜ்ஞாநைகாகார)மான ஆத்மவஸ்துவை, உணர்ந்தேனுக்கு - (அவன் ஸ்வப்ர காரதயா காட்டக்) கண்ட எனக்கு, அதனுள் - அதினுடைய, நேர்மை - ஸூக்ஷ்மமான வைலக்ஷண்யம், ஒன்றும் - ஒன்றும், (ஒருப்ரகாரத்தாலும்), ஒருவர்க்கு - நிஷ்பந்நஜ்ஞா நராயிருப்பார்க்கும், அதுஇதுஎன்று - எவம்விதமென்று, (அநுஹூதஸஜாதீயமாக வும், அநுஹூயமான ஸஜாதீயமாகவும்), உணரல் ஆகாது- (ஸ்ரவணமநநாதிகளால்) அறி யப்போகாது; உணர்ந்தும்-(வருந்தி) அறிந்தாலும், மேலும்-ஸமாப்தபர்யந்தமாக ஆசா ஹரித்தவளவிலும், காண்பு அரிது- அபரோக்ஷித்துக் காண அரிதாயிருக்கும்; (அவன் காட் டக்கண்ட எனக்கு), (தேதேஹந்த்ரியமநஃப்ராணஸ்க்களில் வைத்துக்கொண்டு), பரம்பரம் ஆய் - ஒன்றுக்கொன்றுமேலாய், சென்றுசென்று - சென்றுசென்று, யாதும் - (அவற் றினுடைய விகாராதி) ஸ்வபாவமொன்றும், இன்றி - இன்றியே, தேய்ந்து - அத்யந்த ஸூக்ஷ்மமாய், அற்று- (தத்ஸம்பர்க்கம்) அற்று, நன்றுதீது-(அவற்றுக்குண்டான உத்த ரோத்தராபேக்ஷயாய்வருகிற) நன்மையும் தீமையுமுடைத்து, என்று - என்று, அறிவுஅரிதுஆய் - அறிய அரியதாய், நன்றுஆய்-(ஸர்வப்ரகாரவ்யாவ்ருத்தமான) ஜ்ஞாநா நந்த வைலக்ஷண்யத்தையுமுடைத்தாய், ஞானம் - (அவற்றை அவலம்பிக்கிற) ஜ்ஞாநத் துக்கு, கடந்தது - விஷயமன்றியேயிருந்தது. இதில் ஸாங்க்யோக்த மர்யாதையாலே ஆத்மவ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாயிற்று.

இ.—அஞ்சாப்பாட்டில், கீழ், ஸகவத்ப்ரகாரமாக ஆத்மா அநுஸந்யிக்கபட்டது ; இதுக்குமேல் நாலுபாட்டு – படமுதமான ஸௌகல்யத்தை நிஷ்கர்ஷக ஸாதக்காலே பிரித்துச் சொல்லுமாபோலே, ஆத்மஸ்வரூபமாத்ரத்தை அநுஸந்யிக்கிறு. இதில் முதற்பாட்டு - ஸகவத்ப்ரஸாதத்தாலே நான் அறிந்த இவ்வாத்மவஸ்து ஒருவர்கும் அறியப்போகிறதன்று; அது அறிந்தாலும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்போகிறதன்று என்கிறு. [நிற்றவொன்றை] - தேஹேந்த்ரிய ப்ராணயீக்களிற்காட்டில் அந்யமாய் இவையழியுமன்றும் அழியாதே எகரூபமாய், இவற்றுக்கு நிபந்தாவுமாய், விலக்ஷணமான ஆத்மாவை. [உணர்ந்தேனுக்கு] - "உயர்வற உயர்நலமுடையவன்" என்ற அவன் கல்யாணகுணங்களிலே இழிந்தவராகையாலே இதுக்கு முன்பு மின்மினிபோலேயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தில் கைவைத்திலர்; பரிகரமும் லக்ஷ்மிரூபாபந்நஜ்ஞாநடாலையாலே இத்தை யநுஸந்யிக்கப் போதுபெற்றிலர். முக்தன், நோவுஜநம்வரநு பண்ணுமாபோலேயிறே ஸகவத்ப்ரவணனுக்கும் ஆத்மஜ்ஞாநம் அவிஷயமாயிருந்தபடி இத்தை யாராய்ந்தவாறே இருந்தபடியென் ? [அதனுள் நோன்மை] - அதிலுடைய வைகல்ஷண்யம். [அதுஇதுவென்று] - அநுஷ்டாநங்களின்படி யென்றுதல், அநுஷ்டிக்கிறவற்றின்படி யென்றுதல் அறியப்போகாது. [ஒன்றுமொருவர்க்கும் உணரலாகாது] எத்தனேயெனும் அதிஸுயிதஜ்ஞாநர்க்கும் ஸகலேதரமும் அறியப்போகாது; "ஸ்வயமதிரஹஸ்யம் மமாவாக்மநஸகோசரம்". [உணர்ந்து மேலும் கண்பரிது] - வருந்தியறிந்தாலும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கவொண்ணாது. [சென்று சென்று பரம்பரமாய்] - போய்ப்போய் ஒன்றுக்கொன்று மேலாயிருக்கிற அந்நமயாதிகளுக்குப்பரமாய். [யாதுமின்றித்தேய்ந்தற்று] - அவற்றின் ஸ்வரூபமொன்றும் தட்டாதபடி அவற்றோடு அறத்தொடர்ற்று. [நன்று தீதென்று அறிவரிதாய்] -தேஹம், தேஹத்தைக்காட்டில் இந்த்ரியம், அதிற்காட்டில் மநஸ்ஸு, அதிற்காட்டில் ப்ராணன், அதிற்காட்டில் புத்தி என்கிறதில் வைலக்ஷண்யம் உண்டாகிறுப்போலே ப்ராக்ருதங்களில் உண்டான நன்மை தீமைகள் சொல்லவொண்ணாதிருக்கை. [நன்றுய்]-இவற்றிற்காட்டில் அதிவிலக்ஷணமாய். [ஞானங்கடந்ததே] - ஜ்ஞாநத்துக்கு எட்டாதிருக்கும். கீழில், அவை ஒன்றுக்கொன்று நெடுவாசியுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் ஏகப்ரமாணகம்யத்வ ஸாம்யமுண்டு; அதுவுமில்லையென்கிறது, இப்பாட்டில். ஸாங்க்யத்தில் தத்த்வஸங்க்யாநுக்ரமத்தாலே ஆத்மஸ்வரூபம் சொல்லும்படியைச் சொல்லிற்று.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. "கீழ் - ஸகவத்ப்ரகாரமாக ஆத்மா அநுஸந்திக்கப்பட்டது ; இதுக்குமேல் நாலுபாட்டு-படமுதமான ஸௌகல்யத்தைப் பிரித்து நிஷ்கர்ஷகஸாஸ்த்ரத்தையிட்டு வ்யவஹரிக்குமாபோலே, 'எம்பெம்மானேடு' என்கிற பாட்டளவும் கேவலஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது" என்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி. ஆண்

அஞ்சாம்பாட்டு.--நின்ற இத்யாதி. கீழிற்பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு, மேல் நாலுபாட்டுக்கும் இரண்டுவகையாக ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் - கீழ் ஸகவத்ப்ரகாரமாக இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. நிஷ்கர்ஷகஸாஸ்த்ரத்தையிட்டு வ்யவஹரிக்குமாபோலே - "வடவுயிளகுழி" என்ற நிஷ்கர்ஷித்து வ்யவஹரிக்குமாபோலேயென்றபடி, ஸாஸ்த்ரங்கள்தான், நிஷ்கர்ஷகங்களென்றும், அநிஷ்கர்ஷகங்களென்றும் இரண்டுவகையாயிருக்கும். அதில், நிஷ்கர்ஷகங்களாவது - தர்மதர்மிகளைப் பிரியஅநுஸந்திக்கை. இதுதான், நியதநிஷ்கர்ஷகமென்றும், வைவக்ஷிக

டான், "ப்ரகாரமானவேஷத்திலே சொல்லுகிறது" என்னும். "நின்றவொன்றை" என் கிறவிதில் - ஸகவத்ப்ரஸாதத்தாலே நான்அறிந்த இவ்வாத்மவஸ்து ஒருவர்க்கும் அறியப் போகாது, வருந்தியறிந்தாலும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் போகிறதன் றென்கிறார்.

[நின்றவொன்றை] - *தேவேந்த்ரியமநஃப்ராணயீக்களிற்காட்டில் அந்யமாய், இவைஅழியுமன்றும் அழியாதே ஏகரூபமாய், இவற்றுக்கு நியந்தாவுமாய், விலக்ஷணமு மான ஆத்மாவை. [உணர்ந்தேனுக்கு] - ஆராய்ந்தேனுக்கு. "உயர்வறவுயர்நலம்" என்று அவனுடைய கல்யாணகுணங்களிலே இழிந்தவராகையாலே, இதுக்குமுன்பு மின்மினி போலேயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தில் கண்வைத்திலர்; பரிகரமும் ஸக்திரூபாபந்நஜ்ஞாந மாகையாலே இத்தையநுஸந்திக்கைக்குப் போதுபேற்றிலர். † (முக்தன், * நோபஜநம் ஸ்மரந் பண்ணுமாபோலேயிறே, ஸகவத்குணப்ரவணனுக்கும் ஆத்மஜ்ஞாநம் அவிஷய மாயிருக்கும்படி). இத்தை ஆராய்ந்தேனுக்கு இது இருந்தபடியென்? என்கிறார்:—[அத னுள்நேர்மை] - அதினுடைய வைலக்ஷண்யம். [அதுவிதுவென்று] - அநுபூதங்களின் படி என்றுதல், அநுஸவிக்கிறவற்றின்படி என்றுதல்அறியப்போகாது. [ஒன்றுமொருவர்க்கு உணரலாகாது] - (ஒருவர்க்கு - ஒன்றும் - உணரலாகாது)- எத்தனையேனும் அதிஸயித ஜ்ஞாநர்க்கும் ஏகதேசமும்அறியப்போகாது. [உணர்ந்துமேலும்காண்பரிது]- "ஜ்ஞாதாரோ ஹ்யஸ்ய தத்த்வஸ்ய" (ஜ்ஞாதும்த்ரஷ்டுஞ்சதத்த்வேந) என்கிறபடியே அறியப்போ காது, அறிந்தால் பின்னை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவும்போகாது. [சென்றுசென்றுபரம்பரமாய்] - நிஷ்கர்ஷகமென்றும் இரண்டுவிதமாயிருக்கும். அதில், ஸ்வதநிஷ்கர்ஷகமாவது - தர்மதர்மிகளைப் பிரியவே அநுஸந்திக்கை; இதுக்கு உதாஹரணம் - "ஸ்ருணுஷ்வைவாஹமிவ" என்றது. வைலக்ஷண்ய நிஷ்கர்ஷகமாவது - தன் இச்சாநுகுணமாகப் பிரித்துச்சொல்லுகை; இதுக்கு உதாஹரணம் - "வக்ஷ்யாமிதேஸகுஹ்யம்" என்று. அநிஷ்கர்ஷகமாவது - தர்மதர்மிகளை அலௌகிக அநுஸந்திக்கை; இதுக்கு உதாஹரணம் - "ஸ்ருணுமே வசஃ" என்று. ஆண்டான், "நின்றவொன்றை" என்றத்தை ப்ரகாரிபர்யந்தமாக்கி, ப்ரகாரமான வேஷத்திலே சொல்லுகிறதென்னுமென்றபடி. ஆக, மேல் நாலுபாட்டும் வைலக்ஷண்யநிஷ்கர்ஷகமென்று எம்பார்நிர்வாஹம்; அநிஷ்கர்ஷகமாக ஆண்டான் நிர் வாஹம். "எம்பெம்மானேடொத்தேதசென்று" என்கிறபாட்டில், கைவல்யபரயோஜநைக்குச்சேர, எம்பார்நிர்வாஹம்; ஸகவதநுபாஸநபரயோஜநைக்குச்சேர, ஆண்டான்நிர்வாஹம். "ஒன்றுமொரு வர்க்குணரலாகாது உணர்ந்து மேலும் காண்பரிது" என்ற பதங்களைக்கடாக்ஷித்து இப்பாட்டில் ப்ர மேயத்தை அருளிச்செய்கிறார் - நின்றவொன்றை என்கிறவிதில் இத்யாதி.

"நின்ற" என்றதுக்கு- தேவேந்த்ரியமநஃப்ராணயீக்களிற்காட்டில் அந்யமாய் என்றும், இவைஅழியுமன்றும் அழியாதே ஏகரூபமாயிருக்கும் என்றும் அர்த்தத்வயம். "ஒன்றை" என்ற தற்குஅர்த்தம் - இவற்றுக்கு இத்யாதி. "ஆராய்ந்தேனுக்கு" என்று இப்போது சொல்லுகிறதென்? என்ன - உயர்வற இத்யாதி. பரிஹாராந்தரம் - பரிகாரமும் இத்யாதி. பரிகாரம் - ஜ்ஞாநம். இப் போது அவன் வலியக்காட்டிக்கொடுக்கையாலே இத்தை ஆராய்ந்துகொண்டாடுகிறார் - இத்தை இத்யாதி. இது இருந்தபடி யென்னென்றது - மேலைக்கடாக்ஷித்து. "அதுவிது" என்றது - அது போலேயிருக்கும், இதுபோலேயிருக்குமென்றபடி. 'அது" என்கையாலே - அநுபூதமானத்தை யும், "இது" என்கையாலே - அநுபவிக்கிறவற்றையுமென்றபடி. "அறியப்போகாது" என்றதுக் கும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்போகாது" என்றதுக்கும் த்ருஷ்டாந்தம் - ஜ்ஞாதாரோ ஹ்யஸ்ய இத்யாதி. ஸகுஹாகஹநநிலயாஸகு சுஹ்ருதேவம்விதொஜகுஃந । ஜ்ஞாதாரோ ஹ்யஸ்ய தத்த்வஸ்ய வெஷ்டாரோவவாரதவ" இதி கீதாயாழி, வாகாஹரி (ருசி). தேய்ந்தற்று-மிகவும் ஸம்பந்த

---

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தமென்பர்.

போய்ப்போய் ஒன்றுக்கொன்று மேலாயிருக்கிற * அந்நமய ப்ராணமய மநோமய கலுக்கு அவ்வருகாய். [யாதுமின்றித்தேய்ந்தற்று] - அவற்றின் ஸ்வரூபங்கள் ஒன்றுமின்றிக்கே அவற்றோடறத்தேய்ந்தற்று. [நன்றுதீதென்றுஅறிவரிதாய்] - தேஹம், தேஹத்திற்காட்டில் இந்த்ரியம், அதிற்காட்டில் மநஸ்ஸு, அதிற்காட்டில் ப்ராணன் என்றுஒன்றுக்கொன்று வைலக்ஷண்யமுண்டாகிறுப்போலே, ப்ராக்ருதங்களின்படியால் நன்றென்றும் தீதென்றும் அறியவரிதாயிருக்கும். [நன்றுய்] - ஸ்வதோவ்யாவ்ருத்தமாய். [ஞானங்கடந்ததே] - ஜ்ந்த்ரியிகஜ்ஞாநத்துக்கு எட்டாதிருக்கும். கீழில் அவை ஒன்றுக்கொன்று நெடுவாசியாயிருக்கச்செய்தேயும் ஏகப்ரமாண கம்யத்வ ஸாம்யமுண்டு; அதுவுமில்லையென்கிறது. ஆக, இப்பாட்டில்-ஸாங்க்யத்தில் தத்த்வஸங்க்யாநக்ரமத்தாலே ஆத்மஸ்வரூபத்தைச்சொல்லும்படியையும், அதுதன்னை அறிகையிலுண்டான அருமையுஞ்சொல்லிற்று.

( )

ஆறாம் பாட்டு.

நன்றுய்ஞானங்கடந்துபோய்நல்லிந்திரியமெல்லாமீர்த்து
ஒன்றுய்க்கிடந்துவரும்பெரும்பாழ் உலப்பிலதனையுணர்ந்துணர்ந்து
சென்றுங் கின்பத்துன்பங்கள் செற்றுக்களைந்துடலைசயற்றால்
அன்றேயப்போதேவீடு அதுவேவீடுவீடாமே.

ஆ. — (நன்றுய்.) - யோகத்திலுமேல ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கையலருமையென்னென்னில்,—ப்ராக்ருதவிஷயங்களினுடைய அஸ்த்திரத்வாதி தோஷாநுஸந்தாநத்தாலே ரஸயுக்தமான ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் ஆத்மவ்யதிரிக்த ஸர்வவிஷயாகளினின்றும் நிவர்த்திப்பித்தால், இவ்வாத்மஸ்வரூபம் கைவருவது; ஆகையாலே காண்கை அரிதென்கிறார்.

ஓ.—ஆறாம்பாட்டில், யோகசாஸ்த்ரத்தில் ஆத்மஸ்வரூபப்ராப்தியுபாயமாகச்சொல்லுகிற இந்த்ரியஜயாதிரூபமான யோகத்தாலே ப்ராக்ருதவிநிர்முக்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கலாமென்கிறார்.

[நன்றுய் ஞானங்கடந்து] - அநுஷாஷணம். அயவா [ஞானங்கடந்துபோய் நல்லிந்திரியமெல்லாம் ஈர்த்துஒன்றுய்க்கிடந்த அரும்பெரும்பாழ் உலப்பிலதனை, உணர்ந்துணர்ந்து - நன்றுய் - சென்று] - சப்தாதிகாரணங்களுக்கு விஷயமான ஸப்தாதி விஷயங்களில் அகப்படாதே தப்பிப்போப்போ தொணுலும் அவைபிருந்த இடமேற இழுக்கக்கடவதாய் மிகவும் வலவத்தான இந்த்ரியகணத்தையும் வென்று ஆத்மாவோடு அநாதியாக விவேகிக்கவொண்ணுதபடி ஸம்ஸ்ருஷ்டமாய் உஸ்தாமாய் மஹாஜ்வலிகாரங்களாலும் ஸ்வரூபத்தாலும் பெரும்பரப்பாய் நித்யமான ப்ராக்ருதத்த்வத்தை மிக

மற்று. அவற்றின் ஸ்வபாவமென்றது - தேஹாதிகளின் ஸ்வபாவமென்றபடி. தேஹாதிகள் நன்றுதீதென்றறியலாயிருக்கைக்கு ஹேதுவையும், அதுஅப்படி அறியப்போகாதென்னுமத்தையும்ஊர்ப்பிக்கிறார் - தேவறம் இத்யாதி. இத்தால்பாவம்-கீழில் அவை இத்யாதி வாக்யத்வயம். ஸாங்க்யத்தில்-ஸாங்க்யஸாஸ்த்ரத்திலென்றபடி. தத்த்வஸங்க்யாநக்ரமம் - தத்வகணநாக்ரமம். க்ரமேணைவயஃ

( )

வும் உணர்ந்து அதில் அவகாஹநமின்றிக்கே மோக்ஷமாய்ப்போய் அதினுடைய லாபா லாபநிமித்தமான ஸுவது:வங்களையும் உற விட்டு அவற்றிலுண்டான ருசிவாஸனைகளுமும் போனால். [அன்றே அப்போதே விடு, அதுவே விடு] - அன்றே அப்போதே ப்ரக்ருதி தொற்று அறும்; அதுவே ஆத்மப்ராப்தியாவது. [விடாமே] - இதுவும் புருஷார்த்தமாக இச்சிப்பார்க்குப் புருஷார்த்தமாம்.

ப.—அநந்தரம், யோகசாஸ்த்ரத்தாரா நிஷ்கர்ஷித்து வருந்தி அபேக்ஷிக்கப்பட்ட ஆத்மாவினுடைய ப்ராப்யரூபத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நன்றாய்-(ப்ராக்ருத ஸகல பதார்த்தங்களிலும் ஸங்கராஹித்யமாகிற) சுத்தியையுடையராய், ஞானம் - (அந்த விஷயங்களிலே ஸங்கிப்பதான) வைஷயிக ஜ்ஞானங்களையும், கடந்து - தப்பி, போய் - (அவ்வருகே) போய், நல் - (இந்த ஜ்ஞானஜநகத்வாரா இவனைத் தப்பாமல்ப்ரவர்த்திப்பிக்கும்) நன்மையுடைத்தான, இந்த்ரியம் - இந்த்ரியங்கள், எல்லாம் - எல்லாவற்றையும், ஈர்த்து - தலையழித்து, ஒன்றுய்க்கிடந்த - (“திலதைலவதூரா ஸ்வஹிவகு” என்கிறபடியே தர்விவேசயாம்படி சேதநனோடு) சேர்ந்துகிடப்பதாய், அரு - தூரத்யயமாய், பெரு - (“சுநஞுவஸ்ருநகவஸ்ராதைஸ்ஸ ஊராநம்வாவிவிஸ்ருதெ” என்றுதான்) அபரிச்சிந்நமாய், உலப்பு இல் - (கார்யமுகத்தாலே) அஸங்க்யாதமுமாயிருக்கிற, பாழதனை - ப்ரக்ருதிதத்தவத்தை, (ஆத்மாவிற்காட்டில் அத்யந்தஹேயமாம்படி), உணர்ந்துணர்ந்து - (ப்ரவணமநநாதிகளால் பலகாலும்) உணர்ந்துணர்ந்து, சென்று - போய், ஆங்கு - அந்த ஆத்மவிஷயத்தில், இன்பத்துன்பங்கள் - (ப்ராக்ருதமாய் புண்யபாபகார்யமான) ஸுகதுக்கங்களை, செற்றுக்களைந்து - ஸஹேதுகமாகக் கழித்து, பசை - (தத்விஷய வாஸநாருசிகளுமாகிற) பசையும், அற்றுல் - அற்றால், அன்றே - அந்நாளிலே, அப்போதே - அம்முஹூர்த்தத்திலே, வீடு - (ஸகல ஸாம்ஸாரிக தோஷ) மோக்ஷம்பிறக்கும்: அதுவே - அதுவே, வீடு - ஆத்மாநுபவ மோக்ஷமாகிறது: வீடாமே — ஸகவத்ப்ரஸாதபூதமாய் விலக்ஷணமான ஆத்மாநுபவமும் ப்ராப்பாந்தர்க்கதமாகக் குறையில்லை.

இ.—ஆரும்பாட்டில், யோகசாஸ்த்ரத்தில் இந்த்ரியஜயாதிரூபமான யோகத்தாலே ப்ரக்ருதி விநிர்முக்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கலாமென்கிறார்.

[நன்றாய் ஞானங்கடந்துபோய்] - அநுலாக்ஷணமென்றுதல். “நன்றாய்” என்கிற இதுகிடக்க; சாப்தாதிவிஷயங்களை ஜ்ஞாநசாப்தத்தாலே சொல்லுகிறது. [நல் லிந்த்ரியமெல்லாம் ஈர்த்து] - தப்பிப்போனாலும் அவையிருந்தவிடத்தே இழுக்கக்கடவ ப்ரபலமான இந்த்ரியகணத்தையும் வென்று. [ஒன்றுய்க் கிடந்த] - ஆத்மாவோடு சேர்ந்து விவேகிக்க ஸம்ஸ்ருஷ்டமாய். [அரும்பெரும் பாழ்] - “ஸஸோயாஹ்ராஸ தூயா” என்கிறபடியே ஹேயதமமாய் மஹாஹாநிகாரங்களாலும் காரணமான அவ்யக்தஸ்வரூபத்தாலும் மிகுப்பரப்பையுடைத்தாய் லோகமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகைக்கு யோக்யமாய். [உலப்பிலதனை உணர்ந்துணர்ந்து] - நித்யமான ப்ரக்ருதிதத்த்வத்தை மிகவுமுணர்ந்து. [நன்றாய் சென்று] - ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களில் கால்தாழாதே சாத்தனைச்சென்று. [அங்கு] - ஆத்மஸ்வரூபத்திலே. [இன்பத்துன்பம் இத்யாதி] - ப்ராக்ருதங்களை த்யாஜ்யமென்று விட்டாலும், ஸுவஹ்ருத்வான புண்யபாபம் இடக்ருமாகில், அவை கொடுவந்து மூட்டுமிறே; புண்யபாபஹேதுவான லாபாலாபங்களைப் பற்றிவரும் ஸுவஹ்ருத்துக்களை விட்டு. [பசையற்

ருல்] - அவற்றைவிட்டாலும் ருசிவாஸனைகள் கிடக்குமாகில் பின்னையும் மர்ஹிக்கு : அந்த ருசிவாஸனைகளும் போனால்[அன்றேறஇத்யாதி] - அம்முஹூர்த்தத்திலே ப்ராக்ருதங்களில் தொற்றறும். ப்ரக்ருதிபின்தொடர்ஸ்வரூபமுடையாரில்லை. த பக்கல் த்யாஜ்யபுத்திபண்ணிஞாரைத் தானும் முகம்பாராது. [அதுவேவீடு] - "அ றது பற்றெனில் உற்றதுவீடுயிர்" என்று ப்ராக்ருதங்களில் தொற்றுஅற்றவாறே ஆத்ம ப்ராப்திலக்ஷணம் மோக்ஷமாயிருக்கும். அதுக்கென்னச் செய்யவேண்டுவதொன்றில்லை [ஈடாமே] - இதுவும் ஒரு புருஷார்த்தமாம். ஸர்வேச்வரன் ப்ராப்யரூபியாகை அவனுக்கு ப்ரகாரமாய்க்கொண்டு ஆத்மாவும் ப்ராப்யமாகக் கடவதாகையாலே இதுவு புருஷார்த்தமாமே என்கிறார். தம்முடைய உத்தேச்யத்தில் ஏகதேசத்தைப் பு ஷார்த்தத்தில் சரமாவதியாக நினைக்கையாலேயிறே முன்பு இவர் இத்தைச் சிரி

எநி.—ஆறும்பாட்டு. யோகசாஸ்த்ரத்திற் சொல்லுகிறபடியே இந்த்ரி ஜ்யாதிரூபமான யோகத்தாலே பரக்ருதிவிநிர்முக்தஆத்மஸ்வரூபத்தை துஷ்கர ஸாக்ஷா கரிக்கலா மென்கிறார்.

[நன்றுய் ஞானங்கடந்துபோய்] - வ்யாவ்ருத்தமான நன்மையை யுடை தாய், இந்த்ரியஜ்ஞாநத்துக்கு அவிஷயமா யிருக்குமென்று அவற்றை அநுஷாஷிக்க தென்னவுமாம். நன்றுயென்கிற இதுகிடக்க, சாப்தாதி விஷயங்களைத் தப்பிப்ப யென்னுதல். "ஜ்ஞாயத இதிஜ்ஞாநம்" என்கிற ப்ரக்ரியையாலே - ஜ்ஞாநமெ கிறது: ஜ்ஞாநத்தால் காணப்படும் விஷயங்களை, ஜ்ஞாநசப்தத்தாலே சொல்லுகிறது [நல்லிந்திரியமெல்லாமீர்த்து] - விஷயங்களைத் தப்பிப்போனாலும், அவையிருந்தவிட களிலே மூட்டக்கடவதான ஸாமர்த்யத்தையுடைய இந்த்ரியங்களையும்கழித்து. [ஒ ருய்க்கிடந்த இத்யாதி] - அநாதிகாலம் சேதநனோடு ஸம்ஸ்ருஷ்டமாய்க் கிடப்பதாய் "ஸஸரயாஸுரதயா" (மமமாயாதுரத்யயா) என்கிறபடியே ஒருவரால் கடக்க வ தாய், மஹதஹங்காராத்யவஸ்தைகளாலே பரப்பையுடைத்தாய், ஹேயமோக்ஷங்க விளைத்துக்கொள்ளலாம்படியாய், ப்ரவாஹரூபத்தாலும் ஸ்வரூபத்தாலும் நித்யமாயிரு கிற அசித்தத்த்வத்தை; ப்ரக்ருதியை கார்யங்களாயும் காரணங்களாயு மிருக்குமென்ன மிடத்தை மிகவமுணர்ந்து. [ஆங்கு - நன்றுய் - சென்று] - தன்பக்கல் ஹேயத புத்தியைப் பிறப்பிக்கக் கடவதான இதில் கால்தாழாதே, ஆத்மஸ்வரூபத்தளவும்சென்ற

ஆறும்பாட்டு.—நன்றுய் இத்யாதி. "நல்லிந்திரியமெல்லாமீர்த்து" என்றுதொடங்கி "அன்றேறயப்போதேவீடு" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - யோகசாஸ்த்ரத்தில் இத்யாதி.

த்விதீயார்த்தத்துக்கு, "ஆங்கு - நன்றுய் - சென்று" என்று மேலே அந்வயம். ஜ்ஞா மென்று விஷயங்களைச் சொல்லுமேயானென்ன - ஜ்ஞாயதேஇத்யாதி. விவரணம் - ஜ்ஞாநத்தால் இத்யாதி. இந்த்ரியங்களுக்கு நன்மையேயதென்ன - விஷயங்களை இத்யாதி. இவ்விடத்திலே ரூகீணைருவிஷயாரணை ரூயாவதம்ரூசோயிநழி । ஜ்ஞாநாஜ்ஞாரூஸுநமரூஹீயாச வஸ்ரூதிரூயஹநிநழி" என்றது அநுஸந்தேயம். ஈர்த்து-கழித்து. மஹதாதி கார்யாவஸ்த்தையைப் பற்ற - ப்ரவாஹரூபத்தாலும் நித்யமாய் என்றது. காரணாவஸ்த்தையைப்பற்ற - ஸ்வரூபத்தாலும் நித்யமாய் என்றது. "உணர்ந்துணர்ந்து" என்கிற வீப்ஸைக்கு அர்த்தம் - ப்ரகிருதியை இத்யாதி. "ஆங்கு - சென்று" அவ்வாத்மவஸ்துவிலே சென்று என்றுஸப்தார்த்தம். "நன்றுய்" என்

[இன்பத்துன்பம் இத்யாதி] - அத்தை "த்யாஜ்யம்" என்று விட்டாலும், ஸுகதுஃகங்களுக்கு ஹேதுவான புண்யபாபகர்மங்கள் கிடக்குமாகில் பின்னையும் கொண்டு மூட்டுமிறே; அவற்றையும் விட்டு. அவற்றைவிட்டாலும் ருசிவாஸனைகள் கிடக்குமாகில் பின்னையும் கர்ப்பிக்கும்: [பசையற்றால்] - ருசிவாஸனைக ளற்றால். [அன்றேயப்போதே] - அக்காலத்திலே அம்முஹூர்த்தத்திலே. [வீடு]-ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் தொற்றுஅறும். ப்ரக்ருதியின்தனை சுணையும், ஸௌகுமார்யமுமுடையதில்லை. தன்பக்கல் த்யாஜ்யபுத்தி பண்ணினாரைத் தானும் முகம்பாராது. [அதுவேவீடு] - "அற்றதுபற்றெனிலுற்றது வீடுயிர்" என்று-ப்ராக்ருதங்களில் தொற்றுஅற்றவாறே ஆத்மப்ராப்திலக்ஷண மோக்ஷமாயிருக்கும். அதுக்கென்னச் செய்யவேண்டுவதில்லை. [வீடாமே] - அவனுக்கு ப்ரகாரமாக ஆத்மவஸ்துவை அநுஸந்தித்து, அவ்வழியாலே இதுதன்னை ப்ராப்யமாகவிறே இவர்தாம் நினைத்திருப்பது. அவ்வளவுபோகமாட்டாதே, இதின் நன்மையைக்கண்டு இவ்வளவிலே கால்தாழ்வார்க்கும் போந்திருந்ததீ! என்கிறார். தம்முடைய உத்தேச்யத்தில் எகதேசத்தைப் புருஷார்த்தத்தில் சரமாவதியாகக் கொள்ளுகையாலேயிறே முன்பு இவர் இத்தைச் சிரித்திருந்தது. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

அதுவேவீடு வீடுபேற்றின்பந்தானுமதுதேறி
எதுவேதானும்பற்றின்றி யாதுமிலிகளாகிற்கில்
அதுவேவீடு வீடுபேற்றின்பந்தானுமதுதேறுது
எதுவே வீடு? ஏதின்பம் என்றெய்த்தாரெய்த்தாரே.

துக்கு ஹாவம் - தன்பக்கல் இத்யாதி. இன்பத்துன்பங்கள் என்றது - ஸுகது:கஹேதுவான புண்யபாபங்களேயென்றபடி. பலாஹிஸந்திரஹிதமான கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே முன்பு ஹலாஹிஸந்தியுக்தமாகப் பண்ணின புண்யபாபங்கள் கழிக்கும்; அத்தைப்பற்ற - அவற்றையும் விட்டு என்கிறார். "செற்றுக்களைந்து-" முழுச்சொல்லு: ஸ்வாஸநமாகவிட்டு. வீடு - வீடுகையுண்டாம். இவ்வாசையற்றாலும், அநாதியாய் வருகிற ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் விடுமோவென்ன - ப்ரக்ருதியின்தனை இத்யாதி. அதுஎப்படியென்ன - தன்பக்கல் இத்யாதி. சுணை - லஜ்ஜை. இவ்விடத்திலே - "ஸுகூதெஹஸுகூகூரஸதரம் நகிஞ்சிதஹஸீகிலேதிகிஹுவதி । யாஹூஷுஹஸீகிவுநநுஹுரஸுநதிவுரவுஷவ்ய" என்ற ஸாங்க்யகாரிகை அநுஸந்தேயம். "அதுவே என்ற அவதாரணார்த்தம் - அதுக்கென்ன இதயாதி. நினைத்திருப்பது என்றவளந்தரம், 'இப்படி இருக்கிறவர் "வீடாம்" என்று ஈடுபடுவானென்னென்ன' என்று கூட்டுவது. இப்பாங்கைக்கு பரிஹாரம் - அவ்வளவு இத்யாதி. இப்போது கொண்டாடுகிறவர், "அதுசெற்று" என்று முன்பு நிரஸிப்பானென்னென்ன - தம்முடைய இத்யாதி. ஏகதேசத்தை என்றது - தமக்கு உத்தேச்ய மான ஸகலதநுஷ்டான ஸுகத்திற்காட்டில் அல்பமான ஆத்மாநுஷ்டாநஸுகத்தை என்றபடி. ஆக, ஈடுபடுகிறது அவர்களபிப்ராயத்தாலே. சிரித்திருந்தது - ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே என்றபடி. அன்றே - அக்காலத்திலே. அப்போதே - அம்முஹூர்த்தத்திலே என்றபடி. க்ரமேணைவ:. அதுவேவீடு-விடுகைதானே ஆத்மப்ராப்திலக்ஷண மோக்ஷமாயிருக்கும். வீடாமே - ஆத்மப்ராப்திலக்ஷணமோக்ஷந்தானே, அவனுக்கு ப்ரகாரதயா அநுஸந்திக்கிற வழியாலே ப்ராப்யமுமாயிருக்குமென்றபடி. (சு)

அ.—(அதுவேவீடு.) - இந்த ஆத்மஸ்வரூபாவிர்ஹாவமே மோக்ஷமாகிற. ; மோக்ஷம்பெற்றால் பெறும்ஸுகமாவதும் அதுவேயென்று அத்யவஸித்துக்கொண் டு வ்யதிரிக்த விஷயஸங்கத்தையெல்லாம் விடல், ஆத்மஸ்வரூபாவிர்ஹாவலக்ஷணமாயிரு ந மோக்ஷம் கைவரும்: இப்படிசெய்யாதார்க்குக் கைவராது: அவர்கள் ஸம்ஸரித்தே தீ ர் மித்தனேயென்கிறார்.

ஓ.—ஏழாம் பாட்டில், இக்குச் சொண்னபடியே ஆத்மாவலோகநம் ப ர் ணைப்பாராதே அத்தையும்விட மோக்ஷமாகில், அது மோக்ஷமாவதுவும் மோக்ஷத்தா ல் பெறும் ஸுகமாவதுவும்.

[அதுவேவீடென்று மேலுக்கு] - அதுவே மோக்ஷமாவதுவும் மோக்ஷ ; தால் பெறும் ஸுகமாவதுவும் என்று தேறாதே எதுவே மோக்ஷம் எதுவே ஸுக ; என்று அத்யவஸிக்கமாட்டாதார் என்றும் ஓர்வேப்பட்டேபோமத்தனை.

ப.—அநந்தரம், உக்தப்ரகாரத்திலே ஆத்மாவலோகநம்பண்ணுதார், தத. ஹவஸித்தியின்றியே ஸம்ஸரிப்பர்களென்கிறார்.

அதுவே - (கீழ்ஸுகவத்ப்ரகாரதயா ப்ரஸ்துதனை) ஆத்மாவினுடைய அ. ஹவமே, வீடு - மோக்ஷமாவது ; வீடுபேறு - அந்த மோக்ஷலாஹத்தால்வரும், இன்ப தானும்அது - ஆநந்தமுமேயாக, தேறி,-நிஷ்கர்ஷித்து, எதுவேதானும் - ப்ரக்ருதி ப்ர ருதங்களெல்லாவற்றிலும், பற்று- (ஹோக்பஹோகோபகரண ஹோகஸ்தாநரூபேணவ(கிற) ஸங்கம், இன்றி - அற்று, யாதும் - (அத்தாலேவந்த) ருசிவாஸனைகளும், இவிக ல் - இன்றியிலேயொழியப்பெறில், அதுவே - (முன்பு தான் அறுதியிட்ட) ஆ. மாநுஹவமே, வீடு-மோக்ஷமும், வீடுபேறு - மோக்ஷலாஹஜநிதமான, இன்பந்தானும் ஆநந்தமும், அது - அதுவே; தேறாது - (இப்படி ஹவதாத்மகமாக ஆத்மாவை) நிஷ்க ஷிக்கமாட்டாதே, 'எது - எது, வீடு - மோக்ஷம்? இன்பம் - (அத்தால்வரும் ஸுக எது - எது?' என்று - என்று, எய்த்தார் - சித்தவிளர்ப்பல்யம்பிறந்தவர்கள், எய்த்தா எய்த்தாரே - கர்ப்பநரகங்களிரண்டாலும் எய்த்தேதவிடுவார்கள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், இக்குச் சொண்னபடியே ஆத்மாவலோகநம் பண் ணைப்பாராதே வேறே சில வழிகளாலே ப்ராபிக்கப் பார்க்கில் அது கைவாராதென்கி றார்.

[அதுவே வீடு] - அந்த ஆத்மப்ராப்தியே மோக்ஷமாவது. [வீடு பேற்றின் பந்தானுமது] - அம்மோக்ஷத்தைப் பெற்றால் வரும் ஸுகமாகிறதும் அந்த ஆத்மாநு ஹவமே. [தேறி] - இப்படி தெளிந்து. [எதுவேதானும் பற்றின்றி] - ப்ரக்ருதியிலும் ப்ராக்ருதமான ஸப்தாதிகளிலும் உண்டான பற்றடங்க அற்று. [யாதுமிலிகளாகி றகில்] - அவற்றிலுண்டான வாஸனைகளும் அறத் தவிரப்பெறில். கர்மத்தை அநுஷ்ட் டித்து ஜ்ஞாநத்தையுடையனாய், ஸ்யிதப்ரஜ்ஞாக்யாவஸ்தைகள் பிறந்து யோகமும் நிலைநின்று, ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணப்பெறில். [அதுவே வீடு] - கீழ்ச் சொன்ன ஆத்மப்ராப்தியேமோக்ஷம் [வீடு பேற்றின்பந்தானுமது] - மோக்ஷஸித்தியால் வரும் ஸுகமும் அந்த ஆத்மாநுஹவம். [தேறாது] - இப்படி தெளியமாட்டாதே. [எதுவே வீடு எதின்பமென்று எய்த்தார்] - 'மோக்ஷமாகிறது எது? மோக்ஷஸுகமாகிறது எது?' என்று இளைத்தவர்கள். [எய்த்தாரெய்த்தாரே] - என்றும் க்லேஶப்பட்டுப் போமித் தனை. நிராஸ்ரயமாக ஆத்மஸ்வரூபத்தை அநுஸந்யிக்கை நிஷ்ப்ரயோஜந மென்கை.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன உபாயத்தின்படியே அவ்வஸ்துவை ப்ராபிக்கமாட்டாதே அதிலே ஸம்ஶயமநுவர்த்திக்குமவர்கள் உருவ க்லேஶப்பட்டேபோமித்தனை யென்கிறார்.

[அதுவேவீடு] - கீழ்ச்சொன்ன அதுவே ஆத்மப்ராப்திலக்ஷணமோக்ஷமாகிறது. [வீடுபேற்றின்பந்தானுமது] - அம்மோக்ஷத்தை ப்ராபித்தால்வரும் ஸுகமும் அதுவே. [தேறி] - இப்படி தெளிந்து. [எதுவேதானும்பற்றின்றி] - ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களிலுண்டான தொற்றற்று. [யாதுமிலிகளாகிற்கில்]-அதில் ருசிவாஸனைகளும் அறப்பெறில். கர்மத்தையநுஷ்டித்துஜ்ஞாநத்தையுடையனாய், *ஸ்த்திதப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தைபிறந்து, யோகமும் தலைநின்று, ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம்பண்ணப்பெறில். [அதுவேவீடு] - கீழ்ச்சொன்ன ஆத்மப்ராப்தியே மோக்ஷம். [வீடுபேற்றின்பந்தானுமது] - மோக்ஷஸித்தியில்வரும் ஸுகமும் அந்த ஆத்மாநுபவம். [தேறுது] - இப்படி தெளியமாட்டாதே. [எதுவே வீடுஎதின்பமென்றெய்த்தார்]-'மோக்ஷமாகிறது எது? மோக்ஷஸுகமாகிறது எது?' என்று இளைத்தவர்கள். [எய்த்தாரெய்த்தாரே] - இளைத்தாரிளைத்தாரென்று உருவ க்லேஶப்பட்டேபோமித்தனை; நிராஶ்ரயமாக ஆத்மஸ்வரூபத்தை அநுஸந்திக்கை நிஷ்ப்ரயோஜநமென்கை. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

எய்த்தாரெய்த்தாரெய்த்தாரென்ற இல்லத்தாரும்புறத்தாரும்
மொய்த்த ஆங்கலறிமுயங்கத் தாம்போகும்போது உன்மத்தர்போல்
பித்தேயேறியனுராகம்போழியும்போது எம்பெம்மானேநீ
ஒத்தேசென்ற அங்குள்ளங்கூடக்கூடிற்றுகில் நல்லுறைப்பே.

எழாம்பாட்டு.—அதுவே இத்யாதி. "எதுவேவீடேதின்ப மென்றெய்த்தாரெய்த்தாரெய்த்தாரே" என்றதத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன உபாயமாவது - யோகஶாஸ்த்ரம்.

வீடுபேற்றின்பம் - வீடுபெறுகையாலுண்டான ஆநந்தம். "அதுவேவீடு, வீடுபேற்றின்பந்தானுமதுதேறி" என்றது - ஜ்ஞாநதசை. "எதுவேதானும்" என்று-முழுச்சொல்லு. "யாதும்" என்று - ருசிவாஸனைகளைச் சொல்லுகிறது. "இலிகளாகிற்கில்-" இல்லாதவர்களாகப்பெறில். விவரணம் - கர்மத்தை இத்யாதி. கர்மத்தையநுஷ்டிக்கையாவது - ஫லாபிஸந்திரஹிதமாக வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களைச் செய்துபோருகை. ஜ்ஞாநத்தையுடையனாகையாவது - ஆத்மப்ராப்திக்கு ஸாதநமுமாய், இந்த்ரியஜயாதிரூபமான ஜ்ஞாநயோகத்திலே ஆரம்பிக்கை. ஸ்த்திதப்ராஜ்ஞாகியாவஸ்த்தையை பிறக்கையாவது - விஷயங்கள் வந்துமேலிட்டாலும் கலங்காததைர்யத்தையுடையவனாகை. யோகம் தலைநிற்கையாவது - ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்து ப்ரதிபாஸிக்கும்படி அஷ்டாங்கயோகத்திலே முதிர்நிற்கை. கீழ், "அதுவேவீடு" இத்யாதி - ஜ்ஞாநதசை; இங்கு, "அதுவேவீடு" இத்யாதி - ஫லதசை. நிராஶ்ரயமாக என்றது - யோகஶாஸ்த்ரக்ரமத்தாலன்றிக்கே என்னுதல், விஶ்வாஸஹீநமாக என்னுதல். என்று தேறி என்றும், என்று இப்படி தேறுது என்றும் கூட்டுவது. க்ரமேணாந்வய:. (எ)

அ.—(எய்த்தாரெய்த்தார்.) - இவ்வாத்மஸ்வரூபாவிர்பூவலக்ஷணமானது இந்த்ரியஜ்ஞமாத்ரத்தாலே கைவராது, அந்திமதசையிலே ஜ்ஞவத்ஸமாநாத்மாநுஸந்ய்ாநமும் வேண்டுமென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், இப்படி உபஸம்ஹாரமான ஜ்ஞாநம் ஒருவனவந்தாலும், அந்திமஸ்ம்ருதி இல்லையாகில் அந்த ஜ்ஞாநம் கைவருகைக்குப்பட்லேஶமெல்லாம் வ்யர்த்தமென்கிறார்.

[எய்த்தாரென்று தொடங்கி] - முடிந்தாரென்று பலகால் சொல்லி ஸ்வஹத்தில் ஹார்யாதிகளும் அவர்களுடைய அவஸ்தையை அறியவந்த புறம்புள்ளாரெல்லாம் திரண்டு அத்தசையிலே இவர்கள் தங்களுக்கு ஜ்ஞாவஹமாம்படிக் கூப்பிட்டுக் கட்டிக்கொள்ள, தாங்கள் ஶரீரத்தை விட்டுப்போம்போது. [உன்மத்தரென்று தொடங்கி] எத்தனேயெனும் வீதராகருங்கூட உன்மத்தரைப்போலே அறிவுகெட்டுப் புத்ராதிபக்கலிலே மிகவும் ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணும் உலகிலே எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்ய்த்து "இப்படி விலக்ஷணன்" என்று ஆத்மாவை அநுஸந்ய்க்கூடிற்றாகில் ஆத்மப்ராப்தி ஸித்திப்பது. இல்லாவிடில் செய்ததெல்லாம் வ்யர்த்தமென்று "நின்ற ஒன்றை உணர்ந்து" என்கிற பாட்டுத்தொடங்கி இப்பாட்டளவும், "அவர் நிரவதிக்ருஷ்டாத்மாநுஸந்ய்ாந மாத்ரமின்றிக்கே ஜ்ஞவச்சேஷமானவளவும் ஆத்மாவை அநுஸந்ய்க்கிறது என்றும், இப்பாட்டில், "அந்திமஸ்ம்ருதியும், எம்பெருமான் இவ்வாத்மாவை தனக்கு ஶேஷமென்றிருக்குமாபோலே, இவன்றனக்கும் அத்தசையில் ஶேஷத்வாநுஸந்ய்ாநம் கூடுமாகில் அவனுக்கு ஆத்மப்ராப்தி உள்ளது. இல்லையாகில் கிடையாது என்றும் சொல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், கீழ்க்தமான ப்ரக்ரியையாலே ஆத்மப்ராப்திகாமனுக்கு உபகாரகரூபமாகஸாதகம் கைப்பட்டாலும், ஜ்ஞவத்விஷயமான அந்திமஸ்ம்ருதியுண்டாகிலு மாயிற்று ப்ராப்தி ஸித்திப்பது என்கிறார்.

'எய்த்தார் - (அவயவங்கள் வ்யாபாரக்ஷமமல்லாதபடி) இளைத்தார், எய்த்தார் (இந்த்ரியங்கள் விஷயக்ராஹணஸமர்த்தங்களாம்படி) இளைத்தார்,' எய்த்தார் - (ஸ்வாமும் மந்த்ரஹஸிக்கும்படி) இளைத்தார், என்று - என்று, இல்லத்தாரும் - க்ருஹத்தில் ஹார்யாபுக்ரப்ருத்யாதிகளும், புறத்தாரும் - புறம்புள்ள ஸம்பந்திபாந்தவ ப்ரப்ருதிகளும், மொய்த்து - திரண்டு, ஆங்கு - அவ்வவஸ்தையிலே, அலறி - இரிபக்கூப்பிட்டு முயக்க - மேல்விழ, ("தம்வாதுவஶாஜிதாயுர்வாஸஹஜாநவ ஜாரு" என்.) இவர்கள்பக்கலிலே நெஞ்சைவைத்து, யமபடரே வழித்துணையாக), தாம் - தாமே போகும்போது - போம் அவஸ்தையிலே, உன்மத்தர்போல் - உன்மாதங்கொண்டவரைப்போலே, பித்தேறி - நெஞ்சுகலங்கி, ("வநிதகயஸ்மவிஷ்ணவே" என்று இரண்பக்கல் மமதையாலே), அனுராகம் - அநுராகம், பொழியும்போது - அபிவர்த்திக்கும்காலத்தில், (இக்கலக்கமற்றுத் தெளிவுபிறந்து), எம்பெம்மானேடொத்தேசென்று எந்நாயனை ஈஶ்வரன் இவனைத் தனக்கு ஶேஷமென்று நினைத்திருக்குமாபோலே இவனும் தன்னை அவனுக்கு ஶேஷமாக அநுஸந்தித்து, அங்கு - அவன் பக்கலிலே, உள்ளம் - (தன்)நெஞ்சு, கூடக்கூடிற்றாகில்-சென்றுகூடப்பெற்றதாகில், நல்-நல்ல, உறைப்பு உறுதி. தத்ப்ரகாரபூதனான ஆத்மாவை லபித்ததாகலாம். இப்படி துஸ்ஸஹமான ஆத்மாவலோகத்தையிறே எனக்கு எளிதாக ப்ரகாஶிப்பித்த தென்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், இச்ஶுவஸ்பாஶமானஜ்ஞாநம் கைவந்தாலும் அந்திமஸ்ம்ருதி இல்லையாகில் இஜ்ஜ்ஞாநம் கைவருகைக்குக் கீழ்ச் செய்தவையெல்லாம் வ்டர்யமென்கிறார்.

[எய்த்தாரெய்த்தா ரெய்த்தாரென்று] - இவனுக்கு உத்க்ரமணஸமை பிறப்பதற்குமுன்னே இவன்முடிகை இஷ்டமாயிருக்கையாலே, "முடிந்தான்" என்று பலகாலும் சொல்லுவர்கள். இவன் கலங்கினஸமையில் நெஞ்சைத் தெளியவிடப்ராப்தமாயிருக்க, இவன் லயப்படும்படி "முடிந்தான், முடிந்தான்" என்பர்கள். [இல்லத்தாரும்] - இவன் ஆர்யாஶிகள் ஜீவிக்கும்காள் லோகத்தாலே சிலவற்றை மறைத்துப் போருகையாலே, "இது ஒருநடுவில் பெருங்குடி என்? எல்லாம் நமக்கே ஆகவேணும்; இவன்போக அமையும்" என்றிருப்பர்கள். [புறத்தாரும்] - இவனும் இவர்களுமான ஸமூஹாயத்தன்மைப் பொறுமையாலே புறம்புள்ளார், "போக அடையும்" என்றிருப்பர்கள். ஆர்யாஶிகளுடைய அநாத்மகுணங்களைப் புறம்புள்ளார்க்கு மறைத்திறே இவன்போருவது. [மொய்த்து] - கல்யாணத்துக்கு அழைக்கவேணும்: ஶுபகார்யத்துக்குத் தாங்களே வருவர்கள் ஆதரத்தாலே. [ஆங்கலறி] - மீளுகைக்கு ஶங்கை உண்டானஸமையிலே, ஭யத்தாலே ப்ராணன் போம்படி கூப்பிடுவர்கள். [முயங்க] - கட்டிக்கொள்ள; மோஹிக்க என்னவுமாம். கூப்பீட்டிலே போகாத குறைப்ராணனும் போம்படி, ஸ்நேஹித்தார்களாக மேல்விழுந்து கட்டிக்கொள்ளுவர்கள். [காம்போகும்போது] - "இவர்களைவிட்டுப் போகநின்றோம்!" என்று நெஞ்சு அங்கேகிடக்க, தன்னுல் மீளவொண்ணுதபடியாலே ஶரீரத்தைவிட்டுத் தாங்களே போகாநிற்பர்கள். [உன்மத்தர் இத்யாதி] - வீதராகருங்கூட உன்மாதஸமைபிற்போலே அறிவுகெட்டு; தெளிவுபிறந்து ஸர்வேஶ்வரனையும் தன்னையும் அநுஸந்திக்கவேண்டும் ஸமையிலே கலக்கி. [அநுராகம் பொழியும்போது] - புத்ராஶிகள்பக்கலிலே முன்பு ஸ்நேஹியாதகாளைக்கும்போர ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணும். இத்தசையிலே அநிஷ்டவிஷயங்களை முன்னே கொடுவந்து நிறுத்தவர்கள். ஜீவித்தகாள், லோகத்தாலே த்ரவ்யத்தைப் புதைத்துவைத்து உபேக்ஷித்தவன் இப்போதாக 'த்ரவ்யத்தையிட்டு அவர்களை ஸம்ஶ்லேஷித்துக் காணப்பெற்றிலோம்' என்று கீழ் ஸ்நேஹியாதகாளைக்கும்போர ஸ்நேஹிக்கத் தொடங்கும். [எம்பெம்மான் இத்யாதி] - அத்தசையில் தெளிவுபிறந்து ஈஶ்வரனுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்தித்து, இப்படி அவனோடொத்த சுத்தி இவ்வாத்மாவுக்கு உண்டென்று அநுஸந்திக்கக் கூடிற்றாகில் நல்லவாய்ப்பு. ஆத்மப்ராப்தி ஸித்திக்கும். அல்லாதபோது செய்ததெல்லாம் வ்யர்த்தம். உன்மத்தர்போல் பித்தேதறில் அநிஷ்டம் ஸித்தியாது. அநுராகம் பொழியில் ஆஶ்ரிதனைப்போலே மாளப்போமித்தனை. "நின்றவின்றை" என்கிறபாட்டுத் தொடங்கி நிஷ்க்ருஷ்டாநுஸந்யாநமாத்ரமன்றியே ஸகலவஸ்துவ்யாப்தமாக அநுஸந்திக்கிறது. இப்பாட்டிலே 'எம்பெம்மானோடு ஒத்தே சென்று அங்குள்ளங்கூடக் கூடிற்றாகில்' என்கிற அந்திமஸ்ம்ருதியும் எம்பெருமான் தனக்கு போஷகமாக இவ்வாத்மாவை நினைத்திருக்குமாபோலே இவனுக்கும் அத்தசையிலே போஷகத்வாநுஸந்யாநம் கூடுமாகில் நல்லவாய்ப்பு" என்று ஆண்டான் நிர்வஹிக்கும். ஸகலகுணங்களிலே விதாரமாயிருக்கிற இவர் இதெல்லாம் அநுஸந்திக்கிறதென்? என்னில்,— இப்படி ஸர்வஸ்மாயிருக்கிற இத்தைக்கிடீர் எனக்குக் காட்டித்தந்தது! என்று அவன்பக்கல் உபகாரஸ்ம்ருதியாலே என்கிறார்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. இப்படி துஸ்ஸம்பாஹமான ஜ்ஞாநம் கைவந்தா அந்திமஸ்ம்ருதியில்லையாகில் செய்ததெல்லாம் வ்யர்த்தமென்கிறார்.

[எய்த்தாரெய்த்தாரெய்த்தாரென்று]-இவனுக்கு உத்க்ரமணதசை பிறப்பத முன்னே இவன்முடிகை இஷ்டமாயிருக்கையாலே, ''முடிந்தான் முடிந்தான் முதான்'' என்று பலகாலும் சொல்லாநிற்பர்களாயிற்று. இவன் கலங்கினதசையிலே தைத்தெளிவித்து உத்தேச்யவஸ்துவை அநுஸந்திக்கவல்லனும்படி பண்ணுகை றிக்கே, ''முடிந்தான், முடிந்தான், முடிந்தான்'' என்கிற இத்தையே சொல்லாநிற்ளாயிற்று. [இல்லத்தாரும் புறத்தாரும்] - இவன் தான் உள்ளநாளில் இவர்களு ஒன்றுங்கொடாமையாலே,''இவனும்இதொருநடுவிற்பெருங்குடியும்என்? இவன்முடி உள்ளத்ரவ்யத்தை நாமே விநியோகங்கொண்டாலாகாதோ?'' என்றிருப்பர்கள் ஹார்யகள். [புறத்தாரும்] - அவனும் இவர்களுமான ஸமுதாயம் பொறுமையாலே ''போமையும்'' என்றிருப்பர்கள் புறம்புள்ளார். [மொய்த்து] - கல்யாணத்துக்கு அழைத்தாலு வாராதவர்கள், துஃகமுண்டானவாறே தாங்களே வந்து மேல்விழுவர்கள். [ஆங்கலறி இவனுக்குள்ளதெளிவும் போம்படி கூப்பிடாநிற்பர்கள்; மீளுகைக்கு ஸங்கையுண்டதையிலே, பயத்தாலே ப்ராணன்போம்படி கூப்பிடுவர்கள். [முயங்க] - கட்டிகொள்ள. கூப்பீட்டுக்குப்போகாத குறைப்ராணன்களும் போம்படி, ஸ்நேஹிகளே போலே மேலேவிழுந்து கட்டிக்கொள்வர்கள். [தாம்போகும்போது] - ''இவர்களையும் இவ்வைஸ்வர்யத்தையும் விட்டுப்போகாநின்றேம்'' என்று நெஞ்சு இங்கேயிழுக்க, தலை மீளவொண்ணுமையாலே ஸரீரத்தைவிட்டுத் தாங்களே போகாநிற்பர்கள். ''தாம் போகும்போது'' என்கிறார்காணும், - அப்போதை க்லேஸத்தைப்பற்ற. [உன்மத்தர் ஜ்யாதி] - வீதராகருங்கூட, உன்மாததசையிற்போலே அறிவுகேட்டு; தெளிவுபிறந்து தன்னையும் ஸர்வேஸ்வரனையும் அநுஸந்திக்கவேண்டும்தசையிலே கலங்கி. [அநுராகம்போழிய போது] - இளையாளைப் பொன்னையும் பூட்டிக்கொடுவந்து முன்னே நிறுத்துவர்கள். புத்திகள்பக்கல் ஸ்நேஹியாதாளைக்கும் போர ஸ்நேஹிக்கத்தொடங்கும். ஜீவிக்கும்நாளெலோஹத்தாலே இவற்றுக்கு ஒன்றும்செய்யான்; இப்போதாக, ''புதைத்துவைத்த தா

எட்டாம்பாட்டு.—எய்த்தார் இத்யாதி. உக்தத்தை அநுவதியாகின்றுகொண்டு, ''அ குள்ளங் கூட'' என்ற பதத்தைக் கடாகூதித்து அவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி.

''எய்த்தார்'' என்கிற த்ரிருக்திக்கு ப்ரயோஜநம்-இவனுக்கு இத்யாதி. விவரணம்-இவ கலங்கின இத்யாதி. ''இல்லத்தாரும் புறத்தாரும் மொய்த்து - எய்த்தார்'' என்கைக்கு ஹேதுதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் - இவன் தான் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. நடுவில்பெருங்குடி க்ரமண்யம். ''மொய்த்து'' என்றதுக்குஹாவம் - கல்யாணத்துக்கு இத்யாதி. ஆங்கு - அவ்வஸ்தையிலே. இருவர்க்கும் ரோதநத்திலுண்டான ஊற்றத்தை யருளிச்செய்கிறார் - இவனுக்கு இத்யாதி. விவரணம் - மீளுகைக்கு இத்யாதி. இவர்கள் கட்டிக்கொள்ளுகைக்கும் ப்ரயோஜநம் முன்புசொன்ன அபிஸந்தியென்கிறார் - கூப்பீட்டுக்கு இத்யாதி. ''தாம'' என்றதுக்குஅர்த்தம் இவர்களையும் இத்யாதி. ''போகும்போது'' என்றதுக்குஹாவம் - தாம்போதும்போது இத்யாதி கீழ்வாக்யவிவரணம் - தெளிவுபிறந்து இத்யாதி. அநுராகம்வர்த்திக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன இளையாளை இத்யாதி. ஹேதுவந்தரம் - புத்ராதிகள் இத்யாதி. முன்பு ஸ்நேஹிக்கவில்லையோவென்ன - ஜீவிக்குந்நாள் இத்யாதி. ''பொழியும்'' என்றதுக்குஅர்த்தம் - இப்போதாக இத்யாதி

தை ஆபரணமாகப்பூட்டிக் காணப்பெற்றிலோம்" என்று மதகுதிறந்து ஸ்நேஹிக்கும். [எம்பெம்மானேடொத்தேசென்று இத்யாதி] - இப்படி கலங்குகிற ஸமயத்திலே தெளிவுண்டாய், தன்னையும் அவனையும் அநுஸந்தித்து, "அவனேடொத்தசுத்தியையும் இது உடைத்து" என்று அநுஸந்திக்கையாகிற இவ்வர்த்தம் கூடிற்றுகில். "அவ்வஸ்துவும் ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமாயிருக்கும்: இவ்வஸ்துவும் ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமாயிருக்கும்"என்று அநுஸங்யிக்கும்படி அவ்வாத்மவஸ்துவிலே ஹ்ருத்யம் சேருகையாகிற அர்த்தம் கூடுமாகில். [நல்லுறைப்பு] - நல்லவாய்ப்பு. (ஆத்மப்ராப்திஸித்திக்கும்.) † அல்லாதபோது, செய்ததெல்லாம் வ்யர்த்தம். உன்மத்தர்போல் பித்தேயேறில் அஹிமதம் ஸித்தியாது; அநுராகம்பொழியில் ஆஹிஹரதனைப்போலே மாஞ்யப்போமித்தனை. ஆண்டான்பணிக்கும்படி - "நின்றவோன்றையுணர்ந்தேனுக்கு"என்னும் பாட்டுத்தொடங்கி, நிஷ்க்ருஷ்டாத்மாநுஸந்யாநமாத்ரமே யன்றிக்கே ஹகவச்சேஷத்வ பர்யந்தமாக அநுஸங்யிக்கிறது; இப்பாட்டில் - 'எம்பெம்மானேடொத்தேசென்றங்குள்ளங் கூடக்கூடிற்றுகில்' என்கிற அந்திமஸ்ம்ருதியும், எம்பெருமான் தனக்கு ஸோஷமாக இவ்வாத்மவஸ்துவை நினைத்திருக்குமாபோலே, இவனும் அவனேடொத்து அவன்நினைவோடொத்து அத்தனையிலே ஸோஷத்வாநுஸந்யாநம் கூடுமாகில் நல்லவாய்ப்பு" என்று. ஹகவத்குணங்களிலே வித்தராயிருக்கிற இவர் இதெல்லாம் அநுஸந்திக்கிறதென்? என்னில்,— "இப்படி அரிதாயிருக்கிற இத்தைக்கிடீர் எனக்குக் காட்டித்தந்தது" என்று அவன்பக்கல் உபகாரஸ்ம்ருதியாலே. (அ)

எம்பார்யோஜநைக்குச்சேர அர்த்தம் - இப்படிகலங்குகிற *இத்யாதி. விவரணம்* - அவ்வஸ்துவும் *இத்யாதி. அர்த்தாந்தரமாதல். "அவனேடொத்தசுத்தியையுடைத்து" என்றது-ஆத்மாவினுடைய ஸ்வாபாவிகாகாரத்தையிட்டு. §"ஒத்தேதசென்று-" ஒத்தசுத்தியையுடைத்தென்று. ஒத்தேசு என்றத்தை "ஒத்தேசு" என்று ந்ருக்துரைத்தல். அங்கு* - அந்த ஆத்மவஸ்துவிலே. "உள்ளங்கூட-" உள்ளங்கூடுகையாவது - அநுஸந்திக்கையாய், அநுஸந்திக்கிற இவ்வர்த்தம். கூடிற்றுகில் - கூடுமாகில். அல்லாதபோதென்றது - கூடாதபோதென்றபடி. வ்யர்த்தமாம் ப்ரகாரமேதென்ன - உன்மத்தர் இத்யாதி. அபிமதமாவது - ஆத்மப்ராப்தி. மாஞ்யப்போம் என்றவிடத்தில் - "யம்யம்வாபிஸ்மரந்பாவம்த்யஜத்யந்தேகலேவரம் । தம்தமேவைதிகௌந்தேயஸதாதத்பாவபாவிதஃ" என்றது அநுஸந்தேயம். "'ஒத்தேசென்று' என்றதற்கு அர்த்தம் - எம்பெருமான் தனக்கு இத்யாதி. 'எம்பெம்மானேடொத்தேசென்று -' எம்பெம்மான் நினைவோடொத்துச்சேர்த்து. ஏகாரம் - அவ்யயம். அங்கு - அத்தனையில்; சரமதசையிலென்றபடி. உள்ளம் கூடுகையாவது - ஸோஷத்வாநுஸந்தாநம். கூடிற்றுகில் - கூடுமாகில். நல்லுறைப்பு - நல்லவாய்ப்பு. ஹகவதநுபவம் லித்திக்குமென்றபடி என்று ஆண்டான் நிர்வாஹத்திலே ஸ்தார்த்தம். "எம்பெம்மானேடு" இத்யாதிக்கு - என்நாயனை ஈச்வரன் இவனைத் தனக்கு ஸோஷமாகநினைத்திருக்குமாபோலே, இவனும் அவனேடொத்து, அதாவது - தன்னை அவனுக்கு ஸோஷத்வமாய் அநுஸந்தித்து. அங்கு - அவன்பக்கலிலே. "உள்ளம் - சென்று - கூட" நெஞ்சுசென்றுகூட, கூடிற்றுகில் - பெற்றதாகில். நல்லுறைப்பு - நல்லவாய்ப்பு. "தத்ப்ரகாரபூதனான ஆத்மாவைலபித்ததாகலாம்" என்று உரையில் ஸ்தார்த்தம். உபகாரஸ்ம்ருதியாலே என்கையாலே - உபகர்த்ருத்வ ரூபகுணாநுஸந்தாநத்திலே இதுவும் அந்தர்க்கதமென்றுகருத்து. க்ரமேணைந்வயः. (அ)*

---

† குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிரம்.

§ ஒத்தே சென்று என்றபிரித்தே இவ்வர்த்தம் கொள்ளலாம்: 'ஒத்தேசு என்று'எனக்லிஷ்டகல்பனை செய்யவேண்டிய அவசியம் இல்லை.

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கூடிற்றுகில்நல்லுறைப்புக் கூடாமையைக்கூடினால்
ஆடற்பறவையுயர்கோடி எம்மாயனைவதத்துவதுவே
†வீடைப்பண்ணியோருபரிசே எதிர்வும்நிகழ்வுங்கழிவுமாய்
ஓடித்திரியும்யோகிகளும் உளருமில்லையல்லரே

அ—(கூடிற்றுகில்.) - பரமபுருஷ ஸமாநாகாரதயா ஆத்மஸ்வரூபம் அ. ஸத்தையமென்று சொல்லுவானேன்? ததஹிங்கமன்றே? என்னில்,—பரமபுருஷனுக்கு இவ்வாத்மாவுக்கும் ஐக்யங்கூடுவது லாவாலாவங்களுக்கு ஐக்யங் கூடிலன்றே? ஆதலால் அவனும்அவனே: இவனும்இவனே: அவன் இவனைக்கூடாது. இங்ஙனே இவற்றை சொல்லுவார் சிலருளரோவென்னில்,— ஸ்வமதி பரிகல்பித நிர்மூல அத்வைதவாதி ளான குத்ருஷ்டிகளென்றுமூல ரென்கிறார்.

ஒ—ஒன்பதாப்பாட்டில், அந்திமஸ்ம்ருதியிலே ஈச்வரனும் ஆத்மாவு மென்று இருவர் ப்ரஸக்தரானவாறே, "இந்த தத்த்வஜ்ஞரும் இல்லை; இவ்வாத்மாவும் ப்ரஹ்மமுமும் ஒன்று" என்றுகொண்டு நித்யஸம்ஸாரியான சேதநனையே ப்ரஹ்மமாக சொல்லுகிற மாயாவாதிகளை சேஷபிக்கிறார்.

[கூடாமையென்று தொடங்கி] - "ஸர்வேச்வரபரிக்ரஹம்" என்னும் ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே ஆடாநின்றுள்ள பெரியதிருவடியைத் தனக்குப் பரிகரமாகவுடை ணைய் ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களையுடையனான ஸர்வேச்வரனுக்கை ஸம்ஸாரியாக இந்த ஜீவாத்மாவுக்குக்கூடுவது, அஸங்கதமான ஸாஸ்த்ரவிஷயாணதிகள் உண்டாகக்கூடில் [அதுவதுவே] - அந்த ஆத்மவஸ்து அந்த ஆத்மவஸ்துவேயா யிருக்குமத்தனை [வீடைப் பண்ணியென்று மேலுக்கு] - இங்ஙனே மோக்ஷஞ் சொல்லுவாரும் உளரே என்னில்,—ப்ரபாணமூலமாகவன்றிக்கே ஸ்வபுத்திகளாலே சிலவற்றை மோக்ஷ மாகக்கட்டி காலத்ரயத்திலும் இந்த மோக்ஷத்துக்கு யத்நம்பண்ணி வ்யர்த்தமே கட்டித் திரிவாரும் உளர்; இல்லாமை இல்லை.

ப—அநந்தரம், இப்படி ப்ரகாரதயா ப்ராப்தியின்றியே ஸ்வரூபைக்யப் மோக்ஷமென்கிற குத்ருஷ்டிபக்ஷம் அஸம்பவக்ரஸ்தமென்று அதிக்ஷேபிக்கிறார்.

கூடிற்றுகில் - (நித்யஸம்ஸாரியான ஜீவஸ்வரூபம் நிரதிசயவிலக்ஷண ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமாகக்) கூடுமாகில், நல் - நல்ல, உறைப்பு - பெருப்பேறன்றே? கூடாமையை - லோகத்தில் கூடாமையே வடிவாயிருக்கிற ஸாஸ்த்ரவிஷயாணதிகளை, கூடினால் - லபிக்கப் பெற்றதாகிலிறே, அது - அந்தஜீவவஸ்து, (நிரதிசயப்ரமாண வேதமயனாய்), ஆடல் - (ஸகலப்ரத்யாஸத்தியாலே) ஊர்ஜிதமான, பறவை - பெரியதிருவடியை, உயர்கொடி - (ஸ்வனவலக்ஷண்ய ப்ரகாசகமான) உச்சிதத்வஜமாகவுடைய, எம் - ஆச்ரிதாநுகூலவ்யமான, மாயன் ஆவது - ஆச்சர்யஸ்வரூப ரூப குணங்களையுடையனான ஸர்வேச்வரனாய்விடுவது; அதுவே - அந்தஜீவவஸ்துதானேயாமத்தனை; (த்ரவ்யம் த்ரவ்யாந்தரமாகை அஸம்பாவிதமிறே, ஆனால் இதுக்கு மூலமென்னென்னில்); ஒரு

† 'வீடைப்பண்ணி' என்று மிகாதிவந்தது எதுகைநயம்பற்றி.

பரிசே - ஸ்வபுத்திமர்யாதையா யிருப்பதொருபடியாலே, (அப்ரமாணமாக), வீடை - மோக்ஷத்தை, பண்ணி - கல்பித்து, எதிர்வும் - மேல்வரும் காலத்தோடு, நிகழ்வும் - இப்போது வர்த்திக்கிற காலத்தோடு, கழிவும் - முன்பு கழிந்த காலத்தோடு வாசியற, ஆய் - ஒருபடிப்பட வுள்ளாராய், ஓடி - (“ஸம்ஸாரவஹவீம்வ்ரஜந்து” என்று ஜங்காலராய்) ஓடி, நிரியும் - நிரியக்கடவ, போகிகளும் - போகிகளும், உளரும் - உண்டாயிருக்கும்: (அநாதிபான கர்மஜநிதமான ஸம்ஸாரப்ரவாஹத்தில்), இல்லைபல்லோர் - இல்லாதாரில்லையிறே. எவம்வித மஹாபோகிகளும் ஸம்பாவிதமென்று அநுஸந்தித்தாராயிற்று.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அந்திமஸ்ம்ருதியிலே ஜீவபரமேஶ்வரம் ப்ரஸ்துதமானவாறே, “இந்தலோகம் பரமார்த்தம் ; தத்த்வஜ்ஞாநம் பிறந்தால் ஆத்மாவும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று” என்றுகொண்டு நித்யஸம்ஸாரியான சேதநனையே ப்ரஹ்மமாகச் சொல்லுகிற மாயாவாதிகளை நிரஸிக்கிறார்.

[கூடிற்றுகில் நல்லுறைப்பு] - அநுலோமாநுலோமம். [கூடாமையித்யாதி] - “ஸர்வேஶ்வரபரிக்ரஹம்” என்னும் ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே ஓடாநின்றுள்ள பெரியதிருவடியைத் தனக்கு வ்யாவர்த்தக விஶேஷணமாகவுடையனாய் ஆஶ்சர்யகுண சேஷ்டிதங்களையுமுடைய ஸர்வேஶ்வரனுக்கை, இஸ்ஸம்ஸாரியான ஜீவாத்மாவுக்குக்கூடுவது, மஹாவிஶ்வாஸம் வந்த்யாஸுதன் என்கிற அநுபபந்நங்கள் உபபந்நமாகக்கூடில். [அதுஅதுவே] - அந்த ஆத்மவஸ்து அந்த ஆத்மவஸ்துவேபோ யிருக்குமக்கால் ; ஸர்வஜ்ஞனாகையும், ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனும், அதிமாநுஷசேஷ்டிதனை ஸர்வாயிகைகமாட்டாது. தத்த்வஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே, வஸ்துவஸ்த்வந்தரமாமோ? “கூநூஉ ஊவ்ருவ்ஹி வெநீ தூவ்ருதாம்பதஃ” [வீடைப்பண்ணி யித்யாதி] - நித்யஸித்தர்க்கும் அவ்வருகான தத்த்வமாக நித்யஸம்ஸாரியைச் சொல்லுவார் உண்டோ? என்னில்,— அப்படி இருப்பாரும் உண்டென்கிறார். [ஓபரிசே வீடைப்பண்ணி] - ஸாஸ்த்ரமூலமாகவன்றிக்கே அநித்யாதிவ்ருத்தியே மோக்ஷமென்று ஸ்வபோத்தியாலே ஒன்றைக்கட்டி. [எதிர்வும் இத்யாதி] - ஸகல விஷ்யக் வர்த்தமாநகாலத்ரயங்களிலும் உளராய், நிஷ்ப்ரயோஜநமாகத் தட்டிக்கிரியும் மஹாபோகிகளும் உளர். [இல்லைபல்லோர்] - இல்லாமை இல்லை. காலம் அநாதி ; பண்ணினைக்கும் பாபங்களுக்கு எல்லை இல்லை. இப்படி இருப்பாரில் மஹாபுருஷர்கள் உண்டாகக்கூடாதோ? ஸம்ஸாரத்தில் கூடாதது உண்டோ?

ஈ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அந்திமஸ்ம்ருதியிலே ஜீவபரபேதம் ப்ரஸ்துதமானவாறே, இந்த “லோகம் அபரமார்த்தம்: தத்த்வஜ்ஞாநம் பிறந்த ஆத்மாவும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று” என்றுகொண்டு நித்யஸம்ஸாரியான சேதநனையே ப்ரஹ்மமாகச் சொல்லுகிற மாயாவாதிகளை நிரஸிக்கிறார்.

[கூடிற்றுகில்நல்லுறைப்பு]-அநுலோமாநுலோமம். [கூடாமை இத்யாதி]-மஹாவிஶ்வாணமாதல், மஹாகுலஸுதமாதல், வந்த்யாஸுதனாதல் அநுபபந்நமானவை கூடுமாகில், “ஸர்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—கூடிற்றுகில் இத்யாதி.

“கூடாமையை” என்றது - கூடாதவை யென்றபடி. ஐகாரம் - அவ்யயம். “கூடிலுல்” என்றது - கூடுமாகிலென்றபடி. உயர்கொடி - உச்சிரி

வேஶ்வரவாஹநம்'' என்னும் ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே ஆடாநின்றுள்ள பெரியதிருவடி ய
த்வஜமாகவுடையவனுய், ஆஶ்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களை யுடையனுய், பெரிய ரு
வடிதிருத்தோளிலே பின்பும் பிறதுவாளியுமாய் ஸம்ஸாரிசேதந னிருப்பது. [அதுவதுவே]-
அவ்வஸ்து அவ்வஸ்துவே; வஸ்து வஸ்த்வந்தரமாகாதிறே. நித்யஸித்தர்க்கும் அவ்வருக
ஸம்ஸாரிசேதநரைச் சொல்லுவாரும் சிலருண்டோவென்ன,—[வீடைப்பண்ணியே ரு
பரிசே] - (ஒருபரிசே - வீடைப்பண்ணி) - ஶாஸ்த்ரமூலமாகவன்றிக்கே, அவித்யா வ
ருத்தியே மோக்ஷ மென்று ஸ்வபுத்தியாலே ஒன்றைக் கட்டி. [எதிர்வும் நிகழ்வும் கழ வு
மாய்] - ஸ்ரீதஹவிஷ்யத்வர்த்தமாந காலத்ரயத்திலுமுளராய். [ஓடித்திரியும்யோகிக ந
முளரும்] - நிஷ்ப்ரயோஜநமாகத் தட்டித்திரியும் மஹாயோகிகளும் உளர். [இல் ல
யல்லரே] - இல்லாமையில்லை. காலம் அநாதி: பண்ணி வைக்கும் பாபங்களுக்கு ஏ ப்
லையில்லை. இப்படியிருப்பார் சில மஹாபுருஷர்க ளுண்டாகக்கூடாதோ? ஸம்ஸாரத்தி ப்
கூடாதது உண்டோ?

( )

பத்தாம் பாட்டு.

உளருமில்லைபல்லராய் உளராயில்லையாகியே
உளரேம்மோருவரவர்வந்து என்னுள்ளத்துள்ளேயுறைகின்றார்
வளரும்பிறையுந்தேய்பிறையும்போல அசைவும் ஆக்கமும்
வளருஞ்சுடருமிருளும்போல் தெருளும்மருளும்மாய்த்தோமே.

அ.—(உளரும்.) - இப்படி தர்க்கர்ஶமாய், ஸ்வச்சேஷதைகரஸமாய விலக்ஷணமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை, வ்ருத்தஸம்ப்ரதாயஸித்தமாக, கேவல க்ருபையாலே எனக்குக் காட்டித்தந்தருளின னிப்போது; மூன்று, இஸ்ஸம்ப்ரதா

தத்வஜமாக வுடையவ னென்றபடி. பிறதுவாளி - பின்னே சாத்துகிற ஆபரணம். ஆனை அர்த்தஸத்வமேதென்ன - அதுவதுவே இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - 'வாஶாதாதநொ ரூயாமஃ வாஶாயுஜீதீஷ்யதெ। தியெதஉயுஈரவ்ஃஹிநெதிதஉஈரவ் காஃயதஃ'' என்றது அநுஸந்தேயம். '' 'வாஶாதாதநொஃயொமஃ - வொகவ்ஃயதி வாஶாயுஃ' ஜதி ஜஷ்யதெ. இஷ்டமாகாநின்றது: ஈதஃ, 'ஈயுஉவ்ழ் தஉஈரவ்தாஃ வெநதி, ஜதெயதநியா'' ஜதி வசிவ்ழுவக்ஷஃ; ஸித்தாந்தஸ்து, ''யதஃ ஈயுஉஈரவ் வ்ழ்-ஜீவஹேதஉரவ்ழ். தஉஈரவ்தாழ் - வாஶாதாஉரவ்தாஃவெநதி. ஈதஃ 'வாஶாதாதநொரூயாமஃ வாஶாயுஃ ஜதீஷ்யதஜதியஸ் வாதநியா.'' நித்யஸித்தர்க்குப் நித்யஸூரிகளுக்கும், அவ்வருகாக - அவ்வருகான ஸர்வேஶ்வரனுக. ''ஒருபரிசே-வீடைப்பண்ணி' என்றதுக்கர்த்தம் - ஶாஸ்த்ரமூலமாக இத்யாதி. பரிசு - ப்ரகாரம். ''யோகிகளு மூளருமில்லை யல்லரே'' என்றது-கேஶபோக்தி. மாயாவாதிகளிடத்தில் உபாலம்பம்தோற்றச் சொல்லுகிற ஆழ்வா ருடைய ஹார்த்தஹாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் - காலம் அநாதி இத்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத் தாலே. ஸம்ஸாரிசேதநன் - ஆடல்பறவையுயர்கொடி யெம்மாயனுவது என்று மூலத்திலே அத்யாஹரித்துக்கொள்வது.

(கூ

ஷஸ்த்ரைர்பார்த்தமாக, நிரவயுகஸைஸாக்ஷர்ய ஸௌமுக்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யகுணவிஸிஷ்டனாய், அலங்க்ருத திவ்யபூஷண திவ்யாயுதாதி பேதனை தன்னைக் காட்டிக்கொண்டு என்னுள்ளே புகுந்தருளினான்; நிரீக்ஷணாங்க்ய குத்ருஷ்டிகளில் நான் புகாதபடி தன்னைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தருளினான்; ஆதலால், அநாதிகாலஸஞ்சிதாநந்த அஜ்ஞாந வ்ருத்திரூபாதி ஸகலதுஷ்டவஸ்துக்களெல்லாம் போக்கினை யென்கிறார்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸாங்க்யாதிகுத்ருஷ்டிகளில் நான் புகாமே காத்து எனக்குமோக்ஷபான தான், என்னைவேடவந்து நிரந்தரஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணுகையாலே என்னுடைய ஸகலதுஃகங்களும்போயிற்று என்கிறார்.

[உளருமில்லையல்லராய்] - "இல்லையென்ன வொண்ணாத அஸ்திமாத்ரமாயிருப்பர்" என்று ஸ்ரீவரஸாங்க்யமதம். [உளராயில்லையாகியே] - "இல்லையாகியே உளனென்று நிரீச்வரஸாங்க்யமதம். இவையிரண்டையும் அநாத்ரித அநாத்ரிதவிஷய மென்றருளிச்செய்வர். [உளனென்று தொடங்கி] - குணவிஸேஷாதிகளெல்லாவற்றாலும் பூர்ணமாயிருந்துள்ளவர் அவற்றைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே எப்போதும் வர்த்தியாகின்றார். [வளருமென்று மேலுக்கு] - வளரும்பிறையும் தேய்பிறையும்போலே மாறிமாறி வருகிற வ்ருத்திக்ஷயங்களும், தம்முடைய ப்ரகாஸங்கள்போலே மாறிமாறிவருகிற ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களும் போக்கப்பெற்றோம்.

ப.—அநந்தரம், எவம்விதமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை ப்ரகாஸிப்பித்து வைஹ்யகுத்ருஷ்டிமதங்களில் கைகழலாதபடி என்னெஞ்சிலே புகுந்திருக்கையாலே, என்னுடைய ஸம்ஸாரிகக்லேஸமெல்லாம் தீர்ந்தே னென்கிறார்.

இல்லை - ஆஹார்யவிஷயத்தில் இல்லையென்கிற சொல்லுக்கு, அல்லராய் - விஷயமல்லராய்க்கொண்டு, உளரும் - என்றுமுளருமாய், இல்லையாகியே - (அநாஹார்ய விஷயத்தில்) இல்லையாயே, உளராய் - உளராமவர், எப் - எங்களுக்கு (ஸ்வரூபரூபகுண விஸிஷ்டராய்க்கொண்டு), ஒருவர் - அத்விதீயராய், உளர் - ப்ரகாஸிப்பித்தார்; அவர் - அவர்தாமே, வந்து - (ஆஹார்யவிஷ்டராய்)வந்து, என் - என், உள்ளத்துள்ளே - நெஞ்சுக்குள்ளே, உறைகின்றார் - நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றார்; (அதாலே), வளரும் பிறைபோல - வளரும் பிறைபோலேயிருக்கிற, ஆக்கமும் - ஆக்கத்தையும், தேய்பிறையும் போல - தேய்பிறைபோலேயிருக்கிற, அசைவும் — அழிவையும், வளரும்சுடரும்போல் - அஹிவ்ருத்திதேஜஸ்ஸையுடைய ஆதித்யனைப்போலும், தெருளும் - ஜ்ஞாநத்தையும், இருளும்போல் - அந்தகாரம்போலேயிருக்கிற, மருளும் — அஜ்ஞாநத்தையும், மாய்த்தோம் - நிவர்த்தித்தோம். ஔபாதிக வ்ருத்திக்ஷயங்களும் ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களும் போய் ஸகலரூப ஸ்வஹாவனான ஆத்மாவை உர்ஜிக்கப்பெற்றோமும் நாம் என்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸாங்க்யகுத்ருஷ்டிகளில் நான் புகாதபடி தானே ஸ்வயம்வரித்து அஜ்ஞாநாதிகளுக்கு அவகாஸம் இல்லாதபடி நிரோதுக்கு வாய்த்தலையான மநஸ்ஸிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே, என்னுடைய ஸகலதுஃகங்களும் போயிற்று என்கிறார்.

[உளருமில்லையல்லராய்] - "இல்லையென்னவொண்ணாத அஸ்திமாத்ரமாயிருப்பர்" என்று ஸ்ரீவரஸாங்க்யமதம். வியதிரிக்தாக்ஷரக்ஷம னன்றிக்கேயிருக்கும்

ஹர்த்தாவைப்போலே, ஈச்வரனுகிறான் ஜகந்நியமநகூடமனன்றிக்கே ஸத்தாவமாத்
யிருக்கை. [உளராயில்லையாகியே] - "இல்லையாகியே உளர்" என்று நிரீச்வரஸாங்
மதம். இல்லையாப்க்கொண்டே அவ்வஸ்துவினுடைய ஸத்தாவமென்கை. 'ஆத்
ர்க்கு இல்லையல்லராய் உளர்; அநாச்ரிதர்க்கு இல்லையாகியே உளர்' என்று ஆத்
அநாச்ரித விஷயமென்றும் சொல்லுவர். [உளரெம்மொருவர்] - குணவிஹமத்
களால் பூர்ணராய்க்கொண்டு உளராய், அவற்றைக்காட்டி என்னை விஷயீகரித்த
விதியர். [அவர்வந்து என்னுள்ளத்துள்ளே உறைகின்றார்] - குணயிகரானவர்
னளவும் வந்து * மயர்வற மதிநலமருளித் தாந்திருத்தின நெஞ்சிலே நித்யவாஸம்பண்
நின்றார். [வளரும் இத்யாதி] - அவன்வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே
ரனைப்போலே மாறிமாறிவருகிற வ்ருத்திக்ஷயங்களும், ஆதித்யனையும் அந்யகாரத்
யும்போலே மாறிமாறிவருகிற ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களும் நிர்மூலமாகப் போகப்
றேறும்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஸாங்க்யாதிகுத்ருஷ்டிகளில் நான் புகாதபடி தா
ஸ்வயம்வரித்து, நினைவுக்கு வாய்த்தலையான மநஸ்ஸிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகையா
என்னுடைய ஸகலதுரிதங்களும் போயிற் றென்கிறார்.

[உளருமில்லையல்லராய்] - "ஈச்வரனென்பானொருவனுளன். இல்லையென்
வொண்ணுதே அஸ்திமாத்ரமாயிருக்கும்" என்று ஸேச்வரஸாங்க்யமதம்: விதிநிஷேதகூ
னன்றிக்கேயிருக்கும் பர்த்தாவைப்போலே, ஈச்வரனுகிறான் ஜகந்நியமநகூடமனன்றிக்
ஸத்தாவமாத்ரமேயாயிருக்குமென்கை. [உளராயில்லையாகியே] - "இல்லையாகியேகா
அவனுடையவுண்மை" என்னும் நிரீச்வரஸாங்க்யன்: அந்த பக்ஷங்களை நிரஸிக்கிற
அன்றிக்கே, ஆஹ்ரிதாநாஹ்ரிதவிஷயமாக்கி, இல்லையல்லராய் உளராயிருப்பர் ஆஹ்ரிதர்க்
இல்லையாகியே யுளராயிருப்பர் அநாஹ்ரிதர்க்கு. [உளரெம்மொருவர்] - குணவிஹித்
திகளால் பரிபூர்ணராய்க்கொண்டு உளராய், அவற்றைக்காட்டி என்னை விஷயீகரித்த
விதியர். [அவர்வந்து என்னுள்ளத்துள்ளேயுறைகின்றார்] - குணதிகரான அவர் என்ன
வும் வந்து, * மயர்வறமதிநலமருளித் தாம் திருத்தின நெஞ்சிலே நித்யவாஸம்பண்ணுநி
ன்றார். [வளரும் இத்யாதி] - தீபஸந்நிதியில் அந்தகாரம் நில்லாதாப்போலே, அவர் என்னு
தயத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே, சந்த்ரனுக்குப்போலே மாறிமாறி வரக்கட

பத்தாம்பாட்டு.—உளரும் இத்யாதி. "உளரெம்மொருவர்" என்றுதொடங்கி, "மாம்
தோம்" என்னுமளவும் கடாகூடித்து அவதாரிகை - ஸாங்க்யாதி இத்யாதி. ஸாங்க்யன் - நிரீச்ஸ்
ஸாங்க்யன். ஆதிபதத்தாலே - ஸேச்வரஸாங்க்யரைச்சொல்லுகிறது.

"இல்லையல்லராய் - உளர்" என்று அந்வயிப்பது. இல்லாதவரல்லராய்க்கொண்டு உள
யிருப்பரென்று ஸப்தார்த்தம். 'இல்லையல்லராயுளரும்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஈச்வரனே
பான் இத்யாதி. விவரணம் - விதிநிஷேத இத்யாதி. "உளராயில்லையாகியே" - இல்லையாகியே
யுளர்; இல்லையன்றியே யுளராயிருப்பர். இல்லையென்றபடியென்று ஸப்தார்த்தம். அர்த்தாந்தர
அன்றிக்கே இத்யாதி. குணவிபூதியாதிகளால் பரிபூர்ணராய் என்றது - அர்த்தாத்மஸித்தம். "உள
மில்லையல்லரா யுளராயில்லையாகியே" என்று - ஸேச்வர நிரீச்வர ஸாங்க்யருடைய மதாநுவா
மாதல், ஆஹ்ரிதாநாஹ்ரித விஷயத்தில் இவன் இருக்கும்படியை ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே அருளி
செய்கிறாதல். உளரும்பிறைபோல், ஆக்கமும் - வ்ருத்தியும், தேய்பிறையும்போல், அசைவும்
ஸங்கோசமும், அதாவது - வ்ருத்திக்ஷயமுமென்றபடி. இத்தால் - ஸரீரத்தினுடைய வ்ருத்திக்ஷய

தான வ்ருத்திகூடியங்களும், ஆதித்யனும் அந்தகாரமும் போலே மாறிமாறிவரக்கடவதான ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களும் மாய்க்கப்பெற்றேரும். (க0)

)ாம் பாட்டு.

தெருளும்மருளும்மாய்த்துத் தன்றிருத்துசெம்போற்கழலடிக்கீழ்
அருளியிருத்துமம்மானும் அயனுஞ்சிவனும் திருமாலால்
அருளப்பட்ட சடகோபன் ஓராயிரத்துளிப்பத்தால்
அருளியடிக்கீழிருத்தும் † நம்மண்ணல்கருமாணிக்கமே.

ஆ.—(தெருளும்) - சதுர்முக பசுபதி ப்ரப்ருதி ஸ்வாதீநமாக்களுக்கும் நியந்தாவாய், ஸ்ரீயபதியாயிருத்துவைத்து, ப்ராக்ருதவிஷய ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநாதி ஸ்வாநுபவ விரோதிகளைப் போக்கி, ஸ்வாஸ்ரிதரைத் தன் திருவடிகளிலே சேர்விக்கும் ஸ்வபாவனையிருந்த எம்பெருமானுடைய அருளுக்கே பாத்ரமான சடகோபன் ஓராயிரத்துளிப்பத்தும் வல்லாரை யருளி அவனடிக்கீழிருத்துமென்கிறார்.

ஓ.—நிமமத்தில், இப்பத்தும் கற்றுரை, ஆழ்வார்தம்மை விஷயீகரித்தாற் போலே எம்பெருமான் தானே வந்து விஷயீகரித்துத் தன்திருவடிகளின்கீழே வைத்துக் கொள்ளும் என்கிறார்.

[தெருளும் மருளுமென்று மேலுக்கு] - ப்ரஹ்மருத்ர ப்ரமுகரான ஸ்வாதீநமாக்களுக்கும் ஸ்வரஸமாய், தன்னை அநுஸந்திக்கைக்கு விரோதியான ப்ராக்ருத விஷய ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களைப்போக்கி, தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களைத் தன்திருவடிக்கீழே சேர்த்துக்கொண்டருளும் ஸ்வபாவனை ஸ்ரீயபதியாலே நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிக்கப்பட்ட ஆழ்வாருடைய.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு ஹேதுமாக ஸகவத்ப்ராப்திபை அருளிச்செய்கிறார்.

தெருளும் மருளும் - ஸாம்ஸாரிகமான ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களை, மாய்த்து - போக்கி, தன் - ஆஸ்ரிதரைத் தானேயங்கீகரிக்கும், திருந்து-திருத்தத்தையுடைத்தாய், செம் - சிவந்த, பொன் - பொன்னை, கழல் - வீரக்கழலையுடைய, அடிக்கீழ்-திருவடிகளின்கீழே, அருளி - (“அடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்து அடியீர்வாழ்மின்” என்று) அருளி, இருத்தும் - (புறம்புபோகாதபடி) இருத்தும், அம்மானும் - ஸ்வாமியாம், அயனும் சிவனும் - (ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்குக்கடவ) ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கும் அந்தராத்மபூதனை, திருமாலால் - ஸ்ரீயபதியாலே, அருளப்பட்ட - (மயர்வறமதிநலம்) அருளப்பட்ட, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, ஓர் - அத்விதீயமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரம் வாய்மொழியில், இப்பத்தால் - இப்பத்துநிமித்தமாக, நம் - நம்முடைய, அண்

களைச் சொல்லுகிறது. “வளரும் - சுடர் போல் - தெருளும், இருள்போல் - மருளும்” என்ற வைஷயிக ஜ்ஞாநங்களைச் சொல்லுகிறது. (க0)

---

† ‘எம்மண்ணல்’ என்பதும் பாடம்.

ணல் - ஸ்வாமியாய், கருமாணிக்கம் - நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையுை வன், அருளி - நிரவதிக க்ருபையபண்ணி, அடிக்கீழ் - தன்திருவடிகளின்கீ இருத்தும் - இருத்தும். இதுவும் - அறுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இப்பத்தும் கற்ருரை, தம்மை விஷயீகரித்தாற்போ விஷயீகரித்துத் தன்திருவடிகளின்கீழே வைத்துக்கொள்ளுமென்கிறார்.

[தெருளும்மருளும் மாய்த்து] - ப்ரஹ்மாவின் ராஜஸமடியாகவந்த குத்ரு ஜ்ஞாநமானதும், ருத்ரன் தாமஸ்யாகவந்த ஆபமாஹிவாஹ்ய ஜ்ஞாநமான அஜ்ஞ முமம் மாய்த்து- ஸ்வாநுஹவமகவிரோயியான ப்ராக்ருதவிஷய ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கை போக்கி. [தன்திருந்து செம்பொற்கழலடிக்கீழ்] - ஆஸ்ரிதரை வேறொருவர்காலி போகவிடாததாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாய், வீரக்கழலையுடைத்தான தன்திருவடிகள கீழே. இப்போதை வீரக்கழல், பிராட்டிமுன்னுக ஆஸ்ரயித்தாரைத் தன்கையிலு பிறர்கையிலும் காட்டிக்கொடாத வீரக்கழல். [அருளியிருத்தும்] - கேவலக்ரு யாலே இருத்தும். [அம்மானுக்கு அயனும சிவனும் திருமாலால்] - ப்ரஹ்ருத்ர முகரான ஸர்வாத்மாகளுக்கு நிர்வாஹகனுய், ஸர்வேஸ்வரனை ஸ்ரியஃபதியாே [அருளப்பட்ட சடகோபன்] - "மயர்வறமதிநலம் அருளினன்" என்கிறபடியே - ப பைக்கு விஷயபூதரான ஆழ்வார். இவ்வருளுக்கு வாய்த்தலை பிராட்டியென்ை [ஓராயிரத்துள் இப்பத்தால்] - இப்பத்தை அப்யஸித்தவர்களை அதிவே ஹேதுவா [நம்மண்ணல் கருமாணிக்கம் அருளி அடிக்கீழ் இருத்தும்] - நமக்கு ஸ்வாமிய ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவழகையுடையவன், தன்கேவலக்ருபையாலே தன்திருவடிகளி கீழே சேர்த்துக்கொள்ளும். இப்பத்தும் கற்றவர்களை ஆழ்வார்க்குப்பண்ணின க் பையைப் பண்ணிச் சேர்த்துக்கொள்ளும்.

ஈடு.—நிமமத்தில் - இப்பத்தும் கற்ருரை, தம்மை விஷயீகரித்தாற்போ விஷயீகரித்துத் தன்திருவடிகளின்கீழே வைத்துக்கொள்ளு மென்கிறார்.

[தெருளும்மருளும்மாய்த்து] - ப்ரஹ்மாவின் ராஜஸமடியாகவந்த குத்ருஷ் ஜ்ஞாநமானதும், ருத்ரன் தாமஸஜ்ஞாநமடியாகவந்த ஆபாதி வாஹ்யஜ்ஞாநமான அ ஞாநமும் மாய்த்து; ஸ்வாநுபவ விரோதியான ப்ராக்ருதவிஷயஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள வாஸன யோடே போக்கி. [தன்திருந்துசெம்பொற்கழலடிக்கீழ்] - ஆஸ்ரிதரை வேறொருவர்காலி குனியவிடாததாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாய், வீரக்கழலையுடைத்தான திருவடிகளின்கீழே. இ போதை வீரக்கழல், பிராட்டி முன்னுக ஆஸ்ரயித்தாரைத் தன்கையிலும் பிறர்கை

நிமமம்.—தெருளும் இத்யாதி. "இப்பத்தாலருளியடிக்கீழ்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்த அவதாரிகை - இப்பத்தும் இத்யாதி. "அருளப்பட்ட" என்றவநந்தரம், "அருளியடிக்கீழிரு தும்" என்கையாலே தம்மைவிஷயீகரித்தாற்போலே விஷயீகரித்து என்கிறார்.

இப்பாட்டில் நிவர்த்யமாகச்சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களை இரண்டுவகையாக அரு ளிச்செய்கிறார் - ப்ரஹ்மாவின் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. குத்ருஷ்டிஜ்ஞாநமென்றது ஸேஸ்வரஸாங்க்யனுடைய ராஜஸகார்யஅந்யதாஜ்ஞாநத்தை. வாஹ்யஜ்ஞாநமான அஜ்ஞாநமென் றது - நிரீஸ்வரஸாங்க்யனுடைய தாமஸகார்யவிபரீதஜ்ஞாநத்தை. "தெருளும் மருளும்" என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம்-ஸ்வாநுபவ இத்யாதி. மாய்த்து-போக்கி. ப்ராக்ருதவிஷய ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களாவன அவற்றினுடைய ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷங்களால் வந்த தெளிவும் கலக்கமும். "திருந்து" என்று கட்டளைப்பாடேதென்ன - ஆஸ்ரிதரை இத்யாதி. வீரக்கழலைச்சொன்னதுக்கு ஹாவம் - இப் போதை இத்யாதி. "திருமாலால்" என்றதைப்பற்ற - பிராட்டிமுன்னுக என்றது. "அயனும்

லும் காட்டிக்கொடாத வீரக்கழல். [அருளியிருத்தும்] - கேவல க்ருபையாலே இருத்தும். [அம்மானும்அயனும்சிவனும் திருமாலால்] - ப்ரஹ்மருத்ரப்ரமுகரான ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய் ஸர்வேச்வரனான ஸ்ரீயஃபதியாலே. [அருளப்பட்டசடகோபன்] - "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்கிறபடியே அருளுக்கு விஷயஹ்ருதயான ஆழ்வார். இவ்வருளுக்கு வாய்த்தலை பிராட்டியென்கை. [ஓராயிரத்துளிப்பதால் - நம்மண்ணல்கருமாணிக்கமே - அருளியடிக்கீழிருத்தும்] - ஸர்வநிர்வாஹகனாய், ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவழகையும் குணங்களையுமுடையனான ஸர்வேச்வரன் தானேயருளித் தன்திருவடிகளின் கீழே சேர்த்துக்கொள்ளும். இத்திருவாய்மொழி யப்யஸித்தார்க்குத் தாம் பெற்ற பேறு என்கிறார். (கக)

சிவனும் - அம்மானும் - திருமாலால்" என்று அந்வயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - ப்ரஹ்மருத்ர இத்யாதி. "அருளப்பட்ட" என்றதற்கு ஹேது - அருளுக்குவிஷயபூதரான ஆழ்வார் என்று. "திருமாலாலருளப்பட்ட" என்றதற்கு ஹேது - இவ்வருளுக்கு இத்யாதி. வாய்த்தலை - ஜநகை. மாணிக்கம் முடிந்து ஆளலாயிருக்கையாலும், ஹேயமாயிருக்கையாலும் - ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவழகையும் குணங்களையுமுடையனான என்கிறார். "அருளப்பட்ட சடகோபன் - அருளியடிக்கீழிருத்தும்" என்கையாலே ஹலித்தஹேது - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி. தெருளும்என்று தொடங்கி, இருத்தும்; அயனும் சிவனும் - அம்மானும் - திருமாலால் என்று தொடங்கி. இப்பத்தால் - நம்மண்ணல் கருமாணிக்கம் - இப்பத்தை அநுஸந்தித்தவர்களை' என்றத்யாஹரித்து, 'அருளியடிக்கீழிருத்தும்' இத்யந்வய:. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்வங்கதி.—வாயொழுகாதிநிவதுகுமொழு.
மெந ஸ்ரீகளவுஹெநகுமாவுநதொழிதுயுழ। கூதெகுஷிவவொயி
கீழுரெண வுவயுவுரிவசிவஉநுநிரஷதெவுஃ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— வூவுாயநெநுநஹாநா
ஜுழிவவிஹுதயா மஜுஹிழுாவுரகுவாநாயுயுாவெஹமவெஹுாழிஷு வ மததயா
வுவுரிவவுகுாஸாசு। சுஜுயுவுழுதுாவுயுாவுவா திவுரசிவுரவெஷகுயுஜு
யுஃவுகுகுவாசு ஜுநாநாஜுநாநவுஉகுவாதிகுடுயதிஹுரிஃ வுஃவுஹாவுயுஃ வுசிரிவெ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

கண்ணிறையவந்து கலந்தமால்இக்கலவி
திண்ணிலையாவேணுமெனச்சிந்தித்துத் - தண்ணிதெனும்
ஆருயிரினேற்றமதுகாட்ட ஆய்ந்துரைத்தான்
காரிமாறன் தன்கருத்து.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம், நீயர்திருவடிகளேசரணம், எம்பெருமானர் திருவடிகளேசரணம்.

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி—கருமாணிக்கமலை - ப்ரவேசங்கள்.

அ.—(கருமாணிக்கமலை.) எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னழகை காட்டித் தம்மை வசீகரித்துக்கொண்டு, தம்மோடு கலந்தருளின கலவியால் தமக்குவ நிர்வ்ருத்திபை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார்.

ஒ —ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், நிர்ஹேதுக ஸுஸ்வத்ப்ரஸாதத்தா(அவனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌஶீல்யாத்யநுபவபூர்வகமாக ஸ்வரூபாநுரூபத்வத்தை அநுஸ யித்து மிகவும் ப்ரீதரான ஆழ்வார், ஸ்வரூபத்தை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச் செ கிறார். திருப்புலியூரில் எம்பெருமானேடே இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்தாளை பிராட்டி அவனிலே அபஹ்ருத சித்தையாய், "மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வா கில்லேன்" என்றிருக்கிற தன்மையை அறியாத பித்ராதிகள், "இவளுடைய ஸ்வய வரத்துக்கு ராஜபுத்ரர்கள் வருவது" என்று நகரத்திலே பறை அறைவிக்கக் கேட் இவளுடைய தோழியானவள், "ஸ்ரீரங்கநாதனான ராஜாவாக்கிப்பண்ணின தூர்யோ ஷாதிகள் அவனுக்கு மிகவும் அஸஹ்யமாய்த் தரிப்பரிதாறற்போலே ராஜபுத்ரிய இத்தை அறியில் ஜீவியாள்" என்று பார்த்து "இவள் அறிவதற்கு முன்பே இத்தை விலக்கவேணும்" என்று துணிந்து, இஸ்ஸம்ஸ்லேஷத்தை நான் அறிந்தமை அறிவி கில் என்காவற்சோர்வென்று கொள்ளுவர்; நான் அறியாதேனுமிருக்கில் இவளை கடையாது; போம்வழி என்?" என்று பார்த்து இவளுடைய உறவு முறையார்க் "திருப்புலியூரில் எம்பெருமானுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளிலே அபஹ்ருதசித்தை யாய் மிகவும் ஈடுபட்டு அவற்றையே வாய்புலற்றக்காணுநின்றோம்; ஆனபுன்பு, திருப்பு யூரில் எம்பெருமானுக்கல்லது வேறுசிலர்க்கு உரியளல்லள்" என்று அவர்களுபக்ரமித் மணத்தை விலக்கி, இவளுடைய உறவுமுறையாரும் "புறம்புஓரிடத்துக்கும் உரியள ளாகில், திருப்புலியூரில் எம்பெருமானுக்கு இவளுக்குத்தக்க அழகும் ஒப்பனையு ஆண்பிள்ளைத்தனமும் குணவத்தையும் ஐஶ்வர்யமும் ஔதார்யமும் ப்ரணயித்வமு ஸமாசாரமும் வேதார்தத்வஜ்ஞாநமும் இன்னம் இப்புடையிலுண்டான ஸத்குண களும் உண்டோ?" என்று கேட்க, தோழியும் "நீங்கள் சொலுகிறவளவல்ல: அத்யாப சர்யாதன்; அவனோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தமைக்கு இவள் வடிவிலே வ்யக்தமான அடை யாளங்களும் உள; ஆனபின்பு, அவனுக்கே இவளைக் கொடுங்கோள்" என்கிறாள். இ திருவாய்மொழியால் ஹேயவ்யாவ்ருத்தத்வமே புருஷார்தமென்றும் அந்யஶேஷத்வமு ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும் அபுருஷார்தமென்றும் சொல்லப்பட்டது.

ப.— ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - "ஸௌந்தர்யஶீலாதி விஶிஷ்ட னை ஸர்வேஶ்வரனுக்கு பரிபூர்ணாத்மஸ்வரூபமானது ப்ரகாரதயா ஶேஷம்" என்று தெளிந்தவர், அந்தஶேஷபூதனான ஆத்மாவினுடைய ததீயகாரகத்வ ததீயகேஷ பத்வங்களை ப்ரதிபாதிப்பதாக, ஶேஷியினுடைய அவயவஶோபையையும், ஆபரண ஶோபையையும், அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வத்தையும், குணவத்தாதிஶயத்தையும், அபரிச் சிந்யஸுகாநுபவயோகத்தையும், ஔதார்யோசிதாஷத்தையும், ப்ரணயித்வாதிஶயத்தையும் ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யதையையும், ஸர்வதேவதப்ரதிபாத்யதையையும், ஆஶ்சர்யாவஹ த்வத்தையும் அநுஸந்தித்து; ஏவம்ப்ரகார விஶிஷ்டனுப்த் திருப்புலியூரில் எழுந்தருளி

யிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய அநுக்ரஹத்திலே அவகாஹித்து ஹ்ருஷ்டரான இவருடைய ரூபாதி வைலக்ஷண்யத்தைக்கண்ட பரிவர்தாடக்கமான பார்ஶ்வஸ்தர், இந்த வைலக்ஷண்யத்திலே ஜிஜ்ஞாஸுக்களாக; ஸுஹ்ருத்துமதானவர் அவர்களுக்கறிவித்த பாசுரத்தைத் திருப்புளியூரில் நாயனாருடனே இயற்கையிலே புணர்ந்த நாயகியினுடைய வேறுபாடுகண்டு "ஸம்ஶ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தம்" என்றறிந்த தோழியானவள்,—இதறியாதே இவளுடைய பதிஸம்யோகஸுலபமான பருவத்தைக்கண்டு வெம்பூக்கள் வேறே மணமூசு அறைவிக்க 'நாயகிக்கு இது அஸஹ்யம்' என்றறிந்து விலக்குவதாக உத்யோகித்து, உக்திப்ரகாரத்தாலும் வடிவில்வேறுபாட்டாலும் நிரூபித்தறிந்தாளாக, பந்துக்களைக்குறித்து, "இவள் திருப்புளியூர் நாயனாருடைய குணநாமங்களையே பலகாலும் பேசாநின்றாள்; இவளுக்கு அங்கே ஹாவபந்தமுண்டாகக்கூடும்; அவனுகிறன்-இவளுக்குத் தகுதியாம்படி அலிரூபனுய், அலங்காரவிஶிஷ்டனுய், ஆண்பிள்ளையாய், அதிஶயிதகுணனுய், ஐஶ்வர்யபுக்தனுய், அத்யுதாரனுய், ப்ரணயியாய், ஆசாரஸ்தனுய், வேதவிதக்ரேஸரனுய் ஆஶ்சர்யபூதனுயிருப்பானொருவன்; ஆகலால், இவள்வடிவில் அநங்யதாஸித்தமான ஸம்ஶ்லேஷஸூசக சிஹ்நங்களுண்டாகையாலும், அவனுக்கேஇவளாம்" என்று அறத்தோடு நின்றுரைத்த பாசுரத்திலே யருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே முகலிரண்டரைப்பாட்டாலே, அவண் ப்ரஸாதத்காலே அவனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌஶீல்யாதிகளை அநுபவித்து, அவற்றிறபாதி விலக்ஷணமுமாய் அநங்யார்ஹமுமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் குறைப்பாட்டுக்களாலே அநுஸந்தித்து இனிபாரானர். அந்த ஶுஷ்கத்வரஸத்தாலே ப்ரீதராய், ப்ரீதிபாரவஶ்யத்தாலே தாமானதன்மை அழிந்து, ஓருபிராட்டி ஊஶையை ப்ராப்தராய், ஸ்வஊஶையை அங்யாபதேஶத்தாலேபேசி இனியராகிறார். "ப்ரீதியில் அங்யாபதேஶமுள்ளது இத்திருவாய்மொழியே" என்று ஆழ்வான் நிர்வஹிக்கும். திருப்புளியூரிலம்பெருமானேரே இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டி அவனுலே அபஹ்ருதசித்தையாய், "மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன்" என்றிருக்கிற இவள்படியை, உபரித்தோழியானவள், இவள்வடிவில் வேறுபாட்டாலும் பேச்சில் வேறுபாட்டாலும் "ஸம்ஶ்லேஷம் வ்ருத்தம்" என்று அறிந்தாள்; இவையொன்றையும் அறியாதே "கிமிஹம்யொமஹாலஹம்வயஃ" என்கிறபடியே 'ப்ராப்தியெளவனே' என்னும் இவ்வளவேகொண்டு, பித்ராதிகள் "ஸ்வயம்வரத்துக்கு ராஜபுத்ரர்கள் வருவது" என்று நாரத்திலே பறைபறைவிக்க, கேட்டதோழியானவள், "ஶ்ரீ ஶரதாழ்வானே ராஜாவாக்கிப்பண்ணின தூர்யோதனாதிகளுக்கு அஸஹ்யமாய் அவன் பட்டதெல்லாம் பட்டாள். ராஜபுத்ரியும் இத்தை அறியுமாகில் ஜீவிக்கமாட்டாள்" என்று, "அவள் அறிவதற்குமுன்னே இத்தை விலக்கவேணும்; அதுசெய்யுமிடத்தில் ஸம்ஶ்லேஷத்தை நாம் அறிந்தமை அறிவிக்கில் 'நம்காவற்சோர்வு' என்றுகொள்வர்; பேசாதிருக்கில் அவர்கள் ப்ரவர்த்திக்கிறவையே தலைக்கட்டி இவளை இழக்கவருமே; இதுபோம் வழிவது?" என்றுபார்த்து, "இவள்படியைக் கண்டு வந்யாக்களும் விசாரியாநின்றார்கள்: நாமும் இனி நிரூபணத்திலே இழிந்து அவ்வழியாலே பறிந்தோமாய் இத்தைவிலக்கவேணும்" என்று நிரூபித்து "இவள் திருப்புளியூர் நாயனார் குணசேஷ்டிதங்களிலே ஈடுபட்டு அவற்றையே வாய்புலற்றுநின்றாள்; இந்தபடியால் ஸம்ஶ்லேஷம் வ்ருத்தமானதோலே

க்கே கொடுக்கப்பாருங்கோள்" என்று அறத்தோடு நிற்கிறாளாய்,—"நீங்கள் செய்கிறது ய
ர்மமன்று" என்று அவர்கள் உபக்ரமித்த மணத்தைதவிலக்க; அவர்களும் "இவளுடை த
அவன் ஸத்ருஶமாகப் போருமோ? அழகும் ஆஜாணுபாஹுத்வமும் ஆண்பிள்ளைத்தன
மும் குணமும் ஐஶ்வர்யமும் ஔதார்யமும் ப்ரணயித்வமும் ஸமாசாரமும் வேதார்த்
தத்த்வஜ்ஞானமும் முதலான ஸத்குணங்களும் உண்டாகவேணுமே" என்ன, "அவளைப்
பார்த்தால் 'இவள் அவனுக்குப்போராள்' என்னும்படி அவன் வைலக்ஷண்யம்; அது
கிடக்க, அவனோடு ஸம்ஶ்லேஷித்தமை இவள்வடிவிலே வ்யக்தமாம் அடையாளங்
களும் உண்டு; ஆனபின்பு அவனுக்கே கொடுக்கப்பாருங்கோள்" என்று அறத்தோடு
நின்று அவர்கள் செய்கிறவற்றை விலக்குகிற தோழி வார்த்தையையாயிருக்கிறது.
கீழிற்றிருவாய்மொழியில், அநந்யார்ஹஶேஷத்வம் சொல்லிற்று; இதில் அந்யஶேஷத்
வமும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும் அபுருஷார்தமென்கிறது. ஒரு கந்யகைபாகில், ஒருவனு
காயிருக்கையும், ஒருவனுக்காலல் பிறர்க்கு உரியளல்லளாயிருக்கையுமிறே ஸ்வரூபம்.

ஈடு.—கீழில் திருவாய்மொழியில், முதலிரண்டரைப்பாட்டாலே, அவளு
டைய ஸௌந்தர்யஶீலாதிகளை அநுஸந்தித்து, அவற்றோபாதி விலக்ஷணமுமாய் அநந்யா
ர்ஹமுமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் குறைப்பாட்டாலே அநுஸந்தித்து இனியராணார்
அந்தஶேஷத்வரஸத்தாலே ப்ரீதராய், ப்ரீதிபாரவஶ்யத்தாலே தாமானதன்மையழிந்து ஒரு
பிராட்டிதசையை ப்ராப்தராய், ஸ்வதசையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசி இனியராகிறார்.
"ப்ரீதியில் அந்யாபதேசமுள்ளது இத்திருவாய்மொழி யொன்றுமே" என்று ஆழ்வான் நி
வஹிக்கும்படி. திருப்புலியூரில் எம்பெருமானேடே இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்த
ளோருபிராட்டி அவனுலே அபஹ்ருதசித்தையாயிருக்கிறபடியை உயிர்த்தோழியானவள்
கண்டு, இவள்வடிவில் வேறுபாட்டாலும் பேச்சில்வேறுபாட்டாலும் "ஸம்ஶ்லேஷப்
ரவ்ருத்தம்" என்றறிந்தாள்; இவையொன்றையுமறியாதே, "**வதிஷ்யம்யோ ஹஸுப்தாயா
ஸ்தவயோத்ஸங்கஶாயிதாம்**" (பதிஸம்யோகஸுலபம்வயோத்ருஷ்ட்வாசமேபிதா
என்கிறபடியே, ப்ராப்தயௌவனையென்னு மிவ்வளவே கொண்டு, பித்ராதிகள் "ஸ்வ
யம்வரத்துக்கு ராஜபுத்ரர்கள் வருவது" என்று நகரத்திலேமனைமுரசறைவிக்க, அத்
தைக்கேட்ட தோழியானவள், ஶ்ரீஹரதாழ்வானே, "நீ ராஜா" என்றுபண்ணின தூர்ய
கோஷம் செவிப்பட்டபோது அவன் பட்டதெல்லாம்பட்டு; "இத்தனி பெண்பிள்ளை
செவிப்படுமாகில் * மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழாத தன்மையளாயிருக்
கிற இவளைக்கிடையாது, ஏற்கவே பரிஹரிக்கவேணும், அதுசெய்யுமிடத்தில் 'திருப்புலியூர்

கருமாணிக்கமலை ப்ரவேஶே, ஸங்க்ரஹஸங்கதி - கீழில்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி

இத்திருவாய்மொழி ப்ரீதியென்றதுக்கு ஶப்தம் - "அப்பன்திருவருள்மூழ்கினள்" என்
றது. ப்ரீதிபாரவஶ்யத்தாலே அந்யாபதேசமென்றதுக்கு ஆப்தஸம்வாதம் - ப்ரீதியில் இத்யாதி.
விஸ்தரஸங்கதி - திருப்புலியூரில் இத்யாதி. இயற்கையிலேபுணர்ந்து - யாத்ருச்சிகமாக ஸம்ஶ்
லேஷித்து. வடிவில் வேறுபட்டாலுமென்றது - "புனையிழைகளணிவும்" இத்யாதியைப்பற்ற.
பேச்சில் வேறுபாட்டாலுமென்றது - "அருமாயன் பேரன்றிப்பேச்சிலள்" என்றதைப்பற்ற.
"**வதிஷ்யம்யோ ஹஸுப்தாயா ஸ்தவயோத்ஸங்கஶாயிதாம் விதாணுவத: வாரம் நாவ
ஸ்வாஹாவவோயயா**" இதியொருகாண்க. மணமுரசு - விவாஹதூர்யநாதம். மானிட
வர்க்கென்று பேச்சுப்படில் - மநுஷ்யராயிருப்பார்க்கென்று சொல்லுகிற ஶப்தம் நாட்டிலே

நாயனாரோடே ஸம்ஶ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாயிற்று' என்போமாகில் நம்காவற்சோர்வாலே வந்ததாம்:அறிவியாதொழியில் இவனையிழக்கவரும்:இனி இவ்வளவில் செய்யலாவதென்?" என்றுபார்த்து, "இவர்கள் தாங்களும் 'இவளுக்குவடிவிலே ஒருவேறுபாடுண்டு; இதுக்கு ஹேது ஏதோ?' என்று விசாரியாநின்றார்கள்: நாமும் இவர்களோடே நிரூபணத்தேயிழிந்து அவ்வழியாலே அறிந்தோமாய் இத்தைவிலக்கவேணும்"என்று நிரூபித்து, "இவள்வடிவிருந்தபடியால் இவளுக்குத் திருப்புலியூரில் நாயனாரோடே ஸம்ஶ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாயிற்றுப்போலே யிருந்தது: அவனுடைய குணசேஷ்டிதங்களாலே வாய்புலற்றாநின்றாள்: நீங்கள் செய்கிறவற்றைத் தவிருங்கோள்" என்று அறத்தோடு நிற்கிறாளாய்- "இது ஧ர்மமல்ல" என்ன, "ஆனால் நீ சொல்லுகிற திருப்புலியூரில்நாயனார்க்கு இவளுக்கீடான வைலக்ஷண்யமுண்டாகவேணும்: ஒப்பனையும் ஆண்பிள்ளாத்தனமும் குணமும் ஐஶ்வர்யமும் ஔதார்யமும் ப்ரணயித்வமுமுண்டாகவேணும்: ஸமாசாரஜ்ஞராகவேணும்: வேதார்த்த தத்த்வஜ்ஞாநமுடையராகவேணும்: இவையெல்லாம் உண்டோ?" என்ன, "நீங்கள் கேட்கிறவளவல்ல: இவையெல்லாம் குறைவற்றவிஷயம்: இவையொன்றுமில்லையேயாகிலும் இவள்தான் அங்கே அநந்யார்ஹையானாள்: நீங்கள் செய்கிற இவற்றைத் தவிருங்கோள்" என்று அத்தைவிலக்குகிறதாயிருக்கிறது. 'மணவிலக்கு' என்பதொரு கிளவித்துறை இது.திருமந்த்ரத்திலே, தனக்கும்பிறர்க்குமா யிருக்கு மிருப்பைக் கழித்து அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வத்தைச் சொல்லக்கடவதிறே ; அது இங்குச் சொல்லுகிறது. கீழிற்றிருவாய்மொழியில் - அநந்யார்ஹஶேஷத்வஞ்சொல்லிற்று ; இதில் - அந்யஶேஷத்வமும், ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும் அபுருஷார்த்த மென்கிறது. ஒருகந்யகையாகில், ஒருவனுக்கேயாயிருக்கையும், ஒருவனுக்கேயானால் பிறர்க்குரிய ளல்லளாயிருக்கையுமிறே ஸ்வரூபம்.

பரிமாறுமாகில். வாழாததன்மையள் வாழாத ஸ்வபாவத்தையுடையவள். நாய்ச்சியார்திருமொழி, அஞ்சாம்பாட்டு. ஸம்ஶ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமானமைக்கு ஹேத்வந்தரம் - அவனுடைய இத்யாதி. "அறத்தோடு நிற்கிறாளாய்" என்றதின் விவரணம் - இதுதர்மமல்ல என்றது. "வடமொழிமறையாணர்" என்றதைப்பற்ற - ஸமாசாரஜ்ஞராகவேணும் என்றது. "வேதியரொலி வேலையில்நின்றெழுலிப்ப" என்றதைப்பற்ற - வேதார்த்த தத்த்வஜ்ஞாநமுடையராகவேணும் என்றது. "திருவருளா மிவள் நேர்பட்டதே" என்றதைப்பற்ற - இவள்தான்அங்கேஅநந்யார்ஹையென்றது. ஸ்வாபதேசம் - திருமந்த்ரத்திலே இத்யாதி. தனக்கும் பிறர்க்குமாயிருக்கிற இருப்பைக் கழித்தென்றது - உகாரத்திலே அநந்யார்ஹஶேஷத்வ விரோதியான அந்யஶேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யங்களைக் கழித்தென்றபடி. ஆனால் கீழில்திருவாய்மொழிக்கும் இதுக்கும் வாசி யேதென்ன - கீழில்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி. அது எப்படியென்ன - ஒருகந்யகை இத்யாதி. அதாவது - ஒருவனுக்கேயாயிருக்கையாலே ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியும், பிறர்க்குரியளல்லளாயிருக்கையாலே அந்யஶேஷத்வநிவ்ருத்தியும் சொல்லுகிறதென்றபடி. இவ்விடத்திலே - 'ஸிதாரக்ஷகிகளாரெ ஹதபாரக்ஷகியளவெந ! வாதுஷுஷ்பாவிரெஹாவெ நஷீஷ்வாதத்ரு§ஹுகி" என்றது அநுஸந்தேயம்.

முதற் பாட்டு.

கருமாணிக்கமலைமேல் மணித்தடந்தாமரைக்காடுகள்போல்
திருமார்வு வாய் கண் கை யுந்தி காலுடை யாடைகள் செய்யபிரான்
திருமாலெம்மான் செழுநீர்வயல் குட்டநாட்டுத்திருப்புலியூர்
அருமாயன்போன்றிப்பேச்சிலள் அன்னைமீர்! இதற்கென்செய்கேனே

அ.—(கருமாணிக்கமலை.) - இப்பிராட்டி திருப்புலியூரிலே இருந்தருளுகிற எம்பெருமானே இயற்கையிலே புணர்ந்தருளின புணர்ச்சியை அறியாமையாலும், "மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன்" என்றிருக்கும் ஸ்வபாவத்தை அறியாமையாலும், இவளுடைய தாயாரும் உறவுமுறைபாரும், மநுஷ்யரிலே இவளுக்கு ஒருவனை அபேக்ஷித்து அவனுக்குக் கொடுக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தராகிறபடியைக் கண்டு, இவள் ஸ்வபாவத்தையும், இவள் எம்பெருமானுடைய கலந்தகலவிபையும் அறிந்திருந்த இவளுடையதோழியாணவள், தான் சொல்லிற்றை அவர்கள் அங்கீகரிக்கைக்காக அவர்களோடுகூடத் தானும் ஸமாநசித்தையாய்க்கொண்டு, "இவள் திருப்புலியூரிலே நின்றருளின எம்பெருமானுடைய குணங்களாலே வசீக்ருதையாய், அவன் திறமல்லது மற்றொன்றறியாள்; இனி நாம் கோலினவை முடியா; அவனையே வரைகப் பார்க்கவேணும்" என்றுகொண்டு அவர்களை நிவர்த்திப்பிக்க, அவர்களும் "இவளுக்கு அவனழகுஒக்குமோ?" என்று கேட்க, அவனுடைய அழகிலேபிறே இவள் அகப்பட்டதென்கிறாள்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய திவ்யாவயவலாவண்யத்தைக் கண்டு, அவ்வழகல்லது மற்றொன்று அறியாதபடி ஈடுபட்டாளென்கிறாள்.

[கருமாணிக்கமலை] - கறுத்தே இருள் நீக்குவது ஒரு மாணிக்கமலை. [மணித்தடம்] - தெளிந்த பொய்கையிலே. திருமார்புக்குச் சிவப்பு பிராட்டிஸம்பந்தத்தாலே. இவளுக்கு இப்படி விலக்ஷணனான இவனைப் பெற்ற ப்ரியத்தாலே பிராட்டியென்றும் தம்மானென்றும் சொல்லுகிறாள். [திருமாலென்று தொடங்கி] - முன்பு சொன்ன ஸௌகுமார்யமே மேன்மையை உடையனாய், அழகிய நீர்வாய்ப்பையுடைத்தான வயலையுடைய குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூரில் பெறுதற்கு அரியனாய், அத்யாச்சர்யமான படியையுடையனானவன் போன்றி, வேறு பேசுகிறிலள். [அன்னைமீர் இதற்கு என்செய்கேனே] - அவர்கள் தன்வார்த்தை விச்வஸிக்கைக்காகத் தானும் அவர்களோடொக்க அறியாதாளாய், இதற்கு என் செய்கேனென்கிறாள்.

ப.—முதற்பாட்டில், திருப்புலியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கிறவனுடைய திவ்யாவயவலாவண்யத்திலே அகப்பட்டு அவன் திருநாமமன்றிச் சொல்லுகிறிலளென்கிறாள்.

கரு - கறுத்தநிறத்தையுடைய, மாணிக்கமலைமேல் - மாணிக்கமலைபோலே, மணி - (ஔஜ்ஜ்வல்யமான) ஒளியையுடைத்தாய், தடம் - பெருத்த, தாமரைக்காடுகள் - தாமரைக்காடுகள்போலே, திருமார்வு - (லக்ஷ்மீ கௌஸ்துப லக்ஷிதமான) திருமார்பு, வாய் - திருப்பவளம், கண் - திருக்கண்கள், கை - திருக்கைகள், உந்தி - திருவுந்தி, கால் - திருவடிகள், உடையாடைகள் - திருப்பீதாம்பரங்களினுடைய, செய்ய -

சிவப்பையுடையனைக்கொண்டு, பிரான் - ஆஸ்ரிதரை அநுக்ரஹிப்பிக்கும் உபகாரகனைய், திரு - (இவ்வழகை நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற) பிராட்டிக்கு, மால் - வல்லபனைப், எம்மான் - (அவ்வழகாலே) நமக்கு போக்யனை, செழு - அழகிய, நீர் - நீரையுடைத்தான, வயல் - வயலையுடைய, குட்டநாட்டுத்திருப்புலியூர் - குட்டநாட்டுத்திருப்புலியூரில், அரு - பெறுதற்கரியபனை, மாயன் - ஆஸ்சர்யபூதனுடைய, பேர் - திருநாமம், அன்றி - ஒழிய, பேச்சு - வேறொருபேச்சும், இலள் - அற்றாகின்றாள்: அன்னைமீர் - அன்னைமீர்! இதற்கு - இவள்படிக்கு, என் - எது, செய்கேனே - செய்வேன்? என்று தானுள்பாடையல்லாமையை அறிவித்தாளாயிற்று. மணித்தடமென்று - ப்ரகாசமான தடாகமாகவுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், அவனுடைய திவ்யாவயவ ஸௌந்தர்யத்தைக் கண்டு மற்றொன்று அறியாதபடி ஈடுபட்டாளென்கிறாள். "கருமாணிக்கக் குன்றத்துத் தாமரை போல் திருமார்வு கால் கண் கை செவ்வாயுந்தியான்" என்று * இருத்தும் வியந்தில் அநுபவித்ததத்தைத் தோழிபேச்சாலே பேசி இனியராகிறார்.

[கருமாணிக்கமலைமேல்] - குளிர்ந்து ப்ரகாசகமாய், நிரதிசய போக்யமாயிருக்கும் வடிவு. அநுபவிப்பாருடைய மநஸ்ஸுக்குத் தாபஹரமாய், ப்ரகாசகமுமாய், அபரிச்சிந்த போக்யமுமாயிருக்கை. கறுத்தே இருள் நீக்குவதொரு மலையென்றுமாம். [மணித்தடந்தாமரைக் காடுகள்போல்] - தெளிந்த தடாகத்திலே பரப்புமாறத் தாமரைபூத்தாற்போலேயாயிற்று, திவ்யாவயவங்களும் தேஜஸ்யமான வடிவும் இருப்பது திருமார்வுக்குச் சிவப்பு, பிராட்டி ஸம்ச்லேஷத்தாலே. [வாய்]-அவள் வழியாலே உறவுபண்ணினைக்கு அநுகூலனாஷணம் பண்ணும் திருவயரம் [கண்]-இன்சொல்லுச் சொல்லப்புக்குத் தடுமாறினால், குறையும் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும் கண். [கை]-அந்நோக்குக்குத் தோற்றாரை அணைக்கும் கை. [உந்தி]-உத்தேச்யபூமியிலே விழுநின்றால் நதிவேகால் கட்டவற்றான உந்தி. [கால்] - இவையித்தனைக்கும்தோற்றவிழும்திருவடிகள். [உடையாடை]- அங்கே கிடந்தநுபவிக்கும் திருப்பீதாம்பரம். "திருக்கமலபாதம்" என்று, "சிவந்தவாடை" என்னக்கடவதிறே. [பிரான்] - இவ்வவயவசோபையையுடைய "ஹரிதாழ்" என்றிருக்குமவன் [திருமால்]-அழகேயன்று, இவளுக்கிடானமென்மையும் உண்டு. "யஸ்யஸாஜநகாதஜா-கபூ யேம்ஹிதத்தஜ:". [எம்மான்]-"இவளுக்கு இவன் போருமோ?" என்றதுபடி விலக்ஷணைகைப் பெற்ற ப்ரீதியாலே என்னையனென்கிறார். [செழுநீரித்யாதி]-நீர்வாய்ப்பையுடைய வயலாலே அலங்க்ருதமான குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூரிலே வர்த்திக்கிற பெறுதற்கு அரிய ஆஸ்சர்யபூதனான சேஷிதன்கள யுடையவனுடைய; திருவயோத்தியையிலுள்ளார்க்குச் சக்ரவர்த்திதிருமகனைப் போலேயாயிற்று இவனும். [பேரன்றிப் பேச்சிலள்] - பரவ்யூஹவிபவங்களில் திருநாமங்களைச் சொல்லுகிறிலள். [அன்னைமீர் இதற்கு என் செய்கேனே] - அவர்களாடாக்கத்தானும் அறியாதாளாய், தன்வார்த்தையை விஸ்வஸிக்கைக்காக ஹாஸித்து, இதற்கு என் செய்வேன்? என்கிறாள். உள்வாயிருந்த ப்ரீதிக்குப் போக்கு விட்டுச் சொல்லுகிறாள்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. அவனுடைய திவ்யாவயவ ஸௌந்தர்யத்தைக்கண்டு மற்றொன்றறியாதபடி ஈடுபட்டாளென்கிறாள். "கருமாணிக்கக்குன்றத்துத்தாமரைபோல்

முதற்பாட்டு.—கருமாணிக்கமலை இத்யாதி. "திருமார்வு" என்றுதொடங்கி, "அருமாயன்பேரன்றிப் பேச்சிலள்" என்னுமளவும் கடாகூத்து அவதாரிகை - அவனுடைய இத்யாதி.

திருமார்வு கால்கண்கை செவ்வாயுந்தியான்" என்று * இருத்தும் வியந்திலநுஹவித்த தைத் தோழிபேச்சாலே பேசி இனியராகிறார்.

[கருமாணிக்கமலைமேல்] - அநுஹவிப்பார் நெஞ்சு குளிரும்படி கருமையுடைத்தாய், ப்ரகாசத்தால் மிக்கிருப்பதாய், நிரதிசயபோக்யமாயிருப்பதொரு மலைமேலே. கறுத்தே இருள் நீக்குவ தொருமலையென்றுமாம். அபூதோபமை யாகிறபடி. [மணித்தடந்தாமரைக்காடுகள் போல்] - இப்படி இருப்பதொரு மலைமேலே தெளிந்ததொருதடாகமாய், அது காடுபடத் தாமரை பூத்தாற்போலேயாயிற்றுத் திருமேனியும் திவ்யாவயவங்களு மிருப்பது. [திருமார்வு] - பற்றுசான பெரியபிராட்டியாரை தருளியிருக்கும் திருமார்வு. திருமார்வுக்குச் சிவப்பு பிராட்டிஸம்ச்லேஷத்தாலே. [வாய்] அவள்வழியாலே உறவுபண்ணினார்க்கு அநுகூலஹாஷணம் பண்ணுகிற திருப்பவளம். [கண்] - இன்சொல்லுச் சொல்லப்படுக்கு அநுகூலதர்சநத்தாலே தடுமாறினால், குறை தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும் கண். [கை]-நோக்குக்குத் தோற்றுரை அணைக்கும்கை. [உந்தி] உத்தேச்யபூமியிலே விழாநின்றால் நடுவே காற்கட்டவல்ல திருவுந்தி; நடுவே யழகிய சுழியிறே. [கால்]-இவையெல்லாவற்றுக்கும் தோற்று விழும்திருவடிகள். [உடையாடை கள்] - அங்கேகிடந்தநுஹவிக்கும் திருப்பீதாம்பரம்; "கமலபாதம்" என்னவு, "சிவந்தவாடை" என்னக்கடவதிறே. [பிரான்] - இவ்வவயவசோபையையடைய "ஸ்வாமி" (ஸ்வாதாநாம்) என்றிருக்குமவன். [திருமால்] - அழகேயன்றிக்கே, இவளுக்கீடான தோள்வலிமையுமுண்டு; "யஸ்ய ஸ்வாஜ ஸகாத்ருஜா - ஸ்வபுஜேயம்ஹி தத்ருஜ:" (யஸ்யஸ்வாத்மஜா - அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜ:) என்கிறபடியே. [எம்மான்] - 'இவளை அவனுக்கு கொடுங்கோள்" என்றால், "இவளுக்கு அவன்தரம் போருமோ?" என்னவேண்டாதபடியிருப்பதே என்னையன்!என்கிறாள். [செழுநீர் இத்யாதி] - அழகிய ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான வயல்சூழ்ந்த. [குட்டநாட்டுத்திருப்புலியூர்] - குட்டநாடென்று அந்நாட்டுக்குப்பேர். [அருமாயன்] - பெறுதற்கரிய ஆச்சர்யபூதன். [பேரன்றிப்பேச்சிலள்] - பரவ்யூஹவிபவாதி

---

*இருத்தும்வியந்திலநுஹவம் பின்னடுகிறதென்கிறார்:கருமாணிக்கம் இத்யாதி. மாணிக்கமென்று - புஷ்யராகத்தை.

கறுப்பும் சிவப்புமாகிற விருத்த தர்மங்கள் ஒன்றுக்கே வர்த்திக்கக்கூடாமையால் * கறுப்பால் - குளிர்த்தியையும், "மாணிக்கம்" என்கையாலே - ப்ரகாசாதிக்யத்தையும், "மலை" என்கையாலே - போக்யதாதிக்யத்தையும் நினைக்கிறதென்கிறார் - அநுபவிப்பார் இத்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - கறுத்தே இத்யாதி. "மாணிக்கம்' என்று - இருள் நீக்கும் தேஜஸ்வையை சொல்லுகிறது. இவ்விரண்டாமர்த்தத்தைக்கடாக்ஷித்து - அபூதோபமை யிருக்கிறபடி என்று மணித்தடம் - ஸுச்சமானதடாகம். மணித்தடத்தோடே கூடின மலை திருமேனிக்கு த்ருஷ்டாந்தம். பற்றுசான - தஞ்சமான. திருமார்வைச் சொன்ன வநந்தரம், திருப்பவளத்தைச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம் - அவள்வழியாலே இத்யாதி. உத்தேச்யபூமி யென்றது - திருவடிகளை. ரஸோக்தி - நடுவே இத்யாதி. அங்கேகிடந்து - திருவடிகளிலே கிடந்து. திருவடிகளிலேவிழுந்து அநுஹவிக்குமதா யிருக்குமோ வென்ன - கமலபாதம் இத்யாதி. அவயவசோபைக்கு அநந்தரம் "உபகாரகன்" என்னுமதுக்கு ஹேது - இவ்வவயவசோபை இத்யாதி. ஸ்ரீய:பதித்வம் ஸர்வஸ்வதத்வஸுசகமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் - அழகே இத்யாதி. "திருமால்" என்றால் - தோள்வலிமையைக் காட்டுமோவென்ன - யஸ்யவா இத்யாதி. தோழியானவள் நாயகியைப்போலே 'இவளை அவனுக்கு மான் என்னப் பெறுமோவென்ன - இவளைஅவனுக்கு இத்யாதி."திருப்புலியூரருமாயன்பேரன்பேச்சிலள்" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்யத்தை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - பாவ்யூ

ஏகாந்தமான திருநாமங்களைச் சொல்லுகிறிலள். அல்லாத உகந்தருளின நிலங்களில் நிற்கிறவர்கள்பேரும் சொல்லுகிறிலள். [அன்னைமீர் இதற்கென் செய்கேனே] - 'அவர்களோடொக்கத்தானும் இப்போதறிந்து சொல்லுகிறாள்' என்னுமிடந்தோற்ற, இதுக்கு நான் எத்தைச்செய்வேனென்கிறாள். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

அன்னைமீர்! இதற்கென்செய்கேன்? அணிமேருவின்மீதுலவும்
துன்னுசூழ்சுடர்நாயிறும் அன்றியும்பல்சுடர்களும்போல்
மின்னுநீள்முடியாரம் பல்கலன்தாளுடையெம்பெருமான்
புன்னையம்பொழில்சூழ் திருப்புலியூர்புகழுமிவளே.

ஆ.—(அன்னைமீர்) - அவளைப்பித்தருளினால் இருக்கும் அழகைச்சொல்லி, அவ்வழகிலேயிறே இவள் விழுந்தென்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஆபரணசோபையிலே அகப்பட்டாளென்கிறாள்.

[அணிமேருவென்று தொடங்கி] - அத்பந்தவிலக்ஷணமான மேருவிலே உலாவாநிற்பதுஞ்செய்து, காண்கிற அளவன்றிக்கே நிரந்தரமாகச்சூழப்பட்ட தேஜஸ்ஸையுடைய விலக்ஷணனென ஆதித்யனும், மற்றும் அப்படி இருக்கிற நக்ஷத்ராதிகளையும் போலே. [எம்பெருமான்] - ட்ரீத்யுக்தி.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய ஆபரணசோபையிலே அகப்பட்டு அவனுரைப்புகழாநின்றாளென்கிறாள்.

அன்னைமீர் - அன்னைமீர்! இதற்கு - (நீங்களும் காணுமறியாதபடி) இவளுக்குப்பிறந்த ப்ரகாரத்துக்கு, என் - எத்தை, செய்கேன் - செய்வேன்? அணி - அழகிய, மேருவின் - மேருவின், மீது - மேலே, உலவும் - வர்த்திப்பதாய், துன்னு - செறிந்து, சூழ் - சூழ்ந்த, சுடர் - சுடரையுடைத்தான, நாயிறும் - நாயிறும், அன்றியும் - அவ்வளவேயன்றியே, பல் - பலவகைப்பட்ட, சுடர்களும்போல் - க்ருஹநக்ஷத்ரங்களுடைய தேஜஸ்ஸும்போலே யிருக்கிற, மின்னு - ஒளியையுடைத்தாய், நீள் - ஓங்கின, முடி - திருவபிஷேகம், ஆரம் - ஆரம், (முதலான), பல்-பலவகைப்பட்ட, கலன்தான் - ஆபரணங்களை, உடை - உடையனாய், எம்பெருமான் - (அவ்வழகைக்காட்டி) நம்மையடிமைகொண்ட ஸர்வாதிகனானவனுடைய, புன்னை - புன்னையையுடைத்தான, அம் - அழகிய, பொழில் - சோலைகளாலே, சூழ்-சூழப்பட்ட, திருப்புலியூர் - திருப்புலியூரை, இவள் -, புகழும் - புகழாநின்றாள். அணிமேருவென்று *ருக்மாபமான திருமேனிக்குத்ருஷ்டாந்தம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், அழகைச்சொல்லுங்காட்டில் ஸப்ரமேலஷம் வ்ருத்தமாகவேணுமோ? அகம்பநமாகஸாரணஜிகளும் "ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. திருமார்வு வாய் கண் கை உந்தி காலுடையாடைகளினுடைய சிவப்பையுடையபிரானென்று ஸப்தார்த்தம். (க)

யாகிலெஷதிதஃ'' என்றிலர்களோ ? என்ன, பிராட்டி தன்னைப்பிரித்த ஒப்பனைக்குத் தோற்று ப்ரீதியாய்ச் சொல்லுமாபோலேயன்றோ இவள்வார்த்தை! என்கிறாள். அவனுடைய ஆஜ்ஞாசக்ராஜையிலே அகப்பட்டாளென்கிறாள்.

[அன்னேமீர் இதற்கு என்செய்கேன்] - நீங்கள் கற்பித்திலிகோள், நான் கற்பித்திலேன்: இதுக்கு நான் எத்தைச்செய்வேன் ? [அணிமேருவின் இத்யாதி] - அழகிதான மேருவின்மேலே ஸஞ்சரியாநிற்பானுமாய், காண்கிற அளவன்றிக்கே நெருங்கிச் சூழ்ந்த தேஜஸ்ஸையுடைய விலக்ஷணனென ஆதித்யனும். [அன்றியும் பல்சுடர்களுடபோல்] - மற்றும் அப்படியே இருக்கிற நக்ஷத்ராதிதேஜஃ பதார்த்தங்களுமும்போலே. [மின்னுநீண்முடி] - ''துன்னுசூழ் சுடர்நாயிறு'' என்ற திருவஹீந்த்ரகம். [ஆரம்] ''அஞ்சுடர் மதியம்பூண்டு'' என்கிறபடியே திருவாரம். [பல்கலன்] - அல்லாத திவ்யாபரணங்களும். [எம்பெருமான்] - ப்ரீத்யுக்தி. இவ்வம்சம் பொய்யாகாதபடி இருந்த என்நாயன். [புன்னையம்பொழில் சூழ்] - அழகிய புன்னைப்பொழில் சூழ்ந்த ஊர். அவ்வூரில் சோலைவாய்ப்பைபண்ணோ இவள் புகழுகிறது. [திருப்புளியூர் புகழுமிவளே] - பிள்ளாய்! இவ்வூரில் வாசியெங்கே அறிந்தாள்; அவனுடைய ஆஜ்ஞாசக்ராஜையோபாதி அவ்வூரில் சோலையிலும் அவ்வூரிலும் குமிழிநீருண்டாளாய்த் தோற்றுகிறதில்லையோ இவள் வார்த்தையாலே.

ஈடு—இரண்டாம்பாட்டு. அவனுடைய ஆஜ்ஞாசக்ராஜையில் அகப்பட்டாளென்கிறாள்.

[அன்னேமீர் இதற்கென் செய்கேன்] - நீங்கள் கற்பித்திலிகோள்; நான் கற்பித்திலேன்; இதுக்கு நான் எத்தைச் செய்வேன்? [அணி இத்யாதி] - அழகிதான மேருவின்மேலே ஸஞ்சரியாநிற்பானுமாய், காண்கிறவளவன்றிக்கே நெருங்கிச் சூழ்ந்த தேஜஸ்ஸையுடைய விலக்ஷணனென ஆதித்யனும். [அன்றியும்பல்சுடர்களும்போல்]-மற்றும் அப்படியேயிருக்கிற நக்ஷத்ராதிதேஜஃபதார்த்தங்களும்போலே. [மின்னு நீண்முடி] - ''துன்னு சூழ்சுடர்நாயிறு'' என்றுசொன்ன திருவஹீந்த்ரகம் [ஆரம்] - '' அஞ்சுடர்மதியம்பூண்டு '' என்கிறபடியே திருவாரம். [பல்கலன்] - அல்லாத திவ்யாபரணங்கள். [எம்பெருமான்] - ப்ரீத்யுக்தி-இவ்வம்சம் பொய்யாகாதபடி யிருந்த என்நாயன். [புன்னையம்பொழில்சூழ்] -

---

இரண்டாம்பாட்டு.—அன்னேமீர் இத்யாதி. ''மின்னுநீண்முடியாரம்பல்கலன்'' என்றதை கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அவனுடைய இத்யாதி.

மீளவும் சொல்லுகிறவளுடைய பாவம் - நீங்கள் இத்யாதி. ''இதற்கு -'' புகழுகிற இதுக்கென்றபடி. ''துன்னு -'' நெருங்கி. ''மின்னுநீண்முடி'' என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - துன்னுசூழ்சுடர்நாயிறு என்றது. ''துன்னுசூழ்'' என்றதை, ''பல்சுடர்களும்'' என்றதிலே அந்வயித்து - அப்படியேயிருக்கிற என்கிறார். ''நாயிறு'' என்றுசொன்ன த்ருஷ்டாந்தத்துக்கு, தார்ஷ்டாந்திகத்தில் - திருவபிஷேகம் என்றபடி. ஆரம் - முத்துமாலையாதல், பதக்கமாதல். * ஆரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகச் சந்த்ரனைச் சொல்லுகையாலே சந்த்ரனை இங்கே கூட்டிக்கொள்ளுகிறார்- அஞ்சுடர் இத்யாதி. அழகிய சுடரையுடைய சந்த்ரனைப்பூண்டு என்று ஸம்தார்த்தம். திருவாசிரியம் மூதற்பாட்டு. ''அஞ்சுடர்மதியம்'' என்றது - சந்த்ரனை ஆரமாக ரூபிக்கையாலே, ''பல்கலன்'' என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ''பல்சுடர்களும்'' என்றது. ''ப்ரீத்யுக்தி'' என்றதின்விவரணம் - இவ்வம்சம் இத்யாதி. கலவிக்கு அடையாளம் சொல்லுகிறவிடத்திலே, சோலையைவர்ணிக்கிற நாயகியினுடைய வார்த்தைக்கு ப்ரயோஜநத்தை அநுஸந்திக்கிற தோழியினுடைய பாவத்தை அருளிச்

† (அழகியபுன்னைப்பொழில்சூழ்ந்த. அவ்வூரில்) சோலைவாய்ப்பை யன்றே இவள்சொல்லுகிறது. சோலையிலே கலந்தார் வார்த்தையாயன்றே இருக்கிறது. [திருப்புலியூர்புகழுமிவளே] - பிள்ளாய்! இவ்வூர்வாசி எங்கேயறிந்தாள்? அவனுடைய ஆஹரணசோலையோபாதி அவ்வூரில் சோலையிலும் அவ்வூரிலும் குமிழிநீருண்டாளாய்த் தோற்றுகிறதில்லையோ இவள்வார்த்தையாலே. (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

புகழுமிவள்நின்றிராப்பகல் பொருநீர்க்கடல்தீப்பட்டு எங்தும்
திகழுமேரியோடுசெல்வதோப்பச் செழுங்கதிராழிமுதல்
புகழும்பொருபடையேந்திப் போர்புக்கசுரரைப்பொன்றுவித்தான்
திகழுமணிநெடுமாடநீடு திருப்புலியூர்வளமே.

அ.—(புகழுமிவள்.) - அழகியளைவென்? ஆண்பிள்ளைத்தன முடையளைகவேண்டாவோவென்னில்,—அந்த ஸௌர்யவீர்யாதி குணங்களேயே காண் இவள்இராப்பகல் புகழாநின்றதிதன்கிறாள்.

ஓ.—மூன்றும்பாட்டில், திருப்புலியூரிலெம்பெருமானுடைய ஆண்பிள்ளைத்தனத்திலே இவள் அகப்பட்டு, அவனுடைய ஸௌர்யாதிகளுக்து வாசகமான திருநாமங்களைப் பெருங்கிளர்த்தியோடே பேசாநின்றாளென்கிறாள்.

[இவள்] - வீரப்பாடுகள் அறிந்து ஈடுபடும் பருவமன்றிக்கேயிருக்கிற இவள். [பொருநீர்க்கடலென்று தொடங்கி] - அலை எறியாநின்றுள்ள கடல் நெருப்புக்கொளுந்தி பரப்புமாறின அத்புஜ்ஜ்வலமான எரியோடுகூட நடந்து செல்லுமாபோலே. [செழுங்கதிராழிமுதல் புகழும் பெரும்படையேந்தி] - மிக்கிருந்துள்ள ஒளியையுடைத்தாய், சத்ருக்களும் புகழும்படியான திருவாழிமுதலான பொருகைக்கு ஸாதநமான திவ்யாயுதங்களை ஏந்தி. பொன்றுவிக்கை - முடிக்கை. வளம் - அழகு.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய வீரசரித்தத்துக்குத்தோற்றவள் அவனூரில் அழகைப் புகழாநின்றாளென்கிறாள்.

பொரு - (திரைக்கிளப்பத்தாலே ஒன்றுக்கொன்று) பொருது அலைகிற, நீர் - நீரையுடைத்தான, கடல் - கடலானது, தீப்பட்டு - நெருப்பைக்கொளுந்தி, எங்கும் - எங்கும், திகழும் - விளங்குகிற, எரிபொடு - ஜ்வாலைகளோடே, செல்வதொப்ப - செல்வதுபோலே, புகழும் - (சத்ருக்களும்) புகழும்படியாய், செழும் - மிக்க, கதிர் - ஒளியையுடைய, ஆழி - திருவாழி, முதல் - முதலாக, பொரு - பொருந்தின, படை - ஆயுதங்களை, ஏந்தி - ஏந்தி, போர் - யுத்தத்திலே, புக்கு - ப்ரவேசித்து, அசுரரை - அஸு-

---

செய்கிறார் - சோலைவாய்ப்பை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "இவள்" என்றதுக்கு பாவம் - பிள்ளாய் இத்யாதி. இவள் - அதிவாலையென்றபடி. பிள்ளாயென்றது - தோழியினுடைய வார்த்தைப்பாடு. "புகழும்" என்றதுக்கு பாவம் - அவனுடைய இத்யாதி. 'அணிமேருவின்' என்று தொடங்கி, 'புகழுமிவள் - அன்னைமீரிதற்கென்செய்கேன்' இத்யந்வயம். (உ)

ர்களை, பொன்றுவித்தான் - நசிப்பித்தவனுடைய, திகழும் - விளங்குகிற, மணி - மாணிக்கங்களையுடைத்தாய், நெடு - ஓங்கின, மாடம் - மாடங்களையுடைத்தான, நீ - ஆயாமவிஸ்தாரவத்தாயுள்ள, திருப்புலியூர் - திருப்புலியூரினுடைய, வளம் - அழகை, இவள் - இவள், இராப்பகல் - இராப்பகல், நின்று - ஓவாது நின்று, புகழும் - புகழ நின்றாள். பொருபடை - பொருகிறபடை யென்றுமாம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ''ஹதபுராமவிஷவ்வஜை'' என்னுமாபோலே அவன் ஆண்பிள்ளைத்தனத்திலே தோற்று, அந்த ஔளர்யவீர்யாதிகளைப் பெருங்கிள்ளியோடே பேசாநின்றாள் என்கிறாள்.

[புகழுமிவள் நின்றிராப்பகல்] - நின்று புகழும் வீரவாசி அறிந்துபடும் பருவமன்றிக்கே இருக்கிற இவள், கேட்டார் வாய்கேட்டு ஒருகால் சொல்லிவிட்டாளோ அஹோராத்ரம் நின்று வாய்புலற்றாநின்றாள். [புகழும்] - நெஞ்சாலே மதித்துவிட்டவளோ? வ்ரீளை குடிபோய்விட்டுப் புகழ்கிறிலளோ? [பொருநீர்க்கடல் தீப்பட்டு] திரைக்கிளர்த்தியாலே அலையெறிகிற நீரையுடைய கடல் நெருப்புக்கொளுந்தி. [எரியும் இத்யாதி] - பரப்புமாறிக்கொண்டு ஜ்வலிபாநின்ற எரியோடேகூட நடந்துசெல்லுமாபோலே. [புகழும் பொருபடையான செழுங்கதிராழிமுதல் - ஏந்தி] - ''ஹேஹய ஹிஹய தநாவஹ்ருஷீநிதயவ்வநே'' என்கிறபடியே துஷ்யாயுஷங்கள்தான் அவனை புகழாநிற்கும்'' என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். ''ஸுதராஃ ஷவ்யாதவீயஷ்வஜ ரஜநீயவ்யவிக ஷெஃ'' என்கிறபடியே 'கையும் ஆயுதப்பொருத்தமும் இருந்தபடி என்?' என்று சத்ருக்கள் புகழும்படியைச் சொல்லுகிறது என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்வர். [பொருபடை] - யுத்தோத்யுக்தமான ஆயுதம். [செழுங்கதிர்] - மிக்க தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழிமுதலான திவ்யாயுதங்களை ஏந்தி. [போர்புக்கு அசுரரைப் பொன்றுவித்தான்] - ஸாயுதனாய் யுத்தத்திலேபுக்கு, உஷ்ப்ராக்ருதிகளை முடித்தான். பொன்றுவிக்கை - முடிக்கை. [திகழ்தித்யாதி] - உஜ்ஜ்வலமான மணிகளையுடைத்தாய், ஓங்கின மாடங்களை யுடைத்தாய், கல்பாவயியான திருப்புலியூரின் அழகைப் புகழும். [வளம்] - அழகு. எதிரிகளுக்குக் கிட்டவொண்ணுமைக்கு அவன்தான் வேண்டா; அவ்வூரே அமையுமென்கை. திருவயோத்தியைப்போலேயும், ''கூயோத்யா மவராஜிதா'' என்கிற பரமபதத்தைப் போலேயு மாயிற்று இவள் இவ்

ஈநி.—மூன்றும்பாட்டு. ''ஒப்பனையழகு ருஷிகளும்சொல்லார்களோ, இது கலவிக்கு ஸஹசகமாகவேணுமோ''என்ன, ''ஹதபுராமவிஷவ்வஜை'' (பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே) என்று வீரவாசிகண்டுஅணைக்கும் பிராட்டிபாசுரமாயன்றே இவள்வார்த்தையிருக்கிற தென்கிறாள்.

[புகழுமிவள்நின்றிராப்பகல்] † (இவள் - இராப்பகல் - நின்று புகழும்) - வீரவாசியறிந்து ஈடுபடும் பருவமன்றிக்கேயிருக்கிற இவள், கேட்டார்வாய் கேட்டு ஒருகால்

மூன்றும்பாட்டு-புகழும் இத்யாதி. ''கதபுராமதூஹதாராமஹரீணாம்வதாவதஹ்ருதி|வஹ்நிவதஹ்யஷாவெவெதெஹரீஹதபுராமவிஷவ்வஜை'' இதராணராகாண்ட (30-40).

சொல்லிவிட்டாளோ. அஹோராத்ரம்நின்று வாய்புலற்றுநின்றுள். [புகழும்] - நெஞ்சாலே நினைத்துவிட்ட அளவேயோ? வீணே குடிபோய் வாய்விட்டுப்புகழுகிறு ளல்லளோ? [பொரு நீர்க்கடல்தீப்பட்டு] - பொராநின்றுள்ள திரையையுடைத்தான கடல் நெருப்புக்கொளுந்தி. [எங்கும் திகழுமெரியோடுசெல்வதொப்ப] - பரப்புமழிக்கொண்டு ஜ்வலியாநின்றுள்ள நெருப்போடேகூட நடந்து செல்லுமாபோலேயாயிற்று ஆயுதங்களால் வந்த புகரும் திரு மேனியுமிருக்கும்படி. புகழும்பொருபடையான - செழுங்கதிராழிமுதல் - ஏந்தி] - "ஸெதுஷீமணிரொவாணாம ஶுராமவிமொவிஹிஃ । ஹெகிஹிஶ்ரெதநாவஶ்ரூஶீநிதஜயஷ்வநு" இதி ரவுவம்ஶே, (கo) "ஶரெதூஃஷுவ்யாதவீர்யஸ்யராஜ்ஞுநீயஸ்ய விக்ரமெஃ । வர்யதொயஶுஶ்லொஹம்க்யதிஃகாவரரூஷஷ்வயா" இதி யாஜகாணை, ஷுஷுதிகம்யுதிராவணஃ "திருப்புலியூர் வளமே - புகழும்" என்ற அவதாரணைர் யஸ்வநம்) என்று திவ்யாயுதங்கள்தான் அவனைப்புகழும்படியாதல்; "'ஶரெதூஃஷுவ்யாதவீர்யஸ்யராஜ்ஞுநீயஸ்ய விக்ரமெஃ" (ஶத்ரோஃப்ரக்யாதவீர்யஸ்யரஞ்ஜுநீயஸ்ய விக்ரமைஃ) என்கிறபடியே 'கையும் ஆயுதமுமாய்ப் பொருத்தமிருந்தபடியென்?' என்று ஶத் ருக்கள் புகழும்படியைச் சொல்லுகிறது" என்று எம்பெருமானர் அருளிச் செய்யும்படி. [பொருபடை] - யுத்தோத்யுக்தமான ஆயுதம். [செழுங்கதிர்] - மிக்கதேஜஸ்ஸையுடைத் தான திருவாழி முதலான திவ்யாயுதங்களேயேந்தி. [போர்புக்கசுரரைப்பொன்றுவித்தான்] - ஸாயுஜ்யத்தில்லேபுக்கு துஷ்ப்ரக்ருதிகளைமுடித்தான். பொன்றுவிக்கை-முடிக்கை. [திகழும் இத்யாதி] - உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்கங்களைபுடைய ஓங்கினமாடங்களையுடைத் தாய், கல்பாவ்ருயான திருப்புலியூரிலழகை - புகழும். வளம்-அழகு. எதிரிகளுக்குக் கிட் டவொண்ணுமைக்கு அவன் தான்வேண்டா: அவ்வூரேயமையும். பிராட்டி, ஸ்ரீமிதிலையை விட்டு "ராகவஸ்யநிவெஶமெ" (ராகவஸ்யநிவேஶமே) என்று திருவயோத்யை யைப் புகழ்மாபோலே, இவள் திருநகரியைவிட்டுத் திருப்புலியூர்ப்புகழே புகழாநின்றுள். "அயொத்யாவராஜிதா" (அயோத்யாபராஜிதா) என்கிற பரமபதத்தை நினைத்திருக் குமாபோலேகாணும், இவள் அவ்வூரை நினைத்திருப்பது. "மாகவைகுந்தங்காண்பதற்கு என்மனமேகமெண்ணுமிராப்பகலின்றியே" என்றிறே அங்கும் இவர்பாசுரம். (கூ)

கீழ்வாக்யவிவரணம்-அஹோராத்ரம் இத்யாதி. "தீப்பட்டு" என்றது- படபாமுகாக்நியென் றபடி. செல்லுமாபோலே யென்றது - வருமாபோலேயென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, ஶத் ருக்களாலே புகழப்படுமவனென்று ஶப்தார்த்தம். பொருபடை - பொராநிற்கிறபடையென்றபடி. "ஸெதுஷீமணிரொவாணாம ஶுராமவிமொவிஹிஃ । ஹெகிஹிஶ்ரெதநாவஶ்ரூஶீநிதஜயஷ்வநு" இதி ரவுவம்ஶே, (கo) "ஶரெதூஃஷுவ்யாதவீர்யஸ்யராஜ்ஞுநீயஸ்ய விக்ரமெஃ । வர்யதொயஶுஶ்லொஹம்க்யதிஃகாவரரூஷஷ்வயா" இதி யாஜகாணை, ஷுஷுதிகம்யுதிராவணஃ "திருப்புலியூர் வளமே - புகழும்" என்ற அவதாரணைர் த்தம் - பிராட்டி இத்யாதி. "ஸகோஷாஶுஶ்ரதுராஹம்ராவவஸ்யநிவெஶமெநஷ்ஜுராநாரா நாஷாநுஹொமாநுஷஸ்யகாஶிஸஶ்சிநீ" இதி ஷுஶ்ரூஷாகாணை. "திகழுமணிநெடு மாட நீடு" என்ற வர்ணநத்துக்கு ஶாவம் - கூயொஜ்யா இத்யாதி. இப்படி பரமபதத்தை உத்தேஶ்யமாக நினைத்திருப்பரோவென்ன - மாகவைதந்தம் இத்யாதி. பொருநீர்க்கடல் என்றுதொடங்கி, செல்வதொப்ப - புகழும்பொருபடையான - செழுங்கதிராழிமுதல் - ஏந்திப் போர்புக்கு என்று தொடங்கி, வளமே - இவள் - இராப்பகல் - நின்று - புகழும் இத்யந்வயஃ. (கூ)

நான்காம் பாட்டு.

ஊர்வளங்கிளர்சோலையும் கரும்பும்பெருஞ்சேந்நெலுஞ்சூழ்ந்
வ்வளங்கிளர்தண்பணைக் குட்டநாட்டுத்திருப்புலியூர்
சீர்வளங்கிளர்மூவுலகுண்டுமிழ் தேவபிரான்
பேர்வளங்கிளர்ந்தன்றிப்பேச்சிலள் இன்றிப்புனையிழையே.

அ.—(ஊர்வளம்) - ஆண்பிள்ளைத்தனம் அமைபாதிதேற: குணவானுயிருக்
வேணுமிதேயென்னில், - அவனுடைய ஆபத்ஸகத்வாதி குணங்களிலீடுபடாதே
தென்கிறாள்.

ஒ. - நாலாம்பாட்டில், திருப்புலியூரியில் எம்பெருமானுடைய குணவத்தை
யிலே இவள் ஈடுபட்டாளென்கிறாள்.

[ஊர்வளங்கிளர் சோலை] - தன்னைக்காணாத ஊரில் ஸம்ருத்தியெல்லாந்
தோற்றும்படியான சோலை. [எவென்று தொடங்கி] - மிக்கிருந்துள்ள வரிணுடைய ஸ்ரீ
சாரத்தையுடைத்தான அழகிய நீர்நிலத்தையுடைய குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூரி
ஸமஸ்தலோகங்களையும் உண்பது உமிழ்வதாய் அத்தாலே தன்னுடைய கல்யாணகுண
கள் மிகவும் நிறம்பெறும்படியாவதுஞ்செய்து, அயர்வுமமரர்கள் அதிபதியானவனு
டைய சேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்கள் பலவற்றைப் கிளர்ந்துபேசுமி
தனைபோக்கி மற்றொன்றும் பேசுகிறிலள்; [இப்புனையிழை] - இப்படிலகூஷணையான
பெண்பிள்ளை.

ப.—அநந்தரம், ஆபத்ஸஹத்வாதி குணைதகாஷங்களையுடைய அவன் தி
நாமங்களைப் பெரியகிளர்த்தியோடே சொல்லாநின்றாளென்கிறாள்.

ஊர் - ஊருக்கு, வளம் - வளப்பமாய், கிளர் - உயர்ந்த, சோலையும் - சோலை
யும், கரும்பும் - (அத்தோடணைத்துச் சொல்லலாம்) கரும்பும், பெரு
பெரிய, செந்நெலும் - செந்நெலும், சூழ்ந்து - சூழ்ந்து, எர் - எரின், வளம் - அழகு
கிளர் - மிகாநிற்கிற, தண் - குளிர்ந்த, பணை - நீர்நிலங்களையுடைய, குட்டநாட்டு,
திருப்புலியூர் - குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூரில், சீர் - (ரக்ஷகத்வோபயுக்த குணங்கள
னுடைய, வளம் - ஸம்ருத்தி, கிளர் - தோற்றும்படி, மூவுலகு - ஜகத்த்ரயத்தையும்
உண்டு - அமுதுசெய்து, உமிழ் - உமிழ்ந்த, தேவபிரான் - ஸர்வேச்வரனுடைய
பேர் - திருநாமங்களினுடைய, வளம் - ஸம்ருத்தியை, புனை - அணிபப்பட்ட, இ
விழை - ஆபரணங்களையுடைய இவள், இன்று - இப்போது, கிளர்ந்தன்றி - கிளர்
தன்றி, பேச்சிலள் - சொல்லுகிறிலள். எர்வளங்கிளரென்று - அழகிதான ஸம்ருத்தி
தோன்றுகிற என்றுமாம்; ஊரின்வளப்பந் தோன்றும்படியான சோலையென்றுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், வெறும்ஆண்பிள்ளைத்தனமேயன்றிக்கே, குணவ
னுய், ஆபத்ஸகனுயிருக்கிறவனுடைய குணசேஷ்டிதத்திலே இவள் ஈடுபட்டாளென்கிறாள்
[ஊர்வளங்கிளர்சோலையும்] - ஊரில் அழகெல்லாம் தன்னைக்கண்டபோதே
தோற்றும்படியான சோலையென்னுதல்; ஊர்க்குச்சிறப்பாய்ச் சோலைக்குள்ள நன்மை

ளெல்லாமுடைய சோலையென்னுதல். வயலடங்கக் கரும்பும், அதுக்கு நிழல் செய்யும் செந்நெலும் சூழ்ந்துகிடக்கும். [ஏர்வளங்கிளர்] - ஏராலுண்டான அழகையுடைத்தான வென்னுதல், ஏரினுடைய ஸமூஹாயத்தைச் சொல்லுதல். அதாவது - உழுவது நடுவதாய்ச் செல்லாநிற்கை. [தண்பணை] - மருதநிலமென்னுதல், அழகிய நீர்நிலமென்னுதல். மருதநிலமென்றதால் - வயலைச் சொன்னபடி. [சீர்வளங்கிளர் மூவுலகுண்டுமிழ் தேவபிரான்] - குணங்களின் நன்மையடங்கச் செயலிலே தெரியும்படி ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்த * அயர்வறுமமரர்களதிபதி; தன்மேன்மைபாராதே உபக்ரமிக்குமவனென்கை. [பேர்வளம்] - திருநாமத்தில் அழகைச் சொல்லுதல்; திருநாமங்களடங்க வென்னுதல். குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களைப் பெரியகிளர்த்தியாலே யன்றே இவள்சொல்லுகிறது? நாம் திருநாமஞ் சொல்லுகிறப்போலேயா? கடலிலாதங்கிளர்ந்தாற்போலேயன்றே இவள் சொல்லுகிறது. அப்படியல்லது, வேறொன்றைச் சொல்லமாட்டுகிறிலள். [இன்று] - இவள் தனக்குத்தான் மூன்புண்டோ? [இப்புனையிழையே] - திருநாமத்தைச் சொல்லச்சொல்ல ஒருபடி பூண்டாற்போலேயன்றே இருக்கிறது?

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. வேறும் ஆண்பிள்ளைத்தனமே போராதே, ஆபத்ஸகனைக வேணுமேயென்ன, 'அக்குறைதானுண்டோ இவனுக்கு?' என்கிறாள். புனல்தரு புணர்ச்சியையன்றே இவள் வாய்புலற்றுகிறது.

[ஊர்வளங்கிளர்சோலையும்] - ஊரில் ஸம்பத்தைக் கோட்சொல்லிக் கொடுக்கும் சோலையென்னுதல்; ஊர்களுக்கு இட்டுச்சொல்லும் சிறப்புக்களைத் தெரிவிக்கும்சோலையென்னுதல். [கரும்பும் பெருஞ்செந்நெலும்சூழ்ந்து]-வயலடங்கக் கரும்பும், அதுக்கு நிழல் செய்யும் செந்நெலும் சூழ்ந்துகிடக்கும். [ஏர்வளங்கிளர்] - ஏராலுண்டான அழகையுடைத்தாயென்னுதல், ஏரினுடைய ஸமூதாயத்தைச் சொல்லிற்றுதல். அதாவது - உழுவதுநடுவதாய்ச் செல்லாநிற்கை. [தண்பணை] - மருதநிலமென்னுதல், அழகிய நீர்நிலமென்னுதல். மருதநிலமென்றதால், வயலைச் சொன்னபடி. [சீர்வளங்கிளர்மூவுலகுண்டுமிழ்] - குணங்களின் நன்மையடையச் செயலிலே தெரியும்படி, ஸகலலோகங்களையும் வயிற்றிலே வைத்து, வெளிநாடுகாணவுமிழ்ந்த * அயர்வறுமமரர்களதிபதி. [பேர்வளம்] - திருநாமங்க

நாலாம்பாட்டு —ஊர்வளம் இத்யாதி. கலவிக்குறிசொல்லுகிறவிடத்தில் ஆபத்ஸகத்வம் சொல்லுகிறது, ஆபத்ஸகத்வ மில்லையென்றவர்களை இசைவிக்கைக்காகவென்கிறார் - வேறும் ஆண்பிள்ளை இத்யாதி. "மூவுலகுண்டு" என்றதைப்பற்ற - புனல்தருபுணர்ச்சியை இத்யாதி. புனல்தருபுணர்ச்சியாவது- நீரிலே அமிழ்ந்து போகிற தன்னை நாயகன் உதவியெடுத்தால் அதுக்குத்தோற்று "ஆபத்திலே ரக்ஷிப்பதே!" என்று ஆலிங்கநம் பண்ணிக்கொள்ளுகை யென்றபடி.

மூந்தின அர்த்தத்துக்கு, "ஊர்" என்று - திருப்புலியூர். "வளம்" என்று - ஸம்பத்தாதல், சிறப்பாதல். கிளருகை - சொல்லுகை. த்விதீயார்த்தத்துக்கு ஹாவம் - ஒருவன் ஒருத்தரைக் கவிபாடும்போது அதின்சிறப்புப் பாடுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம், திருப்புலியூர்ச் சோலையென்று. நாட்டில் ஊர்களுக்குண்டான அதிசயமெல்லாம் இச்சோலையைக்கொண்டே அறியலாயிருக்கு மென்றபடி. ஏர்வளங்கிளர் - "வளம்" என்று - அழகுக்கும், ஸமுதாயத்துக்கும்பேர். கிளர் - சொலவாய், அத்தாலே ஹலிதம் - உடைத்தாகை. ஸமுதாயத்துக்கு நியாமக மருளிச்செய்கிறார் - அதாவது இத்யாதி. "தண்மை" என்று - அழகு. ஏர்வளத்தைக் கிளராநின்றுள்ள தண்பணை என்றபடி. "பணை" என்று - மருதநிலத்துக்கும், நீர்நிலத்துக்கும்பேர். "சீர்" என்று - கல்யாணகுணங்களாய்,

ளினுண்டய் அழகைச் சொல்லுதல், திருநாமங்களாயடங்கவென்னுதல். [கிளர்ந்தன்ற பேச்சிலள்] - குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை, கடல்கிளர்ந்த போலே பெரியகிளர்த்தியோடேயன்றே இவள் சொல்லுகிறது. நாம் திருநாமம் சொல்லுமா போலேயோ இவள் சொல்லுகிறது. [இன்று] - இவ்வேறுபாடும் நன்மையும் நேற்றில்லாதாகிடீர். [இப்புனையிழையே] - திருநாமம் சொல்லச்சொல்ல ஒருபடி ஆபரணம் பூண்டாற் போலே இராநின்றாள். ( )

ஐந்தாம் பாட்டு.

புனையிழைகளணிவும் ஆடையுடைப்புதுக்கண்ப்பும்
நினையும்நீர்மையதன்றுஇவட்கிது நின்றுநினைக்கப்புக்கால்
சுனையினுள்தடந்தாமரைமலரும் தண்திருப்புலியூர்
முனைவன்முகுலகாளி அப்பன்திருவருள்முழுக்கினளே.

ஆ.—(புனையிழைகள்.) - "அவன் ஸௌந்தர்யசீலாதிகுணங்களையுடை னனலென்? அவனை எற்கனவே அறியப்பெற்றிலோம்: வேறே ஒருவனையந்தவேஷித்து அ னுக்குக் கொடுக்கக்கடவதாய்ச் சொல்லாநின்றபின்பு இனிச்செய்யலாவதில்லை" என் தாயார்சொல்ல; தோழியானவள், இயற்கையிற் புணர்ச்சிபைச் சொல்லுகை ஈன்றிரு யிருக்கச்செய்தே, "இவளையிழக்கிறோம்" என்னும்பயத்தாலே முன்னமே திருப்பு யூர் முனைவனை ஸர்வேச்வரனேடே புணர்ந்தருளினளென்கிறாள்.

ஏ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை நாமும் பே கிறதிலோமோ? இவளும் அவ்வோபாதி டேசிகளாளாலாகாதோ வென்ன; இவள் வி ரிருக்கிறபடி கண்டோமுக்கு அவன் ஐச்வர்யகுணத்திலே ஈடுபட்டு அவனேடே ஸ லேஷித்தாள் என்கிறாள்.

[புனையிழைகளென்று தொடங்கி] - பூணக்கடவ ஆபரணங்கள் பூண்டிரு கிறபடியும் கூறையுடையும் இவள் வடிவிலேபிறந்த புதுக்கணிப்பும் இவளு குப்பிறந்த இவ்வழகுகள் ஆயமிவாண்ணாவாகிலும் மிகவும் ஆராய்ந்துபார்க்கி [திருப்புலியூரென்னும்மேலுக்கு]-திருப்புலியூருக்கு ப்ரயோஜனாய் அதுக்குமேலே ஸமஸ் லோகங்களையும் ஆளக்கடவ ஸர்வேச்வரனுடைய ப்ரஸாதத்திலே முழுகினாள். அப் னென்று - தோழி தன்பரியத்தாலே சொல்லுகிறாள். மூழ்கினளென்றது - கட கொண்டாற்போலே நமக்குஉதவா ளென்றவாறு.

ப.—அநந்தரம், இவள்வடிவில் புதுமையிருந்தபடியால் அதிசயிதைச்வர் விசிஷ்டனான வனுடைய ஸம்ச்லேஷத்திலே அவகாஹித்தாளென்கிறாள்.

"வளம்" என்று - நன்மையாய், "கிளர்" என்று - ப்ரகாசிக்கையாய், குணங்களினுடைய நன்ன யடையச் செயலிலே ப்ரகாசிக்கும்படியென்று ஸம்தார்த்தம். விவரணம் - நாம்திருநாமம் இத்யாதி "இப்புனையிழையே" என்றவிடத்தில், "இ" என்று - பூர்வபராமர்சி. திருநாமத்தைச் சொன்ன வநந்தரம், "ஆபரணம்பூண்டவள்" என்கையாலே, திருநாமம்சொல்லுகைதானே ஆபரணமெ கிறாள் - திருநாமம்சொல்ல இத்யாதி. (ச)

பூண - (முன்பு) பூணந்த, இழைகள் - ஆபரணங்களை, அணிவும் - (இப்போது ஓழுகுபெறப்) பூண்டிருக்கிறபடியும், ஆடையுடையும் - பரிவட்டத்தினுடைய அழகும், புதுக்கணிப்பும் - (வடிவில்பிறந்த) புதுமையும், நின்று - (தாமுள்ளதனையும்) நின்று, நினைக்கப்புக்கால் - நினைக்கப்புக்காலும், இவட்கு - இவளுக்கு, இது - இந்த லைலக்ஷண்யம், நினையும் - (லோகமர்யாதையால்) நினைக்கலாம், நீர்மையதன்று - ஸ்வபாவமன்று; (ஆதலால்), சுனையினுள் - சுனைகளுக்குள்ளே, தடம்-பெருத்த, தாமரை-தாமரைகள், மலரும் - மலராநிற்கிற, தண் - ப்ரமஹரமான, திருப்புனியூர் - திருப்புனியூருக்கு, முனைவன் - ப்ரயோகநிர்வாஹகனும், மூவுலகு - ஜகத்துக்கு, ஆளி-ஸ்வாமியான, அப்பன் - உபகாரகனுடைய, திருவருள் - நிரதிசயோபகாரத்திலே, சூழ்கின்ன்-அவகாஹித்தாள்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், கீழில் லௌகிக்யம், ஒப்பனை, ஆண்பிள்ளைத்தனம், குணவத்தை, இவை நாமும்பேசுகிறோமோ? இவரும், அவ்வியவஹாரியாலே லோகவென்ன, இவள் வடிவிருக்கிறபடி கண்டோமுக்கு அவன் ஐஸ்வர்யகுணத்திலே ஈடுபட்டு ஸம்ஸ்லேஷம் வ்ருத்தமாயிற்று என்கிறாள்.

[பூணியிழைகளணிவும்] - பூணக்கடவ ஆபரணங்களைப் பூண்டிருக்கிறபடியும்: நாம் பூட்டினவைபோ யிருக்கச்செய்தே அப்படி குறிக்கோளுண்டாயிருந்ததோ? [ஆடையுடையும்]- கூறையுடையும்;முகத்திலே பார்த்து உடுத்ததாமோ விருக்கிறது? [புதுக்கணிப்பும்] - முன்புள்ளவற்றுக்குப் பிறந்தவாசியன்றிக்கே இவள்வடிவிலே பிறந்த புதுமைகளும். [நின்று நினைக்கப்புக்கால் - நினையும் நீர்மையதன்றிவட்கிது]-உபக்ரமித்து விடுகையன்றிக்கே காலமெல்லாம் ஆராயப்புக்காலும், இவளுக்குப் பிறந்தவழகுகள் நினைக்கப்போகாது. "யதோவாசோநிவர்தந்தே" என்கிற விஷயத்தை பரிச்சேதிக்கிலும் இவள்படி பரிச்சேதிக்கவிலமன்று. இவையெல்லாவற்றிலும் நீ பரிச்சேதித்த அம்சம் எதென்ன?— [அப்பன்றிருவருள் மூழ்கினள்சுனையினுள் தடந்தாமரைமலரும்] - பொய்கைகளில் தாமரைமலரும். பொய்கைகளில் தாமரை கண்செறியிட்டாற்போலே பூத்து மலர்ந்துநிற்கும் ஊர். அவ்வூரில் பதார்த்தங்கள் பிறர்க்கு இடங்கொடாதென்கிறாள். [திருப்புனியூர்முனைவன்] - அவ்வூருக்கு ப்ரயோகன். [மூவுலகாளி] - அவ்வளவன்றிக்கே ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் நிர்வாஹகன். [அப்பன்] - "ஐஸ்வர்யத்தாலும் குறைவறப்பெற்றேன்" என்று தன்ப்ரீத்யாலே சொல்லுகிறாள்: அவனுடைய. [திருவருள் மூழ்கினள்] - கடல்கொண்டஸ்துவையன்றே நீங்கள் மீட்கப்பார்க்கிறது?

ஈ.—அஞ்சாம்பாட்டு. வெறும் ஆபத்ஸகத்வமே போருமோ? இவளுக்குத் தக்க ஐஸ்வர்யமு முண்டாகவேணுமேயென்ன; அதுவுமுண்டென்கிறாள்.

[பூணியிழைகளணிவும்] - ஆபரணங்கள் நாம் பூட்டினதற்போலே யிருந்ததோ? [ஆடையுடையும்]- முகத்திலேயறிந்து உடுத்ததாயிருந்ததோ? [புதுக்கணிப்பும்] - நீர்பாய்ந்த வயல்போலே இவள்வடிவிலே பிறந்த செவ்வி பாரிகோள்! [நினையும் நீர்மையதன்று

அஞ்சாம்பாட்டு.—பூண இத்யாதி. "மூவுலகாளி" என்றதைக் கடாகூதித்து அவதாரிகை - வெறும் ஆபத்ஸகத்வம் இத்யாதி.

"பூணியிழைகளணிவும் - " பூணப்பட்ட ஆபரணங்களின் சேர்த்தியும். "புதுக்கணிப்பும்" - வடிவிற்செவ்வியும். "நினையும்நீர்மையதன்று - " நினைக்கும்ஸ்வபாவத்தையுடைத்தன்று. "பூணியிழைகளணிவும்" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - ஆபரணங்கள் இத்யாதி. "இது" என்றது-

இவட்கிதுநின்றுநினைக்கப்புக்கால்]-(நின்றுநினைக்கப்புக்கால்-நினையும்நீர்மையதன்றுஇ
கிது) உபக்ரமித்து விடுகையன்றிக்கே, காலதத்த்வமுள்ளதனையும் நின்று ஆராயப்பு
லும், இவளுக்குப்பிறந்த இவ்வழகுகள் நினைக்கப்போகாது. "**யதோவாசொநி**
வர்த்தந்தே" (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்கிறவிஷயத்தைப் பரிச்சேதிக்கிலும், இவள்படி ப
சேதிக்கப்போகாது. இவையெல்லாவற்றிலும் நீ பரிச்சேதித்தஅம்சமேதென்ன ?— [
பன் திருவருள்முழ்கினள் - சுனையினுள்தடந்தாமரைமலரும்] - ஒருபூவே தட
தைக் கண்செறியிட்டாற்போலே மலரும். அவ்வூரில் பதார்த்தங்கள் பிறர்க்கு இ
கோடாதென்கிறாள். இவளுக்குப் புறம்புபோக்கில்லை. [திருப்புலியூர்முனைவன்] - அ
ருக்கு ப்ரயோஜநன். [மூவுலகாளி] - ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் நிர்வாஹகன். ஐச்வர்
துக்குப் புறம்பு ஒருவரைத் தேடிப்போகவேண்டா. [அப்பன்]- "ஐச்வர்யத்தாலும் கு
வறப்பெற்றேன்" என்று தன்ப்ரீதியாலே சொல்லுகிறாள். [திருவருள் முழ்கினளே] - க
கொண்ட வஸ்துவை எங்ஙனே மீட்கப்பார்க்கிறபடி? அருட்கடலிலே முழ்கின இ
மீட்கலாமோ உங்களாலே ?

ஆறாம் பாட்டு.

திருவருள்முழ்கி வைகலும் செழுநீர்நிறக்கண்ணபிரான்
திருவருள்களுஞ்சேர்ந்தமைக்கு அடையாளந்திருந்தவுள
திருவருளருளால் அவன்சென்று சேர்தண்திருப்புலியூர்
திருவருள்கழுகோண்டழத்தது மெல்லியல்செவ்விதழே.

ஆ —(திருவருள்)-இப்புதுக்கணிப்பும், புனையிழையணிவும், இவளை
பருவத்தாலும் லீலாரூபசேஷ்டாவிசேஷத்தாலும் ஸம்ஜ்ஞாவிபாதோ? திருப்புலியூ
பெருமானைக் கலந்தகலவியால் வந்தென்னுமிடத்துக்கு அடையாளமென்னென்ன
திருப்புலியூர் சராசரங்களுக்கெல்லாம் ஆத்மதாநம்பண்ணுகைக்காக அவ்வூரிலேபுகு
நின்றருளின எம்பெருமானுடைய திருவருளாலேவளர்ந்த கழுகுமிணைப்பழம்போ
லன்றே இவள் திருப்பவளமிருப்பதுஎன்கிறாள்.

ஓ.—ஆறாம்பாட்டில், இவளுடைய வடிவில் வேறுபாடு, லீலாவிசேஷ
தாலும் இவள்பருவத்தாலும் பிறவாதோவென்னில்?—எம்பெருமானுடைய ஔஜ்ஜ்வ

பூர்வபராமர்சி. "இது" என்றதுக்கு அர்த்தம் - இவளுக்குப் பிறந்தஇவ்வழகுகள் என்றது. ஏ
சணம் - **யதோவாச**இத்யாதி. 'புனையிழைகள்' என்று தொடங்கி, 'புதுக்கணிப்புமான இ
இவளுக்கு - நின்று நினைக்கப்புக்கால் - நினையும் நீர்மையதன்று' என்று அந்வயிப்பது. தாம
யானது சுனையினுடைய பரப்பெல்லாம் மலருமென்று ஸாப்தார்த்தம். "தாமரை" என்ற ஏக
நார்த்தம் - ஒருபூவே என்றது. "தடம்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - கண்செறி இத்யாதி கபளீக
தாற்போலே என்றபடி. இதுக்குஹாவம் - அவ்வூரில் இத்யாதி. இத்தால் ஹேதுகர்ப்பம் இவள
இத்யாதி. "நிர்வாஹகன்" என்றதுத்தால் ஹேதுகர்ப்பம் - ஐச்வர்யத்துக்கு இத்யாதி. "முழ்கினள்" ஏ
றத்தால் ஹேதுகர்ப்பம் - கடல்கொண்ட இத்யாதி. விவரணம் - அருட்கடலிலே இத்யாதி. புனையி
கள் என்றுதொடங்கி, புதுக்கணிப்புமான - இது - இவளுக்கு - நின்றுநினைக்கப்புக்கால் - நினை
நீர்மையதன்று; சுனையினுள் என்றுதொடங்கி, முழ்கினள் இத்யன்வய:.

குணத்திலேயகப்பட்டு அவனிடை ஸம்ஸ்லேஷித்தமைக்கு அடையாளம் வ்யக்தமாக உண்டென்கிறாள்.

[திருவருளென்று தொடங்கி] - ப்ரமஹரமான திருநிறத்தையுடையனும் உபகாரசீலனான கிருஷ்ணனுடைய ப்ரஸாதத்திலே முழுகி நாடோறும் அவனுடைய விஷயீகாரங்களைப் பெற்றமைக்கு அடையாளங்கள் வ்யக்தமாக உள [திருவருளருளாலென்று மேலுக்கெல்லாம்] - குணகுண நிரூபணம்பண்ணாதே, எல்லாரையும் விஷயீகரிக்கைக்காக அவன்தானே சென்று சேரும்படியாய் ஒருகாரிபப்பாடு வேண்டாதே தானே நிரதிசயபோக்யமாயிருந்த திருப்புலியூரில் அவனுடைய ப்ரஸாதத்திலே வளருகிற கழுகினுடைய செவ்விப்பழம்போலே யிராநின்றது, ப்ருதுஸ்வபாவையான இவளுடைய அபரம்.

ப.—அநந்தரம், அலிருபனும் பவ்யனெனவனுடைய ஔதார்யகுணத்திலே அவகாஹித்து அநுபவித்தமைக்கு அடையாளமுண்டென்கிறாள்.

செழுநீர் - (ஸம்ருத்தஜலமான) மஹார்ணவத்தின், நிறம் - நிறத்தையுடையனும், கண்ணபிரான் - (ஆஸ்ரிதஸுலபனான) க்ருஷ்ணனெனற மஹாபகாரகனுடைய, திருவருள் - (நிரவதிகமான) ஔதார்யகுணத்தில், வைகலும் - அஹரஹகாலம், மூழ்கி - அவகாஹித்து, திருவருள்களும் - (ஸம்ஸ்லேஷதசையில் அவன்பண்ணின) அதிசயிதோபகார பரம்பரைகளையும், சேர்ந்தமைக்கு - இவள்பெற்றபடிக்கு, திருந்த - மறைக்கவொண்ணாத, அடையாளம் - அடையாளங்கள், உள - உள; (அவற்றில்லைவத்துக்கொண்டு), திருவருள் - (தன்னுடைய நிரபாதிகமான) திருவருளே, அருளால் - உபகரிக்கைநிமித்தமாக, அவன் - அவன்தானே, சென்று - சென்று, சேர் - சேர்ந்த, தண் - ப்ரமஹரமான, திருப்புலியூர் - திருப்புலியூரில், திருவருள் - அவனுடையகடாக்ஷோபகாரபாத்ரமான, கழுகு - கழுகினுடைய, ஒண் - நிரண்டு சிவந்து நன்றான, பழத்தது - பழம்போன்றது, மெல் - மெல்லிய, இயல் - ஸ்வபாவத்தையுடைய இவளுடைய, செம் - சிவந்த, இதழ் - இதழ்போலேபிருக்கிற அபரமானது.

இ.—ஆறுப்பாட்டில், இவள்வடிவில் வேறுபாடு லீலாவிநோதத்தாலும் இவள் பருவத்தாலும் பிறவாதோவென்னில்; அவனுடைய ஔதார்யகுணத்திலே யீடுபட்டு ஸம்ஸ்லேஷித்தமைக்கு அடையாளம் வ்யக்தமாக உண்டென்கிறாள்.

[வைகலும் திருவருள்மூழ்கி] - அஹரஹகாலம் அவன் ப்ரஸாதத்திலே யவகாஹித்து. நாம் கண்டத்தையறியும் இத்தனையக்றே? எதிர்சூழல்புக்கு எத்தனை காலமுண்டுசெல்லுகிறதென்றறிந்தோமோ? [செழுநீர் நிறக்கண்ணபிரான்] - ப்ரமஹரமான வடிவையும் சீலத்தையுமுடையவன். அவன்றனக்கு ஸர்வஸ்வபமான வடிவிலும் குணத்திலும் அகப்பட்டமை தோற்றியன்றேவிருக்கிறது [திருவருள்களும் சேர்ந்தமைக் கடையாளம் திருந்த உள] - அவன் விஷயீகாரங்களையும் பெற்றமைக்கு அடையாளம் வ்யக்தமாக உள. நீ இதென்கொண்டு அறிந்தாயென்ன, [திருவருளருளால்]- குணகுணநிரூபணம் பண்ணாதே விஷயீகரிக்கையாகிற ஸ்வபாவத்தை உபரிக்கைக்காக, அவன்தானே சென்று பொருந்தும் ப்ரமஹரமான வூர். 'திருவருட்கழுகு' என்று சில உண்டு: நீரால் வளருமதன்றிக்கே, பிராட்டியும் தானும் கடாக்ஷிக்க அதுவே நீராக வளருமவை. [மெல்லியல் செவ்விதழ்-ஒண்பழத்தது] - மிருது ஸ்வபாவையான இவளு

டைய அபராம் செவ்விப்பழம் போலேயிராநின்றது. இவளுடைய அவயவம் அவ்வூர் யன்றே யிருக்கிறது.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. ஐஸ்வர்யமே போருமோ? உபாரஜகவேண்டாமே என்ன, - அவனுடைய ஔதார்யகுணத்திலே யகப்பட்டு ஸம்ஸ்லேஷித்தமை அடையாளம் வ்யக்தமாக உண்டென்கிறாள்.

[வைகலும் - திருவருள்மூழ்கி] - அநேககாலம் அவன்ப்ரஸாதத்திலே அவ ஹரித்து. நாம் கண்டத்தையறியுமித்தனையிறே. எதிர்சூழல்புக்கு இப்படி பரிமாறிக் கிறது எத்தனைகாலமுண்டு, அறிந்தோமோ? [செழுநீர்நிறக் கண்ணபிரான்] - ஸௌந்த ஸௌலப்யங்களைக் காட்டிக்காணும் இவளை இப்படி அகப்படுத்திற்று. [திருவருள்க சேர்ந்தமைக்கு] - அவனுடைய ப்ரஸாதமெல்லாம் இவ்வாஶ்ரயமொன்றிலும் சே சேர்ந்தமைக்கு. [அடையாளந்திருந்தவுள] - அவன்விஷயீகாரம் பெற்றமைக்கு அ யாளம் வ்யக்தமாக உள. (நீ இதென்கொண்டறிந்தாய்? என்ன) - [திருவருளருளால் குணகுணநிரூபணம்பண்ணுதே விஷயீகரிக்கையாகிற ஸ்வஹாவத்தை உபகரிக்க காக; திருவருளருளுகைக்காக. ஆல் - அசை [அவன்சென்று இத்யாதி] - * கலங்கா பெருநகரம் கலவிருக்கையாயிருக்கவன்றே அவன் இங்குவந்து ஸங்ஶ்லேஷித்தனையிற்று. "வருட்கமுகு" என்று சிலவுண்டு: அதாவது - நீராலே வளருகையன்றிக்கே, பெ பிராட்டியாரும் ஸர்வேஶ்வரனுமாகக் கடாக்ஷிக்க அத்தால் வளருவன சில; அ டைய அழகியபழம்போலே யிராநின்றது, ம்ருதுஸ்வபாவையான இவளுடைய அத அவ்வாயிலே யறியலாயன்றே விருக்கிறது.

ஏழாம் பாட்டு.

மெல்லிலச்செல்வவண்கோடிப்புல்க வீங்கிளந்தாள்கமுகின்
மல்லிலமடல்வாழைபூண்கனிசூழ்ந்து மணங்கமழ்ந்து
புல்லிலத்தெங்கினூடு காலுலவுந்தண்திருப்புலியூர்
மல்லலஞ் சல்வக்கண்ணன்தாளடைந்தாள் இம்மடவரலே.

ஆறும்பாட்டு.—திருவருள் இத்யாதி. "திருவருளருளுகைக்காக அவன்சென்றுசேர் திருப்புலியூர்" என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஐஸ்வர்யம் இத்யாதி. "திருவருள் என்கையாலே ஔதார்யம்.

நாலாம்பாட்டிலே "இன்றிப்பூனையிழை" என்கிறவிடத்திலே "இவ்வேறுபாடும் நலி யும் நேற்றில்லை" என்றதும், இங்கு "வைகலும் திருவருள்மூழ்கி" என்றதும் வ்யாஹதமன் வென்ன - நாம்கண்டத்தை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. உள - உண்டு. அருள் என்ற "திருவருள்" என்றதுக்கு ஹாவம் - குணகுண இத்யாதி. "சென்று" என்றது - விபரீதலக்ஷ யாய், வந்தென்றபடி. "சென்றுசேர்" என்றதுக்கு ஹாவம் - கலங்காப்பெருநகரம் இத்த ஒண்மை - அழகு. பழத்தது - பழம்போலேயிருக்கிறது. செவ்விதழ் - செவ்விய இதழென் அத்தால் அதரத்தை லக்ஷிக்கிறது. இத்தால் ஹவித்த தாத்பர்யம் - அவ்வாயிலே இத்யாதி. வியல்செவ்விதழ் - திருவருளருளால் என்றுதொடங்கி, ஒண்பழத்தது; வைகலும் - மூழ்கி என்றுதொடங்கி, திருந்தவுள இத்யந்வயம்.

ஆ.—(மெல்லிலை.) - ''இவளுக்குத் திருப்பவளத்திலழகுதான் ஸ்வாஸ்திக மன்றோ? இது அவளுடைய கலக்தமைக்கு அடையாளமல்ல; அவன்தான் இவளோடு கலந்து பரிமாறுகைக்கிடான ப்ரணயித்வமுடையவனன்றோ?'' என்ன,—தன்பக்கல் அடங்காமை அவ்வூரில் ஸ்த்ரீவர்கங்களிலுங்கூட வெள்ளங்கோத்து, அவையும் பரஸ்பரஸம்ஸ்லேஷயோகமாயிருக்குப்படியே பெருகிற இவனுடைய ப்ரணயித்வவெள்ளத்திலேயிறே இவள் அழுந்திற்றென்கிறாள்.

ஓ.—ஏழாம்பாட்டில், தன்பக்கல் அடங்காமல் அவ்வூரில் ஸ்த்ரீவர்கங்களுங்கூட வெள்ளங்கோத்து, அவையுங்கூட பரஸ்பரஸம்ஸ்லேஷயோகமாயிருக்கும்படியே பெருகுகிற இவனுடைய ப்ரணயித்வவெள்ளத்திலே முழுகினாளென்கிறாள்.

[மெல்லிலைபென்று தொடங்கி] - மிருதுவான இலையபுடைத்தாய் ப்ரத்தையோடுகூடித் தன்னைக்காடுக்கும் ஸ்வபாவமான கொடி தழுவ அத்தாலே வளர்ந்து கொண்டு இளகாநின்றுள்ள தாளையுடைய கழுகோடுகூடின பெரிய இலையையும் மடலையுமுடைய வாழை என்ற பழுத்த குலைகள்சூழ்ந்து அத்தாலே வெள்ளமிடாநின்றுள்ள பரிமளத்தையுடைத்தாய். [புல்லிலைத்தெங்கென்று தொடங்கி] - செறிவின் மிகுதியாலே நேரிதான இலையையுடைய தெங்கின்உள்ளே போக்கடியற்று ஸஞ்சரியாகிற் பதுஞ்சிசய்து இப்படி நிரதிசயபோக்யமான திருப்புலியூரில் மிக்கிருந்துள்ள ஸம்பத்தையுடைய கிருஷ்ணன் திருவடிகளை அடைந்தாள் இந்த முக்தையான பெண்பிள்ளை. [புல்லிலைத் தெங்கென்றது] - சோலையைத்தழுவித் தழைத்திருந்ததென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், தேசத்தில் வ்ருக்ஷலதாதிகளும் பரஸ்பர ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே ப்ரணயித்வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கும்படி, பெரிய ப்ரணயித்வைஸ்வர்யத்தையுடைய க்ருஷ்ணன்திருவடிகளை இவள் கிட்டினாளென்கிறாள்.

மெல் - ம்ருதுவான, இலை - இலைத்தழைப்பையும், செல்வம் - ஸௌக்ர்யைஸ்வர்யத்தையும், வண்- (தன்னுடைய உபக்தத்துக்குக்கொடுக்கும்) ஔதார்யத்தையுமுடைத்தான, கொடி - வெற்றிலைக்கொடி, புல்ல - சூழ்ந்தணைக்க, வீங்கு - (அத்தோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே) புஷ்டமாய், இளம் - இளகிப்பதித்த, தாள் - அடியுரத்தையுடைத்தான, கமுகின் - கமுகுக்குப் பரிஸரவர்த்திபாய், (இம்மிதுகோஷ்டத்துக்கு ஸ்ரீஸ்ரோபசாரம்பண்ணும் பரிசாரிகைகள்போலே), மல் - செறிந்த, இலை - இலையையும், மடல் - (பரிசாரஸாதநம்போலேயிருக்கிற) பூமடலையுமுடைத்தான, வாழை - வாழைகளினுடைய, ஈன் - நிரதிசயபோக்யமாய் ஹ்ருத்யமான, கனி-பக்வபலங்களை, சூழ்ந்து - பரிஷ்வங்கம்பண்ணுகையாலே, மணம்கமழ்ந்து - பரிமளோத்தரமாய், (அப்படி பரிஸரவர்த்திகளாய்), புல் - செறிந்த, இலை - இலையையுடைத்தான, தெங்கின் - (உயர்ந்த) தெங்கின், ஊடு - நடுவே, கால் - (காமசாரமான) தென்றலானது, உலவும் - உலாவுப்படியான, தண் - ஸுரபிஹரமான, திருப்புலியூர் - திருப்புலியூரில், மல்லலம் செல்வம் - அதிஸயிதமான ப்ரணயித்வஸம்பத்தையுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், தாள் - திருவடிகளை. இம்மடவரல் - முக்தஸ்வபாவையான இவள், அடைந்தாள்-கிட்டினாள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அருளென்று ப்ரஸ்துதமான ஔதார்யத்தளவன்று: ப்ரணயித்வம் பார்த்தாலும் ஸ்வாவபர்யந்தமாக வசல்காக்குமென்கிறாள். தன்பக்கல்

அடங்காமல் அவ்வூரில் ஸ்தாவரங்களுங்கூட பரஸ்பர ஸம்ச்லேஷயோகமாம் போருகிறவனுடைய ப்ரணயித்வ வெள்ளத்திலே முழுகினளென்கிறாள்.

[மெல்லிலையித்யாதி] - மிருதுவான இலையையுடைத்தாய், ப்ரத்யேகமாய் கூடித் தன்னைக் கழுதுக்குமுற்றாட்டாகக் கொடுக்கும் ஸ்வபாவமான கொடிதழுவ [வீங்கிளந் தாட்கமுகின்]-கொடி தழுவத்தழுவ வளராநின்று, ஒருகாலைக்கொருகால் இளகாநின்றுள்ளதாயுடைய கழுகு. ''யஸ்யுவாஜநகாதஜா கூவூசையம் ஹி தத்தஜஃ' என்ற ந்யாயத்தாலே, ''ஒஒளவாஹ்ரூயதாம் வூடுமொவீயோங்வாகிநஃ'. [கமுகம் மல்லிலைமடல்வாழை] - கழைகோடுகூடின பெரிய இலையையும் மடலையுமுடைய வாழை. வெற்றிலைக்கொடிக்கும் கழுதுக்கும் வெயில்படாமல் நிழல்செய்கிற வாழை. [ஈன்கனி சூழ்ந்து மணங்கமழ்ந்து]- வாழைகளீன்ற நெருங்கின பழத்தாறுகளைக் காற்று விசை தறியாமையாலே வந்துபுகுந்து, பரிமளத்தில் லோபத்தாலே பலகால் சூழவந்து பரிமளத்தை பெறட்டுக்கொண்டு. [புல்லிலைத் தெங்கினூடு காலுலவும்] - செறிவின்மிகுதியாலே நெருங்கின இலையையுடைய தெங்கினுள்ளே புலாவாநின்றது; விளைவதறியாமே புகுந்து பரிமளித்த வாழைச்சோலையிலே நெருக்குப்பட்டு அல்பப்ரவகாசமுள்ள தென்னஞ்சோலையிலே புறப்பட்டுப் போக்கடியற்று ஸஞ்சரியாநின்றது புல்லிலை-புல்லப்பட்ட இலை: அந்யோந்யம் தழுவப்பட்ட இலையென்றுமாம்; வாழையிலையோடே தழுவின இலையையுடைய தெங்கென்றுமாம். [தண்திருப்புலியூர்] தெங்கும் கழுகும் வாழையுமான சோலைநெருக்கத்தாலே ப்ரமஹரமான திருப்புலியூர். [மல்லலஞ்செல்வக் கண்ணன்] - நிரவயிகமாய் அழகிதான ஸம்பத்தையுடைய கிருஷ்ணன். [தாளைதாள்] - ப்ரணயித்வ குணத்திலே தோற்றுத் திரவடிகளைப்பற்றினள். [இம்மடவரல்] இப்முக்தையான பெண்பிள்ளை. முன்புனக்கு ஹ்வ்யையான இவள் என்னல் விலைவொண்ணுத தேஹத்திலே போய்ப்புக்காள்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு.கேவலம் உதாரணைகப்போராதே, ப்ரணயித்வகுண முமாடாகவேணுமேயென்ன,—அவ்வூரில் ஸ்த்தாவரங்களுங்கூடப் பரஸ்பரம் ஆச்ரயமாம்படியன்றே அவனுடைய ப்ரணயித்வகுணமிருந்தபடி யென்கிறாள்.

[மெல்லிலை இத்யாதி] - ம்ருதுஸ்வபாவமான இலையையுடைத்தாய், ப்ரதானையையுடைத்தாயிருக்கிற வண்கொடியுண்டு - உதாரமானகொடி; தன்பர்த்தாவான கழுகுக்குத் தன்னுடம்பை முற்றாட்டாகக்கொடுக்கும் போலே. [வீங்கிளந்தாள்கமுகின் கொடிதழுவத்தழுவ வளராநின்று, ஒருகாலைக்கொருகால் இளகாநின்றுள்ள தாளையுடைய கழுகு. ''யஸ்யுவாஜநகாதஜா - சுவூசையம்ஹி தத்தஜஃ'' (யஸ்யளாஜநகமஜா - அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜஃ) என்னும் ந்யாயத்தாலே. ''ஒஒளவாஹ்ரூயத

ஏழாம்பாட்டு. - மெல்லிலை இத்யாதி. ''வண்கொடிப்புல்க'' என்றுதொடங்கி, ''புல்லிலைத்தெங்கினூடு'' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - கேவலம் இத்யாதி. ''வண்கொடிப்புல்க'' என்றதற்பற்ற - ப்ரணயித்வகுணமென்றது. கொடிக்குக்கழுகு ஆதாரமாய், கழுகுக்கு வாழை ஆதாரமாய், வாழைக்குத் தென்னஞ்சோலை ஆதாரமாயிருக்கையாலே - ஸ்த்தாவரங்களுங்கூடப் பரஸ்பரம் ஆச்ரயமாம்படி என்றது.

''செல்வம்'' என்றது - ப்ரதானையை. இதுக்கு ஔதார்யமேதன்ன தன்பர்த்தாவான இத்யாதி. வீங்குதல - வளருகை. ''வண்கொடிப்புல்கவீங்கு'' என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் யஸ்யஸ ஜயாத் [illegible]' என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்—ஒஒள இத்யாதி - வரிவளைதழ

வ்ருக்ஷமூலே ஹரிர்யஸ்ய நிவாஸி ந:" (தேளபாஹுமூலதாம் ஸ்கந்தேகோபீமதுநிகாதி நம்). [கமுகின் மல்லிலைமடல்வாழை] - கமுகோடேகூடின பெரிய இலையையும்மட லையுமுடைய வாழை. வெற்றிலைக்கொடிக்கும் கமுகுக்கும் வெயில்தட்டாதபடி நிழல் செய்து நிற்குமாயிற்று வாழை [ஈன்கனிசூழ்ந்து] - பழத்தாறுகள் தெற்றிக்கிடக்குமாயிற்று. [மணம்கமழ்ந்து] - காற்றுனது விலாவதறியாதேபுக்கு, பரிமளத்தில் லோபத்தாலே அங்கே யிங்கேசுழித்து, பரிமளத்தை எறட்டுக்கொண்டு வாழைநெருக்கத்தாலே நெருக்குப்பட்டு, அல்பாவகாசமுள்ள தெங்கின்சோலையிலே புறப்பட்டு ஸஞ்சரியாநிற்குமாயிற்று. [புல்லிலை]-புல்லப்பட்ட இலை: அந்யோந்யம் தழுவப்பட்ட இலையையுடைய தெங்கென்னுதல்;வாழை யிலையோடே தழுவின இலையையுடைய தெங்கென்னுதல்; சோலைநெருக்கத்தாலே நேரி தான இலையென்னுதல். [மல்லலம் செல்வக்கண்ணன்] - நிரவதிகமாய் அழகிதான ஸம் பத்தையுடைய க்ருஷ்ணன். [தாளடைந்தாள்] - ப்ரணயித்வகுணத்துக்குத்தோற்றுத் திரு வடிகளைப்பற்றினாள். [இம்மடவரல்] - முன்பு எனக்கு ஹவ்யையாய்ப்போந்த இவள்கீடூர் மீட்கவொண்ணுதபடியாளாள். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

மடவரலன்னைமீர்காட்கு என்சொல்லிச்சொல்லுகேன்? மல்லச்செல்வ
வடமொழிமறைவாணர் வேள்வியுணெய்யழல்வான்புகைபோய்
திடவிசும்பிலமர்காட்டைமறைக்கும் தண்திருப்புலியூர்
படவரவணையான்தன்நாமமல்லால் பரவாள்இவளே.

ஆ.—(மடவரல்.) — ப்ரணயஸ்வபாவம்போலே வ்ருத்தவத்தையு முண்டாகவேணுமிறேயென்ன;—அவன்வ்ருத்தவத்தையிருக்கும்படி பார்க்கலாகாதோ, மிக்கிருந்துள்ள ஸ்பத்தையுடையான வடமொழிமறைவாணர் வேள்வியுள் நெய்யழல்வான் புகைபோய்த் திடவிசும்பிலமர்காட்டை மறைக்குந் நிரதிசயலாக்யமான திருப்புலியூரில்திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையவனுடைய திருநாமமல்லது சொல்லுகிறிலளென்கிறாள்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், திருப்புலியூரில் எம்பெருமானுடைய வ்ருத்தவத்தையாலே இவள் வஸீக்ருதையாளளென்கிறாள்.

மடவரல் "மல்லிலைமடல் வாழை" என்றதுக்கு பாவம்- மல்லிலை - மல்லிகைபோலே வெளுத்த இலை. மடல் - இலையினுடைய ஓரம். மடல் வாழை - இலைமடலையுடைய வாழை. மடவரல் - ஸ்த்ரீ. மடவரலன்னை - மடவரலாகிற தாய். மீர்காள் - பன்மை விளி. என்சொல்லிச்சொல்லுகேன் - என்னசொல்லி சொல்லுவேன். மல்லச்செல்வ - மல்லனான செல்வ. வடமொழிமறைவாணர் - வடமொழியாகிற வேதத்தையுடையவர்கள். வேள்வியுணெய்யழல்வான் - வேள்வியிலுண்டான நெய்யையுடைய அக்நி. புகைபோய் - புகைபோய்ந்து. திடவிசும்பிலமர்காட்டை மறைக்கும் - திடவிசும்பிலமர்காட்டை மறைக்கும். திடவிசும்பு - பரமாகாசம். அமர்காடு - அமர்ந்தகாடு. தண்திருப்புலியூர் - தண்ணிதாய் திருப்புலியூர். படவரவணையான் - படவரவணையையுடையவன். தன்நாமமல்லால் - தன்னுடைய திருநாமமல்லது. பரவாள் - சொல்லாள். இவளே - இவள்.

மடவரல் "மல்லிலைமடல் வாழை" என்றதுக்கு பாவம்- மல்லிலை - மல்லிகைபோலே வெளுத்த இலை. மடல் - இலையினுடைய ஓரம். மடல் வாழை - இலைமடலையுடைய வாழை. மடவரல் - ஸ்த்ரீ. மடவரலன்னை - மடவரலாகிற தாய். மீர்காள் - பன்மை விளி. என்சொல்லிச்சொல்லுகேன் - என்னசொல்லி சொல்லுவேன். மல்லச்செல்வ - மல்லனான செல்வ. வடமொழிமறைவாணர் - வடமொழியாகிற வேதத்தையுடையவர்கள். வேள்வியுணெய்யழல்வான் - வேள்வியிலுண்டான நெய்யையுடைய அக்நி. புகைபோய் - புகைபோய்ந்து. திடவிசும்பிலமர்காட்டை மறைக்கும் - திடவிசும்பிலமர்காட்டை மறைக்கும். திடவிசும்பு - பரமாகாசம். அமர்காடு - அமர்ந்தகாடு. தண்திருப்புலியூர் - தண்ணிதாய் திருப்புலியூர். படவரவணையான் - படவரவணையையுடையவன். தன்நாமமல்லால் - தன்னுடைய திருநாமமல்லது. பரவாள் - சொல்லாள். இவளே - இவள்.

மடவரல் "மல்லிலைமடல் வாழை" என்றதுக்கு பாவம்- மல்லிலை - மல்லிகைபோலே வெளுத்த இலை. மடல் - இலையினுடைய ஓரம். மடல் வாழை - இலைமடலையுடைய வாழை. மடவரல் - ஸ்த்ரீ. மடவரலன்னை - மடவரலாகிற தாய். மீர்காள் - பன்மை விளி. என்சொல்லிச்சொல்லுகேன் - என்னசொல்லி சொல்லுவேன். மல்லச்செல்வ - மல்லனான செல்வ. வடமொழிமறைவாணர் - வடமொழியாகிற வேதத்தையுடையவர்கள். வேள்வியுணெய்யழல்வான் - வேள்வியிலுண்டான நெய்யையுடைய அக்நி. புகைபோய் - புகைபோய்ந்து. திடவிசும்பிலமர்காட்டை மறைக்கும் - திடவிசும்பிலமர்காட்டை மறைக்கும். திடவிசும்பு - பரமாகாசம். அமர்காடு - அமர்ந்தகாடு. தண்திருப்புலியூர் - தண்ணிதாய் திருப்புலியூர். படவரவணையான் - படவரவணையையுடையவன். தன்நாமமல்லால் - தன்னுடைய திருநாமமல்லது. பரவாள் - சொல்லாள். இவளே - இவள்.

மடவரல் "மல்லிலைமடல் வாழை" என்றதுக்கு பாவம்- மல்லிலை - மல்லிகைபோலே வெளுத்த இலை. மடல் - இலையினுடைய ஓரம். மடல் வாழை - இலைமடலையுடைய வாழை. மடவரல் - ஸ்த்ரீ. மடவரலன்னை - மடவரலாகிற தாய். மீர்காள் - பன்மை விளி. என்சொல்லிச்சொல்லுகேன் - என்னசொல்லி சொல்லுவேன். மல்லச்செல்வ - மல்லனான செல்வ. வடமொழிமறைவாணர் - வடமொழியாகிற வேதத்தையுடையவர்கள். வேள்வியுணெய்யழல்வான் - வேள்வியிலுண்டான நெய்யையுடைய அக்நி. புகைபோய் - புகைபோய்ந்து. திடவிசும்பிலமர்காட்டை மறைக்கும் - திடவிசும்பிலமர்காட்டை மறைக்கும். திடவிசும்பு - பரமாகாசம். அமர்காடு - அமர்ந்தகாடு. தண்திருப்புலியூர் - தண்ணிதாய் திருப்புலியூர். படவரவணையான் - படவரவணையையுடையவன். தன்நாமமல்லால் - தன்னுடைய திருநாமமல்லது. பரவாள் - சொல்லாள். இவளே - இவள்.

மல்லிலைமடல்வாழை ॥ ஈன்கனிசூழ்ந்து தாறுகமழ்ந்து புல்லிலை தெங்கின்
ஓங்கிணைகாவுமலையமாமீ । ஈன்கனிசூழ்ந்து தாறுகமழ்ந்து புல்லிலை தெங்கின்
ஓங்கிவளங்கெழுமொ ராவகீ நிவாகிநம்: விஷ்ணுபுராணம் (13-54.) "கமுகின்" என்றது - கமுகோடேகூடவென்றபடி. "மல்லிலைமடல் வாழை" என்றதுக்கு பாவம்- வெற்றிலைக்கொடிக் தும்இத்யாதி. 'சூழ்ந்து" என்றதுக்கு பாவம் - பழத்தாறுகள் இத்யாதி. தெற்றிக்கிடக்கை - நெருங் கிக்கிடக்கை.வாழைமீன்கனி - வாழைகளீன்ற பழங்கள். தாறு - சீப்பு. கமழ்ந்து - க்ரஹித்து. புல் லப்பட்ட -தழுவப்பட்ட. மூன்றின அர்த்தத்துக்கு, புல்லிலை - புல்கப்பட்ட இலையென்றபடி. இவ் வர்த்தத்துக்கு, அந்யோந்யம் தென்னிலையும் தென்னிலையும் தழுவிக்கொண்டென்றபடி. மூன்றும் அர்த்தத்துக்கு, புல்லிலை-புல்லிதான இலை; நேரிதான இலையென்றபடி. மல்லல் - பெருமை. மடப் பம்-ஹவ்யதை. மடவால் - ஹவ்யையானவள். (எ)

[மடவரல்] - மடவந்தபடி. பற்றிற்றுக் கைவிடாதையும். [மல்லைச்செ மென்று மேலுக்கு] - மிக்கிருந்துள்ள ஸ்ரீயையுடையராய் ஸம்ஸ்கிருதபாஷையும் வே களும் தாங்களிட்ட வழக்கான ப்ராஹ்மணருடைய ஹவத் ஸமாராயஸ்வரூபம யாஹங்களிலே ஹோமம்பண்ணின நெய்கள்பட்ட அக்னிகளில் நின்றும் புறப்படா றுள்ள மிக்கிருந்துள்ள புகை வ்யவஸ்திதஸ்வஹாவமான ஆகாசத்தில் தேவலோகத்தை மறைக்கும் நிரதிஶயஸோக்பமான திருப்புலியூரில் தன்னேட்டை ஸ்பர்ஶத்தா மணம் விரிந்திருந்துள்ள திருவந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையவனுடைய தி நாமமல்லது சொல்லுகிறிலள். ஸம்ஸ்லேஷஶைதில்யத்தில் படுக்கையழகை நினைத்த சொல்லாநின்றாளென்று கருத்து.

ப.—ஆநந்தரம், விலக்ஷணஸமாசார ப்ரியனுய் பர்யங்கவித்யிஷ்டனை ன உடைய திருநாமத்தைச் சொல்லாநின்றாளென்கிறாள்.

அன்னைமீர்காட்கு - அன்னையான உங்களுக்கு, என் - என்னபாசுரத்தை சொல்லி - சொல்லி, சொல்லுகேன்-சொல்லுவேன் ? (ஆராதநோபகரணமான), மல்லை பெரிய, செல்வம் - ஸம்பத்தையுடைபராய், வடமொழி - (ஆராதநகாலவக்தவ்யமா ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையும், மறைவாணர் - (ஆராதநப்ரதிபாதகமான) வேதநிர்வ ணத்தையுமுடையவர்களுடைய, கேவள்வியுள் — (ஆராதநரூபமான) யாகாதிகர்மங்களி நெய் - ஆஜ்யாஹுதிவிசிஷ்டமான, அழல் - அக்நியினுடைய, வான் - பெரிய, புகை புகையானது, போய் - கிளம்பிபோய், திசும் - சூந்யமான, விசும்பில்-ஆகாசத்தில் அமரர் - தேவர்களுடைய, நாட்டை - லோகத்தை, மறைக்கும் - (திரைவிலத்த போலே) மறைக்கக்கடவதான, தண் - ஸ்யமஹரமான, திருப்புலியூர்-திருப்புலியூரி (“உஸ்ரெஉயூரிஉலொகாநகூரூஃாஃகிழுவெஉஹழ்” என்று லோகஹிதார்த்தம ஆசாரபரனைகையாலே இவர்களுடையஆசாரஸக்தனுப்க்கொண்டு), படம் - (ஸ்வஸ் ஹத்தாலே விரிகிற) பணங்களையுடைய, அரவணையான்தன் - திருவந்தாழ்வானி படுக்கையிலே கர்மத்துக்கு ஆராத்யதயா கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய, நாமம் - தி நாமம், அல்லால் - ஒழிய, இவள் மடவரல் - இந்த மடந்தைபானவள், பரவாள் பரவுகிறிலள்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அவன் வ்ருத்தவத்ஸதையிலே ஸ்ரீக்ருதையாளை கிறாள். “கூடுவெணைவஹி வம்வஹிஜிரோவஹி தாஜநகாஉயஃ” என்று குடிப்பிறப்பா வ்ருத்தருசியுடையளாகையாலே, ப்ரணயித்வத்திற்காட்டில் இவள் ஆசாரத்திலேயிழ வஸ்ரீக்ருதையாவது.

[மடவரல்]-மடவந்தபடி. இவள்எனக்கு லவ்வையபானபடியை: பற்றிற்றுவிடா படியை யென்றுமாம். [அன்னைமீர்காட்குஇத்யாதி] - என்னைபிலே காட்டித்தந்த உங் ளுக்கு என்னபாசுரத்தைபிட்டுச் சொல்லுவேன்? எனக்குலவ்யை என்னவோ? நா கூட்டென்னவோ?என்னைக் கடந்தாளென்னவோ? [மல்லைச்செல்வம்] - மிக்க ஸம்பத்தை யுடையராய். [வடமொழி மறைவாணர்இத்யாதி] - ஸம்ஸ்கிருதவாக்யத்தையும் வேதங்களை தாங்களிட்டவழக்காய், வ்யவஸ்திதமும் செலுத்தவல்ல ப்ராஹ்மணர் ஸமாராயஸ்வரூபம யாஹங்களிலே ஹோமம்பண்ணின நெய்யாலே ஜ்வலித்த அக்நிகளினின்றும் புறப்பட்ட மிக்க புகையானது. [திடவிசும்பிலமரர் நாட்டைமறைக்கும்] - வ்யவஸ்திதஸ்வஹாவ மான ஆகாசத்தில் தேவலோகத்தை மறைக்கும், வைமாநிகர்க்கு அப்ஸரஸ்ஸுக்களே

முகம் பார்க்கவொண்ணுதடி மறைக்கும். [தண்திருப்புலியூர்] - இப்படி ஸமாசார ஸ்ரீயைபுடைய வூர். "ஸஜ்ஜாவஸ்ருவகுதபூர்வஸ்ருஷிபவஹந்ருஷிபாஃ பூஜாஃ" என்றிறே இவன்தன்படி. [படவரவித்யாழி] - ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸிதவாணனுன திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையவனுடைய திருநாமமல்லது வாய்புலற்றுகிறிலள். நான் அருகேயிருக்க, ஸம்ஶ்லேஷஜனயில் படுக்கைபழகையே வாய்புலற்றுகின்றாள். "தோழி" என்று ஸம்போயிக்கிலண்றே இவளை யென்வஶமாக்குவது. [இவளை] - என்னையொழிய வேறொன்றை ப்ரவர்த்திக்கவறியாத இவள்.

எடு.—எட்டாம்பாட்டு. வேறும் ப்ரணயித்வமே போராதே, "கஶ்சுனெ வஹ்னிஸம்ஸித்திமாஸ்தீதாஜுஹுகாதய:) என்றன்றே குடியிருப்பது? ஆனால் இதுக்குத் தக்கஆசாரமுண்டாகவேணுமே அவனுக்கென்ன,—ஆனால், அவ்வூரிலுள்ளாருடைய ஆசாரமிருக்கிறபடியைக் கேட்கலாகாதோவென்கிறாள்.

[மடவரல்] - மடவந்தபடியை; இவள் எனக்கு ஶவ்வையானபடியை: பற்றிற்று விடாதபடியை யென்றுமாம். [அன்னைமீர்காட்கு] - என்னையிலே இவளைக்காட்டித் தந்திருக்கிற உங்களுக்கு. [என்சொல்லிச்சொல்லுகேன்] - இவள் என்வழிவாரா நின்றாளென்னவோ? இவள் எனக்கு பவ்யையென்னவோ? [மல்லை இத்யாதி] - நிரவதிகமான ஸம்பத்தையுடையராய், ஸ்ம்ஸ்க்ருதத்துக்கும் வேதத்துக்கும் வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லராயிருந்துள்ள ப்ராஹ்மணருடைய யாகங்களில் நெய்யாலே ஹோமம்பண்ணின அக்நியுண்டான செறிந்தபுகையானது போய். [திடவிசும்பிலமரர் நாட்டை மறைக்கும்] - வ்யவஸ்த்திதஸ்வஹாவமான ஆகாசத்தில் தேவலோகத்தை மறைக்கும். ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள வைமாநிகரை அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் முகங்கண்டுஅநுபவிக்கவொட்டாதே மறைக்கும். ஹோமத்துக்கு ஏகாந்தமாகத் திரைவளையாநின்ற தென்றுமாம். [தண்திருப்புலியூர்] - "ஸஜ்ஜாவஸ்ருவகுதபூர்வஸ்ருஷிபவஹந்ருஷிபாஃ பூஜாஃ" (ஸங்கரஸ்யசகர்த்தாஸ்யாமுபஹந்யாமிமா:ப்ரஜா:) என்றிறே அவன்படியும். [படவரவு இத்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸிதவாணனுன திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையவனுடைய திருநாமமல்லது வாய்புலற்றுகிறிலள். நான் அருகேயிருக்க, ஸம்ஶ்லேஷஜனயில் படுக்கையழகையேசொல்லி வாய்புலற்றுநின்றாள். [இவள்] - என்னையொழிய வேறொன்றை ப்ரவர்த்திக்க அறியாத இவள். (அ)

எட்டாம்பாட்டு, - மடவரல் இத்யாதி. "வடமொழிமறைவாணர்" என்றதொடங்கி, "அமரர்நாட்டைமறைக்கும்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - வேறும் இத்யாதி.

"மடவரல்" என்றத்தைப்பற்ற - இவள் எனக்கு இத்யாதி. "நாமமல்லால்பரவாளிவள்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து - இவள் என்வழி இத்யாதி. "மல்லை" என்ற - பெருமையாய், அத்தால் - நிரவதிகத்வம் சொல்லுகிறது. ஸம்ஸ்க்ருதமென்றது - புராணாதிகளை. வாணர் - நிர்வாஹகர். வான்புகை - செறிந்தபுகை. "நாட்டை" என்றது - நாட்டிலுள்ளாரை. வூரிலுள்ளார் ஸமாசாரம்சொன்னால் இவளுசாரம் வித்திக்குமோவென்ன - ஸஜ்ஜாவஸ்ரு இத்யாதி. "உதீசெயாஜ்ஞிகைமொகாநகாரூயாம்கரிஷ்யெஹமிஷ்டிம் । ஸஜ்ஜாவஸ்ருவகுதபூர்வஸ்ருஷிபவஹந்ருஷிபாஃபூஜாஃ' இதிதீதாயாழிகர்தீயெ (உசா). அதாவது அனேகக்கண்டு இவர்களும் அநுஷ்டிக்கிறார்களென்றபடி. இத்தால் ஹாவம் - நான் அருகே இத்யாதி. "இவள்" என்றதுக்கு ஹாவம். என்னையொழிய இத்யாதி. மல்லைச்செல்வம் என்று தொடங்கி, பரவாளிவள்; அன்னைமீர்காட்கு - இவள் எனக்கு மடவந்தபடியை - என்சொல்லிச் சொல்லுகேன் இத்யந்வயம். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

பரவாளிவள்நின்றிராப்பகல் பனிநீர்நிறக்கண்ணபிரான்
†விரவாரிசைமறைவேதியரோலி வேலையினின்றுலிப்பக்
கரவார்தடந்தோ ளுந்தாமரைக்கயம் தீவிகைநின்றலரும்
புரவார்கழனிகள்சூழ் திருப்புலியூர்ப் புகழன்றிமற்றே.

அ.—(பரவாளிவள்) - வ்ருத்தமுண்டாஞலும் ததநுகுண ததத்வஜ்ஞ ந முண்டாகவேணுமியென்ன,—அதுவுமுண்டு. நிரதிசயலோக்யமான யஜ்ஞவநியையுடை ய ஸாமவேதிகளுடைய அத்யயநவோஷமும் ததர்த்தஜ்ஞைபண்ணுவார் ஘ோஷ மும் கடல்போலே ஘ோஷியாநிற்க, முதலிலிக்க பொய்கைகள்தோறும் தாமரைகள் நி லை விளக்கெரியுமாபோலே மலராநிற்பதுஞ்செய்து, தலைத்தரமான கழனிகளையுடைத் தா யிருக்கிற திருப்புலியூரில் பனிநீர்நிறக்கண்ணபிரானுடைய புகழன்றி மற்றொன்று பர வாளிவள் நின்றிராப்பகலென்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸாமவேஷ ப்ரஜ்ஞருத்யஸ்ஹஷ வேஷார்யஷதத்த ய ஜ்ஞாநத்தையுமுடையனு யிருக்கும்படியை எப்போதும் பரவாநின்றாளென்கிறாள்.

[பனிநீர் நிறக்கண்ணபிர..ன்]-குளிர்ந்த நீர்போலேயிருக்கிற நிறத்தையும் ந் நிறம்போலே ஸ்ரமஹராமான ஸ்வரூபத்தையுமுடையனை க்ருஷ்ணனுடைய. [வி ர யாரிசையென்று தொடங்கி] - நிரதிசய லோக்யமான த்வநியையுடைய ஸாமவேத ந ஞடைய அத்யயனகோஷமானது கடல்போலே ஘ோஷியாநிற்க. 'விரவார்' என் று பாடமானபோது விரவியெழுகிற நாலுவேதங்களினுடையத்வநியும் வேதார்யத்தை மீமாம்ஸிக்கிறவர்களுடையத்வநியுமென்று பொருள். [கரவார் தடமென்று மேலுக்கு பொய்கைகள்தோறும் தாமரை நிலவிளக்கெரியுமாபோலே மலராநிற்பதுஞ்செய் து தலைத்தரமான கழனிகளையும் உடைத்தாயிருக்கிற திருப்புலியூர் புகழ் அன்றி ம ற் றொன்று. கயம் - பெருமை; ஆவது - நிரள். கரவு - முதலை.

ப.—அநந்தரம், வேதவித்ப்ரயாநனை க்ருஷ்ணனுடைய திருப்புலியூர் புகழொழிய வேறொன்று இவள் சொல்லுகிறிலளென்கிறாள்.

பனி - குளிர்ந்த, நீர்நிறம் - நீர்நிறத்தையுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனை பிரான் - மஹோபகாரகனுடைய, விரவு - விரவி, ஆர் - நிரம்பின, இசை - இசைசை யுடைய, மறை - ஸாமவேதம் தொடக்கமான வேதங்களாலுண்டான, வேதியர் - வைதி கருடைய, ஒலி - ஘ோஷமானது, வேலையில் - ஸமுத்ரம்போலே, நின்று - நின்று ஒலிப்ப - முழங்காநிற்ச, கரவு - கரவுகள், ஆர் - ஆர்ந்த, தடந்தோறும் - தடாக தோறும், தாமரை - தாமரையினுடைய, கயம் - பரப்பானது, [illegible] போலே, நின்று - நின்று, அலரும் - அலராநிற்பதுமாய், புரவார் - சட்டளைப்பட்ட கழனிகள் - வயல், சூழ் - சூழ்ந்த, திருப்புலியூர்ப்புகழ் அன்றி - திருப்புலியூர் புகழ், ஒழிய, பற்று - ஘ேறொன்றை, இவள் - இவள், நின்று - ஒருபடிப்பட, இரா பகல் - இராப்பகல், பரவாள் - பரவுகிறிலள். ''கடவும் கயவும் நளியும் பெருமை.''

---

†—'விரைவார்' என்பதும் பாடம்.

தடமென்று - கரையாய், "தடந்தொறும் - காவார் - தாமரைக்கயம்" என்று பொய்கையாகவுமாம். காவு - முதலை. பூவு - கட்டளைச்சொற்கிளி.

இ—ஒன்பதாம்பாட்டில், "நிஷிதிழுவவுஶாவெஷுவவுவெஒஷுநிஷிதிழு" என்கிற இக்குலத்திலே பிறந்தவளுக்கு ஸத்ருஶமான வேஷார்யுதத்வஜ்ஞாநமுண்டாக வேண்டாவோவென்ன, ஸாமவேஷ ப்ரப்ருத்யஶேஷ வேஷார்யுதத்வஜ்ஞாநதையைப் பரவாநின்றாள் என்கிறாள்.

[பரவாளிவள்நின்றிராப்பகல்] - இவள் அடைவுகெடப் பேசாநின்றாள்; இராப்பகல் பேசாநின்றாள். இதுக்கு வேறு ப்ரமாணம் தேடவேணுமோ? இவளுக்கியேயன்றோ ப்ரமாணம். [பனிநீர் நிறக்கண்ணபிரான்] - குளிர்ந்த நீர்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையும் அப்படியே குளிர்ந்த ஶீலத்தையுமுடையவன். [விரவாரிசைமறை] - விரவி-எங்குமொக்கப்பரம்பி, ஆர்ந்து - மிக்கிருந்துள்ள, ஸ்வரத்தையுடைத்தான வேஷமென்னுதல்; "விரை" என்று ஶோக்பதையாய் வார் என்று அதில் மிகுதியாய், 'இசைமறை" என்று ஸாமவேஷமென்னுதல். வேதிபரவி - வேஷவேதாஷமும் வேஷார்யவிசாரம் பண்ணுவாருடைய வேதாஷமும். வேலியில் நின்றெழிப்ப-ஸமுத்ர வேதாஷத்திற்காட்டில் நின்றுவேதாஷிக்க. [காவார்தடந்தொறும்] - முதலைமிக்கிருந்துள்ள தடாகந்தோறும். காவு - முதலை. தாமரைக்கயம் - தாமரைப்பெருமை தாமரைத்திரள். "தடவும் கயவும் களியும் பெருமை" என்னக்கடவதிறே. தீவினை நின்றலரும் - நிலவிளக்கெரியுமாபோலே அலராநின்றன. [புரவார்கழனிகள்சூழ்] - புரவார்ந்திருக்கையாகிறது - தலைத்தரப் பெருக்காயிருக்கை. [திருப்புலியூர்ப்புகழ்] - வேஷ வேதாஷமும் வேஷார்யவிசாரயுக்தர் வேதாஷமும், அலர்ந்த தாமரைப்பொய்கைகளாலே அலங்க்ருதமான வயலுமான திருப்புலியூர் புகழன்றி மற்று பரவாளியள் நின்றிராப்பகல்.

ஈடு—ஒன்பதாம்பாட்டு ஆசாரமே போருமோ, ப்ரயோஶவ்ருத்தியைப் பார்த்து அநுஷ்டாநத்துக்கு வேண்டுவ தறிந்திருக்கவொண்ணுதே? "நிஷிதம்ஸவவுஶாவெஷுவவுவெஒஷுநிஷிதிழு" (நிஷ்டிதம்ஸர்வஶாஸ்த்ரேஷு ஸர்வவேதேஷு நிஷ்டிதம்) என்றன்றோ இக்குடியிலுள்ளாருடையபடி; இதுக்குத்தக்க வேதார்த்த தத்வஜ்ஞாநமுண்டாகவேணுமேயென்ன. அதுக்கும் ஒருதுறையில்லையென்கிறாள்.

[பரவாளிவள்நின்றிராப்பகல்] - இவள் அடைவுகெடப் பேசாநின்றாள்; இராப்பகல் பேசாநின்றாள். இதுக்கு வேறு ப்ரமாணம் தேடவேணுமோ? இவளுக்கியேயன்றோ

ஒன்பதாம்பாட்டு - பரவாள் இத்யாதி. "விரவாரிசைமறைவேதியரொலி" என்றதை கடாகூத்தி அவதாரிகை - ஆசாரமே இத்யாதி. அநுஷ்டாநமுண்டானபோதே தத்வஜ்ஞாநம் ஸித்தமன்றோ, அத்தைத் தனித்துக்கேட்கிறதென்? என்ன - ப்ரயோஶவ்ருத்தியை இத்யாதி. ப்ரயோஶவ்ருத்தி - ப்ரயோக விதாயக க்ரந்தம்; அநுக்ரமணி யென்றபடி. "ஜியிலாயி வதிஂஶாஷ்ரம் ஜநகஂஸ்வதர்விகு ழு। நிஷிதம்ஸவவுஶாவெஷுவவுவெஒஷுநிஷிதிழு" இதி வாலுகாயணை, வாதூலாசிஷ்டுகாயணை, ஸாஜ்ஞை வ்ருத்திவஸிஷ்டை: (கந-உ0½) நிஷிதை:ஸமேயுை:.

"திருப்புலியூர்ப்புகழன்றிமற்று - பரவாள்" என்கையாலே வ்யதிரேகஸித்தார்த்தம் - இவள் அடைவுகெடப்பேசாநின்றாள் என்று. கலஹக் குறிசொல்லுகிறவிடத்தில், இவளுடைய உக்தியைச் சொல்லுகிறவளுடைய லாவம் - இதுக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயம். இதுக்கு - ஸம்ப்ரலேஷத்துக் கென்னுதல், "வேதியரொலி" என்கையாலே தத்வஜ்ஞாநத்துக்கென்னுதல்.

ப்ரமாணம். [பனிநீர்நிறக்கண்ணபிரான்] - குளிர்ந்த வடிவையும், அப்படியேயிரு நிற ஸீலத்தையுமுடையவன். [விரவாரிசைமறை] - விரவி - எங்குமோக்கப்பரம்பி, ஆர்ந்து, மிக்கிருந்துள்ள, ஸ்வரத்தையுடைத்தான வேதமென்னுதல். அன்றிக்கே, 'விரைவா ' - என்று பாடமாகில், விரையென்று – ஹோக்யதையாய், வாரென்று - அதில் மிகுதியா ய், இசைமறையென்று – ஸாமவேத மென்னுதல். [வேதியரோலி] - வேதவோஷமும், வேதார்த்தவிசாரம்பண்ணு றேவர்களுடைய வோஷமும். [வேலையில்நின்றேலிப்ப - ஸமுத்ரவோஷத்திற்காட்டில் நின்று வோஷிக்க. [கரவார்தடந்தோறும்] - முதலை மி கி ருந்துள்ள பொய்கைதோறும் [தாமரை இத்யாதி] - [தாமரைக்கயம்] - கயமென் - திரளுக்கும், பெருமைக்கும் பேர். [தீவிகை] - விளக்கு. தாமரையினுடைய திர ா னது நிலவிளக்குப்போலே அலர்ந்துநிற்கும். [பூவார்கழனிகள் சூழ்] - † (புரவு - சா ம் பூஸாரமென்றபடி.) புரவார்ந்திருக்கையாவது - தலத்தரப்பெருக்காயிருக்கை. பட்ட ர், "அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணர் இறுத்து மாய்கிறார்கள், இவர் ஊருக்குச் சிறப்புச் சொல்ல ப் போருகிறரிறே" என்றருளிச்செய்வர். [திருப்புலியூர்ப்புகழன்றிமற்று - பரவாளிவள்நி ராப்பகல்]- அவ்வூரிலுள்ளாருடைய வேதவோஷமும், வேதார்த்தவிசாரம்பண்ணுகிற ர வாரமும், அவ்வூரில் ஹோக்யதையுமேயிறே இவள் அடைவுகெடச் சொல்லாநிற்பது. ( )

பத்தாம் பாட்டு.

அன்றிமற்றேருபாய்மென்? இவளந்தண் துழாய்கமழ்தல்
குன்றமாமணிமாடமாளிகைக் கோலக்குழாங்கண்மல்கி
தென்திசைத்திலதம்புரை குட்டநாட்டுத்திருப்புலியூர்
நின்றமாயப்பிரான்திருவருளாம் இவள்நேர்பட்டதே.

அ --[அன்றி] - ஸௌந்தர்ய ஸௌஶீல்ய ப்ரணயித்வைஶ்வர்ய வ்ருத் 5
வத்த்வ ஸர்வஜ்ஞத்வாதி ஸர்வகுணவிசிஷ்டனு யிருந்தானேயாகிலும், இங்கு ப்ரவ்ருத் 5
மான மணத்தைத் தவிர்க்கை ஈடல்லவென்ன, அன்றி மற்றேருபாயமென்? இவ -
அந்தண்துழாய்கமழ்தல் என்று அவர்களுங்கூட இசைவதோரடையாளத்தைச் சொ)
லிக்கொண்டு, திருப்புலியூர்நின்ற மாயப்பிரானே இவள் புணர்ந்தருளினனென்று)
சொல்லுகிறாள்.

" பனிநீர் " என்று - குளிர்ந்தகடல். பனி - குளிர்த்தி. நீர் - கடல். " விரை " என்று - ப மளமாய், அத்தால் - ஹோக்யதையைச் சொல்லுகிறது. வார்தல் - நெடுமையாய், அத்தாலே மிகுதியைச் சொல்லுகிறது. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, " இசைமறை " என்று - முழுச்சொல்ல "மறை - ஒலி, வேதியரோலி" என்று இரண்டிடத்திலும் கூட்டுவது. காவு - முதலை" கயவும் த மும் நளியும் பெருமை" என்னக்கடவதிறே. புரவு - தலநிலம். "புரவு" என்றும், "கழனி என்றும் புநருக்தமாகையாலே, விஷயவிபாகம்பண்ணுகிறார் - புரவார்ந்து இத்யாதி. தலத்தரப் தலயீடு. ரஸோக்தி - பட்டர் இத்யாதி. அந்வயமுமேவரஹாவம் - திருப்புலியூர் இத்யாதி. இவ அடைவுகெடப் பேசும் திருப்புலியூர்ப் புகழாவதுஎதென்ன - அவ்வூரிலுள்ளாருடையஇத்யாதி.பன நீர் என்று தொடங்கி, புகழன்றிமற்று - இவள் நின்றிராப்பகல் - பரவாள் இத்யந்வய:. (கு

---

† குண்டலிதம் ப்ராகுஷ்பிதம்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், நாம் பேசுமளவோ அவனுடையபடி? அத்பாஶ்சர்ய மென்று சொல்லி அவதிணேடை ஸம்ப்ரலக்ஷித்தமைக்கு இவர்களும் இசைய வேண்டும்படியான அடையாளஞ் சொல்லுகிறாள்.

[அன்றி மற்றோருபாயமென் இவளந்தண்துழாய்கமழ்தல்] - வேறுமற்று உபாயம்உண்டோ, இவள் அழகிதாய் குளிர்ந்ததிருத்துழாய்நாறுகைக்கு? [குன்றமாமணிமாட மென்று தொடங்கி] - மலைபோலே மஹாவடிவான ரத்நங்களாலே செய்த அழகிய மாடங்களினுடைய நிரளாலே நெருங்கித் தெற்கில்திக்குக்குத் திலகம்போலே யிருக்கிற குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூரிலே நின்றருளின ஆஶ்சர்யபூதனை அவனுடைய ப்ரஸாதத்துக்கு பாத்ரமாளாகவேணும்.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதயுக்தனைவனை இவள் கிட்டினமைக்கு அநந்யஸாதாரணமான அடையாளமுண்டென்கிறாள்.

குன்றம் - குன்றம்போலே, மா - ஶ்லாக்யமாயுள்ள, மணி - மணிமயமான, மாடம் - மாடங்களினுடையவும், மாளிகை - மாளிகைகளினுடையவும், கோலம் - ஔர்ஜ்ஜிதமான, குழாங்கள் - திரளாண்டை, மல்கி - நெருங்கியிருப்பதாய், தென்திசை - தெற்குத்திக்குக்கு, திலதப்புரை - திலதம்போலும், குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூர் - குட்டநாட்டுத்திருப்புலியூரிலே, நின்ற - நின்ற, மாயப்பிரான் - ஆஶ்சர்யபூதனுடைய, திருவருளாம் - க்ருபைபேயாம், இவள் - இவள், நேர்பட்டது - கிட்டிற்று; அன்றி - (அது) அன்றி, இவள் - இவள், அம் - அழகிய, தண் - குளிர்ந்த, துழாய் - திருத்துழாய், கமழ்தல் - பரிமளத்தையுடையளாகைக்கு, மற்று - வேறு, ஓர் - ஒரு, உபாயம் - உபாயம், என் - ஏதோ?

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவன்பெருமைக்கு இவள்தான் அவனுக்குத் தாமன்று; அதோழிய உங்களுக்கும் இசையவேண்டும்படியான வ்யக்தமான அடையாளங்களுமுண்டென்கிறாள்.

[அன்றி இத்யாதி] - வேறுமற்று உபாயமுண்டோ இவள் அழகிதாய்க் குளிர்ந்திருக்கிற திருத்துழாய் நாறுகைக்கு? ராஜபுத்ரனை அணையாதார்க்கு மாளிகைச்சாந்து நாறுமோ? என்னுடம்பு திருத்துழாய்நாறுகின்றதோ? ஸ்வாபதேஶத்தில், "அந்தண்துழாய் கமழ்தல்" என்கிறது அங்கீகாரஸூசகமாயிருக்கிறது. [குன்றம் இத்யாதி] - மலைபோலேயாய், மஹாவடிவான ரத்நங்களாலே செய்த மாடமென்ன, மாளிகையென்ன, இவற்றினுடைய ஔர்ஜ்ஜிதமான திரள்களாலேஇடைபாழறநெருங்கி; "ஹ்ருஷீகாணாமிவேஶ்வர:", என்னுமாபோலே. [தென்திசை இத்பாதி] - தெற்கில்திக்குக்குத் திலகம்போலேயிருக்கிற குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூரிலே நின்றருளின ஆஶ்சர்யபூதன். "அவனுக்குஇவள் போராள்" என்னுப்படி குணயிகன். "இவளுக்கவன்போரான்" என்றன்றோ நீங்களிருக்கிறது; "அவனுக்குஇவள் போராள்" என்றன்றோ அவ்வூரார் வார்த்தை. [திருவருள் - நேர்பட்டது - ஆம்] - அவன் ப்ரஸாதத்துக்கு ஸத்ருஶமான பாத்ரமாளாகவேணும்; அன்றி, மற்றோருபாயமென், இவளந்தண்துழாய் கமழ்தல்?

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. நீ சொல்லுகிறவையெல்லாம் கிடக்க; இவளை அவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும்படி அஸாதாரண லக்ஷணம் ஏதேனு முண்டாகில் சொல்லென்னச் சொல்லுகிறாள்.

பத்தாம்பாட்டு - அன்றி இத்யாதி. "அன்றிமற்றோருபாயமென் இவளந்தண்துழாய் கமழ்தல்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நீசொல்லுகிறவை இத்யாதி. அஸாதாரண லக்ஷணம் - திருத்துழாய் கமழ்கை.

[அன்றிமற்றேருபாயமென் - இவளந்தண்துழாய்கமழ்தல்] - வேறுமற்று உப ப
மூண்டோ, இவள் அழகிதாய்க் குளிர்ந்த திருத்துழாய் நாறுகைக்கு? ராஜபுத்ரனை அ ன
யாதார்க்குக் கோயிற்சாந்து நாறுகைக்கு விரகுண்டோ? என்னுடம்பாதல் உங்களு ம்
பாதல் திருத்துழாய் நாறுகின்றதோ? ஸ்வாபதேசத்தில், "அந்தண்துழாய்கமழ்தல்" எ ன்
கிற இது அங்கீகாரஸூசகமாயிருக்கிறது. [குன்றம் இத்யாதி] - மலைபோலே அவிசா ய
மாயிருப்பதாய், பெருவிலையனை ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்டிருந்துள்ள மாடங்களி வு
டையவும் மாளிகைகளுடையவும் ஆஸ்ரயணீயமான குழாங்களால் மிக்கு, தெற்கில் திக்கு க்
குத் திலகம்போலேயிருக்கிற குட்டநாட்டுத்திருப்புலியூரிலே நின்றருளின ஆஸ்சர்யபூத
"அவனுக்கு இவள் போராள்" என்னும்படி குணயிகன். † "இவளுக்கு அவ ன்
போரான்" என்றன்றே நீங்களிருக்கிறது? "அவனுக்கு இவள் போராள்" என்றன்ற
அவ்வூரிலுள்ளார்வார்த்தை [திருவருளாமிவள் நேர்பட்டதே]- இவள் நேர்பட்டது அவ ன்
திருவருளாம். அவன் திருவருளேயாமென்றுள் இதுவேயோ? இன்னம் அடையாளமு ன
டோவென்ன?—[அன்றிமற்றேருபாயமென்னிவளந்தண்துழாய்கமழ்தல்]. (எ)

ராம் பாட்டு.

நேர்பட்டநிறைமூவுலகுக்கும் நாயகன்தன்னடிமை
நேர்பட்டதோண்டர்தோண்டர்தோண்டர்தொண்டன்சடகோபன்சொ ல்
நேர்பட்டதமிழ்மாலையாயிரத்துள்‡இவைபத்தும்
நேர்பட்டாரவர் நேர்பட்டார்நெடுமாற்கடிமைசெய்யவே.

ஆ.—(நேர்பட்ட) - ஏவம்வித ஹகவத்ஸௌந்தர்யாதி குணாநுபவஜநிதட்ரி தி
யாலே ஹகவச்சேஷத்வ காஷ்ட்டாப்ராப்தரான சடகோபன்சொல் நேர்பட்ட தப ற்
மாலை யாயிரத்துள் இப்பத்தும் நேர்பட்டவர்கள், நெடுமாற்கடிமைசெய்யப் பெ ற
வாழ்வரென்கிறார்.

ஓ —நிகமத்தில், இப்பத்தையுங் கற்றவர்கள், இவ்வாத்மாவுக்கு நிரதிஶ ய
புருஷார்த்தமான ஹரவத்கைங்கர்யத்தைப் பண்ணப்பெறுவர் என்கிறார்.

'அன்றி" என்றதுக்கு இரண்டு ஹாவம். முந்தினது, கலவியொழிய அந்தண்துழ ப்
சமழ்தலுக்கு மற்று உபாயமேதென்ற; இத்தைக்காட்டுகிறார் - வேறுமற்று இத்யாதி. இரண்ட ம்
ஹாவம் - இதுவேயோ இத்யாதி. முடிவில் வாக்யத்திலே கண்டு கொள்வது. "கமழ்தல்" எ ர்
றது - கமழுகைக்கென்றபடி. திருத்துழாய்நாறிறுல். அது கலவிக்குறியாகவேணுமோவென்ன -
ராஜபுத்ரனை இத்யாதி. "இவள் அந்தண்துழாய்கமழ்தல்" என்றதுக்கு வாஸனை - என்னுட ம்
பாதல் இத்யாதி. அங்கீகாரஸூசக மென்றது- அங்கீகரிக்ஷைக்கு ஸூசகமென்றபடி. "மல்கி -
மிக்கு. இத்தால் ஹாவம் - அவனுக்கு இவள் இத்யாதி. "நேர்பட்டது" என்றது - ப்ராப்தம ர
தென்றபடி. கீழே, "அன்றி" என்றதுக்கு - கலவியையொழிய வேறு உபாயமேதென்றருள ச்
செய்து, இங்கே, அந்தண்துழாய் கமழ்தலொழிய வேறடையாளமுண்டோ? என்று அர்த்த ந்
தரம் - இதுவேயோ இத்யாதி. இவள் நேர்பட்டது குன்றமாமணிமாட மென்று தொடங்கி, மால ப்
பிரான் திருவருளால்; இவளந்தண்துழாய்கமழ்தல் - அன்றி மற்றேருபாயமென் இத்யந்வயஃ (எ)

---

† குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிரம். ‡ 'இவையுமோர்பத்தும்'என்றும் பாடம்.

[நேர்பட்ட நிறைமூவுலகென்று] - இப்பாட்டுக்கு எம்பெருமான் இஜ்ஜகத்துக்கு ஸ்வாமியாக நேர்பட்டாற்போலே அடிமைக்கு நேர்படுவதுஞ்செய்து ஔஸ்யபர்யவஸானஹ்ருதயரான ஆழ்வாருடைய உக்தியான வாய்த்த ஆயிரத் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி நேர்பட்டவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்கு அடிமைசெய்ய நேர்பட்டார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு மூலமாக ஸகலகைங்கர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

நிறை - பரிபூர்ணமான, மூவுலகுக்கும் - த்ரிவிதசேதநாசேதநங்களுக்கும், நேர்பட்ட - வாய்த்த, நாயகன்தன் - ஸ்வாமியான ஸ்ரீவைஷ்ணவருடைய, அடிமை - கைங்கர்யத்துக்கு, நேர்பட்ட - வாய்த்த, தொண்டர் - ஔத்பத்திகரான, தொண்டர்தொண்டர் - ஸம்பந்திஸம்பந்திகளுக்கும், தொண்டன் - போஷ்யபூதரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, சொல் நேர்பட்ட - சொல்வாய்ப்பைபுடைத்தாய், தமிழ்-த்ராவிட ஸாஸ்த்ரமான, மாலை - மாலையாகச்சேர்க்கப்பட்டிருக்கிற, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இவைபத்தும் - இவைபத்தையும், நேர்பட்டாரவர் - அப்யஸித்துக்கிட்டினவர்கள், நெடுமாற்கு - ஆஸ்ரிதவ்யாமுக்யனான ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்கு, அடிமைசெய்ய - அடிமைசெய்கைக்கு, நேர்பட்டார் - வாய்த்தவர்கள். இதுவும் - அநுசிராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இப்பத்தைபுக்கற்றவர்கள் ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப் பண்ணப்பெறுவரென்கிறார்.

[நேர்பட்ட நிறை மூவுலகுக்கும் நாயகன்] - குறைவற்ற மூவுலகுக்கும் நேர்பட்ட நாயகன். ''தெதூலொகூஷிவிநாயெநயெநவஸ்ரஹாயவதாரே'' என்று ரக்ஷ்யபத்தினளவன்றிக்கே யிருக்கிற ரக்ஷகத்வத் துடிப்பு. இத்தால் - நாயகன்படி சொல்லிற்று. இவர்தம்படி சொல்லுகிறது:— [அடிமைநேர்பட்ட தொண்டர்இத்யாதி] - அவன் போஷித்வத்துக்கெல்லையாஞற்போலே,இவர்போஷத்வத்துக்கெல்லையானபடியும். [சொல் நேர்பட்டதமிழ்மாலை] - அந்த வாச்யத்துக்குத் தகுதியானஉக்திவாய்த்ததமிழ்த் தொடையாயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழி நேர்பட்டவர்கள். [நேர்பட்டார் நெடுமாற்கடிமை செய்பவே] - ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்கடிமை செய்ய நேர்பட்டார். இவர் பாசுரத்தைச் சொன்னவர்கள், இவருடைய வ்ருத்திபிலே யந்வயிக்கப் பெறுவரென்கை. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வஸ்வரூபத்தையும், ப்ரதிபாத்யகோடியான ப்ராப்யவைலக்ஷண்யத்தையும், இத்தையப்பஸித்தாருடைய ப்ராப்யவைலக்ஷண்யத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

ஈடு.—நிமமத்தில் - இப்பத்தைக்கற்றவர், ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப் பண்ணப்பெறுவரென்கிறார்.

[நேர்பட்டநிறைமூவுலகுக்கும் நாயகன்தன்னடிமை] - குறைவற்ற மூவுலகுக்கும் நேர்பட்டநாயகன். ''தெதூலொகூஷிவிநாயெநயெநவஸ்ரஹாயவதாரே'' (த்ரைலோக்யமபிநாதேந யோநஸ்யாந்நாதவத்தரம்) என்று ரக்ஷ்யவர்க்கத்தளவன்

நிமமம் - நேர்பட்ட இத்யாதி. ''இப்பத்தும் நேர்பட்டாரவர் - நெடுமாற்கடிமைசெய்ய - நேர்பட்டார்''என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இப்பத்தை இத்யாதி.

''நிறைமூவுலகுக்கும்-நேர்பட்ட-நாயகன்''—நேர்பட்ட-ஸத்ருசமான. நேர்படுகையின் சரமாவதி-தெதூலொகூஷிவி இத்யாதி. கூயொஜூராகாணை ஜ, (உ, கசா)'கூநெநயெ யவஸாவஸஜூஷ்ஷம்

றிக்கே யிருக்கிற ரக்ஷகத்வத்துடிப்பு. இத்தால் - நாயகன்படிசொல்லிற்று †"**அநந்ய வக்ஷவெதாயஃ**" (அநுரூபஸ்ஸவைநாத:) என்னுமாபோலே. [அடிமைநேர்பட் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன்சடகோபன்]- இவர்தம்படிசொல்லுகிற அவன்மோக்ஷித்வத்துக்கு எல்லையாறுற்போலே, இவர் மோக்ஷத்வத்துக் கெல்லையானப [சொல் நேர்பட்டதமிழ்மாலை] - அந்தவாச்யத்துக்குத் தகுதியான உக்திவாய்த்த தமி தொடையாயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழிநேர்பட்டவர்கள். [நெடுமாற்கடிமைசெய்ய நேர்பட்டார்] - இப்பாசுரத்தைச்சொன்னவர்கள், இவருடைய வ்ருத்தியிலே அந்வ கப்பெறுவரென்கை. நேர்படுகை - சொல்லப்படுகை: சொல்லப்பட்டாரென்றப ஆக, இப்பாட்டால்- ஸர்வேச்வர ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வஸ்வரூபத்தையும், ப்ரதிபா மான ப்ரபந்தவைலக்ஷண்யத்தையும், இத்தை யப்யஸித்தாருடைய ப்ராப்யவைலக்ஷ யத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று. (க

யொஜ்யாஅஃசிரோமதிஹீழ்" என்றது, மேல். ப்லோகத்துக்கு அடியும் காட்டுகிறார்- **கநாரவி** இத்யாதி. **அந்தவாச்யத்துக்கு** - தகுதியான நாயகனுக்கென்றபடி. **நேர்பட்டவர்கள்** - அப்யஹி வர்கள். "நேர்பட்டாரவர் - நெடுமாற்கடிமைசெய்ய - நேர்பட்டார்" என்றதின் வ்யதிகரணம் **இப்பாசுரத்தை** இத்யாதி. நேர்பட்டதிலை மூவுலகுக்கும் என்று தொடங்கி, இப்பத்தும் நேர்ப டாரவர்- நெடுமாற்கடிமைசெய்ய - நேர்பட்டார் இத்யந்வயம். "அடிமைசெய்ய - நேர்பட்டார் அடிமைசெய்கைக்கு வாய்த்தவர்களென்றபடி. (க

த்ரவிடோபநிஷத்வாக்ய. — ஈநாஹுதாஸ வணஃவ்யு ஸ்ரு தாயாவ்ஹாந நஸகூத ஜிவ்ஹஃஸாவிஸ்ஷழ। கநாவதெஸ ஃவயஃ ஃவுதயெ வயகழ। நாஸாயணெகவாயீநுவஃ ஜமாஃ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி. — வெலகூஷணாதஃ- தெழிகூடிவேஃஹாஹ்ஷஷணெஹுஷிதகவாதாஹ்வாஹுநெகாயயகவாத ஜயஹவிதயொஜ்யவெநகஷகுகவாக॥ ஹவுகவாதெயுஸ்வஹ்வ ஃஹிரவயிகுதயாஸ்யச வெஷகவயொமாஹிஷாஃவாவுஹ்வக்ஸ்பெவுகுடயகிஹரிஸ்ருதயாஜ்ஞாயிதந॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

கருமால்திறத்தி லொருகன்னிகையாய்மாறன்
ஒருமாதலவிபுரைப்பால் - திரமாக
அன்னியருக்காகாது அவன்தனக்கேபாகுமுயி
ரின்னிலைபேடார்கெடிதா.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம், எம்பெருமானர் திருவடிகளேசரணம், சீயர்திருவடிகளேசரணம்

---

† ஸ்ரீராமாயணெ, கயொஜ்யாகாண்டெ-உகந.

ஆ.—(நெடுமாற்கடிமை.) இப்படி எம்பெருமான் தம்மை அநந்யார்ஹமாம்படி அடிமைகொண்ட படியை யநுஸந்தித்து மிகவும் ப்ரீதராய், அந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே, "அவனுடைய ஸௌந்தர்யஸீலாதிகளிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு போஷமாகையே நிரதிசயபுருஷார்த்தம்" என்று அத்யவஸித்து, ஐச்வர்யாதியாய் ஸர்வேச்வரத்வ பர்யந்தமான ஸகலபுருஷார்த்தங்களும், தனித்தனியும் திரளவும், இவ்ஹ்லாதகபோஷத்வ புருஷார்த்தத்தே தாடோவ்வாதென்கிறார்.

ஒ—பத்தாம் திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் தம்மை அநந்யார்ஹமாம்படி அடிமைகொண்டபடியை அநுஸந்தித்து மிகவும் ப்ரீதரான ஆழ்வார், அந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே, அவனுடைய ஸௌந்தர்யஸீலாதிகளிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருவடிகளில் போஷத்வத்தளவும் சென்று ஸ்ரீபரத்ருக்நாழ்வானைப்போலே "அவர்களுக்கு போஷமாகையே நிரதிசய புருஷார்த்தம்" என்ற யத்யவஸித்து, 'ஐச்வர்யாதியாய் ஸர்வேச்வரத்வ பர்யந்தமான ஸகலபுருஷார்த்தங்களும் தனித்தனியும் திரளவும் இவ்ஹ்லாதக போஷத்வ புருஷார்த்தத்தோடொவ்வாது; இப்புருஷார்த்தமே யென்றும் நேர்படவேணும்' என்கிறார். பயிலுஞ் சுடரொளியில் "இவ்வாத்மாவுக்கு நாயகர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்" என்றது; "இத்திருவாய் மொழியில் நிரதிசயபுருஷார்த்த ஹேதுர் அவர்கள்" என்கிறது.

ப.—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், கீழில்திருவாய்மொழியிலே ஹகவச்சேஷத்வத்தினுடைய நிரதிசய ஹ்லாக்யதையை ப்ரதிபாதித்து, அந்த ஹ்லாக்யதாதிசயத்தாலே "நேர்பட்ட தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்" என்று ப்ரஸ்துதமான கதீயபோஷத்வ டாம்பத்தின் வினிமயபானது ப்ரகாசித்து, அந்த கதீயருடைய ஹ்லாக்யதைக்கு ஹேதுவான தத்ஸம்பந்த்யத்துக்கு மூலமாயிருக்கிற ஈச்வரனுடைய ஆஸ்ரிதவ்யாமோஹத்தையும், உதாரபத்வத்தையும், அபோஷஜ்ஞ ஸம்ப்ரமத்தையும், ஆபத்ஸகத்வத்தையும், ஆச்சாயஸ்வபாவத்தையும், ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸநத்தையும், அகிலாரணத்வத்தையும, அணைவபாயத்வத்தையும, ராக நிராஸகமான ஹ்லுயபூர்த்தியையும், அநுபாவ்யாகாரயோகத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்வித ஹகவத்விஷயத்துக்கு அஹிமதரான பாகவதருடைய அத்யந்த போஷத்வ காஷ்டாவிபோஷமே அதிசயிதஹ்லாக்யமாய், ஐச்வர்ய கைவல்ய ஹாதவத்ப்ராப்த்யாதிகள் அதுக்கு ஸத்ருசமல்லாதபடியான பரமபுருஷார்த்தத்வம் ப்ரகாசிக்கும்படி ப்ரதிபாத்ய கத்தை நிர்போஷமாக நிவர்த்திப்பித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்து தலைக்கட்டுகிறார். கதீயபோஷத்வபரமான * பயிலுஞ்சுடரொளியில் - தத்ஸம்பந்தநிவேச்யமான கதீயர்க்கும் போஷித்வ பாரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களுண்டாகையாலே, முதலிட்டு நாலுபாட்டாலே - போஷித்வத்தையும், அநந்தரம் மூன்றுபாட்டாலே பாரண்யத்வத்தையும் ப்ரதிபாதித்து, "எந்தாழுகுலந்தாங்கள்" என்று ஸங்கோசேந்த ப்ரதிபாதித்த ப்ராப்யத்வத்தை இங்கே விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித் தருளுகிறார்.

இ—பத்தாம் திருவாய்மொழியில், கீழ் கண்கள் சிவந்து, கருமாணிக்க மலை இரண்டிலுமாக அவனுக்குத் தம்மை அநந்யார்ஹ ஶேஷமாக அநுஸந்யித்து மிகவும் ப்ரீதரானவர், அந்தப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே அவ்வளவில் பர்யவஸிக்காதே, அவனுடைய ஸௌந்தர்யஶீலாதிகளிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருவடிகளில் ஶேஷத்வத்தளவும் சென்று, "அவர்களுக்கு ஶேஷமாகையே நிரதிஶய புருஷார்த்தம்" என்று அத்யவஸித்து, "ஐஶ்வர்யம், ஆத்மப்ராப்தி, ஶ்ரீமத்ப்ராப்தி, ஸர்வநியந்தாவாய் ஆநந்த நிர்ப்பரமுமிருப்பு என்று சொல்லுகிற ஸகலபுருஷார்த்தங்களும் தனித் தனியும், திரளவும், இந்த ஶ்ரீமதீஶேஷத்வமாகிற புருஷார்த்தத்தோடொவ்வாது; இப்புருஷார்த்தம் என்றும் நேர்படவேணும்" என்று ப்ரார்த்தித்துத் தலைக்கட்டுகிறார். இதுவும் நமஸ்ஸு தார்த்தத்திலே பொன்றாயிருக்கிறது. "நின்திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நான் உற்றதும் உன்னடிபார்க்கடிமை" என்றதிறே. இன்னம் ஈஶ்வரஶேஷத்வம் நிலை நின்றதாவது:—ததீயர்க்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹமாகாலாயிற்று. ஒருவனுக்கு ஒன்பண்ணாணால் - புத்ரபௌத்ராதிகளுக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹமாகாலிறே அவனுக்கு ஶேஷமாயிற்றாவது. இதுதான் பயிலுஞ்சுடரொளியிலே சொல்லிற்று அன்றே? என்னில்; அதில் இவ்வாத்மாவுக்கு நாயகர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் என்றது; "இதில் நிரதிஶயபோக்ய பூதர் அவர்கள்" என்கிறது; "ஸர்வே ஹ்யாதாஸ்ய ஏவ மூலம்" "பேராளன்பேரருளாளர்" "தண்சேறை யெம்பெருமான் தாள்தொழுவார் காண்மினென்தலைமேலவரே" என்றிறே அளவுடையார் வார்த்தை. ராமாயண புருஷார்களில் ஸ்ரீமத்ருக்நாழ்வான் இதுக்கு நிதர்ஶநம்: "மஹதா" இத்யாதி.

ஈடு.— கீழிரண்டுதிருவாய்மொழியாலுமாக ஆத்மாவினுடைய அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வம் சொல்லிற்றாய், "அது பிறர்க்கு முரித்தல்ல, தனக்குமுரித்தல்ல" என்கையிற்றுச் சொல்லிற்று. ப்ரணவத்தில் மத்யமபதத்தாலும், * நமஸ்ஸாலும் சொன்ன அர்த்தமாயிற்றுச் சொல்லிநின்றது. அநந்யார்ஹஶேஷத்வத்துக்கு எல்லை, ததீயஶேஷத்வபர்யந்தமாகையிறே. ததீயர்க்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹமானவன்றிறே தச்சேஷத்வம் நிலைநின்றதாவது? "எந்தம்மைவிற்கவும் பெறுவார்கள்" என்றிறே இருப்பது. அம்முணியாழ்வான் ராஜராஜ்யத்தினின்றும் வந்தநாளிலே, பட்டர் கண்டருளி, "நீ ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் போர அடிமைசெய்து போந்தாய் என்று கேட்டோம்; உன் ப்ரக்ருதிக்குச்சேர * நெடுமாற்கடிமையைக்கேள்" என்று அருளிச்செய்தாராம். "ஈஶ்வரஶேஷம்" என்றுஅறிந்தவன்று

நெடுமாற்கடிமை ப்ரவேஶ; - ஸங்கதி கடோநார்த்தம் கீழிரண்டுதிருவாய்மொழியிலர்த்தத்தை அநுவதிக்கிறார் - கீழிரண்டு இத்யாதி. சொன்ன ப்ரகாரமேதென்ன - பிறர்க்குரித்தல்ல இத்யாதி. பிறர்க்குரித்தல்லவென்றது - "இறைவேறி" என்றதைப்பற்ற. "அருமாயன்பேரரநிப்பேச்சிலள்" என்றதைப்பற்ற-தனக்கு முரித்தல்ல என்றது. இவ்வர்த்தத்தைத் திருமந்த்ரத்திலே யேறிட்டுக் காட்டுகிறார்—ப்ரணவத்தில் இத்யாதி. கீழிரண்டு திருவாய்மொழியாலும், காரநமஸ்ஸுக்களுடைய ஸாப்தமான அர்த்தம் சொல்லிற்று; இதில், * நமஸ்விலார்த்தமான ஶேஷத்வத்தைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் - அநந்யார்ஹ இத்யாதி. பர்யந்தமாகையிறே - அத்தைச் சொல்லுகிறது இத்திருவாய்மொழியில்' என்று கூட்டுவது. அப்படி இருக்குமோவென்ன - ததீயர்க்கு இத்யாதி. "ததீயர்க்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹம்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்- எந்தம்மை இத்யாதி. ஸ்பஷ்டோர்த்தம். பெரியாழ்வார் திருமொழி, "காசின்வாய்" இத்யாதி. "இத்திருவாய்மொழி, ஶ்ரீமதனவைலவ ப்ரதிபாதகம்" என்கைக்கு ஹேதுவாக்ஷேபம் - அம்முணி இத்யாதி. இவ்வாக்ஷேபத்வத்தைப்பற்ற ஶ்ரீமதனவைலவஶேஷத்வத்துக்கு அதிஶயமேதென்ன - ஈஶ்வரஶேஷம் இத்யாதி.

ப்ரமித்து மீளவுமாம்; ததீயஶேஷத்வபர்யந்தமாக உணர்ந்தால் மீளவேண்டாவிறே. ''தஜ்ஜ்ஞாநிவுஜ்ஜ்ஞாநஸ்யாம்க்ரயவிக்ரயார்ஹ:'' (தத்பக்திநிக்நமநஸாம்க்ரயவிக்ரயார்ஹ:) என்னக்கடவதிறே: ஐஶ்வர்யம் புருஷார்த்தம் என்றிருப்பார், ஆத்மலாபம் புருஷார்த்தம் என்றிருப்பார், பகவச்சேஷத்வம் புருஷார்த்தம் என்றிருப்பார், ஈஶ்வரனுய், 'ஆநந்தமய:' என்றிருக்குமிருப்பு புருஷார்த்தம் என்றிருப்பாராயிறேயிருக்கிறது இப்படிப்பட்ட புருஷார்த்தங்கள், தனித்தனியும் தீரளவும், நான் பற்றினலாஶவதஶேஷத்வமாகிற புருஷார்த்தத்தோடொவ்வாது''என்று எடுத்துக்கழிக்கவும் போராது இப்படியிருக்கிறதுவே காலதத்த்வமுள்ளதனையும் எனக்கும் என்னெடு ஸம்பந்த முடையார்க்கும் வாய்க்க வேணும்'' என்று ப்ரார்த்தித்துத் தலைக்கட்டுகிறார். * பயிலும்சுடரொளியிற்காட்டில் இத்திருவாய்மொழிக்கு வாசியேன்? என்னில், - ''லாஶவதர்கள்ஶோஷிகள்'' என்றது அங்கு; ''லாஶவதர்கள் லோக்யர்'' என்கிறது இங்கு ''ஶுத்தாஶாதாமுகூலம்'' (கச்சதாமாதுலகுலம்) - ஶ்ரீஶத்ருக்நாழ்வானுக்காதல், இவ்வாழ்வார்க்காதல்இறே இவ்வர்த்தங்களில் ருசியுள்ளது.''நித்யஶத்ருக்ந:'' (நித்யஶத்ருக்ந:) - ''பெருமாள் லோக்யர்'' என்று அவர்பக்கல் கண்வையான்என்றதிறே,

முதற்பாட்டு.

நெடுமொற்கடிணமைசெய்வேன்போல் அவனைக்காந்த வஞ்சித்து
தடுமொற்றற்றதீக்கதிகள் முற்றுந்தவிர்ந்தசதிர்நினைந்தால்
கொடுமாவினையே னவனடியாரடியே கூடுமிதுவல்லால்
விடுமோறென்பதென்? அந்தோ! வியன்மூவுலகுதபெறினுமே.

ப்ரீத்தென்றது - ஐஶ்வர்யாதிகளைக்கண்டுப்ரமித்தென்றபடி. ''ததீயர்க்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹம்'' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணஸந்தரம் - தஜ்ஜ்ஞாநிவுஜ்ஜ்ஞாநஇத்யாதி. ''ஸ்வஸ்யாவதிதிவைலக்ஷண்யஸ்ய தஜ்ஜ்ஞாநிவுஜ்ஜ்ஞாநஸ்யாம்க்ரயவிக்ரயார்ஹதா வக்தவ்யா தஜ்ஜ்ஞாநிவுஜ்ஜ்ஞாநஸ்யாம்க்ரயவிக்ரயார்ஹதாயாம் ஹேதுத்வேந ஸ்வஸ்ய ஸ்வாமிநஶ்சாவதிதிவைலக்ஷண்யம் வக்தவ்யம்.'' பாட்டுக்களில் ப்ரமேயங்களைச் சேர்த்துப் பிடித்து அருளிச்செய்கிறார்- ஐஶ்வர்யம் - இத்யாதி. ''வியன்மூவுலகு'' என்றத்தைப்பற்ற - ஐஶ்வர்யம் இத்யாதி.''தானேதானேயாலும்'' என்றத்தைப்பற்ற-ஆத்மலாபம் இத்யாதி.''உறுமோபாவியேனுக்கு'' இத்யாதி மூன்றும்பாட்டைக் கடாக்ஷித்து-லாஶவஶ்சேஷத்வம் இத்யாதி. ''மூவுலகின்வீடுபேறு'' என்றத்தைப்பற்ற-ஈஶ்வரனுய் இத்யாதி. தீரளவுமென்றது - ''முழுதும்'' என்றத்தைப்பற்ற. ''நங்கட்கு'' என்றத்தைப்பற்ற - என்னெடு ஸம்பந்த முடையார்க்கும் என்றது. ''எம்மையாளும்பரமரே'' என்றத்தைப்பற்ற-லாகவதர்கள் ஶோஷிகளென்றதங்து என்றது. ''விடுமாறென்பதென்னந்தோ வியன்மூவுலகுபெறினும்'' என்றத்தைப்பற்ற லோக்யரென்கிறதிங்து என்றது. இப்படி ''லாகவதஶோஷத்வம் உத்தேஶ்யம்'' என்றிருந்தவர்களுண்டோ என்ன - உண்டென்கைக்கும், லோக்யரென்னுமதுக்கும் ப்ரமாணம்-ஸ்வதா இத்யாதி. ஸுயோஜ்யாகாணை, ஜ்யஜ்ஞ. லோக்யதைக்கு ஸூசகம்-நித்யஶத்ருக்ந: என்றது. நித்யஶத்ருக்கள்-இந்த்ரியங்கள்.

அ.—ஆஸ்ரிதர்பக்கல் மிகவும் வ்யாமோஹத்தையுடைய எம்பெருமான் ; ன க்கு அடிமைசெய்கையி லெனக்குள்ள இச்சாமாத்ரமே காரணமாக, பதற்றமற்று நி ற நலிகிற புண்யபாபரூபகர்மங்களையெல்லாம் போனபடி தெரியாமேபோக்கி என்னை டிமைசெய்வித்துக்கொண்டருளின இவனடியாரடியே கூடுமிதுவல்லது, விஸ்மயநீயம ன த்ரைலோக்பம் பெறி லும்அல்லனென்றார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், விஸ்மயநீயமான த்ரைலோக்யத்தையாளும் அதிற் ட் டிலும், ஹாருவதசேஷத்வமே எனக்கு நிரதிசயபோக்ய மென்கிறார்.

[நெடுமாற்கடிமை செய்வேன் போலவணைக்கருத] - ஆஸ்ரிதரைத் தன்திரு டி களிலே விஷயீகரித்தருளும் அளவன்றிக்கே, ஹாருவதசேஷத்வ பர்யந்தமாக்(ம் பெரும்பித்தனைவனுக்கு, அடிமைசெய்யவென்று அவனைக் குறித்து மநோரதி, த மாத்ரத்திலே.[வஞ்சித்துத் தடுமாற்றற்ற தீக்கதிகள் முற் றுந்தவிர்ந்த]-வாருகரில்லாத மயாலே பதற்றமற்றுநின்ற நலிகிற புண்யபாபரூப கர்மங்கள் அவை தனக்கடியா ன அவித்யாகர்ம வாஸநாருசிகளோடுங்கூட அடையப்போயிற்று; தெரியாமே என்னை ட் டுப்போன.[சதிர்நினைந்தால்] - உறுவனபார்க்கில்.[கொடுமாவினையேன்]-ப்ரதிப்ரகர்ஷ த் தாலே மகாபாபியானேனென்கிறார்.''முதலிலே ஹாருவதசேஷத்வத்திலே தலைவைக் ப் பெற்றிலேனென்று மகாபாபியே னென்கிறார்'' என்றுஞ் சொல்லுவர். ஹாருவத ஸ ஷத்வபுருஷார்தம்ஐஸ்வர்யத்தோ டொவ்வாது'' என்று பேசிக் கழிக்கவேண்டுவ த தென்னும் வெறுப்பாலே 'அந்தோ' என்கிறார்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஆஸ்ரிதவ்யாமுக்யனை ஸர்வேஸ்வரனுக்கு சேஷ பூதமான ஹாகவதவிஷயமான சேஷத்வத்துக்கு த்ரைலோக்யைஸ்வர்யமும் தகுதியல் ல வென்றார்.

நெடு - நிரவதிகமான, மாற்கு - (ஆஸ்ரிதவ்யாமோஹத்தையுடைய) ஸர்வே ச் வரனுக்கு, அடிமை செய்வேன்போல் - அடிமைசெய்வேன்போல, அவனை - அவனை, கரு - மநோரதமாக்கினவளவிலே, தடுமாற்றம் - ஓரலைச்சல், அற்ற - அறும்படி என்ப க விலேநிற்கிற, தீக்கதிகள் - (துஃகஹேதுவான அவித்யாகர்ம ரூபமாயுள்ள) பொல்லாவ தி கள், முற்றும் - எல்லாம், வஞ்சித்து - (நான் அறியாதபடி) வஞ்சித்து, தவிர்ந்த - (''காலே வொருங்கிற்றுங்கண்டிலமால்'' என்கிறபடியே) விட்டுப்போயிற்றின; (இனி), சதிர் - உறுவது, நினைந்தால் - பார்த்தால், அவன் — (ஆஸ்ரிதவத்ஸலனான) அவனுக்கு, அ டி யார் - அடியாரான ஹாகவதருடைய, அடியே - திருவடிகளையே, கூடும்இதுஅல்லால் - ப் ராப்திக்குமதொழிய, விபன் - விஸ்தீர்ணமான, மூவுலகு - த்ரைலோக்யைஸ்வர்யத்தை, பெறினும் - பெற்றாலும், கொடு - ஐஸ்வர்யநிமித்தகாட்டில் ததீயசேஷத்வத்துக்கு வ ரி சொல்லவேண்டும்படி, மாவினையேன் - மஹாபாபத்தையுடைய நான், (அந்த தா ப சேஷத்வத்தை), விடும் - விடும், ஆறு - ப்ரகாரமாக, என்பது - சொல்லப்படுவது, எ - எது? அந்தோ - ஐயோ!, விடவென்றுசொல்ல ப்ரஸங்கமுண்டாவதே! நெடுமால் - ஸ் வாயிகசேஷியென்றுமாம். சதிர் - உறுவது.

இ.—முதற்பாட்டில், விஸ்மயநீயமான த்ரைலோக்யத்தை யாளப்பெறுமதி ற் காட்டிலும், ஹாருவதசேஷத்வமே எனக்கு நிரதிசயபோக்யமென்கிறார்.

[நெடுமாற்கு] - மாலென்று - பெரியோன். நெடுமை - அதின்மிகுதி. ஸர்வசே ஷி யென்றபடி. ''கதீஸ்வராணாம்வரதேதிவாதினீ'' அவனுடைய சேஷத்வத்தி ல்

எல்லையைச்சொல்லுகிறார்: தாம் ஸ்ரீஷத்வத்தில் எல்லபிரிலவிக்கப் பார்க்கிறவராகையாலே. அயவா, மாலென்று - வ்யாமுக்யன். நெடுமை - அநின்மிதநிபாய் அநிவ்பர்முக்யன். தன்திருவடிகளைப் பற்றினாரைத் தன்னளவன்றிக்கே தன்னுடையாரளவும் செலல நிறுத்தும்படியான வ்பாரிமாஹாத்மை யுடையவனன்னை; "அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்". [அடிமைசெய்வேன்போல் அவனைக் கருத] - ஸர்வஸ்ரீஷிபான வனைக் குறித்து மாரையிட்ட மாத்ரத்திலேபோல்; மிக்ரஹாவரியுள்ளது ஆராய்ந்தால் என்னை. [தடுமாற்றற்ற தீக்கதிகள்]-நிவாரகரில்லாமையாலே கூச்சமற்றுநின்று படவடிக்கிற அனித்யாதிகளாகிற விரோதிவர்முடங்க. இடையிலே ஓரநுகூலத்கர்மமும் பண்ணினிரிற அவையிவற்றுக்குக் கூசவேண்டுவது. [முற்றுந்தவிர்த்த]-ஓருக்காலே கிம்ரஸ்ரீஷமாகப்போயிற்றின. நான் போக்கிக்கொள்ளுமன்றிறே க்ரமத்திலே போவது. "ஸவெடுவாவூாநஃவூஒடியஎஞ", "ஸவடுவாவெஹெஹாஞோகூஷயிஷ்யாமி" என்றிறே, அவன்போக்கும்போதிருப்பது. தவிர்ந்தப்ரகாரமென்? என்னில், — [வஞ்சித்து - தவிர்த்த] - பக்யாத்ரத்திலே வஞ்சித்துப் போவாரைப்போலே. போனமை தெரியாதபடி போயிற்றின; "சுற்றுமறைத்த கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தன" என்கிறபடியே. 'தடுமாற்றற்ற தீக்கதிகள் முற்றும் வஞ்சித்து - தவிர்த்த' என்னுதல். 'அடிமைசெய்வேன் போல் அவனை வஞ்சித்து - கருத - முற்றுந்தவிர்த்த'-என்னுதல். [சதிர்நினைந்தால்] - உறுவனபார்க்கில், கட்டபரையன்றிறே பற்றவடிப்பது. [கொடுவினையேன்]-ஓறர்ஷம் மிக்கவளவிலே இதுசொல்லிற்றென்னென்னில்; பாட்டுக்கேட்பார் "பாவியேன்" என்னுமாபோலே யென்னுதல்; முதலிலே சமாவயிபான ஸ்ரீஷத்வத்திலே தலைவைக்கப் பெற்றிலேனென்று வெறுக்கிறாதல்; இதுகிடக்க, ப்ரஜாமாவயியிலேநின்று துவங்கினை னென்கிறார். [அவனடியாரடியே] - தன்திருவடிகளிலே தலசாய்த்தால் தான்ரஸ்ரீஷிபாயிருக்கையன்றிக்கே, அவர்களை பொறிபச்செல்லாத வ்பாமுக்யனுடைய திருவடிகளிற்பாதியாரைர் திருவடிகளையன்றிறே பற்றவடுப்பது? அவன் ஆஸ்ரித வ்பாமுக்யனனால் அவனுக்கு ப்ரியவிஷயத்தைபன்றிறே பற்றவடுப்பது? அவயாரணத்தாலே - அங்கு ஸாம்பாபக்ரா யிருக்குமவரல்லர். அவன் ரஸ்ரீஷித்வத்திலல்லபிலே நிற்குமாபோலே, இவரும் ரஸ்ரீஷத்வத்திலல்லபிலே நிற்கிறார். [விடுமாறென்பதென்] - ஐஸ்வர்யாதிகளைப்பற்றினால், அவற்றைவிட்டு ஸமவத்விஷயத்தைப்பற்றலாம்; அதிலேநின்றால் சமாவயிபான இதிலேபுகலாம்; இதுவேநின்றால் மேல் முந்தவ்பஸமபில்லை யென்னை. [அந்தோ] - ஸாமவதரஸ்ரீஷத்வ புருஷார்த்தத்தோடொவ்வாது ஐஸ்வர்பம் என்று பேசிக்கழிக்கவேண்டிவதே என்கிறார். [வியன்மூவுலகு பெறினுமே] - விஸ்மயநீயமான த்ரைலோக்யத்தைப்பெறினும். காடுமேடையும் திருத்தி ஆஸ்சர்யமாகப்பண்ணி, எனக்குத்தந்தாலும் - விடுமாறென்பதென்? [பெறினும்] - பெறுந்தனையும் இப்படிச்சொல்லிப் பெற்றவாறே அதிலே தோள்மாறிச் சொன்ன வார்த்தையன்று; பெறிலும் இதுவே வார்த்தை. ஐஸ்வர்யத்துக்கு லோகபரிக்ரஹமுண்டாகையாலே, அத்யந்தவிலக்ஷணமாபிருக்கச் செய்தேயும், நான்பற்றின ஸாமவதரஸ்ரீஷத்வத்தோடு ஒவ்வாதென்கிறார்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு நாட்டார் விரும்புகிற ஐஸ்வர்யபுருஷார்த்தமும் நான் பற்றின புருஷார்த்தத்தோடு ஒவ்வாதென்று எடுத்துக்கழிக்கவும்போரா தென்கிறார்.

முதற்பாட்டு - நெடுமால் இத்யாதி. "வியன்மூவுலகுபெறினும் - விடுமாறென்பதென்னந்தோ" என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நாட்டார் இத்யாதி.

[நெடுமோற்கு] - நெடுமாலுக் கென்றபடி. மாலென்று - பெரியோனென் புடி. நெடுமையால் நினைக்கிறது - அதில் பெருமையை; அறப்பெரியோனென்றப அவன்ஸௌஷித்வத்தில் எல்லையைப் பிடிக்கிறார், தாம் ஸௌஷத்வத்தில் எல்லை கணிசிக்கிறவ ராகையாலே. அன்றிக்கே, மாலென்று - வ்யாமோஹமாய், நெடு யால் - மிக்கவ்யாமோஹத்தையுடையவனென்னுதல். தன்னளவன்றியே தன்னு யாரளவிலே நிறுத்தும்படிகாணும் வ்யாமோஹம்; ''அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்தவ் லன்.'' [அடிமைசெய்வேன்போலவனைக்கருத] - அவனுக்கு அடிமை செய்வா போலே அவனைநினைக்க. மித்ரஹாவமேயாய், ஆராய்ந்தால் அதுதானும் போட்கன். [த மாற்றற்றதீக்கதிகள்முற்றுந்தவிர்ந்த] - ஒரு ஸத்கர்மத்தை யநுஷ்ட்டித்து, அது நின் தடுக்குமதில்லாமையாலே தடுமாற்றமற்று வர்த்திக்கிற அவித்யாதிகளடங்கத் தவிர்ந்த தவிர்ந்தபடிதானென்னென்னில், - வஞ்சித்துத்தவிர்ந்தன. ''பகலெல்லாமோக்க வ தித்தக்கடவோம்'' என்று சொல்லிவைத்து, ராத்ரியிலே ஒருகலத்திலேயுண்டு வைத்த ஒக்கக்கிடந்து விளக்கையெரியவைத்துப் போனதறியாமே வஞ்சித்துப்போவாரை போலே. 'அடிமைசெய்வேன்போலவனை - வஞ்சித்து - கருத' என்னவுமாம். [ற றுந்தவிர்ந்த] - நான்போக்கிக்கொள்ளு மன்றிறே க்ரமத்தாலே போகவேண்டுவ ''ஸவெபுவாவ்ரமஹ்ருஷியமெஜ்ஞ'' (ஸர்வேபாப்மாநஃப்ரதூயந்தே) ''ஸவபுவ வெஹ்யாஜோக்ஷயிஷ்யாமி'' (ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி) என்றிறே அவ போக்கும்போது இருப்பது. [சதிர்நினைந்தால்] - அவன் திருவடிகளிலே குனிந்தமாத் திலே துஷ்கர்மங்களடங்கலும் போனபடியை யநுஸந்தித்தால், புருஷார்த்தத்துக்கு எல் யாதொன்றையன்றே பற்றவடுப்பது? உறுவதுபார்க்கில் ததீயரையன்றே பற்றவடுப்ப [கோடுமோவினையேன்] - ப்ரீதி தலைமண்டையிட்டுச் சொல்லுகிறார். பாட்டுக்கேட்பா பாட்டுவருத்தினவாறே ''பாவியேன்'' என்னுமாபோலே. அன்றிக்கே, ப்ரமாவயியி சரமாவதியைப் பற்றப்பெற்றிலே னென்கிறாராகவுமாம். [அவனடியாரடியேகூடும்இதுவ லால்] - தன்திருவடிகளைப்பற்றினதிறத்திலே அவன் மிக்கவ்யாமோஹத்தைப் பண்ண

அவன்பெருமைசொன்னதுக்கு ஹேது-அவன் ஸௌஷித்வத்தில் இத்யாதி. கணிசிக்கை அநுஸந்திக்கை. வ்யாமோஹத்தின் சரமாவதி - தன்னளவு இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - தீ யார்க்க இத்யாதி. ''கருத -'' நினைக்க. அடிமைசெய்யக்கருத என்றதே, ''செய்வேன்போல் என்றதுக்கு ஹேது - மித்ர ஹாவமே இத்யாதி. போட்கன் - பொய்யன். அதுதானும் - செய்ய தானும். தடுமாற்றற்ற - அப்ரதிஹதமான: தடுமாற்றம் - ப்ரதிஹதி. * தீக்கதிகளுக்குத் தடுமா மேதன்ன - ஒரு ஸத்கர்மத்தை இத்யாதி. அவித்யாதிகள் - அஜ்ஞாநாதிகள். ஆநுஷங்கத்தாலே கர்மவாஸநாருசி பாக்ருதி ஸம்பந்தங்களைச் சொல்லுகிறது. தவிர்ந்தசதிர் - போனசாதுர்யம். வ ஸித்த ப்ரகாரந்தானேதென்ன - பகலெல்லாம் இத்யாதி. ''தீக்கதிகள்முற்றும் - வஞ்சித்த தவிர்ந்த'' என்னுதல்; ''வஞ்சித்து - கருத'' என்னுதல். முற்றும் தவிரக்கூடுமோவென்ன - நா போக்கி இத்யாதி. சாதுர்யமேதென்ன - அவன் திருவடிகளிலே இத்யாதி. பாபநிவர்த்தகன் ஞ ஞனல் அவனையாஸ்ரயிக்குமதன்றே கர்த்தவ்யமென்ன - உறுவது இத்யாதி. உறுவது ஸ்வ ஸ்தி. ஹாகவதஸௌஷத்வரஸத்தாலே உகந்துபேசுமதொழிய, ''பாவியேன்'' என்கிறதெ னென்ன - ப்ரீதி இத்யாதி ப்ரீதி தலைமண்டையிட்டவிடத்தில் ''பாவியேன்'' என்னைக்கட துண்டோவென்ன - பாட்டுக்கேட்பார் இத்யாதி வருத்தினல் - ஈடுபடுத்தினல். அர்த்தாந்த அன்றிக்கே ப்ரதம இத்யாதி. ப்ரதமாவதியிலே - * பொய்நின்ற ஞானத்திலென்றபடி. சர வதி-ஹேயதஸௌஷத்வம். விரோதிநிவர்த்தகன் ஈஸ்வரனையிருக்க, அவனைவிட்டுத் ததியரைப்பற் கிறதெனென்ன-தன் திருவடிகளை இத்யாதி. இது, ''நெடுமால்'' என்றதின் த்விதியார்த்தத்

வானுளுள், அவன் விரும்பினுரையன்றே நமக்கும் விரும்பவடுப்பது? அவன் ஆஸ்ரித வ்யாமுக்யனுனுல் அவனுக்கு ப்ரியவிஷயத்தையன்றே பற்றவடுப்பது? அவதாரணத் தால் - அங்கு ஸாம்யாபங்நராயிருக்கு மவரல்லர்; அவன் போஷித்வத்திலெல்லையிலே நிற்குமாபோலே, போஷத்வத்தின் எல்லையிலே நிற்கிறார். [அடியேகூடும்] - அவர்களோ டொப்பூணுண்ண விருக்குமவரல்லர்; அவர்கள் காலைப் பற்றுவராயிற்று. [விடுமோ றென்பதென்] - புறம்புண்டான விஷயத்திலே விடுவது பற்றுவதானத்தை இவ்விஷயத் திலும் செய்யவோ? [அந்தோ] - நான் பற்றின புருஷார்த்தத்துக்கு நாலுமூன்றுபடி கீழே நிற்கிற ஐச்வர்யம் இத்தோடு ஒவ்வாதென்ன வேண்டுவதே என்று அந்தோ! என்கிறார். [வியன்மூவுலகுபெறினும்] - காடும்மலையுமான அம்சத்தைத்திருத்தி, அநுபவயோக்ய மாம்படிபண்ணி, த்ரைலோக்யத்தையும் எனக்குக் கையடைப்பாக்கினாலும் விடுமா றென்பதென்னந்தோ! ஐச்வர்யத்துக்கு லோகபரிக்ரஹமுண்டாகையிறே, அத்யந்தவிஸத் ருசமாயிருக்கச் செய்தேயும், "இது நான்பற்றின ஹாபவதபோஷத்வத்தோடொவ்வாது" என்னவேண்டுகிறது. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

வியன்மூவுலகுபெறினும்போய்த் தானேதானேயாளினும்
புயல்மேகம்போல்திருமேனியமமான் பூனைபூங்கழலடிக்கீழ்
சயமேயடிமைதலைநின்றார் திருத்தாள்வணங்கி இம்மையே
பயனேஇன்பம்யான்பெற்றது உறுமோபாவியேனுக்கே?

ஆ.— (வியன்மூவுலகு) - சிறப்புடைய ஐச்வர்யபுருஷார்த்தம் பெறினும், கேவலாத்மாநுபவம்பண்ணப்பெற்றாலும், வர்ஷாகவலாஹகம்போலேயிருக்கிற வடிவை

விவக்ஷித்து. உறுவது பார்க்கில் இத்யாதி வாக்யம், ப்ராதிகார்த்தத்தை விவக்ஷித்து. இதுக்குப்ர மாணமாக, "ஹஹஹகஹஹகஷஷவீ தீராஹயிகாஹவெஹ। தீஹாநஹகஹகாஸவஹிஜநீ ஹஹதீ தீ ஹஹதீ தீ ஹ யாவிஸோஷதி:" என்றது அநுஸந்தேயம். விவரணம் - அவன் ஆஸ்ரித இத்யாதி. அவதாரணத் தால் என்றது - "அடியே" என்கிற அவதாரணத்தாலென்றபடி. அங்கு-ஹாகஷதவிஷயத் திலே. போஷத்வத்தினெல்லையிலே யென்றது - "நெடுமால்" என்றதின் மூந்தின அர்த்தத்தைப் பற்ற. விவரணம் - அவர்களோடு இத்யாதி. "என்பதென்" என்கிறதுக்கு ஹாவம் - புறம்புண் டான இத்யாதி. விடுமோறென்பதென் - விடும் ப்ரகாரம் சொல்ல ப்ரஸங்கமென் என்று ஸம்தார்த் தம். புறம்புண்டான இத்யாதி வாக்யத்துக்கு ஹாவம் - ஒரு புருஷார்த்தத்தைப்பற்றுமவன், தேதா திக புருஷார்த்தத்தைக் கண்டால் தாழ்ந்ததைவிட்டு அதிகத்தைப் பற்றுமிறே; இங்கு சரமாவதி புருஷார்த்தமாகையாலே அதுபோகாதென்றபடி. மூன்றுபடியென்றது - ஹாபவச்சேஷத்வம், ஆத் மப்ராப்தி, ஐச்வர்யமென்கிற பர்வங்களைப்பற்ற. நாலென்றது-ப்ரவேசத்திலே கண்டுகொள்வது. கையடைப்பு - கைவசமென்றபடி. நாலுமூன்றுபடி கீழ்நின்றதை எடுத்துக்கழிப்பானென் னென்ன-ஐச்வர்யத்துக்கு இத்யாதி. இதுக்கு "அந்தோ" என்றதோடே சேர்த்தி. 'நெடுமாற்கு என்று தொடங்கி, தீக்கதிகள் - வஞ்சித்து - முற்றும் தவிர்ந்த என்று தொடங்கி; இதுவல்லால்-வியன்மூவுலகு பெறினும் - விடுமாறென்பதென்' ஹாபவத போஷத்வத்தைவிடும் ப்ரகாரம்சொல்ல ப்ரஸங்கமென், அந்தோ இத்யந்வய:. (க)

யுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய நிரதிசயபோக்யமான திருவடிக்கீழ சபரியடியை யிலை நின்றார் திருத்தாள்வணங்கி, இந்தலோகத்திலே நான்பெற்ற புருஷார்த்தரூபமான ஸுகத்துக்கு ஒக்குமோ? இவைசொல்லவேண்டிற்று என்னும் கேதத்தாலே பாவியேனென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஐஸ்வர்ய கைவல்பங்களிரண்டுங் கூடிலும் தன் பெற்ற லாபவதஸ்ஸுகத்வமாகிற புருஷார்த்தோடு ஒவ்வாதென்கிறார்.

[வியன்மூவுலகென்று தொடங்கி] - சிறப்புடைய ஐஸ்வர்ய புருஷார்த்தமும் பெறினும், ஸம்ஸாரத்தில் தொற்றறவற்று கேவலாத்மாநுபவம் பண்ணப்பெற்றாலும், வர்ஷுகமான மேகம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய நிரதிசயபோக்யமான திருவடிக்கீழ் சயமேடினை தலைநின்றார். [திருத்தாள் வணங்] - அடிமைதானே ப்ரயோஜநமாக எல்லா அடிமையும் செய்யுமவர்களுடைய திருவடிகளை வணங்கி அவனுடைய ஸௌந்தர்யஜயத்தாலே தோற்று எல்லா அடிமைகளையும் செய்யுமவர்கள் திருவடிகளை வணங்கியென்றுமாம். [இம்மையென்று தொடங்கி]-இஹலோகத்திலே நான்பெற்ற புருஷார்த்தரூபமான ஸுகத்தை ஒக்குமோ? எனக்கு இவை ஒவ்வாதென்று சொல்லவேண்டிற் றென்னும் கழிப்பாலே பாவியேனென்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், வர்ஷுகமேகலாஞ்சநம்போலே ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் உதாரஸ்வபாவமான வடிவையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் - திருவடிகளிலே அடிமைசெய்கிற லாபத்துக்கு, ஐஸ்வர்யத்தோடுகூடின ஆத்மாநுபவமும் ஸத்ருஸமன்றென்கிறார்.

வியன் - பெரிய, மூவுலகு - த்ரைலோக்யைஸ்வர்யத்தை, பெறினும் - பெறினும், பேய் - (இதில் ஸங்கமற்றபடி) போய், (ஸகலகர்மக்ஷயப்பிறந்து) தானே - தானேயாய், தானே - (ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருக்கிறபடி கைங்கர்யம்) தானே, ஆனாலும் - அநுபவ்யனானாலும், புயல் - வர்ஷுகமான, மேகம்போல் - மேகம்போலே (ஆஸ்ரிதோபகாரசீலமான), திருமேனி - திருமேனியையுடையனான, அம்மான் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய, பூண - பூணையப்பட்ட, பூ - பூவையும், சுழல் - விரக்கழலையுமுடைய, அடிக்கீழ் - திருவடிகளினகீழ, சயமே - ஸ்வயம்ப்ரயோஜநரூபமாயிருக்கிற, அடிமை - அடிமையின், தலை - மேலெல்லையிலே, நின்றார் - நின்றவர்களுடைய, திரு - விலக்ஷணமான, தாள் - திருவடிகளை, வணங்கி - (ப்ரீதத்வாநுரூபகமாக) ப்ரணமம்பண்ணி, இம்மையே - இஹலோகத்திலே, பயமோன - ப்ரயோஜநரூபமாகவே, யான் - நான், பெற்றது - பெற்றதான, இன்பம் - ஆநந்தத்துக்கு, பாவியேனுக்கு - (புருஷார்த்தாந்தரங்களிலே வாசிசொல்லவேண்டும்படி) பாபத்தைப்பண்ணின எனக்கு, உறுமோ - தகுந்த ஐஸ்வர்ய கைவல்பங்களெனக்குச்சேருமோ? அநுரூபமான ததீயஸேஷத்வத்துக்கு, அநுரூபங்கள்: தகுதியன்றென்கை.

இ—இரண்டாம்பாட்டில், ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களிரண்டும் கூடிலும் தன்பெற்ற லாபவதஸ்ஸுகத்வதோடொவ்வாதென்கிறார்.

[வியன் மூவுலகுபெறினும்] - சிறப்புடைத்தான ஐஸ்வர்யபுருஷார்த்தத்தைப் பெறிலும், [போய்த்தானே தானேயாலும்] - ஸம்ஸார ஸம்பந்தமற்றுப்போய் கேவலாத்மாநுபவம் பண்ணப் பெற்றாலும். தானைதானே யென்கிற வீப்ஸையாலே - ஸார்யாபுத்ராதிகளோடு களிக்கும் அத்தைவிட்டு, பரமபதத்திலேபோய், "கஹ ஹ

ஃஹஃஹஃஹஃஹஃழ்" என்று களிக்குமத்தையும்விட்டுக் கேவலம் தானேயாகை. [புயலித்யாதி] - வர்ஷாகவலாஹகம் போலேயிருக்கிற வடிவையுடையனும், அவ்வடிவைக் காட்டியிருந்தாகுடியாகத் தனக்காக்கிக்கொள்ளுந் அவன். திருமாய ஸௌக்யமான வடிவையும் விரூபனுனுலும் விடவொண்ணுத ஸம்பந்தத்தையும் உடையவனென்றுமாம். [புஷ்பபூங்கழலடிக்கீழ்] - புஷ்பயப்பட்ட பூவையும் வீரக்கழலையுமுடைய திருவடிகளின்கீழே [சயமேயடிமைதலைநின்றார்] - ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாக எல்லாவடிமைகளும் செய்யுமவர்களென்னுதல், அவனுடைய ஸௌந்தர்யத்திலேதோற்று எல்லாவடிமைகளும் செய்யுமவர்களென்னுதல். [சயம்] - ஸ்வயமென்னுதல், ஜயமென்னுதல். [திருத்தாள் வணங்கி] - ஐஸ்வர்யாநுபவத்திலும் ஆத்மாநுபவ ஸுகத்திலும், அவன் விக்ரஹச்திற்குத் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய மேதாவித்தில் ஏகதேசத்தைப்பற்ற அமையுமென்கிறார். [இம்மைமேல பயனேயின்பம்] - ஐஹிகத்திலே நான்பெற்ற ப்ரயோஜநரூபமான ஸுகத்தை யொக்குமோ? [பாவியேனுக்கு] - நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தில் எல்லைக்கும் அபுருஷார்த்துக்கும் வாசி சொல்ல வேண்டும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். ஸுகவத்விஷயமல்லாமைபாலே ஆத்மப்ராப்தி அபுருஷார்த்தம்; ஐஸ்வர்யம்போலே அஸ்திரமல்லாமையாலே நிலைநின்றபுருஷார்த்தமென்கை.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன ஐஸ்வர்யத்தோடே ஆத்மாநுபவத்தைச்சேர்த்துத்தந்தாலும் ஸாம்யவதஸோஷத்வமாகிறபுருஷார்த்தத்தோடொவ்வாதென்கிறார்.

[வியன்மூவுலகுபெறினும்] - விஸ்மயநீயமான த்ரைலோக்யைஸ்வர்யத்தையும் எனக்கொருவனுக்கே யாக்கினாலும். [போய்த்தானேதானேயாகினும்] - ஸம்ஸாரஸம்பந்தமற்றுப் போய்க் கேவலாத்மாநுபவம்பண்ணப்பெற்றாலும் தானேதானேயென்கிற வீப்ஸையாலே - ஸம்ஸாரத்திலே புத்ரபௌத்ராதிகளும் தானுமாய் ஜீவிக்குமத்தையுந் தவிர்ந்து, பரமபதத்தே போய் "அஹஃஹஃஹஃஹஃஹஃழ்" (அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்) என்று களிக்குமத்தையும்விட்டு, கேவலம் தானேயாகை. [புயல் இத்யாதி] - வர்ஷாகவலாஹகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியைக்காட்டி ஸர்வலோகத்தையு மெழுதிக்கொண்டிருக்கிறவனுடைய, புஷ்பயப்பட்ட பூவையும் வீரக்கழலையுமுடைய திருவடிகளின்கீழே. விரூபனுனுலும் விடவொண்ணுத ஸம்பந்தத்தையுடையவனென்கை. [சயமேயடிமைதலைநின்றார்] - ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாக எல்லா அடிமைகளையும் செய்யுமவர்களென்னுதல், அவனுடைய ஸௌந்தர்யத்திலேதோற்று எல்லாவடிமைகளும் செய்யுமவர்களென்னுதல். [சயம்] - ஸ்வயமென்னுதல், ஜயமென்னுதல், [திருத்தாள் வணங்கி] - தேஹாதிரிக்தமாய் நித்யமான ஆத்மவஸ்துவை ப்ராபிக்குமதிலும், அவன்வடிவழகிலே தோற்றிருக்குமவர்கள் வடிவில் ஏகதேசமமையுமென்கிறார். [இம்மையே பயனே யின்பம்] - ஸரீரத்தை விட்டுப்போய் அநுபவிக்குமதன்றிக்கே,

இரண்டாம்பாட்டு, - வியன் இத்யாதி "வியன்மூவுலகு பெறினும்போய்த்தானேதானேயானுலும் - பயனேயின்பம் யான்பெற்றதறுமோ" என்றவற்றைக் கடாவித்து அவதாரிகை-கீழ்க்கோன்ன இத்யாதி.

தானேதானேயானுலும் - தன்னேத்தானே யநுபவித்தாலும். புயல் - வர்ஷிக்கை. அர்த்தாந்தரம் - விரூபனுனுலும் இத்யாதி. அர்த்தத்வயத்துக்கும் ஸம்தர்சநம் காட்டுகிறார்-ஸ்வயமென்னுதல் ஜயமென்னுதல் என்று. "தலைநிற்கை-" ப்ரதாநமாகை. 'பயனேயின்பம்" - பயனென்பதின்பமென்றபடி. "இம்மையேபயனே" என்றவதாரித்ததுக்கு ஹேது ஸரீரத்தை இத்யாதி. "பெற்

இஹலோகத்திலே ப்ரயோஜநரூபமான ஸுகமாயிற்று யான்பெற்றது. ஒரு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணி ''கைபுகுரும்'' என்ற நினைத்திருக்கையன்றிக்கே. [உறுமோ] - இத்தோடொக்குமோ? [பாவியேனுக்கே] - நிலைநின்றபுருஷார்த்தத்தி னெல்லைக்கும் புருஷார்த்தத்துக்கும் வாசி சொல்லும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். ஸகவத்விஷயமல்லாமையாலே ஆத்மப்ராப்தி அபுருஷார்த்தம்; ஐச்வர்யம்போலே அஸ்த்திரப்ரயோஜநமல்லாமையாலே நிலைநின்ற புருஷார்த்த மென்கை. (உ)

மூன்றும் பாட்.

உறுமோபாவியேனுக்கு இவ்வுலகமூன்றுமுடன்நிறைய
சிறுமாமேனிநிமிர்த்த என்செந்தாமரைக்கண்திருக்குறளன்
நறுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதலன்றியவனடியார்
சிறுமாமனிசராயென்னையாண்டார் இங்கேதிரியவே.

அ.—(உறுமோபாவியேனுக்கு) - வடிவு சிறுத்த மஹாமாஹாத்ம்யங்களையுடையார் என்னையடிமைகொண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இங்கேதிரிய, அவர்களைத் தவிர்த்து, இவ்வுலகமூன்றும் உடன் நிறைடச் சிறுமாமேனி நிமிர்த்தருளின ஒந்தாமரைக்கண்களையுடையனான ஸ்ரீவாமநனுடைய, நல்ல பரிமளத்தையுடைய நாட்பூப்போலேயிருக்கிற திருவடிக்கீழே புகுகை யுறுமோ பாவியேனுக்கென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றுப்பாட்டில், ஐச்வர்ய கைவல்யங்களில் விலக்ஷணமான ஸகவத்ப்ராப்தியைப்பெற்றாலும், இங்கேயிருந்து வைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை செய்கையாடுவ்வாதென்கிறார்.

[உறுமோவென்று தொடங்கி]-லோகங்களெல்லாம் ஒருக்காலே நிறையும்படி பேரழகையுடைய சிறியதிருவடிவை நிமிர்த்தருளின ஆச்ரிதவ்யாமுகராய் அகலிய திருக்கண்களையுமுடைய ஸ்ரீவாமநனுடைய மிக்கிருந்துள்ள நல்ல பரிமளத்தையுடைய நாட்பூப்போலேயிருக்கிற திருவடிக்கீழே புகுகை, உறுமோ எனக்கு? [அன்றிவென்று தொடங்கி] - வடிவுசிறுத்து மஹாமாஹாத்ம்யங்களையுடையராய் என்னையடிமைகொண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இங்கேதிரிய அவர்களைத்தவிர்த்து.

ப.—அநந்தரம், அபரிச்சிந்நஸம்ச்லேஷ ஸ்வபாவனான வாமநன்திருவடிகளைப்பெறுகையும், அவனடியாரான ஸகவதர் இவரே ஸந்நிஹிதராயிருக்கிறஇதமும் சீரிதல்லவென்கிறார்.

றது'' என்றதுக்கு ஸுகம் - ஒரு ஸாதந இத்யாதி. நினைத்திருக்கையன்றிக்கே என்றதுக்கு: பான் பேற்றது என்ற கீழே யந்வயம். நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தி னெல்லையாவது - ஸகவச்சேஷத்வத்தி னெல்லையான ஸகவதபசேஷத்வம். நித்யமான புருஷார்த்தமாயிருக்கிற கைவல்யத்தை ''அபுருஷார்த்தம்'' என்பானென்னென்ன - ஸகவத்விஷயம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். 'யென் மூவுலகுபெறினும் போய்த்தாமேதாமேயாளுலும் - பாவியேனுக்கு : புயல்மேகம்' என்று தொடங்கி, 'இம்மையேபயனை - யான்பெற்றது - இன்பத்தோடு - உறுமோ' இத்யந்வய: இன்பமுறுமோ - இன்பத்தோடொக்குமோ? என்றபடி. (உ)

இ - (தன் வாசியறியாத) இந்த, உலகம்மூன்றும் - ஜகத்த்ரயமும், உடன் - ஏகோத்யோகத்திலே, நிறைய - நிறையும்படியாக, சிறு - (சிறுங்கி யநுபவிக்கும்படி) சிறியதாய், மா - ஆர்ஜநீயமான வைலக்ஷண்ய மாஹாத்ம்யத்தையுடைத்தான, மேனி - திருமேனியை, நிமிர்த்த - வளரும்படிபண்ணினவனுக்கு, என் - எனக்கு நிரதிசய போக்யமாய், செம் - சிவந்த, தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண் - கண்ணினையுடையனை, திருக்குறளன் - ஸ்ரீவாமநனுடைய, நறு - பரிமளத்தையுடைத்தாய், மா - ப்ரகாசமான, விரை - மதுவையுடைத்தான, நாண் மலர் - செவ்விப்பூப்போலேயிருக்கிற, அடிக்கீழ் - திருவடிகளின் கீழே (யடிமைசெய்த), புகுதல் - ப்ராபிக்கையாவது,—அவன் - அந்த வாமநனுக்கு, அடியார் - போஷ்யகராய், சிறு - மநுஷ்யஜாதியதையாகிற சிறுமை தோற்றச்செய்தே, மா மனிசராய் - (ஸமரிகளுக்கும் அவ்வருகான ப்ரத்யாஸக்தியையுடைய) மஹாபுருஷராய், (அந்த சீர்மையாலும் மேன்மையாலும்), என்னை - என்னை, ஆண்டார் - அடிமைகொண்டவர்கள், இங்கே - இந்தலோகத்திலே, தீர்ய - கண்காண வர்த்தியாநிற்க, அன்றி - அதன்றிமே, பாவியேனுக்கு - (அதீபோஷத்வமாகிற சாமாவதிக்கும் தச்சேஷமாகிற ப்ரமுகவயிக்கும் வாசிசொல்லவேண்டும்படியான) பாபத்தையுடைய எனக்கு, உறுமோ - சீரிதோ? அதீபோஷத்வபர்யந்தமான தச்சேஷத்வமொழிய, தச்சேஷத்வமாத்ரம் சீரிதன்றென்று கருத்து.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஐம்வர்யங்களில்பங்களில் விலக்ஷணமான ஜ்ஞாவல்லாஹமுண்டாகிலும், இங்கேயிருந்து வைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை செய்கையாடோவ்வா தென்கிறார்.

[உறுமோ பாவியேனுக்கு]- ஆத்மாநுபவத்தைக் குறித்துச் சொன்ன வார்த்தையை ஜ்ஞாநவிஷயத்திலும் சொல்லுகிறார். கீழ்ச்சொன்னவைபோலே கழிக்கவொண்ணாதே, சாமாவயிகல்லாமையாலே 'உறுமோ' என்கிறார். [பாவியேன்] - ப்ரமாவயிக்கும் சாமாவயிக்கும் வாசிசொல்லவேண்டும்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன். உலகு மூன்றும் முடன்நிறைய என்றுதொடங்கி, நாண்மலரடிக்கீழ்ப்புகுதல் - உறுமோ? [உலகுமூன்றுமுடன் நிறைய]- தன்வாசிபறியாத லோகம் மூன்றுமோருக்காலே நிறையும்படியாக; வற்றி, பாழாய்க்கிடந்த எரி, வர்ஷியா நிற்குமாபோலே. [சிறுமாமேனி நிமிர்த்த] - கண்ணாலே முகந்தநுபவிக்கலாம்படியாய், எல்லைகாணவொண்ணாத வைலக்ஷண்யத்தையுடைத்தாயிருக்கை. இவ்வழகையாயிற்று உலகுமூன்றுமுடன் நிறையும்படி நிமிர்த்தது. [என்சிந்தாமணிக்கண் திருக்குறளன்] - வாத்ஸல்ய ஸௌசகமான அழகியதிருக்கண்களையுடைய என்னுடைய ஸ்ரீவாமநன்; இருந்தகுடியாக எல்லார் தலையிலும் தன்திருவடிகளை வைத்து வாழ்வித்தான்: என்னைத் தன்கண்ணழகாலே பொடியெறிந்தான். இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யம் கூறுபட்டது: இவர்க்கு அழகு கூறுபட்டது. "உன்னைப் பிரமாணிக்கார் பெற்றபேறு" என்னக்கடவதிறே. [நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதல்] - இகிறே இவருடைய வேப்பங்குடிநீர். ஸ்ரீவாமநனுடைய மிக்கநல்ல பரிமளத்தையுடைய நாட்பூப்போலேயிருக்கிற திருவடிக்கீழ் புகுகை உறுமோ எனக்கு? ஜ்ஞாவதவிஷயத்தில் வெளிறுகழிந்த அப்ராப்தமான இதுவாயிற்று, ஜ்ஞாவதபுருஷார்த்தத்தைக் குறித்து இவர்க்குக் கழிப்பதாகிறது. [அன்றி] - அத்தைத்தவிர்ந்து. [அவனடியார்] - ஸ்ரீவாமநனுடைய ஸௌந்தர்யவைலக்ஷண்யங்களிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [சிறுமாமனிசராய்] -

ப்ரஜாவங்களைப் பார்த்தால் பரிச்சேதிக்கப்போகாதே, வடிவைப்பார்த்தால் நம்மோ டொக்கச் சொல்லலாம்படியிருக்கை. ஸர்வேச்வரன் மநுஷ்யஸஜாதீயனைப் முங் கொடுத்துக் கொண்டிருக்குமாபோலேயாயிற்று இவர்களும். "சிறுமை பெருமையா றிருஷயர்ம த்வய ஸமாவேசஸ்வரூபத்திலே கூடுமோ?" என்று லுட்டர் ஆழ்வாக்கு கேட்க, "நம்போடொக்க வுண்ணபாநாதிகள்யாரகம் என்னலாய் லுகவத்விஷயத்தில அவமாநகம்பார்த்தால், நித்ய ஸூரிகளோடொப்பார்கள்' என்னலாம்படியிருக்கிற ஆன் டான் அருளாளப்பெருமாளர் ஸ்ரீசோவித்ஹப் பெருமாளர் இவர்கள்காண் சிறுமாமை சாகிறார்" என்று பணித்தான். என்னையடிமைகொண்டவர்கள். [இங்கேதிரிய] - கண்வட்டத்திலே லஞ்சரிடாநிற்ற. [அன்றி] - அவர்களைத்தவிர்ந்து. [நறுமாவினை நான் மலரடிக்கீழ்பு தல் - உறுமோ பாவியேனுக்கு] - இவருடைய கண்ணிநுண்சிறுத்தாம் பிருக்கிறபடி. ஸ்ரீபெரியாழ்வாகளுக்கும் அடியிதிறே. பொய்நின்ற ஞானம் தொடங்கி மூனியே நான்முகனளவும் அநுவர்த்திக்கவிடத்து, ஆழ்வார், தமக்கு ப்ரதேபாஜநமாகச்சொன்ன பரிஹாஸ்யடையாளி நெடுமாற்கடிமையே தமக்குத்தஞ்சமாகப் பற்றினர். "யாநுஹ்யாகுமவரிதாநி" என்னக்கடவதிறே.

எந்.—மூன்றும்பாட்டு. ஐச்வர்யகைவல்யங்களில் விலக்ஷணமான லவ வல்லாலமுண்டானாலும், இங்கேயிருந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமைசெய்ய யோடு ஒவ்வாதென்கிறார். * உலகமளந்தபோன்னடிக்கு நல்ல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க இங்கேயிருந்து என்னையடிமைகொள்ளில், உலகமளந்தவன்திருவடிகளிலடிமைதா உறுதென்கிறார்.

[உறுமோ பாவியேனுக்கு] - ஆத்மாநுபவத்தையும் ஐச்வர்யத்தையுங் குற துச்சொன்ன வார்த்தையை, பகவத்விஷயத்திலும் சொல்லுகிறார். [உறுமோபாவியே க்கு] - கீழ்ச்சொன்னவைபோலே கழிக்கவொண்ணாது; புருஷார்த்தத்தி னல்லை யல்ல மையாலே கழிக்கவேணும். [பாவியேன்] - ப்ரதமாவதிக்கும், சரமாவதிக்கும் வ சொல்லவேண்டும்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன். உலகமூன்றுமுடன்நிறைய என் தொடங்கி நாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதல் - உறுமோ? [இவ்வுலகமூன்று முடன்நிறைய சில ஏரிகள்வற்றி, பாழாய்க்கிடக்க, நினைவின்றிக்கேவர்ஷியா, நிறைந்துநிற்குமாபோலே தன்வாசியறியாத மூன்றுலோகங்களும்ஒருக்காலே நிறையும்படி. [சிறுமாமேனிநிமிர்த்த கண்ணுலே முகந்து அநுபவிக்கலாம்படி சிறுத்து, வைலக்ஷண்யத்துக்கு எல்லையி றிக்கேயிருக்கிற திருமேனியை நிமிர்த்த. [எம்] - 'உன்னைப்பிரமாணித்தார் பெற்

மூன்றும்பாட்டு, - உறுமோ இத்யாதி. "அவனடியார்சிறுமாமனிசராயென்னையாண்ட நிங்கேதிரிய - அன்றி - நறுமாவினை நாண்மலரடிக்கீழ்ப்புகுதல் - உறுமோ" என்றதைக் கூட்டி அவதாரிகை - ஐச்வர்ய இத்யாதி. ஆனால் லுகவத் விஷயத்தை விட்டாராயிருக்கிறதே வென்ன - உலகமளந்த இத்யாதி. லுகவத் ஸம்பந்தத்தையிட்டு அவர்களை விரும்புகையாலே அ னையும் விடவில்லையென்று கருத்து.

பாவமேதென்ன - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி வாக்யத்வயம்: அதாவது - தள்ளவும் கொ ளவு மொண்ணுதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேனென்றபடி. "உறுமோ" என்றதுக்கு அ யம் காட்டுகிறார் - உலகம் இத்யாதி. உடன் - ஒருக்காலே. "உடன் நிறைய" என்றதுக்கு லாவ சிலவரிகள் இத்யாதி. வர்ஷியா - வர்ஷித்து. சிறுமைக்கும் மஹத்தைக்கும் அவிரோதே அ தம் - கண்ணுலே இத்யாதி. இந்தாணைக்காகச்செய்த செயலை "எம்" என்கிற தென்னென்ன

பேறு'' என்கிறபடியே, ஆஸ்ரிதர்க்காகச்செய்த செயலிறே. [சேந்தாமரை இத்யாதி] - விகாஸம், செவ்வி, குளிர்த்திகளுக்குத் தாமரையை யோப்பாகச் சொல்லலாம்படியிருக்கிற கண்ணழகையுடைய ஸ்ரீவாமநனுடைய, அழகிய மிக்க பரிமளத்தை யுடைத்தான நாட்பூப்போலேயிருக்கிற திருவடிகளின் கீழே. [நறுமாவிரை] - நன்றும் மிக்க பரிமளம்; அதுகாணும் இவர்க்கு வேப்பங்குடிநீராய். ''உறுமோ'' என்று கழிக்கிறது. லகவத்விஷயத்தில் வெளிறுகழிந்த அம்ஸமானதுவாய்த்து இவர்க்கு லாபவதபுருஷார்த்தத்தைப்பற்றக் கழிப்பதாகிறது. [அன்றி]-அத்தைத் தவிர்ந்து. [அவனடியார்]-ஸ்ரீவாமநனுடைய அழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். அவர்களாகிறார் † ''முன்னம் குறளுருவாய்மூவடிமண்கொண்டளந்த - மன்னன்சரிதைக்கே மாலாகிப் பொன்பயந்தேன்'' என்றிருக்குமவர்கள். [சிறுமாமனிசராய்]-வடிவுசிறுத்து ப்ரஹ்மாவம்கனத்திருக்குமவர்கள். ''சிறுமைபெருமையாகிற விருத்த தர்மத்வயத்துக்கு ஏகதர்மியில் ஸமாவேஸம் கூடினபடி எங்ஙனே?'' என்று பட்டர் வால்யத்திலே ஆழ்வானைக் கேட்க, ''நம்மோடொக்க 'அந்நாளாதிகள் தாரகம்' என்னலாய், லகவத்விஷயத்தி லவகாஹநம்பார்த்தால் 'நித்யஸூரிகளோடொப்பர்கள்' என்னலாயிருக்கிற ஆண்டான், அருளாளப்பெருமாள், ஸ்ரீகோவிந்தப்பெருமாள், இவர்கள்காண் சிறுமாமனிசராகிறார்கள்'' என்று பணித்தான். [என்னையாண்டார்] - என்னையடிமைகொண்டவர்கள் [இங்கே திரிய] - என்கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரியாநிற்க. [அன்றி]-அவர்களைத் தவிர்ந்து [நறுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப்புகுதல்-உறுமோபாவியேனுக்கு] - இவருடைய கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பிருக்கிறபடி. ஸ்ரீமதுரகவிகளுக்கும் அடி இதுஇறே.* பொய்ந்நின்றஞானந்தொடங்கி* முனியேநான்முகனளவும் இவரையநுவர்த்தித்தவிடத்து. ஆழ்வார். தமக்கு ப்ரயோஜநரூபமாகச் சொன்ன * பயிலுஞ்சுடரொளி, *நெடுமாற்கடிமையே தமக்குத் தஞ்சமாகப் பற்றினர். ''**யாந்யஸ்மாகம்ஸரணம்**'' (யாந்யஸ்மாகம்ஸரணாநி) என்னக்கடவதிறே. (ங)

உன்னை இத்யாதி. இரண்டாந் திருவந்தாதி. அறுபத்தோராம்பாட்டு, ''நின்றதோர்பாதம்'' இத்யாதி. பிரமாணித்தார் - விஸ்வஸித்தாரென்றபடி. நறு - நன்றாய்; அழகிதாயென்றபடி. நாட்பூ - செவ்விப்பூ. ''நறு'' என்றால் - அழகைக் காட்டுமோ வென்ன - நன்றாய் இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - இதுகாணும் இத்யாதி. விவரணம் - லகவத்விஷயத்தில் இத்யாதி. வெளிறுகழிந்த அம்ஸமானதென்றது - பரத்வாதிகளைப்பற்ற அதிஸாலஸ்யமானதென்றபடி. வெளிறு - அஸாராம்ஸம். அதாவது - தெளர்லப்யம். இதுவென்றது. - ''உலகமூன்றும்'' இத்யாதியாலேசொன்ன நீர்மை, குறைவற்ற விஷயமென்றபடி. ''அன்றி'' - தவிர்ந்து; விட்டு. அத்தைத் தவிர்ந்து - லாகவதர்களோடே கூடியிருக்குமிருப்பைத் தவிர்ந்தென்றபடி. உக்தார்த்தத்துக்கு ஆப்தஸம்வாதம் - சிறுமைபெருமை இத்யாதி. ஸமாவேஸம் - ஸஹாவஸ்த்தாநம். இப்பாட்டு ஆழ்வாருடைய கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பென்கிறார் - இவருடைய இத்யாதி. மதுரகவிகளுக்கன்றே கண்ணிநுண்சிறுத்தாம் புள்ளதென்ன - ஸ்ரீமதுரகவிகளுக்கும் இத்யாதி. இத்தை அடியாகப் பற்றிஞரோ வென்ன, உபபாதநம் - பொய்ந்நின்றஞாநம் இத்யாதி. ஆழ்வார் ஸ்வாநுபவாநுகூலமாக அருளிச்செய்த தொழிய, இவரை அநுஷ்டிக்கச்சொல்லி உபதேசித்தாரோவென்ன - **யாந்யஸ்மாகம்** இத்யாதி. அதாவது - பூர்வர்களுடையஅநுஷ்டாநமே இவனுக்கு அநுஷ்டேயமென்றபடி. அவனடியார் என்றுதொடங்கி, திரிய - அன்றி - உலகமூன்றுமுடன் என்று தொடங்கி, அடிக்கீழ்ப்புகுதல் - பாவியேனுக்கு -உறுமோ இத்யந்வய:.உறுமோ-சேருமோவென்றபடி. சீரியதோவென்றுமாம்.(ங)

---

† பெரிய திருமொழி, 9,4,2.

நான்காம் பாட்டு.

இங்கேதிரிந்தேற்கிழுக்குற்றென்? இருமாநிலம்முன்னுண்டுமிழ்ந்த
செங்கோலத்தபவளவாய்ச் செந்தாமரைக்கணென்னம்மான்
பொங்கேழ்புகழ்கள்வாயவாய்ப் புலன்கொள்வடிவெண்மனத்தது
அங்கேய்மலர்கள்கையவாய் வழிபட்டோட அருளிலே.

அ—(இங்கே.) - ஸாமுவதகைங்கர்யரூபபுருஷார்த்தத்துக்கு வர்யகமான ஸகலதநுலவம் ஸம்பூர்ணமாகக்கிடைக்கைக்கு ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்போகவேண்டாவோவென்னில்,— அவ்வதநுலவம் இங்கேகிடைக்குமாகில் இங்கேவர்த்திப்பதால் ஏதமென்? என்கிறார்.

ஏ.—காலாப்பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இனிதாப்படி எம்பெருமானைப் பேசவும் அடிமைசெய்யவும் பெறில், அவர்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே ப்ரஹ்மலோகமான ஜகத்திலிருப்பே நிரதிசய புருஷார்த்தமென்கிறார்.

ஸாமுவத கைங்கர்யரூப புருஷார்த்தத்துக்கு வர்யகமான ஸகலதநுலம் பூர்ணமாகக் கிடைக்கைக்கு ஸ்ரீவைகுண்டத்திற் போகவேண்டாவோவென்னில்; அவ்வதநுலவமிங்கே கிடைக்குமாகில் இங்கேவர்த்திப்பதால் தோஷமென்? என்கிறாரோ றுமாம். [இழுக்குற்றென்] - தண்ணிதானது என்? [இருமாநிலம் முன்னுண்டுமிழ்ந்த வென்று தொடங்கி]-அறப்பெரிய ஸமுத்ரத்தை பண்டுசிறுவடிவோடே உண்பதுமிழ்வதாய்ச் சிவந்து அழகிதாயிருக்கிற பவளம்போலேயிருக்கிற திருவதரத்தையும் உடையனாய்ச் செந்நிறமுள்ளதாலும் அழகாலும் என்னை அடிமைகொண்டவனுடைய பொலிகி எழாநின்றுள்ள புகழ்கள் வாயிலேயுளவாய் ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரகமான திருவுரு வு என்மனஸ்ஸிலே ஸந்நிஹிதமாய்க் கையிலே மலர்களைக்கொண்டு அவன்திருவடிகளிலே நிரந்தரமாக அடிமைசெய்ய அருளில்.

ப.—அநந்தரம், ததீயர் நடையாடுகிற இத்தவிபூதியிலே அவர்களுக்கு உப்பாம்படி ஆபத்ஸகனனை அவனுடைய கைங்கர்யமும் சித்தித்தால் குறையில்லையென்கிறார்.

இரு - விஸ்தீர்ணமாய், மா - ப்ரஹ்மமான, நிலம் - ஜகத்தை, முன் - ப்ரளயாபத்திலவந்த அளவிலே, உண்டு - அமுதுசெய்து, உமிழ்ந்த - (அநந்தரத்திலே) உமிழுகிற போதை, செம் - சிவந்த, கோலத்த - அழகையுடைத்தான, பவளம் - பவளம் போலேயிருக்கிற, வாய் - திருவதரத்தையும், செம்-சிவந்த, தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண் - கண்ணையுமுடையனான, என் - என், அம்மான் - ஸ்வாமியானவன், பொங்கு - வர்த்திக்கிற, எழ் - கிளம்புகிற, புகழ்கள் - தன்குணங்களானவை, வாய் - வாக்விஷயமாகவும், புலன்கொள் - ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரியான, வடிவு - வடிவு, என் - , மனத்ததாய் - நெஞ்சிலேயாகவும், அங்கு - அங்குத்தைக்கு, ஏய் - அநுரூபமான, மலர்கள் - புஷ்பங்கள், கையவாய் - கையிலேயாகவும், வழி — (ஸாகவதர் மூலமாகவும் கரணத்ரயத்தாலும் பண்ணிப்போந்த கைங்கர்ய) மார்க்கத்திலே, பட்டு - நாமும் உடன்பட்டு, ஓட - நடக்கும்படியாக, அருளில் - அருளுமாகில், (ஒருதேசவிபூதியோ பரமபதமோ பேதிக்கவேண்டுமோ)? இங்கே - இந்தவிபூதிதன்னிலே, திரிந்தேற்கு - இப்படிதிரிவனை எனக்கு, என் - ஏது, இழுக்குற்று - தாழ்வாயிற்று?

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு உகப்பான ஹரிவத்கைங்கர்யம் ஸித்திக்குமாகில், அவர்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே ப்ரஸாக்டமான இஜ்ஜகத்திலிருப்பே புருஷார்த்தமென்கிறார்.

[இங்கே திரிந்தேற்கு] - ஹரிவத கைங்கர்யத்துக்கு வர்யகமான ஹரிவ தநுலவம் பூர்ணமாகக்கிடைப்பது பரமபதத்திலே யன்றோவென்ன; அவ்வநுலவம் அவன்ப்ரஸாதத்தாலே இங்கே கிடைக்குமாகில் இங்கே வர்த்தித்தால் சேதமென்னென் கிறோன்றுமாம். அங்குத்தை யநுலவத்துக்கும் அவன் ப்ரஸாதமேயிறேஹேது; இங்கே கிடைக்குமாகில் சேதமென்னென்னைக. [இழுக்குற்றேன்] - தண்ணிதானதென்? [இருமாநிலம் முன்னுண்டுமிழ்ந்த] - மிக்கபரப்பையுடைய ஹுமியை, ப்ரளயகாலத் திலே வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே புமிழ்ந்த. [செங்கோலத்த பவளவாய்] - ப்ரளயத்திலே தள்ளிலும் விடவொண்ணாத திருவயரத்தையுடையவன். சிவந்தழகிதான பவளம்போலேபிருந்துள்ள திருவயரம். [செந்தாமரைக்கணென்னம் மான்] - என்னை நோக்காலே "ஜிதம்" என்னப் பண்ணினவன். உக்தமான குணத் தாலும் அழகாலும் என்னை எழுதிக்கொண்டவன் [பொங்கேழ் புகழ்கள் வாய வாய்] - பொங்கியெழுகின்ற கல்யாணகுணங்கள் வாயிலேயுளவாய். ஆற்றப்பெருக்குப் போலே கிளர்த்திபையுடைத்தாய்ப் புக்காரைக்கொண்டு கிளரவற்றான குணங்கள். [புலங்கொள்வடிவென் மனத்ததாய்] - ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரக்ஷமமான வடிவு என்மநஸ் ஸிலே ஸந்நிஹிதமாய் [அங்கேய் மலர்கள் கையவாய்] - அவ்வடிவுக்கு அநுரூபமான மலர்கள் கையிலேயுளவாய். [வழிபட்டோடவருளினீலே] - நெறிப்பட்டுச் சொல்லும்படி யருளப்பெறில்; மநோவாக்காயங்கள் அவன் திருவடிகளிலே நிரந்தரமாக அடிமைசெய் யும்படி அவன் ப்ரஸாதத்தைப்பெறில். [இங்கே திரிந்தேற்கு இழுக்குற்றேன்] - ஹரிவத ப்ரியரூபமான ஹரிவத்கைங்கர்யத்தை அவன்ப்ரஸாதத்தாலே இங்கேபெறில் அதுவே புருஷார்த்தமென்னை.

எடு.—நாலாம்பாட்டு. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு உகப்பான ஹரிவத்கைங் கர்யம் ஸித்திக்குமாகில், அவர்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே ப்ரஸாக்யமான இஜ்ஜகத்திலிருப்பே புருஷார்த்தமென்கிறார். [இங்கேதிரிந்தேற்கு] - "சிறுமாமனிசர்" என்றீர்: "இங்கே" என்றீர்: இது * இருள்தருமா ஞாலமன்றே? ஹரிவதனகைங்கர்யத்துக்கு வர்த்தகமான ஹரிவதநுலவம் பூர்ணமாகக் கிடைப்பது பரமபதத்திலேயன்றே வென்னில்?—அவ் வநுலவம் அவன்ப்ரஸாதத்தாலே இங்கேகிடைக்குமாகில் இங்கேவர்த்தித்தால் சேத மென்னென்கிறரென்றுமாம். அங்குத்தை யநுலவத்துக்கும் அவன்ப்ரஸாதமேயிறே ஹேது; அதுஇங்கே கிட்டுமாகில் சேதமென் னென்னைக.

[இழுக்குற்றேன்] - தண்மையென்? [இருமாநிலம்முன்னுண்டுமிழ்ந்த]- மிக்க பரப்பையுடைத்தான பூமியைப் ப்ரளயகாலத்திலே வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி,ஸ்ருஷ்டி காலம் வந்தவாறே உமிழ்ந்த. [செங்கோலத்தபவளவாய்] - ப்ரளயத்திலேதள்ளிலுலும்

நாலாம்பாட்டு - இங்கே இத்யாதி. இப்பாட்டில் ஹரிவத்கைங்கர்யம் சொல்லிற்றேயாகி லும் ப்ரகரணவஶாத் ஹரிவதனகைங்கர்யபரமாக யோஜிக்கிறார் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இத்யாதி. கீழிற்பாட்டோடே ஸங்கதியாக யோஜநாந்தரம் - சிறுமாமனிசர் இத்யாதி. விவரணம் - அங் குத்தை இத்யாதி.

இழுக்குற்றேன் - இழுக்கென் என்றபடி. "உற்று" என்றது - அவ்யயம். "கோலத்த" கோலத்தையுடைய. திருப்பவளத்தில் ஸௌந்தர்யத்தின் ஆகர்ஷகத்வத்தினுறைப்பை

விடவொண்ணுத திருவதரத்தை யுடையவன். சிவந்து அழகிதான பவளம்போலேயி ந்
துள்ள திருவதரம். [சேந்தாமரைக்கணேன்னம்மான்] - என்னே, நோக்காலே "ஜித ”
என்னப்பண்ணினவன். உக்தமானகுணத்தாலும் அழகாலும் என்னே யெழுதிக்கொண் –
வன். [பொங்கேழ் இத்யாதி] - பொங்கி - பரந்து;கேழ் - அழகு. பொங்கியெழாநின்றுள் ா
கல்யாணகுணங்கள் வாயிலேயுளவாய். ஆற்றப்பெருக்குப்போலே கிளர்த்தியையுடை த்
தாய்ப் புக்காரைக்கொண்டு கிளரவற்றுன குணங்கள். [புலன்கொள்வடிவேன்மன த
தாய்]-ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரகூஷமமான வடிவு என்மநஸ்ஸிலேஸந்நிஹிதமாய். [அங்கே ப்
மலர்கள் கையவாய்] - அவ்வடிவுக்கு அநுரூபமான மலர்கள் கையிலேயுளவாய். [வ ஸி
பட்டோடவருளில்] - நேறிபட்டுச்சொல்லும்படி அருளப்பெறில்; மநோவாக்காயங்க ர்
அவன் திருவடிகளிலே நிரந்தரமாக அடிமைசெய்யும்படி அவன் ப்ரஸாதத்தைப்பெறி .
[இங்கேதிரிந்தேற்கிழக்குற்றென்]-ஹாஹவதப்ரீதிரூபமானஹ ஹவத்கைங்கர்யத்தை அவ ா
ப்ரஸாதத்தாலே இங்கேபெறில் எனக்கு அதுவே புருஷார்த்தமென்கிறார். ( )

ஐந்தாம் பாட்டு.

வழிபட்டோடவருள்பெற்று மாயன்கோலமலரடிக்கீழ்
சுழிபட்டோடுஞ்சுடர்ச்சோதிவெள்ளத்து இன்புற்றிருந்தாலும்
இழிபட்டோடுமுடலினிற்பிறந்து தன்சீரியான்கற்று
மொழிபட்டோடுங்கவியமுதம் நுகர்ச்சியுறுமோ? முழுதுமே.

அ.—(வழிபட்டோட) - விரோதிரூப ஸம்ஸாரமார்க்க பரிவர்த்திகள்ா
ஆத்மாக்களுக்கு, ஹாஹவதஸேஷத்வவர்த்தக ஹகவதநுஹவப்ரீதி ஸித்திக்குமோவெ
னில,— அந்தஸமஸாரநிவ்ருத்திபூர்வக ஹகவதநுஹவப்ரீதிதான், இங்கே திருவா

அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரளயத்திலே இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - சிவந்த இத்யாதி. "என்னம்மான் என்றதை "சேந்தாமரைக்கண்" என்றதோடே கூட்டி ஹாவம் - என்னே இத்யாதி. "இருட நிலம்" இத்யாதியோடேகூட்டி "என்னம்மான்" என்றதுக்கு ஹாவாந்தரம் - உக்தமான இத்யாதி குணத்தாலும் அழகாலுமென்றது - "இருமாநிலம்" என்றுதொடங்கி "பவளவாய்" என்றதை பற்ற. "பொங்கேழ்புகழ்" என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - பொங்கியெழாநின்றுள்ள இத்யாதி முந்தின அர்த்தம், பரந்து அழகிய புகழென்றபடி. இரண்டாவது, பொங்கியெழா நின்றுள் புகழென்றபடி. குணங்கள் எழுகையாவதெதென்ன - ஆற்றப்பெருக்கு இத்யாதி. கொண் கிளரவற்றனவென்றது - ஸ்தோத்ரோத்யுக்தமாக்கவல்லவென்றபடி. இன்குருடைய புலன்கொ என்குமையாலே - ஸர்வேந்த்ரியாபஹார கூஷமம் என்றது. ஏய்கை - ஸத்ருஸமாகை. விவ ணம் - மநோவாக்காயங்கள் இத்யாதி. "பொங்கேழ்" இத்யாதியைப்பற்ற - மநோவாக்க யங்கள் என்றது. ஹாகவத கைங்கர்யம் புருஷார்த்த மென்கிறவர், ஹகவத்கைங்கர்யம் பு ஷார்த்தமென்கிற தென்னென்ன - பாகவதப்ரீதி இத்யாதி. இருமாநிலம் என்றுதொடங்கி, வ பட்டோடவருளில் - இங்கேதிரிந்தேற்கிழக்குற்றென் இத்யந்வய:. வழிபட்டோட - கைங்கர் வர்க்கத்திலே நடக்கும்படியாக. அங்கேய் - அங்குத்தைக்குத்தகுதியான, "பொங்கேழ்" என் இதுக்கு முந்தினவர்த்தத்திலே, ககாரம்குறைந்துகிடக்கிறதாய்,பொங்கு கேழ் என்று பதச்சேதமாய் பரந்தழகிய புகழென்றபடி. கேழ் - அழகு.

(ச

மொழியைக்கொண்டு எம்பெருமானை அநுஸந்தித்தால் வரும் ப்ரீதிக்குப் போருமோ? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருநாட்டிலேபோய் அவனுக்குஅடிமை செய்கையாகிற நிரதிசயபுருஷார்த்தமும் கீழ்ச்சொன்ன ஐச்வர்யாதி புருஷார்த்தங்களெல்லாம் கூடினாலும், ஸம்ஸாரத்திலேபிறந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸேவ்யமாம்படி திருவாய்மொழி பாடுகையை ஒக்குமோவென்கிறார்.

[வழிபட்டென்று இப்பாட்டுக்கு] - நித்யகைங்கர்யம் பண்ணும்படியாக அவனுடைய ப்ரஸாதத்தைப்பெற்று, அத்யாச்சர்யபூதனான ஸௌந்தர்யாதிகளையுடையனைவனுடைய நிரதிசயபோக்யமான திருவடிக்கீழே மிகுதியாலேசூழிக்கிற அப்ராக்ருதமான அழகுவெள்ளத்திலே ஆநந்தநிர்ப்பரனேயிருந்தாலும், மற்றுள்ளபுருஷார்த்தங்களெல்லாம், அறத்தண்ணிய ஸரீரத்தோடே பிறந்து தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களைக் காட்டியருள அதுக்குஅடைவில்லாத நான் அநுபவித்து அவை உள்ளடங்காமை சொல்லாய்ப் ப்ரவ்ருத்தமாகாநின்றுள்ள நிரதிசயபோக்யமான கவிகளை அநுஸந்திக்கையை ஒக்குமோ?

ப.—அநந்தரம், ஆச்சர்யஸ்வபாவனான ஸர்வேச்வரனுடைய பரமபதத்திலே நிரதிசயாநந்தியாயிருந்தாலும், அத்தோடே ஐச்வர்யாதிகளெல்லாம் கூடினாலும், இங்கே ஹேயஸரீரபரிக்ரஹம் பண்ணியிருந்து ஸாம்ஸாரிகருக்குஉகப்பாகத் திருவாய்மொழிபாடி ரஸிக்குமதுக்கு ஸத்ருசமோவென்கிறார்.

(நித்யகைங்கர்யத்திலே), வழிபட்டு - நெறிபட்டு, ஓட - செல்லும்படி, அருள் - அவன்ப்ரஸாதத்தை, பெற்று - லப்தி, மாயன் - ஆச்சர்யஸ்வரூபகுணவிசேஷங்களையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய, கோலம்மலர் - நிரதிசயபோக்யமான, அடிக்கீழ் - திருவடிகளின்கீழே, சூழிபட்டு - சூழ்ந்து, ஓடும் - ஓடுகிற, சுடர் - ப்ரபையையுடைத்தான, சோதி வெள்ளத்து - தேஜோராசிரூபமான பரமபதத்திலே, இன்புற்று - நிரதிசயாநந்தியாய், இருந்தாலும் - இருந்தாலும், முழுதும் - கீழ்ச்சொன்ன ஐச்வர்யகைவல்யாதிகள் ஸமஸ்தமும் கூடினாலும், இழிபட்டு - தாழ்ச்சியிலே, ஓடும் - மிகவும் கைகழியப்போவதான, உடலினில் - ஸரீரத்திலே, பிறந்து - பிறந்து, தன் - (நிரதிசயபோக்யபூதனான) தன்னுடைய, சீர் - குணங்களை, யான் - (அதுக்கு அத்யந்தாஸக்தனான) நான், கற்று - அப்யஸித்து, மொழிபட்டு - (அந்த அநுபவஜநிதப்ரீதி) சொல்லாய், ஓடும் - ப்ரவஹிக்கிற, கவி - கவியாகிற, அமுதம் - அம்ருதத்தை, (''தொண்டர்க்கமுதுண்ண,'' ''அடியார்க்கின்பமாரி,'' ''கேட்டாரார்வானவர்கள்'' என்கிறபடியே), நுகர்ச்சி - (ததீயரோடேகூட) அநுபவித்து ரஸிக்கையை, உறுமோ - சேரவற்றோ?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அந்த ஹேயதநுபவத்தைப் பரமபதத்திலே தந்தாலும் அத்தோடே கீழ்ச்சொன்ன ஐச்வர்யாதிகளைச் சேர்த்துத் தந்தாலும் அது இங்கே ''தொண்டர்க்கமுதுண்ண'' ''அடியார்க்கின்பமாரி'', ''கேட்டாரார்வானவர்கள்'' என்று ஹேயவிஷயரூபமாகத் திருவாய்மொழி பாடி யநுபவிக்கிற ரஸத்தோடு ஒக்குமோ? என்கிறார்.

[வழிபட்டோட அருள்பெற்று] - கைங்கர்யத்திலே நெறிபட்டுச் செல்லும்படி அவன் ப்ரஸாதத்தைப் பெற்று. [மாயன்]- அத்யாச்சர்யபூதனான ஸௌந்தர்யஸீலாதிக

ளாலே எல்லாரையும் தோற்பிக்குமவனுடைய. [கோலமலரடிக்கீழ்] - ஆர்ஜநீயமான புஷ்பம்போலேயிருந்துள்ள திருவடிகளின்கீழே. [சுழிபட்டோடும் சுடர்ச்சோதி வெள்ளத்து] - ஆறுபெருகுமாபோலே சுழித்துச்செல்லுகிற தேஜஸ்ஸமூத்ரமான பரமபதத்தில். "சுதர்சனாழ்வானஸீவம்தத்தாநம்விஷ்ணோர்ஹாதநம்". [இன்புற்றிருந்தாலும்] - "வஷடஹேயுவாநமோயாதி" என்று அவன் ஆநந்திப்பிக்க ஆநந்தநிர்ப்பரனாயிருந்தாலும். [முழுதும்]-கீழ்ச்சொன்ன ஐச்வர்யாதிகளையும் இத்தோடே கூடப்பெற்றாலும். [இழிபடவோடும் உடலினிற்பிறந்து] - தாழ்வுக்கெல்லையாம்படி கைகழியப்போன சரீரத்தோடேபிறந்து. [தன்சீர்] - நித்யஸூரிகளும் குமிழிநீருண்ணும் கல்யாணகுணங்களை. [யானகற்ற] - நித்ய ஸம்ஸாரியாய் அந்தகுணங்களுக்குஅடைவில்லாத நான்அறிந்து. [மொழிபட்டோடும்] - அவையுள்ளடங்கார்மையாலே சொல்லாய்ப்பரவறியாநின்றுள்ள. [கவியமுதநுகர்ச்சியுறுமோ] - திருவாய்மொழிபாகிற அம்ருதத்தை அநுபவிக்கையோடு ஒக்குமோ - சுடர்மீசோதி வெள்ளத்து இன்புற்றிருந்தாலும் - முழுதும்?

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. இப்படிப்பட்ட ஐச்வர்யத்தையும், கீழ்ச்சொன்ன புருஷார்த்தங்களு மெல்லாங் கூடினாலும், "தோண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்கிறபடியே, பாகவதர்களுக்கு ப்ரியமாகத் திருவாய்மொழிபாடி அடிமை செய்யுமத்தோடு ஒக்குமோ? என்கிறார்.

[வழிபட்டோடவருள்பெறாது] - கைங்கர்யத்திலே நெறிபட்டுச்செல்லும்படி அவன் ப்ரஸாதத்தைப் பெற்று நித்யகைங்கர்யம் பண்ணும்படியாக. [மாயன் - லைளங்சர்ய சீலாதிகளால் ஆச்சர்யபூதனானவன். [கோலமலரடிக்கீழ்] - ஆர்நீயமான புஷ்டம்போலேயிருந்துளள திருவடிகளின் கீழே. [சுழிபட்டோடும் சுடர்ச்சோதிவெள்ளத்தது] - ஆற்றப்பெருக்குப் போலே சுழித்துச்செல்லுகிற தேஜஸ்தரங்கங்களையுடைத்தான பரமபதத்திலே; "சுதர்சனாழ்வானஸீவம்தத்தாநம்" (அத்யர்க்காபதீப்தம்தத்ஸ்த்தாநம்) என்னக்கடவதன்றே. [இன்புற்றிருந்தாலும்] - "வஷடஹேயுவாநமோயாதி" (ஏஷஷ்ஹ்யேவாநந்தயாதி) என்று அவன் ஆநந்திப்பிக்க, ஆநந்தநிர்ப்பரனாயிருந்தாலும். [முழுதும்] - கீழ்ச்சொன்ன ஐச்வர்யாதிகளும் இத்தோடே கூடப்பெற்றாலும். [இழிபட்டோடும் உடலினிற்பிறந்து] - தாழ்வுக்கெல்லையாமபடி கைகழியப்போன சரீரத்தோடே பிறந்து. [தன் சீர்] - நித்யஸூரிகளும் குமிழிநீருண்ணும் கல்யாணகுணங்களை. [யான்கற்ற] - நித்யஸம்ஸாரியாய், அந்தக்குணங்களுக்கு அடைவில்லாத நான் அறிந்து.

அஞ்சாம்பாட்டு - வழிபட்டு இத்யாதி. "வெள்ளத்தின்புற்றிருந்தாலும்" என்று தொடங்கி, "நுகர்ச்சியுறுமோமுழுதும்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. "முழுதும்" என்றதைப்பற்ற - கீழ்ச்சொன்னபுருஷார்த்தங்களும் என்றது.

நெறிபட்டு- ப்ரஹ்மதமாய்: விவாஹம்-நித்யகங்கைர்யம் இத்யாதி. சுழியையுடைத்தாய்கொண்டு நடக்கிற நிரவதிகதேஜஸ் ஸமூத்ரமான பரமபதத்திலேயென்று ஸம்தார்த்தம். "சுழிபடோடும்" என்கையாலும், "வெள்ளம்" என்கையாலும்-தேஜஸ்தரங்கங்களையுடைத்தான் என்றார். நிரவதிகதேஜஸ்ஸையுடைத்தாயிருக்குமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - "சுதர்சனா இத்யாதி "சுதர்சனாழ்வானஸீவம்தத்தாநம்விஷ்ணோர்ஹாதநம்" இதுவாணைவைவுணி. இழிபடோடும் - தாழ்ச்சியிலேசெல்லுகிறவென்று ஸம்தார்த்தம். அஹங்காரயுக்தமாகையாலே- தாழ்வுக்கெல்லையாம்படி என்றபடி. அடைவில்லாத - ப்ராப்தியில்லாத. அப்யவஸிக்கைக்கு யோக்யதை

[மொழிபட்டோடும்] - அவை உள்ளடங்காமைபாலே சொல்லாய் ப்ரவஹியாநின்றுள்ள. [கவியமுதம்நுகர்ச்சியுறுமோ] - திருவாய்மொழியாகிற அம்ருதத்தை அநுபவிக்கையோடொக்குமோ? [சுடர்ச்சோதி வெள்ளத்தின்புற்றிருந்தாலும் முழுதும்] - "அவனடியார் சிறுமாமனிசராய் என்னையாண்டார் இங்கேதிரிய - நறுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப்புகுதல் - உறுமோ" என்றுரே கீழே: அத்தைவிட்டு, 'கவியமுதநுகர்ச்சியுறுமோமுழுதும்' என்கிறார். அத்தை விட்டாராயிருக்கிறதோவென்னில். - விட்டிலர்: "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள்" என்கையாலே, அவர்களுக்கு அடிமை செய்கிறபடி. (நு)

ஆறும் பாட்டு.

நுகர்ச்சியுறுமோ? மூவுலகின் வீடுபேறுதன்கேழில்
புகர்ச்செம்முகத்தகளிறட்ட போன்னெழிக்கையென்னம்மான்
நிகர்ச்செம்பங்கியொரிவிழிகள் சீண்டவசுரநயிரேல்லாம்
தகர்த்துண்டுழலும்புட்பாகன் பெரியதனிமாப்புகழே.

ஆ.—(நுகர்ச்சி) - ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திபூர்வக ஸ்வதந்ரஸ்வப்ராப்தியும் ஸ்வாதீநாகிலலோக ஸ்வதாநந்தமும் கூடினால்தான், திருவாய்மொழியால் எம்பெருமானை யநுபவித்தா லுள்ள ப்ரீதிக்குப் போருமோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், ஐச்வர்யகைவல்ய ஸ்வதந்ரஸ்வப்ராப்தியும் ஸ்வரூபாநுரூபமுங் கூடினால்தான், ததீயர்க்கு ப்ரீதிபை விளைப்பதான திருவாய்மொழியை அநுபவிக்கையை யொக்குமோ? என்கிறார்.

[நுகர்ச்சியென்று இப்பாட்டுக்கு] - தனக்கு ஒப்பு இன்றிக்கே ஒளியையுடைத்தான சிவந்தமுகத்தையுடைய குவலயாபீடத்தை முடிப்பதஞ்செய்து அழகிய திருவாழிமோதிரத்தாலே அலங்க்ருதமான திருக்கையையுடையனான என் நாயனுமாய், தங்களுடைய ஜாத்யுசிதமாகச் சிவந்த தலைமயிரையுடையராய் அக்கிஜ்வாலைபோலே நோக்கநின்றுள்ள கண்களையுடையராய்ப் பெரியவடிவையுடையரான அஸுரருடைய ப்ராணன்களை முடித்து அதுவே பரகமாய்த்திரியாநின்றுள்ள பெரியதிருவடிக்குப் பாகனானவனுடைய பெரிதாய் ஒப்பின்றிக்கேயிருந்துள்ள கல்யாணகுணராசியை அநுபவிக்கைபோடு ஒக்குமோ ஸ்வேதரத்வம்?

ப.—அநந்தரம், விரோதிநிரஸநசீலனான ஸர்வேச்வரனுடைய குணகணங்களை ஸகவதப்ரீணநமான திருவாய்மொழிமுகத்தாலே யநுபவிக்குமத்தை, ஜகத்காரணஸ்வதனான ஈச்வரனையிருக்கு மிருப்புத்தான் ஒக்கவற்றோ? என்கிறார்.

யில்லாத என்றபடி. நுகர்ச்சி - அநுபவம். அத்தைவிட்டு - "சிறுமாமனிசராயென்னையாண்டாரிங்கேதிரிய" என்றத்தை விட்டென்றபடி. இழிபட்டோடும் என்றுதொடங்கி, கவியமுதநுகர்ச்சிக்கு - வழிபட்டோட என்றுதொடங்கி, வெள்ளத்தின்புற்றிருந்தாலும் - முழுதும் - உறுமோ இத்யந்வயம். உறுமோ - ஸத்ருசமாமோவென்றபடி. "தன்சீரியான்கற்று" என்கிறவிடத்தில், ரகாரத்தின்மேலிகாரம் சந்தியால்வந்ததாய், தன்சீர் யான் என்றாய், "சீர்" என்றது-சீலையென்றபடி. "சீர்" என்ற ஏகவசநம் - ஜாத்யபிப்ராயமாய், குணங்களையென்றபடி. (நு)

தன் - தனக்கு, கேழ் - ஒப்பு, இல் - இன்றியேயிருப்பதாய், புகர் - புக ர யுடைத்தாய், செம் - (சீற்றத்தாலே) சிவந்த, முகத்த - முகத்தையுடைத்தான, களி - ஆனையை, அட்ட - அடர்த்தடித்த, பொன் - ஸ்ப்ருஹணீயமான, ஆழி - திருவ தி மோதிரத்தையுடைய, கை - திருக்கையையுடையனை, என் - என், அம்மான் - ஸ்வ மி யாய், நிகர் - ஜாதிக்கு ஸத்ருசமாய், செம்-சிவந்த, பங்கி - (காலுகிற)மயிர்களையும், வி- அக்நிசக்ரம்போலேயிருக்கிற, விழிகள் - விழிகளையுமுடைத்தாய், நீண்ட - உத்து க ஸரீரரான, அசுரர் - அஸுரர்களுடைய, உயிரெல்லாம் - ப்ராணன்களையெல்ல ம், தகர்த்து - பீடித்து, உண்டு - க்ரஸித்து, உழலும் - ஸஞ்சரிக்கிற, புள் - பெரிய ந வடிக்கு, பாகன் - நியந்தாவானவனுடைய, பெரிய - அபரிச்சிந்நமாய், தனி - அத்வி ய மாய், மா - அதிஸயிதலோக்யமான, புகழ் - குணகணங்களை, நுகர்ச்சி - லாக த ப்ரீணநமான திருவாய்மொழி முகத்தாலே அநுபவித்துரஸிக்கையை, மூவுலகின் - ஜ த் த்ரயவிஷயமான, வீடு - ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தை, பேறு-பெற்றிருக்கும் ஈஸ்வரத்வமான ர, உறுமோ - கிட்டவற்றோ? உலகின்வீடு - லோகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கை. பங்கி - நா ற குழல். 'நிகர்ச்செம்பங்கியெரிவிழி'யென்று - கண்ணுக்கு விஸேஷணமாய், ஒப்பமிட - ஒளியையுடைய செம்புகாய்ந்தநெருப்புப்போலே அனலுமிழ்கிற விழியென்றுமாம்.

இ— ஆறாம்பாட்டில், உக்தமான ஐஸ்வர்யாதிகளும் மோஷமும் ஜகஜ்ஜ ந் மாதிகாரணமான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு நிரதிஸயாநந்தியாயிருக்கும் இருப்பும், லாபவ த ப்ரீதியுருபமாகத் திருவாய்மொழி பாடியநுபவிக்கிற ரஸத்தோடு ஒவ்வாதென்கிறார்.

[நுகர்ச்சியுறுமோ] - திருவாய்மொழி முகத்தாலே லாபவ ஜ குணங்க ள யநுபவிக்கும் அத்தோடொக்குமோ? [மூவுலகின் வீடுபேறு] - தன்னைக்கல்பக ஸ த் தாலே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரமாம்படி இருக்கிற ஐஸ்வர்யம். [தன்கேழில் - மிடுக்குக்குத் தனக்கொப்பின்றியிலே இருக்குமதாய். [புகர்ச்செம் முகத்த] - "ய த் தம்" என்றால் கிளர்ந்த ஒளியையுடைத்தாய்ச்சீற்றத்தாலே சிவந்தமுகத்தையுடைத்தா ன குவலயாபீடத்தை முடித்த. [பொன்னழிக்கை] - அழகிய திருவாழி மோதிரத்தா ல அலங்க்ருதமான திருக்கையையுடையவன். குவலயாபீடத்தின் கதுப்பிலே யடித த போது, கையும் திருவாழிமோதிரமு மிருந்தபடி. [என்னம்மான்] - கையும்அறுகாழ் ழ மான அழகைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவன். உகவாதாரை மிடுக்காலே யழி த் தான்; உகப்பாரையழகாலே யழித்தான். [நிகர்ச்செம்பங்கியெரிவிழிகள்]-ஜாத்யுசிதமா ன சிவந்த தலைமயிரையுடையராய், அக்நிஜ்வாலைபோலே நோக்கா நின்றகண்களையுடையரா ய. [நீண்டவசுரர்] - "ஓ நமோஸ்துதே" என்னும் கூச்சமின்றிக்கே, "ஸ்ரீமந்நாராயண ர ன்றிருக்கையாலே மெலிந்துவளருமவர்களல்லாமைபாலே நீண்ட வடிவையுடை ய அஸுரர்களுடைய உயிரெல்லாம். [தகர்த்துண்டுழலும் புட்பாகன்] - பிராணன்க ள முடித்து அதுவேயாகமாக ஸஞ்சரிக்கும் பெரிய திருவடியைக் கருத்தறிந்து நடத் ன மவனுடைய. [பெரிய தனிமாப்புகழ்] - நிரவயியாய், அத்விதீயமான கல்யா ண குணங்களை - திருவாய்மொழி முகத்தாலே யநுபவிக்குமத்தோடு ஒக்குமோ, ஜக த் காரணமாய் மோக்ஷப்ரதமாயிருக்கை?

ஈடு.—ஆறாம்பாட்டு. உக்தமான ஐஸ்வர்யாதிகளும், மோக்ஷமாய் ஜகஜ்ஜந்மா தி காரணமான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு நிரதிஸயாநந்தியாயிருக்கு மிருப்பும், லாபவத ப்ரீதிரூ

ஆறாம்பாட்டு, - நுகர்ச்சி இத்யாதி. "புட்பாகன் பெரியதனிமாப்புகழ் - நுகர்ச்சி மூவுலகின்வீடுபேறு - உறுமோ" என்கிறவற்றைக் கடாகூடித்து அவதாரிகை - உக்தமான இ

மாகத் திருவாய்மொழிபாடியநுபவிக்கும் ரஸத்தோடு ஒவ்வாதென்கிறார். புட்பாகனுடைய பெரிய ஒப்பில்லாத விலக்ஷணமானபுகழைத் திருவாய்மொழியாலே நுகருமதுக்கு, விபுவான அவனுடைய ஆநந்தமும் போராதென்கிறார்.

[நுகர்ச்சியுறுமோ] - திருவாய்மொழிமுகத்தாலேஅகவத்குணங்களை யநுபவிக்குமத்தோடொக்குமோ? [மூவுலகின்வீடுபேறு] - தன்ஸங்கல்ப ஏகதேசத்தாலே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களாம்படியிருக்கிற ஐச்வர்யந்தான் அத்தோடொக்குமோ? அவனுக்கிறே இது ஐச்வர்யமாய்த்தோற்றுவது; இவர்க்கு இது புருஷார்த்தமே? "ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம்" (ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம்) என்கிறபடியே, ஸ்வரூபாநுரூபமானவையிறே புருஷார்த்தமாவது? [தன்கேழில் இத்யாதி] - மிடுக்குக்குத் தனக்கொப்பின்றிக்கேயிருப்பதாய், புகரையும், சீற்றத்தாலே சிவந்தமுகத்தையுமுடைத்தான களிறுண்டு: குவலயாபீடம்; அத்தை முடித்த. [பொன்னுழிக்கை] - அழகிய திருவாழிமோதிரத்தாலே யலங்க்ருதமான திருக்கையை யுடையவன். குவலயாபீடத்தின் கதுப்பிலே யடித்தபோது, கையுந் திருவாழிமோதிரமு மிருந்தபடி. [என்னம்மான்] - கையும் அறுகாழியுமான வடிவைக் காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவன். உகவாதாரை மிடுக்காலேயழித்தான், உகந்தாரை அழகாலேயழித்தான். [நிகர் இத்யாதி] - ஜாதிப்ரயுக்தமான சிவந்தமயிரையுடையராய், எரிபோலே விழியாநின்றுள்ள கண்களையுடையராய், பெரியவடிவையுடையரான அஸுரர்களுடைய உயிரையெல்லாம் தகர்த்து புஜித்து, இதுதானே யாத்ரையாயிருக்கிற பெரியதிருவடியைக் கருத்தறிந்து நடத்துகிறவனுடைய, அபரிச்சிந்நமாய் உபமாநரஹிதமாயிருந்துள்ள கல்யாணகுணங்களை-திருவாய்மொழிமுகத்தாலே யநுபவிக்கும் அநுபவத்தோடொக்குமோ? [மூவுலகின் வீடுபேறு] - திருவாய்மொழிநுகரும் ஆநந்தத்துக்கு, * எழுலகுந்தனிக்கோல்செல்ல வீற்றிருக்குமாநந்தமும் போராதென்கிறார். (சூ)

யாதி. ஒருபாட்டுக்கொருபாட்டு அதிசயம் சொல்லவேண்டுகையாலே, கீழிற்பாட்டில் "முழுதும்" என்றதைக்கடாக்ஷித்து - உக்தமான ஐச்வர்யாதிகளும் என்றது. "மூவுலகின்வீடுபேறு" என்றதைப்பற்ற - சேஷியாய் இத்யாதி. அந்வயமுகேநோக்த விவரணம் - புட்பாகனுடைய இத்யாதி. இப்பாட்டிலும், கவியமுதநுகர்ச்சி தன்னையே சொல்லுகிறது. விபுவென்றது - காரணத்வவ்யாப்தம்.

வீடு - விடுகை: ஸம்ஹாரமென்றபடி. பேறு - பெறுகை: ஸ்ருஷ்டியென்றபடி. மஹைச்வர்யமான ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி கர்த்ருத்வத்தை "அத்தோடொக்குமோ" என்னலாமோவென்ன - அவனுக்கிறே இத்யாதி. இவர்க்கு இது அபுருஷார்த்தமோவென்ன, ப்ரமாணம் - ஜகத் இத்யாதி. ஈச்வரனுக்கு அது புருஷார்த்தமாகைக்கும், இவனுக்கு அபுருஷார்த்தமாகைக்கும் ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வரூபாநுரூப இத்யாதி. கேழ் - ஒப்பு. முஷ்டியுத்தமாகையாலே, "பொன்னுழி" என்று - திருவாழிமோதிரத்தைச்சொல்லுகிறது. "பொன்" என்றதுக்குஹாவம் - குவலய இத்யாதி. கதுப்பு - கபோலம். அறுகாழி - மெல்லியமோதிரம். "கனிறட்டபொன்னுழிக்கையென்னம்மான்" என்றுகூட்டிஹாவம் - உகவாதாரை இத்யாதி. "நிகர்" என்று - ஒப்பாய், அத்தால் - அநுரூபதையைச் சொல்லுகிறதாய், ஜாத்யநுகுணமாகச் சிவந்தவென்றபடி. ஜாதிக்கு ஸத்ருசமாகவந்த மயிரென்றபடி. பங்கி - மயிர். மாப்புகழ் - கல்யாணகுணங்கள். மஹிதம்-திருவாய்மொழி இத்யாதி. தன்கேழில் புகர்ச்செம்முகத்த என்றுதொடங்கி, தனிமாப்புகழ் - நுகர்ச்சிக்கு - மூவுலகின் வீடுபேறு - உறுமோ - ஒக்குமோ இத்யந்வயம். (சூ)

ஏழாம் பாட்டு.

தனிமாப்புகழேயெஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாத்தான்தோன்றி
முனிமாப்பிரமமுதல்வித்தாய் உலகமூன்றும்முளைப்பித்த
தனிமாத்தெய்வத்தளிரடிக்கீழ்ப் புகுதலன்றியவனடியார்
நனிமாக்கலவியின்பமே நாளும்வாய்க்கநங்கட்கே.

அ.—(தனிமாப்புகழ்.) - இக்கே இப்போதே நன்பெற்று அநுபவிக்
ஹகவதீயத்வத்துக்கு வர்த்தகமான ஹகவதநுபவமும் இங்கே ஸித்திக்கபே
இதுக்கு விரோதியான ஹகவதநுபவமும்வேண்டா, இதுக்குவர்த்தகமான ஹகவதநு
ஸம்வர்த்திதமான ஹகவத ஸம்ச்லேஷமே நாளும் வாய்க்கநங்கட்கென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸ்வயம்புருஷார்த்தமாகக் கொள்ளும் ஹகவத
வத்தைபொழிய ஹகவதப்ரீதிரூபமான ஹகவதநுபவத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு ஹ
வதஸம்ச்லேஷமே நாளும் வாய்க்கநங்கட்கென்கிறார்.

[தனியென்று தொடங்கி] - ஒப்பில்லாத அழகிய புகழ் காலமுள்ளதனை
நிற்கும்படியாக ஸ்ருஷ்ட்யுன்முகனுய், "ஹஹாஹயாழி" என்று ஸங்கல்பிக்கிற
ப்ரஹ்மமாகிற பரமகாரணமாய் லோகங்களெல்லாம் உண்டாக்கின ஒப்பில்லாத பெ
ரெவத்தினுடைய தளிர்போலேபிருக்கிற திருவடிக்கீழ் புகுகையைத் தவிர்ந்
[அவனென்று தொடங்கி] - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய மிக்க வேண்டற்பாடுடை
தான ஸம்ச்லேஷஸுகமேமே நாள்தோறும் நமக்கு வாய்க்கவேணும்.

ப.—அநந்தரம், அகில ஜகத்காரணஹுமதான ஸர்வேச்வரன் திருவடிக
ப்ராபிக்குமதிலும், அவனுக்து போஷஹுமதான ஹாகவதர்களுடைய ஸம்ச்லேஷ
நமக்கு என்றுமமாக்க உண்டாகவேணுமென்கிறார்.

தனி - அத்விதீயமாய், மா-அதிசயிதகாரமான, புகழ்-காரணத்வப்ரயுக்த
குணப்ரதையை, எஞ்ஞான்றும் - ஸர்வகாலமும், நிற்கும்படியா - (வேதாந்தப்ரஸித்த
மாய்) நிற்கும்படியாக, (ஸ்ருஷ்டிகாலம்வந்தவாறே, அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக), தான்
தானே, தோன்றி - ("பூஹுவாஸ்வாஹீதஸோநவுஹ:" என்கிறபடியே) ஸ்ருஷ்ட்யுன்மு
ஞ்ஞுய்ஆவிர்ப்பவித்து, முனி - ("வஹவஹ்யாழி" என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே) ஸ்ருஷ்
மகநத்தைப்பண்ணுவதாய், மாப்பிரமம் - பரப்ரஹ்மஹுப்தவாச்யமாயுள்ள, முதல்
ப்ரதாநமாயுள்ள, வித்தாய் - உபாதாநகாரணமான, உலகமூன்றும் - ஜகத்த்ரயத்தையு
முளைப்பித்த - உத்பாதித்த, தனிமாத்தெய்வம் - அத்விதீயபரதேவதையினுடை
தளிர் - அத்யந்தஸுகுமாரமான, அடிக்கீழ் - திருவடிகளின்கீழ், புகுதலன்றி - ப்ர
பிக்கையன்றிக்கே, அவனடியார்- அந்தக்காரணகுணங்களுக்குத்தோற்று அடிமைப்பட்
ஹாகவதர்களுடைய, நனி - மிகவும், மா - ப்ரலாக்யமான, கலவியின்பமே - ஸம்ச்லே
ஷஸுகமே, நங்கட்கு - நமக்கு, நாளும் - ஸர்வகாலமும், வாய்க்க - வாய்க்கவேணும்
நனி - மிகுதி.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஹாகவதபோஷத்வத்திலே ஸத்தையுண்டாக அந்த
ஹுமதமான ஹகவதநுபவமொழிய, தனியே "எனக்கு" என்றவகும் ஹகவதநுபவ
வேண்டா என்கிறார்.

[தனிமாப்புகழே] - உபமானரஹிதமாய், அழகிதான புகழே. காமரூபங்களழிந்து தர்மாஹ்ஹதமான ஸமயத்திலே, இவற்றையுண்டாக்க நினைத்த மஹாகுணம். [எஞ்ஞான்றும் நிற்குப்படியா] - காலதத்வமுள்ளதனையும் "ஒருவன் பண்ணும் உபகாரமே!" என்று அத்தையே அநுஸந்யிக்குப்படியாக. [தான் தோன்றி] - அர்த்திப்பாருமின்றிக்கேயிருக்க பூர்ணனையிருக்கிற தான் தன்பேறாக, "வஹ்ரவ்யாழி" என்றுதோன்றி. [முனிமாப்பிரமு முதல்வித்தாய்] - ஸங்கல்பிக்கிற பரப்ரஹ்மமாகிற பரம காரணமாய். இவற்றின் உர்ஹ்ஹையைத் தரினை நினைத்துத் தன்பெருமை டாராதே த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய். [உலகமூன்றும் முளைப்பித்த] - ஸகல லோகங்களையும் உண்டாக்கின. [தனிமாத் தெய்வத்தளிரடிச்கிழ் புகுதலன்றி] - உபகரிக்குமிடத்தில் அத்விதீயமான பரிஹ்வதையுடைய ஸுகுமாரமான திருவடிகளின் கீழ புகுகைதவிர்ந்து. தானில்லாதவன்று ஓரிதம்பார்த்த உபகாரகனும், ரக்ஷ்யஹ்ஹத னனவனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுகையிறை ப்ராப்தம்; அதுவனக்கு வேண்டா; வேண்டுவதுதான் எது? என்னில்?—[அவனடியார்]-அவனுடைய குணங்களிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய. [நனிமாக் கலவியின்பமே] - மிக்க வேண்டற்பாடுடைத்தான ஸம்ஸ்லேஷ ஸுவர்மை. நனி - மிகுதி. மா - வேண்டற்பாடு. [நாளும் வாய்க்க] - நாளுந்தோறும் வாய்க்கவேணுமென்னுதல். ஹவத்ப்ராப்தியுண்டாணலும் இதுவே வாய்க்கவேணுமென்னுதல். [நங்கட்கே] - புருஷார்த்தத்தில் சரமாவயினை அர்த்தித்த நமக்கு. "அவனையணைக்க வேண்டா, அவன்காலைத் தலையிலே வைக்க அமையும்" என்னுமாபோலே.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஸ்வயம்புருஷார்த்தமாய்வரும் ஹரிவதநுஹவம் எனக்கு வேண்டா; ஹரிவதர்களோடேகூடி அநுஹவிக்கும் ஹரிவதநுஹவமே காலதத்வமுள்ளதனையும் எனக்கு உண்டாகவேணுமென்கிறார்.

[தனிமா இத்யாதி] - உபமாநரஹிதமாய், ஸ்லாக்யமானபுகழே காலதத்வமுள்ளதனையும் நிற்கும்படியாக. [தான்] - அவ்யக்தஸரீரனானதான். [தான் தோன்றி] - அர்த்திப்பாரின்றிக்கேயிருக்க பூர்ணனையிருக்கிறதான், தன்பேறாக "வஹ்ரவ்யாழி"

ஏழாம்பாட்டு— தனிமா இத்யாதி. கீழ் மூன்றுபாட்டாலேயும் ஹரிவதநுஹவத்தைச் சொல்லி, இப்பாட்டில் "அதுவேண்டா, ஹரிவதர்களோட்டைச் சேர்த்தியேயமையும்" என்கை வ்யாஹ்ருதமன்றோவென்கிற ஸங்கையை விஷயவிஹாரத்தாலேபரிஹரியாநின்றுகொண்டு, "புகுதலன்றி - நனிமாக்கலவியின்பமேநாளும்வாய்க்க" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை. ஸ்வயம்புருஷார்த்தம் இத்யாதி. ஸ்வயம்புருஷார்த்தமாவது - தனியே "எனக்கு" என்று வரும் ஹரிவதநுஹவம்.

உபமாநரஹிதமாய் ஸ்லாக்யமானதுணைமாவது - நாடரூபங்களழிந்து தர்மாஹ்ஹதமான ஹ்ருதயபிலே இவற்றையுண்டாக்கநினைத்த மஹாகுணம். காலதத்த்வமுள்ளதனையும் நிற்கையாவது - இவ்வுபகாரத்தின் வாசியறிந்தவர்கள் "ஒருவன்பண்ணுமுபகாரமே!" என்று இத்தையே எப்போதுமொக்க அநுஸந்திக்கை. அவ்யக்தஸரீரனான தான்என்றது - மஹாநுக்குக் காரணமான ப்ரக்ருதியை ஸரீரமாகவுடைய தான் என்றபடி அதாவது - ஸர்வக்ஞசிதசித்விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமென்றபடி. "தான்" என்றதுக்கு, பூர்ணனைதானென்று அர்த்தாந்தரம் - அர்த்திப்பார் இத்யாதி. "தோன்றி" என்றதுக்கு அர்த்தம்-தன்பேறாக இத்யாதி. வஹ்ரவ்யாமென்று தோன்றியென்றது - வ்யவஸ்திதஸ்ருஷ்டிப்ரதாந மாகையாலே, அத்தையங்கல்பித்து, அதுக்கு உபயுக்தமான ஸமஸ்திஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி யென்றபடி. "முனி" என்றதுக்கு மூன்றர்த்தம் -

(பஹுஸ்யாம்) என்று தோன்றி. [முனிமாப்பிரமமுதல் வித்தாய்] - ஸங்கல்பிக்கிற பரப்ரஹ்மமாகிற பரமகாரணமாய். முனி - துறந்தவன். தேசாந்தரம்போன ப்ரஜையைத் தாய் நினைக்குமாபோலே, "இவைஎன்பட்டன!" என்று திருவுள்ளத்தாலே நினைத்து, பரப்ரஹ்மமான தானே த்ரிவித காரணமுமாய். [உலகமூன்றும் முளைப்பித்த] - கார்யவர்க்கமடையத் தன்பக்கலிலே அருப்பும்படி பண்ணினனையிற்று; பஹுஸ்யாவகஸங்கல்பமிருந்தபடி. [தனி இத்யாதி]-ஒப்பில்லாத பரதேவதையினுடைய தளிர்போலேயிருக்கிற திருவடிகளின்கீழே புகுதல்; இதுகாணும் ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜநம். சேதநனுல் உபகரித்தவன் திருவடிகளைப் பற்றவிறே ப்ராப்தம். [அன்றி] - அத்தைவிட்டு. [அனைடியார் இத்யாதி] - அவ்வுபகாரத்திலே தோற்று எழுதிக்கொடுக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடுண்டான, மிக்கவிலக்ஷணமாயிருந்துள்ள ஸம்ஸ்லேஷஸுகமே நாள்தோறும்வாய்க்க. [நங்கட்கே] - இத்தைவிரும்பி "இதுவேபேறு" என்றிருக்கிற நமக்கு, இது காலதத்த்வமுள்ளதனையும் கிட்டவேணும். (எ)

எட்டாம் பாட்டு

நாளும்வாய்க்கநங்கட்கு நளிர்நீர்க்கடலைப்படைத்துத் தன்
தாளும்தோளும்முடிகளும்சமனிலாதபலபரப்பி
நீளும்படர்பூங்கற்பகக்காவும் நிறைபன்னுயிற்றின்
சோளமுடையமணிமலைபோல் கிடந்தான்தமர்கள்கூட்டமே.

ஸங்கல்பவிஷ்டனென்று முந்தினது; இத்தையருளிச்செய்தார் - ஸங்கல்பிக்கிற பரப்ரஹ்மம் என்கிற வாக்யத்தாலே. "துறந்தவன்" என்றிரண்டாமர்த்தம்; துறக்கையாவது - இவ்விபூதியிலுள்ளார் காரணகளேபரங்களை இழந்த தசைத்தாலே, நித்யஸூரிகளைவிடுகை. நினைக்குமவனென்று மூன்றாமர்த்தம் - தேசாந்தரம் இத்யாதி. "மாப்பிரமம்" - பரப்ரஹ்மமென்றபடி. பரப்ரஹ்மமானதானே என்றதுக்குஹேது - தன்பெருமைபாராதே ஸ்ருஷ்டிக்கை. "மாப்பிரமமான தான் - முனியாய் - முதல்வித்தாய் - தோன்றி" என்று அந்வயிப்பது. "முதல்" என்று - நிமித்தகாரணம். "வித்து" என்று - உபாதாந காரணம். இவ்விரண்டும் ஸஹகாரிகாரணத்துக்கும் உபலக்ஷணம். ஆக, த்ரிவிதகாரணமுமென்றபடி. "தோன்றி" என்று - ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி; "முளைப்பித்த" என்று - வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி. "முளைப்பித்த" என்றதுக்குஹேது - கார்யவர்க்கம் இத்யாதி. "தோன்றி" என்றதும், "முளைப்பித்த" என்றதும் புநருக்தமன்றோவென்ன - பஹுஸ்யாவந இத்யாதி. பஹுஸ்யாவகஸங்கல்பமென்றது - ஸங்கல்பகார்யமான வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியென்றபடி. "பஹுஸ்யாம்" என்று - வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியையும், "ஆபயேய" என்று - ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியையுமிறே சொல்லிற்று. "மாத்தெய்வம்-" பரதேவதை. ஸ்ருஷ்டியைச்சொன்னவநந்தரம், திருவடிகளின்கீழே புகுதலைச் சொன்னதுக்குஹேது - இதுகாணும் இத்யாதி. அது எப்படியென்ன - சேதநனுல் இத்யாதி. அத்தைவிட்டு என்றது - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடேகூடி அநுபவியாத ஹரிவதநுபவத்தை விட்டென்றபடி. "நனி-" அறமிகுதி. "இன்பமே" என்கிற அவதாரணார்த்தம் - இது காலதத்த்வம் இத்யாதி. வாய்க்க - பலிக்கவேணும். தனிமாப்புகழேயெஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாக-பரப்பிரமமான-தான்-முனியாய் - முதல்வித்தாய் - தோன்றி - உலகமூன்று முளைப்பித்த என்றுதொடங்கி, இன்பமே-நங்கட்கு - நாளும்வாய்க்க இத்யந்வயம். (எ)

ஆ.—(நாளும்வாய்க்க) - அவர்களோடு ஸம்ப்ரீலஷம்வேணுமோ? ஸஹ வாஸமாத்ரமே என்றும் ஸித்திக்கவமையுமென்கிறார்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில் அவர்களோடு ஸம்ப்ரீலஷம் வேணுமோ? அவர்க ளோடு ஏகத்ரவாஸமேயமையு மென்கிறார். அவர்களுடைய நிரள்களைக் கண்டுகொண் டிருக்க வமையுமென்றுமாம்.

[நளிர்நீர்கடலைப்படைத்தென்றுதொடங்கி] - கண்வளர்ந்தருளுகைக் கிடாக குளிர்ந்திருக்கிற நீரையுடைய கடலை உண்டாக்கி, ஒப்பு இன்றிக்கே பலவான தன்னு டைய திருவடிகளையும் திருத்தோள்களையும் திருமுடிகளையும் பரப்பி, உயர்ந்து மிகவும் தழையாநின்றுள்ள அழகிய கற்பகச்சோலையையும் நிறைபன்னியிற்றின் கோளருமுடைய மணிமலைபோல் - பல ஆதித்யர்களுடைய தேஜஸ்ஸையுமுடைய நீலரத்நபர்வதம் போலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய இவ்வழகிலே அகப்பட்டஅடியார்.

ப.—ஆநந்தாம், ஏகார்ணவமாயியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய அடியாரோ டுண்டான சேர்த்தியே நமக்கு என்றுமுண்டாகவேணுமென்கிறார்.

(பூதாந்தர விகாரஸம்ஸர்க்கமில்லாமையாலே), நளிர் - சீதளஸ்வபாவமான, நீர் - ஜலத்தையுடைத்தான, கடலை - ஏகார்ணவத்தை, படைத்து - (''ஸவைவஸவஸஸ ஜாஹள'' என்கிறபடியே) ஸ்ருஷ்டித்து, தன் - (அதுவே) தனக்கு அஸாதாரணமாக வேதப்ரதிபாத்யமாய், சமன் - ஒப்பு, இலாத - இன்றியிலேயிருப்பதான, தாளும் - திருவடிகளையும், தோளும் - திருத்தோள்களையும், முடிகளும் - திருமுடிகளையும், பல - (ஸஹஸ்ரஸங்க்யாதமாம்படி) பலவாக, பரப்பி - பரப்பி, நீளும் - நீளாநிற்பதாய், படர் - பணைத்து, பூ - ஔஜ்ஜ்வல்யமான, கற்பகக்காவும் - கற்பகச்சோலையையும், நிறை - நிறைந்த, பல்-(கிரணத்தையுமுடையவாய்ப்) பலவான, நாயிற்றின்கோளும் - ஆதித்யதேஜஸ்ஸை யும், உடைய - உடைத்தான, மணிமலைபோல் - மாணிக்கமலைபோலே, கிடந்தான் - கண் வளர்ந்தருளினவனுடைய, தமர்கள் - தமர்களோடுண்டான, கூட்டம் - சேர்த்தியான து, நங்கட்கு - நமக்கு, நாளும் - காலதத்த்வமுள்ளதனையும், வாய்க்க - உண்டாகவேணும். கூட்டம் - சேர்த்தி. அன்றியே, ஸங்கமாய், ஔகவதஸங்கம் ஸந்நிஹிதமாக வேணு மென்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஔபயவதர்களோடு ஸம்ப்ரீலஷம் வேண்டா, அவர் கள் நிரளைக் கண்ணாலே கண்டுகொண்டிருக்க அமையு மென்கிறார்.

[நாளும் வாய்க்கநங்கட்கு] - இத்தையே புருஷார்த்தமாக விரும்பியிருக்கிற நமக்குக் காலதத்த்வமுள்ளதனையும் இதுவேவாய்க்கவேணும். [நளிர்நீர்க்கடலைப் படைத்து]-குளிர்ந்த நீரையுடைய கடலை உண்டாக்கி; கண்வளருகைக்கு ஸத்ருஶமான ஜலமென்கை. [சமனிலாத தன்தாளும் தோளும் முடிகளும்] - உடமான ரஹிதமான திவ்யாவயவங்கள். ''முடிகளாயிரத்தாய்'' என்கிறதைச் சொல்லுகிறது. [பல பரப்பி] - கடல் பாழ்தீரும்படி வடிவாலேபரிந்து. [நீளுமித்யாதி] - ஓங்கி, மிகவும் தழைத்து, ஔஜ்ஜ்வல்யமான கற்பகச்சோலையும். பூவென்று டரட்புபாறப் பூத்தவென்று மாம். [நிறையித்யாதி] - நிறைந்த ஒளியையுடைய பல ஆதித்யர்களுடைய தேஜஸ்ஸை யும். கோளென்று க்ரஹங்களாய் அவைதான் தேஜஃபதார்த்தங்களாகையாலே தேஜஸ்ஸை லக்ஷிக்கிறது. [மணிமலைபோல் கிடந்தான்] - ஒரு நீலரத்நபர்வதம் சாய்ந்தாற்போலே

யாயிற்றுக் கண்வளருகிறபடி. [தமர்கள் கூட்டமே நாளும் வாய்க்க] - இப்படி வைத்த கண் வாங்காவொண்ணுதபடி கண்வளர்ந்தருளுகிறவனேயன்று நாளும் வாய்க்கவென்கிறது: "கிடந்தமேதார் கிடக்கை" என்று கிடையழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளிலே நானும் ஒருவனுய் அந்வயிக்கவேணுமென்னுதல், அத்திரளைக் கண்ணுலே காணவமையுமென்னுதல். [தமர்கள் கூட்டமென்று] - டீகையர் "கலவரிசிச்சோறு உண்ணவேணும்" என்னுமாபோலே தம்மளவிலேவஹ்தோற்ற வருளிச்செய்கிறார். "ஸஹிரேவஸஹாவஸீத" என்றும், "ஈட்டங்கண்டிடக் கூடுமேல்" என்றும் சொல்லக் கடவதிறே. அவன்பண்ணின உபகாரத்துக்குத் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கவேணுமென்றார், கீழ்; கிடையழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திரளைக் கண்ணுலேகாண அமையுமென்கிறார், இதில்.

ஏடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஹாமவதர்களோட்டை ஸம்ஸ்லேஷஸுகம் வேணுமென்றார் கீழ்; அதெல்லாம் வேணுமோ, அவர்கள்திரளைக் கண்ணுலே காண அமையுமென்கிறார் இதில்.

[நாளும்வாய்க்க இத்யாதி] - இதுவே புருஷார்த்தமென்றிருக்கிற நமக்கு, இது நாள்தோறும் வாய்க்கவேணும். [நளிர்நீர்க்கடலைப்படைத்து] - ஸுத்யமே ஸ்வஹாவமான ஜலத்தையுடைய கடலையுண்டாக்கி. கண்வளருகைக்கு ஸத்ருசமான ஜலமென்கை. [சமனிலாத - தாளும் தோளும்முடிகளும்] - உபமாநரஹிதமான திவ்யாவயவங்கள். [பலபரப்பி] - அக்கடலிலே பாழ்த்திருப்படி விடிவாலே யலங்கரித்து. [நீளும் படர்பூங்கற்பகக்காவும்] - நிரவயிகலோக்யமான பூப்போலேயிருக்கிற தாளும், கற்பகக் காவைப்போலேயிருக்கிற தோளும். தாளுந்தோளுமிருக்கிறபடி. [நிறைபன்னுயிற்றின் கோளும்] - "முடிகளாயிரத்தாய்" என்கிறத்தைச் சொல்லுகிறது. கோளென்று - தேஜஸ்ஸு. ஆயிரக்கோடி ஆதித்யர்களைத் திரட்டி முடியாக வகுத்தாற்போலேயிருக்கிற முடி. கோளென்று - க்ரஹங்களாய், அவைதான் தேஜஃபதார்த்தங்களாகையாலே, தேஜஸ்ஸை லக்ஷிக்கிறது. [மணிமலைபோல்கிடந்தான்] - ஒரு ரத்நபர்வதம் சாய்ந்தாற்போலேயாயிற்றுக் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. [தமர்கள்கூட்டமே நாளும்வாய்க்க] -

எட்டாம்பாட்டு - நாளும் இத்யாதி. "நாளும்வாய்க்கநங்கட்கு" என்கிற இடத்திலு மொத்திருக்கையாலே புநருக்தமன்றேவென்கிற ஶங்கையையும் பரிஹரியாநின்று கொண்டு, "தமர்கள்கூட்டமே - நாளும்வாய்க்கநங்கட்கு" என்றத்தைக் கடாகூஷித்து அவதாரிகை - ஹாமவதர்களோட்டை இத்யாதி. "நங்கட்கு" என்றதின் த்விதீயார்த்தத்துக்குச்சேர - அதெல்லாம் இத்யாதி.

"நங்கட்கு" என்றதுக்கு அர்த்தம்-இதுவே இத்யாதி. நங்கட்கு-நமக்கென்றுமுந்தின அர்த்தம்; நம்முடையகண்ணுக்கென்று இரண்டாமர்த்தம் மேலேகண்டுகொள்வது. இதுவேயென்றது-ஸ்ரீவைஷ்ணர்கள் திரளிலே நானுமொருவனுய் அந்வயிக்கையென்றபடி. நீளும்படர்பூக்களையும், கற்பகக்காவையும், நிறைபன்னுயிற்றின் சோளையுமுடைய மணிமலைபோல். "நீளும்படர்பூ" என்றது-திருவடிகளுக்கு த்ருஷ்டாந்தம். "கற்பகக்கா" என்றது-தோள்களுக்கு த்ருஷ்டாந்தம். "நிறைபன்னுயிறின் கோள்" என்றது - திருவபிஷேகங்களுக்கு த்ருஷ்டாந்தம். "நீளும்படர்" என்ற புநருக்திக்கு அர்த்தம்-நிரவதிகலோக்யமான என்று. "பன்னுயிற்றின்" என்று ஆதித்யஸஹஸ்ரத்வம் சொல்லுகைக்கு, திருமுடிகள் பலவுண்டோவென்ன - முடிகளாயிரத்தாய் இத்யாதி. ஓரோதிருமுடிக்கு ஓரோஸூர்யன் த்ருஷ்டாந்தமென்று கருத்து. ஹாவாந்தரம் - ஆயிரக்கோடி இத்யாதி. "முடி" என்றது - ஜாத்யேகவசநம். அவதாரிகையிலும், பதவ்யாக்யாநத்திலு மருளிச்செய்த அர்த்த

‘இப்படி வைத்தகண்வாங்கவொண்ணுதபடி கண்வளர்ந்தருளாநிற்குமவனே யன்று, நாளும்வாய்க்கவென்கிறது; “கிடந்ததோர்கிடக்கை” என்று கிடையழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்திரளிலே நானுமொருவனுய் அன்வயிக்கவேணுமென்னுதல், அத்திரளுக் கண்ணுலே காணவமையுமென்னுதல். பசியர் “கலவரிசிச்சோறுண்ணவேணும்” என்னுமாபோலே, தம்மஹிநிவேஷந்தோற்ற அருளிச்செய்கிறார். “ஸஹ்ரெவஸஹா ஸீத” (ஸத்பிரேவஸஹாஸீத) என்றும், “ஈட்டங்கண்டிடக்கூடுமேல்” என்றும் சொல் லச்கடவதிறே. அவன்பண்ணினஉபகாரத்துக்குத் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க ளோடே ஸம்ச்லேஷிக்கவேணுமென்றார் கீழ்; கிடையழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ் ணவர்கள்திரளுக் கண்ணுலேகாணவமையுமென்கிறார் இதில். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

தமர்கள்கூட்டவல்வினையை நாசஞ்செய்யுஞ் சதுமூர்த்தி
அமர்கொளாழிசங்குவாள் வில்தண்டாதிபல்படையன்
குமரன்கோலவைங்கணைவேள்தாதை கோதிலடியார்தம்
தமர்கள்தமர்கள்தமர்களாம் சதிரேவாய்க்கதமியேற்கே.

ஆ.—(தமர்கள்) · அவர்களோடு ஸஹவாஸந்தான் வேணுமோ? அவர்க ளடியாரடியா ரடியாராம் சதிரே வாய்க்கவமையுமென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அவர்களோடு ஸஹவாஸந்தான் வேணுமோ? அவர்களுடைய போஷத்வத்தில் முடிந்த நிலமாகவமையுமென்கிறார்.

[தமர்களென்று தொடங்கி] - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கூட்டத்துக்குவரும் விரோதிகளைப் போக்கும் ஸ்வபாவனுய் அதுக்குறுப்பான அநேகவிக்ரஹங்களையுமுடை யான். வைஷ்ணவர்களுடைய திரண்டபாபங்களையும் போக்குமவனென்றுமாம். [அமர்கொள் என்றுதொடங்கி] - ப்ரதிகூலநிரஸனத்துக்கு உறுப்பாக யுத்தோத்யோக மான திருவாழி தொடக்கமான ஐவ்பாயுதவர்க்கத்தையுடையனுய், நித்யயுவாவுமாய் பஞ்ச

த்வயத்தையும் க்ரமமாக அருளிச்செய்கிறார் - கிடந்ததோர் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. “நங்கட்கு” என்றது - நமக்கென்றாய், நானுமொருவனுப் அன்வயிக்கவேணுமென்றபடி. நம்மு டைய கண்ணுக்கென்று த்விதீயார்த்தம். “தமர்கள்” என்றல் போராதோ, “கூட்டம்” என்கிற தென்? என்ன - பசியர் இத்யாதி. “நங்கட்கு” என்றதின் அர்த்தத்வயத்துக்கும் ப்ரமாணத்வ யம் - ஸஹ்ரெவ இத்யாதி. ஸஹவஸுதாதாஜ்ஞஸெதத்கும்நஸகாஸே । ஸஹ் ரெவஸஹாஸீதஸஹ்ரீகாவீதஸஹஜிழ । ஸஹ்விவாஹம்ஸெதூம்யநாஸஹ்ரீகிஸ்மி ஞாஸொசு” இதி மார்க்கண்டேயபுராணை. ஈட்டங்கண்டிட இத்யாதி - பெருமாள்திருமொழி, “தேட்டருந்” இத்யாதி. ஈட்டம் · கூட்டம். அவதாரிகைக்குச்சேர நிகமநம் - அவன்பண்ணின இத்யாதி. நளிர்நீர்க்கடலைப்படைத்து - நீளும்படர்பூ - தாளும் - கற்பகக்காவும் · தோளும் - பன் னுயிற்றின் - நிறை - கோளுமுடைய - சமனிலாதபல · முடிகளையும் - அதிலேபரப்பி - மணி மலைபோல்கிடந்தான் தமர்கள் கூட்டமே - நங்கட்கு - நாளும்வாய்க்க இத்யந்வய: (அ)

‘சதிர்மூர்த்தி’ என்றும் பாடம்.

வொணனை காமனுக்கும் உத்பாஹகனைவனுடைய. [கோதிலென்று தொடங்கி] - அநந்யப்ரயோஜநரான வைஷ்ணவர்களுடைய அடிமையில் முடிந்த நிலமான வாய்ப்பான புருஷார்த்தமே சேர்படவேணும், வேறொருவர்க்கு நிலமல்லாத புருஷார்த்தத்தை நான் ஆசைப்படுகிற எனக்கு.

ப.—அநந்தரம், விரோதிநிரஸநோபகரணமான திவ்யாயுதங்களையுடைய னை ஸர்வேச்வரனுக்கு போஷ்யதரான ஸுகுவதர்களுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுக்கு காம் போஷ்யதராகையாகிற உறுதிக்கோளானது நமக்குண்டாகவேணுமென்கிறார்.

தமர்கள் - ஆஸ்ரிதருடைய, கூட்டம் - ஸங்கத்துக்கு வரும், வல் - வலிய, வினையை - பாபங்களுடைய, நாசம் - (ஸர்வப்ரகார)விநாசத்தை, செய்யும் - பண்ணும், சதிர் - ஸாமர்த்யத்தையுடைய, மூர்த்தி - ஸ்வாமியாய், அமர் - விரோதிநிரஸநார்த்த மான யுத்தோத்யோகத்தை, கொள் - உடைய, ஆழி சங்கு வாள் வில் தண்டாதி - ஸ்ரீபஞ்சாயுதப்ரமுகமான, பல்படையன் - நாநாவித அஸங்க்யேயாயுதங்களையுடையனுய், குமரன் - (விரோதிநிரஸந ஸக்திஸமேதமான) பருவத்தில் இளமையை யுடையனுய், கோலம் - வடிவழகுக்கு மதிப்பனுய், ஐங்கணை - பஞ்சபாணனை ன, வேள் - காமனுக்கு, தாதை - உத்பாதகனை வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவனைவனுடைய, கோது - (ப்ர யோஜநாந்தரஸம்ஸர்க்கமாகிற) கோது, இல் - இல்லாத, அடியார்தம் - அடியார்க்கு, தமர்கள் - போஷ்யதரானுர்க்கு, தமர்கள் - போஷ்யதரானவர்களைப்பற்ற, தமர்க ளாம் - தாஸ்யஸம்பந்தத்தையுடையோமாகிற, சதிர் - அருள்கோளானது, தமியேற்கு - ஸம்ஸாரத்தில் அஸஹாயரான நமக்கு, வாய்க்க - உண்டாகவேணும். கூட்ட வல்வினை யென்று - ஸங்கரூப பாபமாகவுமாம். சதுமூர்த்தியென்று பாடமாய், விக்ரஹபேதத் தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

இ—ஒன்பதாம்பாட்டில், அவர்களோடு ஸஹவாஸந்தான் வேணுமோ? அவர்களுடைய போஷத்வத்தில் முடிந்த நிலமாக அமையுமென்கிறார்.

[தமர்கள் கூட்டவல்வினையை நாசம்செய்யு;] - தமர்களுடைய கூட்டத் துக்கு விரோதியாய் ப்ரவலமான பாபமென்னுதல். தமர்களுடைய நிரளானவல் வினையென்னுதல். தமர்கள் வல்வினையைக் கூட்டக் கூட்ட நாசஞ்செய்யுமென்னு தல். இத்தலைக்குச் சூழ்த்துக்கொள்ளுகையே யாத்ரையாயிருக்குமாபோலேயாயிற்று, அவனுக்குக் கழிக்கையே யாத்ரையாயிருக்குப்படி. [சதுமூர்த்தி] - இவர்கள் விரோதி போக்குகைக்குறுப்பான அநேக விக்ரஹங்களையுடையவன். இவர்கள், அடிமைக்கு அநேக ஸரீரபரிக்ரஹம் பண்ணுமாபோலேயாயிற்று, இவன் ரக்ஷணார்த்தமாகப் பலவடிவுகொள்ளுப்படி. [அமர்கொளாழி யித்யாதி] - விரோதி நிரஸநத்துக்கு உறுப்பாக யுத்தோத்யுக்தமான திருவாழி தொடக்கமான திவ்யாயுத வர்க்கத்தையுடை யனுய். [குமரன்] - நித்யயுவாவாயிருக்கும். [கோலமித்யாதி] - பஞ்சபாணனை காமனுக்கும் உத்பாஹகனைவனுடைய. "அழகுக்கு எனக்கு மேலில்லை" என்றிருக்கும் காமனுக்கும் அழகுக்கு உத்பத்திஸ்தாநமென்னை. அப்பருவத்துக்கும் அழகுக்கும் தோற்றிருக்கும் அநந்யப்ரயோஜநரான வைஷ்ணவர்களுடைய அடிமையில் முடிந்தநிலம் ஆகவேணுமென்கிறார். [சதிதேவாய்க்க] - இந்த நிரதிஸயபுருஷார்த்தமென்றும் ஒக்க வாய்க்கவேணும். [தமியேற்கு] - ஈதநகாலத்திலும் ஸ்ரீபரத்துக்காழ்வானைத் தேடிப் பிடிக்கவேண்டும்படி யாகையாலே வர்த்தமானகாலத்தில் தமக்கு உபமானமின்றிக்கே

யிருக்கை. கீழே, "நங்கட்கு" என்றார், கேசவன்றமர்க்குப்பின்பு தனியரல்லாமை யாலே, தம்மைப் பற்றிஞரைக் கூட்டிக்கொண்டு. இங்கு 'தமியேற்கு' - என்கிறது, தமக்கு ஸம்ஸாரிகளில்உபமானமாவார்இல்லாமைபாலே.

ஏது.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன் ஸஹவாஸந்தான்வேணு மோ? அவர்களுடைய ஸௌஷ்டவத்திலே முடிந்தநிலமாகவமையுமென்கிறார்.

[தமர்கள் கூட்டவல்வினையை நாசஞ்செய்யும்] - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திரளுக்குவரும் வல்வினையை நாசஞ் செய்யுமென்னவுமாம். அன்றிக்கே, தமர்களுடைய, கூட்டமானவல்வினையை - திரண்டவல்வினையை, நாசிப்பிக்குமென்னவுமாம். அன் றிக்கே, தமர்கள் வல்வினையைக் கூட்ட, அத்தை நாசிப்பிக்குமென்னுதல். இவனுக்குக் கூட்டுகையே ஸ்வ஭ாவமாஞற்போலே, அவனுக்கும் கழிக்கையே யாத்ரையாயிருக்கிற படி. [சதுர்மூர்த்தி] - விரோதியைப்போக்குகைக்கு ஏகாந்தமான பலவழிவுகளையும் கொள் ளாநிற்கும். இவர்கள், கைங்கர்யத்துக்குப் பலவழிவு கொள்ளுமாபோலேயாயிற்று, அவன் ரக்ஷணார்த்தமாகப் பலவழிவுகொள்ளும்படி. [அமர்கொள் இத்யாதி] - விரோதி நிரஸநத்துக்கு உறுப்பாக யுத்தோந்முகமான திருவாழிதொடக்கமான திவ்யாயுதத்தை யுடையவன். [குமரன்] - நித்யயுவாவாயிருக்கும். [கோலம் இத்யாதி] - பஞ்சவாண னான காமனுக்கும் உத்பாதகனானவன். "அழகுக்கு எனக்குமேலில்லை" என்றிருக்கும் காமனுக்கும் அழகுக்கு உத்பத்திஸ்தாநமாயிருக்குமென்கை. அப்பருவத்துக்கும் அழகுக் கும் தோற்றிருக்கும் அங்யப்ரயோஜநரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய அடிமையில் முடிந்த நிலமாகவேணுமென்கிறார். [சதிரேவாய்க்க] - இந்த நிரதிசயபுருஷார்த்தம் என்றுமொக்க வாய்க்கவேணும். [தமியேற்கே] - பூதகாலத்திலும் ஸ்ரீஸுத்ருக்நாழ்வானைத் தேடிப் பிடிக்க வேண்டுகையாலே வர்த்தமாநகாலத்தில் தமக்கு உபமாநமின்றிக்கேயிருக்கை. கீழ் "நங்கட்கு" என்றார், * கேசவன்தமர்க்குப்பின்பு தனியரல்லாமையாலே: இங்கு "தமி யேற்கு" - என்கிறது, ஸம்ஸாரிகளில் தமக்கு உபமாந்மில்லாமையாலே. (கூ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—தமர்கள் இத்யாதி. "தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாம்" இத்யாதியைக் கடாகூஷித்து அவதாரிகை - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன் இத்யாதி. இந்த ஸங்கதி, கீழிற்பாட்டில் "நங்கட்கு" என்றதின் முந்தின அர்த்தத்தைப்பற்ற.

மூன்றுமர்த்தத்தில், "கூட்ட - நாசம்செய்யும்" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஹாவம்-இவனு க்கு இத்யாதி. "வல்வினையைநாசம்செய்யும் சதுர்மூர்த்தி"என்றுகூட்டி ஹாவம் - விரோதியை இத் யாதி. "சதுர்மூர்த்தி" - சதுர்மூர்த்தி. அதாவது - வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்தர் களாயிருக்குமவன்: இந்நாலும், அவதாராந்தரங்களுக்கு முபலக்ஷணம். "சதுர்மூர்த்தி" என்றுரை பாடம். விரோதிநிரஸந ஸக்திஸமேதமான பருவத்தினிளமையை யுடையவனென்று, அதிக்கு அர்த்தம்.கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தை த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக ஸ்தாபிக்கிறார்-இவர்கள் இத்யாதி. அமர்கொள் - அமரையுடைய; யுத்தோந்முகமான என்றபடி. கொள்கை - உடைத்தாகை. "கோலம்" என்றது - வேளுக்கு விசேஷணம். "ஐங்கணை -" பஞ்சபாணங்கள். "வேள்-" காமன். இத்தால் ஹேதுத்வம் - அழகுக்கு இத்யாதி. பருவத்தையும் அழகையுஞ்சொல்லி, "கோதி லடியார்" என்கையாலே ஹேதுத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் - அப்பருவத்துக்கும் இத்யாதி. சதிரே நிரதிசயபுருஷார்த்தமே. கோதாவது - ப்ரயோஜநாந்தரபாதை. பின்னையும், அநந்யப்ரயோஜநரில் லையோ, அத்விதீயனுக்கென்கிறதென்னென்ன - பூதகாலத்திலும் இத்யாதி. ஆனால், கீழே "நங்கட்கு" என்றதோடு விரோதியாதோவென்ன - கீழ் இத்யாதி வாக்யத்வயம். தமர்கள் கூட்ட இத்யாரப்ய, சதிரே - தமியேற்கு - வாய்க்க இத்யந்வயம். வாய்க்க - வாய்க்கவேணும் உண்டாகவேணுமென்றபடி. (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

வாய்க்கதமியேற்கு ஊழிதோறூழியூழி மாகாயாம்
பூக்கோள்மேனிநான்குதோள்போன்னெழிக்கைஎன்னமான்
நீக்கமில்லாவடியார்தம் அடியாரடியாரடியாரேங்
கோக்கள் அவர்க்கேகுடிகளாய்ச்செல்லும்நல்லகோட்பாடே.

அ.—(வாய்க்க.) - இப்ப்ராப்யமே எனக்கும் என்பரிக்ரஹத்துக்கும் என்றும் வாய்க்கவே.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், இப்ப்ராப்யமே எனக்கும் என்பரிக்ரஹத்துக்குமென்றும் வாய்க்கவேணுமென்கிறார்.

[ஊழிதோறூழி] - காலதத்வமுள்ளதனையும். [மாகாயாம் பூவென்று தொடங்கி] - அழகிய காயாம்பூப்போலேபிருக்கிற திருமேனியையும் நாலுதிருத்தோள்களையும் அழகிய திருவாழிபோடேகூடின திருக்கையையுமுடையனை என் ஸ்வாமியுடைய பிரிவில் தரிக்கமாட்டாதே அடியாரில் சரமாவயியானவர்கள் என்ஸ்வாமிகள், [கோட்பாடு] - கோலுபாடு.

ப.—அநந்தரம், அதிஸயிதாநுஷாவ்யமான ஆகாராவயவஸௌஷ்டவங்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அப்ருதக்ஸித்த ஸுஷமாதராஸ்ரயமுடைய ஸம்ஸ்லேஷ்யி பரம்பரையினுடைய எல்லையிலே அடிமைசெய்து நடக்கையாகிற உத்யோகமானது கல்பந்தோறுமுண்மென்கிறார்.

மா - உர்ஜிதவைலக்ஷண்யத்தை யுடைத்தான, காயாம்பூ - காயாப்பூநிறத்தை, கொள் - கொள்வதான, மேனி - திருமேனியையும், நான்குதோள் - (ஆஸ்ரிதர்க்கொதுங்கசிழலான) நாலுதிருத்தோள்களையும், பொன் - ஸ்ப்ருஹணீயமான, ஆழி - திருவாழியையுடைய, கை - திருக்கையையுமுடைய, என் - இவ்வடிவழகைக் காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்ட, அம்மான் - ஸ்வாமியானவனை, நீக்கம் - பிரிவு, இல்லா - இல்லாதபடி அநுபவிக்கிற, அடியார்தம் - அடியார்க்கு, அடியாரடியாரடியார் - அஸாதாரண ஸுஷபரம்பரையிலுள்ளார், எம் - எனக்கும் என்னோடு ஸம்பந்தமுடையார்க்கும், கோக்கள் - ஸுஷிகள்; அவர்க்கே - அவர்களுக்கே, குடிகளாய் - ஸுஷவ்ருத்தி பண்ணும் குலமாய், செல்லும் - செல்லுமப்படிபராய், நல்ல - ப்ரஸாக்யமான, கோட்பாடு - ஸ்வீகாரப்ரகாரமானது, ஊழிதோறூழி - மஹாகல்பகதிதோறுமுண்டான, ஊழி - அவாந்தர கல்பகங்களிலும், தமியேற்கு - (ததீயபாரதந்த்ர்யத்தில் ஒப்பின்றியே யிருக்கிற) எனக்கு, வாய்க்க - உண்டாகவேணும்.

இ—பத்தாம்பாட்டில் இப்ப்ராப்யம் எனக்கும் என்பரிக்ரஹத்துக்கும் என்றும் வாய்க்கவேணுமென்கிறார்.

[வாய்க்கதமியேற்கு]-புருஷார்த்தத்தில் எல்லையளவும் அவகாஹிக்கையாலே உபமானரஹிதனான எனக்கு இப்பேறுவாய்க்கவேணும். [ஊழிதோறூழியூழி] - காலதத்வமுள்ளதனையும் இடைவிடாதே.யாவத்மாத்மபாவி யிதுவே புருஷார்த்தமாகவேணுமென்கை. [மாகாயாம்பூவித்யாதி] - அழகிய காயாவின் பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனி

யையும் கல்பகதருபணைத்தாற்போலே யிருக்கிற திருத்தோள்களையும் கல்பகதருப்பூப் போலேயிருக்கிற திருவாழியையுங்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவன். பிரிய நினைக்கில் "கூரூஷோழி" என்ன வேண்டும்படி விச்லேஷிக்கமாட்டாதவர்களில் சரமாவயியானவர்கள் என் ஸ்வாமிகள். தமர்கள் தமர்கள் தமர்கள் என்று முடித்த எல்லையை முதலாகத் தொடங்குகிறார். [அவர்க்கே] - இருகரையரான்றிக்கே. [குடிகளாய்] - ஸபரிகரமாக அநந்யார்ஹராய், [செல்லும் நல்லகோட்பாடு - வாய்க்க] - அநுவர்த்தித்துச் செல்லும் நல்லகோட்பாடு வாய்க்க. கோட்பாடு - கோலுபாடு.

எடு.—பத்தாம்பாட்டு. இப்ப்ராப்யம், எனக்கும் என்பரிக்ரஹத்துக்கும் என்றும் வாய்க்கவேணு மென்கிறார்.

[வாய்க்கதமியேற்கு] - புருஷார்த்தத்தில் எல்லையிலே அவகாஹிக்கையாலே உபமாநரஹிதருனை எனக்கு இப்பேறே வாய்க்கவேணும். [ஊழிதோறூழிபூழி] - காலதத்த்வமுள்ளதனையும் இடைவிடாதே யாவதாத்மபாவியாக இதுவேபுருஷார்த்தமென்கை. [மாகாயாம்பூ இத்யாதி] - அழகிய காயாம்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியையும், கல்பகதருபணைத்தாற்போலேயிருக்கிற திருத்தோள்களையும், கல்பகம் பூத்தாற்போலேயிருக்கிற திருவாழியையுங்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவன். [நீக்கமில்லாவடியார்] - பிரிய நினைக்கில் "கூரூஷோழி" (குருஷ்வமாம்) என்னவேண்டும்படி விச்லேஷிக்கமாட்டாதவர்களில் சரமாவயியானவர்கள் என்ஸ்வாமிகள். "தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாம்" என்று முடித்தவெல்லையை முதலாகத்தொடங்குகிறார். சயமேயடிமைதலைநின்றாராகிறார் - ஸ்ரீஹரதாழ்வான் போல்வார்; கோதிலடியாராகிறார் - ஸ்ரீஸுத்ருக்நாழ்வான் போல்வார்; நீக்கமில்லாவடியாராகிறார் – இளையபெருமாள்போல்வார். [அவர்க்கேகுடிகளாய்] - இருகரையராயிராதே, "நவெஜூராஜாநஜெதுஷாவதாராவதாரக்ஷ்ரீ | காஜ வஜ்ராம் பூவஜ்ருஜெ ஜஜவொஹஜாஜ்ருஜாஃ" (நசேத்ராமாநுஜேத்யேஷாசது

பாத்தாம்பாட்டு, - வாய்க்க இத்யாதி. "அவர்க்கே குடிகளாய்ச்செல்லும் நல்லகோட்பாடு - தமியேற்கு - ஊழிதோறூழி பூழி - வாய்க்க" என்றபதங்களைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இப்ப்ராப்யம் இத்யாதி. "குடிகளாய்" என்றதனைப் பற்ற - என்பரிக்ரஹத்துக்கும் என்றது.

வாய்க்கவேணும் - வலிக்கவேணும். இப்பேறென்றது - "நல்லகோட்பாடு" என்றதனை. "மா -" ஸ்லாக்யமான; அழகியதான இத்யர்த்தம். "காயாம்பூக்கொள் -" காசாம்பூப் போலேயிருக்கிற திருமேனியென்று ஸப்தார்த்தம். கொள்கை - உடைத்தாகையாய், அதுபோலே யென்றபடி. "பொன்" என்று - ஆழிக்கு விசேஷணம். "நீக்கமில்லா" என்றதுக்கு பாவம் - பிரிய இத்யாதி. "நீக்கமில்லாவடியார்தம் -" பிரிவில்லாத அடியார்க்கு. "அடியாரடியாரடியார்" என்கையாலே - சாமாவதியானவர்கள் என்கிறார். கீழிற்பாட்டிலும் சேஷத்வ சரமாவதி சொல்லிற்றே, அதில் இதுக்கு வாசியேதென்ன - தமர்கள் இத்யாதி. முடித்தவெல்லையென்றது - முடிவிலே சொன்னதிதையென்றபடி. முதலாக - ப்ரதமாவதியாக. கீழ்க்தமான த்ரிவிதஸாதனதர்களையும் விசேஷநிஷ்டமாகக்காட்டுகிறார் - சயமே இத்யாதி. சயமே - ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாக. கைப்பட்ட ராஜ்யத்தைப் பொகட்டவராகையாலே, ஸ்ரீபரதாழ்வானை "சயமேயடிமைதலைநின்றார்" என்கிறது; ராமஸக்தியாகிற கோதில்லாமையாலே, ஸ்ரீஸுத்ருக்நாழ்வானை "கோதிலடியார்" என்கிறது. "கோதில்" என்றதுக்கு - அநந்யப்ரயோஜநமாக வ்யாக்யாதமேயாகிலும், ராமஸக்திராஹித்யமும் அர்த்தமாகக் கொள்ளவேணும்; இங்கே ராமஸக்தியாக "கோது" என்றதுக்கு அர்த்தம் சொல்லவேண்டுகையாலே. "கூரூஷோழிநாவரம் வெவ யுஷ்மதெநஹவிஷ்யதெ" என்கையாலே, இளைய பெருமாளை "நீக்கமில்லாவடியார்" என்கி

ராசதுரகூஷரீ - காமவஸ்தாம்ப்ரபத்யந்தேஜந்தவோஹந்தமாத்ருஸூ) என்றிருக்கப்போலே காணும் அடுப்பது. [அவர்க்கே இத்யாதி] - அவர்களுக்கே ஸபரிகரமாக அநந்யார்ஹராய்ச் செல்லும் நல்லகட்டளை - வாய்க்கதமிழ்மேற்கு. கோட்பாடு – கோலுபாடு. (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

நல்லகோட்பாட்டுலகங்கள் மூன்றினுள்ளுந்தான்நிறைந்த
அல்லிக்கமலக்கண்ணனை அந்தண்குருகூர்ச்சடகோபன்
சொல்லப்பட்டவாயிரத்துள் இவையும்பத்தும்வல்லார்கள்
நல்லபதத்தால்மனைவாழ்வர் கொண்டபெண்டிர்மக்களே.

அ.—(நல்ல) - இப்படி ஸாமவதபோஷணைகளதிகளான ஆழ்வார்இருந்தருளினலோகத்திலே புகுந்தருளிப் பெற்ற ப்ரீதியாலே புதுக்கணித்த திருக்கண்களையுடையனை எம்பெருமானை ப்ரதிபாதிக்கிற இத்திருவாய்மொழியைவல்லார், ஸாமவதபோஷத்வத்தை இங்கேபெற்று ஸபரிக்ரஹமாக வாழப்பெறுவரென்கிறார்.

ஓ—நிஷமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள் இதில் ப்ரதிபாதித்த ஸாமவதபோஷத்வத்தைப் பெற்று ஸபரிக்ரஹமாக வாழ்வரென்கிறார்.

[நல்லகோட்பாடென்று தொடங்கி] - ஆழ்வார் "ஸாமவதபோஷத்வமே புருஷார்த்தம்" என்று உபபாதிக்கையாலே அப்படியேயான ஸகலலோகங்களிலும் புகுந்து தான் பூர்ணனுவதுஞ்செய்து ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த கண்களையுடையனைவனே. [அந்தண்குருகூர்ச் சடகோபனென்று தொடங்கி] - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழிவல்லார் ஸபரிகரமாக ஸாமவதபோஷதவமாகிற பதத்தைப் பெற்று ஸார்ஹஸ்த்யத்தை நடத்துவர்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக ததீயபோஷத்வ பர்யந்தமான ஸார்யாபுத்ராதி ஸம்பத்ப்ராப்திகளை யருளிச்செய்கிறார்.

நல்ல - விலக்ஷணமான, கோட்பாடு - இடமுடைமையையுடைத்தான, உலகங்கள் மூன்றினுள்ளும்-ஜகத்த்ரயத்திலும், தான்—, நிறைந்த - வ்யாப்தனுய், அல்லி-விகஸிதமான, கமலம் - தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற, கண்ணினை - கண்களையுடையனைவனைப்பற்ற, அம் - ஔஜ்ஜ்வல்யமாய், தண் - ப்ரமஹரமான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல்ல - அருளிச்செய்ய, பட்ட - உண்டான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இவையும்பத்தும் - இவைபத்தையும், வல்லார்கள் - அப்யஸிகவல்லார்கள், கொண்ட - ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட, பெண்டிர்மக்களே - ஸார்யாபுத்ராதிகளையுடையராய்க்கொண்டு, நல்ல - விலக்ஷணமான, பதத்தால் - ததீயபோஷத்வ பர்யந்தமான பதஸ்யதையோடே, மனை - ஸார்ஹஸ்த்யத்திலே, வாழ்வர் - ஜீவிக்கப்பெறுவர்கள். இதுவும்-அறசீராசிரியவிருத்தம்.

நத. "அவர்க்கே" என்கிற அவதாரணார்த்தம் - இருகரையர் இத்யாதி. "நமெ ஆசாநாஜ" இத்யாதி ஸ்லோகம், ஆழ்வான் முக்தகமாக அருளிச்செய்தது. கோட்பாடு - கட்டளைப்பாடு. 'மாகாயம்' என்றுதொடங்கி, 'நல்லகோட்பாடு-தமிழ்மேற்கு-ஊழிதோறூழியூழி-வாய்க்க' இத்யந்வயம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் ல் சொன்ன ஹாமவத மோஷத்வத்தைப்பெற்று ஸபரிக்ரஹமாக வாழ்வரென்கிறார்.

[நல்லகோட்பாட்டு உலகங்கள்] - ஹாமவதமோஷத்வமே புருஷார்த்தம் என்று உபபாதித்தவாறே லோகங்களும் அப்படியே கட்டளைப்பட்டது. [மூன்றினுள்ளும் தான் நிறைந்த] - வ்யாப்தியும் தேவையாகையன்றிக்கே புதுக்கணித்தது. [அல்லிக் கமலக்கண்ணினை] - இவர் ததீயரைப்பற்றின ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த திருக்கண்களையுடையவன். [அந்தண்குருகூர்] - ஊரும் உர்மநீயமாய் ப்ரமஹரமா யிற்று. [சடகோபன் சொல்லப்பட்ட ஆயிரம்] - வேஹம்போலே தான்றோன்றியன் றிக்கேயிருக்கை. [இவையும்பத்தும் வல்லார் இத்யாதி] - இப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லார். [நல்ல இத்பாதி] - நல்ல பதமாகிறது ஹாமவதமோஷத்வம்; அத்தோடே ஹார்ஹஸ்யீயத்தை நடத்துவார்கள். [கொண்ட பெண்டிர்மக்களே] - "ஸவாஸ்து வள ஹஸ்துஹஸ்மணஃ" என்கிறபடியே ஸபரிகரமாக ஹாமவதமோஷத்வத்தை அநுஹவிக்கக் கடவர்கள்.

ஈடு.—நிமமத்தில் - இத்திருவாய்மொழிவல்லார், இதிற்சொன்ன ஹாமவத மோஷத்வத்தைப்பெற்று ஸபரிகரமாக வாழப்பெறுவரென்கிறார்.

[நல்லகோட்பாட்டுலகங்கள்] - இவர் "ஹாமவதமோஷத்வமே பரமபுருஷார்த் தம்" என்று * நெடுமாற்கடிமை யருளிச்செய்தபின்புகாணும் லோகம் கட்டளைப்பட்டது. [மூன்றினுள்ளும்தான்நிறைந்த] - வ்யாப்தியும், தேவையாகையன்றிக்கே புதுக்கணித்தது. [அல்லிக்கமலக்கண்ணினை] - இவர், தன்னைப்பற்றினவரைப்பற்றி விரும்பவிரும்ப, திருக் கண்களும் சிவந்து புதுக்கணித்தது. [அந்தண்குருகூர்] - ஊரும் தர்மநீயமாய் ப்ரமஹர மாயிற்று. [சடகோபன்சொல்லப்பட்டவாயிரம்] - வேதம்போலே தான் தோன்றியன் றிக்கேயிருக்கை. பரத்வம்போலே வேதம்; அவதாரம்போலே திருவாய்மொழி. [இவை யும்பத்தும்வல்லார்கள்] - இப்பத்தை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். [நல்ல இத்யாதி] - நல்லபதமாகிறது - ஹாகவதமோஷத்வமிறே, அத்தை இத்திருவாய்மொழியிலே இவர்நிஷ் கர்ஷித்தபடியாலே; அத்தோடேகூட. [மனைவாழ்வர்] - ஹார்ஹஸ்த்யபர்மம் அநுஷ்டிக் கப் பெறுவர். [கொண்ட இத்யாதி] - தாங்களொன்றைநினைக்க பரிகரமொன்றைநினைக் கையன்றிக்கே, ஸபரிகரமாக ஹாமவதர்களுக்கு உறுப்பாக வர்த்திக்கப்பெறுவர். திரு

நிமமம் - நல்ல இத்யாதி. "நல்லபதத்தால்" இத்யாதிகளைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

கீழெல்லாம் ததீயமோஷத்வத்தைச்சொல்லி, அநந்தரம் "நல்லகோட்பாட்டுலகங்கள்" என்றதுக்கு ஹாவம் - இவர் இத்யாதி. லோகம் கட்டளைப்படிகையாவது - எல்லாரும்திருந்தி, ததீயமோஷபூதராகை. ததீயமோஷத்வஜ்ஞாகமுடையவர்களுடைய ஹ்ருதயத்திலிருக்கையாலே, வ்யாப்தியும் தேவையாயிராதே புதுக்கணித்ததென்றபடி. அல்லி - இதழ். கமல இதழ்போன்ற கண்களையுடையவனென்றபடி. இவர் - ஆழ்வார். வேதத்தைப்பற்ற ஆதிக்யமேதென்ன - பரத் வம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். வேதாவதாரம் திருவாய்மொழியென்ற கருத்து. அதெப்படி யென்ன - அத்தை இத்யாதி. நிஷ்கர்ஷித்தபடியாலே - நல்லபதமாகிறது ஹாமவதமோஷத்வ மிறே என்று அந்வயிப்பது. நல்லபதத்தால் - நல்லபதத்தோடேயென்றபடி. ஒன்றை நினைக் கையன்றிக்கே-ஏகஹ்ருதயராயென்றபடி. "கொண்டபெண்டிர்மக்களே"-தங்கள்நினைவை யங்கீ கரித்த பார்யாபுத்ராதிகளையுடையராயென்றுமாம்தார்த்தம். ஸபரிகரமாக ஹாமவதர்களுக்குறுப்பாய்

வணந்தபுரத்துக்குச் சாத்தாகப் போகாநிற்கச் செய்தே திருக்கோட்டியூரிலே செல்வநம்பி திரு மாளிகையிலேபோய்ப் புக்கார்களாய், நம்பி தாம் அஸந்நிஹிதராயிருக்க, நங்கையார், நூறுவித்துக்கோட்டை கிடக்க, அவற்றைக்குத்தி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழுது செய்யப் பண்ணிவிட, பிற்றைநாள் நம்பிவந்து "அவைசெய்ததென்?" என்ன, "பரமபதத்திலே விலாவதாகவித்தினேன்" என்றருளாம். "தொண்டனூர்நம்பி, எச்சான்" என்று சிலமஹா புருஷர்களுண்டிறே - ஸாமவதபோஷத்வமே யாத்ரையாய்ப் போந்தவர்கள்; அவர்கள் படியேயாகப்பெறுவர்கள். (கக)

வர்த்தித்தபேருண்டோவென்ன - திருவநந்தபுரத்துக்கு இத்பாதி. சாத்தாக - திரளாக. ஆழ்வாரைப்போலே ஸாமவதபோஷத்வைக நிஷ்டரானவர்களைக் கண்டதண்டோ வென்ன, தொண்டனூர் இத்யாதி. நல்லகோட்பாட்டுலகங்கள் என்றுதொடங்கி, வல்லார்கள் - கொண்டபெண்டிர் மக்களையுடையராய்க்கொண்டு - ஸாமவதபோஷத்வமாகிற நல்லபதத்தோடே மனைவாழ்வர் இத்யந்வயம். மனைவாழ்கையாவது - ஸார்ஹஸ்த்யத்தோடே ஜீவிக்கை. மனை - மனையிலேயென்றபடி.

த்ராவிடோபநிஷத்வாக்யம். — தாம்ஸோஷதாஸ்வித்தீயதீய ஸீதா ஸௌஷதவ யஃபுவஸிதாம் வாராஷாயுஸீதாம் । ஸுவிஷ்டாதாம்ஹுவதாஸ்நி ராதாராவுர் தாஸுஷ்டியிகூடதத்தநுவாஸியுஸிந்து ॥

த்ராவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி. — வுர்தாஸ்ஹுவாதக்கீயெவ்வ ஸிலவநாராவாஸிநகேவநவாவ உஸுராகூவாஸ்ரராவுஹாவாஉஹீதநிராவஸநாளாகூவஸ்ப வுர்தாஸிஸகூஃ । ஸுவைளஸாயிகூவொஸாவிதஉரிதஹுராதஸ்ரீவராவஷகூ ஹுர்தா கூவாகூப்வெஷவ்ஸீய்உர்தாவுர்தாவயிவிஸஉயதீதுர்தாஹநாயவ்ஸஉர்தாவுழ் ।

உதம்வஸ்ரிரிஉப்வெகூஷாராப்வஸிவிஷயஸிவெரிவ்ஸுவெஹவிரவஸஹுழ் வர்தாநாம்விஸ்ரவ்ஷவொஹுயம் ஸ்ரிதவிஹிதவஸிஸ்ரகூவஹவ்திகிம்ஸுவாரிஃ । வர்தாவெகூஷா வர்தாவுவெகூஷம்வ்ஸவிதாரணவராம் ஹுராஉதம்வ்ஸவ்ஷயஜ்ஞம்உர்தாவுயம் வ்ஸம்தவ்ஸுநிஷ்டாம்தஉ வயிஸவிதாவுவ்ஷஸி3வெஹ்வ்ஷவ்ஸுழ் ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

நெடுமாலழகுதனில்நீள்குணத்தில் ஈடு
படுமாநிலையுடையபத்தர்க்கு - அடிமைதனில்
எல்லைநிலத்தாளகவெண்ணிலைஞ்மாறன் அது
கொல்லைநிலமான நிலைகொண்டு.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம், எம்பெருமானர் திருவடிகளேசரணம், சீயர்திருவடிகளேசரணம்.

PRINTED AT THE NOBLE PRESS, TRIPLICANE, MADRAS